6
19-C
8

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE
6
18 II
50

...i Can Cwallo

...lli omnia parent

...mais

...pertusti omnia
parent

6-19-C-8

6- 19. C. 27

Sum Iohannis W[illegible]thovii.

[illegible]

βυλὲυ τῳρὸ εργυ·

XXXII

Eximio Optimoque Spei Adolescenti
Joanni Wijsthovio in signum
amicitiae, postquam quatuor annos
unà habitavimus, dono dedit

W. Ab Avancker Ulaij
1662.

DICTIONARIVM NOMINVM PROPRIORVM, VIRORVM, MVLIERVM,

rum, Populorum, Idolorum, Vrbium, Fluuiorum, Montium, cæterorumq́; locorum, quæ paſſim apud melioris notæ auctores leguntur.

Liber longè auctior, quàm is qui Elucidarius poëticus vulgò inſcribitur, ad intelligẽdos Poëtas, Oratores, ac Hiſtoriographos, non ſolùm vtilis, verùm etiam neceſſarius, & à multis quibus anteà ſcatebat vitijs, iam repurgatus.

COLONIAE
Apud Hæredes Arnoldi Birckmanni.
ANNO M. D. LXIII.

ROBERTVS STEPHANVS LECTORI S.

DICTIONARIVM propriorum nominum tibi damus: opus planè nouum, nec anteà vnquàm êditum. Nam libellus qui Elucidarius carminum vulgò inſcribitur, bonam partem propriorum nominum, haud quaquam continet: & quidquid habet, id eiuſmodi non eſt, vt cuiuſquam ſtudijs magnopere prodeſſe poſſit, in quo omnia partim conficta, partim etiam impolita, atque indigeſta habentur. Nos ab alijs tradita, omnia ſtudioſè collegimus: fabulas ex Seruio, Acrone, cæteriſque nobilibus Grammaticis deprompſimus: clarorum virorum hiſtoriam à præſtantiſſimis quibuſque rerum ſcriptoribus mutuati, quod commodè facere potuimus, eos ſuis dictis factíſque illuſtrauimus. Quod autem attinet ad locorum rationem, vrbium ſitum, fluminum magnitudinem, omnia

tanto ſtudio, curaque perſequimur, vt
non tam à nobis ſcripta, quàm ab
auctoribus ipſis Plinio, Stra-
bone, Ptolemæo,
dicta eſſe vi-
deantur.

DICTIO-

DICTIONARIVM PROPRIORVM NOMINVM.

A B

ABA, oppidum in Arabia felici, ut ait Ptolemæus. Eſt & ciuitas Phocidis, Straboni & Ariſtoteli. Mons item Armeniæ, undè oritur Euphrates, ut ſcribit Plinius libro quinto capite uigeſimo quarto.

Abacena, ciuitas Medorum, & item Siciliæ, ut ſcribit Ptolem.

Abæ, Abarum, oppidum Phocidis, Straboni.

Abala, nomen oppidi in Africa, apud Plinium.

Abaſi, populi Indiæ, de quibus Plin. libro 6. cap. 19.

Abalites, eſt ſinus maris Troglodytici, ut refert Plinius lib. 6. cap. 29.

Abalus, inſula eſt maris Oceani. Plin. lib. 37. cap. 2.

Abantes, populi ſunt Ionum inter Achiuos, ut ſcribit Herodotus lib. 1. Alios dixit Orpheus in Argonautica, iuxta Pontum. Rurſus & alios dixit Ariſtarchus in ſecundum lib. Homeri, Eubœæ inſulæ.

Abantias Plinio dicta, Straboni Abantis, inſula maris mediterranei, quæ alio noīe poſtea dicta eſt Eubœa.

Abaortæ, populi ſunt ad Indum fluuium, quorum meminit Plin. lib. 6.

Abarimon, regio eſt ſuper Anthropophagos Scythas, in qua ſylueſtres homines degũt, auerſis poſt crura plantis, ut Plinius lib. 7. cap 2.

Abaris, huius abaris, penul. correp. nomen uiri proprium. de quo ſic Cælius lib. 16. ca. 22. Abarim Hyperboreum ferunt ſagittam per orbem terræ circuntuliſſe, nihil omninò ueſcentem. Hunc Abarin, Scuthæ filium, non ignarum literarum, oracula ſcripſiſſe traditur, quæ Scythica nuncupētur: & nuptias Hebri fluminis, Apollinis aduentum ad Hyperboreos, ratione meretrica, abs quo ſagittam acceperat, quam diximus. Huius & Gregorius Theologus commeminit in epitaphio ad Magnū Baſilium. Hactenus Cælius.

Ouidius quinto Metamorph.

Caucaſcumq; Abarim, Sperchionidemq; Lycetum.

Abas rex duodecimus Argiuorum, pater Prœti & Acriſij, & auus Perſei, à quo poſtea Argiuorum reges Abantiadæ dicti. Abas item alius fuit Troianus nobilis, & Aeneæ comes, cuius meminit Virgilius,

Aere cauo clypeum magni geſtamen Abantis.

Abaſes, regio eſt Aegypti. Abaſes Aegyptij uocant regiones inhabitatas, & maximis deſertis circundatas, ut ſcrib. Strab. lib. 17.

Abaſtrus, unus è tribus equis Plutonis, ut ſcribit Ioannes Bocatius lib. 8. cap. 6.

Abaton, Abati, ædificium erectum à Rhodijs ad protegendum Artemiſiæ Trophæum, quod religione impediti diruere non poterant. De Rhodiorum Abato meminit Cælius Antiq. lect. lib 13. cap. 33. Artemiſiam mirari non deſinunt Græci, quæ irruentes Rhodios claſſe exuerit, inſulamq; domuerit, erecta in urbe Rhodó ſtatua, quæ ciuitati ſtigmata uideretur inurere. Quem

locum

locum obſeptum mox Abaton dixêre, quoniam Trophæa mouiſſe religio eſt.

Abatos, media curta, inſula eſt Aegypti, in palude Memphitica: ſic dicta quòd ad illã difficilis ſit acceſſus. Huius meminit Lucan.li.10. Hinc Abatos, quam noſtra uocat ueneranda uetuſtas.

Abdera, penul. prod. oppidum eſt Hiſpaniæ Bæticæ, Eſt & inſula ad Samothracen. Oppidum item Thraciæ, patria Democriti. auctores Plin. & Ptol.lib.3.

Abeacus, Siracorum rex, apud Strabonem lib.11.

Abeatæ, populi in Achaia, non procul ab Aliphiræis & Pyrgenſibus, ut auctor eſt Plin.lib.4.cap.6.

Abella, urbs eſt ſupra Neapolim: undè Auellanæ nuces, Macrobio & Virgilio: Et quos maliferæ deſpectãt mœnia Abellæ. Vulgò hodie Bella dicitur.

Abellinates, ſunt Italiæ populi, antè Protropi appellati, ut ſcribit Plin. Iidem Auellinates appellãtur. Nam inter B & V magna eſt affinitas, teſte Lucian.

Abellinum, Italiæ oppidum, quod item Auellinum dicitur, ut ſcribit Plin.lib.3.cap.5. hodie Troia.

Abeſamis, Syriæ oppidum, quondam à Semiramide conditum, ut auctor eſt Plin.lib.6.cap.28.

Abeſte, oppidum apud Hermandrum fluuium, Plin. auctore lib.6.cap.23.

Abij, populi ſunt Scythiæ, quos ait Solinus Polyhiſtor ex Abiano flumine dici, iuxta quod habitẽt: uel nõnullis, quod ſine uita ſtabili, aut domicilio ſint in curribus degentes. Horum meminit Homerus. Γαλακτοφάγων Ἀβίων τε δικαιοτάτων ἀνθρώπων. Iuſtiſſimos

enim uocat, quod in pace ſine bello degant, uel quòd ex temporali uictu utantur. Pleraque enim Scytharum nomina ex moribus ędita commentáque ſunt, ut Galactophagi, Anthropophagi, Abij. auctor Volat.

Abila, oppidum in regione Decapolitana. Plinius lib. 5. cap. 18.

Abiſari, aliâs Biaſari, regio eſt Indiæ, apud Strabonem lib. 15.

Abis, fluuius in Danubium influens. Hic etiam Abſus dicitur. auctor Athamerus.

Abiſontes, populi inter Alpinas gentes Plinio numerantur. lib. 3. cap. 20.

Abiſſa & Abiſſama, Arabiæ felicis ciuitas eſt, apud Ptolem.

Ableti, populi ſunt non procul à Pergamo, qui parēt Myſijs, ut auctor eſt Strabo lib. 13.

Abnoba, mons Germaniæ, in quo oritur Danubius. Plin. lib. 4. cap. 12

Abobrica, Hiſpaniæ inſigne oppidum. Plin. libro 4. cap. 20.

Aboccis, oppidum Aethiopiæ. Plin. lib. 6. cap. 29.

Abolani, populi in Latio, Albenſibus proximi, de quibus Plin. lib. 3. cap. 5.

Aborigines, gens antiquiſsima per Italiam ſparſa, quæ tandem cum Troianis Romam condidit, ut auctor eſt Salluſtius.

Aborienſe, ciuium Romanorum in Africa oppidum, ut ſcribit Plinius lib. 5. cap. 4.

Aborras, fluuius qui Anthemuſiā urbem præterfluit,

non procul ab Euphrate in Aſia. Strabo lib. 16.

Abretana, pars Myſiæ.

Abretanus Iupiter, Myſius deus eſt, ſic Abretana dictus, Strabone auctore.

Abrettini, Plin. dicuntur Myſiæ populi, lib. 5. ca. 30.

Abrincatui, Galliæ Lugdunenſis populi. Lugdunenſis Gallia, habuit Lexouios, Vellocaſſes, Galletos, Venetos, Abrincatuos. Hæc Plinius lib. 4. cap. 18.

Abroni mœnia, urbs Galatiæ Ptol. uulgò Arcani.

Abrodiætus, Vlyßis nobilißimi pictoris cognomen quod Latinè ſignificat delicatum. auct. Plin. li. 35. c. 10.

Abronus, pictor Samius, de quo Plin.

Abrotonium, nomen proprium fœminæ, ut Glycerium, Philotium, Dorcium, Sophroniũ: quæ teſte Priſciano lib. 5. ubi de generibus, quamuis habeant articulos fœmininos, declinationem tamen & formam tam apud Latinos, quàm apud Græcos ſeruant neutrorum.

Abrotonum, Africæ oppidum, cuius meminerunt Plinius & Strabo lib. 17.

Abſarus, Plinio lib. 6. cap. 4. & 10. fluuius Iberiæ, Ptolemæus Abſorum uocat.

Abſynthij, populi iuxta Pontum, teſte Herodoto lib. 6. habitantes. In eo loco, ait Plinius lib. 27. cap. 7. pecora pingueſcere ſolent.

Abſyrtus, filius Aetæ regis Colchorum, alio nomine Aegialeus, quem ſoror eius Medea ſequẽs Iaſonem, lacerauit, ut ſic retardaret patrem uolentem eam retrahere à fuga. Huius meminit Cicero libro 3. De natura deorũ, Pacuuium Poëtam citans. Abſyrti fabulam deſcribit

Ouidius 3. Triſtium, Eleg. 9

Abſyrtides, inſulæ iuxta Iſtrorum agrum, à Graijs ſic dictæ à fratre Medeæ ibi occiſo nomine Aſyrto, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 26.

Abudiacum, urbs Vindeliciæ Ptol.

Abupus, Britanniæ fluuius maximus Ptol.

Abula, urbs Hiſpaniæ Ptolem.

Abydus, y longa, urbs Aſiæ à Mileſijs cõdita ad Helleſpontũ ſita, patria Leandri, de qua apud Virgiliũ lib. 1. Georg. Pontus & oſtriferi fauces teſtantur Abydi. Eſt item Aegypti oppidum Memnonis regia, & Oſiris templo inclytum. Plinius.

Abyla, Africæ mons, ut Calpe Europæ, laborum Herculis metæ: quam ob cauſam indigenæ, columnas eius Dei uocant. Eſt & Syriæ oppidum iuxta quod ſitæ ſunt Area, Ampeloëſſa, Gabæ. utriuſq; auctor Plinius lib. 3. cap. 1 Hodie Aceuta dicitur.

ACA, ciuitas Phœnicum, quæ poſtea Ptolemais dicta eſt Strabone auctore. Plinio autem dicitur Acc, quæ quondam Colonia fuit Claudij Cæſaris.

Acabene, mons eſt in finibus Aegypti, apud Ptolemæum.

Acabis, uilla in Cyrenaica regione Ptolem.

Acaceſium, urbs Arcadiæ, ſic dicta ab Acaco Lycaonis filio. Volat.

Academia fuit locus nemoroſus, diſtans ab Athenis mille paßibus: et ab Academo quodam heroë denominatus. In hoc loco fuit uilla, ubi Plato natus, & philoſophatus eſt: unde Academici philoſophi dicti ſunt, qui Plato-

nem

nem ſequebantur. Erant etiam noui Academici qui nihil affirmabant, & nihil ſcire poſſe adſerebant. Item Academia fuit uilla Ciceronis iuxta Puteolos, ut Cicero ipſe ſcribit.

Acadra, oppidum in Arabia felici, apud Ptol.

Acallis, Acallidis, Minois fuit filia, quæ genuit Oaxen. Steph. de urbib. Oaxus (inquit) oppidum Cretæ eſt, ab Oaxe filio Acallidis, quæ fuit Minois filia.

Acamarchis, nympha Oceani filia, cuius meminit Diodorus lib. 6.

Acamas, unus fuit teſte Hom. Iliad. 2. è Thracum principibus, qui in auxilium Troianorum uenerũt. Fuit & alius eiuſdem nominis filius Antenoris, qui tempore belli Troiani cœlebs erat, & dijs ſimilis habebatur. Eſt præterea Acamas montis nomen in Cypro, unde Cyprus antea Acamantis uocitata eſt, ut auctor eſt Strabo lib. 14.

Acanthus, puer fuit regius conuerſus in florem ſui nominis, de quo ſenſiſſe uidetur Virgil. lib. Aeneid. 1. Et circumtextum croceo uelamen Acantho. Eſt item ciuitas Aegypti prope Memphim. Præterea etiam Macedoniæ & Aetoliæ. Plinius lib. 4. cap. 10.

Acarnania, eſt regio, & pars Epiri, quam Achelous amnis ab Aetolia ſeparat, merſa medio ſinu Ambracio, ut ſcribit Plinius lib. 4. cap. 1

Acaſtus, fuit Peliæ Theſſalorum regis filius, uenator ſagittis clarus, cuius meminit Ouid. lib. 8. Metam.

Acca Laurentia Fauſtuli uxor, quæ Romulum & Romum lactauit, auctor Seruius.

Acca-

Accaron, urbs eſt Iudææ Paleſtinæ Pomponio.

Acci, urbs Hiſpaniæ Ptolemæo. Acti olim dictat.

Accius, Tragœdiographus, natus eſt parentibus libertinis, Marcino & Serano conſulib. Tragœdiæ illius maximè laudantur, quod ad ſententiarum grauitatem, uerborumq́; pondus, ac auctoritatem perſonarum attinet. Cæterùm ut duriuſculum Cicero ad Atti. ipſum inceſſit. Sed & Licinius ſcriptorem ferreum ipſum appellabat: quod dum tragœdias ex Sophocle in Latinum uerteret, duriorem ſe præſtiterit. Quanquam Quintilianus pro ſuo candore id uitij in tēpora illa reijcit. Quin & ipſe Pacuuio Atreum ſuam ut duriuſculam minus probanti reſpōdit, illud ipſum ingenijs uſu uenire, quod pomis: quæ quidem dura & acerba naſcuntur: ſed pòſt molleſcunt & mitiora fiunt. Tanta fuit, auctore Valerio, confidentia, ut Cæſari uenienti in collegium poëtarum, non adſurrexerit. Tanti autē eum faciebat D. Brutus, ut eius uerſibus & templa & monumenta ornaret. Erat humili admodum breuiq; corpore: ſed eo diſſimulato, ſtatuam in æde Camœnarū prægrandi ſtatura formaq́; poſuit. Fuit item eiuſdem nominis alius Piſaurienſis: cuius accuſationi Cicero reſpondit pro A. Cluentio: quemq́; in Oratore ſuo inter oratores claros refert. Fuit rurſum alius Accius Nauius, cuius idē Cicero 1. De diuin. meminit ex Volaterrano lib. 13.

Accuſiorum colonia, Ptol. urbs Allobrogum in Gallia, hodie Gratianopolis.

Acelum, oppidum Galliæ Ciſalpinæ, Plinio.

Acerræ, ciuitas Italiæ antiquiſſima, cuius meminit

Horat.

Horat. Acerrani,incolæ Acerrarum.

Aceſias, fuit imperitus medicus, qui dum cuidam podagrico mederi uellet, morbum & dolorem auxit. Vnde natum adagium, Aceſias medicatus eſt. Vide Eraſmum in Chiliadibus.

Aceſta, Siciliæ urbs, ab Aceſte rege dicta, teſte Virgil.lib. Aeneid.5. Vrbem appellabunt permiſſo nomine Aceſtam.

Aceſtes,filius fuit Criniſi fluminis, ex Egeſta Troiana,ut lib.5 Aeneid. teſtatur Virg. —occurrit Aceſtes
Horridus in iaculis, & pelle Libyſtidis urſæ:
Troia conceptum Criniſo flumine mater
Quem genuit, ueterum non immemor ille parentum.
Hic iam ſenex,primò Anchiſen,& Aeneam Italiam petentes ſuſcepit hoſpitio, & mortuum Anchiſen unà cũ Aenea in Eryce monte Siciliæ ſepeliuit. Demum iterum à Carthagine deſcendentem Aeneam, quo illum uenti impulerant ſuſcepit,ubi Aeneas condita inualidis socijs ciuitate,eam uocauit Aceſtam.De qua Virg. Vrbem appellabunt permiſſo nomine Aceſtam.

Achæmenes,penul. breuiata,fuit primus rex Perſarum, à quo poſtea reges omnes deſcenderunt uſque ad Darium,& uocati ſunt Achæmenidæ

Achæmenia pars Perſidis, ab Achæmene Aegei filio,auctor Stephanus. Et Achæmenius, id eſt, Perſicus uel Parthicus,auctor Lucanus, Paſſus Achæmenijs longè decurrere campis.

Achæus,uel Achiuus, id eſt, aliquis de Achaia, uel Græcus. Achæi enim & Hellenes & Myrmidones ijdem dicun-

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

dicuntur Homero, *ut ſcribit* Plin. *Fuit item* Achæus Eretrius *poëta Tragicus, paulò iunior* Sophocle, *tragœdias* XLIIII. *docuit, uicit autē una. Fuit & alter iunior item Tragicus, qui unam ipſe reliquit: auctor* Suidas.

Achaia, ampla regio Græciæ, & penè inſula. Nam Aegeo, & Ionio *mari cingitur præter exiguā partem, ubi ſita* Corinthus *urbs olim ditiſſima, eadem eſt dicta* Peloponneſus. *Vide* Plin. & Strab. *lib.* 8.

Achates, fluuius Siciliæ, & gemma apud eum fluuium reperta. Eſt item proprium comitis Aeneæ, *qui teſte* Seruio, *à ſolicitudine dictus eſt. Diximus (inquit) quæri, cur* Achates Aeneæ *ſit comes: melius tamē hoc fingitur, ut tractum nomen ſit à Græca etymologia.* ἄχος *enim dicitur ſolicitudo, quæ regum ſemper eſt comes. Hæc ille illud* Virgilij *enarrans, lib.* Aeneid. 1.

—*ipſe uno graditur comitatus Achate.*

Achedorus, fluuius Macedoniæ, *qui* Apolloniam *à* Theſſalonica *diuidit, auctore* Volaterrano.

Achelous, Epiri *fluuius, qui* Acarnaniam *ab* Aetolis *diuidit:* Thoas *prius uocatus à celeritate: nomen ſub* Acheloo *rege mutauit, qui cum* Alcmeone *è* Theſſalia *profectus, apud eū cōſedit.* Acheloi *aūt ipſius* Aetoliæ, *ſiue* Epiri *fluminis fabulam* Diodorus *libro* 5. *refert.*

Achæmenides, fuit unus ex ſocijs Vlyſſis: *qui apud* Virgil. *lib.* 3. Aeneid. *de* Polyphemo *dicit.*

Sum patria ex Ithaca, *comes infelicis* Vlyſſi.
Nomen Achæmenides, Troiam *genitor* Adamaſto
Paupere (manſiſſetq; utinam fortuna) profectus. Ibi,
Talia monſtrabat relegens errata retrorſum

Littora

Littora Achæmenides,comes infelicis Vlyſſi.

Acheron dicitur à Poëtis fluuius inferorum. Seruius autem apud Virgil.lib.6. Aeneid. ſcribit locum eſſe in Campania montibus ſeptum,non procul à Baijs,ubi Necromantia exercebatur. Eſt item Acheron fluuius Epiri, & etiam Lucaniæ, teſte Plinio.

Acherontini, populi ſic ab Acheronte fluuio dicti, qui eſt in peninſula Brutiorum Plin.lib.3.cap. 5.

Acheruſia, palus eſt inter Capuam & Auerſam iuxta Cumas, oriens ex Acheronte. Eſt item locus Theſprotiæ,in Epyro, ex quo lacu profuit amnis Acheron, qui in Ambracium ſinum defertur, auctores Pomponius,& Strab. lib.5.

Achilles uel Achilleus. Græcorum fortiſſimus heros, filius Pelei & Thetidis filiæ Chironis, occiſus tandem à Paride in templo Apollinis,ut auctor eſt Virgil.6.
Dardana qui Paridis direxti tela manusq;
Corpus in Aeacide, &c.

Achilleon, oppidum Troadis iuxta illius tumulum à Mitylenæis conditum,auctore Plin.lib.5.cap.30

Ἀχιλλεῖος δρόμος, Achilleus curſus peninſula eſt prope Boryſthenem,Plinio,Pompon.& Strab.li.7.

Achillis, Achillidos, inſula in ponto Euxino ad Boryſthenem,teſte Plin.lib.4.cap.13.

Achiſarmi, Africæ populi, quorum meminit Plinius lib.6.cap.30.

Achne, inſulæ nomen, apud Plin.lib.5. ſic enim ait: Rhodiorum inſulæ, Carpathus quæ mari nomen dedit. Caſos, Achne olim.

Achola, ciuitas eſt Africæ apud Ptol.

Achrua, Ptolem. eſt ciuitas Arabiæ felicis.

Acibi, Aciborum, locus eſt in Sarmatia Europæ, ut ſcribit Ptolem.

Acidalius, fons in Orchomeno ciuitate Bœotiæ: Veneri & Gratijs ſacer, ut ſcribit Bocatius.

Acidalia, Veneris epitheton, uel quia inijcit curas quas Græci ἀκίδας dicunt, uel certè à fonte Acidalio, qui eſt in Orchomeno Bœotiæ ciuitate, in quo ſe Gratiæ lauant, quæ Veneri ſunt ſacratæ. Ipſius enim & Liberi filiæ ſunt, nec immeritò, Gratiæ enim per horum ferè numinum munera conciliantur. Hactenus Seruius.

Acienſes, Italiæ populi, Albenſibus & Albanis finitimi, ut refert Plin. lib. 3. cap. 5.

Acile, emporij nomen, ex quo nauigatur in Indiam. Plin. lib. 6. cap. 28.

Acimbro, oppidum Bæticæ Hiſpaniæ, Plinio: quod idẽ Acinipo Ptolem. dicitur.

Acina, Arabiæ oppidum, Plin. lib. 6. cap. 29.

Aciris, Italiæ fluuius apud Plinium: cuius etiam mentionem facit Volat.

Acis, pulcherrimus adoleſcens paſtor Siculus, quem dum Galatea amaret, & Polyphemum Cyclopa ſperneret, ille iratus Acin necauit: qui poſtea Galateæ miſeratione in fontem mutatus eſt, ut ſcribit Ouid. lib. 13 Metam. Cuius etiam meminit lib. 4. Faſtorum: Præterit & ripas herbifer Aci tuas. Acis item inſula una eſt ex Cicladibus, auctore Plinio. lib. 4. cap. 12.

Acitauones, Plinio populi inter Alpinas gentes numeran-

merantur, lib.3. cap.20.

Acithius, fluuius eſt Siciliæ apud Ptol. alio nomine Acis & Acilius dictus.

Aciton, inſula eſt prope Cretam, Plin. lib.4. cap.12.

Acmodes, inſula eſt in mari Britannico, ut Plin. auctor eſt lib.4. cap.17.

Acmonenſes, populi ſic dicti ab Acmonia urbe Phrygiæ, ut notant Plin. & Ptolem.

Acmonides, unus Cyclopum. uide BRONTES.

Acœtes, nomen uiri pauperis, & ut indicat Etymon uocabuli, carentis cubili. Huius tenuitatem exprimit Ouidius libro Metamorph.3.

Ille metu uacuus, nomen mihi (dixit) Acœtes,
Patria Mæonia eſt, humili de plebe parentes.
Non mihi quæ duri colerent pater arua iuuenci,
Lanigerosúe greges, non ulla armenta reliquit.
Pauper & ipſe fuit: linoq́; ſolebat & hamis
Decipere, & calamo ſalientes ducere piſces,
Ars illi ſua cenſus erat, cùm traderet artem,
Accipe quas habeo ſtudij ſucceſſor, & hæres,
Dixit opes, morienſq́; mihi nihil ille reliquit
Præter aquas, unum hoc poſſum appellare paternum.

Acontius, mons eſt Bœotiæ, Plinio & Straboni.

Aconteus, uenator egregius, ut docet Statius lib.7. Thebai. *donec flammatus Aconteus*
Strage uirûm, cui ſueta feras proſternere uirtus.

Silius lib.16.

Et cuius nunquam fugiſſe haſtilia cerui
Prærapida potuêre fuga, uenator Aconteus.

Acragas, unus ex ſtatuarijs, qui in admiratione ſumma fuerunt, teſte Plin. lib. 34. cap. 12.

Acra Iapigia, promontoriũ Italiæ, ut notat Plinius lib. 3.

Acriſius, Argiuorum rex, Abantis filius, ut ſcribit Lactantius, & ut Euſebius in Chronicis ſcribit, Prœto fratri ſucceßit in regnum. Hic ut idem Lactantius adſerit, nec ab hoc diſcrepat Seruius, unicam habens filiã Danaën, in reſponſis habuit, ſe manu eius qui ex filia naſceretur, moriturum: qui ad effugiendam prænuntiatã mortem, filiam in quadã turri ſepoſuit, ſeruariq; iußit, ne quis poſſet ad eam accedere. Contigit igitur ut audita pulchritudinis eius fama, illam cõcupiſceret Iupiter, qui cũ ad eam acceſſum alium non uideret, uerſus in auri guttã, ex tegulis ſe in gremium eius cadere permiſit, & ſic prægnans effecta eſt. Quod ægrè ferens Acriſius, eã capi iußit, & in arcã poni, atq; in mare proijci. Quod cùm miniſtri feciſſent, in littus uſque Appulũ arca delata eſt, & caſu à piſcatore capta: in qua cùm comperiſſet Danaën, & paruum filium quem enixa fuerat, eum ad Pilumnum regem detulit. Qui cũ genus eius cognouiſſet, & patriam, illam libenter coniugio ſibi copulauit. Filius autẽ eius cui Perſeus nomẽ fuit, cùm excreuiſſet, & Gorgoni caput abſtuliſſet, Argos ueniens, Acriſiũ tranſmutauit in ſaxum. quæ quidem tranſmutatio ſecundum Euſebium id ſignificat, quòd cũ regnaſſet Acriſius apud Argos annis XXXI. à Perſeo nepote ſuo, non ſponte tamen occiſus eſt, & in lapidem, id eſt, in frigiditatem perpetuam uerſus eſt.

Ex Euſebio, Bocatio, Seruio. Ab Acriſio Danaë Acriſioneis dicta Virgilio,

Protinus, hinc fuſcis triſtis dea tollitur alis
Audacis Rutuli ad muros: quam dicitur urbem
Acriſioneis Danaë fundaſſe colonis,
Præcipiti delata Noto: &c.

Fuit & Acriſius alter Laërtæ patris Vlyßis pater, & Iouis filius, dicēte Vlyſſe apud Ouidium lib. Metamorph. 13.

Nam mihi Laërtes pater eſt, Acriſius illi,
Iuppiter huic, &c.

Acriſius, fuit teſte Euſebio libro temporum, Abantis Argiuorum regis filius, & pater Danaës amaſiæ Iouis. Virg. 7. Aeneid.

Et Turno, ſi prima domus repetatur origo,
Inachus Acriſiusq; patres, mediæq; Mycenæ.

Acritas, Peloponneſi promontorium, iuxta Maleam & Tænarum. auctor eſt Pomponius Mela lib. 2.

Acroathon, Thraciæ oppidum, auct. Pomp. lib. 2.

Acroceraunia, montes excelſi in diuerſis locis, ſic dicti propter altitudinem & iactus fulminum, ut Seruius auctor eſt, quorum alij ſunt in Epiro, diuidētes Ionium mare ab Adriatico. Alij ſunt eodem nomine montes inter Armeniam & Iberiā, dicti à fulminibus, quibus impetuntur. Nam ἄκρον dicitur mons uel ſummitas & κεραυνὸς fulmen. Plin. 3. 23. 6 & in prologo 4. 8.

Acrocorinthus, eſt altus mons inter Aegeum & Ionium mare, ſub cuius radice eſt urbs Corinthus.

Acrolochias promontoriū eſt Aegypti ad Pharon. auctor Strabo lib. 17.

Acron, Ceninenſium rex, quem Romulus ſingulari certamine uicit,teloq́; traiecit,& eius ſpolia opima Ioui Feretrio dedicauit. Quem ob illata in hoſtem uulnera,teſte Plutarcho in uita Romuli,ſic appellauit. Nam ait ferire apud Latinos eſſe,uulnerare ſagittis. Acron alius, medicus Agrigentinus, Athenis unà cum Empedocle philoſophatus eſt: fuit antiquior Hippocrate. Scripſit lingua Dorica de medicina librum unum. auctor Suidas. Acron nobilis grammaticus,qui Horatium poëtam êditis commentarijs enarrauit.

Acronius, Rheni fluuij lacus: duos enim habet lacus, Acronium & Venetum,teſte Pomponio lib.3.

Acropolis,dicebatur ipſa arx Athenienſium. Athenæ enim in tres partes diuiduuntur, ſcilicet ἀκρόπολιν, ἄσυ,& Piræum portum.

Acrothon, oppidum eſt,teſte Plin. lib.4.cap.10. ſuper montem Athon collocatum.

Actæon, filius fuit Ariſtæi,ex Autonoë coniuge. Hic uenatòr fuit, ut docet Ouidius, & cùm die quadam uenatione feſſus in uallem Gargaphiæ deſcendiſſet, eò quòd in ea fons eſſet recens & limpidus, & ad eum fontem potaturus accederet, uidit in eo Dianam nudã ſe lauantem. Quod cùm ægrè Diana tuliſſet, ſumpta manibus aqua,in faciem eius proiecit,dicens, uade,& dic ſi potes. Is autem repentè in ceruum conuerſus eſt, quẽ cùm canes eius uidiſſent, confeſtim irruerunt in eum, atq; dentibus laceratum comederunt. De quo figmento ſic ſcribit Fulgentius: Anaximenes (inquit) qui de picturis antiquis diſſeruit, ait libro ſecundo, Actæonem uenationem

uenationem dilexiſſe: qui cùm ad maturam perueniſſet ætatem, conſideratis uenationum periculis, id eſt, quaſi nudam artis ſuæ rationem uidens, timidus factus eſt. Et paulò pòſt: Sed cùm uenandi periculum fugeret, affectum tamen canum non depoſuit, quos inaniter paſcendo, penè omnem ſubſtantiam perdidit. Ob hanc rem à ſuis canibus deuoratus eſt. Hæc ille. Hæc de Ouidij ſententia lib. Metamorph. 3. Quanquam de Actæone aliter in commentarijs Apollonij libro 4. Sed receptior eſt communior Ouid. ſententia.

Actaſta, nympha fuit Oceani & Tethyos filia, teſte Heſiodo in Theogonia.

Actor, Aſtyoches pater, ut oſtendit Homerus lib. Iliados 2. Alter fuit Aruncus, cuius meminit Virg. lib. 12. Aeneid.

- ualidam ui corripit haſtam Actoris Arunci ſpolium, &c.

Actium, oppidum Epiri & promontorium ad mare, ubi Auguſtus Antonium uicit nauali prælio, ut ſcribit Plutarchus.

Acilius, nomen eſt uiri proprium.

Adæ, Adarum, oppidum Aſiæ. Strab. lib. 15.

Adæi, Arabes Aegypto finitimi, ut ſcribit Ptol.

Adana, urbs Ciliciæ Ptolem. uulgò Adena.

Adani, Adanorũ, duæ urbes in Arabia felici, ut ſcribit Ptolem.

Adiabena, regio oriẽtalis prope Aſſyriã. Str. li. 16.

Adimantus, nomen uiri Athenienſis proprium.

Admêtus, e producta, fuit rex Theſſaliæ, cuius armẽ

ta nouē annis pauit Apollo diuinitate priuatus, eò quòd Cyclopas occiderat, qui fulmina fecerant, quib. filius ipſius Phaëton erat percuſſus. Seruius.

Admetes, fuit teſte Heſiodo in Theog. nympha, Oceani filia, & Tethyos.

Adonis, fuit formoſus paſtor, filius Cinaræ regis, ex Myrrha filia ſua, cuius meminit Virgilius in Gallo: Formoſus oues ad flumina pauit Adonis. Sed tandem ab apro uulneratus interijt. de quo Ouid. latè libro 10. Metam. Item Adonis, dicitur fluuius prope Byblum urbem Phœnicum. auctor Ptol.

Adra ciuitas Arabiæ petroſæ, Ptol.

Adra, oppidum Syriæ cœles, id eſt, curuæ apud Pto. Eſt item eodem auctore Liburniæ ciuitas.

Adramō fuit teſte Hom. lib. Ilia. 2. Thoantis pater.

Adramittium, oppidum Aeolidis Pomponio: unde Adramittenus. Cicero pro Flacco: Quid (inquit) ſi occiſus eſt à Piratis Adramittenus homo nobilis, cuius eſt ferè nobis omnibus nomen auditum? Hæc ille.

Adraſtus, rex Argiuorum qui Thebanis bellum intulit pro Polynice genero ſuo: ſed utrinq; multis occiſis domum redijt re infecta, Statio teſte. Fuit & alius Adraſtus teſte Hom lib. Iliad. 2. Percoſij filius, ut infrà uidebimus in dictione PERCOSIVS.

Adria, inquit Iuſtinus lib. 20. Illyrico mari proxima, quæ Adriatico mari nomen dedit, Græciæ urbs eſt. Liuius 1. Decad. lib. 5. Adriaticum mare ab Adria Tuſcorum colonia uocauêre Italicæ gentes. uide Strabonem lib. 5. Plin. lib. 3. cap. 16. Nobili portu oppidi

Tuſcorum

Tuſcorum Atriæ: à quo Atriaticum mare antè appellatum, quod nunc Adriaticum.

Adrobicum, Hiſpaniæ urbs in Artabris Pom. lib. 3.

Aduallas, mons eſt, teſte Strab. lib. 4. ex quo in Septentrionē Rhenus excurrit: et diuerſa ex parte Aduas in Larium iuxta Comum intrans.

Aea, oppidum Colchidis, quæ eadem Aeapolis dicitur, auctore Plin. lib. 6. cap. 4.

Aeacus, Iouis ex Aegina filius, qui regnauit in inſula Aenopia, quam ipſe uocauit à nomine ſuæ matris Aeginam. Hic dicitur eſſe iudex inferorum cum Rhadamantho & Minoë. Ouid. tuaſq;
Aeacus in pœnas ingenioſus erit.

Aeacides, id eſt Achilles, Aeaci nepos. Nam Aeaci filius fuit Peleus pater Achillis.

Aeantium, oppidum Troadis, Aiacis ſepulcrum. Plinius. Aeantium item & Magneſiæ promontorium, eodem Plinio auctore. Eſt etiam Aeantium oppidum Macedoniæ Ptolemæo.

Aeas fluuius Epiri, ex Macedonia profluens in Ionium mare, cuius meminit Lucanus: Purus in occaſum parui ſed gurgitis Aeas.

Aeca, urbs Colchorum, ad Phaſim fluuium. Eſt & Aeca Italiæ, à qua Aecani populi. Plin. lib. 3. cap. 11.

Aeclus, uiri nomen, Stra. li. 10. dicēti, Poſt res uerò Troianas Aeclus & Cothus, ex Athenis profecti habitauerūt: ille quidem Eretriā, Cothus uerò Chalcidem.

Aedepſum, oppidum in regione Locridæ, Plinio & Straboni.

Aedon, mons Thraciæ, unde Aedonus poſſeßiuum. Virgil. Ac uelut Aedoni Boreæ, &c. Eſt item Aedon mulieris nomē uxoris Zethi, fratris Amphionis, ut ſcribit Bocatius lib. 5.

Aeæa (inquit Seruius) Circe dicta, ab aſpernantium uoce, propter celebratas illic corporū mutationes. Quã quam commentarij Apollonij Rhodij teſtentur, Aæam & Cyteida uocari Circē ab urbibus Colchorum. Virg. lib. Aenid. 3. Aeæaq́; inſula Circes.

Aegæa, nomen duarum urbium, ut ſcribit Ptolemæus, quarum una li. 3. ca. 13. in Emathia, Ediſſa primò. Pli. uerò lib. 4. cap. 10. Aegæa, in qua mos ſepelire reges. Altera, teſte Ptol. lib. 4. cap. 2. in Mauritania.

Aegæ, oppidum Aeolidis percelebre, ut teſtatur Pli. lib. 4. cap. 10.

Aegeum mare, eſt prope Græciam amplū & multas habens inſulas: dictum ab Aegeo rege, uel à quodam in eo ſaxo, quod habet ſpeciem αἰγός, id eſt, capræ. Eſt autem inter Helleſpontum & Tenedum: uulgò hodie dicitur Archipelago.

Aegas, oppidum Peloponnenſi, apud Homerum.

Aegemon, poëta qui bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedæmoniorum uerſibus ſcripſit: ut refert Volaterranus.

Aegæon, Terræ filius, ſæuißimus, & immanis fuiſſe pirata creditur: ſic, ut quibuſdam placet, dictus ab Aegis, Aegei maris inſula, in qua inſidebat more piratarum, quibus fas non eſt ob latrocinium urbes incolere. Produnt fabulæ ueteres, hunc centum à Ioue religatum

catenis,

catenis,ut poſſit inde intelligi eum potentiſſimum fuiſſe,dum tot catenis eius aſtringuntur uires. Is autē Centum geminus ideo dictus eſt, quòd centum homines remigio deſeruientes haberet in manibus.

De quo Ouid. balenarumq́; premētem Aegæona ſuis immania terga lacertis. Seruius eundem cum Briareo eſſe ſcribit,apud Virg.lib.10.

Aegæon qualis,centum cui brachia dicunt,
Centenasq́; manus,&c.

Aegeria, nympha nemoris Aricini,& uxor Numæ Pompilij ſecundi regis Romanorum,quæ teſte Ouid.li. 15.Meta.mortuo Numa ob dolorem flendo in fontem ſui nominis uerſa eſt. De qua idem Ouid.lib. Faſt.3.

Aegeria eſt, quæ præbet aquas deagrata Camœnis.
Illa Numæ coniunx,conſiliumq́; fuit.

Aegeus, Athenarum rex,filius Neptuni,duas habuit coniuges, quarum prima dicta eſt Aethra, filia Pithei regis, ex qua Theſeum ſuſcepit. Secunda,ut teſtatur Ouid. fuit Medea profuga, quam ab Iaſone repudiatam,atq; fugientem non ſolùm ſuſcepit hoſpitio,ſed illam etiam ſibi matrimonio copulauit, & ex ea, ut placet Iuſtino,Medum filium ſuſcepit. Succeſſit quidem in regno Pandioni regi reuera patri. Aegeo regnante Athenienſibus bellum intulit Minos Cretenſium rex ob cædem Androgei filij,legesq́; duriſſimas impoſuit, ut ſcilicet quotannis ſeptem iuuenes nobiles in Cretam mitterētur ad Minotaurum, qui tribus annis fortè miſſi ſunt: quarta autem ſors obtigit Theſeo,qui maximo patris Aegei dolore nauem conſcendit, & cùm om-

nia nauigij ornamenta nigra eſſent, & nauis uelum: habuit in mandatis à patre, ut ſi contingeret in agendis eum felicem ſortiri exitum, rediēs naui album adponeret uelum amoto nigro, ut eminus infortuniū ſuum noſceret. Theſeus autem Ariadnæ conſilio uictor, mandatorum immemor, non amoto uelo nigro, redibat. Aegeus excelſa turri proſpectās nigrum uelum, Theſeū mortuum arbitratus, ex turri ſe deiecit in mare, quod ab ipſo uocatum eſt Aegeum. & mortuus, ab Athenienſibus liberatis, & Neptuni filius, & marinus deus in ſolatium Theſei conſecratus eſt. Ex Bocatio & Seruio. Hinc Aegides patronymicum, id eſt Theſeus.

Aegiale, Diomedis uxor, quam cùm cognouiſſet cū Cyllabaro Stheneli filio cōcubuiſſe, uerecūdia ductus, domum noluit reuerti, ut ſcribit Seruius. Eſt & Aegiale, una de tribus Gratijs de quibus & earum etymologia, uide Perottum in dictione GRATIA.

Aegialeus, Apis frater, primi Iouis filius. uide Euſe.

Aegialiā, inſula eſt adiacēs Aetoliæ regioni, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. 12.

Aegialos, eademq; Peloponneſus ſiue Achaia, Plin. lib. 4. cap. 5.

Aegilodes, ſinus Laconiæ apud Plin. lib. 4. cap. 5.

Aegîdes, i producta, dicitur Theſeus filius Aegei.

Aegina, filia Aeſopi regis Bœotiæ, cum qua Iupiter in ſpecie ignis congreſſus eſt, & ex ea genuit Aeacum & Rhadamāthum. Eſt etiā inſula in qua regnauit Aeacus, quæ priùs Aenopia dicebatur, ut ait Oui. Aeacus Aeginam genitricis nomine dixit. Eſt item Aegina,

urbs

urbs Peloponnenſi, apud Homerum.

Aegion, urbs inter Aetolos & Peloponneſiacos. auctor Pomponius.

Aeginetæ, ſiue Aeginenſes, populi incolæ Aeginæ inſulæ, quæ patria fuit Pauli medici.

Aegira, urbs inter Aetolos & Peloponneſiacos, auctor Pomponius lib. 2.

Aegis (inquit Seruius) propriè munimentum eſt corporis æreum, habēs in medio Gorgonis caput: quod munimentum ſi in pectore numinis fuerit, ægis uocatur, ſi in pectore hominis, ſicut in antiquis imperatorum ſtatuis uidemus, lorica dicitur. Hactenus Seruius. Virgili.

Aegidaq; horriferam turbatæ Palladis arma,
Certatim ſquamis ſerpentum, auroq; polibant.

Aegiſtus, filius Thyeſtis ex Pelopeia filia. Cùm enim Thyeſtes uiciaſſet Aëropen uxorem fratris ſui Atrei, Atreus filios fratris ſui occidit, & illi comedēdos appoſuit. Thyeſtes uerò ex oraculo didicit, fore ut ex filia ſua gigneret filium, qui uindicaret hoc nefas. Igitur Aegiſtus cùm adoleuiſſet occidit Atreum, deinde eius filium Agamennonē adiuuāte Clytēneſtra uxore. Ipſe Aegiſtus ab Oreſte filio Agamēnonis perēptus

Aegiochus, Iouis Epitheton, ab ἀιξ ἀιγός, & ὀχῆ (eſt. id eſt, à capra & alimonia, quòd à capra puer fuerit nutritus in Creta inſula.

Aegiroëſſa, teſte Herodoto libro 1 hiſtoriæ, urbs fuit Aeoliæ Aſiæ.

Aegle, nympha filia Solis ex Neæra, cuius meminit Virgilius.

Aegon,

Aegod,paſtoris nomen apud Virgilium.

Aegon,fluuius Cherſonneſi Thraciæ apud Strabonē, Athenienſium naufragio nobilis.

Aegyptus,ut inquit Pomponius Mela lib.1. Aſiæ prima pars,in duas diuiditur partes.Delta, ex forma literæ,quæ Ptolemæo,itemq; Plinio Aegyptus inferior uocatur. Altera quæ ſecundū Nilum contermina Aethiopiæ meridiem uerſus uſq; ad Syenem procedit:Thebais appellata.De Aegypti antiquitate,ac diſciplina ſacerdotum(quos prophetas uocant) innumerabilia penè ab ab auctoribus commemorātur. Huc Dedalus,Melāpus, Pythagoras,Homerus,Solon,Muſæus,Plato,Democritus,Appollonius,Tyaneus, compluresq́; alij eruditionis cauſa profecti,dogmata in ſuam quiſq; patriam retulêre. Primi ſiquidem omnium Aegypti immortalem eſſe animam dixêre,eamq́; de corpore in corpus uagari,ut eſt auctor Diodorus.

Aegila.Plinio lib.4.cap.12 inſula, quæ quindecim millibus paſſuum à Cythera:eademq́; à Cretæ Phalaſarna oppido XXV.mille paſſuum diſtat.

Aelia,regio in Aſia inter Myſiam & Ioniam. Eſt et quædam urbs Calabriæ,à qua Aelianus adiectiuum.

Aelianus, ſophiſta Romanus à Philoſtrato maximè laudatur,quòd Romanus homo tam probè atticiſſauerit, tamq́; eleganter peregrinam uocem retinuerit. Scripſit de animalibus,de uaria hiſtoria,de re militari, quæ omnia ad nos peruenerunt. Fuit auditor Pauſaniæ ſub Adriano principe.

Aelius & Aelia, nomina ſunt propria Romanis. Perottus.

Aelius Stilo, nomen ſcriptoris cuiuſdam, cuius memi nit Plin. li. 9. cap. 35. Hic Præconius dictus à præcone.

Aëllo per tres ſyllabas, una ex Harpyis.

Aemathia, regio quæ nunc Macedonia dicitur, te ſte Plin. lib. 4. cap. 10.

Aeminius, fluuius Hiſpaniæ in Luſitania.

Aeminium Hiſpaniæ oppidum apud Ptolem.

Aemonia, regio Græciæ, alio nomine Theſſalia. Eſt et Aemonia oppidum Norici apud Plin. lib. 3. cap. 24

Aemus, eſt mons Thraciæ, uel inter Thraciam, ac Theſſaliam Straboni lib. 7.

Aemiliam gentem appellatam dicunt à Mamerco Pythagoræ philoſophi filio, cui propter unicam humanitatem cognomen fuerit Aemylos. Ab illo Mamerco (inquit Plutarchus in uita Numæ) & Aemiliorum familiam admiſtam patricijs nominatam ferunt: & ſic blandiloquiū illius uiui, quod αἱμυλίαν uocant, & in dicendo gratiam appellante: Hactenus Plut. Hæc familia Aemiliana, Romæ honeſtiſsima fuit, à qua Aemilianus appellatus eſt Scipio Africanus minor, quaſi Aemilij filius, qui per adoptionem inſertus fuit familiæ Scipionum.

Aemilia uia, ab Aemilio conſule dicta, quæ à Placentia Ariminum uſque perducta eſt.

Aemiliana ædificia, erant extra Romam, de quibus Cornel. Tacitus. Plus infamiæ id incēdium habuit qui à prædijs Tigilini Aemilianus proruperat.

Aenaria, inſula eſt in Puteolano ſinu, quæ nomē adſumpſit à ſtatione nauium Aeneæ, ut ſcribit Plin. lib, 3.

Naturalis

Naturalis hiſtoriæ:

Aenea teſte Herod.*lib.7.urbs in regione* Creſſa *cõtermina* Mygdoniæ.Hanc dicit Liuius *eſſe propinquã* Theſſalonicæ, *& ab* Aenea Troiano *olim conditã*. Et *ſubdit:*Proficiſcuntur *à* Theſſalonica Aeneam *ad ſtatutum ſacrificium,quod* Aeneæ *conditori, cum magna ce remonia quotannis faciunt.*Hæc Liuius.

Aeneas,nobilis Troianus, Anchiſæ *&* Veneris *filius.Poſt excidium* Troianũ, *poſt longos errores in* Italiam *uenit,ut ſcribit* Virgil.

Aenobarbus, nomen uiri proprium, qui dictus eſt Domitius,*quoniam* Caſtor *&* Pollux,*quum de uictoria nunciarent* Domitio, *ipſeq; minimè crederet narrantibus,malas barbamq; manibus permulſerunt, & eam ex fuſca in flauam conuerterunt.* Vide Plin.*li.* 8*.cap.*36.

Aenienſes,populi ab Aenea,*teſte* Plin.*lib.*4.*cap.* 2.

Aenna,ciuitas eſt in meditullio,& umbilico Ciliciæ *collocata:quæ quũ ob præfecti ſæuitiam à* Romanis *deſciuiſſet,ipſe ad concionem conuocatos* Aenenſes*,ultima internecione, clam ſubmiſſis militibus armatis, deleuit.*Ex Liuio *lib.*4.Decad.3.

Aenos, oppidum Thraciæ *liberũ cum* Polydori *tumulo,*Ciconum *quondam regio.*Verba *ſunt* Plin.*lib.*4. *cap.*11.*Straboni* Poltiobria *dicitur.*

Aeolia,fuit,teſte Homero *in decimo* Odyſſeæ, *filia* Aeoli *ex* Lepatra *coniuge.*

Aeolia,regio ſeptẽ inſularũ inter Italiã *&* Siciliã, *quæ &* Vulcaniæ *dicuntur,ſcilicet* Lipira,Hiera,Strõgyle,Didyme,Ericuſa,Phœnicuſa,Euonymos.Plin.*lib.* 3.*cap.*9.

Aeolides,

Aeolides,epithetō Vlyſsis apud Virgiliū, qui ubique talis inducitur. Nam Anticliæ filius eſt, quæ ante Laërtæ nuptias clam cum Siſypho Aeoli filio concubuit, undè Vlyſſes natus eſt. Hoc ei apud Ouidium Aiax etiam obijcit,quòd ſanguine cretus Siſyphio.

Aeolis,uel Aeolia,eſt regio Græcorum in Aſia, inter Ioniam & Troadem ſita. Hinc dicitur Aeolica lingua una Græcorum.

Aeolus,filius Iouis ex Aceſta filia Hippotæ Troiani, à quo dicitur Hippotades. Ouid. Aeolon Hippotadē cohibentem carcere uentos. Hic regnauit in Aeolia, & inuenit rationem uentorum. Proinde uentorū rex & uentus dicitur à poëtis. Diodorus.

Aepea urbs fuit in agro propinqua Pylo. Strabo. li. 8. Aepea hoc tempore Thuria dicitur,q̄ Phæris conterminam commemorauimus: ſita uerò eſt in excelſa colle, unde αἰπεῖα, id eſt,celſa,nomen ſortita eſt.

Aepytus, Arcas fuit genere, heros nobilis inter Græcos qui ad Troiam profecti ſunt. Cuius meminit Homerus lib. Iliad. 2.

Aepy,urbs fuit ſub ditione Neſtoris, quam bene munitam dixit Homerus lib. Iliad. 2. Et in montibus ſitam eſſe dicit Statius lib. 4. Thebaid. cùm inquit: Quos Thryon ſummis ingeſtum montibus Aepy. Meminit & huius Strabo lib. 8.

Aerôpis o producta, fuit uxor Atrei, à Thyeſte adulterio corrupta. Ouidius.

Si non Aerôpen frater ſceleratus amaſſet.

Aeroſam, appellauerunt antiqui inſulam Cyprum,

quòd

quòd in ea plurimū æris naſcatur, auctor Sext. Pomp.

Aeſacus, fluuius Troianus ad Idam montem. Item filius Priami: qui cùm in ſylua ſequeretur Eperien puellam, & illa fugiens fuiſſet à ſerpente occiſa, ipſe doloris & amoris impatientia, cùm de ſcopulo proieciſſet ſe in mare, à Tethyde mutatus in auē mergum, ut eſt auctor Ouidius lib. 11. Metamorph.

Aeſageus, montis nomen, apud Homerum.

Aeſapus teſte Homero lib. Iliad. 6. filius fuit Bucolionis maximi filiorum Laomedontis.

Aeſarius, fluuius ponitur Theocrito, quem in Sicilia quidam illius expoſitores eſſe adfirmant. Alij uerò in Calabria apud Crotonem. Ouid. lib. 15. Metamorph.

Aeſchines, Athenienſis orator, Demoſthenis æmulus: cuius orationes tres extant, & aliquot epiſtolæ. Aeſchines multi marrantur Diogeni. Primus Philoſophus, Socratis diſcipulus. Secundus, qui artem oratoriā ſcripſit. Tertius, hic orator. Quartus, Mitylenæus, quē flagellum oratorū uocabāt. Quintus Neapolitanus philoſophus Academicus, Melanthij Rodij diſcipulus.

Aeſchrion, Mitylenæus uerſificator, inter Alexandri Macedonis comites expeditionis, Ariſtotelis familiaris, maximeq́; ei dilectus, ut tradit Menander Alexandrinus in libro de diſcipulis Ariſtotelis.

Aeſchylus, Tragicus Athenienſis: hic primus, teſte Horatio, grauitate perſonarum & coloris diſtinctione uſus eſt.

Aeſeruia, Ptol. Samnitū urbs in Italia, nunc Eſernia.

Aeſon, Cretēi filius frater Peliæ regis Theſſaliæ, et

pater

pater Iaſonis,qui ab eo uocatur Aeſonides. Aeſonem uerò Medea Iaſonis rogatu è ſene iuuenem fecit ſuis ueneficijs.

Aeſopus philoſophus, Phryx genere, conditione ſeruus,tempore Crœſi Lydorum regis,cui fabulas ſuas dicauit. Iem alius Aeſopus anagnoſtes Mithridatis eruditißimus, ſcripſit de laudibus Mithridatis, & de Helena,ut auctor eſt Suidas. Præterea Aeſopus Tragœdus amicitia iunctus Ciceroni, ſæpe cum eo ad uidendum in curia pronunciantem Hortenſiũ profectus eſt, teſte Valerio.in maximas opes ex hiſtrionica peruenit, adeo ut ſeſtertium centies ei patina ſteterit:filium reliquerit adeo diuitem,ſimul & prodigum,ut is uniones aceto liquefactos cœnis adponeret, ut ſcribit Plinius.Eſt item fluuius,qui Zeliam præterlabitur,eodem auctore.

Aeſculapius, Apollinis et Coronidis filius,medicinæ deus habitus:et à Ioue fulmine occiſus,quòd Hyppolitũ arte medica reduxiſſet ad uitã. Colebatur hic primùm Epidauri,undè uocatur Epidaurius:et colebatur in ſpecie ſerpentis. nam Romanis in Epidaurum profectis tempore peſtilentiæ, ut Aeſculapium Romam portarent,ſerpens grandis nauem ingreſſus eſt,quem illi deum Aeſculapium eſſe rati,ſecum duxerunt. Vide Plin. lib. 4. & Ouidium lib. Metam. 15.

Aeſis,fluuius Vmbriæ in Italia,& Aeſium oppidum ab ipſo flumine dictum,ut auctor eſt Plin.

Aeſiſium,urbs Vmbrorum,Ptolem. hodie Aßiſia.

Aeſtræum,oppidum Macedoniæ: & Aeſtræi populi ſunt

li ſunt eius urbis incolæ, teſte Ptolemæo.

Aeſymnus, unus è principibus Græcorum, ab Hectore interfectus, teſte Homero lib. Iliad 2.

Aeſyrmus, urbs Thraciæ, teſte Homero. lib. Iliad. 8.

Aeta, Colchorum rex, Medeæ & Abſyrti pater.

Aethalia, inſula adiacens Italiæ in mari Liguſtico. auctor Plinius.

Aëtius, nomen auctoris in medicina: cuius ſedecim libri extant & quædam Epiſtolæ. Dictus Aëtius, id eſt, aquilinus, ἀπὸ τοῦ ἀετοῦ: nam ἀετὸς aquila dicitur, ab ἀΐσσω, id eſt, cum impetu irruo. Fuit ex Antiochia Syriæ, diſcipulus Eunomij, tẽpore Conſtantini imperatoris, ἄθεος cognominatus, quoniã dicebat nullũ eſſe deũ.

Aethiopia, pars Africæ, torridæ Zonæ ſubiecta, inter Arabiam & Aegyptum. Sic autem dicta eſt ab Aethiope Vulcani filio. auctor eſt Plinius.

Aethione, inſula eſt maris Oceani, Macarea antè appellata, ut tradit Plinius.

Aethiops, Vulcani filius, à quo cùm omnis gens eius regionis, quæ poſtea Aethiopia dicta eſt, appellaretur Aetheria, & deinde Atlantia, poſtremò ab iſto Aethiope, Aethiopia nuncupata eſt, non paruum quidem argumentum, eum potentiſſimum fuiſſe hominem. auctor Plinius lib. 6 cap. 30.

Aethlius, Iouis filius, & pater Endymionis, ut tradit Heſiodus.

Aethon, unus ex equis Solis: ſunt enim quatuor: primus Pyrois, ſecundus Eous, tertius Aethon, quartus Phlegon. Alij alijs etiam nominibus appellant, ut ſcribit Bo-

catius

catius libro 4. Eſt & Aethon nomen equi Pallantis, apud Virgil.lib.11. Aeneid in funebri pōpa Pallantis,
Poſt bellator equus, poſitis inſignibus Aethon
It lacrymans, guttiſq; humectat grandibus ora.

Aethra, Aegei uxor, mater Theſei, ut ſcripſimus in dictione AEGEVS. Dicitur etiam Aethra (teſte Seruio) ſplendor ætheris. Virg lib. Aeneid 3.
Nam neq; erant aſtrorum ignes: nec lucidus æthra
Syderea polus, obſcuro ſed nubila cælo,
Et lunam in nimbo nox intempeſta tenebat.

Aetna, mons Siciliæ, priùs Ineſia appellatus, ut tradit Volaterranus, perpetuo igni terribilis, & quandoque globos igneos longius emittens. Indè Aetnæus.

Aetolia, eſt regio Græciæ inter Acarnaniam & Phocidem. auctores Plinius et Strabo.

Aetolus, ut ſcribit Plin. lib. 7. cap. 56. Martis fuit filius. Homeri autē enarrator, de Aetolo ſic tradidit. Aetolus (inquit) filius Endymionis fuit: qui cæde per imprudentiam in patria perpetrata, fugit in eam regionem, quæ poſtea ab ipſo Aetolia dicta eſt, ibiq; genuit filium Pleuronem, à quo urbs Aetolia dicta. Huius autem duo filij fuerunt, Cures, & Calydon: à quibus rurſus alijs urbibus nomina data ſunt.

Afranius, poëta comicus, teſte Cicer. in Bruto, homo peracutus in fabulis, & diſertus, ꝗ in togatis excellit, inquit Quintilianus: Vtinamq; nō inquinaſſet argumēta puerorū fœdis amoribus, mores ſuos faſſus. Horatius huius meminit: Dicitur Afrani toga cōueniſſe Menādro. Auſonius quoq;: Qui toga facundi ſcenis agitauit Afrani.

L. Afranius, alter dux Pompeianus, notiſſimus.

Africa, tertia pars orbis, freto Herculeo, ac Nilo ceteris orbis partibus diducitur: Libya et Heſperia à Græcis appellata. hanc ab initio, ut ait Salluſtius, habitauêrũt Getuli & Libyes aſperi incultiq;, quibus cibus erat caro ferina, atq; humi pabulum uelut pecoribus. Hæc Volaterranus.

Africus, eſt uentus meridionalis ab Africa flans inter Auſtrum & Zephyrum, cuius meminit Horatius in Odis: Luctantem Icarijs fluctibus Africum. &c.

Agamede, oppidum Lesbi inſulæ, Plinio.

Agamemnon, filius Atrei, rex Mycenarum, & frater Menelai, qui à Troiano bello reuerſus, à Clytemneſtra uxore, & Aegiſto adultero, fuit occiſus.

Agamantes, populi circa Mæotim. Plinio.

Aganippe fons in Bœotia, Apollini & Muſis ſacer, huius meminit Plinius.

Agapenor, ut ſcribit Homerus lib. Iliad. 2. fuit præfectus claſsis Agamemnonis.

Agapius Alexandrinus, educatus in eloquentiæ ſtudijs, in medicinam commentarios êdidit: Byzantij ludũ aperuit, magna doctrinæ fama ingenijq; ſolertia. Fuit item Athenienſis alter Philoſophus, poſt Proclum Marini Neapolitani diſcipulus, Auct. utriuſq; Suid.

Agapitus, apud Præneſte puer XIII. annorum, ſub Aureliano principe martyrium paſſus eſt.

Agareni, populi ſunt Arabiæ, in quos profectus Traianus Cæſar cum exercitu, eorum oppidum Agaram mœnibus nudauit, eos tamen nunquam potuit acie ſupe-

rare,tempeſtate cœli tanquam diuinitùs diremptos. Au ctor Dion.

Agarus,fluuius,teſte Ptolemæo lib.3.cap.5. in Sarmatia,quem Sagarim nominat Oui. Eſt item Agarum, ibidem promontorium in Sarmatia.

Agaſides,fuit Lacedæmoniorum rex,ut oſtēdit Plutarchus in dictis Laconicis.

Agaſtheneus,fuit teſte Homero lib. Iliad. 2. pater formoſi Polyxeni,qui nauibus ſuæ gentis præfuit in expeditione Troiana.

Agaſtrophus,Pæonis fuit filius,& heros inter primos Troianorum bellatores:ſed à Diomede uulneratus in coxa mortem obijt,ut ſcribit Hom. lib.Iliad.11.

Agatha,Plin.lib.3.cap.4.oppidum prouinciæ Narbonenſis,quondam Maſſilienſium.Eſt etiā uirgo, teſte Volaterrano lib.13.Cathanenſis, & martyr ſub Gallo mamillis torta.

Agatarchides,hiſtoricus Samius, de quo Plutarchus in hiſtoria Perſica.

Agathias cognomēto Scholaſtic⁹,Smyrnæus patria, ſcripſit poſt Percopium res geſtas Iuſtiniani principis, eiusq; ducum Beliſarij & Narſetis, tum in Italia quoq; & Africa,ac apud Byzantium res geſtas quorum tempore ipſe fuit. Compoſuit & quæ uocantur Daphnica, opus elegantiſsimum,coēgitq; in uolumen diuerſa epigrammata Græca nobilium poëtarum. Hæc Suidas.

Agathirnum,oppidum Siciliæ,eodem Plin.auctore.

Agatho, philoſophus Pythagoricus frequens Antithetis, adhibitus quondam conuiuio ab Archelao rege,

cuius erat familiariſsimus: interrogatusq; ab eo cùm iam eſſet annorum LXXX. *ſi robur adhuc ullum ſeruaret. Sanè inquit, nam non ſolùm uer, ſed autumnus ſolet bona & proſperitatē adferre. Auctor Aelianus de uaria hiſtoria.*

Agatho, alter Athenis uir monſtroſæ fortitudinis ſimul & magnitudinis, tempore Hadriani principis, & Herodis Attici: de quo Philoſtratus in uita ipſius Herodis ait: Adoleſcens quum eſſet, in prima lanugine ſimilis ingenti Gallo, magnitudine octo pedū, uaſta coma, hirſutis oculis, ac iunctis ut unus uideretur, læta facie, naſo aquilino, &c. de quo Volaterranus lib. 13. Fuit et Agathon Priami filius, ut docet Homerus Iliad. libro ultimo.

Agathocles, tyrannus Syracuſanus ſimili genere natus, utpote figuli filius, qui per multa ſcelera inuaſit tyrannidem, multaq; geſsit bella cum Carthaginienſibus, uaria fortuna: de quo Iuſtinus lib. 22.

Agathopolis, Ptolemæo, urbs Galliæ Narbonenſis, mons peſſulanus.

Agathyrſi, populus Scythicus cæruleo capillo inſignis, Plin. lib. 4. cap. 12. Virgil. 4. Aeneid.

Inſtauratq; choros, miſtiq; altaria circum
Cretesq; Dryopesq; fremunt, pictiq; Agathyrſi.

Agaue, filia Cadmi, & uxor Echionis, quæ inter Bacchanalia filium ſuum Penthea regem Thebanorum necauit. Horatius.

Quid caput abſciſſum demens cùm portat Agaue!

Agauni, populi ſunt Septentrionales: quos Homerus

circa

circa initium lib. 13. Iliad. dixit gentem innocentiſſimam, ut quæ ſine ullis diuitijs equino uictitet lacte.

Agauus, unus è Priami filijs, apud Homerum libro Iliad. ultimo.

Agedicum, Ptolemæo: alias Agendicum, urbs Galliæ, uulgò Sens.

Agenor, rex Phœnicum, Beli regis filius. Huius meminit Virgil. lib. 1 Aeneid.

Punica regna uides, Tyrios, & Agenoris urbem.

Fuit & Agenor, Antenoris filius, teſte Hom. Iliad. 11.

Agerochus, filius fuit Nelei, ex Clori uxore, ut eſt apud Homerum lib. 11. Iliad.

Ageſias, Syracuſanus Olympionica Soſirati filius.

Ageſias, alter Cyrenaicus philoſophus Platonicus, prohibitus à Ptolemæo in ſcholis docere, aut legere, quoniam immortalitatem animæ ſuadendo, multos ad mortem compelleret, ut Cleombroto Ambraciotæ accidit. Cicero in Tuſculanis.

Ageſidamus, Locrenſis Epizephyrius nobilis Olympionices, in quem pugillatu uincentem Pindarus hymnum cecinit.

Ageſilaus, dux Lacedæmoniorum clariſſimus, cuius res geſtas ſcripſerunt Xenophon & Plutarchus.

Agylla (inquit Seruius) ciuitas Tuſciæ eſt, à conditore appellata, cui ex iuſtitia Romana aliud eſt inditum nomen. Nam cùm Romani euntes per Tuſciam, interrogantes Agyllinos quæ diceretur ciuitas: illi utpote Græci, quid audirent ignorantes, & optimum ducentes, ſi prius eos ſalutarent, dixerunt χαῖρε, quam

ſalutationem, Romani nomen ciuitatis eſſe putauerunt & detracta aſpiratione, eam Cære nominauerunt, ut ſcribit Iginus in Vrbibus Italicis. Hactenus Seruius.

Aginum, urbs Galliæ, Ptolemæo.

Agis, rex Lacedæmoniorum, cum Athenienſibus cruentißima bella geßit: tandem à ſuis ciuibus occiſus eſt in carcere, eò quòd Lycurgi leges reducere, & bona publicare uellet. auctor Plutarchus.

Aglaia, eſt una Grattarum, quæ interpretatur claritudo.

Aglaonice, Hegemonis filia, perita aſtrologiæ, & eclipſes Lunæ quando futuræ eſſent præuidens, iactitabat ſe illam cœlo deducere: quæ ob id poſtea in magnas calamitates incidit, adeò ut in prouerbium abierit, τὴν σελήνην κατασπᾷ, id eſt, lunam detrahit. Vide Eraſmum in prouerbijs.

Aglaophrō, pictor nobilißimus, cuius meminit Pli.

Aglauros, filia Erichthei regis Athenarū antiquiſſimi, à Mercurio in ſaxa mutata, de qua Ouidius lib. 2. Metamorph.

Agaracritus Parius, ſtatuarius, Phidiæ diſcipulus. de quo plura apud Volaterranum.

Agragas, oppidum Siciliæ, Ptolemæo, Straboni, Plinio, quod et Agrigentum dicitur, undè Empedocles philoſophus, & Phalaris tyrannorum ſæuißimus, originē duxerunt. Scribitur à nonnullis Acragas.

Agriophagi, populi Aethiopum uerſus occidēs, qui teſte Solino, ſolùm pantherarum, & leonum carnibus ueſcuntur.

Agrippa Menenius cognomine Lanatus, dux à Romanis electus aduerſus Sabinos, de eis triumphauit. Et cùm plebs à patribus ſeceßiſſet in Auentinum, quòd tributum & militiam toleraret, nec reuocari poßet, Agrippa apud eam uerba faciens: Humani artus, inquit, cùm uentrem ocioſum uiderent, ab illo diſcordarunt, & ſuum illi miniſterium nagauerunt. Cùm eo pacto & ipſi quoque deficerent, intellexerunt uentrem cibos acceptos per omnia membra diuidere: & cum eo in gratiam redierunt: Sic ſenatus & populus quaſi unum corpus diſcordia pereunt, concordia ualent. Plura de hoc Volaterranus, ſequutus auctorem Cæcilium. Fuit & Agrippa filius Ariſtobuli, Magni Herodis filij à Tyberio Cæſare coniectus in uincula, ſed à Caio Cæſare rex Iudææ factus. Fuit item alius Agrippa inter proceres Auguſti uictoria nauali, contra Sextum Pompeium inſignis & gener Auguſti. Fuit item Agrippa cognomento Caſtoris, uir in primis doctus: contra XXIII I. Baſilidis hæretici uolumina, quæ contra Euangelium ille ſcripſerat, acerrimè diſſeruit. auctor Hieronymus.

Agrippina filia fuit Agrippæ, eius qui fuit è proceribus Auguſti & eiuſdem gener. Alia fuit mater Neronis, quæ poſt uiri mortem Claudio Cæſari nupſit, & filio ſuo imperium obtinuit, ad ſuam & totius urbis perniciem. Eſt item Agrippina, inſignis urbs Germaniæ inferioris metropolis, & colonia olim Romanorum. Pomponius.

Agrius, Parthaonis, Martis filij filius, teſte Hom.

cuius nihil præter nudum nomen ad nos peruenit, ut notat Ioan. Bocatius. Fuit & Agrius Vlyßis ex Circe filius, ut auctor eſt Heſiod. in Theogonia.

Agron, primus qui inter Heraclidas Sardis regnauit, ut ſcribit Herodotus lib. 1.

Aguntum, oppidum Siciliæ, Ptolemæo.

Agyleus, eſt agnomē Apollinis: ab eo quod in uijs publicis colebatur, nam ἀγυιὰ eſt uia.

Agillina, quæ nunc Cære dicitur, urbs eſt Tuſciæ, à nomine conditoris, quam Virgil. lib. 8. Aeneid. ex Lydia ueniſſe oſtendit, quum ait:

Haud procul hinc ſaxo colitur fundata uetuſto
Vrbis Agillinæ ſedes: ubi Lydia quondam
Gens bello præclara, iugis inſedit Etruſcis.

Agyrtes, patrem interfeciſſe ſcribitur, Ouidius lib. Metamorph. 5. Et cæſo genitore infamis Agyrtes.

Aiax, Telamonis filius ex Heſione filia Laomedontis: fortißimus Græcorum poſt Achillem. Sed Achille occiſo, cùm illius arma peteret Aiax, & Vlyſſes eloquentia ſua illa à iudicibus accepiſſet: Aiax præ ira inſaniens pecora occidit, credens Vlyſſem cum ſocijs occidere, deinde ſeipſum occidit: de cuius cruore, ut ait Ouidius, flos hyacinthus creuit. Alter eodem tempore fuit Aiax Oilei filius, rex Locrenſium, uelox pedibus, & peritus haſtæ uibrandæ. Hic capta Troia Caſſandrā uirginem, & uatem, in templo Palladis uiolauit: quam ob cauſam domum repetens, fulmine à Pallade exuſtus eſt in mari cū ſua naui, ut teſtatur Virgil. li. 1. Aeneid. & Ouid. in Ibin.

Aiacis

Aiacis tumulus, oppidum Troiadis. Plinio.

Aidoneus, Pluto appellatus eſt, et tempore Lyncei regis Argiuorum, atq; Erichthei regis Athenienſium regnauit, ut ſcribit Euſebius.

Alaba, ciuitas eſt Hiſpaniæ citerioris, Plinio et Ptolemæo.

Alabanda, ciuitas eſt celeberrima in Caria, auctore Plinio & Ptolemæo.

Alabandici, populi ab Alabanda Cariæ dicti Plin.

Alabanſes, populi Hiſpaniæ, conuentus Carthaginienſis, ſic ab Alaba citerioris Hiſpaniæ urbe dicti, auctore Plinio.

Alabaſtrus, mons Aegypti, Plinio. Eſt item Alabaſtrum, eodem auctore, genus marmoris pellucidi, & colorum uarietate diſtincti.

Alabaſtrum, fluuius Aeolidis regionis, Plinio.

Alabys, fluuius è præcipuis Siciliæ. auctor Plin.

Alalia, urbs inſulæ Cyrni, ut ſcribit Herodotus libro hiſtor. I.

Alani, populus Scythicus prope Iſtrum. Ptolem. Quorum meminit Lucanus,

Et ſequerer duros æterni Martis Alanos.

Alante, urbs eſt Arcadiæ, quam Theopomp. in hiſtoria Philippica, Alantrũ appellauit, auctor Volat.

Alanus, Scythiæ fluuius, à quo Alani populi, Plinio lib. 4. cap. 12. dicti ſunt, iuxta quos Roxolani. Ammianus ſcribit Alanos dici, quos priſci Maſſagetas dixerũt. Hi carnibus ueſcuntur, & panem non manducant. Martialis,

Nec

Nec te Sarmatico tranſit Alanus equo.

Alapeni, populi ſunt in Arabia felici, auctore Ptolemæo.

Alaſtor, Plutonis equorum unus, quorum nomina à Claudiano ponuntur lib. 1. de rapt. Proſerpinæ his uerſibus, ubi & quartum addidit Orphnæum,

Orphnæus crudele micans, Aethonq́; ſagitta
Ocyor, & Stygij crudelis gloria Nycteus
Armenti, Ditisq́; nota ſignatus Alaſtor,
Stabant ante fores uincti, ſæuumq́; fremebant,
Craſtina uenturæ ſpectantes gaudia prædæ.

Alata, ciuitas eſt in Arabia felici. Et item in Arabia deſerta, auctore Ptolemæo lib. 5. cap. 19. Alata caſtra, Ptolemæo, alio nomine Caſtrum puellarũ, uulgò Edenburch, Scotiæ regia.

Alauna, oppidum eſt Britanniæ inſulæ, apud Ptolemæum.

Alauni, fluuij duo eiuſdem nominis in Britannia inſula, eodem auctore.

Alaunij, populi ſunt Scythiæ regionis, Ptolemæo teſte.

Alba, fuit urbs in Latio condita ab Aſcanio, filio Aeneæ, quam Tullus Hoſtilius rex Romanus euertit. Eſt item Alba cognomine Pompeia in Gallia Togata à qua fit Albenſis. Nã è priore Alba, fit Albanus, utriuſque auctor Seruius. Fuit item Alba Marſorum.

Albana, oppidum in Arabia felici, Ptolemæo.

Albanus, eſt Macedoniæ ciuitas, unde Albani populi ſunt in eadem Macedonia, eodem Ptolemæo auctore.

Item

Item Italiæ mons, Straboni.

Albania, eſt regio Orientalis inter Colchon & Armeniam. Altera nunc uocatur Albania, inter Illyricum & Macedoniam, in qua eſt urbs Dyrrachium.

Albi montes, Cretæ inſulæ locus ubi non pluit, auctore Plinio.

Albigaunum, Ptolemæo Liguriæ urbs, hodie Albinga dicitur.

L. Albini duo, Numij filij, inter oratores referuntur à Cicerone, qui extare amborum orationes dicit: ex eisq; Lucium ſimplicem & antiquum eſſe: Spurium uero doctum ex diſciplina Stoicorum, eiusq; extare multas orationes. Auctor Volaterranus.

A. Poſthumius Albinus, qui conſul cũ Lucullo fuit, res Romanas Græco ſermone ſcriptitauit. In cuius exordio primùm ſcriptum eſt, neminem ſuccenſere ſibi conuenire, ſi quid in his libris parùm compoſitè, aut minùs eleganter ſcriptum foret. Nam ſum (inquit) homo Romanus, Græca oratio à nobis alieniſſima eſt, &c. Plura de hoc Gellius, Cornel. Nepos, Suidas, Macrobius.

Albiminium, Ptolemæo Liguriæ urbs, alio nomine Vintimilium, hodie Vintimia.

L. Albinus, de plebe Romana, fugiens Gallos, ex rheda uxorem, filios deſcendere iuſſit: & Veſtales quæ cum ſacris ipſæ pedibus fugitabant, impoſuit. Auctor Liuius in 5.

Albion, Britannica inſula, ſic dicta, ab Albis rupibus, quas mare abluit. Fuit item Albion, gigas Neptuni filius

ni filius ab Hercule interemptus. auctor Pomponius Mela, & Diodorus Siculus.

Albis, eſt Germaniæ fluuius celebratiſsimus.

Albium, oppidum Liguſticum Ptolemæo & Plin.

Albula, fluuius Italiæ, ex Apennino Romam fluens. alio nomine Tyberis. Sed Albula nomen antiquius, ut auctor eſt Seruius Virg. interpres.

Albulates, eſt fluuius in quinta regione Italiæ apud Plinium.

Albunea, fons & nemus iuxta Anienem, ſiue à colore aquæ ſulphureæ, ſiue quòd Albunea Latinè ſit, quæ Græcè λευκοθέα dicitur. Virg. 7. Aeneid.

-lucosq; ſub alta
Conſulit Albunea, nemorum quæ maxima ſacro
Fonte ſonat.

Alburnus, mons Lucaniæ Plinio. Virg.
Eſt lucos Silari circa, ilicibusq; uirentem
Plurimus Alburnum uolitans, cui nomen aſylo &c.

T. Albutius, cuius M. Varro meminit, dicitq; ſcripſiſſe Satyras Luciliano ſtylo. Nam & Lucilius eũ ut Græca miſcentem uerba notat his uerbis: Græcum te Albuti quàm Romanum, atq; Sabinum, &c. Vide reliqua apud Ciceronem, in principio De finibus.

Albutiũ alium Seneca in declamationibus dicit ſuo tempore fuiſſe nobilem declamatorem.

Albutius Silus, Nouarienſis orator Romam uenit, receptus in Planci oratoris contubernium. Iam uerò ſenior ob uicium uomicæ Nouariam redijt: conuocatáque plebe, cauſis, propter quas mori deſtinaſſet, in con

cione

clone redditis, abſtinuit cibo. Ex Tranquillo.

Alcæus, poëta Lyricus Athenienſis primus, ut quibuſdam placet. Sappho apud Ouidium,

Nec plus Alcæus, conſors patriæq; lyræq;
Laudis habet, quamuis grandius ille ſonet.

Eſt & alter Mitylenæus priſcæ comœdiæ poëta, qui docuit fabulas X. Hæc Suidas. Alcæus item fuit auus Herculis, unde Alcides dictus eſt.

Alcamenes, uir ſtatuarius, cuius meminit Quintil. lib. Inſt. Orat. 2.

Alcanor, uiri proprium, cuius mentionem facit Virgil. lib. Aeneid. 10.

Huic frater ſubit Alcanor &c.

Alcathoë, urbs fuit, ut quidam putant, eadē cū Megara, de qua dixit Ouidius libro Metamorphoſeon 8.

Alcathoē quam Niſus habet, & reliqua.

Alcathous, Pelopis filius, q cædis Chryſippi fratris ſuſpectus, Megaram uenit, occiſoq; leone, qui Cytharonius à loco dicebatur: multosq;, & in ijs Megarei regis filium Enippum necauerat, adſcitus Megareo gener in regno ſucceſſit. auctor Dirchias.

Alcenor, uir fuit Argiuus, teſte Herodoto.

Alceſte, fuit uxor Admeti regis Theſſaliæ, quæ pro uiri ſalute ſe morti tradidit. Nam rege ægrotante, reſponſum fuit ab oraculo quòd breui moreretur, niſi quis amicorum morti pro eo ſe traderet. Quod quum omnes recuſarent, ipſa promptiſsimam ſe obtulit, cuius meminit Iuuenalis.

- ſpectant ſubeuntem fata mariti

Alceſtē,

Alceſtem, & ſimilis ſi permutatio detur,
Morte uiri cupiant animam ſeruare catellæ.

Alcibiades, uir Athenienſis pulcherrimus, nobiliſſimus & rei bellicæ peritiſſimus. Sed linguæ fuit balbutientis, & proinde taxatus ab Ariſtophane comico illo uerſiculo, ὀλᾷς, θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. Auctor Plutarchus in Alcibiade.

Alcidamas, Eleates philoſophus, ſcripſit de Muſica, diſcipulus Gorgiæ Leontini. auctor Suidas.

Alcidamus, rhetor antiquus, qui mortis laudationē ſcripſit, auctore Cicerone lib. 1. Tuſc. quæſt.

Alcides, Hercules dictus ab Alcæo auo, patre Amphitryonis: Seruio auctore. Sanè Alcidem (inquit) uolunt quidam dictum, ἀπὸ τῆς ἀλκῆς, id eſt, à uirtute quod non procedit: quia à prima ætate hoc nomen habuit ab Alcæo patre Amphitryonis. De quo Charon apud Virgilium lib. Aeneid. 6.
Nec uerò Alciden me ſum lætatus euntem
Accepiſſe lacu, &c.

Alcimedas, poëta tragicus, Megarenſis. Suidas.

Alcimede, uxor fuit Aeſonis, & Iaſonis mater, ut tradit Pherecydes. Quanquā Homeri enarrator Aeſonem, ex Polymela Iaſonem genuiſſe ſcribit.

Alcimedon, proprium nobilis artificis cælatoris, cuius meminit Virg. Ecloga 3. -pocula ponam
Fagina, cælatum diuini opus Alcimedontis.

Alcinous, Nauſithoi filius, teſte Homero li. 7. Odyſſ. rex Phæacū iuſtiſſimus, dicēte Orphæo in Argonauticis, κραίνεσκε δικαιότατος βασιλεύς. Fuitq; diligens hor-

torum

torum cultor. Quamobrem dixit Virgilius libro ſecundo Georgicorum, Pomaq́; & Alcinoi ſyluæ, id eſt, arbores pomiferæ. Huius meminit Ouid. Metamorph. 12. & Homerus in Odyſſea. Fuit item Alcinous philoſophus Platonicus, qui epitomen compoſuit decretorum Platonis.

Alciphron, Magneſius, Alexandri temporibus philoſophus. auctor Suidas.

Alcippe, nomen eſt ruſticæ mulieris proprium, cuius ſæpe meminit Theocrit. & Virgil. Ecloga 7.

Quid facerem? neq; ego Alcippen, nec Phyllida habebam,
Depulſos à lacte domi quæ clauderet agnos.

Alcman, poëta lyricus Laconicus ſiue Meſſenius circa Olymp. 27. inuentor amatorij carminis, ſcripſit lingua Dorica. auctor Suidas. Is morbo pediculari perijt, ut ſcribit Aelianus.

Alcmenes, ſtatuarius Athenienſis, Phidiæ diſcipulus, cuius opera Athenis plura memorantur. auct. Plin.

Alcmena, Electrionis filia, & Amphitrionis uxor, ex qua Iupiter genuit Herculem.

Alcmæon, Amphiarai uatis et Eriphyles fuit filius. Huic Amphiaraus ad bellum proficiſci coactus, nequitiam Eriphyles in ſe aperuit, eiq́; futuræ mortis ſuæ uindictam reliquit: qui defuncto patre memor præcepti, ut in patrem pietatem ſeruaret, impius in matrem factus eſt, eamq́; necauit. Ex Bocatio. Huic fabulæ à ceteris additur: quũ poſtea ob matris cædem Alcmæon furijs agitaretur, ueniſſe eũ ad fluuium Phlegeum, à quo

luſtratus eſt. Et quum filiam eiuſdem Alpheſibœã amaſſet, donato illi monili quod matris Eriphyles fuerat, uxorem illam duxiſſe. Ceterùm, quum aliquando ad Acheloum fluuium poſt ea tempora fortè rediiſſet, placuiſſetq́; ipſi Callirrhoë Acheloi filia, monile quod ſuperiori coniugi dederat, etiam huic nuptiarum ſpe pollicitũ eſſe. Ad quod tamen repetendum cùm proficiſceretur, à fratribus AlpheſibϾ, Themone & Axione occiſum eſſe: qui tamen & ipſi ab eodem mutuis uulneribus petiti, perierunt. Vel, ut Ouidius uidetur ſentire, à filijs Callirrhoës, quos Iupiter natos, ſtatim deos fecerat, in ultionem patris occiſi ſunt. Ouid. libro 9. Metamorphoſeων. Fuit & Alcmæon philoſophus Crotoniates, Pythagoræ auditor. Hic, teſte Laërtio, primus de naturæ ratione ſcripſit lingua Dorica, auctor Suidas, & morbo pediculari periit, ut ſcripſit Aelianus.

Alcon, Cretenſis ſagittarius, cuius quum filium draco inuaſiſſet, tanta arte direxit ſagittam, ut ea currens in ſerpentis deficeret uulnere, nec tranſiret in filium. Hæc Seruius enarrans illud Virg.

Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.

Alcyone, Atlantis filia ex Pleione, ut ſcribit Ioannes Bocatius de genealogiá deorum lib. 4.

Alecto, una eſt è tribus furijs. Tres enim à poëtis deſcribuntur, Alecto, Megæra, & Tiſiphone. Alectûs meminit Virg. lib. 7. Aeneid. & luctificam uocat. Porrò furiæ dicuntur à poëtis filiæ Acherontis, & Noctis, ut notant Virg interpretes.

Alegenor, unus fuit filiorum Boëthi: quatuor enim fuerunt,

fuerunt, Hippodamus, Electrion, Archilycus, Alegenor, *teſte* Diodoro *libro* 5.

Alemani, aliter uocãtur Teutones, *Teuteni & Teutonici, à Teutone deo quem uenerabantur.* Virgilius *libro* 7.

Teutonico ritu ſoliti torquere cateias. Lucan. *libro* 1. Vidimus *& Martem* Libyes, *curſumq; furoris* Teutonici. *Idem libro* 6. *Cantaber exiguis aut longis* Teutonus *armis.* Germani *porrò dicuntur, quòd uicini ſint* Belgis. Item *& Germanici, ut tradit* Suetonius *in Auguſto: ut tamen in quibuſdam* Pannonicis, *& Germanicis aut interueniret, aut non longè abeſſet,* Rhenicolæ *dicuntur, quod habitent ad* Rhenum *fluuium.*

A*leſium, oppidum* Peloponneſi, *apud* Strabonem.

Alethes, nomen fuit proprium uiri Troiani, *quaſi* ἀληθὴς, *id eſt, uerax fuerit.* De quo Virgil. *lib.* Aeneid. 1. *Et qua grandæus* Alethes.

A*letium, oppidum Salentinorum in* Italia, *auctore* Ptolem.

A*lex, fluuius* Italiæ Straboni.

Alexander *Macedo,* Philippi *regis filius fuit: eius res geſtas ſcripſerunt è* Græcis Clitarchus, Polycratus, Oneſicritus, Antigenes, Iſtrus, Ariſtobulus, Chares, Hecateus, Erythræus, Philippus Chalcidenſis, Duris Samius, Ptolemæus, Anticlides, Philo Thebanus, Antiſthenes, Menechmus Sicyonius, Petamon Mitylenæus *& alij complures, præter* Plutarchũ: *è noſtris uerò* Q. Curtius. *Hæc* Volaterranus.

Alexandria, nomen eſt trium urbium ab Alexandro

Macedone conditarum. Siquidem una eſt in Aegypto ad oſtium Nili ſita, à nonnullis Canopicon dicta, ut ſcribit Solinus: aliam eodem nomine condidit idem rex in Aſia: aliam item in Scythia ſuper Tanaim. Dicitur item Alexandrea, e producta. Propertius,

Noxia Alexandrea dolis aptiſſima tellus.

Eſt præterea Alexandria urbs Liguriæ ab Alexandro pontifice condita.

Alexandria Aegypti, hodie Scanderia, uulgò dicitur à Thurcis.

Alexandropolis, Parthorum ciuitas, ſic dicta ab Alexandro Magno conditore, ut auctor eſt Plin. lib. 6. cap. 25.

Alexia, Ptolemæo Rigiacum, Alexiam appellat Diodorus Siculus libro 5. ab Hercule conditam, totius Celticæ metropolim. uulgò hodie hæc ciuitas uocatur Arras, ut notatur apud Ptolemæum. Alijs eſt Alexia hodie oppidum quoddam in Burgundia.

Alexis Thurius, qui prius Sybaris dicebatur, poëta comicus ante Menandrum: reliquit plures fabulas. habuit filium Stephanum poëtam & ipſum comicum. Suidas. Fuit & Alexis, Aſinij Pollionis ſeruus: ſic dictus quaſi ſine reſponſione, ac ſuperbus. quem Virgilius rogatus ad prandium, cùm uidiſſet in miniſterio omnium pulcherrimum, dilexit, eumq; dono accepit. Hũc autem dilectum fuiſſe Pollionis conſtat, & Virgilium gratum ſe futurum exiſtimaſſe, ſi eum laudaret, cuius forma Pollio delectabatur: qui eo tempore Tranſpadanam Italiæ partem tenebat, & agris præerat diuidendis. Hæc Ser-

cius, enarrans illud Virgilij, Formoſum paſtor Corydon ardebat Alexim.

Alia uel Allia, fluuius non longè à Roma diſtans: apud quē Romanus exercitus olim deletus fuit à Gallis Senonibus duce Brenno. Lucanus,

Et damnata diu Romanis Allia faſtis.

Aliphyræi, populi Arcadiæ, auctore Plinio.

Aliſta, inſulæ Corſicæ urbs Ptolemæo.

Aliſum, urbs Germaniæ Ptolemæo.

Aliſus, urbs Germaniæ Ptolemæo.

Alliſa, Samnitum urbs Ptolemæo.

Almon, oppidū in Theſſalia, teſte Plin. lib. 4. cap. 8.

Allobroges, populus Galliæ iuxta Rhodanum, nunc Sabaudienſes, & Pedemontani, uictoria Fabij, & Catilinæ coniuratione noti, ad tractū Lugdunenſem olim ſiti, Ptolemæo auctore.

Aloeus, per eu dipthongū, fuit gigas Titanis & Terræ filius, cuius uxor Iphimedia à Neptuno compreſſa Oetum & Ephialtem genuit, qui tandem Aloidæ dicti ſunt: quorum meminit Virg. in 6.

Hinc & Aloidas geminos immania uidi
Corpora, qui manibus magnum reſcindere cœlum
Adgreßi, &c.

Alonæ, urbs Hiſpaniæ Tarraconenſis Pomponio.

Alontium uel Aluntium, oppidum Siciliæ Ptolemæo & Plinio.

Alope, Græcè ἀλόπη, fuit Cercionis filia, à cuius nomine cognominata Alope Theſſaliæ ciuitas, de qua mentionem facit Homerus lib. 2. Iliad.

Alopece,inſula eſt in Ponto Euxino, *ut auctor eſt* Plinius.

Aloros Macedoniæ *urbs.auctor* Pomp.lib.2.

Alpes,ſunt excelſi montes ſeparantes Italiam à Gallia *&* Germania.Lucan.

Gallica per gelidas rabies effunditur Alpes. Hinc Alpinus.

*Alphenus,nomen eſt ſutoris apud*Horatium *libro* 1. Sermonum,*ut:* - Alphenus *uafer in omni*
Abiecto inſtrumento artis, clauſaq; taberna
Sutor erat, &c.

Alpheſa oppidum Bæticæ Hiſpaniæ, Plinio.

Alpheſibœus,paſtor quidam, cuius meminit Virg. in 5.Ecloga,
Cantabunt mihi Damœtas *&* Lyctius Aegon:
Saltantes Satyros imitabitur Alpheſibœus.

Alpheus, fluuius eſt Eliſ *ciuitatis* Arcadiæ, *iuxta* Piſas *(ubi colitur* Olympicus Iupiter*) defluens, longo tandem curſu in* Achaia *demergitur, & ibi à terra abſorptus, atque ſubter mare defluens, ex* Græcia *in fontem* Arethuſam *apud* Syracuſas *in* Sicilia *ſe attollit,inde in mare* Siculum *cadit. unde* Virgil. lib.3. Aeneidos.
- *Alpheum fama eſt huc* Elidis *amnem*
Occultas egiſſe uias ſubter mare:qui nunc
Ore Arethuſa *tuo* Siculis *confunditur undis.*
*Meminit & lib.8.*Strabo, *Alpheum dictum exiſtimãs, quòd* Alphos *uitiliginis ſpeciem curet.*

Alſium,urbs Tuſcorum Ptol.

Alſus

Alſus,nomen eſt paſtoris apud Virg.lib.12. Aeneid. Sic rigido latus enſe ferit Podalirius Alſum Paſtorem.

Altanus,pelagi uentus,& ab alto denominatus.Flatus omnis(inquit Seruius)qui eſt ripæ & pelagi, Altanus uocatur. Hæc ille apud Virgil. Cùm uenti poſuêre omniſq́;repente reſedit Flatus &c.

Altea,Oenei regis Aetoliæ uxor fuit, & mater Tydei,teſte Seruio gram.enarrante illud Virg.in 6.
Hic ille occurrit Tydeus,hic inclytus armis
Parthenopeus, &c.

Altellus,Romulus dictus eſt,quaſi in terra altus à lupa:ſiue quòd telis aleretur,ſiue quòd rebus geſtis excelſus ac glorioſus eſſet: ſeù quòd à Tatio Sabinorum rege in colloquium poſtulatus,alternis uicibus audierit, ac loquutus fuerit. Nam ſicut à Macro macellus, à uafro uafellus: ita ab alterno Altellus fit ſecundum aliquorum opinionem.

Altinum,Italiæ oppidum iuxta Aquileam. Pomp.

Aluona,Liburniæ urbs Ptolemæo.

Alyba,regio eſt,teſte Homero lib.2.Iliad. non procul à Myſia,ubi argenti fodinas eſſe dixit.

Alyſonij,populi ſunt Scythiæ Aſiaticæ,ut docet Herodotus lib.4.

Alyxothoë,filia Dymantis,ut teſtari uidetur Ouid. dicens,
Quamuis eſt illum proles enixa Dymantis,
Aeſacon umbroſa furtim peperiſſe ſub Ida
Fertur Alyxothoë,&c. Hæc igitur à Priamo peperit Aeſacum, qui poſtea in mergum uerſus eſt. Bocatius.

Amadoca, ciuitas Sarmatiæ in Europa. Et Amadoci montes & populi in eadem Sarmatia. Vtriuſq; eſt au-ctor Ptolemæus.

Amalchium, apud Plinium maris Oceani ſeptentrio-nalis portio eſt.

Amalthea fuit nutrix Iouis infantis: Nam Meliſſus rex Cretæ duas filias habuit, ſcilicet Amaltheam & Meliſſam, quæ Iouem caprino lacte & melle nutriue-runt, teſte Lactantio Firmiano lib. 1. Inſtit. Alij dicunt capram illam appellatam eſſe Amaltheam, ut Parmeni us poëta Græcus.

Amena, ciuitas eſt Mediæ apud Ptolemæum.

Amanicæ pylæ, id eſt, portæ montis Amani Ptole-mæo auctore & Plinio.

Amanoides, Ciliciæ promõtorium, Pomponio ſic di-ctum, quòd formam effigiemq; Amani circumnauigan-tibus exhibet: reddidit etymon Hermolaus.

Amantes, apud Ptolemæũ populi ſunt Pannoniæ in-ferioris, quæ hodie Vngaria dicitur, Plinio Amantini uocantur.

Amantia, ciuitas Macedoniæ, eodem auct. Ptolem.

Amanus mons, portio montis Tauri ad Ciliciã, auct. Ptolemæo.

Amara, ciuitas Arabiæ felicis, non procul à Mara metropoli ſita, ut auct. eſt Ptolem. lib. 6. cap. 7.

Amaracus, puer Cynaræ regis Cypri unguentarius, qui caſu lapſus dum ferret unguenta, maiorem ex cõfu ſione odorem creauit, unde optima unguenta, Amaraci na dicuntur. Hic poſtea in herbam ſampſucum uerſus eſt:

eſt: quam Amaracum etiam dixit Virgil. Hæc Seruius Virg. interpres, enarrans carmen illud lib. I. Aeneid.

At Venus Aſcanio placida per membra quietem
Irrigat: & totum gremio dea tollit in altos
Italiæ lucos: ubi mollis amaracus illum
Floribus, & dulci aſpirans complectitur umbra.

Amardi, populi ſunt Hyrcaniæ ad ſinum Scythicum.

Amardus, medius fluuius Ptol.

Amaryllis, ruſticæ nomen proprium, cuius Theocritus & Virgilius item ſæpè meminerunt.

Poſtquam nos Amaryllis habet, Galatea reliquit.

Amarynthus, Arcadiæ ciuitas, non procul à Chalcide, Ptolem. & Stephano inſula Eubœæ.

Amaſenus, fluuius eſt Volſcorum in Latio. Eſt etiã fluuius Siciliæ. Ouidius,

Nec non Sicanias uoluens Amaſenus arenas.

Amaſia, Germaniæ ciuitas eſt, auctore Ptolem. hodie Marpurgium.

Amaſis, rex Aegyptiorum, cuius tumulus fuit una Pyramidum, dicente Lucano: Nõ mihi Pyramidum, tumulis euulſus Amaſis. Ante quem, Pomp. auct. triginta ſuper trecẽtos reges in Aegypto fuêre, quarè uetuſtiſſimos prædicant Aegyptios. Fuit etiam Amaſis peditũ Darij dux contra Cyrenenſes miſſus. auctor utriuſque Herodotus.

Amaſius, Germaniæ fluuius Ptolemæo, qui Plinio Amiſus dicitur, & Pomponio Melæ. uide infrà, AMISIVS. uulgò Ems.

Amaſtris, Ptolemæo Bithyniæ urbs.

Amata, fuit uxor Latini regis, et ſoror Veniliæ deæ, ut auct. eſt Ser. apud Virgil. lib. Aeneid. 6. & 7

Amaſtrum ſiue Amaſtris, urbs metropolis Paphlagoniæ, ait Strab. lib. 7. De qua Valerius Flaccus lib. 6. Nauticorum: Peditem pedes haurit Amaſtrim.

Amathûs, Amathuntis, inſula eſt maris Aegei, Veneri ſacra, undè tota inſula Amathuſia dicebatur, ut eſt apud Ptol. Virgil.

Eſt Amathûs, eſt celſa mihi Paphos, atq; Cythera, &c. Ipſa eadem eſt metallorum fœcundiſſima, teſte Ouidio lib. Metamor. 10. At fortè roges fœcundam Amathũta metallis. Vnde Amathunteus. Ouid. eodem lib.

Lactentes uitulos Amathunteasq; bibentes.

Amathuſa, quæ & Cyprus Ptolemæo lib. 5. cap. 14. dicta eſt.

Amazones, erant fœminæ Scythicæ, primùm iuxta Tanaim fluuium habitantes, unde ſe poſtea ad Thermodoonta fluuium Thraciæ tranſtulerunt: quod etiam Salluſtius teſtatur, dicens: Deni campi Threiſſi quos habuerunt Amazones, ab Tanai flumine, incertum quam ob cauſam digreſſæ. Hæc Salluſtius. Dicuntur porrò Amazones, quaſi ἅμα ζῶσαι, quòd ſimul uiuant ſine uiris:: uel quòd unam mammã exuſtã habent quaſi ἄνευ μαζοῦ. Has autem iam non eſſe conſtat, utpote extinctas partim ab Hercule, partim ab Achille. Hæc Seruius apud Virgilium. & uide Iuſtinum lib. 2.

Ambantæ, populi ſunt Aſiæ, Ptolem.

Ambarti, populi ſunt Galliæ Lugdunenſis, Cæſari.

Ambaſtæ, populi ſunt Aſiæ. Et Ambaſtum, fluminis nomen

nomen in Aſia, auctore Ptolem.

Ambe, ciuitas eſt Arabiæ felicis, Ptolem.

Ambiani, Galliæ Belgicæ populi, Plin. Ptolem. Cæſari, Pomponio.

Ambracia, nobilis eſt ciuitas Theſprotiæ Epiri, ab Ambracia, Theſproti filio, prius Eponia & Paralia dicta. hodie uulgò Larta appellatur, apud Ptolem.

Ambraciotæ, ſunt ciues & incolæ urbis Ambraciæ.

Ambrones, gentes quædam Gallicæ, quæ ſubita inundatione maris, quũ ſedes ſuas amiſiſſent, rapinis ſe alere cœperunt. Hos cũ Cimbris Teutonicisq; Marius deleuit. Hinc tractum eſt, ut turpis uitæ homines, Ambrones dicantur.

Ambryſus, teſte Plin. lib. 4. cap. 3. urbs eſt in Aetolia. Strabo lib. 9. Abæ quoq; non longè abſunt ab his locis, oraculum, neq; Ambryſus, quæ idem quod Bœotia nomen tenet.

Ambubaiæ, teſte Acrone, mulieres Tibicinæ Syrorũ lingua dicuntur. Alij Latinum putant, & dictum quòd am, id eſt, circum, Baias, locum amœniſsimum, & uoluptatis plenum, uerſentur. Horat. 1. Sermo. Satyr. 2.

Ambubaiarum collegia, pharmacopolæ,
Mendici, mimi, balatrones: hoc genus omne
Mœſtum ac ſollicitum eſt cantoris morte Tigelli.

Ameria, oppidum eſt Vmbriæ, patria Roſcij Amerini quem defendit Cicero. Huius meminit Plinius in deſcriptione Italiæ.

Amilcar, dux Carthaginienſis cognomento Rhodo, facundia ſolertiaq; inſignis. De ſententia Athenienſium, quæ

rum, qui ea tempeſtate creſcentē Alexandri Magni potentiam timebant, in caſtra ad Alexandrū uenit, ſeſe et exulem fingens, & militem offerens, Parmenone aditum cōciliante, ut auctor eſt Trogus lib. 21. Item Amilcar an alius, an idem, quem ſupra nominaui, inter auctores non ſatis deprehenditur, qui à Syracuſanis accerſitus eſt contra Agathoclem tyrannū eos obſidione prementem, ut idem Trogus auct. eſt, lib. 32.

Amilcarem alium Liuius lib. 31. memorat, qui dicit L. Furium prætorem Gallos Inſubres rebellantes, & Amilcarem Pœnum in ea acie uiciſſe. Ex Liuio. Amilcar item cognomēto Barcha, pater Annibalis, qui primam ſecundum filium Annibalem inter Pœnos duces gloriam obtinuit. Hic ex Liuio, & ceteris hiſtoriæ ſcriptoribus notiſſimus eſt.

Aminæum, Ptolemæo eſt Italiæ oppidum in Campania ubi ſunt generoſa uina, teſte Virg. lib. Georgic. Sunt & Aminææ uites frmiſſima uina. Aeminæum Ptolemæus Falernum uocat lib. 3.

Amiſius, fluuius eſt Germaniæ Pōponio Melæ. Strabo Amaſium uel Amaſiā uocat. Ptolemæus Amaſium, qui Vidrum tamen alium, neſcio an bene, iuxta nominat. hodie Ems uocatur à Germanis, quaſi Emſius corrupto uocabulo: quāquā uerius eſt, Latina illa nomina ex Germanis nata deflexaq́; fuiſſe. Ortus hic Veſtphaliæ montanis, inter Friſios, & quos hodie Bremenſes uocant, Oceano miſcetur. Hæc ex Vadiano Pomponij interprete. Et Plin. 4. 14. 7.

Amiſus, Galatiæ urbs Ptolemæo, Simiſo à Sabellico dicta.

Amiter.

Amiternum, urbs Veſtinorum in Italia Ptolemæo, hodie Aquilia. Ex hac Criſpus Salluſt. natus.

Ammon, dicitur Iupiter in ſpecie arietis. Ratio autē huius nominis ab omnibus auctoribus ſic redditur: Cùm liber pater per deſerta Lybiæ exercitum duceret uniuerſa iam Aſia deuicta, & ſiti admodum laboraret, implorаſſe à patre auxiliū dicitur. Quo facto, apparuiſſe ei extemplo arietem, quem dum fugientem ſequitur, perueniſſe illo duce ad fontem amœniſſimum. Quapropter deſiderio potitum, exiſtimaſſe arietem illum fuiſſe Iouem, eiq; templum miræ magnitudinis in arena conſtituiſſe, & Deum uocaſſe Ammonem, id eſt, Iouē arenarium. Græci enim ἄμμος arenam uocāt. De quo fuſius Nicolaus Perottus.

Amorges, fuit ex Darij ducibus unus, qui in Caria occiderunt. Herod. lib. 5. In eas inſidias Perſæ noctu incidentes, obtruncati ſunt, cum ducibus ſuis Dauriſe, & Amorge & Siſamace, nec non Myrſe Gygis filio.

Amorgos, inſula una ex Cycladibus Plin. & Strab.

Ampeloëſſa, oppidum eſt in Decapolitana regione; quæ Syriæ proxima eſt. auctor Plinius.

Ampelos, ciuitas, eſt in inſula Creta, Ptolm. Eſt item Macedoniæ oppidum apud Plinium. 4. 10. 17.

Ampeluſia, promontorium eſt Africæ in Mauritania, nomen à uitium copia inditum. ἄμπελος enim Græcis uitem ſignificat. Ameluſiam (inquit Pomponius Mela) Græci, Afri aliter, ſed idem ſignificante uocabulo appellant. In eo ſpecus Herculi ſacer. Hæc Pomponius. Meminit & Ampeluſiæ Plin. his uerbis. Promontorium

(inquit)

(inquit) Oceani extimum Ampeluſia nominatur à Græcis.

Amphapalia, locus eſt Cretæ, apud Strabonẽ, in ipſius inſulæ deſcriptione.

Amphesibena, ſerpentis nomen eſt duobus capitibus quorum alterum habet in cauda. Lucanus,

Et grauis in geminum ſurgit caput Amphesibena.

Amphiola oppidum eſt Atticæ, Straboni.

Amphiaraus, cuius meminit Strabo lib.9. Oiclei filius, augur fuit, & uates Græcus: quem quum Adraſtus rex in bellũ cõtra Thebas uellet ducere, recuſauit, ac ne duceretur, ſeſe occultauit, quòd præuideret ibidem ſeſe periturum: fraude tamen uxoris Eriphyles (ꝗ monili corruperat Adraſtus) proditus eſt, & inuitus in bellum tractus, ubi terræ hiatu abſorptus eſt. Huius meminit Statius lib.1. Thebaidos, -non tu ipſe pater, non docte futuri Amphiarae uides.

Amphictyon, filius Deucalionis & Pyrrhæ, à quo dicti ſunt.

Amphictyones, publicum Græciæ concilium, ut ſcribit Cicero de Inuentione lib.2. conſtabat autem Amphictyonum conuentus ex ſeptem Græciæ ciuitatibus, ut ſcribit Strabo lib.9.

Amphilytus, uir Acarnanus ac ariolus. Herodotus lib.1. Hîc diuina pompa fungẽs Amphilytus Acarnan, uir ariolus, Piſiſtratum cui adſiſtebat, adijt, atque hæc hexametro carmine uaticinatus eſt, inquiens,

Eſt nummus proiectus, item ſunt retia tenta,

Nocte meant thynni claro ſub ſydere lunæ.

Amphilo-

Amphilochus, Athenienſis philoſophus, & agriculturæ ſcriptor, ut teſtis eſt M. Varro lib. 1. de re ruſtica. Fuit et Amphilochus filius Amphiarai uatis ex Eriphyle ſuſceptus, ut in Odyßêa teſtatur Homerus.

Amphimachus, fuit Amphiarai & Eriphyles filius, quem Homerus cum alijs Græcorum ducibus ad Troiam ueniſſe ſcribit.

Amphimalis, ſinus eſt Cretæ inſulæ, ut teſtis eſt Ptolemæus: hodie S. Nicolaus uocatur.

Amphion, filius Iouis & Antiopæ. Tres enim liberos ex Antiopa ſuſcepit Iupiter, Amphionē ſcilicet & Zethum, atq; Calatū ut auctor eſt Homerus in Odyß. E quibus Amphion muſicæ artis adeò peritus fuit, ut à Mercurio citharam meruiſſe dicatur Lactantio, eiusq; ſono Thebanæ urbis muros conſtruxiſſe: quod etiam teſtatur Horatius,

Dictus & Amphion Thebanæ conditor arcis,
Saxa mouere ſono teſtudinis, &c.

Eum autem mouiſſe ſaxa ſcribit Albericus, nihil aliud fuiſſe, quàm melliflua oratione ſuaſiſſe ignaris atq; rudibus hominibus, et ſparſim degentibus, ut in unum conuenirent, & ciuiliter uiuerent, & in defenſionem publicam ciuitatem mœnibus circundarent, quod & factū eſt. Quòd autem à Mercurio citharam ſuſceperit, id ſignificat eum eloquentiſſimum fuiſſe. Ex Bocatio. Fuit & Amphion alter ab illo, qui Thebas muro clauſit, filius Iaſij, et regnauit, ut dicit Leontius, in Orchomeno, & in Pylo, uocatus alio nomine Argus, cui unica fuit filia nomine Chloris. Bocatius.

Amphi-

Amphipolis, Macedoniæ uel Thraciæ ciuitas: uel potiùs inter Thraciam Macedoniamq; ſita: neq; enim inter ſcriptores de ea ſatis conuenit. Philippo Macedoni & Athenienſibus bellorum cauſſam dedit. Hanc urbem Braſides Lacedæmoniorum dux bello Peloponneſiaco occupauit, datóque negotio Thucydidi Olori filio hiſtorico, qui tunc in proxima regione magiſtratum gerebat, uti ſubueniret. Ille cum ſeptem nauibus ſerò iam uenit. Hæc ex lib. 4 Thucydidis.

Amphiroë, teſte Heſiodo in Theogonia, fuit nympha Oceani filia.

Amphiſa, apud Ptolemæum, fluuius eſt in Phocide; Plin. Amphiſſam ſcribit. Indè Amphiſſæi, qui Delphicũ templum diripuerunt apud Demoſthenem in oratione pro Cteſiphonte.

Amphiſtos, nomẽ proprium puellæ, ut notat Tortel.

Amphiſtratus, Amphitus, uide TELCHIVS.

Amphitrite, Nerei filia & Neptuni uxor fuit, cuius nuptias quum initio fugeret, uirginitatẽ ſeruare cupiens, miſit ad eam Neptunus Delphinum, qui uaria per loca quæſitam, tandem ad radices Atlantis montis inuenit, & ut Neptuno iungeretur perſuaſit. Hinc poëtæ maris deam eſſe dixêre, & pro ipſo mari uſurpare conſueuerunt. Ouidius,

-Nec brachia longo
Margine terrarum porrexerdt Amphitrite.

Amphitryo, princeps Thebanus, Alcmenæ matris Herculis maritus, à quo Hercules Amphitryoniades dicitur à poëtis.

Amphryſus, fluuius eſt Theſſaliæ à poëtis celebratus, iuxta quem Apollo pauit armenta regis Admeti. Lucanus, - & flumine puro

Irrigat Amphryſus famulantis paſcua Phœbi.

Et Virgil. in Georg.

- & te memorande canemus

Paſtor ab Amphryſo, &c.

Ampſalis, ciuitas Sarmatiæ in Aſia, Ptolemæo, Albâ ſequia hodie.

Amulius, rex Albanorum, Numitoris frater, quorũ hiſtoriam ſcribit Seruius his uerbis: Amulius, ait, et Numitor fratres fuerunt. Amulius fratrem imperio pepulit, filiumq; eius necauit: filiam uerò eius Iliam Veſtæ ſacerdotem fecit, ut ſpem ſobolis auferret, à qua ſe puniri poſſe cognouerat. Hanc ut multi dicunt, Mars compreßit, unde ſunt nati Remus & Romus: quos cum matre Amulius præcipitari iußit in Tyberim: tum ut quidam dicunt, Iliam ſibi Anien fecit uxorem, ut alij, inter quos Horatius, Tyberis, unde ait,

Vxorius amnis. Pueri uerò expoſiti ad uicinam ripam ſunt: hos Fauſtulus reperit paſtor, cuius uxor erat nuper meretrix Acca Laurentia, quæ ſuſceptos aluit pueros. Hi poſtea auum ſuum Numitorem, occiſo Amulio, in regna reuocarunt: quibus dum cum eo anguſtum Albæ uideretur imperium, receſſerunt: & captatis augurijs urbem condiderunt, ſed Remus prior ſex uultures uidit, Romus poſtea duodecim: quæ res bellum creauit; in quo extinctus eſt Remus: & à Romi nomine Romani appellati. Vt autem pro Romi Romulus diceretur,

blandimenti gratia factum eſt, quod gaudet diminutione. Quòd autem à lupa dicuntur aliti, fabuloſum figmentum eſt, ad celandam auctorum Romani generis turpitudinem: nec incongruè factum eſt. Nam & meretrices lupas uocamus: unde & lupanaria. Et conſtat hoc animal eſſe in tutela Martis. Hæc Seruius enarrans Virgilianum illud librum I. *Aeneid.*

-donec regina ſacerdos

Marte grauis geminam partu dabat Ilia prolem.

Amycle, ciuitas eſt Laconiæ, unde Seruius in illo Virgilij,

Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis Cyllarus.

Amyclæ Tacitæ, inter Caietam & Tarracinam, oppidum à Laconibus conſtitutum. Tacitæ autē appellatæ ſunt Amyclæ, id eſt, Pythagoreæ, & Pythagorica uirtus eſt quinquennale ſilentium. Incolæ enim Amyclarum, Pythagorici fuerunt. Eſt & alia expoſitio. Vide Seruiū Virgilij interpretem in cū Virgilij locū,

Et Tacitis regnauit Amyclis.

Amyclas. Lacedæmonis filius, ut eſt auctor Dyctis Cretenſis, in libro quem, de expeditione Græcorum in Troianos compoſuit.

Amydon, urbs fuit Macedoniæ. ſeu Pæoniæ, nō longè ab Actio fluuio, Troianis auxilia mittens, ut ſcribit Homerus lib. Iliad. 2.

Amylia, regio Italiæ, quæ & Flaminia dicitur, in qua Bononia eſt, & Imola, & Rauenna.

Amycus, inquit Seruius, filius Neptuni fuit, & nymphæ Melies, qui à Polluce uictus eſt, pyctali certamine.

Hæc

Hæc ille. Huius meminit & Ouid. lib. 12. Metamor. Primus Ophionides Amycus penetralia donis Haud timuit ſpoliare ſuis, &c.

Amymone, Danai regis filia fuit: quæ dum ſe in ſyluis iaculando exerceret, Satyrum percuſsit imprudens, qui impetu in eam facto, uim ei uoluit inferre. Quapropter implorato Neptuni auxilio, id ab eo paſſa eſt, quod à Satyro formidarat. Itaque pregnans facta Nauplium peperit. Hanc in ſmaragdo Alexander ſculpi uoluit. Vide Strabonē lib. 8. Eſt Amymone apud eundem fons iuxta Lernam: Et apud Plinium lib. 4. ca. 5. in Achaia.

Amyne, fuerunt, teſte Macrob. lib. 3. Saturnal. loca, ubi poſtea Phalernum dictum fuit. Vndè Amyneæ uites Virgilio 2. Geor.

Sunt & Amyneæ uites firmiſsima uina.

Amyntas, pater fuit Philippi Macedonis. Eſt item paſtoris nomen apud Theocritum & Virgilium.

Amyntor teſte Homero Iliad. 2. fuit Phœnicis pater, undè dixit Ouid. in 3. Epiſtola,

Venerunt ad te Telamone & Amyntore nati.

Amythaon, fuit uir Argiuus, pater Melampi medici, ut oſtendit Homer. paſsim in Odiſſ. à quo Melampus ipſe dictus eſt Amythaonius, ut ſcribit Virgil. Georgi. 3. Amythaoniusq́; Melampus.

Ana, uel Anas. fluuius eſt Hiſpaniæ, qui Bæticam & Luſitaniam diuidit, modò in ſtagna ſe fundens, modò in anguſtias reſorbens, aut in totum cuniculis ſe condens, & ſæpius naſci gaudens: in Atlanticum Ocea-

cedrum effunditur,ut teſtatur Strabo & Pompon. uulgò Guadiana.

Anabis,fluuius eſt Hiſpaniæ apud Ptolem.

Anacharſis, Scytha, doctus philoſophus, pecuniam faſtumq; contempſit,ut docet Cicero libro 5. Tuſculanarum quæſtionum,ex ipſius ad Hannonem epiſtola. Is dum Athenienſibus leges apud ſuos introducere conatur,ut patriæ conſuleret,à fratre eius loci rege,ſagitta confoſſus eſt. auctor Laërtius.

Anacreon,poëta Lyricus,patria Teius,ex Teo urbe Ionum,in honore fuit apud Polycratem Samiorum regem: cuius etiam puerum Smeridiem dilexit. Aelianus. Huius poëma totum amatorium eſt,ut ſcribit Cic.

Anactoria,ciuitas Moloſſorum in Epiro. Eſt item inſula quæ poſtea Miletus dicta eſt,ut ſcribit Plin.

Anaëtis, Anaëtidis, nomen Deæ cuiuſdam quæ à Lydis colebatur: quæ à Strabone lib.5. Anaïtis dicitur. Erat & Anaïtis ſiue Anætia, quædam Armeniæ regio Plin. lib.5. capite 24. Euphrates fluit Derxenem primùm,mox Anætiam, Armeniæ regiones à Cappadocia excludens.

Anagnia,ciuitas Hernicorum in Italia. Virg.
- quos diues Anagnia paſcit.

Anaphe,inſula in mari enata,ut ſcribit Plin. lib.2. cap.87. Ammianus quoq; ſic ſcribit: Emerſerunt Delos, & Hiera, & Anaphe,& Rhodus. Dicta Anaphe ab Argonautis,quia tempeſtate laborantibus & intermeſtri luna,ex inſperato comparuiſſet. Stephanus.

Anapis,fluuius eſt Siciliæ leniter defluens, dicente Ouid.

Ouid. Præterit & Cyanen, & fontes lenis Anapis.

Anauros, Theſſaliæ fluuius eſt, quaſi abſque aura di-ctus, dicente Lucano lib. 6.

Quiq; nec humentes nebulas, nec rore madentem
Aëra, nec tenues uentos ſuſpirat Anauros.

Anaxagoras Clazomeni us, philoſophus Anaxime-nis diſcipulus, cuius morie͂tis præclaru͂ dictum refert Ci cero lib. Tuſcu. quæſtionum 1. De hoc Suidas & Dioge nes Laërtius plura, Fuêre item eodem nomine alij tres. Primus, de Iſocratis diſciplina ueniẽs ſtatuarius. Alius, cuius meminit Antigonus: Tertius grammaticus Zeno-doti diſcipulus. auctor Diogenes Laërt.

Anaxandrides, poëta Græcus comicus, Rhodius, tem pore Philippi Macedonis floruit, docuit fabulas L. ui-cit una, ut ſcribit Suidas.

Anaxarus, ciuitas mediterranea Ciliciæ, ut ſcribit Plinius.

Anaxarbani, populi Ciliciæ, ab eadem urbe ſic dicti, apud Plinium,

Anaxarchus, Democriteus philoſophus, ut refert Ci cero lib. 3. De natura deorum, à Cyprio tyranno Nico-creonte excarnificatus eſt. Qui dum lapidea pila tyrã-ni iuſſu tunderetur, ob ueteres iniurias nullum doloris præ ſe tulit indicium. Quin conuerſus ad carnifices, Tũ dite, inquit, pilam Anaxarchi: nam Anaxarchum non tunditis. teſtes ſunt Laërtius, Valerius, Cicero. Huius e-tiam meminit Ouidius,

Aut ut Anaxarchus pila minuaris in alta.

Floruit autem Anaxarchus Olymp. cx. ut ſcrbit Suid.

Anaxarctes, Cypri, Salaminia puella miræ pulchritudinis, & regali ſtirpe nata, quam Iphis infimæ ſortis inſanè amabat. Sed ab illa ſemper ſpretus, ad eius fores ſe ſuſpendit, ut ait Ouid. lib. Metamorph. 14.

Anaxenor, citharedus fuit, quem Tyana ciuitas ual de extulit: ſed magis M. Antonius, qui quatuor ciuitatum ei tributa legenda tribuit, ut ſcribit Strabo.

Anaxilas, poëtæ comici nomen, cuius meminit Suid.

Anaxilaus, proprium Lacedæmonij, cuius meminit Plutarchus in Alcibiade, dicit enim Anaxilaum & Lycurgum à Lacedæmonijs in uincula coniectos, in iudiciumq; uocatos, ac deinde omni ſupplicio abſolutos è uinculis exiſſe: de quo plura apud Plutar. in Alcibiade.

Anaximander, Mileſius philoſophus, Thaletis auditor & ſucceſſor, primus horologium & gnomonem inuenit, cœleſtiaq; ſigna docuit. Is infinitatem rerum poſuit, ex qua omnia naſcerentur, ut refert Cicero Academicarum quæſt. lib. 4.

Anaximenes, auditor & ſucceſſor Anaximandri, aëra infinitum adſerebat, eumq; deum ſtatuebat, ut eſt auctor Cicero Academicarum quæſt. lib. 4.

Anaxini, populi in quarta regione Italiæ Plinio

Anaxylides, nomen philoſophi: de quo Hieronymus cōtra Iouinianum ſcribit, quòd in libro ſecundo philoſophiæ ferat, Potonam matrem Platonis, phantaſmate Apollinis oppreſſam: & ſapientiæ principem non aliter arbitretur, niſi de partu uirginis êditum.

Ancæus, Lycurgi fuit filius, auct. Lactantio, et ut dicit Statius libro 5. Thebaid.

Cernimus Aeacidas,muriſq; immane minantem
Ancæum,&c.
Ancæi huius meminit & Apollonius in primo Argonauticôn.Fuit & alius Ancæus,& Neptuni & Aſtipaleæ filius,rex Sami:qui quũ eſſet agriculturæ magnopere ſtudioſus,teſte Ariſtot. uites ſeruit admodũ ſenex, ac tandẽ ab apro uaſtãte ſuas uites interemptus eſt. Meminit & huius Apollonius Rhodius,& eius interpres.

Anchemolus,nomen eſt uiri proprium,Tortelio.

Anchiala,ciuitas Ciliciæ,de qua Strab.li.14.Poſtea eſt Anchiala paulò ſupra mare ſita,Sardanapali opus, ut Ariſtobulus ait.

Anchialos urbs Thraciæ ſita in intimo ſinu,atq; ubi pontus alterum ſui flexum angulo finit,non procul à magna Apollonia. Hæc Pomponius.Eſt & Anchialos, aſtrologi nomen, cuius meminit Cicero libro ſecundo De diuinatione.

Anchiſes, Troianus paſtor fuit, & cum eo amato Venus concubuit,unde Aeneas circa Simoënta fluuium natus eſt,ut ſcribit Seruius.

Ancile, Ancilia,uel Ancyle, ſcutum breue fuit quod regnante Numa Pompilio cùm peſtilens annus eſſet, è cœlo cecidiſſe fertur:ideo ſic appellatũ, quia ex utroque latere erat reciſum, ut ſummum infimumq; latus medio pateret. De hac dictione multa Plutarchus in uita Numæ Pompilij, & Seruius Virgilij interpres, eius locum hunc enarrans · læuaq; Ancyle gerebat Picus equũm domitor.

Ancon,uel Ancona, urbs in Piceno ad mare Adriaticum.

ſicum. Lucanus, Illis Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon. De qua Ptolemæus, Plinius & Pomponius.

Ancus, fuit quartus rex Romanorum, ſic ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, id eſt, ab incuruo cubito dictus, quem incuruum habuiſſe dicitur, ut ait Seruius.

Ancyra, nomen, teſte Plin. lib. 5. cap. ultimo, duarum urbium: quarũ altera eſt Phrygiæ, altera Galatiæ. Hinc ſynodus Ancyratana in iure pontificio ſæpe nominatur. Dicta Ancyra, ab anchoris nauium captarum à Mithridate, quas Ptolemæus, Aegypti rex, ſuppetias Gallogræcis miſerat. Ancyra, metropolis Ptolem. lib. 5. ca. 4. Mediacus nunc dicitur, teſte Volater.

Andabatæ, gladiatores, qui clauſis oculis pugnabãt. Cic. ad Treba. Qui natare uolueris in Oceano, ſtudioſiſſimus homo natandi: neq; ſpectare eſſedarios, quem antea ne Andabatam quidem defraudare poteramus.

Andania, ciuitas eſt in Peloponneſo, apud Strab.

Andanis, apud Strabonem, fluuius eſt Carmaniæ regionis, cuius etiam meminerunt Plinius & Mela.

Andelus, ciuitas eſt Hiſpaniæ in Vaſconia non procul à Pompeiopoli, quæ uulgò Pamphilona appellatur, metropolis regni Nauarræ.

Andes, fuit uicus prope urbem Mantuam, ubi natus eſt Virgilius: unde à quibuſdam uocatur Andius uates.

Andes, populus eſt Galliæ in Prouincia Turonenſi, qui nunc Audegauenſes appellantur, de quibus Ptolem.

Andocides, orator Athenięſis, unus è decẽ, filius Leogori, prognatus Telemacho Vlyſſis, ut mem. Hellani-

Andomatunum, Lingonum ciuitas in Gallia, (cus. to lemæo auctore.

Andra-

Andragoras, ſubita morte perijt, auctore Martiale libro ſexto,

Lotus nobiſcum eſt hilaris, cœnauit, & idem
Inuentus manè mortuus Andragoras.

Andriaca, oppidum eſt in Media, & item Lycia. Ptolemæo. Rurſum in Thracia, Straboni.

Andriclus, Ciliciæ mons, Strabo. lib. 14. ait: Vlterius eſt mons Andriclus, & aſpera quædam præternauigatio, nomine Platanius. Eſt etiam Plinio lib. 5. cap. 27 fluminis nomen.

Andrius, fluuius in Scamandrum fluens, apud Strab.

Androcleus, fuit philoſophus, Porphyrij diſcipulus cuius ipſe Porphyrius mentionem facit. Volaterran.

Androdamus Rhegius, qui leges condidit Chalcidenſibus, qui ſunt in Thracia, ut ſcribit Ariſtoteles.

Androgeos, filius Minois regis Cretæ, occiſus doloſè ab Athenienſibus & Megarenſibus. Quare Minos Megaram uaſtauit, & Athenienſes coëgit quotannis mittere in Cretam ſeptem adoleſcens, & totidem puellas deuorandos à Minotauro. Fuit & Androgeos unus è Græcorum ducibus qui ad Troiã profecti ſunt, de quo ſic Aeneas apud Virg.

Primus ſe Danaũm magna comitante caterua
Androgeos offert nobis, ſocia agmina credens.

Andromache, uxor Hectoris, quæ poſt excidiũ Troiæ à Pyrrho Achillis filio in Græciam abductá eſt, & Heleno Troiano in matrimonium data, auctore Volat.

Andromachus, adulator Craßi, à quo tamen Craſſus ipſe Parthis proditus eſt, auctor Plutarchus. Fuit &

Andromachus è Neapoli Syriæ, filius Zonæ, qui Grã matică docuit Nicomediæ, Diocletiani principis tempore, ut auctor eſt Suidas.

Andromeda filia Cephei regis Aethiopum & Caſſiopes, quæ propter ſuperbiā matris alligata fuit ſaxo, & marinæ belluæ expoſita in oppido Ioppe: ſed Perſeus eam liberauit, & uxorem duxit. Eſt & Adromeda cœleſte ſignum uel ſydus. Andromeda enim Mineruæ beneficio, inter aſtra collocata dicitur, ob Perſei uirtutem, qui eam ceto propoſitam à periculo liberauit. De hac fabula ſcripſit Euripides, quæ ab eius nomine Andromeda inſcribitur.

Andronicus, Rhodius, philoſophus Paripateticus, cuius meminit Strabo. Fuit & alius Andronicus, grammaticus deſidioſior in profeßione Græca, ex quo minùs idoneus ad tuendam ſcholam, cuius meminit Tranquillus. Andronicus item alius fuit hiſtoricus, qui res Alexandri ſcripſit, ut ſcribit Volaterranus.

Andros, (quæ & Antandros, Phrygij littoris oppido cognominis, à qua Andrij) inſula una eſt è Cycladibus. quæ quia in orbem iacent, Cyclades dictæ ſunt. Hæc Pomponius Mela.

Angerona, uocitata eſt uoluptatis dea, quæ & Volupia dicebatur, cui ſacra à Romanis inſtituta ſunt, quum Angina ciuitas uexaretur: ab angore tollendo ſic dicta. Eius feſta Angeronalia ſunt uocitata. Putabant enim ab hac dea populum eo morbo, præmiſſo uoto, fuiſſe liberatum. Huic pontifices in ſacello Volupiæ ſacrum faciebant.

Anglia,quæ ab eruditis Britannia appellatur,inſula eſt inſignis in Oceano:quæ undiq; à circumfuſo mari alluitur. auctor Vadianus. Vide in dictione ALBION.

Angolus,Ptolemæo Angula, Plinio Veſtinorũ urbs in Italia,uulgò Angelus.

Angrus, fluuius eſt ex Illyricis uerſus Boream fluens. Herodotus lib. 4. Quin ex Illyricis in Aquilonem tendens Angrus,planitie Triballiam interfluens,Brongum intrat,Brongus iſte Iſtrum.

Ania,Romana mulier,quam quum propinquus moneret ut altero uiro nuberet, eſſe enim ei & ætatem integram, & faciem bonam: Nequaquam hoc faciam, inquit. Si enim uirum bonum inuenero, ut antè habui, nolo timere ne perdam, ſi malum, quid neceſſe eſt poſt bonum peßimum ſuſtinere?

Aniger,ſeu Antiger,uel Anager,uel Anagrus,fluuius eſt Theſſaliæ,in quo Centauri ab Hercule uulnerati lauerunt uulnera ſua. Quamobrem quum primò habuiſſet aquas dulces,atque potabiles,habuit poſtea fœtidas atque turpes,hæc Bocatius.

Anio fluuius eſt,qui in Trabulanis ortus iugis Tyburtinos alluit,ut auctor eſt Vadianus Pomponij interpres.Huius meminit & Silius lib. 8.

Quiq; Anienis habent ripas,gelidoq; rigantur
Simbriuio,& cætera.

Anitius,ædilis curulis,teſte Plin.lib.33,cap.1. dicente. Appij Cæci ſcriba, promulgauerat, ut ædilis curulis crearetur cum Q. Anitio Prænestino, qui paucis antè annis hoſtis fuiſſet, præteritis C. Petilio & Domitio.

Anius,

Anius,rex fuit in Delo,dicente Virg.lib. Aeneid.2.
Rex Anius,rex idem hominum Phœbiq; ſacerdos.

Annibales multi fuêre,primus ſenior appellatus, Aſdrubalis filius. Oroſius lib.4.dicit hunc ob rē malè geſtam à Carthaginienſibus lapidibus obrutū. Liuius autē ſcripſit,cruci fuiſſe adfixum. Fuit item Annibal huius filius, qui miſſus eſt ab Amilcone duce in Lilybæum quod à Romanis oppugnabatur, ad Siculos in officio continēdos,ut eſt auctor Polybius. Fuit præterea Annibal alius Rhodius,dux itē Carthaginiēſis in eodē bello, qui tandem à Romanis interceptus eſt,ut ſcribit Polybius. Fuit poſtremò Annibal Amilcaris filius,qui oēs hos fama uirtuteq; ſuperauit. Is ſæpius Romanos, uicit, fuditq;.auct. Liuius,Plutarch.& Polybius.

Antæus, fuit gigas in Lybia, uel Mauritania: qui cum Hercule ſingulari certamine congreſſus, quoties ab Hercule proſtratus terram tetigit,toties fortior ſurrexit. Nā terra mater eius,uires ei auxit. Quod notans Hercules,illum à terra continuit,et ſic tandem occidit.

Antæus, fuit gigas ex terræ filijs: qui cum Hercule congrediens, ut deprehenſus eſt ex telluris tactu uires excreſcere, ab eodem in aēra ſublatus,atq; exanimatus eſt,ut ſcribit Volaterranus.

Antagoras,uiri proprium,cuius meminit Plutar.

Antalcides, fuit nomen proprium uiri Lacedæmonij,qui præ cæteris uiſus eſt honore præſtitiſſe. Plutarchus in uita Pelopidæ.

Antandros,teſte Strab.lib.13. Phrygiæ urbs,ad meridiem poſita,quam habitauêre Leleges,finitimi Cilicibus.

bus. De qua Plinius lib. 5.cap.30. Rurſus in littore Antandros, Edonis prius uocata, deinde Cimmeris & Aſſos, eadem Apollonia. Virg.3. Aeneid.

claſſemq; ſub ipſa
Antandro, & Phrygiæ molimur montibus Idæ. Dicta eſt autem Antandros, ut auctor eſt Seruius, uel quòd de Andro inſula eam condiderunt coloni, quaſi ἀντὶ ἄνδρου: uel quia Græci uenientes per Thraciam, cepêre Polydorum: pro cuius precio hãc accepêre ciuitatem, quæ ex facto nomen accepit.

Anteas, fuit, teſte Plutarcho, Scytharum rex.

Antennæ, & Antennates, Italiæ populi, de quibus Strab.lib.5.

Antenor, unus è principibus Troianorum, qui Patauium condidit, quæ ciuitas hodie uulgò Padua appellatur, nunc à Venetis occupata: ditionis tamen ducum Auſtriæ, ut notant interpretes Melæ.

Anteros, filius Veneris & Martis, cuius meminit Cicero lib.3. De natura deorum.

Antharis, rex Longobardorum Theolindæ maritus, quum ſex regnaſſet annos, inſidijs domeſticorum apud Ticinum extinctus eſt uenenato poculo. auctor Paulus Diaconus de rebus geſtis Longobardorum.

Anthedon, urbs eſt Bœotiæ, de quo ſic ſcribit Homerus, ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν. Ethymon habet ex florente fertiliq; agro, uel ex Anthedone Neptuni prognato, habitata quondam Thracibus, de qua Pomponius & Strab.lib.9.

Anthemion, uir Troianus, Simoëſij pater. Auctor Home-

Hom.lib. Iliad.4.De Simoëſio uide ſuo loco.

Anthemis,inſula eſt maris mediterranei,quæ poſtea Imbraſus uocata eſt,& Parthenia à fluuio, auct. Strabone lib. 10.

Antheus,urbs Syriæ apud Strabonem.

Anthemuſa,ciuitas Meſopotamiæ.Strab.lib 16.

Anthia,urbs fuit propinqua Pylo,ſub ditione Agamemnonis,ut ſcribit Homerus lib.Ilia :.9.

Anthium, oppidum Thraciæ, de quo ſic Plinius in Thraciæ deſcriptione: Aſtice regio, inquit, oppidum habuit Anthium,nunc eſt Apollonia.

Antho,fuit Amulij Albanorum regis filia.

Anthores, nomen eſt uiri proprium, de quo Virgil. lib.10. Aeneid.

Egregium Anthorem latus inter,& ilia figit:
Herculis Anthorem comitem.

Anthybla urbs Aegypti,ut ſcribit Herodotus.

Anthylla,urbs in Aegypto,de qua Herodot.lib.2. Harum urbium Anthylla, quæ eſt inſignis, datur peculiaris in calceamenta uxori ſemper eius qui in Aegypto regnat.

Antia,Leontio teſte,filia fuit Amphianaſſæ,& uxor Prœti Argiuorum regis, Abantis filij. Vide Bocatiū lib.2.cap.31.

Anticaſus,mons Seleuciæ,ut auctor eſt Strabo.

Anticeta,Straboni lib.11.fluuius Aſiæ.

Anticlea, fuit mater Vlyßis, quæ quum duceretur ad Laërtæ nuptias,ab Siſypho latrone Aeoli filio capitur & adulteratur. Alij dicunt cum Laertæ iam nupſiſ ſet,&

ſet, & ad oraculum iam pergeret cõſultura, captam à Siſypho latrone; & ut multi putant ex eo, Vlyſſem concepiſſe. Quod Aiax apud Ouid. 13. Metamorph. uicio uertit Vlyßi, dum dixit:

· & ſanguine cretus Siſyphio.

Anticyra, urbs Phocidis, Straboni: tres enim urbes uicinas in ora Phocidis ponit, Criſſam Cirrham, & Anticyram. Altera eſt Anticyra quam Stephanus ad ſinũ Maliacũ Theſſaliæ ponit. Hæc eſt helleboro clara, quã quam adagium de utraq; intelligitur, Nauiget Anticyras, de homine uehementer inſano.

Antigenides, auctore Suida, Thebanus muſicus tibicen, Philoxeni diſcipulus, qui primus calceamentis Mileſijs laſciuioribus uſus fuiſſe dicitur. Huius meminit Plinius cap. 36 lib. 16. Hic etiam, ut auctor eſt Cicero in Bruto, diſcipulo frigenti ad populum ait, Mihi cane & muſis. De eo uide Gellium cap 17. lib. 15. & Valer. lib. 3. cap. 7. de fiducia ſui.

Antigone, illuſtris fœmina, Laomedontis filia, & Priami ſoror: quam ob ſuperbiam formæ Iuno conuertit in ciconiam. Antigone item filia fuit Oedipi regis Thebanorum, quæ patri cæco & à Creonte in exilium acto uiæ dux extitit, ut Seneca in Oedipo, & Statius in Thebaide teſtantur. Quam cùm poſtea iugulari feciſſet Creon, Hæmon amator ad mortuæ tumulum ſe interfecit. Propertius lib. 2.

Quid non Antigones tumulo Bœotius Hæmon
Saucius ipſe ſuo corruit enſe latus?

Antigonus, rex Macedonum, de quo multa apud

Plutarchum in uita Pyrrhi.

Antigragus, mons Lyciæ, Grago oppoſitus. Strabo.

Antichthones, Plin. cap. 6. lib. 22. populi ad Taprobanem inſulam habitantes, in zona hyemali. Dicti ab ἀντὶ, quod eſt contrà, & χθὼν, id eſt, terra: quòd contraria parte aduerſis ueſtigijs ſtent contra noſtra ueſtigia. Alio nomine Antipodes appellantur. Martianus tamen Antichthones ſeparat ab Antœcis & Antipodibus. Subtilis enim & diuerſa apud ueteres inquiſitio ſemper fuit, Sint'ne homines qui ſub terra ſua ueſtigia noſtris oppoſita habeant, nec'ne. Quod ita eſſe ratione ſatis euidenti Macrob. 2. de ſomnio Scipionis: & Plin. cap. 65. libro 2. oſtendere conantur. Sunt uerò nõnulli qui credant fabuloſa eſſe omnia, quæ de Antipodibus ab alijs ſunt relata: quod Auguſtinus cap. 9. lib. 16. De ciuitate Dei: & Lactantius capite 24. libro 3. Diuinarum Inſtitutionum oſtendũt. His adſentitur Lucretius libro 1.

Illi cùm uideant ſolem, nos ſydera noctis
Cernere, & alternis nobiſcum tempora cœli
Diuidere, & noctes pariles agitare diebus.
Sed uanus ſtolidis hæc omnia parturit error.

Alij altius intelligũt, ut inquit Seruius in 6. Aeneidos, qui ſub terra eſſe inferos uolunt ſecundum Chorographos & Geometras, qui dicunt terram σφαιροειδῆ eſſe, quæ aqua & aëre ſuſtentatur. Quod ſi ita eſt, ad Antipodas poteſt nauigatione perueniri: quia quantum ad nos ſpectat, inferi ſunt, ſicut nos illis. Hinc eſt quòd terram eſſe inferos dicimus: quanquam illud ſit quia

nouem

nouem cingitur circulis. Tyberianus etiam inducit epiſtolam uento allatam ab antipodibus, quæ habet, SVPERI INFERIS SALVTEM. *Sunt, ut etiã Strabo retulit lib. 1. qui orientis extremi, & maximè ad Occaſum inclinatæ regionis incolas, quales ſunt Indi atque Hiſpani, Antipodas eſſe contendant. Ratione conſimili Antipodas eſſe, qui tum extremã Meridiei, tum Septentrionis partem ultimam incolunt. De his et Cicero Academicarũ quæſtionum libro quarto. Nónne etiam dicitis eſſe è regione nobis, è contraria parte terræ, qui aduerſis ueſtigijs ſtent contra noſtra ueſtigia; quos Antipodas uocatis? Declinatur autem hoc modo; Antipus Antipodis uel Antipodos, & ſic deinceps.*

Antilochus, Neſtoris ex Eurydice filius, interfectus in bello Troiano à Mĕnone Auroræ filio, ut trad. Hom.

Antimachus, Colophonius poëta Græcus. Is quum poëma quoddam obſcurum in auditorio recitaret, atq; omnes præter Platonem, quòd minimè illud intelligerent, diſceßiſſent, Plato mihi (inquit) pro omnibus. Nã & poëtis hoc quidem concedi poteſt, oratoribus minimè: quum popularis ſit illa facultas, illeq; tantùm ſit bonus orator, qui multitudini placet. Hæc Cicero. De eodem Plutarchus in Lyſandro. Antimachos quoque alios duos Suidas ponit, alterum Aegyptium patria Hieropolitanum, alterum poëtam Melicum, cognomento Pſecam. Fuit item præter hos, etiã alius Antimachus Troianus, qui donis Alexandri, auroq; corruptus, impedimento fuit, quò minus Helena redderetur: quin pro concione Troianos hortatus eſt, ne Menelaum dum lega-

tus ad eos in urbem ueniſſet cum Vlyſſe, redire ad ſuos ſinerent, ſed in urbe adſeruarēt, trucidarentq́;. Auctor Homerus lib. Iliad. 11.

Antinous Bithynicus, admirandæ pulchritudinis adoleſcens, tanta tamq́; eleganti fuit forma, ut Adrianus princeps, à quo adamabatur, templum ei apud Mantineam conſtituerit, ut ſcribit Pauſanias.

Antiochia, eſt Syriæ pars, ut auctor eſt Plin. in Syriæ deſcriptione, & item Pomponius. Eſt item Antiochia oppidum Mygdoniæ Aſiæ, ut auctor eſt Plin. lib. 6. cap. 13. Eſt præterea inſula maris mediterranei Strō gylæ inſulæ proxima, eodem Plinio auctore.

Antiochus, nomen fuit regum Syriæ, ferè enim hoc nomine omnes uocati ſunt, ut Antiochus Soter, Antiochus Deus, Antiochus Magnus, Antiochus Euſebius. de quibus Appianus copioſius in Syriaco, & Trogus. Fuit præter hos Antiochus Aſcalonita, ex uetere Academia, dicendi peritiſſimus, Luculli præceptor, de quo Plutarchus in Lucullo. Antiochus itē Syracuſanus hiſtoricus, qui ſcripſit de Italia, citatur ſæpe teſtis à Strabone & Dionyſio. Præter hos Antiochus ſophiſta, quem Aegæ Cilicum tulêre, doctiſſimus: de quo Philoſt.

Antiopa, Nyctei regis filia, & uxor Lyci Thebanorum regis, auctore Lactantio. Hæc, ut ferūt fabulæ, propter formam à Ioue adamata eſt, ex quo Zethum, & Amphionem ſuſcepit. Propert.

Tu licet Antiopæ formam Nycteidos, & tu
Parthanam referas laudibus Hermionem.

Antipater, Iolai filius fuit è Paliura ciuitate Macedoniæ,

doniæ, miles Philippi, deinde inter Alexandri duces & regni ſucceſſores, diſcipulus & ipſe Ariſtotelis, uir præter ſcientiam rei militaris, literatiſſimus, ut tradit Suidas. De hoc Antipatro ſic ſcribit Plutarchus: Antipater ſucceſſor Alexandri in regno Macedoniæ, poſt bellum Athenienſibus illatum, legatis ad eum de pace uenientibus, quorum princeps erat Xenocrates, reſpõdit ſe in amiticia permanſurum, ſi ſibi Demoſthenes, & Hyperides dederentur: Si eius præſidium in Munichian, id eſt, Athenarum arcem recepiſſent: Si deniq; abſumptam in eo bello pecuniam acceptaq; damna reſarcirent. Quibus illis conditionibus conſenſerumt. Antipater alius, Sidonius poëta nobilis, qui ex tempore innumerabiles penè uerſus faciebat, ut teſtantur Cicero & Quinti. Item Antipater Tyrius, philoſophus Stoicus, & Catonis Vticenſis præceptor, ut auctor eſt Plutarchus in Catone. Alius item Tarſenſis philoſophus, ut idem auctor eſt. Fuit præterea Antipater Herodis regis pater, Aſcalonita uir maximus, & potentia præditus, de quo Volaterranus in hiſtoria Hieroſolymitana. Fuit & Antipater Hieropolitanus Sophiſta nobilis, præceptor liberorum Seueri principis, cuius etiam res geſtas ſcripſit, ac magiſter epiſtolarum fuit, ut eſt auctor Philoſtratus.

Antiphates, fuit filius nothus Sarpedonis, ut eſt apud Virg. lib. 9.

Et primum Antiphaten, is enim ſe primus aiebat
Thebana de gente nothum Sarpedonis alti.

Antiphon, Rãnuſius orator antiquus, Athenis ſi-

mul & dux præcepta dicendi tradidit, teſte Quintiliano, quo neminem melius orauiſſe cauſam capitis, quum ſe ipſe defenderet, locuples eſt auctor Thucydides. Huius meminit Cicero in Bruto.

Antiphonus et item Antiphus, Priami fuerunt filij ex Hecuba, ut ſcribit Homerus lib. Iliad. ultimo.

Antiphus, filius Theſſali, & nepos Herculis, qui cum fratre Phidippo dux triginta nauium cum alijs Græcis ad Troiam commigrauit. Homer. lib. Iliad. 2.

Antipodes, uide ANTICHTHONES.

Antipolis, Galliæ Narbonenſis urbs Ptolemæo.

Antipyrgus, Ptolemæo urbs Marmaricæ, Straboni Tetrapyrgia.

Antiſſa, oppidum in Lesbo inſula. Sunt enim in ea inſula oppida quinq; Antiſſa, Pyrrha, Ereſſos, Ciraua, Mitylene. Verba ſunt Pomponij.

Antiſthenes, Socraticus philoſophus, acutus magis quàm eruditus, præceptor Diogenis, patientiam, & duritiam in Socratico ſermone adamauit, ut ſcribit Cicero lib. 3. de Oratore ad Quintum fratrem. Fuêre item alij tres, Vnus è ſchola Heracliti, Alius Epheſius, Tertius Rhodius hiſtoricus, ut tradit Diogenes Laërtius.

Antitaurus, mons Tauro oppoſitus. De quo Strabo libro 11. Taurus itaq; Septentrionem uerſus in multos quaſi ramos diſcinditur, quorum unus eſt Antitauros: ſic enim ibi appellatur. Is Sophenam comprehendit in conualle quadam, quæ inter eum iacet, atque Taurum ultra Euphratem. Deniq; ut idem libro 12. refert, in eo ualles ſunt profundæ & anguſtæ, in quibus ſita ſunt Co

mana

mana ciuitas memoratu digna, & Bellonæ fanum, quod illi Comana uocant. Sunt qui Auritaurus legi debere contendant.

Antiueſtæum, promontorium Britanniæ, quod etiam dicitur Bolerium, apud Ptolemæum. Diodoro Bolerium, in Cornubia, ſeu Cornualla.

Antium oppidum uetus in Latio iuxta mare, cuius meminit Ptol. nunc penitus dirutum. Erat ibi templum Fortunæ, ut Horat. innuit. hodie Neptunium dicitur.

Antœci, populi, quos Martianus ab Antichthonibus ſeparat, ut in ea dictione uidebis.

Gellius Antonius Gnipho ingenuus in Gallia natus, ſed expoſitus, & à nutritore ſuo manumiſſus, Romæ docuit Rhetoricam, & poëmata in domo Iulij Cæſaris pueri adhuc. Cuius etiam ſcholam Cicero & clari uiri frequentaſſe dicuntur. Fuit alioqui miti faciliq; natura: nec unquam aliquid de mercedibus pactus, eoq; plura ex diſcentiũ liberalitate conſecutus eſt. Vixit annos L. Ex Tranquillo.

L. Antonius orator, Triumuiri auus. Cicero in Bruto: Nunc ad Antonium, Craſſum'que peruenimus. Nam ego ſic exiſtimo, hos oratores fuiſſe maximos, & in his primùm cum Græcorum gloria Latinè dicendi copiam æquatam. Omnia ueniebant Antonio in mentem, eáque ſuo loco, ubi plurimum proficere & ualere poſſent: ut ab imperatore equites, pedites, leuis armatura: ſic ab illo in maximè opportunis orationis partibus collocabantur. Erat memoria ſumma, nulla meditationis ſuſpicio, imparatus ſemper adgredi ad

dicendum uidebatur: ſed ita erat paratus, ut iudices illo dicente nonnunquam uiderentur non ſatis parati ad cauendum fuiſſe. Verba ipſa, non illa quidem elegantiſsimo ſermone. itaque diligenter loquendi laude caruit, neque tamen eſt admodum inquinatè locutus. Interfectus eſt à Mariana factione, unà cum pluribus alijs clariſsimis ciuibus, quorum capita in roſtris pependêre. Huius filij M. & C. Antonij fuêre: quorum M. Antonius gratia Cottæ conſulis, & Cethegi factione in Senatu curationem rei frumentariæ & totius oræ maritimæ nactus, Siciliam & prouincias omnes depopulatus eſt. Et ad poſtremum inferens Cretenſibus bellum, ibi morbo interijt. Hunc, Salluſtius ait, perdundæ pecuniæ genitum, & uacuum à curis niſi inſtantibus, auct. Pedian. C. Antonius alter, oratoris filius multos in Achaia ſpoliauerat, nactus de exercitu Syllano equitum turmas. Græci autem quòd multos ſpoliauerat, adduxerunt eum in ius ad M. Lucullum prætorem, qui ius inter peregrinos dicebat. Egit pro Græcis etiam tum adoleſcentulus, & cùm Lucullus id, quod Græci poſtulabant, decreuiſſet, appellauit tribunos: iurauitq; ſe ideo iurare, quod æquo iure uti nõ poſſet. Hunc Antoniũ Gellius & Lentulus cenſores ſexennio, quo hæc dicerentur, ſenatu mouerunt: cauſáſque ſubſcripſerunt quòd ſocios diripuit, quòd iudicium recuſauit, quòd propter æris alieni magnitudinem prædia mancipauit, bonaq; ſua in poteſtate non habuit. Pædianus. Hunc item Cicero in Verrinis uocat in exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorẽ, in uictoria

quadrigarium. Nam inter eos fuit, qui iuſſu Syllæ in Circenſibus, quos ipſe poſt uictoriam fecit, quadrigas agitauerunt. Huius filius C. Antonius cum Cicerone conſul fuit eiq; maximè aduerſatus, ut qui Catilinæ coniurationi faueret. Placatus ab eo demum, rectáque de Rep. ſentire perſuaſus eſt. Poſtremò poſt Cæſaris mortem in diſſenſione ciuili in Bruti poteſtatem cùm in Græciam ueniſſet, ab eodem traditus eſt M. Ciceronis filio, in patris ultionem in proſcriptione trucidati. M. Antonio oratoris filio, M. & L. filij fuère, quorum M. Antonius triumuir, cauſſa & fax totius belli ciuilis extitit, cùm eſſet Tribunus clàm ex urbe ad Cæſarem in Galliam profugiendo: eum quoq; mortuum laudando, percuſſores publicè deteſtando: denique ſanguinolentam ueſtem oſtendendo, ac teſtamentum eius quo populum Romanum uiritim ille numerabat, recitando: effecit ut interfectores ob metum ab urbe profugerēt. Deinde Mutinam Bruti prouinciam inuadentem, hortante Cicerone Senatus hoſtem iudicauit, ſuperatusq; ab Hircio & Panſa COSS. ac Cæſare puero. mox Triumuiratus fœdere inter eum & Lepidum, ac Cæſarem inito, Brutum & Caßium in Macedonia apud Philippos ſuperauit. Quo bello confecto, Octauius ualetudinis cauſa domum redijt: Antonius in Græciam Aſiámque profectus, honore quaqua uerſus ingenti eſt exceptus. Cùm illi Oriens, Auguſto Occidens, Lepido Italia obtigiſſet, multos per Orientem reges & Tetrarchas debellauit. Inter quos Antigonum, Iudæorum regem ſecuri percußit: quod antea regum nulli cōtigit.

captus amore Cleopatræ, multa ipſius gratia nefanda admiſit: eique regna multa conceßit in Syria. Fuluiam uxorem ſtatim inito Triumuiratu repudiauit, ac Octauiam Auguſti ſororem duxit: utranque poſtremò ob Cleopatram contempſit. Ad bellum Parthicum, Ventidium legatum miſit. Qui interfecto Pacoro regis filio, ab Antonio miſſus Romam, triumphauit. Inde Cleopatra in Aegyptum remiſſa, per Armeniam Arabiámque profectus, copias undique contraxit. Cum Phraate Medorum rege prælio congreſſus, ac uictor eum uſque ad Araxem fluuium perſecutus eſt. Dein in Armeniam reuerſus, eius regem in triumphum Alexandriam duxit. Repudiata igitur Octauia, cauſa fuit inter eum & Octauium diſſenſionis. Quo cum poſtremò ad Actium naudle prælio congrediens, ſuperatus eſt: Alexandriámque confugiens, atque ibidem ab eodem obſeſſus, gladio ſponte occubuit, anno ætatis L VI. Huius uiri illud in primis admirabile dicitur, quòd in ocio luxurioſiſsimus, in negotio laborioſiſsimus fuit. Nec ob res malè geſtas quidquam de ſolita uoluptate remiſit. Hæc ex Plutarcho. L. Antonius Triumuiri frater, apud Peruſiam ab Octauio fame obſeſſus, in deditionem cum C C C alijs uenit: quibus, ut ait Liuius in Epitome, Octauius ipſe pepercit: ut uerò Tranquillus, omnes ad arã Cæſaris necari crudeliter iußit. Antonius Iulianus rhetor Romæ perquã fuit honeſti atque humani ingenij: doctrina quoque iſta utiliore ac delectabili, ueterúmque elegantiarum cura & memoria multa fuit. Adhæc ſcripta omnia antiquiora tam curioſè ſpectabat, aut uirtutes penſitabat,

ſitabat, aut uicia rimabatur, ut iudicium ab eo factum examuſsim diceres.

Anûbis, Aegyptiorum Deus. Quia canino capite pingitur, hunc uolunt eſſe Mercuriũ, quia nihil eſt cane ſagacius. auctor Seruius enarrans illud Virgilij,

Omnigenumq; deûm monſtra, & latrator Anûbis.

Anulus, fluuius Mauritaniæ, ut auctor eſt Plin.

Anxur, Volſcorum lingua oppidi nomen, quod hodie Tarracina appellatur, ut placet Plinio.

Anxurus, ſiue Anxyrus, nomen eſt, quo Iupiter à Cãpanis uocitatus eſt, quaſi ἄνευ τοῦ ξυροῦ, id eſt, ſine nouacula, quia barbã nunquam raſiſſet. auctor Seruius in illud Virgil. Aeneid. 7.

Circæumq; iugum: queîs Iuppiter Anxurus aruis
Præſidet, & uiridi gaudens Feronia luco.

Anyſis, Aegypti rex, ut eſt auctor Herodotus lib. 2.

Anytus, uir Athenienſis, Socratis inimicus: de quo Plutarchus in uita Socratis.

Aon, ut dicit Lactantius, fuit Neptuni filius, et ab eo dictam affirmat Aoniam, quæ quidem pars eſt Bœotiæ. Addit Perottus Aonem filium reliquiſſe Dymantem, qui patri imperio ſucceſsit.

Aonia, pars montana Bœotiæ. Nam Aones, erat populus uetuſtus in Bœotia, à quibus Aones montes dicti ſunt, in quibus eſt fons Aganippe, qui dicitur Aonius fons. Item Aonides dictæ ſunt Muſæ à fonte Aone, in Aonia regione Bœotiæ illis conſecrato. Vnde Iuuen.

-cupidus ſyluarum, aptusq; bipennis,
fontibus Aonidum.

Aonius,id eſt Bœotius,ut placet Ser.apud Virg.
Aonio rediens deducam uertice muſas.

Aornos,urbs in Epiro,ut eſt apud Ptolem.

Aorſi,populi teſte Ptolemæo lib.6.cap.14. nõ procul à Iaxarte fluuio,qui in Hircanũ mare influit. Alios Plinius lib.4.cap.12.in Europa collocat Aorſos.Strab. lib.11.Aorſos dicit Tenaim fluuium accolere.

Apæi,populi in Aethiopia ſub Aegypto,ut trad.Pto.

Apamea,ciuitas Parthorum,Ptolemæo. Eſt item ciuitas Ponti,apud eundem.Eſt præterea inſula teſte Pli. à Tigride circumfuſa, cui Antiochus id nomẽ à ſuæ matris nomine impoſuit.

Apamia,urbs minoris Aſiæ,priùs dicta Celene, quã Nicanor conſtruxit.

Apelles,pictor eximius,patria Cous: teſte Quintiliano lib.12.de Inſtitutione oratoria, ingenio & gratia ,quam in ſe maximè iactabat præſtantiſſimus .Nam ut ait Plin.lib.35.omnes priùs genitos futuroſq; poſtea ſuperauit, & picturæ plura ſolus prope, quàm ceteri omnés contulit, uoluminibus etiã ad Perſeum diſcipulũ ſuum êditis,quæ doctrinam eam continerent. Is moriens Venerem reliquit, quam nemo auſus eſt perficere: Fuit & Apelles alter è ſectatoribus Martionis, de cuius hæreſi ſcribit ſuæ hiſtoriæ lib. 5.

Aeneſte,Ptolemæo Apuliæ urbs.

A peſus,penult.correpta,montis nomen eſt,qui Nemeæ ſuperiacet,ubi Theſeus Ioui primùm operatus creditur.Dictus ab heroe,cui Apheſas nomen erat. Papinius,Mons erat audaci ſeductus in æthera dorſo,

Nomine

Nomine Lernæi dicunt Apeſunta coloni.
Gētibus Argolicis olim ſacer. Ab hoc mōte Apeſuntius Iupiter dictus eſt. Plin lib. 4. ca. 5. Abſantus ſcribitur.

Aphedantes, populi in Moloßis, inquit Stephanus, ab rege cui Alphedeas nomen fuit.

Aphrodiſium, Cariæ promontorium eſt Pomponio. quod Aphrodiſias Plinio appellatur. Eſt & Aphrodiſium. Ptole. urbs Africæ. Eſt præterea Amphrodiſium Hiſpaniæ Tarraconenſis promontorium, eodem auct.

Aphrodiſius, præſul Bituricenſis, Petri diſcipulus, genere Aegyptius, iacet apud Bituriges, teſte Volat.

Aphrodite, nomē à quo Venus uocitata eſt, ab ἀφρὸς, quod eſt ſpuma: Nam de ſpuma maris natam ferunt.

Aphthonius Sophiſta, ſcripſit προγυμνάσματα, id eſt, Præexercitationes in rhetorica. Item artem Hermogenis, cuius adhuc liber extat.

Apidanus, fluuius unus è præcipuis Theſſaliæ, & tardè fluere dicitur, quouſq; illi commiſcetur Enipheus, ut ſcribit Herodotus lib. 7.

Apilas, Vide ASCORVS.

Apina, Vide TRICA.

Apis, lingua Aegyptiaca, bos dicitur, & erat uiuus bos, quem colebant Aegyptij: ſed incerto tēpore ipſum ſubmergentes, alium quærebant cum luctu. Vide Strab. lib. ultimo, & Plin. lib. 8. cap. 46.

Apiſcion, nomen uiri Troiani proprium.

Apitius, altißimus nepotum gurges, ut ſcribit Plin. libros de gula conſcripſit, ut auctor eſt Suidas, pro qua multas abſumpſit opes. Huius etiam meminit Martial.

Ipſe

Ipſe quoque ad cœnam gaudebat Apitius ire:
Quum cœnaret, erat triſtior ille domi.

Hic & congiaria principũ, & ingens Capitolij uectigal commeſſationibus hauſit. Seneca de cõſolatione ad Albinam matrem ſic ſcribit de Apitio: Apitius noſtra memoria uixit, qui in ea urbe, ex qua aliquando philoſophi uelut corruptores iuuentutis abire iußi ſunt, ſcientiam popinæ profeſſus, diſciplina ſua ſeculum infecit. Hæc ille.

Apœnninus, mons eſt qui ab Alpibus proficiſcens, uniuerſam Italiam uſque in Siciliam diuidit. M. Cato Pœninum mõtem eum nominare uidetur, per quem Annibal exercitum traiecit in Galliam. Hinc Apœnninus dictus, quòd radices ſub Pœnino tranſitu Annibalis habeat. Vadianus Pomponij interpres. Huius montis meminit Lucanus lib. 2

Apollo, Apollines quatuor Cicero ponit. Primum, antiquum cuſtodem Athenarum: Alterum, Corybantis filium, natum in Creta: Tertium, Ioue & Latona natũ, qui ex Hyperboreis Delphos uenerit, quamuis Euſebius antiquiorem illum deſcribat: Quartum, in Arcadia, quem Arcades, quòd illis legẽ dederit, Nomion uocant. Deinde ob nimiam ſeueritatem regno pulſus, ad Admetum Theſſaliæ regem confugit, & iuxta Amphryſum amnem eius armenta pauit. Quare à poſterioribus pro deo colitur: & ab Homero uarijs nominibus appellatur, ut ἀργυρότοξος, ἑκάβολος, ab eius ſcilicet artibus, & inuentis.

Apollodôrus, Athenienſis grammaticus, Aſclepiadis

dis diſcipulus, Panætij Rhodij philoſophi diſcipulus, et Ariſtarchi grammatici. Is primus genus metri Triambici inuenit, ut teſtatur Suidas. Scripſit quoque hiſtoriam Athenienſium uſque ad reditum Heraclidarum, ut eſt auctor Diodorus Siculus. Apollodôrus itē alius Tarſenſis Tragicus, cuius tragœdias Suidas recenſet. Apollodôrus item Athenienſis poëta Comicus, tempore quo & Menander fuit, fabulas ipſius nonnullas commemorat Suidas. Præter hos, Apollodôrus Pergamenus extitit Cæſaris Auguſti præceptor & familiaris: ſcripſit de arte Rhetorica, ut auctor eſt Srabo.

Apollonia, nomen fuit plurium urbium, quarum una fuit in Epiro, quatuor millibus paſſuum à mari diſtans, ut teſtis eſt Plin. lib. 4. natural. hiſt. Alia eodem teſte, fuit in Creta. Alia item in Syria, ut idem docet lib. 5. Alia, teſte Herod. lib. 4. fuit in Thracia. Apollonia Syriæ, hodie Bonandria. Apollonia autem Epiri, hodie Velona, ex qua in Italiam traiectus breuis.

Apollonius, Rhodius, quòd in Rhodo agitaret, Alexandriæ autem natus, Callimachi diſcipulus, æqualis Eratoſthenis grammatici: cuius etiam ſucceſſor in præfectura bibliothecæ apud Ptolemæum Euergetem: ſcripſit Argonautica uerſu hexametro. Auct. Suidas. Fuit item Apollonius Alexandrinus, cognomento Dyoſcorus, pater Herodiani grammatici, nobilis & ipſe grãmaticus, filiumq; erudijt. Scripſit de compoſitione partium orationis, & alia complura in arte grammatica. Apollonius Aphrodiſius hiſtoricus, ſcripſit res Carias de Trallibus, de Orpheo, eiúſque myſterijs. Apollonius Mo-

us Molo Rhodius, *præceptor* Ciceronis, Romæ *docuit, quò legatus uenerat de præmijs* Rhodiorum, *Dictatore* Sylla, *orator unus in cauſis, ſcriptórque præſtantiſſimus, et in adnotandis, animaduertendisq; uicijs & inſtituendo, docendoq; præſtantiſſimus, ut ait* Cicero *in* Bruto. Apollonius *item fuit* Alabandenſis, (Alabanda *enim oppidum eſt* Minoris *Aſiæ) dicendi magiſter: qui cùm mercede doceret, tamen non patiebatur eos quos iudicabat non poſſe oratores euadere, operam apud ſe perdere. dimittebatq; quenque ad quamcunq; artem putabat eſſe aptum, ut ſcribit* Cicero *lib. primo de Orat.* Ad *hos* Apollonius *quidam fuit* Nyſſeus Panætij *Stoici familiaris,* Strabo. Apollonius, *præterea* Erophilus *appellatus, quòd* Erophili *diſcipulus fuit, ſcripſit de unguentis, ut eſt auctor* Athenæus. *apud* Plinium *tamen* Apollodôrus *ſcribitur.* Philoſtratus *præter hos duos ponit inter* Sophiſtas Apollonios. Naucratitā *unum: alterū* Athenienſem, *qui ambo* M. Antonij *principis tempore concurrētes, docuēre* Athenis. Apollonius *itē* Tyaneus *philoſophus, cuius uitā* Philoſtratus *ſcripſit, & ante hūc* Damis Apollonij *ipſius peregrinationis co-*(mes.

Aponus, *uicus ad* Euganeos *colles in* Italia *prope* Patauiū, *ubi & aquæ calidæ uarijs morbis aptæ* Claudiani *elegiaco carmine laudatæ, & à* Theodorico Gothorum *rege mœnibus cinctæ, teſte* Caſsiodoro.

Appia, *uia eſt à* Româ *in* Campaniam, *& ad mare uſq;* Brunduſium, *quam* Appius Claudius *Conſul lapidibus ſtrauit, ut auctor* Cicero *in orat. pro* Milone.

Appianus Alexandrinus, XXII. *libros hiſtoriæ*

Roma-

Romanæ compoſuit.quorum nouem tantùm ad nos peruenêre.uixit autem ipſe Adriani principis temporibus,ut ipſe auctor eſt in Syriaco.

Appion,Græcus ſcriptor,qui πολυίσωρ eſt appellatus, facili atque alacri facundia fuit, ut teſtatur Gellius.Is res geſtas Alexandri Macedonis ſcripſit.

Appius Claudius,cæcus,orator fuit Romæ, teſte Cicerone in Bruto,huius etiam meminit Tuſcul.lib.4.

Apries, Pſamnis Aegypti regis filius,cui in regno ſucceſſit.Hic ut teſtatur Herodot.lib. 2. ab Aegyptijs, qui à ſe ad Amaſim defecerant,ſtrangulatus eſt,& ſepultus in paternis monumentis.

Apſorrus, urbs Ponti Cappadociæ,Ptolemæo.

Apuani,Ligures ſunt,teſte Liuio lib. 10. Sempronius(inquit)è Piſis in Apuanos Liguros uaſtando aperuit ſaltus,&c.

Apulia,regio Italiæ notiſſima eſt,in qua ſunt urbes Barium oppidum ditionis Mediolanẽſium principum, Beneuentum,Luceria,& mons Garganus. Vadia.

Aquæ auguſtæ,Ptol.urbs Aquitaniæ in Gallia.

Aquæ calidæ, urbs inſulæ Britanniæ,Ptolemæo:Eſt & urbs eiuſdẽ nominis Pto.uicus aquarius alijs dictus.

Aquæ mortuæ,oppidum Galliæ Narbonenſis opera C.Marij,C.paſſus à Rhodani oſtijs deductæ. Plin.

Aquæ Sextiæ Salyum,Galliæ Narbonẽſis urbs, nũc Aquenſis,ciuitas,quã Sextius dux redactis in poteſtatẽ Salybis ædificauit,ubi erant aquæ calidæ. Strab.

Aquila,urbs Brutiorũ, ex ruinis Furconij antiquiſſimi oppidi,à Longobardis ædificata, ut ſcribit Volat.

Aqui-

Aquileia, à Romanis condita in Italia, incumbentibus Barbaris oppoſita, emporium Illyriacarum gentium. uerba ſunt Strabonis. Liuius de bello Macedonico: Aquileia (inquit) colonia Latina eodem anno in agro Gallorum deducta, Hæc enim urbs non prius caput extulit, quàm ſubactis Pannonijs, ex quibus tanquam clauſtris ad Danubium patefactis: tutum id cœpit eſſe iter, quod, teſte Trãquillo, Auguſtus ſæpe frequẽtauit. Hæc Liuius. Aquilieñſium fides probata eſt, Maximiorum patris & filij bello, ut ſcribit Capitolinus. Aquileia, hodie, Algar, caſtellum uulgò.

Aquilo, penult. correpta, uentus dictus à uehementiſsimo uolatu, inſtar aquilæ. Hic Boreas Græcè dicitur, ſiccus & frigidus. De quo Ouid. lib.6 Metamorp. Flat hic uentus ab æſtiua & ſolſtitiali plaga Orientis. Aquilones, etiam dicuntur uenti, qui octo fermè diebus exortum Caniculæ antecedunt, & perflant diebus quadraginta quos uocant Eteſias et Prodromos, quaſi præcurſores.

Aquinum, Latinorũ oppidũ, quod Melcha fluuius alluit. Strab. uulgò Aquino. S. Thomæ patria.

Aquiſgranum, Germaniæ nobiliſsima ciuitas, priùs Vegerra dicta, Caroli Magni ſepulcro nobilitata.

Aquitania tertia pars Galliæ, de qua ſic Plin. libro 4 ſcribit: Gallia (inquit) omnis Comata uno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè diſtincta: à Scalde ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eadémque Lugdunenſis: inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania, Aremorica antè dicta: Hactenus Plinius.

Aquula,

Aquula, oppidum Ethruriæ, unde Aquulenſes & Aquenſes Plinio, & Ptolemæo dicti.

Arabarches, M. Antonius dictus eſt à Cicerone in epiſtola quadã ad Atticũ, quaſi Aegyptius publicanus.

Arabia, Aſiæ regio eſt. Ea autẽ triplex eſt, Petræa, Deſerta, Felix. Petræa ſic dicta, à Petra uetuſtiſſimo oppido, Aegypto, Iudææq; confinis eſt, auctore Ptole. Straboni autẽ ac Plin. alio nomine Nabathea dicitur. Poſt Petræam Arabia deſerta Ptolem. uocata, Straboni aũt Scenetis, ubi et Scene urbs Plin. ἀπὸ τῶν σκηνῶν dici placet, quòd gens uaga & ſine ædificijs in tentorijs habitet. Hæc à Meridie montibus Arabiæ felicis cincta eſt, à Septentrione Meſopotamiam habet, ab occidente, Petræam: Arabia Felix Meridiem uerſus, inter duos ſinus Arabicũ, & Perſicum, ueluti peninſula excurrit, quæ ut Strabo ſcribit, bis ut India, ſeritur ob fœcunditatem, fluminibus ſcatet, uide Plin. lib. 6. ca. 28.

Arabus, fuit Apollinis ex Babylonẽ filius, quem quidam medicinam adinueniſſe uolunt. Plin. lib. 7.

Arachne, puella Lydia lanificij peritiſſima, ægrè ferens opus ſuum à Pallade, qua cum certamen ſuſceperat confractum, laqueo gulam ſibi fregit: quam Pallas in araneam mutauit, auct. Ouid. lib. 6. Metamorph.

Non tulit infelix, laqueoq; animoſa ligauit
Guttura, pendentem Pallas miſerata leuauit, &c. Græcis ἀράχνης à Latinis aranea dicitur. Virg. lib. 4. Geor.
In foribus ſuſpendit aranea caſſes, & ut notat Seruius. Araneus etiam ab antiquis dicebatur.

Arachoſia, una eſt è Satrapijs ultra Indum fluuium,

cuius meminit Plinius in deſcriptione Indiæ, & Strabo lib. 11. ſcribitur & Aracoſia, ſine aſpirationis nota in antepenultima.

Arachthus, unus è quatuor nobiliſsimis fluuijs Epiri, Strabo. *(terranus.*

Aracynthus, urbs Bœotiæ, & mons, ut ſcribit Vola-

Araduca, urbs Hiſpaniæ Ptolemæo.

Aradus Phœniciæ ciuitas Tripoleos, non procul à Tyro & Sidone. Tripolis enim maritimum oppidum ſic dictum eſt à tribus oppidis, ſcilicet Tyro, Sidone, atque Arado, ut auctores ſunt Plinius & Strabo. Arado oppoſita eſt Antaradus in Meridiē, quæ hodie Tortoſa dicitur, amœniſsima ciuitas, ſita non procul à Damaſc, ut Ptolem. tab. Aſiæ 4. indicat.

Aræthyrea, urbs in Peloponneſo, quam amœnam eſſe dixit Homerus lib. Iliad. 2.

Aræ Flauiæ, Germaniæ urbs ad Danubium, Ptolemæo, uulgò Nordlingen.

Aragus, fluuius Moloſſorum, de quo Strab. lib 11. Sed præcipuè Aragum dicunt in partes multas diuiſum, regionem Maſſagetarum alluere, alijs oſtijs in aliud mare exeuntem Boream uerſus, uno aut ſolo Hyrcanium ſinum uerſus.

Aramæi, Plin ſunt Scythæ, ſcribit enim Scythas uocatos eſſe Sacas à Perſis, & lingua perſica Aramæos.

Arar, fluuius eſt Galliæ, atq; ex eodem, ex quo Rhodanus, monte exiens, in Rhodanum ipſum iuxta Lugdunum immergitur: alio nomine nunc Sagona dicitur, qui adcò lenis fuit, ut neſcias in utram partem deſcendat:

clarus ponte Cæſaris uno die militum opere fabricato. Araris item dicitur, ſed per Apocopen Arar, ut teſtatur Priſcianus in 7. hodie Sagona. (hiſt. 4.

Ararus, Scytharũ fluuius eſt, ut oſtendit Herod. lib.

Arator poëta Chriſtianus, Romanus ſubdiaconus fuit, qui Apoſtolorum Acta hexametro uerſu compoſuit, ut notat Volaterranus.

Aratus, poëta Græcus antiquiſſimus, qui optimè de Aſtrologia iudicio Ciceronis ſcripſit. Cuius Phænomena Cic. uertit adoleſcens, ut ſcribit ipſe lib. de natura Deorum 2. Fuit item Aratus dux Sicyonius, tyrannis maximè infeſtus, ut ſcribit Liuius lib 69 & 70.

Araurius, fluuius eſt Galliæ Ptolemæo: Straboni, Raurarís appellatus. Is etiam prope Maſſiliam Petroſus uocatur, quòd lapidibus ſit maximè refertus. Vide interpretem Pomponij,

Arauſio, nunc Arauſienſis ciuitas dicta, principatus nobiliſſimus, qui nunc ditionis eſt Anaxonenſium principum. Fuit olim Arauſio Secundanorum, ut alij Sextanorum, Septimanorumq́; & id genus cognominibus appellatus à legionum uidelicet ordine, numeroq́;. De his plura Vadianus Pomponij Melæ interpres.

Araxes, Armeniæ fluuius, ex eo monte ex quo Euphrates naſcitur, contrario tamen ei curſu, uerſus Orientem tendens, uſq; ad Atropatiam: deinde in Borcam conuerſus, Azaram præterlabens in mare deſinit Hyrcanum, ut auctor eſt Strabo. Herodoto. tamen ſecus uiſum eſt. Porrò Araxes ἀπὸ τοῦ ἀράσσειν uocari, ꝙ opera Iaſonis & labore Penei Theſſalici, montium con-

tinuationem diſrupit. Stephanus, & item Strabo aucto res ſunt.

Arba, inſula & ciuitas Illyrici, Plin. lib. 3 cap. 21.

Arbies, populi ſunt Indiæ & Arbis Indiæ fluuius, auctoribus Plin. & Strabone.

Arca, Syriæ cæles urbs, antiquum adhuc retinens no men inter Barbaros, teſte Ioſepho 5. Antiquitatum,

Arcadia, in medio Peloponneſi ſita, ab Arcade Iouis filio nomen accepit, dicta & Parrhaſia, & Pelaſgia, et Lycaonia, & Azania, & Gigãtis, & Pama, Euſtáthio Homeri interpreti.

Arcadius grammaticus, ſcripſit nonnulla gramma tica commemorata à Suida.

Arcas, Iouis filius & Caliſthonis, à quo Arcades de nominati ſunt: quos quia uetuſiſſima gens eſt, fabulan tur ante Solem & Lunam ex arboribus eſſe natos.

Archander, teſte Herodoto lib. 2. fuit Danai ſocer.

Arceſius, nomen eſt uiri proprium. De quo Homer. lib. 11. Odyſſ.

Archedicus, poëta comicus, ſcripſit contra Demo charem Demoſthenis propinquum: fabulæ ipſius The ſaurus & Diamartanon. auctor Athenæus.

Archelaus Mileſius, Anaxagoræ diſcipulus fuit, ut ſcribit Cicero lib. 5. Tuſ. Quæſtio. & Socratis præce ptor. Primus Phyſicam philoſophiã Athenas inuexit: quapropter appellatus Phyſicus fuit. Hic uicia & uir tutes non natura, ſed lege cõſtare dixit. Fuêre itẽ tres alij, unus chorographus, qui omnem ab Alexandro pe ragratã terrã deſcripſit. Alius, qui Phyſicen carmine ſcripſit,

ſcripſit, Tertius, qui de Oratoria ſcripſit. auctor Diogenes Laertius. Archelai item in Cappadocia regnauerunt: ex his ille qui ſuperatus à Sylla eſt, quòd Mithridati auxilium tuliſſet: alterum Romæ retinuit Tiberius. Itē Archelaus Herodis, de quo in hiſtoria Hieróſolimytana. Præter hos, Archelaus Macedoniæ rex Perdicæ filius ſuo tempóre fortunatiſſimus iudicatus, ut ſcribit Cic. lib. 5. Tuſc. quæſtiȯn. Archelaus item fuit præſul Meſopotamiæ, qui librum diſputationis contra Manichæum Syro ſermone compoſuit ſub Probo imperatore. auctor Hieronymus.

Archemolus, Rhœti Marrubiorum regis filius in Italia. Legendum uidetur Anchemolus, ut apud Virgilium lib. 5. Aeneid.

Archemorus, Lycurgi regis Nemeæ filius, à ſerpente infans necatus, dum nutrix, quæ ſitientibus Argiuis fontem oſtenderet, eum demiſiſſet in gramine. In cuius honorem inſtituti ſunt ludi Nemei, ut auctor eſt Archyas poëta lib. 1. Epigram. Græcorum.

Archeptolemus, fuit Hectoris auriga, ſuffectus in locum Enipei, qui à Diomed. interfectus eſt.

Arceſilas, Polemonis diſcipulus, fuit in diſputando pertinacior, & magno ingenij acumine, ut ſcribit Cic. de Finibus bonorum & malorum lib. 5. Is conſtitutam philoſophiam, ut Gracchus Remp. euertit, ut idem Cic. auctor eſt lib. 4. Academic. quæſt. Fuit item ſculptor Arceſilas nomine, fama nobilis, præſertim Dianæ ſimulacro, in quod extat Simonidis epigramma.

Arceſilaus, unus fuit è quinq; ducibus Bœotorum,

qui ad Troiam cum quinquaginta nauibus aduenerunt, ut oſtẽdit Homerus *lib.* Iliad. 2. *Alius fuit philoſophus* Theophraſti *auditor, qui tandem in* Academiam *ſe ad* Crantorem *contulit: & cùm in dicendo exercitatus eſſet, & grauißimus, poëticæ quoq; operã dedit.* De quo *multa* Laertius.

Archias, *poëta* Antiochenus Romæ *fuit in amicitia multorum clarorum oratorum, præſertim* Lucullorum, *& à nonnullis* Græcis *populis honoratus, & eorum ciuitatibus donatus:* Ciceroni *in primis familiaris.* Hic *quum diſcederet è* Sicilia, *cum* L. Lucullo Heracleã *uenit, & adſcribi in eandem uoluit: quod & ſua uirtute, & Luculli amicitia facilè impetrauit.* Deinde *lite mota à* Græco *quodam,* Cicero *ipſum defendit, ubi multa de laudibus poëticæ dixit.* Pædianus. Fuit *itẽ* Archias *qui cõdidit* Syracuſas, *ut ſcribit* Volaterranus. *Rurſum* Archias, *fuit* Hyblæus *quidam præco celeberrimus: uicit tres* Olympiadas & Pythica: *ubi icon ipſius & epigramma* Græcum. Pollux.

Archibius, *Alexandrinus grammaticus, docuit* Romæ *ſub* Traiano *principe: ſcripſit commentarios in epigrammata* Callimachi, *ut teſtatur* Suidas.

Archidamus, *princeps* Lacedæmoniorum, *uir bello clarus,* Telidis *filius,* Methonem *ad* Athenienſes *deficientem recepit, in bello contra* Pilum *primus è naui proſiliens, nec uulneratus eſt, nec ſcutum amiſit, deniq; aduerſus* Amphipolim *ſtrenuè decertauit.* Inſimulatus *poſtremò, quòd* Angonis Thraciæ *regis amicitiæ ſtuderet, damnatus eſt, ut ſcribit* Suidas.

Archy-

Archytas, Tarentinus philoſophus, cuius meminit Cicero libro 3. De oratore, Pythagoricus fuit, Tarentinorum Rempublicam rexit, exercitus ductando, nec unquã ſuperatus, ut auctor eſt Ariſtoxenus. ſcripta eius non feruntur, niſi quædam ad Platonem epiſtola, eius in Geometria diſcipulum. Fuit item Archytas, alius Mitylenæ° muſicus: cui cũ probro daretur, quòd nõ exaudiretur, reſpondit, Inſtrumentum pro me loquitur. Fuêre præterea alij duo: unus qui de agricultura ſcripſit, alter poëta epigrammatum. auctor Diogenes.

Archilochus, poëta Græcus iambicus, qui perſecutus eſt Lycambem ſocerum ſuum, quòd ei filiam pactam, alij locauerat: cumq; ad laqueum, ob Iamborum petulantiam in eum ſcriptorum, compulit. Ex quo Horatius, Archilochum proprio rabies armauit Iambo. Ouidius, Tincta Lycambæo ſanguine tela madent. Quintilianus. Archilochus primus inter eos qui Iambos ſcripſêre: ſumma in eo uis, elegãtes ſanè uibrantésque ſententiæ, plurimùm ſanguinis atq; neruorum, adeò ut uideatur quibuſdam, quod quidem ueneni eſt, materiæ eſſe, non ingenij uicium. emicuit regnante Romulo, ut ait Cic. in Tuſc. Fuit item Archilochus, Neſtoris & Eurydices filius, ut docet Homer. in Odyſſ.

Arcilacis, oppidum eſt in Hiſpania, auctor Ptolem.

Archimedes, Syracuſanus, geometra nobiliſſimus, tanta in ipſa ſcientia dulcedine dicitur uerſatus, ut ſæpenumerò inuitus ad balnea ductus, dum perungendus in carcere conſtitueretur, per corporis unguenta, figuras ac liniamẽta digito inſcriberet. De quo plura apud

Plutarchum in uita Marcell. Cic. in Tuſcul. quum eſſet in Sicilia, quæſtor, Sepulcrum eius inter uepres inueniſſe gloriatur. Fuit & alter Archimedes grammaticus genere Trallianus, qui commentarios in Homerum & Mechanica ſcripſit. Auctor Suidas.

Arcine, oppidum eſt Ptolemæo in Dacia.

Arctax, mons eſt Propontidis, apud Strabonem.

Arcti, duæ ſunt quæ Septentrionali polo nixæ uehuntur, Arctico circulo clauſæ, & ita collocatæ, ut utraq; reſupinata, alterius contegat caput: ſed caput eius quæ ſuperior eſt, ad caudam inferioris contendat: Alteram maiorem Vrſam ſiue Elicem, alteram minorem Vrſam, ſiue Græcorum lingua, Cynoſuram, id eſt, canis caudã nominant. Illam Græciæ populi notare ſoliti, hanc Sidonij aſpicientes aßiduè nauigant. Ouidius,

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura uocatur
Sidonijs, Elicem Graia carina notat.

Elicem ſcribit Heſiodus Caliſthona Lycaonis Arcadiæ regis filiam fuiſſe. Hanc ſtudio uenationis inductam, relicto patre, ſeſe in ſyluas contuliſſe, factamq; unam ex comitibus Dianæ, à qua cũ mirificè amaretur, quodam die ſolam in ſyluis inuẽtam, Iouem compreßiſſe. Quod facinus quum aliquandiu celaſſet, tãdem iuſſam cum ceteris uirginibus lauari, tumore uteri crimen detexiſſe. Quamobrem indignatam deam, in Vrſæ effigiẽ illã cõmutaſſe quæ à Græcis ἄρκτος appellatur: in ea ſpecie non multò pòſt filium peperiſſe, quem Arcada nominauit: à quo poſtea dicta eſt Arcadia Peloponneſi regio. Ab Arcto oritur Arctous, Arcticus & Antarcticus.

Arctophylax, quaſi Vrſæ cuſtos, ſtella iuxta maiorē Vrſam, quæ Bootes dicitur. meminit & Cic. in Orat.

Arcturus, ſtella eſt quam Vrſæ caudam interpretari lubet, eò quod in cauda ipſius Vrſæ locata dicatur, de qua Cic. li. 2. de natura deor. uerſus referens Arati, ait, Stella micans radijs Arcturus nomine claro.

Ardea, Turni & Rutulorum regia in Latio, ſic dicta, ut ait Ser. quaſi ardua, id eſt, magna et nobilis, licet Higinus ab augurio auis Ardeam dictā uelit. Hæc Ser.

Ardiſcos teſte Ariſtarcho fluuius Scythiæ, cuius meminit & Herod. lib. 4

Ardys, filius Gygis Lydorum regis, cui etiam in regno ſucceſsit, ut ſcribit Herod. lib. 1.

Arelate, ciuitas in Norico, teſte Ptol. uulgò Lintz, ditionis eſt principum Auſtriæ.

Arelate, Galliæ Narbonenſis urbs inter Salyes. Plinio colonia Sextanorum dicta, quòd è ſexta legione milites coloni eò deducti ſint. Strabo Arelatem iuxta Rhodanum ſitam, ampliſsimo emporio inſignem eſſe ſcribit, hodie Honorato & Hilario ſanctiſsimis præſulibus ſuis clara.

Arena, ciuitas eſt Triphyliæ & Meſſeniæ in Peloponeſo. Homerus ἀρηνὴν ἐρατεινήν, amœnā uocat, quòd flumine Mineio abluatur; ut notat Euſtat. eius interpres.

Areopagus, uicus erat Athenis, à templo Martis ſic cognominatus: ubi primum iudicium capitis actum fuiſſe ſcripſit Plinius cap. 56. lib. 7. Inde dicti ſunt Areopagitæ, iudices ſeueriſsimi, qui in tēplo Martis iu dicabāt, q iudicium exquiſitiſsimū habebatur. Nā quū

Mars, qui Græcè dicitur ἄρης, homicidij inſimularetur, iudicantibus duodecim dijs, in eo pago ſex ſentētijs abſolutus eſt, ut Stephanus Byzantius docet & multi alij Græci: Verū quid ageretur in Areopago. Iul. Poll. lib. 8. ſcribit de magiſtrat. Athenienſiū, & eorum locis.

Arete, fuit nata Rexinoris, ut in Odiſſ ſcribit Hom. q̃ Alcinous Phæacum rex duxit uxorem, & ex ea Nauſicaā filiā & tres filios ſuſcepit. Ad hanc Vlyſſes ductu & cōſilio Palladis transformatæ in effigiē Calpis uirginis, à Caliſtone nympha ueniens naufragus acceſſit & multa illi interrogatus expoſuit, & tandē honorificè ab ea ſuſceptus eſt. Ex Bocatio.

Arethuſa, uirgo uenatrix, Dianæ comes, ſecundum fabulas, quæ dum ſe in Alpheo poſt laborem lauaret ab eo adamata eſt: & diu fugiens, deorum miſeratione in in fontem mutata, per ſecretos meatus in Siciliam uenit. Quod etiam Virgil. oſtendit.

Et tandem poſitis uelox Arethuſa ſagittis. Hæc ex Seruio grammatico. Eſt item Arethuſa urbs una Euboeæ, altera Syriæ. auctor Volaterranus. De Arethuſa uide Bocatium cap. 18. lib. 7.

Aretium, urbs Tuſciæ Plinio, à Græcis condita, CC CC. ſtadijs diſtans à Peruſio.

Aretus, filius fuit Neſtoris & Eurydices, ut ſcribit Bocatius lib. 10.

Arganthonius, rex fuit, ut teſtatur Herodotus, in Arna ciuitate Bœotiæ. Fuit item Arganthonius, rex in Hiſpania, quem Plin. ait uixiſſe CXX. annos: Silius autem CCC. qui eius meminit lib. 3.

Argan-

Arganthoniacos armat Carteia nepotes:
Rex proauus fuit humani ditißimus æui:
Ter denos decies emenſus belliger annos.

Argentoratum,urbs Galliæ.auctore Ptolemæo li.2. alio nomine Argentina,uulgò Strasburg.

Argeſtes uentus eſt,alio nomine Caurus appellatus.

Argia,fuit filia Adraſti regis Argiuorum,& uxor Polynicis: quæ quum uiri ſui in bello cæſi funus cremaret,à Creonte tyranno necata fuit.Statius lib.2.
Egregiam Argiam, nec formæ laude ſecundam.
Deiphilen &c.

Argiletum,ab Argo dictum,quod is eò uenerit,ibiq; ſepultus ſit.Virg.Et letũ docet hoſpitis Argi. Quamuis aliqui ab argilla deductum potius uelint,quod id genus cretæ ibi eſſet. Erat autem Argiletum locus in urbe prope Palatium, ubi tabernæ opificum erant, præſertimq; bibliopolarum, à quo Argiletanæ dicebantur. Martialis,Argiletanas mauis habitare tabernas.

Argilus,fuit teſte Herodoto,li.hiſtoriar.7.urbs Amathiæ,non procul ab oſtijs Strymonis fluuij uerſus Occidentem.

Arginuſæ,Straboni lib. 13. tres ſunt paruæ inſulæ, continenti proximæ,Canis adiacentes inter Mitylenẽ & Methymnam.

Argippei,populi ſunt ultra Sauromatas, ut oſtendit Herodotus lib.hiſtoriarum 2.

Argirippa,Apuliæ urbs,à Diomede condita,ut ſcribit Virg.lib.10.Vide Argyrippa.

Argiſſa,Theſſaliæ ciuitas eſt prope Pineum, condita à

ta à filijs Lariſſæ. Deinde Argura uocitata. Volat.

Argo, *nauis fuit in qua Iaſon cum* L I I I I. *heroibus nauigauit* Colchos. *Dicta eſt autem* Argos, *ut quidam ſcriptores adſerunt, uel ab* Argo *architecto, qui etiam inter nauigandum, eius reſarciendæ curam ſuſceperat, alij ab eius uelocitate. antiqui enim* ἀργὸν *uelox appellabant, fuitq́; teſte* Diodoro, *iuxta* Pelion *ædificata, magnitudine atq́; apparatu longè maiore, quã quæ ad eam diem fieri conſueuerunt.* Erat *enim antea paruarum nauicularum uſus.*

Argonautæ, *dicuntur heroes illi qui in* Argo *naui* Colchos *profecti ſunt, ad rapiendum uellus aureum.* Sunt *qui dicant fuiſſe duo & quinquaginta numero: alij addunt quatuor.* Sed *parũ refert de numero.* Valerius Flaccus *lib.1. multos enumerat.*

Argos, *& regio dicitur, & ciuitas, &* Argi, *&* Argiui *populi, à* Latinis *uſurpatum, ſicut* Achæi *&* Achiui. Iidem *&* Argoli *à* Perſis *dicti,* Argolis *regio & omnis denique* Peloponneſus, *ut ait* Strabo, *præſertim* Laconica, Argea *appellata: ex quo ab* Homero Helena Argea *dicta eſt.* Propter *igitur frequentiam ac uarietatem nominis huius, manauit prouerbium* Græcũ *in uiros iactabũdos et ſycophantas,* Ἀργεῖα φῶρα. Argos *uerò* Peloponneſiacum, *de quo nunc ſermo,* Sophocles Doricum *etiam uocat: diuerſis etiam uocabulis cenſetur, ut ait* Euſtathius. Nàm *&* Hippobotum *dicitur ac* Hippium, *&* Iaſium *&* Dipſium *ob aquæ inopiam.* Vide Volater. *lib.9.*

Argulus, *ut ſcribit* Dictys Cretẽſis, *filius fuit* Amyclatis. Ex Bocatio.

Argus,filius Ariſtoris,de quo ait Ouidius,
Centum luminibus cinctum caput Argus habebat,
Inq; ſuis uicibus capiebant bina quietem:
Cetera ſeruabant,atq; in ſtatione manebant.
Huic Iuno cuſtodiendam dedit Io Inachi filiam mutatam in uaccam. Sed Mercurius à Ioue miſſus dulcedine cantus illum ſopitum occidit. Oculos tamen Argi Iuno indidit caudæ pauonis,quæ dicitur auis Iunonia, Ouidius Metamorph.

Argyrundas,teſte Ariſtarcho,apud Heſiodum, fluuius Aetoliæ.

Aria,una eſt è Satrapijs Indiam terminantibus. Ex Occidente enim,non Indo flumine, ſed nonnullis ultrà Satrapijs Indiam terminari, quæ ſunt Aria, Gedroſia, Arcoſia,Paropaniſis,Carmania; auct. eſt Plinius.

Ariabignes, fuit Darij filius ex filia Gobriæ, qui unà cum Præxaſpe & Megabazo præpoſitus fuit claſſi Xerxis.Herodotus lib.7.

Ariadne,filia Minois regis Cretæ, forma eleganti, quæ Theſeum ingreſſurum labyrinthum adiuuit, & redeuntem in patriam ſecuta eſt. Catullus de ea & Theſeo loquens,ſic ait in Argonaut.
Hunc ſimulac cupido conſpexit lumine uirgo
Regia,quam ſuaues expirans caſtus odores
Lectulus in molli complexu matris alebat,
Quales Eurotæ pergignunt flumina myrtos,
Aura'ue diſtinctos educit uerna colores,
Non prius ex illo flagrantia declinauit
Lumina,quàm toto concepit pectore flammam

Funditus atq; imis exarſit tota medullis.

Eam deinde Bacchus uxorem duxit, eiuſq; coronam ſtellis ornatã in aſtra retulit: unde eſt cœleſte ſydus, quod Corona Gnoſia dicitur.

Ariamnes, fuit nobiliß. Armeniæ ciuitas. Tortelius.

Ariaphytes, Scytharum rex. Tortelius.

Ariathis, nomen uiri proprium. Tortelius

Ariarathes, Cappadociæ rex, ſub quo Cappadoces primùm petierunt Pop. Rom. ſocietatẽ, cuius deficiente ſtirpe, lectus rex Ariobarzanes, & à Mithridate ſæpe pulſus, Romanorum armis reſtitutus eſt. Volat.

Aricandos, amnis in Lycia: à quo & urbs ibi Aricanda nomine.

Aricia, ciuitas in Italia, Ptolemæo, hodie Ricia caſtellum.

Aricomiſci, Volſcæ, populi ſunt Galliæ, de quibus Strab. lib. 4. ſic ſcribit: Vlterioris fluuij (Rhodanum intelligit) partes Volſcæ, quos Aricomiſcos appellant, maximum incolunt ſpacium, quorum portus & nauium receptaculum Narbo dicitur. Apud Pomponium tamen et reliquos, Arecomici leguntur, & rectiùs.

Arij, ſunt Aſiæ Scythicæ populi, ut docet Herodotus lib. hiſtor. 4.

Arimaſpi, populi ſunt in Scythia Aſiæ, uerſus Septẽtrionem, unicum tantummodo oculum in fronte habentes, quos Dionyſius Arimaneas, uel Arimannos, uocat. Aſchylus uerò μόνωπα ϛρατόν, id eſt, unoculum exercitum; quod ſagittarij quũ ſint optimi, alterum inflectũt oculum, ut à paruis adſueti, altero melius cernant, unde

etiam

etiam nomen auſpicati ſunt Herodoto. Nam Ari Scythicè unū ſignificat, & Maſpos oculum. Item dicit idem Herodot. ſuper Arimaſpos gryphes eſſe aurum ſeruantes: hos propè Riphæi ſunt montes.

Ariminum, urbs uetus in Flaminia iuxta Rubiconem, Liuius coloniam in Picenum cum Beneuento deductam, Rurſus lib. 14. Sempronio prætori Ariminū prouincia obuenit. Strabo Vmbrorum dicit coloniam. Hæc prius à Cæſare occupata initium ciuilis belli dedit.

Arimus, rex Myſiæ, ſeu Meoniæ, auctor Varro, Xāthum citans antiquum rerum ſcriptorem.

Arimphæi, populi ſunt Scythiæ, iuſti & mites. Plinius dicit eos in nemoribus agere, ac baccis uictitare.

Ariobarzanes, fuit Cappadociæ rex, qui Pompeio in Pharſalico bello fauit. Is Pop. Rom. amicus fuit, et à Cicerone cum toto regno ſeruatus, ut ſcribit ipſe lib. 9 Epiſtolarum ad Atticum.

Ariomardus, fuit, teſte Herodoto, Darij filius.

Arion, Methymneus citharœdus, et poëta Lyricus: emicuit Olympiade XXXVIII. Scripſit cantica circiter uerſuū duo millia. Dicitur et Tragici carminis primus inuentor fuiſſe, & chorum inſtituiße, ac Dithyrambicum carmen ceciniße. auctor Suidas. Huius Arionis hiſtoriam Ouidius in Faſtis, & Gellius lib. 16. ac Aelianus de animalibus pluribus referunt uerbis. Dum Lesbon patriam repeteret, animaduerteretq; nauales ſocios in ſe propter opes cōiuraſſe, ex naui ſe in mare proiecit, quem Delphinus, dorſo exceptum domum uſque tulit. Volaterranus.

Ariſbe,

Ariſbe,urbs Phrigiæ iuxta Pontum, Home.Iliad.2.

Ariſtæus,fuit Apollinis ex Cyrene filia,Penei regis Arcadiæ filius:hic deinde in Arcadia regnauit, & hũc primùm apum & mellis uſum,lactisq; coagulum demõſtrauiſſe,uſumq; olei,& alia quamplurima adinueniſſe refert Iuſtinus lib.14.

Ariſtagoras,fuit præfectus exercitus Darij contra Græcos,teſte Herodoto lib.5.

Ariſtarchus, grãmaticus Alexandrinus, oriundus è Samothracia, pater item Ariſtarcho: floruit Olymp. CLVI.ſub Ptolem. Philometore,cuius etiam filium erudijt,ſcripſit commentarios ſupra mille: fuit diſcipulus Ariſtophanis grammatici.Deceßit in Cypro, ſeipſum cibi abſtinentia necans morbo hydropiſeos, ætatis anno LXXII.filios reliquit Ariſtarchum, & Ariſtagoram,ambos ſtultos.auctor Suidas. Aelianus tradit hunc tam caſtigato fuiſſe iudicio, ut Homeri uerſus non putaretur,quem ipſe non probaret.

Ariſtarchus Tegeates,poëta Tragicus, Aeſculapio, à quo ex morbo fuit liberatus,pro recepta ſanitate fabulam uouit.Emicuit tempore Euripidis. Docuit tragœdias LXX.uicit duabus.Fuit & alius Ariſtarchus Epheſi tyrannus.utriuſq; auctor Suidas.

Ariſteas,Procõneſius genere,uerſificator,carmina quæ dicuntur Arimaſtea,compoſuit libris tribus.Præterea Theogoniã circiter uerſus mille. Emicuit Crœſi & Cyri temporibus. Hic animam quoties uellet,reſumebat.Hæc Suidas. Plutarchus in Romulo, & item Herodotus Ariſteæ meminerunt.

Ariſtides,

Ariſtides,cognomento Δίκαιος, *id eſt,iuſtus, Athẽnis cum Themiſtocle in adminiſtranda Rep. diſſenſit, quum eſſet diuerſis moribus.Catoni alter, Cæſari Themiſtocles comparandus, auctor Plutarchus. Ariſtidem aliũ inter ſophiſtas Philoſtratus ponit è ciuitate Adrianorũ Myſiæ,qui Smyrnæ docebat: & aduenienti fortè M. Antonio principi, unus omnium non proceſſit obuiam,eoq́; modo in cognitionem & amicitiam uenit imperatoris.Ariſtides itẽ Thebanus pictor fuit, Apellis tempore. Is omnium primus animum pinxit & ſenſus expreſſit omnes, quos Græci uocant* ἤθη,*durior aliquantulũ in coloribus. Huius pictura illa præcipuè laudatur: Infans adrepens ad mammam matris ex uulnere morientis,ac manu prohibentis:ſentire mater & timere uidetur, ne è mortuo lacte ſanguinem infans lãbat. Quam tabulam Alexander tranſtulit Pellam. Ex Plin.*

Ariſtides, alius fuit orator Athenienſis inter X. ſecundus:cuius multæ extant orationes,inſuper & declamationes.

Ariſtides, præterea fuit Athenienſis philoſophus, Chriſtianus eloquentiſſimus ſub priſtino habitu, uolumen noſtri dogmatis rationẽ continens, Adriano principi tradidit.auctor Hieronymus.

Ariſtippus,Cyrenæus, Socratis auditor, primus Socraticorum mercedem docendi exegit, ac quæſtu philoſophatus eſt. Cum Xenophonte ſimultatem geſſit:ſummum bonum in uoluptate corporis poſuit.Quapropter à Diogene canis regius eſt appellatus,quòd diuitum eſſet aſſecla.Iactatum inter eos ſcomma.Horatius,perpul

chrè uerſibus includit.

Si pranderet olus patienter, regibus uti
Nollet Ariſtippus: ſi ſciret regibus uti,
Faſtidiret olus.

Aricia, puella fuit Attica, Hippolyti uxor, poſtquam ille à Diana in Italiam fuiſſet translatus. Virgilius,

Ibat & Hippolyti proles pulcherrima bello
Virbius inſignis, quem mater Aracia miſit
Eductum Aegeriæ lucis:

Aricia item oppidum eſt ab Hippolyto conſtructum à nomine Ariciæ uxoris, quod ad decimum lapidem abeſt ab urbe Roma. ut teſtatur Lucan.

Diſtat ab excelſa nemoralis Aricia Roma.

In hac Oreſtes oraculo monitus, ſimulacrum Scythicæ Dianæ, quod de Taurica regione tranſtulerat, prius quàm Argos peteret, conſecrauit. Erat ad huius templũ nemus quod uocabatu Arricinum. Ouid. lib. 3. Faſtor.

Vallis Aricinæ ſylua præcinctus opaca.
Eſt locus antiqua relligione ſacer.
Hic iacet Hippolytus furijs diſtractus equorum.
Vnde nemus nullis illud aditur equis.

Eſt item Aricinus lacus, quod ſpeculum Dianæ uocabatur, in quo nunc quoque inſulæ cum proceris arboribus conſpiciuntur.

Ariſto, fuit Platonis pater. Fuit item Ariſto philoſohus, Zenonis auditor, cuius meminit Cicero Academicarum quæſtionum 4. & li. 1 De natura deorum.

Ariſtobulus Iudæus ex Paneade, Agathobuli Hebræi diſcipulus, unus fuit ex illis LXXII. interpretibus, qui

qui miſsi fuêre ad Ptolemæũ, tunc Iudææ dominũ, uti ſacros libros in Græcum ſermonem conuerterent. Qui multa ex præceptis Moſeos proponenti regi, percontantiq; reſpondit. Hic commẽtarios etiam in legem Hebræorum edidit. auct. Euſebius. Ariſtobolus alter hiſtoricus item Iudæus, qui res geſtas Alexandri Magni conſcripſit. comesq; peregrinationis fuit. Volater.

Ariſtocles, philoſophus fuit Meſſanenſis Peripateticus, ſcripſit de philoſophia librũ unum, uter eſſet ſtudio & doctrina prior, Homerus an Plato, ſcripſit de arte Rhetorica quoq;. Suid. Fuit item Ariſtocles Lampſacenus philoſophus alter Megarenſis ſophiſta, ſub Traiano & Adriano, ſcripſit de Rhetorica, epiſtolas, & declamationes ad imperatorem. Suidas.

Ariſtodemus Niſæus, filius Menecratis Ariſtarchi diſcipuli, quem Strabo dicit ſe iuuenẽ uidiſſe ſenem. Alter Ariſtodemus, qui magni Põpeij filios erudijt, mane rhetoricam, meridie grammaticam docebat. Strab.

Ariſtogenes, Thaſius medicus, ſcripſit libros in medicina ad Antigonum Macedoniæ regem. Ariſtogenes alter Gnidius item medicus, ſeruus Chryſippi philoſophi, famã adeptus eſt ex curatione Antigoni Gonatæ, auctor utriuſq; Suidas.

Ariſtogiton, orator fuit Athenienſis, impudens, ex quo canis uocatus eſt ab Athenienſibus, ſcripſit Apologiam ad Demoſthenem ducem contra Timotheũ, ad Lycurgum contra Timarchum. Ariſtogiton item Hermodius liberatores tyrannidis Piſiſtrati, quibus ſtatuæ in foro ab Athenienſibus poſitæ. Suidas.

Ariſtolaus, pictor, Pauſaniæ diſcipulus, è ſeueriſſimis pictoribus fuit, cuius opera nonnulla cōmemorat Plin.

Ariſtomachus. propriū uiri, qui ſic amore opum flagrauit, ut duo de quadraginta annis, nihil aliud fecerit. Fuit item Ariſtomachus qui de arte uini ſcripſit. auctor utriuſque Plinius.

Ariſtomenes, Athenienſis comicus inter ſecundos antiquæ Comediæ, Olympiade C.XXXVII. cognominatus Θυρωπιός Suidas.

Ariſton, ſculptor, cuius meminit Plinius.

Ariſtonicus, grammaticus Alexandrinus, ſcripſit librum in Theogoniā Heſiodi, et de nominibus ſiue conſtructione apud Home. Ariſtonicus, Eunuchus Ptolem. qui animum ſupra Eunuchū gerebat, dux fuit belli fortiſſimus, præterea liberalis in omnes. auctor Suidas.

Ariſtonidas, ſtatuarius, cuius meminit Plinius.

Ariſtonides pictor de quo Plin.

Ariſtonymus. poēta comicus ſub Philadelphis præfuit regiæ bibliothecæ poſt Appolloniū: ueniens tandē in ſuſpicionem, q, ad Eumenē transfugere cuperet, in cuſtodia per aliquot annos fuit: tandem liberatus, mortē non multò poſt obijt. auctor Athen. in Dipnoſophiſt.

Ariſtopatra, mater Crateri cuiuſdam, qui ſub Alexandro militauit, ut auctor eſt Strabo.

Ariſtophanes, poēta comicus Rhodius, ſiue Lindius genere, lege uerò Athenienſis, patre Philippo: inuētor tetrametri & octometri uerſus, filios habuit Ararota, Philippum, Philetærum, comicos omnes: docuit fabulas LIIII. Suidas. Hic Atticæ linguæ nobilitate

adeò

adeò præpollet, ut Dioniſio roganti aliquem eius ſermonis erudi um, auctorem hunc miſerin; Socratis æmulus fuit, quem exagitat, & inſectatur in Nubibus.

Ariſtophanes, alter Bizantius grammaticus, Apellis filius, dux etiam exercitus, diſcipulus Callimachi, Zenodoti & Dionyſij. auctor Suidas.

Ariſtophon, pictoris nomen apud Plin.

Ariſtoteles, Stagirites philoſohus, Platonis auditor, patre Nicomacho medico. Alexandro diſcipulo uel præcipuè charus, id beneuolentiæ ſignũ uel maximum, quod Stagiram eius patriam ab ſe dirutam reſtituerit. Exceſsit annorum LXIII. eodem quo Demoſthenes anno: hic in Apulia, ille in Eubœa: ambo profugi, perſequente Antipatro. auctor Plutarhus in Sylla.

Ariſtoxenus, Tarentinus Mantinæ tamen agens philoſophus & medicus nobiliſsimus, audiuit patrem et Lamprum philoſophum Erithræum, Dein Zenophilũ Pithagoreum: poſtremò Ariſtotelem, cui morienti conuitium dixit, quòd Theophraſtum ei in Scholæ ſucceſſione præponeret. Scripſit in omni genere libros, in muſica præſertim. Suidas. Hic animam dixit harmoniã eſſe, ut tradit Cicero in Tuſcul.

Ariſtoxenus alter Cyrenæus, qui adeò delicatus fuiſſe dicitur in hortorum cura, ut ueſperi lactucas mulſo irrigaret, ut luxurioſius ſuccreſcerent, & ſaporis eſſent præſtantioris. auctor Suidas.

Armarchar, alio nomine Euphrates, fluuius eſt. auctor Plin.

Armenia, regio Aſiæ inter Taurum & Caucaſum

monteſ ſita, & à Cappadocia ad Caſpiũ mare uſq; pro- tenſa. Ea autem eſt duplex, maior & minor. uide Ptole- mæi tabulam Aſiæ 4. Plin. lib. 1. & Strab. 2.

Armoricæ, pro Aremoricæ, ciuitates Galliæ apud Cæſarem notiſſimæ.

Arne, ciuitas eſt iuxta ſinum Maliacum, Plinius.

Arnus, fluuius eſt rapaciſſimus Ethruriæ, Florentiã alluens. auctor Plinius.

Arnates, apud Plinium populi ſunt in Italia ab Ar- na Vmbrorum.

Aroma, urbs Cappadociæ, cuius meminit Capella poſt Plinium.

Arpandes, fuit Aegypti pro Cambyſe præfectus, qui poſtea à Dario interfectus eſt. auctor Herod. lib. 3.

Arpi, urbs Apuliæ, à Diomede condita: quæ, ut anno- tat Seruius in 7. Aenei. primò Argi, pòſt Argiripa, pòſt Arpi dicta eſt. Vide A R G I R I P P A.

Arpinates, populi ſunt, Arpini incolæ.

Arpinum, oppidum Volſcorum in Latio, quod M. Ciceronis & C. Marij natalibus gloriatur: ex quo Ar- pinates hodie ob honorem tanti muncipis tres literas, M. T. C. pro ſign publico conſcribunt.

Arrianus poëta fuit, cuius carminibus Tyberiũ prin cipem delectatum fuiſſe Tranquillus ſcribit. Eius autem opera Suid. commemorat, Metaphraſim Georgicorum Virgilij, Alexandriada, poëma uidelicet de rebus ge- ſtis Alexãdri Macedoniæ, libris XXII. *Suidas. Arria- nus è Nicomedia hiſtoricus, Xenophõ minor cognomi natus, ſicut ille in Cyro, ita hic de Epicteto philoſopho*

eiuſq;

eiusq; diſceptationibus opus edidit tribus uoluminibus: ſcripſit quoq; hiſtoriam Alexãdri magni: utrunq; opus habetur in bibliotheca Vaticana. Emicuit Romæ ſub Adriano & M. Antonio principibus, à quibus ob literas honoribus conſularibus ornatus eſt. auctor Heliconius.

Arrha, oppidum Arabiæ felicis apud Ptolem.

Arrius, familiaris fuit Ciceronis, cuius epulum lautiſsimum commemorat Cicero ipſe in Vatinium. Horatius quoq; lib. 2. carminum: Atq; epulum (ait) arbitrio Arrij. Fuit & Arrius philoſophus Plexandrinus, qui Auguſto uenienti Alexandriam, poſt uictoriam Acciacam ſe obtulit: tantoq; in honore fuit apud eum, ut Auguſtus ipſe palã ſit faſſus, Alexandrinos tribus de cauſis ab ſe conſeruatos eſſe: ob Alexandri primùm memoriam: deinde ob urbis pulchritudinem: poſtremò propter Arrium philoſophum. auctor eſt Plutarchus in Antonio.

Arrius, item Alexandrinus Arrianæ ſectæ auctor, ut ſcribit Ruffinus lib. 10.

Arſaces, fuit poſtremus Perſarum ex Parthis rex, à quo omnes Perſidis reges poſtea Arſacidæ dicti ſunt. Nam, ut ait Seruius in 6 Aeneid omnes reges Albani ab Syluio filio Aeneæ & Lauiniæ, Syluij ſunt dicti: ſicut Romani Imperatores, Auguſti uocantur: Aegyptij, Ptolemæi: Perſæ, Arſacidæ. Hæc Seruius. Apud Strabonem legitur Arſacæ.

Arſacia, prius uocata Europus, urbs eſt in Media, ſic à Parthis appellata, auctor Volater.

Arſanca, urbs Germaniæ, Ptolem.

Arſenaria, Mauritaniæ Cæſarienſis colonia, Ptol.

Arſicina, urbs Germaniæ. Ptol. hodie Brunna.

Arſicoras, Sardorum rex tempore Annibalis, ut ſcribit Liuius.

Arſinoe, fuit filia Ptolemæi Lagi filij, qui Aegyptũ poſt Alexandrum tenuit, & fuit uxor Lyſimachi regis Macedoniæ, forma præſtantiſsima: quæ ex uiro duos peperit filios, Lyſimachum ſcilicet & Philippum, forma & præſtãtia ſimiles. Huius nomine Ptolemæus Philadelphus eius frater, teſte Plinio libro quinto, urbem condidit in Cyrenaica regione, quæ & ſimiliter Arſinoë dicta eſt: & fluuium qui eam præterfluit, Ptolemæum uocauit. Vadianus Pomponij interpres ſic ait: Arſinoẽ duæ ſũt huius nominis, in hoc littore ſinus Arabici, quibus à Reginis Aegyptijs data ſunt nomina Philoteris & Epiterias, à uenationis ſtudio ſortita uocabula. Arſinoë Cyrenes.

Arſonium, urbs Germaniæ Ptolem.

Artabanus, ultimus Arſacidarum fuit, quem Artaxerxes Perſa, eius miles, interfecit, regnumq́; Perſis reſtituit annis ab ultimo Dario, qui uictus fuit ab Alexandro, D.XXXVIII. regesq́; deinceps Perſarum, non Parthorum dicti.

Artabazus, Armeniæ rex, filius Mithridatis: quanquam Barbarus uir, planè doctiſsimus fuiſſe ſcribitur, Appiano in Parthico, & Plutarcho in Craſſo. Is quamdiu manſit in amicitia Popu. Rom. tam diu fortunatus fuit, poſtquam aũt Antonium in Parthico bello Parthis prodidiſſet, perfidiæ pœnas dedit. Nam uinctus ab eo

Alexandriam

Alexandriam ductus & contumelioſe per urbem circumlatus, ac primùm cuſtodiæ traditus, deinceps interemptus eſt. Hæc Strabo lib. 12.

Artabicia, inter inſulas Propontidis Stephano numeratur. Artabicia, Balcea, Harpagia, ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, unde raptus Ganymedes. Ex Volater.

Artabri, populi Hiſpaniæ: & Artabrũ eius loci promontorium, apud Plinium.

Artaca, in Cyzicenorum inſula, mons eſt arboribus plenus: in fronte iacet quædam parua inſula eodem nomine: propè eſt promontorium, quod Nigri appellatur, id in præternauigatione eſt è Cyzico Priapum delatis. Hæc Strabo. lib. 12. & 13.

Artace, urs, Mileſiorum, colonia in Aſia. Demoſthenes poëta, ναῖεται δ' ἀρτακίοισιν ἰφίστιος ἀγιαλοῖσιν. Sic enim Venus apud eos uocabatur, q locus in Cyzicenorũ inſula ſitus aduerſus Priapum conſurgit, auctor Strabo. Eſt & Artace caſtellum Bithyniæ, auctore Ptolemæo.

Artacena, regio eſt Syriæ, ut ſcribit Strab. lib. 16.

Artachæes, fuit dux in exercitu, Xerxis, teſte Herodoto lib. 7.

Artageras, proprium Syri hominis apud Strabonem in deſcriptione Syriæ.

Artanes Sophenus rex Armeniæ, qui Auſtrales partes habuit, eas maximè quæ uergunt ad Occidentem. Hic à Tigrane deletus eſt. auctor Strab. lib. 11. Eſt & Artanes fluuius in Iſtrum defluens, teſte Herod. lib. 4.

Artaphernes, fuit unus è ducibus Darij, eiuſdem fra

ter,& primus Sardiũ præfectus,q apud Marathona debellatus fuit:ut ſcribit Herod.lib.hiſtoriarum.7.

Artaunum,urbs Germaniæ Ptolem.hodie Herbipolis,uulgò Vuirtzburg.

Artaxa,rex Armeniæ,à quo ducebat originem Tigranes.

Artaxata,urbs eſt Armeniæ,de qua Strab,lib.11.ſic ſcribit: Armeniæ urbes ſunt,Artaxata,Artaxiaſota appellata,quã Annibal Artaxiæ regi condidit.Itẽ Artaxata iuxta fines Atropatræ prope Araxem.Hæc Strab.

Artaxiſota,urbs item Armeniæ,ſic à conditore Artaxia appellata.auct. Strab.

Artaxerxes,filius Xerxis, rex Perſarum qui ex pellicib.habuit filios C.XV.& ex iuſto matrimonio tres, ſcilicet Darium, Ochum, Ariarathen: quorum Darius à patre rex factus, contra patrem leui de cauſa cum quinquaginta fratribus coniurauit. Qui omnes cum uxoribus & filijs à rege ſunt occiſi. auct. Iuſtinus poſt Trogum.

Arteatæ,fuerunt gentes Perſicæ,Herod. lib.hiſt.1.

Artembares, fuit uir clarus apud Medos. Herod.

Artemidorus, Gnidius, Romæ, Græcæ diſciplinæ præceptor fuit,Bruti familiaris, libellum de coniuratione obtulit Cæſari extremo die ingredienti in ſenatum, ut ſtatim legeret, quod ille minimè fecit. auctor Plutarchus. Fuit & alter Artemidorus Daldianus (Daldis enim ciuitas Lydiæ eſt) philoſophus,ſcripſit de interpretatione ſomniorum, de auſpicijs,& de Chiromantia.auctor Suidas.

Artemis, Diana ſic dicta, quaſi ἀερότομος, id eſt, aërẽ ſecans, ut nonnulli uolunt: uel quòd integros faciat, partus ut auctor eſt Strabo lib. 14.

Artemiſia, regina Halicarnaſſi, in auxilium Xerxis contra Græcos uenit, inter primores duces bellũ acerrimè ciebat, quippe ut in uiro muliebrem tunc rem, ita in muliere uirilem audaciam cerneres. Hæc extincto uiro Mauſolo ſepulcrum fecit, inter ſeptem orbis miracula connumeratum à Græcis poëtis: ad funus quoq; ornandum primos Græciæ oratores accerſiuit. Auctores ſunt Gellius lib. 10. Suidas: & Vitruuius lib. 2.

Artemiſium, promontorium eſt Eubœæ, cuius Demoſthenes meminit in oratione pro Cteſiphonte, ut tradit Suidas. Eſt & Artemiſium uel Artemiſius, Dianæ ſimulacrum. Item apud Macedones Maium menſem ſignificat, ut tradit Suidas:

Artemita, inſignis ciuitas eſt quingẽtis ſtadijs à Seleucia, diſtans, plurimum ad Orientem expoſita. Verba ſunt Strabonis. lib. 15.

Artemius, Romæ fuit præfectus ceteris, qui unà cum uxore Candida & Paulina filia iacent in uia Aurelia, martyres ſub Adriano principe. Auctor Volater.

Artigis, Hiſpaniæ ciuitas Ptolem. alio nomine Albama dicta.

Artobriga, Germaniæ urbs. Ptolem. Ratiſpona hodie uulgò Regensburg.

Artochmes, unus fuit è Xerxis ducibus, qui Darij filiam uxorem duxit, ut teſtis eſt Herod. lib. hiſtor. 7.

Aruerni, Galliæ populi ſunt ſuper Ligerim ſiti, qui multis

multis hominum millibus cũ Vencingentorige contra Cæſarem profecti ſunt, quũ prius aduerſus Maxin um Aemilianum, & Domitium Aenobarbum etiam CC. hominum millibus conflixiſſent. uerba ſunt Strab. lib. 4.

Aruiſium, promontorium eſt inſulæ Chij, in quo teſte Plin. lib. 14. optima uina puoueniunt. Huius meminit Virgilius in Daph. Vina nouum fundam calathis Aruiſia nectar. Hæc noſtra ætate adiectione unius literæ, Maruiſia dicimus, quæ priùs è Chio, nunc è Creta optime aueniunt. Volaterranus.

Arunci, Samnitum populi ſunt in Italia, quorum meminit Liuius lib. 8.

Arupenum, oppidum eſt Galliæ, apud Strab. lib. 5.

Arupinus, eſt Pannoniæ urbs, Strab. lib. 7.

Aryandes, Aegypti Prætor fuit à Cambyſe cõſtitutus, qui aliquanto pòſt tempore, quũ æmulari Darium uellet, ab eo eſt interfectus. auctor Herod. lib. 4.

Aſachæ populi ſunt in montibus Aethiopiæ, qui abeſſe à mari dicuntur dierum quinque itinere, uiuentes elephantorum uenatu. De his apud Plin. lib. 8.

Aſacus, fluuius eſt alluens Heracleam ciuitatem, ſitam ad radices montis Oetæ, teſte Liuio lib. 5. de bello Macedonico.

Aſæ uicus eſt Peloponneſi, non procul à Genea ciuitate, ut auctor eſt Stephanus.

Aſea nomen eſt proprium montis. auct. Suidas.

Aſæus, unus fuit ex principibus Græcorum, interfectus ab Hercule. auctor Homerus lib. 11. Iliad.

Aſander uiri proprium, apud Strabonem lib. 7.

Asbeſtæ,

Aſbeſtæ, Libyæ populi ubi Ammonis oraculum fuit. auctor Volaterranus.

Asbetæ, Ptolem. populi circa Cyrenen.

Asbotus, urbs Theſſaliæ. Stephano.

Asbylus Crotoniata, cuius meminit Pauſanias, & Plato in libris de Repub.

Aſcu, Siciliæ ciuitas, quam Elymus princeps Troianorum dicitur condidiſſe. Seruius.

Aſcalaphus, Martis & Aſtyoches filius. Homerus.

Aſcalingium, Ptolemæo urbs Germaniæ, hodie Hildesheim.

Aſcalon, Paleſtinæ ciuitas Idumæorum. auctor Strabo. Xantus in hiſtoria Lydorum ſcripſit Aſcalum Hymenæi filium à rege Lydorum Aciamo, ducem exercitus in Syriam miſſum. ibiq; res geſſiſſe, uirginemq; adamaſſe, ac urbem de ſuo nomine Aſcalon condidiſſe. De Aſcalone plura Diodor. lib. 3. hodie Eſcalona dicitur.

Aſcalus, Tantali frater fuit, Hymenæi filius, ut ſcribit Xanthus.

Aſcania, inſula maris Mediterranei, non procul ab Andro. Eſt & regio Aſiæ & urbs, et palus in Troade. auctor Euſtathius. De hac Strab. lib. 12.

Aſcanius, non ſolùm Aeneæ filius, ex Creuſa regis Priami filia: ſed fugæ laborumq; in quærendo regno ſocius, teſte Virgilio. Liuius lib. 1. ab urbe condita, dubitat Creuſæ uel Lauiniæ filius fuerit: ſed poëtæ ceteri omnes & hiſtorici cum Virgil. Creuſæ fuiſſe filium adfirmant. Eſt & Aſcanius, Phrygiæ fluuius, à quo Aſcanius Aeneæ filius dictus eſt. Huius fluuij meminit Vir-

gilius

gilius lib.3.Georg.Illas ducit amor trãs Gargara,trãsque ſonantem Aſcanium.

Aſcaucalis,urbs Germaniæ Ptolem,

Aſciburgium,Ptolemæo urbs Germaniæ.Vulgò Emmerich.

Aſclepiades,genere Pruſienſis.medicorum eloquẽtiſsimus,Cn.Pompeio familiaris. cùm in arte Rhetorica facultates decoxiſſet,medicinam ſectatus eſt,aliam à ceteris uiam ingreſſus. Dicebat ſalutem conſtare cibi potusq́; abſtinẽtia: prætcrea geſtatione, ambulatione, frictione.Ipſe condita noua ſecta,ſpretis legatis,et pollicitationibus Mithridatis regis, reperta ratione qua uinum ægris,medetur,relato è funere homine & ſeruato:ſed maximè, ſponſione facta cũ fortuna,ne medicus crederetur,ſi unquam inualidus ullo modo fuiſſet ipſe: & uictor ſuprema in ſenecta lapſu ſcalarum exanimatus eſt. Hæc Plinius libro 7. capite 37. De eo quoque multa refert Apuleius lib.4.Aſclepiades alius fuit Antiochenus martyr.Aſclepiades item Myrleanus ludimagiſter in Tuditania Hiſpaniæ regione:librum edidit de generibus eius regionis.auctor Strabo li.3. Aſclepiades Anazarbeus grammaticus, ſcripſit de fluminibus.

Aſclepiodorus,pictor ætate Apellis,Olim.C.XII. quem in ſymmetria mirabatur ipſe Apelles.Huic Mnaſon tyrannus pro XII. dijs dedit in ſingulos Minas tricenas.Pli.Aſclepiodorus,itẽ fuit Alexandrinus,ſingulari ingenio ad omnia mathematica,ad inquiſitionem cognitionemq́; herbarum & lapidum,auct. eſt Suidas.

Aſconius Pædianus, hiſtoricus circa Neronis tẽpora,an

ra, anno uitæ LXXIII. captus luminibus, XII. poſtea ſummo cum honore & hominũ gr[illegible] a uixit annos. auctor Euſebius. Hic etiam in Ciceronis orationes commentarios êdidit.

Aſcra, Bœotiæ uicus ad radices montis Heliconis, Heſiodi poëtæ clariſs. patria, teſte Ouid. lib. 4. de Pont. Intumuit uati nec tamen Aſcra ſuo. Inde Aſcræus nomen adiectiuum. Virgilius,

Aſcræumq́; cano Romana per oppida carmen.

Aſcruium, urbs Liburniæ Ptolem. hodie Aſcriuium.

Aſculum, oppidum eſt Apuliæ memorandum clade illata Pyrrho à Curio et Fabritio Romanis conſulibus, ut latè oſtendit Plutarchus in uita Pyrrhi.

Aſdrubal, gener Amilcaris patris Annibalis, poſt eius mortem ſeptem annos imperium tenuit, fauente factione Barchina: demum à ſeruo barbaro, cuius dominum occiderat, interfectus eſt in medio ſuorum. Comprehenſus deinde à circumſtantibus ſeruis, haud facti pœnitens, inter cruciatus et tormenta, ſpeciem ſemper ridentis præbuit. auctor Liuius lib. 21.

Aſdrubal item, Giſconis filius, cuius meminit Plutarchus in uita Scipionis.

Aſdrubal item alius fuit Annibalis frater, de quo Plutarch. in Annibale. Præterea Aſdrubal, cui Caluo cognomen erat. is tempore quo Annibal in Italia erat, in Sardiniam dux claſsis mittitur: ſed tempeſtate reiectus ad inſulas Baleares, ibi tãtiſper quoad quaſſas reficeret naues, reſedit, De quo plura apud Liui. Aſdrubal præter hos ali⁹ fuit dux bello tertio Punico, à Scipione

Aemiliano

Aemiliano uictus facta deditione, eius uxor quũ paucis antè diebus à uiro impetrare nõ potuiſſet,ut ad uictorem transfugeret,in medias urbis flãmas ſeſe cum filijs iecit.auctor Liuius lib.35

Aſellius,Sempronius hiſtoricus,militauit ſub Scipione Aemiliano, apud Numantiã tribunus militaris,idq́; bellum literis mandauit. Citatur ſæpe teſtis à Gellio. Aſellius itẽ Claudius eques Romanus, tribunus militũ, ſub Claudio Nerone,apud Lucanos memoranda fortitudine. Huius meminit Volaterranus.

Aſia tertia pars eſt orbis,ſtametſi magnitudine,Europæ & Africa par ſit. Sic autem dictam uolunt ab Aſia Iapeti coniuge,quæ Oceani & Tethyos filia fuit: uel,ut Herod.placuit,à Promethei matre,Lydis uerò, ab Aſiæo Atyis filio,undè & gẽs quædam Sardis Aſia dicitur,ut tradit Euſtathius. Eſt & Aſia campus prope Cayſtrum fluuium,cuius meminit Homer.
Ασίῳ ἐμ λιμῶνι καυςρίον ἀμφὶ ῥέεθρα. Eſt autem Aſia duplex:maior ſcilicet,& minor, quæ in ſe cõtinens Phrygiam,Cariam,Lyciam,Lydiam,Lycaoniã, ut eſt apud Strabonem & Pomponium.

Aſinæ,uel, ut eſt apud Strabonem, Aſina,urbs eſt Peloponneſi iuxta Meſſeniam, unde ſiuus Aſinæus.auctor Strab.lib.8.& Pomponius lib.2. Aſine, inſula eſt una ex Sporadibus quas Electridas nonnulli uocant, in mari Adriatico,cuius meminit Pomponius lib.2.& eius interpres Vadianus.

Aſinius Pollio, celebris imprimis orator fuit Romæ,Auguſtiq́; amicus. Is primus omnium Romanorũ,

aduocatis

áduocatis hominibus, ſcripta ſua recitauit: à Quintilia-no autem his uerbis taxatur: Multa in Aſinio Pollione inuentio, ſumma diligentia: adeò ut quibuſdam etiam nimia uideatur: & conſilij & animi ſatis, à nitore & iucunditate Ciceronis ita longè abeſt, ut uideri poßit ſeculo prior. Hactenus Quintilianus.

Aſinius Gallus, eius filius, uir etiam doctißimus, ut Seneca teſtatur in declamationibus, libros êdidit de cõparatione patris Pollionis & Ciceronis, in quibus patrem Cic. prætulit. auctor Cæcilius, Plin. lib. 11. Epiſtol. Contra quos Claudius Cæſar poſteaCiceronis êdidit defenſionem, ut auctor eſt Tranquillus in Claudio. Præterea alius fuit Aſinius cognomento Capito, doctißimus artis grammaticæ: librum reliquit epiſtolarum, in primaq; ad Pacuuium Labeonem ſcripta, erat titulus, Pluria & non Plura ſcribi oportere, rationesq; addit: auctor Gellius. Præter hos Aſinius Pollio fuit Trallianus genere, docuit Romæ tempore Pompeij Magni: ſucceßit ſcholæ Timagenis, ſcripſit bellum ciuile Cæſaris & Pompeij, ut docet Suidas.

Aſis, Vmbriæ mons eſt.

Aſiſium, oppidum cui mons imminet: & Aſiſinates, eius oppidi incolæ Plinio & Ptolem.

Aſius, filius fuit Dymantis, ut in Iliad. ſcribit Homerus. Hic aduerſus Græcos Priamo fauit. Fuerunt & alij Aſij quorũ paßim meminit Homer. Eſt & Aſius Ptolem. Semnorum fluuius in Italia: Aeſium hodie.

Aſopis, regio eſt Achaiæ prouinciæ, quæ ab Homero Aræthyrea dicta eſt, poſtea Aſopis. Hæc. Plí. li. 4. ca. 5

Aſopus, fluuius Peloponneſi, è Chronio monte mediam præterfluens Corinthi regionem, in ſinum labitur Corinthiacum. Volaterranus.

Aſorus, fluuius eſt, teſte Liuio lib. 6. Decad. 4. alluens Heracleam ciuitatem, ſitam in radicibus montis Oetæ. Hunc eſſe conijci poteſt, de quo Plinius cap. 10. lib. 4. In ora Heraclea, flumen Apilas. Hic à Bocatio Aſaſſus, ab alijs Aſurus uocatur.

Aſpaſia, mulier Mileſia, fuit magna doctrinæ fama ſophiſtria & rhetorices magiſtra. Periclem docuit, ſimul & amauit, ab eoq; in matrimonium accepta, quum eſſet captiua, cauſa fuit & ipſa duorum bellorũ. Samij ſcilicet, & Peleponneſiaci. Auctor Plutarchus in Pericle, & Ariſtophan. in fabula quæ inſcribitur ἀχαρνᾶς.

Aſpaſius, ſophiſta fuit Rauennas, Demetriani filius, ſub Alexandro Romæ profitebatur, auditor Pauſaniæ & Hippodromi: ſcripſit contra Ariſtonem & maledicos diuerſas orationes. Hæc Suidas. De hoc multa Philoſtratus. fuit item Aſpaſius cognomento Byblius, quoniam de Byblo, id eſt papyro, librum condidit, ac artẽ rhetoricam, & Panegyricum in Adrianum principem, cuius temporibus floruit. auctor Suid. Præterea Aſpaſius, fuit Tyrius quidam hiſtoricus, qui de Continente uariam hiſtoriam ſcripſit, ut idem auctor Suid.

Aſpendus, Pamphyliæ urbs, Argiuorum ædificium: Hic Veneri ſuibus ſacrificabant: eò quòd auctor eius generis Mopſus ex Argis huc proficiſcẽs, primum obuium ſacrificare uouerat: occurrit autem ſus. Auctor Stephanus, & Pomponius libro 1.

Aſphaltus, lacus Syriæ, ideò ſic dictus, quòd in eo nihil uiuum ſubmergitur, unde Mortuũ mare ab hiſtoricis dicitur, dicẽte Solino: Mare mortuũ eſt, nihilq́; præter bitumen gignit: animal nullum habet, nec in eo aliquid uiuum mergi poteſt. Huius meminit Iuſtinus lib. 36.

Aſpis, Numidiæ promontorium eſt, ex clypei forma dictum, in mare prominens. Eſt & inſula eius nominis, maris mediterranei, ut tradit Plin. lib. 5. cap. 31.

Aſpathines, ex Perſis unus qui cum Dario in Magũ & Smerdim coniurarunt. Herod. lib. hiſtor. 3.

Aſplendon, Phocenſium urbs, ut tradit Pauſanias. Hanc Euſtathius uocatam Apricam dicit, quòd hybernationi locus amœnus ſit: tum ad differentiam alterius, cuius meminit Homerus in catalogo lib. 2. Iliad.

Aſporenus, mons eſt Aſiæ Pergamo proximus, ſic dictus, quòd aſper & ſterilis ſit: & templũ quod ibi eſt matris deorum Aſporenum dictum. Dea quoque ipſa Aſporena dicta eſt. auctor Strab. lib. 13.

Aſſacani, Indiæ regio eſt, in qua eſt Magoſa ciuitas, regionis huius caput. Verba ſunt Strabonis lib. 15.

Aſſaracus, auus Anchiſæ & pater Capyos. Virgil. Aſſaraci proles.

Aſſos, ciuitas Troadis, arte & natura munita. De qua eſt illud Stratonici dictum. Qui celeri paſſu Aſſũ it, mortis periculum adit. In ea erat lapis qui ſcindebatur. Plin. cap. 17. lib. 36. In Aſſo Troadis ſarcophagus lapis fiſſili uena ſcinditur. Ex Aſſo fuit Cleanthes philoſophus Stoicus, qui Zenoni ſucceſſit. Altera fuit Aſſos Myſiæ, ut inquit Stephan. alia in Lycia, in ſublimi

loco:alia in Epiro ignobilis.

Aſſyria,regio maioris Aſiæ,habens ab ortu Indiam, ab occaſu Tigrim fluuium,à Meridie uerò Mediam, & à Septentrione montem Caucaſum.Eadem, Syria dicitur,ut eſt auctor Iuſtinus lib.1.& Herodotus.

Aſta, colonia Bæticæ Hiſpaniæ, non procul à Gadibus.auctor Pomponius lib.3. Eſt & Aſta oppidum Liguriæ,antiquum nomen adhuc retinens.Plinius.

Aſtaboras, Aegypti fluuius, cuius meminit Ptolem. Pomponius,& Plin.cap. 9.lib.5.uide ASTAPAS.

Aſtacœni,populi Indiæ,qui mediam regionem inter Cophen atque Indum habitant. auctor Strabo lib.15,

Aſtacus Aſiæ urbs, quæ ſinum à ſe cognominat Aſtacenſem ab Aſtaco Neptuni & Olbiæ nymphæ filio.auctor Arrianus in Bithynicis.Strabo Megarenſium coloniam eam eſſe dicit. Eſt & Aſtacus apud Bizantium, et item ciuitas in Acarnania.auctor Volaterranus poſt Plinium lib 5.

Aſtaces,fluuius eſt in Pontum defluens.auctor Plin. lib.2 cap.103.

Aſtapus, fluuius eſt Aſiæ,de quo Strabo lib.16. ſic ſcribit:Circa Meroen Aſtaboras, & Aſtapas influūt. Hæc flumina Rhizophagi accolunt,qui etiā Elij uocātur quòd ex adiacente palude euulſis radicibus maſſulas cōficiunt,& ad ſolem coctis ueſcuntur. Hæc loca leones alunt, qui ſub Canis exortum à maximis culicibus hinc expelluntur.Hactenus Strabo lib.16.Meminit & Aſtapi fluuij idem auctor, quem Aſtoſabam à nonnullis nominari ait initio lib.17.in deſcriptione Aegypti. Plin.

tamen

tamen lib.5.cap.9,de Aſtapo ſic ſcribit: Nilus Aſtapus cognominatus eſt,quod illarum gentium lingua ſignificat aquam è tenebris profluentem qui & Aſtabores læuo alueo dictus,hoc eſt,ramus aquæ uenientis è tenebris, dextro uerò Aſtuſapes, quod latentis ſignificationem adijcit:nec antè Nilus,quàm ſe totum aquis concordibus rurſus iunxit.Hæc Plinius.

Aſterie,filia fuit Cei Titanis filij,ut Theodontio placet.Hæc autem ut ait Fulgentius, poſt uitiatam Latonã à Ioue dilecta eſt, à quo in aquilam uerſo oppreſſa fuit: eiq; ex eo concubitu Herculem peperit,Quæ tandem,ut quibuſdam placet, aduerſus Iouem ſentiens,& eius fugiens iras,deorum miſeratione in coturnicem uerſa eſt, quæ Græcè uocatur ὄρτυξ*:nomenq; dedit inſulæ,in quam aufugerat,ubi à Ioue in lapidem mutata eſt, undiq; demerſa,& ab eiſdem huc illuc agitata.quæ tandem ob ſuſceptam Latonam firmata eſt.Ex Bocatio.*

Aſter puer,Platonis carminibus celebratus,in quem etiã extant epigrãmata lib.3.Epigrammatôn Græcorũ.

Aſterion,ciuitas Theſſaliæ de qua ſcripſit Homerus οἵ τ' ἔχον ἀστέριον τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα, *quòd in alto ſita monte, uelut aſtrum fulgeat,ut tradit Euſtathius, qui nunc eam Perſiam dicit uocari. Eſt & altera urbs eius nominis in Syria.Eſt & fluuius Achaiæ, in Nemæa ſylua leniter fluens,& fructuum iuxta ripas abundatiſſimus,ut teſtis eſt Lactantius.*

Aſteris,inſula eſt in medio Sami & Ithacæ ſita.auctor Strabo:cuius ſic meminit Homerus,

ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα,

 ἀστερὶς

ἀστερὶς οὐ μεγάλη, λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ,
ἀμφίδυμοι. id eſt,

Saxea nunc medio ſupereminet inſula ponto
Aſteris, haud ingens, portus dãs puppibus aptos, Quos ſubeant hinc atque hinc. Nunc autem ne ad anchoræ quidem iactum prorſus idonea. Eadem etiam Aſteria uocatur eodem Strabone auctore lib. 8. Eſt & Aſteris, ciuitas Hiſpaniæ Ptolemæo. Fuit item Aſteria, Titani filia, & Latonæ ſoror.

Aſteruſia, mons Aſiæ: unde Aſteruſiã coloni ciuitatẽ ſupra Caucaſum ædificauerunt. auctor Stephan.

Aſtice, regio Thraciæ, ut auctor eſt Plinius.

Aſticla, uide infrà in dictione ASTYPALEA.

Aſtigi, urbs eſt Bæticæ Hiſpaniæ, à qua Aſtigitanus ager. Plinius.

Aſtiochia, mater fuit Tlepolemi, filij Herculis, quã rapuit ex Ephyre ciuitate Laconiæ. Bocatius.

Aſtomi, Indiæ ſunt populi, de quibus Plin. ca. 2. li. 7. Ad extremos fines Indiæ ab oriente circa fontem Gangis, Aſtomorum gentem ſine ore, corpore toto hirtam ueſtiri frondium lanugine, halitu tàntùm uiuentem & odore quem naribus trahant. Nullum illis cibum potũq; nullum: tantùm radicum florumq; uarios odores & ſylueſtrium malorum, quæ ſecum portant longiore itinere, ne deſit olfactus: grauiore paulò odore haud difficulter exanimari. Hæc Plinius.

Aſtræa, Vide ASTRAEVS.

Aſtræus, unus è Titanibus, qui cum Aurora concumbens, uentos genuit. Et Aſtræa, huius Aſtræi filia, ex

Aurora, quam ob ſummam æquitatem, Iuſtitiã fuiſſe appellatã ſcribit Aratus. Nã cùm adhuc terras habitaret,

Nondum ueſanos rabies nudauerat enſes,

Nec conſanguineis fuerat diſcordia nota. Sed poſtea creſcentibus uicijs euolauit in cœlũ, unde ait idem Ara.

Et cæli ſortita locum, quo proximus illi,

Tardus in Occaſum ſequitur ſua plauſtra Bootes.

Aſtuia, Germaniæ urbs, Ptolem. uulgò Bodenhuſen.

Aſtures, ſunt Hiſpaniæ populi memoratiß. Callæcis proximi, aurifodinis & equis quondam uolutarijs nobilitati, quibus non uulgaris in curſu gradus, ſed mollis alterno crurum explicatu glomeratio. Plin. libro 8. Martialis. Hic breuis ad numerum rapidos qui colligit ungues, Venit ab auriferis gentibus Aſtur equus. Meminit Aſturum multis lib. 3. Silius. Eorum tractus, Aſturiæ nomen habet.

Auſturica Auguſta, Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs Ptolemæo. Olim Roma.

Aſty, teſte Diodoro Siculo, nomen quo olim Græciæ urbes uocabantur.

Aſtyages, Cyaxaris Medorum regis filius, & Mandanæ pater, ultimus Aſſyriorum & Medorum rex. De quo apud Græcos Herod lib. 1. & Iuſtinus ſcripſère.

Aſtyalus, uir fuit Troianus, à Neoptolemo interemptus, ut ſcribit Homerus lib. 6. Iliad.

Aſtyanax, quaſi urbis princeps: appellatus aũt proprio nomen Scamandrus, Hectoris filius ex Andromache: qui à matre abſconditus, ab Vlyſſe repertus, ac de alta turri præceps eſt datus. auctor Volaterranus.

Aſtycratia,filia Aeoli,teſte Home.Odyſs.lib.10.

Aſtydamas ſenior,tragicus Athenienſis,docuit Tragœdias XLII. uicit V. primus qui ex auditoribus Socratis ad Poëticam ſe conuertit. Aſtydamas iunior filius,& ipſe tragicus, cuius Tragœdias nonnullas commemorat Suidas.

Aſtylus Crotoniata, tribus Olympicis continuis uicit,ſtadio,diaulo & dolicho. Quòd autem in ultimo ſe Hieronis magiſtrum ac Syracuſanum à præcone declarari fecerit,Crotoniatæ irati, ſtatuam eius fregerunt, bona inſuper publicauerunt.auctor Pauſanias.

Aſtynous,princeps quidam Troianus,quē Diome.in bello Troiano interfecit,ut ſcribit Home.lib.5.Iliad.

Aſtyochia, Actoris filia hæc quum adhuc uirgo in cœnaculum paternæ domus aſcendiſſet, clàm à Marte oppreſſa eſt.Homerus lib.2.Iliad.

Aſtypalea, inſula eſt una è Cycladibus, quæ & Plinio & Straboni lib.10.eſt celebris. Vadianus putat Aſti clam apud Pomp.corruptè legi,pro Aſtypalea.

Aſychis,rex fuit Aegypti,teſte Herodoto lib.2.

Atabulus,uentus in Apulia. Horatius:

Incipit ex illo monteis Apulia notos
Oſtentare migi,quos terret Atabulus. Interpres Horatij Porphyrio ſcribit Atabulum uentum eſſe in Apulia feruentiſsimum Græca appellatione dictū,quaſi ἀπὸ τῆ ἄτης βάλλειν,id eſt,nocumentum peſtilentiāq; inferentē.

Atabyria priùs dicebatur,quæ poſtea Rhodus inſula.auctore Plinio lib.5.cap.31.Vide RHODVS.

Atabyris,mōs altiſsimus in Rhodo inſula Stra.li.14

Atacini, populi ſunt prouinciæ Narbonenſis, ſic ab Ataco amne eius prouinciæ dicti, à quibus Romæ Atacinorum nomen ortum eſſe tradit Hermolaus.

Atalanta, uirgo uenatrix in Arcadia, filia Iaſij. Hæc cum proceribus uenit ad occidendum aprum deuaſtantem Aetoliam, quem etiam ipſa prima uulnerauit. Quare à Meleagro filio regis Aetoliæ ardẽter eſt adamata, ut tradit Ouidius libro 4. Epiſtola. Fuit & altera Atalanta filia Scœnei regis, in Scyro inſula, curſu nobilis, & poëtis cantatiſſima, cuius omnem fabulam Ouid. refert lib. 10. Metamorph.

Atarna, urbs eſt Myſiæ in Aſia, non procul ab Aſſe urbe. auctor Stephanus.

Atarnes, Darij Perſarum regis frater, à quo locus quidam Myſiæ contra Lesbum Atarnes dictus eſt, teſte Herod. lib. 7.

Atax, clarus fluuius prouinciæ Narbonẽ. Luca. lib. 1.
Mitis Atax gaudet Latias non ferre carinas.
Plin. ſcribit eum fluuium oriri ex Pyrenæis montibus.

Atella, Campaniæ oppidum, à quo ludi Atellani dicuntur: fuitq́; in illo amphitheatrum egregium.

Aternus fluuius Italiæ inter Ferentanos. Plin.

Atheſis, fluuius eſt naſcens ex Alpibus Tridentinis, ut auctor eſt Plinius, & huius meminit Virgilius.,
Siue Padi rapidis Atheſim, ſeu propter amœnum.

Ateſte, ciuitas regionis Venetæ, ut tradit Plinius.

Athamas, Aeoli filius pater Phryxi et Helles, poëtarum carminibus notiſſimi. uide in dictione INO.

Athanaſius præſul Alexandrinus, educatus ab Ale-

xandro eius ciuitatis præſule, olim Diaconus *in concilio* Niceno *fuit. Arrianorum deinde maximas perpeſſus inſidias, ad* Conſtantem *Galliarum principem aufugit.* De *quo plura* Volaterranus.

Athenæ, Atticæ *urbs, & bonis artibus, rebusq; bellicis celeberrima quondam, nunc aũt perijt.* Nomen *aũt ſumpſit à* Pallade *dea ſapientiæ, quæ Græcè* Athena *dicitur.*

Athenæus, *è* Seleucia *Ciciliæ philoſophus* Peripateticus *doctiſsimus,* Auguſti *tempore, princeps aliquandiu patriæ ſuæ: deinde contracta amicitia cũ* Murena, *qui contra* Auguſtũ *cõſpirauerat, cum illo aufugit, captusq;, ac dimiſſus cùm inſons reperiretur.* Reuertens *autem* Romam, *multis eum ſalutantibus, illud* Eurip. *reſpõdit,* ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών. De *quo pluribus* Stra. *Fuit itẽ* Athenæ' Naucratita *grammaticus.* M. Antonini *principis tempore, librum* Dipnoſophiſtarum *compoſuit, uarium opus & eruditum, ut* Plinius *alter* Græcus *ferè dici poſſit: quod ad nos ſanè haudquaquam integrum peruenit, eius epitome ab* Hermolao Byzantio *tantùm relicta, auct.* Sui.

Athenion, *pictor eximius, qui niſi iuuenis mortẽ obijſſet, omnes ſui ordinis homines ſuperaſſet.* Plinius.

Athenodorus, Athenienſis *philoſophus* Stoicus, *præceptor* Dionyſij Ariopagitæ. Compoſuit *opus uarium, quod* διάφορα *inſcripſit. emicuit* Auguſti *temporibus, auctor* Suidas. Fuit *item* Athenodorus *ſculptor eximius, auctore* Plinio *lib.* 36.

Athochari, *populi ſunt* Scythici *in* Aſia, Herodoto.

Athos *mons eſt inter* Macedoniam & Thraciam: *et*

nonnunquam

nonnunquam mons Thraciæ dicitur, ut Homero in hymno Apollinis, nonnunquam etiam Macedoniæ & Aemoniæ, de quo pluribus à Plinio & Pomponio diſſeritur.

Atimetus, libertus Cæſaris, ut ipſe teſtatur in marmore dicato cineribus uxoris Homonœæ, cum Epitaphio pulcherrimo, quod ſe legiſſe Romæ Tortelius teſtatur.

Atina, fuit uetus urbs Campaniæ iuxta Pontinas pa

Atlas, mons eſt Mauritaniæ ab Atlante rege (ludes. ſic cognominatus, qui aſtrologiæ inuentor dicitur, ut tradit Plin. Sed duo montes eius nominis ſunt in Mauritania, auctore Herodoto, & alijs nonnullis hiſtoricis: Vnus quidem proximus columnis Herculis: alter uerò in interiore Lybia remotior. Cuius ſummitas nunquã uideri poteſt, quia nubes ab illo nec æſtate, nec hyeme diuelluntur. Quem incolæ (ut idem Herodotus auctor eſt) cœli columnam eſſe adſerunt, Et ut poëtæ tradunt, fuit in illum Atlas Mauritaniæ rex conuerſus. Cui etiã Virgilius formam uiri tribuit,

Atlantis cinctum aſſiduè cui nubibus atris
Piniferum caput, & uento pulſatur & imbri:
Nix humeros infuſa tegit, tum flumina mento
Præcipitat ſenis, & glacie riget horrida barba. Eſt itẽ Atlas magnus quidam fluuius uerſus Septentrionem in Iſtrum fluuium, ſic ab Atlante Arcadiæ rege cognominatus, auctor Herod. Tres enim fuerũt Atlantes. Vnus rex Italiæ, & pater Electræ. Alius Arcadiæ, & pater Maiæ, ex qua Mercurius natus eſt. Tertius Maurus, qui Maximus dictus eſt, auctor Seruius Virgilij interpres.

Apoſtremo, Atlantes populi Eubœæ dicti ſunt, & mare Atlanticum dictum, & Atlantides,

Atoſſa filia fuit Cyri, teſte Herodoto lib. 3.

Atramitæ, populi Arabiæ felicis Plinio.

Arani populi Hirpinorum in Italia, apud Plin.

Atratinus, accuſator Cælij, ut in oratione Cic. apparet, qui malè à quibuſdam Atracinus ſcribitur. Volat.

Atrax, fluuius Aetoliæ: à quo Atraces quidã populi cognominati ſunt, ut ſcribit Plinius lib. 4.

Atreus filius Pelopis & Hippodamiæ, rex Mycenarum, qui filios fratris ſui Thyeſtis ſibi inſidiantis occidit, & illi comedendos appoſuit: de quibus multa narrantur à poëtis, ut à Seneca in Thyeſte, & Statio in diuerſis locis ſuæ Thebaidos.

Atria, Ptolemæo urbs Venetiæ, hodie Adria.

Atridæ, filij Atrei, Agamemnõ ſcilicet & Menelaus.

Atropatus, dux Medorum, à quo etiam Atropatia dicta eſt Mediæ regionis pars, cuius meminit Strabo lib. 11. his uerbis: Altera pars eſt Mediæ Atropatia ab Atropato duce nominata, qui ne ea Macedonibus ſubigeretur obſtitit, cùm maioris Mediæ pars eſſet. Is poſtea rex declaratus, regionem hanc per ſeſe poſuit, & ex illo ſucceſſores ad hoc uſque tempus perdurant. Hactenus Stra.

Atropos, una è Parcis. Nam tres fuerunt deæ fatales, ut auctor eſt Homerus.

Atta, ciuitas Arabiæ felicis. auctore Ptolemæo.

Attacum, oppidum Hiſpaniæ, Ptolemæo.

Attali, reges Pergami in Aſia, de quibus copioſè ſcripſit Strabo, & Liuius diuerſis in locis.

Attalia

Attalia, ciuitas conuentus Pergami: Eſt item Attalia urbs Pamphyliæ in ora maritima. auctor Strabo.

Atteius Philologus, libertinus Athenis natus. hunc Capito Atteius iureconſultus eius patronus, inter grammaticos rhetorem, & inter rhetores grammaticum fuiſſe ait. Eum iuuiſſe ſcripta Salluſtij in componendo, auctor eſt Pollio. Coluit familiariſsimè Salluſtium, eóque mortuo, Pollionem. auctor Tranquillus.

Atthis, Atthidis, Cranai filia, à qua regio Attica, ut quidã exiſtimant, dicta eſt: cùm prius Attica ab Actæone diceretur, ſiue ab Actæo rege, ut Fauorino & Lycophroni placet. Siue ab ἀκτὴ, quod littus ſignificat: cùm ea regio, ut Strabo in principio libri noni ſcribit, magna ex parte littoralis ſit. Qua uoce etiam utuntur Latini. Virg. 5. Aeneid.

At procul in ſola ſecretæ Troadis Acta
Amiſſum Anchiſem flebant. In hac Athenæ & Marathon campus cum oppido eiuſdẽ nominis. Atthis quoq; à poëtis quandoq; Lucinia dicitur, quaſi Attica. Martial. Sic ubi multiſona feruet ſacer Atthide lucus. In Attica etiam regione fuerunt Athenæ, ciuitas, philoſophorum alumna, in qua primus omnium Cecrops regnauit.

Attica, regio Græciæ, inter Achaiam & Macedoniã ſita, in qua fuit urbs Athenienſis. auctor Strabo.

Attilius, uide REGVLVS.

Attrebates, populi Galliæ Belgicæ, de quibus multa apud Cæſarem & Plinium.

Atuacutum, Galliæ Belgicæ urbs Ptolemæo, hodie Antuerpia, uulgò Antorff.

Atura,

Atura, oppidum eſt Galliæ Aquitanicæ.

Aturius, Galliæ fluuius, teſte Ptolem.

Atys Lydorum rex, ex prognatis Herculis & Omphales unus. de quo pluribus Strabo ſcribit. Eſt & Siciliæ fluuius apud Plin. lib. 3. cap. 8.

Auantici, populi ſunt Galliæ, ſic ab Auantico in Alpibus oppido dicti, de quibus Plinius lib. 3.

Auaricum, oppidum eſt Galliæ Biturigum, ut ſcribit Cæſar in Commentarijs.

Aucula, urbs Tuſcorum Ptolem. alij Aquula.

Auella, & Auellinum, ciuitas eſt Campaniæ, de qua in dictione ABELLA.

Auenio, urbs Galliæ Narbonenſis, in quam pontifices Romani ius habent. eam enim pontifici Clementi uẽdidit Iohanna Siciliæ regina. auctor Volat.

Auentinus (inquit Seruius) mons urbis Romæ eſt, quem conſtat ab auibus eſſe nominatum, quæ de Tyberi aſcendentes illic ſedebant, ut in octauo legimus, Dirarũ nidis domus opportuna uolucrum. Quidam etiam rex Aboriginum Auentinus nomine, illic & occiſus, & ſepultus eſt, ſicut etiam Albanorum rex Auẽtinus, cui ſucceßit Procas. Varro tamen dicit in gente populi Romani Sabinos à Romulo ſuſceptos, iſtum accepiſſe montẽ, quem ab Auente fluuio prouinciæ ſuæ appellarunt Auẽtinum. Conſtat ergo uarias has opiniones poſtea ſecutas. Nam à principio Auentinus dictus eſt ab auibus, uel à rege Aboriginum. Vnde hunc Herculis filium cõſtat nomen à monte accepiſſe, non ei præſtitiſſe. Hactenus Serui. illud Virgilianum enarrans lib. Aene. 7.

ſatus Hercule pulchro

Pul-

Pulcher Auentinus, clypeoq; inſigne paternum.
Centum angues, cinctamq; gerit ſerpentibus hydram.
Collis Auentini ſylua, quem Rhea ſacerdos
Furtiuum partu ſub luminis êdidit oras.
Miſta deo mulier, & c.

Auernus, lacus eſt in ſinu Baiano Campaniæ, prope Puteolanam ciuitatem, ut notat Seruius Virgilij interpres, lib. Georg. 2.

Aufidena, Ptolemæo urbs Italiæ, Caracenorum, qui ſub Ferentanis ſunt, hodie durat oppidum.

Aufidus, Apuliæ fluuius, quem cruentum ex Cannenſi Romanorum clade aliquandiu fuiſſe Florus ſcribit: in Hirpinis ortus iugis, Canuſium urbem præterfluit. auctor Plinius.

Auga, Telephi mater, quam Euripides dicit ab Alæo patre (cùm ab Hercule corrupta deprehenderetur) in urna quadam cum Telepho filio impoſitam, & in mari demerſam eſſe: Sed Palladis prouidentia urnā ad Cayci oſtia tranſmiſſam euaſiſſe. Verba hæc ſunt Strab. li. 13.

Auge, ſiue Augea, mater Telephi, filij Herculis. Scribit Diod. lib. 5. hanc à patre Alæo cuidam nauclero ut mergeretur datam, quòd eam crederet ab Hercule compreſſam: quæ cùm duceretur ad mare, in itinere Telephum peperit, & inter uirgulta abditum reliquit: quem poſtea paſtores inuentum Corritho regi tradidêre, qui illum Telephum, eò quòd à cerua nutritus fuerat, uocauit. Ipſa uerò Auge in Cariam abducta à mercatoribus, quibus illam nauclerus, demergere nolens dono dederat, & regi Teuthranti donata eſt, quam cùm po-

ſtea

ſtea Telephus quæſiſſet, ueniſſetq; ad Teuthrãtẽ in Myſiam, ab eo eſt honorificè exceptus. Vide Diodo.lib.5.

Augea, urbs Locrenſiũ, cuius meminit Homer. καὶ αὐγειὰς ἐρατεινάς. Eſt & altera eiuſdem nominis in Laconia. Volater. Quæ etiam Augiæ quibuſdam dicuntur.

Augeas, Atheniẽſis comicus fuit, ut eſt auctor Athenæus. Fuit & Augeas Eleorum rex, quem Hercules ſuſtulit, ut auctor eſt Strabo.

Augias, Solis nomine, re autem ipſa Phorbantis filius ex Hirmine Nelei, ſeu (ut alij) Nyctei, ſeu ut rurſum alij) Epochi filius, ex cuius oculis aiunt radios tanquam ſolares micuiſſe. Hic igitur cùm Herculi ſtabulum illud pacta mercede collocaſſet, idq; purgaſſet, de mercede tergiuerſatus eſt. Quapropter Phyleus Augiæ filius arbiter adſumptus, is ſecundum Herculẽ pronuntiat, quod pater ægrè ferens illum eiecit, eiectusq; Dulichium uenit. Ex commentarijs in Homerum.

Auguſta Cæſarea, urbs eſt Hiſpaniæ citerioris. Eſt & Auguſta Treuirorũ, urbs Galliæ Belgicæ, uulgò Trier. Item Auguſta Emerita, ciuitas Hiſpaniæ in Luſitania. Præterea Auguſta Gemella in Hiſpania, Auctores Strabo & Plin. Eſt præterea Auguſta Vindelicorum, uulgo Augſpurg.

Auguſtæ, coniuges dicebantur imperatorum: diuæ autem, poſt mortem tantùm. Auguſtarum nomina hæc ſunt, Liuia Auguſti, Agrippina Agrippæ filia, uxor Germanici, Lepida Galbæ, Pomponia Sabina Othonis, Petronia Vitellij, et reliquæ quas enumerat Vol.li.14.

Auguſtodunum, Heduorum urbs in Gallia Cæſar &

Pompo-

Pomponius auctores.

Auguſtoritum,Pictonum urbs,Ptolem.

Auia,uel potius Liuia,urbs Hiſpaniæ,Ptolem.

Aulerci,populi Galliæ Lugdunenſis apud Cæſarem, uulgò Rouan.

Aulis (inquit Seruius) inſula eſt in qua coniurarunt Græci ſe non antè reuerſuros quàm Troia caperetur, cuius meminit Ptolemæus & Hom.lib.Iliad. 2.

Aulon, uel Aulona,Corinthiorum colonia in Macedonia,ut tradit Plinius.

Auo,uel Auus,ut placet Ptolem. fluuius eſt Hiſpaniæ citerioris,qui Celerinorum populorum ſupra Bracaras & Gronios agrum alluit.

Aura ab aëre dicta,quod lenis ſit,quaſi agitatus leniter aër.Bocat.li.4.ubi diſſerit de nominibus uentorum.

Auras, fluuius eſt prægrandis in Europa, in Iſtrum fluens,ut ſcribit Herodot. lib.4.

Aurelia,gens ex Sabinis oriunda, à Sole dicta putatur,quòd ei publicè à populo Romano datus ſit locus in quo ſacra facerent Soli:qui prius Auſelij, ſicut Valeſij dicebantur.auctor Feſtus.

Aurigda,Ptolemæo urbs Cyrenes.

Auritaurus,uide ANTITAVRVS.

Aurora,filia fuit Titanis,& Terræ: quam ſi mulierem uolumus arbitrari, eò quòd eam Tithoni fratris Laomedontis dicat Ouidius fuiſſe coniugem, poſſumus eam exiſtimare aliquam ingentis potentiæ & admirãdi decoris fuiſſe fœminam.Sed ueriſimile eſt de ea intellexiſſe poëtas,quam omnes dicunt Auroram: cum ſcilicet

matutinum ſplendorẽ, quem cernimus ante Solẽ eleuatum in cœlũ albeſcere: quã ideo Titani dicunt filiã: non quia ex Titano natã credant, ſed ex Sole, quẽ ſæpißimè ex nomine aui Titanũ uocant. Nam ex Sole procedit illa claritas cœli, quã Aurorã dicimus. Terræ aũt ideo dicitur filia, quia uidetur intuentibus è terra prodire. Ex (Bocatio.

Auſa, ciuitas eſt Hiſpaniæ. Ptolem.

Auſci, populi ſunt Aquitaniæ in Gallia. Plin.

Auſchiſæ, populi Libyæ, ut ſcribit Herod. lib. 4.

Auſer, uel Auſeris, fluuius Italiæ, prope Leucam, cuius olim pars riuus ille qui iuxta Piſas nunc labitur, fuit. Strabo pro Auſeri, Aeſarem ponit.

Auſonia, propria ea pars eſt Italiæ, ubi urbs eſt Beneuentum, ſic dicta eſt ab Auſone Vlyßis & Calipſus filio, ut ait Feſtus. Vnde Auſones dicti, & Auſonij.

Auſonius ſophiſta, ſcripſit epiſtolas & alia quædã ad Nõnum, ut ait Suid. Fuit & Auſonius, patria Gallus Burdegalenſis poeta, cuius extant epigrammata.

Auſter, uentus à meridie flans, alia nomine Notus appellatus, ponitur etiã pro uento figuratè. Vir. Aen. 1

Talia flammato ſecum dea corde uolutans,
Nimborum in patriam, loca fœta furentibus Auſtris,
Aeoliam uenit.

Auſtrauia, inſula Oceani Septentrionalis, à barbaris ſic appellata, à Romanis uerò Gleſſaria, dum ſcilicet Germanicus Cæſar ibi res claßibus gereret. auctor Plinius cap. 3. lib. 37.

Authe, Alcyonei gigantis, qui Herculis telis confoſſus eſt, filia. is enim filias habuit ſeptem, quæ ob patris

mortem

mortem in mare præcipitãtes ſe, ab Amphitrite in halcyones mutatæ ſunt, ut quibuſdam placet. Harum nomina Egeſander ponit hæc, Phoſoniam, Authen, Methonen, Alcipen, Pallenen, Aſterien, & Drimo. Hæc Ianus Parrhaſius in Claudianum.

Autini, uel potius Auteri, ſi uerus eſt Græcus codex, Ptolem. Hyberniæ inſulæ populi.

Autocanes, mons ponitur ab Homero in Hymnis.

Autolycus, Mercurij ſeu Deucalionis filius, & maternus Vlyßis auus, furtorum nomine inſignis, ut Homerus, & Plato de Rep. teſtantur. Alius fuit conditor Sinopis, & comes Iaſonis apud Strabonem. Tertius athleta nobilis pancratiaſtes, cuius ſtatuã in foro fuiſſe auctor eſt Pauſanias. meminit & Plin huius lib. 34. ca. 8.

Automalax, præſidium Ptol. urbs Cyrenes, quæ alio nomine Pentapolis dicitur, à quinq; eius præclaris urbibus, Berenice, Arſinoë, Ptolemaide, Apollonia, Cyrene. Automala Straboni dicta.

Automedon, Achillis auriga, uel Armiger. Virgil. Armiger Automedon.

Autonoe, Cadmi Thebanorum regis filia ex Hermione coniuge, ut ſcribit Heſiodus in Theogonia, & Ouidius libro Metamorp. 3.

Autricum, urbs Carnutum, Ptolem.

Autricum, Picentum oppidum in Italia, quod belli ciuilis tempore in poteſtatem Cæſaris uenit.

Axantos, Plin. lib. 4. cap. 16. inſula infra Hyberniã & Britanniam.

Axiaces, fluuius eſt qui alio nomine dicitur Hypanis,

nis,uide in dictione HYPANIS

Axium,Ptol.*cap*.10.*lib* 3.*ciuitas* Myſiæ *inferioris*.

Axona,*fluuius in extremis* Rhemorum.Bocatius.

Axon,Plin.*lib*.5.*cap*.27.*fluuius eſt in* Caria.

Axylus,Phryx *è ciuitate* Ariſbe,*homo perquã beatus omnibus quæ ad uictum mortalium pertinẽt, & qui inſigni erat humanitate & beneuolentia in hoſpites,ut ſcribit* Homer.*lib*.Iliad.6.

Axiochus, *nomen philoſophi, cui* Plato *librum de morte ſcripſit & dicauit.*

Axion,*frater fuit* Alpheſibœæ, *quæ* Alcmæoni *nupſit,à quo* Alcmæon *ipſe interfectus eſſe creditur, uel ut ſentire uidetur* Ouidius, *à filijs* Callirhoës.

Axius,*fluuius* Mygdoniæ, *quæ pars eſt* Macedoniæ, *dicitur* Hom. *lib*. 2.Iliad. οὗ κάλλιστον ὕδωρ, *id eſt, cuius pulcherrima eſt aqua*.Vide Herod.*lib*.7.

Azan,*mons* Arcadiæ,*ubi* Cybele *deorum mater colebatur*. Statius,Venit & Idæis ululatibus æmulus Azan.

Azanes,Arcadiæ *populi, qui inter* Græcã *nationem uetuſtate præſtare credũtur,atq;* Parrhaſij.Verba *ſunt* Strabonis *lib*.8.

Azania, *ſiue* Azanium,*urbs eſt* Aſiæ *minoris, quæ* Herodoto Aezanum *dicitur*.

Aziris,*ciuitas eſt in* Armenia *minore,iuxta* Euphraten.Ptolem.

Azôtus, *urbs inter* Aſcalonem & Ioppen, *quam ut ait* Stephanus,*condidit quidam è mari rubro profugus, ex nomine uxoris ſuæ* Azes,Azotum, & *capellã interpretatur:producitur media*.Hæc *eſt una è quinque* Philiſthinorum

liſthinorum, quondam clariſſima. Eſt & Azotus, urbs Achaiæ auctor Pomponius & Strabo.

B A

Baba, Mauritaniæ oppidum, Auguſti colonia, Iulia Campeſtris appellata, auctor Plin.lib,5.cap.1.

Babylas, præſul Antiochenus, quē et uitæ meritis & doctrina præſtantiſſimum Euſeb. ſæpè in hiſt. narrat.

Babylon, Meſopotamiæ urbs eſt, Chaldaicarum gentiū caput, quæ ſummam claritatē obtinuit in toto orbe, propter quā reliqua pars Maſopotamiæ Aſſyriæq; Babylonia appellata eſt. Muri ambitum habet trecentorū & octoginta quinq; ſtadiorum: quorum altitudo pedes ducenti, latitudo quinquageni: in ſingulos pedes, ternis digitis menſura ampliore, quàm noſtra. Via in mœnibus ipſis tam lata, ut quadrigæ ſibi inuicē occurrētes facilè pertranſire poſſent. Quapropter inter ſeptem orbis miracula numeratur. Hanc urbem Semiramis condidit, auctor Plin. & Strab.lib.23. Eſt & Babylon, Aegypti caſtellum, ut ait Strab. natura munitum à Babylonijs huc commigrantibus conditum. Vna hîc è tribus erat legionibus quæ Aegyptum cuſtodiebant, ut idem Strabo auctor eſt. Ptolem. hanc quoq; Babyloniam uocat, hodie uerò Cairum uel Alcairum appellant, quæ non caſtellum eſt, ſed urbs maxima complures complexa populos, ut frequentes inde redeuntes Chriſtiani indicant. Volaterranus, uide in dictione MEMPHIS.

Babyrſa, caſtellum munitiſſimum Atropatiæ regionis in Aſia prope Artaxatam urbem. Strab.lib.11.

Bacales, populi ſunt in Lybia iuxta mare habitantes,

ut ſcribit Herod.hiſt.lib. 4.

Baccha,mulier Bacchi ſacerdos, quæ & Bacchis dicitur.

Bacchemon,teſte Lactantio, Perſei fuit filius et Andromedæ: & ut ipſe idem dicit, apud quoſdam populos Orientales imperauit. Ex Bocatio.

*Bacchiadæ, Corinthij fuerunt,qui urbem Corinthũ ipſam,annis fermè ducentis dominatione tenuerunt, et tyranni locupletiſſimi,& numero plurimi, & genere clari euadentes, emporiũ ipſum adempto metu fructuõ ſum poſſedère. Verba ſunt Strabonis lib.*8. *Horum etiam meminit Ouid.lib.*5. *Metamorp.dum Plutonis iter deſcribit Proſerpinam deferentis.*

*Bacchides,ducis proprium, qui Sinopen urbem Lucullo prodidit,auctor Strabo lib.*12.

*Bacchus, fuit Iouis filius, ex Semele Cadmi filia, ut poëtæ omnes teſtantur,de quo Ouid.lib.*2 *Metamor.copiosè ſcribit. Vide infra in dictione* DIONYSIVS. *Eſt et martyris nomen,qui unà cum Sergio ſub Diocletiano,ad Euphratem paſſus eſt,uterq; ordinem in exercitu Cæſaris ducebat .auctor Volaterranus.*

Bactes Bacchi nomen, quemadmodum & Babactes, ἀπὸ τ͂ βάζω, *id eſt, clamo , uocifero : ob Bacchantium clamorem tumultuarium,& quia madidi uino huiuſmodi uoces emittere conſueuerunt.*

*Bactra,prouincia eſt Scythiæ ultra Aſſyriam,à flumine Bactrio cognominata: eſtq; generis neutri, & numeri pluralis,Virg.lib.Geor.*2.

-nec Bactra,nec Indi

Laudi-

Laudibus Italiæ certent.

Bactri, ſiue Bactriani, populi ſunt, teſte Herodoto, Scythis proximi: de quibus propè omnia notiora ſunt, quàm ut referri debeant: multarum rerum enim copia diuites, & Smaragdi cum primis apud eos reperti nobilitate. auctor Vadianus.

Bactrius, fluuius eſt Scytharum, à quo Bactriani dicti. Herod. lib. 7.

Bactros, fluuius eſt in finibus Scythiæ Aſiaticæ, à quo Bactra regio, & urbs nomen ſumpſit. Luc. libro 3.
Errantes Scythiæ, populi, quos gurgite Bactros.
Includit gelido, &c.

Badacum, ciuitas eſt Noricorum, ſiue Bauarorum hodie Saltzaburgenſis dicta, à flumine quod Saltzam uocant. auctor Volaterranus.

Badas, fluuius eſt Syriæ: iuxta quem ſepultus eſt Mēnon, ut Simonides poëta ait, in Memnone dithyrambo Deliacorum. auctor Strabo lib. 15.

Benacus, lacus eſt Galliæ Ciſalpinæ, in agro Veronēſi, inter arctas montiū fauces poſitus, adeò ut inter illos impetu coacti uenti lacum more maris exagitent, dicēte Virgilio lib. Georg. 2.
Fluctibus & fremitu aſſurgens Benace marino.

Bætica, tertia pars Hiſpaniæ ſic à Bæti flumine dicta ab incolis autem Turdetania, auctor Strabo lib. 3.

Bætiræ, urbs Galliæ Narbonenſis Ptolem.

Bætis fluuius eſt Hiſpaniæ, ex iiſdem locis naſcēs ex quibus Anas & Tagus, mediæ inter utrūq; magnitudinis, exiſtēs, ab ſui primordio, ſicut Anas, in Occaſum

ſluitans, inde in Auſtrum deflectẽs, in idem littus ex currit.Regio ipſa à flumine,Bætica uocitatur. Verba ſunt Strabonis lib.3.

Bætulon,Ptolem.lib.2.cap.6.Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius:alio nomine Betholon.eius irrigatione ager Barcinonenſis lætißimus eſt.

Baganum,auctore Ptolem. Neruiorum ciuitas alio nomine Tornacum.

Bagoas.ſpado turpiter ab Alexandro Macedone adamatus.Proinde cùm Perſa quidam nobilißimus Alexandrum, eiúſque amicos muneribus cumularet, ſoli Bagoæ nihil honoris detulit: rogatus cauſam: reſpondit ſe amicos regis nõ ſcorta colere.Cælius cap.30.lib. 8.Curt.lib.10.

Bagradas,uel Bagrada,Numidiæ fluuius ex Lybicis mõtibus longè ductus,prope Carthaginem fluit,ubi ſerpentem Regulus CXX. pedum adhibito exercitu interfecit. Auctores ſunt Liuius,Plinius & Gellius.

Baiæ Baiarum,ciuitas Campaniæ,à Baio Vlyßis ſocio illic ſepulto.in huius ciuitatis agro aquæ ſunt calidæ,& ad uoluptatem,& ad morbos uarios aptæ & cõmodæ,fuitq; olim hæc urbs, temperie aëris, & Romanorum frequentia, atq; ornamentis ædificiorum celeberrima,dicente Martiale ad Flaccum,

Vt mille laudem Flacce uerſibus Baias,
Laudabo dignè:non eſt ſatis tamen Baias. Horat. in Epiſt. *Nullus in orbe locus,Baijs prælucet amœnis.*

Bairon,Hiſtoricus,ſcripſit breuiarium rerum ab Alexandro geſtarum.auctor Suidas.

Baius,

Baius, Vlyſsis ſocius in Campania ſepultus, à quo Baiæ in Campania dictæ, auctore Seruio.

Balbina, uirgo Romana & martyr Quirini, liberata à ſtrumæ uicio per Alexandrum pontificem, ſepulta in uia Appia iuxta patrem: qui ambo ſub Traiano ſunt paſsi. auctor Volaterranus.

Balbus Cornelius, uide CORNELIVS.

Baldraca, puella generis obſcuri peregrinæq; conditionis, quãuis multarum rerũ ob paupertatẽ eſſet indiga, noluit tamẽ corporis ſui facere copiã Othoni imperatori, quamuis multa promittenti ut ſcribit Volaterr.

Baleares, inſulæ duæ in Hiſpanico mari funda bellicoſæ, ut ſcribit Diodorus Siculus in lib. περὶ νήσων, *Græci Gymneſias dixerunt, auctore Plin. lib. 3. cap. 5. Nunc Maioricam & Minoricam nominant à diſpari quantitate. Dictas eſſe conſtat à* βάλλω *quod mitto ſiue ſagitto ſignificat. Gymneſiæ uerò dictæ, quòd incolæ æſtatis tempore iactu fundarum ſeſe exercent. Nam uitam ibi aliquando nec ueſtibus nec calceis aſſuetã egerunt, ternis bifidis armati fundis. Vbi matres liberos arte iaculandi ſolent inſtituere, neq; enim fas eſt cuiquam maxilla panẽ terere, niſi prius ipſum lapidem fuerit adeptus iacentem ſuper trabem in locum metæ. Ita quidem ſcripſit Lycophrõ: quem Florus cap. 8. lib. 3. imitatus prope ſimilia retulit. Silius. lib. 5. Et torta Balearis ſæuus habena. Meminit lib. 6. Diod. Scribit Plin. cap. 55. lib. 8. tantũ apud Baleares aliquando cuniculorũ prouẽtum fuiſſe, ut auxiliũ militare à diuo Auguſto aliquando in eoſdẽ peticrint. Ex cõment. Vadiani in Melam.*

Baleares, inſulæ, uulgò hodie Maiorica, et Minorica.

Baleſium, maritimum Italiæ oppidum, non procul à Brunduſio, auctor Plin. lib. 3. cap. 11.

Baliardus, philoſophus quidam Gallicus ac Peripateticus, Pariſiis prodijt uir doctiſsimus, ab orthodoxis tamen in quibuſdam aberrans, à quibus nec per ſynodum, iuſſu regis Ludouici huius gratia coactam, auelli potuit: ſed in quodã loco deſerto, cum ſocijs nõnullis omne æuũ abſtinendo exegit, auct. Volater. lib. 22.

Balinienſes, populi in Latio, qui aliàs Trebulani dicuntur. Plin. lib. 3. cap. 5.

Balius, Achillis equus, apud Homer. lib. 16. Iliad. eius carmina Græca expreſsit Politianus in Ambra,

- Balium, Xanthumq́; iugales,

Quos Zephyro peperit geminos Harpyia Podarge.

L. Balienus auunculus Catilinæ, Lucretium Aſellam conſulatum contra uoluntatem Syllæ ad perturbandum ciuitatis ſtatum, petentem, occidit iuſſu Syllæ tunc Dictatoris, accuſatus poſtea, ac damnatus. Pedia.

Balſa, Luſitaniæ ciuitas, Ptole. alio nomine Tauila.

Baltia, inſula in mari Germanico.

Bambyca, Meſopotamiæ urbs eſt quam Edeſam & Sacram urbem uocant, in ea Artagatam Syriam deam colunt. Verba ſunt Strab. lib. 16.

Bambyce, urbs eſt Syriæ cœles, quæ alio nomine Hieropolis uocatur, auct. Plin. lib. 5. cap. 23.

Bambotum, flumen Mauritaniæ cocrodilis refertum, ut ſcribit Plin. lib. 5. cap. 1.

Banaſa, Romanorum colonia in Africa, Valentia cogno-

cognominata, ut ſcribit Plin. lib. 5. cap. 1.

Banurri, Getuli ſunt incolæ Tingitaniæ prouinciæ, ut ſcribit Plin. cap. 2. lib. 5.

Baracum, Cyrenes oppidum, Plin lib. 5. cap. 5.

Baracura, Indiæ emporium extra Gangem, auctore Ptolem. hodie Bangella, ciuitas fœcundiſſima, & regnum latiſſimum.

Baragaſa, Aethiopiæ oppidum, de quo Plinius lib. 6. cap. 29. ſic ſcribit, Aliqui unum Aethiopiæ oppidum ultrà ponunt in littore Baragaſa.

Baramalacum, Nabathæorum in Africa oppidum nõ ſpernendum, ut auctor eſt Plin. lib. 6. cap. 28.

Barbara, uirgo Nicomedienſis Dioſcori nobilis uiri filia, à quo in turrim eſt coniecta, quòd ſe Chriſtianam profiteretur: ac poſt omnibus probris nudatã, cõuerberatumq; corpus, ab eodem ad præſidẽ ducta iugulataq; in eadem urbe ſub Maximiliano eſt. Demum Venetijs (quò translata eſt) condita. Auctor Volaterr. lib. 14.

Barbarium. Hiſpaniæ promontorium ad Tagum fluuium, ut tradit Strab. lib. 2. Alij ſcribunt Barbaricum.

Barbeſula, eſt oppidum Hiſpaniæ Bœticæ. Eſt item fluuius eiuſdem nominis, qui Barbeſulam oppidum præterfluit, ut auctor eſt Plin. lib. 3. cap. 1.

Barce, urbs Africæ in Cyrenaica regione, alio nomine dicta Ptolemais, auctor Strabo. Fuit item Barce, nutrix Sichæi, dicente Virgilio lib. Aeneid. 4. Tum breuiter Barcem nutricem affata Sichæi. Fuit præterea eodẽ nomine regina Lybiæ, à qua ciuitas quædam dicta, ut notat Tortelius. grammaticus.

Barcæi, populi ſunt propinqui Carthagini, ut notat Seruius in 4. Aeneidos.

Barcenis, Germaniæ ſylua eſt trans Rhenum, Sueuos à Cheruſcis diuidens: nunc ſylua nigra, haud procul à Badenſi agro. Auctor Volaterranus.

Barcha, cognomentum Amilcaris patris Annibalis, primam ſecũdum filium gloriam inter duces Pœnos obtinuit. Primus nanq; in Italia Romanorum impetũ, qui multas inflixerunt Reip. clades, diutius quàm par erat, ſuſtinuit, ut refert Volaterr. ex Liuio.

Barcino, Colonia Fauentia dicta, ciuitas eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis celebratiſsima, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 3. in deſcriptione Hiſpaniæ citerioris.

Barderate, urbs in Gallia Comata ad Apenninũ. auctor Plin. lib. 3. cap. 5.

Bardeſanes, Meſopotamiæ præſul, Syrorum lingua doctiſsimus, & uehemens dialecticus, aduerſus Marcionem patria lingua ſcripſit: ſed & Græcè ad Antonium, ſub quo fuit, librum de Fato, aliaq; complura, ut ait Euſebius lib. 6.

Bardi, erant uates, aut magi, aut philoſophi in Gallia, de quibus Lucanus,

Vos quoq;, qui fortes animas, belloq; peremptas
Laudibus in longum uates demittitis æuum,
Plurima ſecuri fudiſtis carmina Bardi.

Barduli, ſunt Cantabrorum in Hiſpania populi, qui & Turduli & Tapari dicuntur. Plin. lib. 4. cap. 22.

Barea, oppidum eſt Hiſpaniæ citerioris, Bæticæ tamen adſcriptũ, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 3.

Barge-

Bargeni,populi ſunt Africæ *ex gentibus* Troglody*tis,ut ſcribit* Plin.*lib.* 6.*cap.*29. *in deſcriptione ſinus Maris rubri,*Troglodytici,*&* Aethiopici.

Bargus,Thraciæ fluuius eſt in Hebrum cadens,dicẽte Plin.*lib.*4.*cap.*11.*Fulmina in Hebrum cadentia Bargus,Suemus.* (*lib.*5.*cap.*20.

Bargyla, Aſiæ minoris urbs eſt in Caria, *teſte* Plin.

Bargylus,montis nomen in Aſia,cuius meminit Plinius in deſcriptione Syriæ,*cap.*20.*lib.* 5.

*Baris,locus Piſidiæ in Pamphylia,*Plinio *auctore libro* 5.*cap.*32.

Barium, Apuliæ *oppidum,quod* Plin. *dicit antea* Iapygem *uocatum à* Dædali *filio* Iapyge.

Barnichius, fluuius eſt Peloponneſi *in* Alpheum *ingrediens,antè* Enipeus *dictus.Cuius meminit* Homerus *in* Odyſſ.*apud* Strabonem *lib.*8.

Barnus,Barnutius, oppidum eſt Macedoniæ, *prope* Heracleam,*ut auctor eſt* Strabo *lib.*7.

Barra, oppidum Orobiorum *in* Italia *Tranſpadana, regione undecima.auctor* Plin.*lib.*3.*cap.*17.

Barutus uel Barutũ,uide in dictione BERYTOS.

Baſabocates, populi ſunt Galliæ Aquitanicæ,*dicente* Plin.*cap.*19.*lib.*4 *Baſabocates, Vaſsei,Sẽnates, Cãboleſtri, Ageſinates,Pictonibus iuncti.*

Baſilea, Rauracorum Auguſta, Germaniæ nobilis urbs ad Rhenum *flumen ſita,non procul ab* Argentora(to.

Baſilei,dicuntur Saromatæ, cognomẽto Iazyges & Vrgi, *è quibus pars maxima* Nomadibus, *id eſt, paſtoribus conſtat,pauci agrorũ colendorũ ſtudio tenẽtur.*

tur. Hos utranq; Iſtri ripam incolere ſæpe traditur. Verba ſunt Strabonis lib. 7.

Baſilia inſula eſt Ponti, dicente Xenophonte Lampſaceno, à littore Scytharum tridui nauigatione, inſulam eſſe immenſæ magnitudinis Baltiam, quam Pythias Baſiliam nominat. Verba ſunt Plinij capite decimo tertio libri quarti.

Baſilicus ſinus, eſt maris Ioniæ adiacentis, ut auctor eſt Plin. lib. 5. cap. 29.

Baſilidæ, Pomponio lib. 2. ſunt populi Scythiæ Europææ, qui ab Hercule & Echidna originem ſumpſerunt.

Baſilius Cæſarienſis, Gregorij Nazianzeni, & Ioanns, Chryſoſtomi temporibus floruit. Is Cæſareæ Cappadocum præſul factus, iuſſus eſt à Valente, qui Arrianis fauebat, deſerere officium, atque in exilium abire. Cumq; ille minimè obtemperaret, atque uti contumax, tribunali præfecto adhiberetur, ac minis parêre principi diu fruſtra tentaretur, nox ei ſpatium ad deliberandum datur. Baſilius, Nequaquã ego, ait: tu potius in hoc ſpacio ab incepto deſiſtes. Itaq; in ea nocte uxore Valentis maximis correpta doloribus, & filia inſuper paruula extincta, Valens rogatum miſit ad Baſilium, ut precibus ad Deum fuſis ipſe ſaltem ſeruaretur. Sic itaq; accidit ut Baſilius ſeruaretur. Hæc ex hiſtoria Ruffini. Baſilius Ancyranus præſul, arte medicus, ſcripſit cõtra Marcellum de uirginitate librum & nõnulla alia. Hic etiam imperante Conſtantino, in parte Macedoniæ cum Euſtatio & Sebaſtiano princeps fuit, auctor Hieronymus. Alium quoque eius nominis Suidas commemorat, præ-

ſulem Ciliciæ ſub Anaſtaſio principe floruiſſe: haud abſimilē primo & abſtinentia, & uitæ inſtitutis: ſcripſiſſeq́; contra Archelaum quendam preſbyterum Colonienſem. Baſilius item Aſiæ fluuius. Strabo libro 16. Intra Euphratem atq; Tigrin fluit aliud flumen, quod Baſilius appellatur.

Baſilius, unus ex interfectoribus Cæſaris ponitur ab Appiano. Item alter fuit pirata infamis. Lucanus.

Et Baſilium uidere ducem, noua furta per æquor.

Baſiſtani, Straboni ijdem Baſtuli dicuntur: ſic enim ſcribit: Hinc & eam Hiſpaniæ partem quam Baſiſtanorum ſeu Baſtulorum uocant. Strab. lib. 3.

Baſoropeda, regio Medorum Armeniæ contributa, ut tradit Strab. lib. 11.

Baſſareus, nomen quo Bacchus uocatus eſt, à ſpecie ueſtium, quibus miniſtræ eius utebantur in ſacris: & ab ijſdem miniſtræ Baſſarides nuncupatæ. Bocatius. Alij uerò Baſſareum, à Cá̓ζειν uocant, quod clamare ſignificat.

Baßianus, patria Syracuſanus, Romā ſtudiorum cauſa miſſus, ubi Chriſtianus factus, Rauennam inſectante patre fugit. Inde Laudenſis præſul electus, ibidē deceßit nonagenarius, 14. Cal. Feb. clarus prodigijs, ab ulceroſis maximè inuocatur: emicuit Ambroſii temporibus, quem ægrotantē adijt, mortiq́; interfuit. Auct. Volater.

Baſſus. poëta Epicus, cuius fuit, teſte Quintiliano, uehemens ac poëticum ingeniū: nec ipſum ſenectute maturum, præueniente fato, quemadmodum & Valerio Flacco contigit. Item Aufidius Baſſus hiſtoricus Quintiliani temporibus bellum Garmanicū ſcripſit. Cæſius Baſſus

inter

inter Lyricos ab eodem ponitur, de quo ſic ſcribit Probus. Cæſium Baſſum poëtam Lyricum fama eſt in prædijs ſuis ardente Veſeuo, & latè uagantibus ignibus cum uilla ſua flagraſſe. Quintilanus quoque ſe eum uidiſſe ait. Baſſus item & Sextius Niger Romani homines de medicina Græcè ſcripſerunt. Auctor Volaterranus. Præter hos fuit Baſſus martyr ſub Decio clauis ferreis confixus.

Baſtarnæ, populi Europæ in Sarmatia: de quibus Strabo. Intra terrã ſunt Baſtarnæ Tyrregetis proximi & Germanis, et ipſi ferè ex Germanis originẽ ducẽtes, & ipſi plures in uicos nationesq; diuiſi ſunt. Nam Atmoni quidam dicuntur atq; Sydones: qui uerò Peucen Iſtri inſulam habitant, Peucini. Rhoxani uerò magis ad Aquilonem ſpectantes, inter Tanaim & Boryſthenem in cãpeſtria paſcuntur. Verba Strab. lib. 7.

Baſtuli, Bæticæ Hiſpaniæ populi prope Turdulos, quorum oppida ſunt, Sexi, Abdera, Ilurgis, Obulco, quæ & ab Hiſpanis Vbida. Sexi enim & Hexi Græce dici poteſt, ſalſamentis nobile oppidũ apud Straboñe. Apud Pliniũ etiam Sextitani piſces commemorantur lib. 32.

Bata, Aſiæ uicus, & portus, ubi Sinope urbs Auſtrũ uerſus huic oræ plurimum uidetur opponi. Verba ſunt Strabonis lib. 11.

Batala, antiquiſſimum Sidicinorũ in Italia oppidum, cum alijs eorum oppidis à Liuio commemoratum.

Batáui, Germaniæ populi ſunt dicente Plinio, Rhenum autem accolẽtes Germaniæ gentium in eadem prouintia, Nemetes, Tribochi, Vandiones, hinc Vbij, Colonia

nia Agrippinenſis, Guberni, Batavi, & quos in inſulis diximus Rheni. Horum etiam meminit Iuuenalis. Hic petit Euphratem iuuenis domitorq; Batavi. Lucanus, Vangiones, Batauiq; truces. &c. Horum patria hodie uulgò uocatur Hollandia.

Batea. filia Teucri Scamandri fluuij filij, uxor Dardani Diodor. lib. 5.

Bathyllus, adoleſcens Samius, quem Anacreon poëta Teius ardenter amauit. Horat. in Epodis, Ode. 14.
Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathyllo
Anacreōta Teium. Hic Pantomimus, hoc eſt, ioculator & ſaltator fuit. Vnde Iuuena. Molli ſaltante Bathyllo. Alium præterea Theodontius, enumerat, quem Phorci & marini monſtri filium fuiſſe dicit.

Batiea, Ili tumulus in Troade, ut ſcribit Strab. lib. 13

Bato, Sinoponenſis, de rebus Perſicis ſcripſit Strab.

Batrachus, ſculptoris nomen, dicente Plin li. 36. ca. 5. Nec Sauron atque Batrachum obliterari conuenit, qui fecêre templa Octauiæ porticibus incluſa, natione & ipſi Lacones.

Battalus, fuit tibicen, qui laſciua & uinolēta carmine complexus eſt, fecitq; adagio locum, Battali ſimiles. Cælius ait hunc primum omnium calceis fœmineis in ſcena uſum fuiſſe, artemq; tibiarum omnino mollicie deprauaſſe, à quo fluxos & parum uiros Battalos uocant, ut idem Cælius auctor eſt.

Batton, Comicus fuit, cuius fabulas refert Suid.

Battus Cyrenes conditor, quē Callimachus ait progenitorem ſuum fuiſſe. Verba ſunt Strabonis lib. 17.

ut ſcribit Herod.*hiſt.lib.* 4.

Baccha,mulier Bacchi ſacerdos, quæ & Bacchis dici tur.

Bacchemon,teſte Lactantio, *Perſei fuit filius et An dromedæ: & ut ipſe idem dicit, apud quoſdam populos* Orientales imperauit.Ex Boccatio.

*Bacchiadæ, Corinthij fuerunt,qui urbem Corinthũ ipſam,annis fermè ducentis dominatione tenuerunt, et tyranni locupletiſsimi,& numero plurimi, & genere clari euadentes, emporiũ ipſum adempto metu fructuo ſum poſſedere. Verba ſunt Strabonis lib.*8. *Horum eti am meminit Ouid.lib.*5.*Metamorp. dum Plutonis iter deſcribit Proſerpinam deferentis.*

*Bacchides,ducis proprium, qui Sinopen urbem Lu cullo prodidit,auctor Strabo lib.*12.

*Bacchus, fuit Iouis filius, ex Semele Cadmi filia, ut poëtæ omnes teſtantur,de quo Ouid.lib.*3 *Metamor.co pioſè ſcribit. Vide infra in dictione* DIONYSIVS. *Eſt et martyris nomen,qui unà cum Sergio ſub Diocle tiano,ad Euphratem paſſus eſt,uterq; ordinem in exer citu Cæſaris ducebat .auctor Volaterranus.*

Bactes Bacchi nomen, quemadmodum & Babactes, ἀπὸ τοῦ βάζω,*id eſt, clamo , uocifero : ob Bacchantium clamorem tumultuarium,& quia madidi uino huiuſmo di uoces emittere conſueuerunt.*

*Bactra,prouincia eſt Scythiæ ultra Aſsyriam,à flu mine Bactrio cognominata:eſtq; generis neutri,& nu meri pluralis,Virg.lib.Geor.*2.

-*nec Bactra,nec Indi*

Laudi-

Laudibus Italiæ certent.

Bactri, ſiue Bactriani, populi ſunt, teſte Herodoto, Scythis proximi: de quibus propè omnia notiora ſunt, quàm ut referri debeant: multarum rerum enim copia diuites, & Smaragdi cum primis apud eos reperti nobilitate. auctor Vadianus.

Bactrius, fluuius eſt Scytharum, à quo Bactriani dicti. Herod. lib. 7.

Bactros, fluuius eſt in finibus Scythiæ Aſiaticæ, à quo Bactra regio, & urbs nomen ſumpſit. Luc. libro 3.
Errantes Scythiæ, populi, quos gurgite Bactros.
Includit gelido, & c.

Badacum, ciuitas eſt Noricorum, ſiue Bauarorum hodie Saltzaburgenſis dicta, à flumine quod Saltzam uocant. auctor Volaterranus.

Badas, fluuius eſt Syriæ: iuxta quem ſepultus eſt Mēnon, ut Simonides poëta ait, in Memnone dithyrambo Deliacorum. auctor Strabo lib. 15.

Benacus, lacus eſt Galliæ Ciſalpinæ, in agro Veronēſi, inter arctas montiū fauces poſitus, adeò ut inter illos impetu coacti uenti lacum more maris exagitent, dicēte Virgilio lib. Georg. 2.
Fluctibus & fremitu aſſurgens Benace marino.

Bætica, tertia pars Hiſpaniæ ſic à Bæti flumine dicta ab incolis autem Turdetania, auctor Strabo lib. 3.

Bætiræ, urbs Galliæ Narbonenſis Ptolem.

Bætis fluuius eſt Hiſpaniæ, ex iiſdem locis naſcēs ex quibus Anas & Tagus, mediæ inter utrūq; magnitudinis, exiſtēs, ab ſui primordio, ſicut Anas, in Occaſum

ſluitans, inde in Auſtrum *deflectēs, in idem littus ex currit.Regio ipſa à flumine,Bætica uocitatur*. Verba *ſunt Strabonis lib.3.*

Bætulon,Ptolem.*lib.2.cap.6.Hiſpaniæ* Tarraconen*ſis fluuius:alio nomine* Betholon.*eius irrigatione ager* Barcinonenſis *lætiſsimus eſt.*

Baganum,auctore Ptolem. *Neruiorum ciuitas alio nomine* Tornacum.

Bagoas.ſpado turpiter ab Alexandro Macedone *adamatus.Proinde cùm* Perſa *quidam nobiliſsimus* Alexandrum, *eiúſque amicos muneribus cumularet, ſoli* Bagoæ *nihil honoris detulit: rogatus cauſam: reſpondit ſe amicos regis nō ſcorta colere.Cælius cap.30.lib. 8.Curt.lib.10.*

Bagradas,uel Bagrada,Numidiæ fluuius ex Lybicis *mōtibus longè ductus,prope* Carthaginem *fluit,ubi ſerpentem* Regulus CXX. *pedum adhibito exercitu interfecit. Auctores ſunt* Liuius,Plinius *&* Gellius.

Baiæ Baiarum,ciuitas Campaniæ,à Baio Vlyſsis *ſocio illic ſepulto.in huius ciuitatis agro aquæ ſunt calidæ,& ad uoluptatem,& ad morbos uarios aptæ & cō modæ,fuitq; olim hæc urbs, temperie aëris,&* Romanorum *frequentia, atq; ornamentis ædificiorum celeberrima,dicente* Martiale *ad* Flaccum,

Vt mille laudem Flacce *uerſibus* Baias,
Laudabo dignè:non eſt ſatis tamen Baias. Horat. *in Epiſt. Nullus in orbe locus,Baijs prælucet amœnis.*

Bairon,Hiſtoricus,ſcripſit breuiarium rerum ab Alexandro *geſtarum.auctor* Suidas.

Baius,

Baius, Vlyßis ſocius in Campania ſepultus, à quo Baiæ in Campania dictæ, auctore Seruio.

Balbina, uirgo Romana & martyr Quirini, liberata à ſtrumæ uicio per Alexandrum pontificem, ſepulta in uia Appia iuxta patrem: qui ambo ſub Traiano ſunt paßi. auctor Volaterranus.

Balbus Cornelius, uide CORNELIVS.

Baldraca, puella generis obſcuri peregrinæq; conditionis, quãuis multarum rerũ ob paupertatẽ eſſet indiga, noluit tamẽ corporis ſui facere copiã Othoni imperatori, quamuis multa promittenti ut ſcribit Volaterr.

Baleares, inſulæ duæ in Hiſpanico mari funda bellicoſæ, ut ſcribit Diodorus Siculus in lib. περὶ νήσων, *Græci Gymneſias dixerunt, auctore Plin. lib. 3. cap. 5. Nunc Maioricam & Minoricam nominant à diſpari quantitate. Dictas eſſe conſtat à* βάλλω *quod mitto ſiue ſagitto ſignificat. Gymneſiæ uerò dictæ, quòd incolæ æſtatis tempore iactu fundarum ſeſe exercent. Nam uitam ibi aliquando nec ueſtibus nec calceis aſſuetã egerunt, ternis bifidis armati fundis. Vbi matres liberos arte iaculandi ſolent inſtituere, neq; enim fas eſt cuiquam maxilla panẽ terere, niſi prius ipſum lapidem fuerit adeptus iacentem ſuper trabem in locum metæ. Ita quidem ſcripſit Lycophrõ: quem Florus cap. 8. lib. 3. imitatus prope ſimilia retulit. Silius. lib. 5. Et torta Balearis ſæuus habena Meminit lib. 6. Diod. Scribit Plin. cap. 55. lib. 8. tantũ apud Baleares aliquando cuniculorũ prouẽtum fuiſſe, ut auxiliũ militare à diuo Auguſto aliquando in eoſdẽ petierint. Ex cõment. Vadiani in Melam.*

Baleares, inſulæ, uulgò hodie Maiorica, et Minorica.

Baleſium, maritimum Italiæ oppidum, non procul à Brunduſio, auctor Plin. lib. 3. cap. 11.

Baliardus, philoſophus quidam Gallicus ac Peripateticus, Pariſiis prodijt uir doctiſsimus, ab orthodoxis tamen in quibuſdam aberrans, à quibus nec per ſynodum, iuſſu regis Ludouici huius gratia coactam, auelli potuit: ſed in quodã loco deſerto, cum ſocijs nõnullis omne æuũ abſtinendo exegit, auct. Volater. lib. 22.

Balinienſes, populi in Latio, qui aliàs Trebulani dicuntur. Plin. lib. 3. cap. 5.

Balius, Achillis equus, apud Homer. lib. 16. Iliad. eius carmina Græca expreſsit Politianus in Ambra,

Balium, Xanthumq; iugales,
Quos Zephyro peperit geminos Harpyia Podarge.

L. Balienus auunculus Catilinæ, Lucretium Aſellam conſulatum contra uoluntatem Syllæ ad perturbandum ciuitatis ſtatum, petentem, occidit iuſſu Syllæ tunc Dictatoris, accuſatus poſtea, ac damnatus. Pedia.

Balſa, Luſitaniæ ciuitas, Ptole. alio nomine Tauila.

Baltia, inſula in mari Germanico.

Bambyca, Meſopotamiæ urbs eſt quam Edeſam & Sacram urbem uocant, in ea Artagatam Syriam deam colunt. Verba ſunt Strab. lib. 16.

Bambyce, urbs eſt Syriæ cœles, quæ alio nomine Hieropolis uocatur, auct. Plin. lib. 5. cap. 23.

Bambotum, flumen Mauritaniæ cocrodilis refertum, ut ſcribit Plin. lib. 5. cap. 1.

Banaſa, Romanorum colonia in Africa, Valentia cogno-

cognominata,ut ſcribit Plin.lib.5.cap.1.

Banurri,Getuli ſunt incolæ Tingitaniæ prouinciæ, ut ſcribit Plin.cap.2.lib.5.

Baracum,Cyrenes oppidum,Plin lib.5.cap.5.

Baracura,Indiæ emporium extra Gangem, auctore Ptolem .hodie Bangella,ciuitas fœcundiſſima , & regnum latiſſimum.

Baragaſa,Aethiopiæ oppidum,de quo Plinius lib.6. cap.29.ſic ſcribit,Aliqui unum Aethiopiæ oppidum ultrà ponunt in littore Baragaſa.

Baramalacum,Nabathæorum in Africa oppidum nõ ſpernendum,ut auctor eſt Plin.lib.6.cap.28.

Barbara,uirgo Nicomedienſis Dioſcori nobilis uiri filia,à quo in turrim eſt coniecta , quòd ſe Chriſtianam profiteretur:ac poſt omnibus probris nudatã,cõuerberatumq́; corpus,ab eodem ad præſidẽ ducta iugulataq́; in eadem urbe ſub Maximiliano eſt . Demum Venetijs (quò translata eſt)condita.Auctor Volaterr.lib.14.

Barbarium.Hiſpaniæ promontorium ad Tagum fluuium,ut tradit Strab.lib.2.Alij ſcribunt Barbaricum.

Barbeſula,eſt oppidum Hiſpaniæ Bæticæ, Eſt item fluuius eiuſdem nominis, qui Barbeſulam oppidum præterfluit,ut auctor eſt Plin.lib.3.cap.1.

Barce,urbs Africæ in Cyrenaica regione,alio nomine dicta Ptolemais,auctor Strabo.Fuit item Barce,nutrix Sichæi,dicente Virgilio lib.Aeneid.4.Tum breuiter Barcem nutricem affata Sichæi.Fuit præterea eodẽ nomine regina Lybiæ,à qua ciuitas quædam dicta, ut notat Tortelius. grammaticus.

Barcæi, populi ſunt propinqui Carthagini, ut notat Seruius in 4. Aeneidos.

Barcenis, Germaniæ ſylua eſt trans Rhenum, Sueuos à Cheruſcis diuidens: nunc ſylua nigra, haud procul à Badenſi agro. Auctor Volaterranus.

Barcha, cognomentum Amilcaris patris Annibalis, primam ſecũdum filium gloriam inter duces Pœnos obtinuit. Primus nanq; in Italia Romanorum impetũ, qui multas inflixerunt Reip. clades, diutius quàm par erat, ſuſtinuit, ut refert Volaterr. ex Liuio.

Barcino, Colonia Fauentia dicta, ciuitas eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis celebratiſsima, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 3. in deſcriptione Hiſpaniæ citerioris.

Barderate, urbs in Gallia Comata ad Apenninũ. auctor Plin. lib. 3. cap. 5.

Bardeſanes, Meſopotamiæ præſul, Syrorum lingua doctiſsimus, & uehemens dialecticus, aduerſus Marcionem patria lingua ſcripſit: ſed & Græcè ad Antonium, ſub quo fuit, librum de Fato, aliaq; complura, ut ait Euſebius lib. 6.

Bardi, erant uates, aut magi, aut philoſophi in Gallia, de quibus Lucanus,

Vos quoq;, qui fortes animas, belloq; peremptas
Laudibus in longum uates demittitis æuum,
Plurima ſecuri fudiſtis carmina Bardi.

Barduli, ſunt Cantabrorum in Hiſpania populi, qui & Turduli & Tapari dicuntur. Plin. lib. 4. cap. 22.

Barea, oppidum eſt Hiſpaniæ citerioris, Bæticæ tamen adſcriptũ, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 3.

Barge=

Bargeni, populi ſunt Africæ ex gentibus Troglody tis, ut ſcribit Plin. lib. 6. cap. 29. in deſcriptione ſinus Maris rubri, Troglodytici, & Aethiopici.

Bargus, Thraciæ fluuius eſt in Hebrum cadens, dicē te Plin. lib. 4. cap. 11. Fulmina in Hebrum cadentia Bar gus, Suemus. (*lib. 5. cap. 20.*

Bargyla, Aſiæ minoris urbs eſt in Caria, teſte Plin.

Bargylus, montis nomen in Aſia, cuius meminit Pli nius in deſcriptione Syriæ, cap. 20. lib. 5.

Baris, locus Piſidiæ in Pamphylia, Plinio auctore li bro 5. cap. 32.

Barium, Apuliæ oppidum, quod Plin. dicit antea Ia pygem uocatum à Dædali filio Iapyge.

Barnichius, fluuius eſt Peloponneſi in Alpheum in grediens, antè Enipeus dictus. Cuius meminit Homerus in Odyſſ. apud Strabonem lib. 8.

Barnus, Barnutius, oppidum eſt Macedoniæ, prope Heracleam, ut auctor eſt Strabo lib. 7.

Barra, oppidum Orobiorum in Italia Tranſpadana, regione undecima. auctor Plin. lib. 3. cap. 17.

Barutus uel Barutū, uide in dictione BERYTOS.

Baſabocates, populi ſunt Galliæ Aquitanicæ, dicen te Plin. cap. 19. lib. 4 Baſabocates, Vaſſei, Sēnates, Cā boleſtri, Ageſinates, Pictonibus iuncti.

Baſilea, Rauracorum Auguſta, Germaniæ nobilis urbs ad Rhenum flumen ſita, non procul ab Argentora (*to.*

Baſilei, dicuntur Saromatæ, cognomēto Iazy- ges & Vrgi, è quibus pars maxima Nomadibus, id eſt, paſtoribus conſtat, pauci agrorū colendorū ſtudio tenē tur.

tur. Hos utranq; Iſtri ripam incolere ſæpe traditur. Verba ſunt Strabonis lib. 7.

Baſilia inſula eſt Ponti, dicente Xenophonte Lampſaceno, à littore Scytharum tridui nauigatione, inſulam eſſe immenſæ magnitudinis Baltiam, quam Pythias Baſiliam nominat. Verba ſunt Plinij capite decimo tertio libri quarti.

Baſilicus ſinus, eſt maris Ioniæ adiacentis, ut auctor eſt Plin. lib. 5. cap. 29.

Baſilidæ, Pomponio lib. 2. ſunt populi Scythiæ Europææ, qui ab Hercule & Echidna originem ſumpſerunt.

Baſilius Cæſarienſis, Gregorij Nazianzeni, & Ioanns, Chryſoſtomi temporibus floruit. Is Cæſareæ Cappadocum præſul factus, iuſſus eſt à Valente, qui Arrianis fauebat, deſerere officium, atque in exilium abire. Cumq; ille minimè obtemperaret, atque uti contumax, tribunali præfecto adhiberetur, ac minis parêre principi diu fruſtra tentaretur, nox ei ſpatium ad deliberandum datur. Baſilius, Nequaquā ego, ait: tu potius in hoc ſpacio ab incepto deſiſtes. Itaq; in ea nocte uxore Valentis maximis correpta doloribus, & filia inſuper paruula extincta, Valens rogatum miſit ad Baſilium, ut precibus ad Deum fuſis ipſe ſaltem ſeruaretur. Sic itaq; accidit ut Baſilius ſeruaretur. Hæc ex hiſtoria Ruffini. Baſilius Ancyranus præſul, arte medicus, ſcripſit cōtra Marcellum de uirginitate librum & nōnulla alia. Hic etiam imperante Conſtantino, in parte Macedoniæ cum Euſtatio & Sebaſtiano princeps fuit, auctor Hieronymus. Alium quoque eius nominis Suidas commemorat, præ-

ſulem

ſulem Ciliciæ ſub Anaſtaſio principe floruiſſe:haud abſimilē primo & abſtinentia,& uitæ inſtitutis:ſcripſiſſeq; contra Archelaum quendam preſbyterum Colonienſem.Baſilius item Aſiæ fluuius.Strabo libro 16.Intra Euphratem atq; Tigrin fluit aliud flumen,quod Baſilius appellatur.

Baſilius, unus ex interfectoribus Cæſaris ponitur ab Appiano.Item alter fuit pirata infamis.Lucanus.

Et Baſilium uidere ducem,noua furta per æquor.

Baſiſtani, Straboni ijdem Baſtuli dicuntur: ſic enim ſcribit:Hinc & eam Hiſpaniæ partem quam Baſiſtanorum ſeu Baſtulorum uocant.Strab.lib.3.

Baſoropeda, regio Medorum Armeniæ contributa, ut tradit Strab.lib.11.

Baſſareus, nomen quo Bacchus uocatus eſt, à ſpecie ueſtium, quibus miniſtræ eius utebantur in ſacris: & ab iiſdem miniſtræ Baſſarides nuncupatæ.Bocatius.Alij uerò Baſſareum,à βάζειν uocant,quod clamare ſignificat.

Baßianus,patria Syracuſanus,Romā ſtudiorum cauſa miſſus, ubi Chriſtianus factus, Rauennam inſectante patre fugit.Inde Laudenſis præſul electus,ibidē deceßit nonagenarius,14.Cal.Feb.clarus prodigijs, ab ulceroſis maximè inuocatur: emicuit Ambroſii temporibus, quem ægrotantē adijt,mortiq; interfuit.Auct.Volater.

Baſſus.poëta Epicus,cuius fuit,teſte Quintiliano,uehemens ac poëticum ingeniū:nec ipſum ſenectute maturum,præueniente fato, quemadmodum & Valerio Flacco contigit. Item Aufidius Baſſus hiſtoricus Quintiliani temporibus bellum Garmanicū ſcripſit.Caſius Baſſus inter

inter Lyricos ab eodem ponitur, de quo ſic ſcribit Probus. Cæſium Baſſum poëtam Lyricum fama eſt in prædijs ſuis ardente Veſeuo, & latè uagantibus ignibus cum uilla ſua flagraſſe. Quintilanus quoque ſe eum uidiſſe ait. Baſſus item & Sextius Niger Romani homines de medicina Græcè ſcripſerunt. Auctor Volaterranus. Præter hos fuit Baſſus martyr ſub Decio clauis ferreis confixus.

Baſtarnæ, populi Europæ in Sarmatia: de quibus Strabo. Intra terrā ſunt Baſtarnæ Tyrregetis proximi & Germanis, et ipſi ferè ex Germanis originē ducētes, & ipſi plures in uicos nationesq; diuiſi ſunt. Nam Atmoni quidam dicuntur atq; Sydones: qui uerò Peucen Iſtri inſulam habitant, Peucini. Rhoxani uerò magis ad Aquilonem ſpectantes, inter Tanaim & Boryſthenem in cāpeſtria paſcuntur. Verba Strab. lib. 7.

Baſtuli, Bæticæ Hiſpaniæ populi prope Turdulos, quorum oppida ſunt, Sexi, Abdera, Ilurgis, Obulco, q & ab Hiſpanis Vbida. Sexi enim & Hexi Græce dici poteſt, ſalſamentis nobile oppidū apud Strabonē. Apud Pliniū etiam Sextitani piſces commemorantur lib. 32.

Bata, Aſiæ uicus, & portus, ubi Sinope urbs Auſtrū uerſus huic oræ plurimum uidetur opponi. Verba ſunt Strabonis lib. 11.

Batala, antiquiſſimum Sidicinorū in Italia oppidum, cum alijs eorum oppidis à Liuio commemoratum.

Batáui, Germaniæ populi ſunt dicente Plinio, Rhenum autem accolētes Germaniæ gentium in eadem prouintia, Nemetes, Tribochi, Vandiones, hinc Vbij, Colonia

nia Agrippinenſis,Guberni,Bataui, & quos in inſulis diximus Rheni Horum etiam meminit Iuuenalis. Hic petit Euphratem iuuenis domitorq́; Bataui. Lucanus, Vangiones,Batauiq́; truces. &c. Horum patria hodie uulgò uocatur Hollandia.

Batea.filia Teucri Scamandri fluuij filij,uxor Dardani Diodor.lib.5.

Bathyllus,adoleſcens Samius,quem Anacreon poëta Teius ardenter amauit.Horat.in Epodis,Ode.14.
Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathyllo
Anacreōta Teium. Hic Pantomimus,hoc eſt,ioculator & ſaltator fuit. Vnde Iuuena.Molli ſaltante Bathyllo. Alium præterea Theodontius,enumerat, quem Phorci & marini monſtri filium fuiſſe dicit.

Batiea,Ili tumulus in Troade,ut ſcribit Strab.lib.13

Bato,Sinoponenſis,de rebus Perſicis ſcripſit Strab.

Batrachus,ſculptoris nomen,dicente Plin li.36.ca. 5.Nec Sauron atque Batrachum obliterari conuenit, qui fecêre templa Octauiæ porticibus incluſa, natione & ipſi Lacones.

Battalus,fuit tibicen,qui laſciua & uinolēta carmine complexus eſt,fecitq́; adagio locum,Battali ſimiles. Cælius ait hunc primum omnium calceis fœmineis in ſcena uſum fuiſſe,artemq́; tibiarum omnino mollicie deprauaſſe,à quo fluxos & parum uiros Battalos uocant, ut idem Cælius auctor eſt.

Batton,Comicus fuit,cuius fabulas refert Suid.

Battus Cyrenes conditor, quē Callimachus ait progenitorem ſuum fuiſſe. Verba ſunt Strabonis lib.17.

Baucis, anus pauper, quæ cum uiro ſuo Philemone Iouem & Mercurium hoſpitio ſuſcepit. De quibus Ouid. lib. 8. Metamorph.

Sed pia Baucis anus, pariliq; ætate Philemon,
Illa ſunt annis iuncti iuuenilibus, illa
Conſenuêre caſa paupertatemq; ferendo
Effecêre leuem, nec iniqua mente ferendam.
Nec refert dominos illic famulóſue requiras:
Tota domus duo ſunt, ijdem parentq; iubentq;.

Bauius, & Meuius ineptiſsimi poëtæ fuerunt, qui Virgilio ſuam gloriam inuiderunt. de quibus Virgilius ipſe in Bucol.

Qui Bauium non odit, amet tua carmina Meui.

Bauli oppidum eſt Campaniæ in Italia, non procul à Maſsico monte uitibus laudato, ut notat Volaterran. lib. 6. ex Plin.

Beatrix, uirgo Romana et martyr ſub Deocletiano, Fauſtinum & Simplicium inter martyres fratres, quos prius tumulauit, paulò pòſt eodē ſupplicio ſecuta, quòd prædium cuidam potenti uendere noluerat. Hæc enim diues erat, ac unà cum beata Lucina occiſorum corpora in agro ſuo condebat. Auctor Volater.

Bebius, delator fuit inſignis, cognomēto Maſſa, qui temporibus Veſpaſiani principis uixit. Huius meminit Iuuenalis ſatyra 1.

—quem Maſſa timet quem munere palpat Carus.

Bebriacum, uicus ſitus inter Veronam, & Cremonam, duabus Romanis cladibus notus infauſtusq;, ut ſcribit Cornelius Tacitus.

Bebryces, ut ſcribit Strab. uel ut alij Bebrycij, Aſiæ populi ſunt, quos Arrianus originem à Bebryce trahere una filiarum Danai ſcribit, quæ unà cum Hypermneſtra præter iuſſa patris uiro pepercit. quare fugiens parentem, unà cum uiro in hæc loca, ritus docuit Aegyptios, pro quibus meritis regionem ab eius nomine appellatam. Tenebant olim totum tractum uſq; ad Epheſum et Magneſiam, ut ſcribit enarrator Apollonij, Charontem adducens auctorẽ, qui dicit Lampſacenorum regionem, olim Bebryciam appellatam. ex Volater.

Beda, natione Anglicus, ob uitæ modeſtiam Venerabilis cognomentum adeptus, claruit ſub Ioanne ſexto pontifice, cum Saraceni in Africa ſoluentes Hiſpaniam inuaſerunt: ex quo Beda literis principes ad eam recuperandam ſolicitauit: Græcè Latineq; eruditus fuiſſe traditur. Scripſit in Acta Apoſtolorum, in Lucam, ẽdidit librum de temporibus, & Homilias, quibus Gallici ſacerdotes frequenter utuntur. Fratres habuit Strabonem et Aymonem, doctos etiam uiros, quorũ alter Homilias quaſdam non ineruditas, alter in Geneſim ſcripſit. Bedæ corpus Genuæ conditum eſt. Anctor Volat.

Beduini, ex Arabum, ac Saracenorum ſecta, alijs addicti opinionibus ſunt, quapropter Hæretici ſunt appellati. Ii nulla ratione, inermesq; unà cum Saracenis in bellum ruunt, dicentes mortem uitari non poſſe, fatoq; omnia referunt. Hircinis amiciuntur pellibus. Solem orientem adorant. Volaterranus.

Bela, Pannoniæ rex, regno per fratris cædem potitus, bonus alioqui princeps habitus, populos à multis

uectigalibus immunes fecit. primus Byzantios nummos, argenteamq; monetam percuſſit. Deceſſit tandem equo lapſus, fractusq; membra, poſt annos regni tres, ſepultus in cœnobio S. Seruatoris ab eo conſtituto. Fuēre quatuor huius nominis Pannoniæ reges, ut auctor eſt Volaterran. lib. 8.

Belbina, Stra. li. 9. inſula è regione Anaphlyſtiorũ, apud quos Panos templũ eſt, & aliud Veneris Coliadis.

Belgæ, populi ſunt Galliæ: à quibus Belgica tertia Galliæ pars dicta, quam incolunt ipſi. Pertingit autem Belgica ipſa à Sequana fluuio ad Rhenum uſq;, ut tradunt pleriq; auctores.

Belgium, Belgarum oppidum, apud Cæſarem.

Beli plures fuerunt, quorum primus Epapho natus eſt Aegyptio rege, Iouis & Iſidis filio, ſiue ut placet Euſebio, Iſidis et Telegoni cuiuſdã: cui poſt Apidis mortem Iſis nupſit, regnante Cecrope. Is Priſcus dicitur, ad differentiam Beli patris Didonis, & item alterius patris Nini regis, cui templum Babyloniæ ædificatum eſt. Ex Belo Priſco, Danaus & Aegyptus, unde regio nomē accepit, et Agenor geniti. Danaus, cũ eſſent ei quinquagintæ filiæ, et Aegypto totidem mares, reſponſum accepit ſe à genero interfectum iri, quapropter ut nuptias recuſaret fratris, ſeceſſit Argos. Tandē cũ ad hoc cogeretur, filiæ monitis patris cõiuges noctu omnes interfecerunt, præterq̃ Hypermeſtra, quæ Lynceo uiro pepercit: à quo Danaus poſtq̃ annos regnaſſet L. interfectus eſt. Coniuges uerò quæ et Danaides & Belides uocantur, dare criminis pœnas apud inferos ponuntur,

aquis

aquis implere fracta dolia coactæ. de quibus plura refert Volaterranus & Lucianus.

Beliſarius, Iuſtiniani principis dux, Græcus, Perſas in Oriente uicit: Vandalos uerò in Africa, ducto in triumphum Gliſimere. Gotthorum in Italia gẽtem capto Vitige rege ſuperauit. Poſthæc Africã repetens, Vandalorum redintegratis uiribus, bella renouantes Reip. ſubdidit, interfecto eorum rege Guntarit ſub pacis dolo. Victor inde Romam reuerſus, crucem auream, ubi res eius geſtæ cælatæ fuerãt Petri Baſilicæ obtulit. Plura Volaterranus.

Bellerophon, uel Bellerophõtes, Glauci regis filius, qui & ipſe regnum apud Ephyram tenuit, quo priuatus à Prœto Argiuorum rege, ab eodemq́; ſeruus domi habitus, ac de ſtupro ab eius uxore Sthenobœa, quæ Anthea Homero dicitur, ſolicitatus eſt. Qui quòd facinus auerſaretur, ab eadẽ apud uirum falsò accuſatus, cũ literis ad Ariobatum ſocerum miſſus eſt, quibus ſcribebatur, ut ille occideretur. Ariobatus itaque eum contra Chimæram monſtrum miſit, qui equo Pegaſo adſumpto, illam è ueſtigio ſuperauit. Poſthæc ad Solymorum bellum. Poſtremò ad Amazonas miſſus, uictor pariter rediit, pro quibus meritis Ariobati filiam duxit Archimenen, ex qua filios ſuſcepit Iſandrũ, Hippolochũ, & Laodamiam. Homer. lib. 6 Iliad.

ἡ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονι Βελλεροφόντῃ
Ἴσανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον, καὶ Λαοδάμειαν.

Bellerus, Corinthiorum primas quidam, à quo interfecto, Bellerophontes dictus eſt, quum ante Hipponous

 dicere-

diceretur. Ex commentarijs in Bocatium.

Bello, *urbs Hiſpaniæ citerioris ad Beſipponen portum,ut auctor eſt Plinius.*

Bellona,*Dea belli,ſororq́;Martis.Virgil.*9.Aeneid. *Quam cum ſanguineo ſequitur Bellona flagello.*

Bellouaci,*populi Galliæ inter Belgas,olim belli gloria eximij:quos Cæſar, eorum duce interfecto,in poteſtatem accepit.* Apud Cæſarem in Commentarijs.

Belon, *urbis & fluuij nomen in Hiſpania Bætica, apud Strabonem lib.3.*

Belunum, *Venetiarum oppidum in Italia, ut Patauinum,Opitergium,Altinum,Cõcordia,Colonia. Volat.*

Bemarchius, *Cæſarienſis Cappadociæ ſophiſta,ſcripſit res geſtas Conſtantini principis libris decem: præterea declamationes quaſdam & orationes.auct. Suid.*

Bembinadia, *Plinius cap.6.lib.4. nomen quo regio Nemæa uocitata eſt.* Hoc autem iu loco contendit Hermolaus,*Bembinadia non Bembina legendum.* Cuius uerba *hæc ſunt:Legendum eſt Bembinadia,fuit enim uicus* Bembina:unde *Nemæus leo à poëtis Bembinites dictus. Sed & in Plautino milite ubi dicitur,Bombamatides eſ lutum inſtar,cogitent legentes an emẽdandum ſit,Bembinatidis belluæ inſtar, hoc eſt,Nemæi leonis inſtar.*

Benacus,*lacus Galliæ.* Vide BAENACVS.*Recti us ſine diphthongo.*

Benedictus, *patria Nurſinus,primò Sublacum ſeceſſit,ubi ordinem monachorũ inſtituit,in Italia primum, quem antea Baſilius in oriente conſtituerat.* Deinde *cùm à frequentibus adiretur, uitandæ gloriæ gratia,*

Caſinum

Caſinum uenit, ubi templum Apollinis Ioanni Baptiſtæ dedicauit. Ad quem Totilas, rex Gotthorũ experiundi uaticinij gratia dicitur incognitus ueniſſe, ſeruo præmiſſo cultu regio, ab eoq́; patefactus fuiſſe. Deceßit Caſinij Benedictus, ubi & ſepultus cum Scolaſtica ſorore, Imperante Iuſtino ſeniore. Fuit & alter eiuſdem nominis, eodem ferè tempore quo ſuperior Benedictus, qui à Gregorio tertio memoratur in dialogo. Viuebat monachus in Latio, XL. ab urbe lapide.

Beneuentum, oppidum eſt Samnitum in Italia, ut ſcripſit Plinius capite 11. libro 3. Antea Maleuentum uocabatur. Hæc urbs à Diomede condita fertur: apud quam XXX. millia Samnitum cæſa fuerunt, Sulpitio & Petilio conſulibus.

Berecyntia (inquit Seruius) mater Deûm, dicta à monte Phrygiæ Berecynto, cuius ultima ſyllaba caret aſpiratione, quam addimus quoties montem Deli Cynthum dicimus. Eſt autem tenuis iſta diſcretio, quibus nominibus ſubtrahi debeat aſpiratio. Nam ecce, Ripæi montes Arcadiæ, non ſcribũtur cum aſpiratione: quam addimus cùm Riphæos montes Scythiæ ſignificamus. Hæc Seruius apud Virg. lib, Aeneid. 9.

Ipſa Deûm fertur genitrix Berecyntia, &c.

Berecyntus, mons Phrygiæ eſt, & nomen oppidi, in quo mater Deûm Cybele priſcorũ ritu colebatur. unde Berecyntia, etiam dicta eſt. Plin. lib. 16.

Berenice, uxor Ptolemæi Lagi, mater Philadelphi, rara mulier forma, & uiro dilectißima: de qua apud Theocritum. Berenice item altera, Philadelphi filia,

quæ deinde Ptolemæo Euergetæ fratri nupſit. cuius crines in cœlum relati putantur perſuaſione Cononis mathematici. De quibus elegiam compoſuit Callimachus, conuerſam deinde à Catullo. Alia prætcrea fuit Berenice Herodis Aſcalonitæ filia, quæ nupſit etiam Agrippæ fratri. Strabo ſic ait: Cæſar Auguſtus magno honore proſecutus eſt Herodis liberos, ſimiliter ſororem Salomen, eiuſq; filiam Berenicē. Alia item ex eadem progenie Berenice fuit, quæ Salomes Herodis ſororis filia fuit, nupſit Ariſtobulo Herodis eiuſdem filio, quem pater poſtea interfecit. auctor Ioſephus. Berenice quoque quam Græci Pherenicen appellant, fama celeberrima, & filia, & mater, et ſoror Olympionicarum fuit, ut ait Plinius libro 7. capite 41. Pauſanias quoque hanc dicit cognominatam Callipatram, ac habitu uirum aſſimulantem, ludis interfuiſſe ubi Piſithodum filium coronatum uidit: cognitamq;, ac quæſtione habita, quod ad ludos mulieribus interdictos ueniſſet, meritis ſuorum abſolutam fuiſſe. Auctor Aelianus de uaria hiſtoria. Valerius item, Berenicæ (inquit) contigit, quod nulli alteri mulieri, ut Gymnico ſpectaculo intereſſe contigerit. Ex Volater.

Bergidum, urbs Hiſpaniæ Ptolemæo.

Bergion, & Albion, gigantes filij fuêre Neptuni, ab Hercule interfecti, ut ſcribit Pomponius Mela lib. 2.

Bergomum, oppidum Italiæ Tranſpadanæ, quæ regio eſt undecima, & Bergomates eius oppidi incolæ, ut ſcribit Plin cap. 17 lib. 3.

Berilius, Boſtrenæ urbis Arabiæ præſul, cum plura

rectè pro religione ſcripſiſſet, ad extremum omnia corrupit, peregrina quædam & procul à ueritate adducens. Quare præſules non pauci conuenêre diſceptationis gratia. Inter quos Origenes ita errorem eius confutauit, ut redire eum ad ſanitatem compulerit. Euſeb.6.

Bernaba, urbs Hiſpaniæ Ptolemæo.

Bernardus, abbas inter Burgũdos nobili ortus genere, anno ferè uiceſimo ſecundo ætatis, ſub abbate Stephano, qui tertius fuerat in cœnobio Ciſtertienſi, paulò antè inſtituto, unà cum triginta ſocijs monachum profeſſus, doctrinæ. uitæq; laudata fama adeo profecit, ut Claræuallenſi cœnobio tunc primùm Roberti uiri illuſtris impẽſa conſtructo, præpoſitus ſit: cui annos triginta ſex præfuit. Plura reliquit ſcripta: commentarios in Cantica, Conſiderationes diuinæ cõtemplationis ad Eugenium pontificem, Vnde Pontificij muneris ratio ducatur. Varias inſuper epiſtolas, ſermones etiam in diebus ſolennibus habitos. auctor Volaterranus.

Beroë, Semeles matris Bacchi nutrix, Ouid. Meta. 3. Ipſaq; erat Beroë Semeles Epidauria nutrix.

Berœenſes, populi in Cœleſyria, Ptol lib 5. cap. 23

Beronice, oppidum eſt in Arabico ſinu, ſic à Philadelphi Ptolemæi matre nominatùm. Auctor Strabo.

Beroſus, Chaldæus in Aſtrologia clarus, cui ob diuinas prædictiones, Athenienſes in Gymnaſio ſtatuam inaurata lingua ſtatuerunt, uti Plin. refert lib. 7. cap. 37.

Berſane, uidua è Damaſco ab Alexãdro Magno adamata, ut ſcribit Diodorus.

Berytos, ciuitas eſt Phœniciæ clariſſima, quæ uulgò

hodie dicitur Barutus uel Barutum.auctor Strabo. De qua uide Volaterran.lib.6.

Beſippo, Hiſpaniæ portus eſt, nõ procul à Mellaria urbe,patria Pomponij Melæ.Plinius,Portus, Baſippo: oppida,Belon,Mellaria.

Beſſa,ciuitas eſt Phocidis. Eſt & altera eiuſdem nominis arx in Peloponneſo.auctor Strabo.

Beſſara, ciuitas eſt Aſſyriæ apud Ptolem.

Beßi,populi ſunt Thraciæ ad Strymonem, auctore Strabone.Horum etiam meminit Ouid.de Ponto. Viuere quàm miſerum eſt inter Beſſosq; Getasq;.

Beßiga,Stephano emporium in India:unde Beſſygitæ,populi qui humani carnibus ueſcuntur. Ibi eſt amnis Beſſygas,ut idem tradit.

Beſtia, Appia legitur apud Volat. lib.14. ex Liuij li.2.belli Punici,apud quẽ nunc legimus Veſtia Oppia.

L.Beſtia in cõiuratione Catilinæ memoratur à Sal.

Bethania,caſtellũ Paleſtinæ.Marthæ ac Magdalenæ memoria conſpicuum.Eſt & altera Bethania trans Iordanem,ubi Ioannes quondam baptizabat. auctor Vol.

Bethis,uide BAETIS.

Betica,ſiue Bethyca,uide BAETICA.

Betulla Hiſpaniæ oppidum, & Betulo fluuius, cuius irrigatione ager Barcinonẽſis lætiſſimus eſt.auct Põp. li.2.in diſcrip.Hiſpaniæ,oppidum hodie dicitur Beſon.

Bianor,cognomento Oenus,Tuſci & Mantûs filius, dicitur Mantuam condidiſſe,ut eſt auctor Ser. Fuit itẽ unus ex Troianis principibus qui cum Oileo auriga ab Agamemnone interemptus eſt,teſte Hom.lib.Iliad.11.

Biatia,

Biatia,Hiſpaniæ urbs,apud Ptolemæum.

Bias,Prienæus unus è ſeptem ſapiētibus Græciæ, fertur in cauſsis orandis acutiſsimus fuiſſe. Cùm patriam captam fugeret,nihilq́;(uti ceteri)exportaret, rogāti cauſam,illud uulgatum apud Ciceronem reſpondit,Omnia mea mecum porto.

Bibaculus,patria Cremonenſis, ut ſcribit Euſebius, qui ſimul & Catullus inter poëtas Iamborum Latinorum ponuntur Quintiliano. Eſt & Bibaculus alter, cuius meminit Cæſar in Commentarijs.

Bibaga,inſula eſt Indiæ, oſtreis & conchylijs referta,ut ſcribit Plin:lib.6.cap.21.

Bibiana,uirgo Romana et martyr ſub Iuliano, quæ unà cum parentibus martyrum corpora ſepeliebat, ſepulta eſt apud Palatium Lucinianum. auctor eſt Volaterranus lib.3.

Biblia,ut Calepino ſcribitur, uxor Duellij Romani, qui primus Romæ nauali certamine triumphauit: quæ tantæ pudicitiæ fuit,ut illo ſeculo pro exemplo fuerit, quo impudicitia monſtrum erat,non uicium.

Biblis,filia Mileti nefando ſui fratris amore exarſit. Quem propter hoc è patria profectum ſequens tandem contabuit, ut ait Ouidius lib.9. Metamorph. uel etiam ſe ſuſpendit,ut idem De arte amand.

Biblida quid referam,uetito quæ fratris amore
Arſit? & eſt laqueo fortiter ulta nefas?

Bibracte, Heduorum oppidum in Gallia,ut eſt apud Cæſarem in Commentarijs.

Bibulus, collega Cæſaris in conſulatu in quem Tran=

quilli

quil'i diſtichon cauillatur,

Non Bibulo quicquam nuper, ſed Cæſare factum eſt:
Nam Bibulo fieri conſule nil memini.

Idem Ciceroni proximam prouinciam in Aſia tenebat: auctor Plutarchus.

Bicurgium, urbs Germaniæ Ptolem. hodie Erffordia, Erffurt.

Bidini, populi ſunt Citarijs, & Cacirinis uicini, ut auctor eſt Plin. lib. 3. cap. 8.

Biendinum, citerioris Hiſpaniæ portus eſt, auctor Plinius lib. 4. in deſcriptione citerioris Hiſpaniæ.

Bigargitani, populi ſunt Hiſpaniæ citerioris, auctor eſt Plin. lib. 3. cap. 3. Tarracone (inquit) diſceptant populi XLIIII. *quorum celeberrimi ciuiũ Romanorũ, Dertuſani, Bigargitani.*

Bigerones, populi ſunt Galliæ in Aquitania, ut eſt apud Cæſarem in Commentarijs, proximi Tarbellis, Vocatijs, Taruſacijs, Setiatibus, & Hiſpaniæ citeriori.

Bigerra, Hiſpaniæ ciuitas eſt Ptolem. cui uicina eſt Setabis urbs, lino tenuiſſimo nobilitata: unde ſudaria Setaba à Catullo commemorata: uulgò Beyer.

Bilbilis, ciuitas eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis, ferri gloria nobilitata, dicente Plinio libro 34. cap 14. Hæc alibi atq; alibi utilior, nobilitauit loca gloria ferri, ſicut Bilbilin in Hiſpania, & Turiaſſonem, Comum in Italia, cum ferraria metalla in his locis non ſint.

Billis, Aſiæ fluuius eſt non longè ab Heraclea diſtans. auctor Plin. lib. 6. cap. 1.

Bion, Boryſthenites, Cratetis auditor, ad Cynicam

prius ſectam tranſijt, ſumpto pallio et pera: deinde ad Theodorea inſtituta conuertit. reliquit commentarios plures qui non extant. Apophthegmata item plura. auctor Suidas.

Bipedimui, Galliæ in Aquitania populi, de quibus uide Plin. lib. 4. cap. 19.

Biracellum, urbs Tuſcorum Ptolemæo, hodie Vicarellum.

Biſaltæ, Macedoniæ gens libera, inter Strymonem & Edonicum ſinum; ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. 10. Stephanus Biſantem uocat, coloniamq́ eam Græcam à Samijs deductam Volaterranus.

Biſcargis, ciuitas eſt Hiſpaniæ, ut teſtatur Ptolem.

Biſtones, gens eſt Thraciæ, & Biſtonum ſtagnum, ut eſt apud Plin. lib. 4. cap. 11.

Biſurgis, fluuius eſt Germaniæ, ut ſcribit Strabo in exordio libri 7. ſic enim ait: Biſurgis & Lupias amnis in unum ad Amaſiam deferuntur, ſtad. DC. à Rheno ſemotus, &c.

Bithynia, regio eſt Aſiæ Hæc prius Bebrycia Solino appellata eſt, deinde Mygdonia, poſtremò ex regis nomine Bithynia. Strabo Bithyniam prius Myſos habitaſſe dicit: quod ſanè probare uidetur & Dionyſius poëta, qui dixit Boſphorum Thracium, apud quem Bithynia eſt, Myſium quandoq; appellatum. Aſſentitur Herodotus, qui dicit Thraces in Aſiam tranſuectos Bithynios eſſe appellatos, templumq́; & uaticinium Martis habuiſſe, & à Boſphoro uſq; ad Rhebam flumen regionem tenuiſſe. De his pluribus Herodotus.

Bitias,

Bitias, nomen eſt uiri: quē teſte Seruio Liuius dixit eſſe præfectum claßis Punicæ, apud Vir. Aeneid. 1.

Biton, uide infra in dictione CLEOBIS.

Bituitus, Auernorum rex in Gallia, ſpecie colloquij comiter hoſpitio inuitatus à Cn. Domitio & uinctus eſt, & Romam deportatus.

Biturgia, urbs Tuſcorū Ptolem. hodie Mallianum.

Bituriges, Galliæ Aquitanicæ populi liberi, ut ſcribit Plinius lib. 4. cap. 19. Hi uno die uiginti urbes incenderunt, ut Cæſarem commeatu & pabulatione prohiberent. Horum oppidum Auaricum, cuius Cæſar in Commentarijs meminit.

Biumbres, ἀμφίσκιοι, populi ſunt quicunq; inter Tropicos habitant, ad meridiem. quandoq; enim incidentes habent umbras, cùm à meridie ſol ad gnomonem accedit rectum; ad ſubiacens planum: quandoque autem in aduerſum, cùm ſol in aduerſum conſiſtit. Verba ſunt Strab. lib. 2.

Byzia, ut placet Plin. ut alijs Bizia, arx regū Thraciæ, hirundinibus inuiſa, ob Terei nefandum crimen. non quòd illic facinus patratum ſit (in Daulide enim Phocidis oppido contigit) ſed quòd ea Terei patria fuerit, teſtibus Thucydide & Pauſania.

Bizon, urbs Thraciæ, terræ hiatu rupta, auct. Plin. lib. 4. cap. 11. Hæc urbs in medio Calatidis & Appolloniæ ſpacio ſita eſt: Bizonia Straboni dicta.

Blaëna, Ponti regio ſatis ferax, per quā Anias flumen illabitur. Hoc in loco Mithridates, cognomento Eupator, Nicomedis Bithyni copias funditus deleuit, haud

quidem

quidem præſens, ſed per imperatores: unde ille cum paucis domum fugiens, ſeruatus eſt, & inde in Italiam nauigauit. Verba ſunt Strabonis lib.12.

Blanda, Italiæ urbs eſt in littore Brutio, non procul à Bato flumine & Parthenio portu. Plin. lib.3. cap.5.

Blande urbs eſt Hiſpaniæ citerioris in agro Barcinonenſi ad Larnum flumen ſita. auct. Plin. lib.3. cap.3.

Blaſcō, inſula in Galliæ ora, in oſtio Rhodani prius Metina dicta, teſtibus Plin. lib.3. cap.5. & Strab. lib.4.

Blemmiæ monſtroſi populi apud Aethiopes. auctor Plin. lib.5. cap.8. & Pomponius libro primo in fine deſcriptionis Africæ.

Blerani, Italiæ populi Cortonenſibus, & Cepenatibus uicini. auctor Plin. lib.3. cap.5.

Bliteræ, Narbonenſis prouinciæ urbs olim Septimanorum colonia, ut Arelate Sextanorum, & Arauſio Secundanorum. Plin. lib 3. cap.4.

Boagrius, Locrenſium amnis, qui Thronion urbem præterfluit. Strab. lib.9. Huius etiam meminit Homer.

Bobium, oppidum ad Apœnini iuga ſitū, ubi nobile cœnobium à Theodolinda regina Longobardorum extructum, quo in loco nuper huiuſmodi libri reperti ſunt, Rutilus Numatianus, Heroicum Sulpitij carmen, LXX. epigrammata, Terentianus Maurus de literis, ſyllabis, et metris omnis generis, Cæſius Baſſus, Velius Lōgus de Orthographia. Adamātius Martyrius de litera B et muta, et V uocali, Probi Catholica, Cornelij Frōtonis elegantiæ Latinæ, Seruius grāmaticus de litera, liber perſimilis Iulio Polluci de uocabulis rerum. Paraphraſis

raphraſis ſuper ſex Virgilij libris, Trium Eclogarum Virgilij enarrationes, & alia præterea multa quæ Volaterranus enumerat.

Bocalium, Arcadiæ oppidum Megalopoli uicinum & Parrhaſiæ, ut ſcribit Plin. cap. 6. lib. 4.

Bocatius genealogiam Deorum ſcripſit, de fluminibus & montibus: præterea fabulas, pluraq; alia uernaculo ſermone. auctor Volaterr.

Bocchus, fuit Mauritaniæ & Getuliæ rex. Hic ligatum Iugurtham L. Syllæ tradidit, ut planè oſtendit Salluſtius in Iugurthino.

Boccori. qui & Concordienſes, populi ſunt Luſitaniæ. teſte Plin. lib. 4. cap. 22.

Bocenſes, Sardiniæ populi, teſte Plin. lib. 3. cap. 7.

Bochiana, oppid nomen Troglodytarum, apud Plinium lib. 6. cap. 29. in deſcriptione ſinus maris Rubri, Troglodytici & Athiopici.

Boderia, Ptolem æſtuariũ maris Britãnici, Tacito Bodotria dictum.

Boditicus, id eſt, Padus, Ligurum lingua amnis ipſe ſic uocatus, id eſt fundo carens. Verba Plin. lib. 3. ca. 16

Bodincomachum, oppidum iuxta Padum, alio nomine Induſtria. Plin. lib. 3 cap. 16.

Bœa, oppidum eſt Peloponneſi, in ſinu Argolico, non procul ab Epidauro, ut ſcribit Plin. lib. 4 cap. 5. in deſcriptione Achaiæ.

Bœbe Bœbes, ciuitas eſt Theſſaliæ regionis, & Bœbeis eius loci lacus, ad quem Bœbe ſita eſt. Strab. lib 9.

Bœotia, Græciæ regio, tria reſpicit maria, Peloponneſiacum

neſiacum, Siculum, & Adriaticum, totidemq́; in parti bus colonos habet. Caſtor & Muſæus antiquiſſimi ſcriptores ſcribunt (ut tradit Euſtathius) à Cadmo conditore Cadmeæ, id eſt, Thebarum, originem habuiſſe, qui ex oraculo bouem in ſedibus mutandis habuerit ducem. Sunt etiam qui ex ingenij pinguedine ſic uocatos putẽt Bœotos, inde ſus Bœotica apud Pindarum, prouerbium: & apud Plinium Hyantis, ob eãdem cauſſam appel lata. Vocabatur porrò & Aonia, & Meſapia, et Ogygia, ab Ogyge antiquiſſimo rege ei regioni primùm dominante: & Cadmeis, ut ſcribit Thucydides, et Hyãtis ab Hyante rege. auctores Pindarus, & Plinius lib. 4. cap. 7. qui etiam Bœotos antiquitus Hyantas ſcribit eſſe dictos. Bœotorum res copioſè Pauſanias & Diodorus lib. 5. tradiderunt.

Boetius, Zenone imperante ob affectatæ libertatis ſuſpicionem à Theodorico rege exilio damnatus: deinde cuſtodiæ traditus plura conſcripſit. Tandem ſimul cum Symmacho ſenatore ſocero ſuo, alijsq́; præſtantibus uiris interficitur, ut auctor eſt Euſebius.

Boëmia, Myſia Europæ regio ultra Danubium ſita; ſic dicta à Bemis, quos Ptolemæus in ea parte gentem maximam eſſe dicit. Huius regionis latitudo, longitudini par, trium fortè dierum iter, ſylua Hercynia undiq; cincta, Albi fluuio media irrigatur, ab oriente Moranos, ab arcto Saxones, ab occidente Noricum, à meridie Auſtriam et Bauariam habet. regionis metropolis Praga: Plura Aeneas Syluius, q Boẽmorũ hiſtoriã ſcripſit.

Bogadium, urbs Germaniæ Ptolem.

Boges, uir Perſa, ab Athenienſibus obſeßus, ubi nihil habuit commeatus in caſtris, liberos cum uxore primũ, demum ſeipſum interfecit. Herodotus lib. 7.

Bogudiana, pars Tingitanæ prouinciæ in Africa. auctor Plin. lib. 5. cap. 2.

Bogus, rex Mauriſiorum, qui Antonij partes ſequebatur in Actiaca pugna Strab. lib. 8.

Boianum, Samnitum urbs Ptole. hodie Bouianum.

Boij populi, ijdem qui Noici uel Bauari, ut teſtis eſt Strab. & Plin. cap. 17. lib. 3 Sunt item Boij, Lugdunenſis Galliæ populi, ut idem auct. eſt Plin. lib. 4. cap. 18. Quidam Borbonenſes eſſe dicunt.

Boin, oppidum Cyrenes regionis, Plin. lib. 5. cap. 5.

Boion, Doridis oppidũ in Græcia, teſte Plin lib. 4. cap. 7. Doris (inquit) in qua Sperchios, Erineon, Boion, Pindus, Cytinum.

Bola, oppidum agri Campani in Italia: cuius meminit. T. Liuius. Vnde Bolani, Coriolanis & Fidenatibus uicini, apud Plin. lib. 3. cap. 5.

Bolbitinum, Nili fluminis oſtium. Plin. lib. 5. cap. 19

Bolbulæ, oppidi & inſulæ nomen maris mediterranei, ut refert Plin. in deſcriptione inſularum ante Aſiam, cap. 31. lib. 5.

Bolentium, Pannoniæ urbs ſuperioris Ptolem.

Bolingæ, populi ſunt Aſiæ, Plin. lib. 6. cap. 20. uulgò Rachelſpurg.

Bomarei, Aſiæ populi ſunt à Caſpijs Orientem uerſus, ut auctor eſt Plin. lib. 6.

Bombos, Ciliciæ regionis fluuius, Plin. lib. 5. cap. 27.

Præte-

Prӕterea intus flumina Liparis, Bombos, Paradiſus.

Bomilcar, filius Amilcaris ducis, Pœnorum & ipſe dux, ueniens in ſuſpicionẽ Carthaginiẽſibus ne & ipſe cũ Agathocle conſpiraret, in medio foro patibulo ſuffixus eſt: unde ille magno animo de cruce in Pœnos clamitando, eorum ingratitudinem, atq; crudelitatem tam in patrem ſuum Amilcarem, quàm reliquos duces exprobrando, expirauit, Trogo Pompeio auct. lib. 33.

Bomitӕ, oppidi nomen eſt in Amano monte Syriӕ Antiochenӕ. Plin. lib. 5. cap. 22.

Bona dea, quam ueteres Faunam ſiue Fatuam, ſiue Sentam dixêre. Hanc Varro ſcripſit, tantӕ pudicitiӕ fuiſſe, ut nullus illam dum uixit prӕter uirũ, mas uiderit, nec nomen eius audierit: propter quod illi in operto ſacrificabant mulieres, & bonam deam appellabant.

Bonauentura, Franciſcanus Theologus, ex oppido Bagico regio: ob uirtutem & commentarios êditos, in Cardinalium numerum ex generali (quo nomine, ut peculiari, utũtur Franciſcani) à Gregorio decimo relatus eſt. habitum quo nunc utuntur Franciſcani Cardinales inſtituit, cum prius aliorum Cardinalium modo incederent, Dum priuatus eſſet, ne gratis uictitaret, ſacros aliquot libros ſcriptitare ſolebat, ac cuſtodi tradere mercedis loco uenũdandos, Poſtremò à Xyſto IIII. in catalogum relatus eſt. Huius poſtea libros in epitomen redegit Guilielmus Fulginas eiuſdẽ ordinis. Auctor Volaterranus. Fuit item Bonauentura alter eiuſdem ordinis Patauinus Cardinalis S. Cӕciliӕ factus, ſub Ioanne XXII, doctrinӕ ſanctitatẽ adiecit, ut qui pro martyre

ferè colatur, à Carranēſi principe ſagitta peremptus, dum eccleſiæ libertatem contra tyrannos tuetur. Vtriuſque auctor Volater. lib. 21.

Bonicius, præſul Auernenſis, uir ſanctitate clarus, cuius tunica etiam hodie monſtratur, qua à diua genitrice fuit donatus in exceſſu mentis, eādemq́; primùm ſacrificauit. auctor Volater.

Bonifacius, Romanus apud Tarſum Aglaës diuitis uiduæ res procurabat: cum qua rem habebat, ebrietate ceteriſq́; moribus infamis. Factus repente alius, martyrium ſub Diocletiano ſubijt, relatusq́; deinde à ſeruis Romam, eiq́; templum in Auentino dicatum, quod & Alexio poſtea commune fuit. Alius fuit Britānicus natione, præſul Maguntinus, apud Phryſios & ipſe martyr, quòd iuſſu Stephàni ſecundi Pontificis Pipinum Caroli patrem regem oleo ſacro perunxerit. Alius eius nominis præſul Carthaginiēſis Zenonē imperante. Alius item præſul Ferentinas, ambo cōfeſſores. Quintus præterea martyr Boſnenſis, Othonis tertij conſanguineus. Auctor Euſebius. His additur à Volaterrano Bonifacius Africæ comes, ſub Honorio Aelij ducis æmulus, Auguſtino amiciſſimus.

Bonni, colles Aetoliæ: accolæ, Bonnenſes Thucydidi dicuntur lib. 3.

Bononia, Ethruriæ princeps colonia, Felſina uocitata in octaua Italiæ regione, ut tradit Pli. lib. 3. ca. 15.

Bonus, presbyter Romanus, ſimul cum Fauſto & Mauro diaconis, Romæ ſub Valerio principe paſſus, ſepulti omnes in uia Latina. Auct. Volater.

Booſcœte, βοὸς κοίτη, Helleſponti urbs eſt, quæ Germanicopolis poſtea dicta eſt. Plin. lib. 5. cap. ultimo.

Booſura, βοὸς οὐρὰ, Latinè ſignificat bouis caudã, urbs eſt Cypri inſulæ, cui uicina eſt Tereta & Palæpaphus, quæ antiquum Veneris templum habet. Auctor eſt Strabo.

Bootes, Bootis, uel Bootæ, aut Bootus Booti, ſtella eſt iuxta Vrſam, & proinde dicta Arctophylax. Aratus, Tardus in occaſum ſequitur ſua plauſtra Bootes. Iuuenal. Frigida circumagunt pigri ſarraca Bootæ. Ouid. Arctophylax formam terga ſequentis habet. Habet quatuor ſtellas in dextra manu, quæ non occidunt.

Borama, Phœniciæ urbs eſt non procul à Beryto, & Bybio, ut auctor eſt Strab. lib. 16.

Borcani, populi Hirpinorum in Italia, non procul à Collatinis, ut auctor eſt Plin. lib. 3. cap. 11.

Borcobe, Thraciæ oppidum, Eumeniæ & Parthenopoli uicinum, ut auct. Plin. lib. 4. cap. 11.

Boreas, uentus qui Aquilo dicitur, ἀπὸ τῆς βοῆς, quòd ſonorus ſit ac procelloſus.

Boreoſtoma, Danubij fluminis unum ex oſtijs. Ex eodem enim alueo & ſuper Iſtropolin lacus gignitur LXIII. M. paſſuum ambitu, Halmirin uocant. Secundum oſtium, Naracoſtoma appellatur. Tertiũ, Caloſtoma iuxta inſulam Sarmaticam. Quartum, Pſeudoſtoma et inſula Conopon diabaſis. Poſtea Boreoſtoma et Spireoſtoma. Singula ora et oſtia tanta ſunt ut prodatur in XL. M. paſſuum lõgitudinis uinci mare, dulcemq; intelligi hauſtum. Verba ſunt Plinij de Danubij oſtijs lib. 4. cap. 12.

Borgodi. Aſiæ populi, in inſula Aſgilia, teſte Plinio lib. 6. cap. 28. in deſcriptione Arabiæ.

Borion, Africæ promontorium eſt, quod maiorem Syrtim includit, dicente Plinio libro 5. cap. 4. Promontorium quod maiorem includit, (Syrtim intelligit) Borion appellatur. Huius etiam meminit Strabo li. 17. Vltra Berenicen eſt paruum quoddam promontorium nomine Borium, quod eſt Syrtis oſtium.

Boron, eſt Troglodytarum oppidum, ut tradit Plinius lib. 6. cap. 29.

Borſippa, eſt Babyloniæ, quæ Meſopotamiæ coniuncta eſt inter Euphratis conuerſiones, urbs, Dianæ & Apollini ſacra. in qua maximum lanificium eſt. & maxima ueſpertilionum multitudo, qui lõgè maiores ſunt, quàm qui in ceteris locis capiuntur & in eſum condiuntur. Ex Strabon. lib. 16. Huius urbis artificioſi lanificij meminiſſe uidetur Martialis, dum ſcribit carmen illud,
Texta Semiramia quæ uariantur acu.

Boryſthenes, quartus Scythiæ fluuius, ſecundũ Iſtrũ omnium maximus: & non modò Scythicorum fluuiorum longè uberrimus: ſed etiam ceteris uberior præter Aegyptium Nilum, cum quo non licet alium comparare. Cæterum uberrimus eſt Boryſthenes paſcua præbẽs amœniſsima & accommodatiſsima pecoribus, necnon optimorum ac ſingularium affatim piſcium, idem ad potandum ſuauiſsimus, liquidus inter turbidos fluens. In cuius quoque oſtio ingens uis ſalis ſua ſponte concreſcit: præbet idem ingentia cete ſpinis carentia. Verba ſunt Herodoti in Melpomene. De Boryſthene Plinius,

Strabo,

Strabo,Solinus: ſed omnium diligentiſſimè Herodotus lib.4.cuius uerba adſcripſimus. Vide etiam *Pomponium in ipſo exordio lib.2.*

Boryſthenidæ, populi ad Boryſthenē amnem, aucto re Pomponio, Tum Boryſthenes(inquit)gentem ſui nominis abluit.

Boſgœdariza, locus eſt in confinibus maioris Armeniæ ſitus. Auctor Strabo lib.12.

Boſphorus, à bouis meabili tranſitu dictus: alter Thracius latitudine D. paſſuum quà Darius pater Xerxis copias ponte tranſuexit. Alter Cimmerius Boſphorus in introitu Mæotidis, per quem palus Mæotica in pontum defluit. Ouid.

Boſphorus & Tanais ſuperat, Scythiæq; paludes,

Cimmeriū quidam ex eo dictum putant, quòd Cimmerios populos habeat, qui eius frigidiſſimam partem incolant. Cimmerij porrò Boſphori latitudo eſt M M. D. paſſuum. At inter duos Boſphoros, Thracium ſcilicet & Cimmerium, directo curſu, ut auctor eſt Polybius, D. M. paſſus interſunt. Circuitu uerò totius ponti uicies ſemel centena quinquaginta M. ut auct. eſt. Varro, & ferè ueteres. Hæc ex Plin.lib.4.cap. 13. ubi copioſiſſimè tractantur.

Boſtra, Phœniciæ urbs ad mare ſita, Byblo uicina, ut tradit Strab.lib. 16.

Bottiæi, Thraciæ populi, quorum meminit Plin. lib. 4.cap.11. in deſcriptione Thraciæ.

Botrys, oppidum eſt Syriæ Phœniciæ, cuius mentionem facit Pli.li.5.ca.20.in deſcriptione mōtis Libani.

Bouianum, Samnitium colonia uetus, dicente Plin. lib.3.cap.12. Samnitium, quos Sabellos, & Græci Saunitas dixêre colonia Bouianum uetus, &c.

Bouillæ, oppidum eſt Italiæ in agro Latino haud procul à Roma, uia quæ Ariciam ducebat, ut ait Aſcon. Pli. lib.3.cap.5.

Brabaſthenes, mons quem Liuius lib.4 de bello Macedonico decem millibus paſſuum à Lacedæmone diſtare dixit.

Bracarum, conuentus unus è ſeptem Hiſpaniæ. Vniuerſa enim prouincia Hiſpaniæ diuiditur in conuentus ſeptem, Carthaginenſem, Tarraconenſem, Cæſaraugustanum, Clunienſem, Aſturum, Lucenſem, Bracarũ, Verba ſunt Plin.lib.3.cap.3.

Bracata Gallia, prouincia Narbonenſis dicente Plinio, Narbonenſis prouincia appellatur pars Galliarum, quæ interno mari alluitur, Braccata antè dicta, amne Varo ab Italia diſcreta, Alpiumq; ſaluberrimis Romano imperio iugis, Hæc Pli.li.3.ca.4. Conſtat autẽ Braccatam dictam eſſe è ueſtium habitu, cùm reliqua à nutriendi capilli ſtudio Comata diceretur, quãquam ſunt qui toti id nomen Galliæ falſò tribuant, illo Lucani uerſu moniti: Crinibus effuſis toti prælate Comatæ. Conſtat enim ex lib.11. Cornelij Taciti, Comatam à Narbonenſi aliam eſſe omninò. Vide Plin.lib.4.cap.17.

Brachara, apud Ptolemæum, uulgò hodie Bracha. Cuius præſul metropoliticus, ſimul et primaſ regis Luſitaniæ appellatur. Auctor Volater. Bræcara Ptolem.

Brachmanes, Indiæ populi, & philoſophi: quorum philoſo

philoſophandi genus, ut indicat Strab.li.15.non adeo à Pythagoricis præceptis alienum eſt. Adnotauit Porphyrius Platonicus ſapientes Indorum nominatos fuiſſe Gymnoſophiſtas: qui quidem ſi generis ſucceßione in ſtudio religionis, & ſapientiæ procederent, Brachmanes dicti ſint: qui uerò idem electione tantùm profiterentur, Samaneos dictos ait, quorum uitam ſcripſit Bardeſanes Babylonius. Habent igitur ſuos Indi ſapientes, quorum potißimi Brachmanes, quos Apollonius in terra eſſe, & non in terra dixit, ſicut Philoſt. ſcribit li. 3. ob perpetuam ſcilicet rerum cœleſtium contemplationem. Hi mundum dixêre creatum, corruptibilemq́;, & ſphæricum, quem uniuerſum conditor & adminiſtrator omnium Deus peruadat. Noſtram autem uitam nihil eſſe aliud, quàm uiuidum quendam hominis conceptum: mortem uerò, natiuitatem ad ueram illam & felicem uitã his q̃ rectè philoſophati ſunt. Ex Strabone libro 15. Horum etiam meminit Plinius libro 6. cap. 17.

Brachodes, extrema urbs Africæ minoris Ptolem.

Brachybios Dionyſius uocat Aethiopes, quòd ſint breuis æui, qui nec ultra annos XL. uiuant.

Bractia, inſula eſt una Illyrici. Inſulas autem Illyrici amplius mille frequentatas, Plin. eſt auct.

Bræcara Auguſta, Ptolemæo: aliàs Brachara Metropolis Portugalliæ.

Bragæ, inſulæ quædam ſunt deſertæ, ut tradit Plin. libro 6. capite 28.

Brana, Turdulorum oppidum eſt in Hiſpania, & conuentus Cordubenſis. auct. Plin. cap. 1. lib. 3.

Branchidæ, Apollinis Didymæi ſacerdotes, apud Poſideum oppidum & promontorium Ioniæ, qui locus (inquit Plin. li. 5. ca. 29.) prius Branchidarũ oraculum dicebatur, nũc Didymæi Apollinis, quo in loco de Brãcho et Apollinis amore conficta fabula eſt. Stra. li. 14.

Branchus, puer Theſſalus ab Appolline adamatus.

Brancoſi, populi ſunt Aſiæ, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 20.

Braſidas, dux Lacedæmonius, circa Amphipolim ab Athenienſium multitudine impar deprehenſus, claudendum ſe præſtitit, ut per longum coronæ ambitum extenuaret hoſtium frequentiam: quaq; rariſſimi obſtabant, erupit. auctor Frontinus.

Brattia, Mœſiæ prouinciæ, quæ Pannonijs iungitur inſula eſt, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. ult.

Brauron, Atticæ oppidum, ubi Dianæ Brauroniæ ſacellum eſt. auctor Strab. lib. 9. & Plin. lib. 4. cap. 7.

Brauum urbs Hiſpaniæ Ptolem.

Brepium, promõtorium eſt Achaiæ, teſte Plin. li. 4.

Bregi, et Breges, et Phryges ijdẽ ſunt. Strab. lib. 12.

Bregmenteni, Aſiæ populi in Troade. auctor Plin. cap. 30. lib. 5.

Brennus, Senonum Gallorum regulus, & dux: in cuius mentione occupatiſſmus eſt Liuius lib. 5.

Bretena, urbs Italiæ ſub Venetia Ptolemæo, Brintum hodie.

Bretolæum, Ptolemæo, Britũ nunc dictũ, Luſitaniæ oppidũ.

Breuci, Pannoniæ ſunt populi, quos Saus amnis præterfluit, ut tradit Plin. cap. 25. lib. 4.

Breuni, Plinio inter Alpinas gẽtes numerantur. Sic enim ſcribit lib. 3. cap. 20. Gentes Alpinæ deuictæ, atq; ſub imperium populi Romani redactæ, Triumpilini, Camuni, Vennotes, Venonetes, Hiſarci, Breuni, &c.

Bria, uide infra in dictione MENEBRIA.

Briareus, gigas fuit, alio nomine Aegæon dictus, quẽ perpulchre his uerſibus depinxit Vir. li. Aenei. 10

Aegæon qualis, centum cui brachia dicunt
Centenasq; manus, quinquaginta oribus ignem
Pectoribusq; arſiſſe, Iouis cúm fulmina contra
Tot paribus ſtreperet clypeis, tot ſtringeret enſes.

Brias, Briadis, urbs eſt Piſidiæ regionis in Aſia. auctor Strab. Artemidorũ antiquũ ſcriptorẽ teſtẽ citãs.

Brigantes, Hyberniæ populi Ptolemæo, hodie Gana forda ciuitas.

Brigantium, Hiſpaniæ ciuitas: uulgò hodie Compoſtella, oppidũ S. Iacobi. Ptolemæo Flauium Brigantiũ dicitur. Eſt & Brigantiũ, urbs Cenomanorum Ptol.

Brigiani. populi inter Alpinas gentes Plinio numerantur lib. 3. cap. 20.

Brigida, mulier uitæ ſanctitate inſignis, Romam uenit è Suetia, Vrbano V. Pontifice maximo, quatuor liberos mares, ac totidem fœminas omnes ſanctos habuit, inter quos Catharinam, quæ eam uiduam Romam comitata eſt, cuius etiam cura atq; opera in patriam relata eſt. auctor Volaterranus.

Brileſſus, Aegialeus dictus, Atticæ mons eſt. auctor Plin. lib. 4. cap. 7.

Brileton, mons eſt Atticæ regionis prope Tharnen.

Vtriuſq;

Vtriuſq; meminit Plin.lib.11.cap.37.

Briſabritæ, Aſiæ populi, quorum mentionem facit Plin.lib.6.cap.20.in deſcriptione Indi fluminis.

Briſeis, Homero Iliados 1. Phrygia puella, forma nobilis, quæ capta ex Lyrneſſo regia Minetis, Achilli in ſortem ceſſerat. Verùm quia Chryſeis filia Chryſæ ſacerdotis Apollinis, quæ Agamemnoni contigerat, à patre repetita fuit, communi conſilio reſtituta eſt, ut exercitus à peſtilentia liberaretur, quam Apollinem intu liſſe putabant. Quare Agamemnon Briſeida Achilli eripuit, quam rem grauiter ferens, amplius pugnare noluit. Nec unquam potuit precibus, aut donis, aut minis induci ut pugnaret, donec Patroclum chariſſimum ſocium in armis ſuis ab Hectore occiſum audiuit. Huius Horat. Carm. 2. Ode. 4. meminit.

.Prius inſolentem
Serua Briſeis niueo colore
Mouit Achillem. Extat Briſeidos epiſtola inter Ouidianas.

Britannia, quæ Albion à ueteribus etiam appellatur, Diodoro ac Straboni forma triangulari, lateribus inæqualibus ac tribus erectæ promontorijs eſt, Cantio, Heleno & Orcha. Sita etiam è regione Galliæ circuitu XXII millibus ſtadijs Straboni, duobus millibus paſſuum Cæſari. Lõgitudine uerò DCCC. latitudine CCC. millibus. Plin.lib.4.cap.16. Vulgò Anglia dicitur.

Britius, Archiepiſcopus Turonenſis, Martino ſucceſſit, cui aliquando aduerſarius fuit diaconus. auctor Volaterranus.

Britona,Nympha Cretenſis formoſa, quæ cùm perpetuo uirginitatis uoto,uenationi uacaret, ad uim & ſtuprum Minois regis declinandum, ſe in aquas præcipitem dedit. Alijs Britomartis dicitur,ut Diod.li.5. Vide commentarios in Bocatium.

Britones,Galliæ populi inter Aquitanos.

Briuates,Galliæ Celticæ portus Ptolem.

Brixellum,oppidũ inter Mantuã et Cremonã. Vol.

Brixia,urbs eſt Tranſpadanæ regionis, quam Cenomanni populi ædificauerunt, qui poſt Inſubres iu Italiam uenerunt:T. Liuio,Polybioq; teſtibus. Eſt & Aſiæ fluuius Plin.lib.6.cap.27.

Brixillum, oppidum apud Mutinam Plinio ponitur lib.3.cap.15.in deſcriptione octauæ regionis Italiæ.

Brongus, fluuius de quo in dictione ANGRVS.

Bromius,Bacchi epitheton, à Græco uerbo βρέμω,id eſt,fremo.

Brontes dicitur unus Cyclopum, & miniſter Vulcani, interpretaturq; tonitrus. Alter Steropes, id eſt, fulgur. Tertius dicitur Pyracmon,quaſi ignita incus. Virgil.lib.8.Aeneid.

Ferrum exercebant uaſto Cyclopes in antro,
Brontesq;,Steropesq;, & nudus membra Pyracmon.

Hic ab Ouidio uocatur Acmonides lib.4.Faſtorum.

Broteas, & Ammon,cæſtibus claruerunt. Ouid.lib. 5.Metamorph.Hinc gemini fratres, Broteasq; & cæſtibus Ammon Inuicti,&c.

Brotheus,Vulcani,filius,propter oris deformitatem illuſus,ſeſe in ignẽ iniecit,uitamq; incendio finiuit. Ouid.in Ibin.

Quodq;

Quodq́; ferunt Brotheum *feciſſe cupidine mortis,*
Des tua ſuccenſæ membra cremanda pyræ.

Brullitæ *populi,* Epheſo *tribuuntur à* Plin.li.5.*cap.* 29.Epheſum(*inquit*) *alterum lumen* Aſiæ, *remotiores cõueniunt* Cæſarienſes,Metropolitæ, Cylbiani *inferiores & ſuperiores* Myſomacedones,Maſturenſes,Brullitæ,Hypæpeni, Dios Hieritæ.

Brundulum,*portus, quem* Ateſis *amnis ex* Tridentinis Alpibus *fluens facit.* Auct.Plin.lib.3.*cap.*16.

Brunduſium, *urbs & portus* Calabriæ, *quam Græci* Meſapiam *uocant,& antè* Peucetiam *à* Peucetio Oenotri *fratre.auct.*Plin.lib.3.*cap.*11. Brunduſium *à forma ceruini capitis,quod* Meſſapij *uernacula lingua ita nominant. Clariſsima eſt hæc urbs, nobili portu,quo tuta iam olim* Romanis *in* Græciã *uia fuit,tum & fuga* Põpeij *à* Cæſare *obſeſsi,& fama* Appiæ *uiæ hucuſq́; ſtratæ nobilis.* Hæc Vadianus *ex optimis quibuſque ſcriptoribus.*

Bruſa, *urbs eſt* Bithyniæ, *ab* Annibale *condita ſub* Olympo *mõte,teſte* Plin *lib.*5.

Bruti,*plures fuêre apud* Romanos,*quos à* Iunio Bruto *cognomen accepiſſe exiſtimamus* De quo ſic Cornelius Nepos:Iunius Brutus *ſorore* Tarquinij Superbi *genitus, quum eandem fortunam timeret in quam frater inciderat, qui ob diuitias & prudentiam fuerat ab auũculo occiſus, ſtultitiam finxit, unde* Brutus *dictus. Plura de hoc et alijs* Decio,Lucio,Marco Brutis,*lege apud* Liuium,Plinium,Plutarchum,*& reliquos.*

Brutij, Italiæ *populi tractum quem nunc* Calabriam

uocant, occupant, poſt Laum fluuium incipientes, & in fretum Siculum modo peninſulæ excurrentes. Lucanorum hi paſtores, & transfugæ fuêre. lingua enim Lucanorum, Brutij rebelles fugitiuosq́; ſignificat. auctor Strab. lib. 6.

Bryax uel Brias, ſculptor fuit Marmorius, qui Mauſoleum unà cum alijs fecit.

Bryazon, amnis Aſiæ in Bithynia. Plin. lib. 5. cap. 32

Brygion, inter urbes Macedoniæ Plinio ponitur libro 4. cap. 10.

Bryſani, Ciconum uicini inter Scythicas gentes Plinio referuntur lib. 6. cap. 17.

Bryſæ, Thraciæ populi apud Plin. lib. 4. cap. 11. in deſcriptione Thraciæ.

Bryſea, ciuitas Laconiæ, ut ſcribit Porphyrius apud Homerum lib. Iliad. 2.

Bubaſtis, Aegypti urbs in qua Dianæ, quam Bubaſtin nominant, clariſſimum fuit templum, & inter cetera maximè ſpectabile, ut in Euterpe ſcribit Herodot. Hæc Straboni, Ptolemæoq́; uocata eſt Hero[illegible] ciuitas, quibus etiam Bubaſtus ſcribitur.

Bubeium, natio eſt uel oppidum Cyrenes, dicente Plin. lib. 5. cap. 5. Bubeum, natio uel oppidum.

Bubetani, Cāpaniæ populi, Coriolanis uicini. auctor Plin. lib. 3. cap. 5.

Bubinda, fluuius Hyberniæ Ptolemæo.

Bubo, uel Buboni (ut eſt apud Plinium) Lydorū urbs eſt, in mediterraneis, quorum urbes ſunt tres, Bubon, Balbura, & Onoandros. auctor Strab. libro 13.

Bubula,cum alijs Cyrenes urbibus Plinio commemoratur cap.5.lib.5.

Buca, oppidum eſt Ferentanorum in quarta Italiæ regione.auctor Plin.lib.3.cap.12.

Bucephalus,equus Alexandri Magni, ſic à latitudine frontis dictus,quo ſemper Alexander in certaminibus utebatur.Erat enim bellator optimus. A quo Bucephalia,urbs Indiæ dicta,quã Alexãder condidit,dixitq; ex nomine ſui equi Bucephali, eo ipſo in loco ſepulti. auctor Strab.lib.15.et Plin.lib.6.cap.20. Eſt et Bucephalus Achaiæ portus,ut idem Plin.lib.5.cap.4.

Buchia,Ioniæ locus, auctor Stephanus de Vrbibus, Buchia,Glaucia,Sillon,parua Ioniæ loca.

Bucinna,inter paruas inſulas maris Siculi Plin. ponitur lib.3,cap.8.

Bucolion,filius Laomedontis,teſte Home.in Iliad.

Bucia,extrema Ciliciæ urbs,Ptol. hodie Butera.

Buda,Vng[illegible]iæ metropolis, quæ thermas habet ſubtus urb[illegible]ma, inter occaſum & ſeptẽtrionem, haud ita lon[illegible]anubij ripa, ex humili colle fonte duplici [illegible]aturiente:quorum alter frigidiſſimus odore ſulphureo:alter ita calidus,ut digitum immerſum tenere nequeas,utriuſq; uberrimo effluxu. Calidus autem,piſces ferè palmares alit:non paucos in feruentibus undis oberrantes:quorum tamen,dum coquuntur, ſapor nullus extet .Hæc Vadianus Pomponij interpres.Buda uulgò, hodie Ofen,Curta Ptolem. dicitur.

Budæa,media producta,ciuitas Magneſiæ ,à Budæo conditore, unde & Budæa Minerua in honore apud

Theſſa-

Theſſalos. Homerus autē Budeion protulit. Eſt & Budæa ciuitas Phrygiæ, & Budæi Medorũ, & Budini Scythiæ populi. Horum meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

Budoræ, inſulæ duæ prope Cretam inſulam, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. 12.

Budorgis, urbs Germaniæ, Ptolem. hodie Vratislauia, uulgò Breeſzlau.

Budoris, urbs Germaniæ. Ptolemæo auctore: uulgò Heidelberch. ſub ditione comitis Palatini.

Buges, amnis eſt Scythiæ Europææ, qui flexũ Mæotidis ſecat, ut auctor eſt Pomponius Mela. Supra Bugen uerò, amnes ſunt Agarus, (quem Sagarim Ouidius nominat) & Lycus clariſſimi. Ptolem.

Bulgari, Europæ populi in parte Mœſiæ ad Danubium, gens ferox, ut quæ multas in Europa clades uicinis intulit. Nonnullis placet non indigenas, ſed aduenas eſſe è Scythia egreſſos. auctor Volaterr.

Bulla regia, liberum oppidum Numidiæ in Africa: auctor Plin. lib. 5. cap. 3.

Bullæum, urbs inſulæ Britanniæ. Ptolem.

Bullenſes, oppidum, & populi Locrorum, apud Plinium lib. 4. cap. 3.

Bullidenſis, Macedoniæ colonia eſt. auctor Plin. lib. 4. cap. 10.

Bulliones, Barbari incolæ Macedoniæ, dicente Plinio lib. 3. capite 23. Apollonia, quondam Corinthiorũ colonia. VII. M. paſſuum à mari recedens. Cuius in finibus celebre Nymphæum accolunt barbari, Amantes, et Bulliones. Hæc Plinius.

Bulua, Ptol. Butua, Plin. *Liburniæ urbs*, nũc Budua.

Bunitium *urbs Germaniæ apud* Ptol. *uulgò* Sund.

Buphalus *et* Anthermus, Anthermi Chij *filij*, Plin. *cap.5.lib.36.clariſsimi ſculptores fuêre.* Hi *quia* Hippo*nacti poëtæ notabilis uultus fœditas erat, imaginẽ eius laſciuia iocorum propoſuêre ridentium circulis.* Quod Hipponax *indignatus, amaritudinẽ carminum diſtrinxit in tantum, ut credatur aliquos ex ijs ad laqueũ compuliſſe.* Vnde Horat.*in* Epod.Ode.6.

Qualis Lycambe *ſpretus infido gener,*
Aut acer hoſtis Buphalo. Et Hipponactium præconium *pro infami nota poſuit:* Cic.Epiſt.*lib.7.* Eumq; *addictũ iam tum puto eſſe* Calui Licij Hipponacteo *præconio.*

Bupraſium, *ciuitas & fluuius, & regio* Elidis, *à* Bu*praſio conditore, cuius meminit* Homerus. Bupraſium *iam ciuitas non eſt.* Proind[illegible]linio *cap.5.lib.4.inter* Achaiæ *loca ponitur.*

Bura, *urbs in ſinu* Corinthio, *hauſta à mari, dicente* Plin.*lib.2.cap.92.* Pyrrhã & Antiſſam, *circa* Mæotin *pontus abſtulit,* Elicen & Burã *in ſinu* Corinthio: *quarum in alto ueſtigia apparent.* Hæc Plinius.

Burchana, Ponti *inſula nobiliſsima*, Plinio *auctore.* Sic *enim ſcribit ille lib.4.cap.13.* Inde *inſulæ* Romano*rum armis cognitæ.* Earum *nobiliſsimæ* Burchana, Fa*baria à noſtris dicta, à frugis ſimilitudine ſponte prouenientis.* Item Gleſſaria, &c.

Burdegala, *uel* Burdigala, *ut ſcribit* Suidas, Strabo *autem* Burdigaliam *dicit: ciuitas eſt* Galliæ, Aquitano*rum nobiliſsimum emporium, cuidam marino incũbens*

lacui,

lacui, quem eruptiones faciunt. auctor Strabo. Hæc etiam ciuitas Auſonio poëta nobilis, quem protulit.

Burgundiones, Plin. lib. 4. ca. 14. inter genera Germanorum ponit: ſic enim ſcribit: Genera Germanorum quinq; Vindelici, quorũ pars Burgundiones, Varrini, Carini, Guttones.

Burniſtæ, Plinio ponitur inter ciuitates Illyrici Lyburnorum lib. 3. cap. 21.

Burſaonenſes, Hiſpaniæ citerioris populi, Calaguritanis & Complutenſibus uicini, ut ſcribit Plinius lib. 3. cap. 3 in deſcriptione citerioris Hiſpaniæ.

Burtina, urbs Hiſpaniæ Ptolemæo.

Buſæ, Herodoto lib. 1. populi ſunt Medorum, quos ſubegit Deioces.

Buſiris, Aegypti ciuitas in Buſiritica præfectura. Buſiris aũt, nullus nec rex fuit, nec tyrãnus, Stra. li. 17.

Buſiris Neptuni filius, ex Libya Epaphi filia ſuſceptus, ut in libro temporũ ſcribit Euſebius. Hic autẽ, ut ait Auguſtinus in libro de ciuitate Dei, regnãte Danao Argiuis rex, uel potius Tyrannus. ſuis dijs hoſpites immolabat, & ab Hercule interemptus eſt, quum etiam eũ uoluiſſet occidere. Huius laudes ſcripſit Iſocrates: proinde illaudatus dictus eſt Virgilio, nõ qui laudatus non ſit, ſed qui laudari non meruerit. Virg. Georg. lib. 3.

- quis aut Euryſtea durum,
Aut illaudati neſcit Buſiridis aras? Ex Seruio.

Butes, Amyci regis Bebriciorũ filius, et pater Erycis. Cõmentarius Appollonij alterius quoq; Butæ meminit, filij Cecropidis, cuiuſdam. Eſt & Butes, Scytharum

 fluuius,

fluuius,cui propinqui ſunt Agathyrſi *&* Sarmatæ.Tor*telius*.

Buthos,oppidum eſt Aegypti Ptolem. *&* Plin. *lib.* 5.*cap*.10.

Buthrotum, Epiri colonia eſt non longè ab Ambra*cio ſinu. auctor eſt* Plin.*cap*.1.*lib*. 4.

Butra,inſula eſt maris mediterranei prope Cretam *inſulam.auctor* Plin.*lib*.4.*cap*.12.

Butua, Plinio *inter oppida* Liburniæ *recenſetur, cap*.22.*lib*.3.

Butuntinenſes, populi ſunt Calabriæ *in* Italia, *quorum meminit* Plin.*lib*.3.*cap*.11.

Buxentum, oppidum Lucaniæ *in* Italia *ad* Lauum *fluuium* Plin.*lib*.3.*cap*.5.

Buzæ,Plin.*inter* Indicas *gẽtes ponũtur.li*.6.*ca*.20.

Buzeri,gens Themiſcyræ *regionis in* Aſia. Plinius *lib*.6.*cap*.4.

Buzigeus,mons eſt Theſſaliæ Plin.*lib*.4.*cap*.8.

Byblesia,urbs eſt Aſiæ.*De qua* Herodot. *lib*.1.*Nam cùm initium* Byblesiæ *ex peninſula auſpicetur, ſintq́;* Cnidij *propemodum circumflui: eam partem,qua boream ſpectat* ,Ceraunius *claudit ſinus, auſtralem uerò* Symanum Rhodiumq́; *mare*.

Byblis,parua maris mediterranei inſula eſt cum oppido,alio nomine Melos *dicta*. Ariſtoteles Zephyriã, Callimachus Myrmallida, Heraclides Siphnum *&* Acyton *uocant. Hæc inſularum rotundiſsima eſt.Verba ſunt* Plin.*lib*.4.*cap*,12.

Byblus, eſt Syriæ Phœniciæ *urbs*, Beryto *uicina,in qua*

qua Adonidis templa ſunt. Eam *tyranno oppreſſam* Pompeius *liberauit,illo ſecuri percuſſo.* Sita *eſt in excelſo quodam loco,non procul à mari.* Hæc *ex* Strabonis *lib.16.hodie* Geta.

Bycus,*fluuius* Sarmatiæ *in* Europa,Ptolem.*auctor.* Hodie Buges *uocatur.*

Byrſa,Strab.lib.17. *arx fuit in media urbe* Carthaginienſiū, *in cuius uertice* Aeſculapij *templū erat,quod* Asdrubalis *uxor capta urbe ſecum concremauit.*Huius *autem nominis origo cùm ex* Seruio, *tum ex alijs talis eſt.* Appulſa *ad* Lybiam Dido,*quum ab* Hiarba *pelleretur,petijt callidè ut emeret tantū terræ, quantum poſſet bouino corio occupare, quod cùm permiſiſſet, corium in tenuiſsima fruſta ſectum tetendit,occupauitq́; ſtadia* XXII. *Itaq; oſtenſis theſauris ſuis ſocijs,eiſq; animatis, ciuitatem conſtruxit,quam poſtea uocauêre* Carthaginem. Arcem *uerò à bouino corio,quod ſic uocitant,*Byrſam *nuncupauit.* Virgil.lib.1. Aneid.

Mercatiq́; ſolum facti de nomine Byrſam,
Taurino quantum poſſent circundare tergo.

Byzacium,Africæ *regio,* Plin.lib 4.cap.4.*in deſcriptione* Africæ.

Byzantium, Thraciæ *ciuitas,à* Pauſania Spartano *condita,ut* Iuſtinus *lib.4.auctor eſt.*Euſtathius *à* Byze Megarenſium *claßis præfecto, liberæ olim cōditionis, &* Ligos *antè dicta.auctor* Plin.lib.4.cap.11.Hodie *à* Conſtantino *magno* Conſtantinopolis,*et antea quoq; noua* Roma,*mox tēporibus* Seueri, *& filij ſui* Antonij Antonia *uocitata,*Expugnata *à* Mahumete Turca,*anno*

ſalutis noſtræ 1453. magna Chriſtianæ pietatis iactura; proximis uerò annis ingenti terræmotu multis in locis concuſſa, multis in locis corruit. Meminit ſitus, originis & potentiæ ueteris Cornel. Tacitus lib. 12.

Byzêres, (inquit Strabo) uocabantur olim & Chalybes, qui nũc Chaldæi, in quorũ terra ſunt metalla nunc ferri, prius etiam argenti. Hæc Strab. lib. 12. in deſcriptione minoris Aſiæ.

C A

CABALACA, Albaniæ in Aſia oppidum. auctor Plin. lib. 6. cap. 10. Præualent (inquit) oppida Albaniæ, Cabalaca: Iberiæ Harmaſtis iuxta flumen Neoris.

Cabalia, Aſiæ minoris regio, in qua ſunt urbes Oenoanda, (quam Strabo Oenoandron uocat) Balbirra, Bubon. Populi porro huius regionis incolæ, Caballij dicuntur, teſte Herodoto lib. 3.

Caballinus, mons in mõte Helicone Bœotiæ. Vulgatum eſt eum fontem erupiſſe, dum ſubiectam ibi rupem Pegaſus feriret ungula. auctor Strab. Vide infra in dictone HELICON.

Cabellio, Narbonenſis prouinciæ oppidum, cui uicina ſunt Carcaſſo, & Carpentoracte oppida. auct. Plin. lib. 3, cap. 4, Straboni ſcribitur Coballio.

Cabera, Prothei filia, ex Vulcano Caberos tres genuit, totidemq; Cabaridas, quibus omnibus templa eſſe dicata, auctor eſt Strab. lib. 10.

Caberon Aſiæ fluuius eſt, ut tradit Plin. lib. 6. cap. 23. in deſcriptione Carmaniæ.

Cabullinũ, urbs Galliæ Ptolem. Catalaunũ alio nomine dicitur. Caci-

Cacidiri, inter celeberrimas Scytharum gentes, Plinio ponuntur lib.6.cap.17.

Cacirini, Siciliæ populi, Latinæ conditionis, ut ſcribit Plin.lib.3.cap.8.

Cacus, ſecundum fabulas, Vulcani filius fuit, ore ignem ac fumum uomens, qui uicina omnia populabatur. Veritas tamen ſecundum philologos & hiſtoricos hoc habet. Hunc fuiße Euandri nequißimum ſeruum, ac furem. Nouimus autem malum à Græcis κακὸν dici, quem ita illo tempore Arcades appellabant. poſtea translato accentu Cacus dictus eſt, ut Helêne, Hêlena. Ignem autem dictus eſt uomere, quòd agros igne populabatur. Hunc ſoror ſua eiuſdem nominis prodidit. Vnde etiam ſacrum meruit, in quo ei per uirgines Veſtæ ſacrificabatur. Hæc Seruius, enarrans eum Virgilij locum lib. Aeneidos.8.

Hîc ſpelunca fuit uaſto ſubmota receſſu,
Semihominis Caci facies quam dira tegebat,
Solis inacceſſam radijs: ſemperq; recenti
Cæde tepebat humus: foribusq; adfixa ſuperbis
Ora uirûm triſti pendebant pallida tabo.
Huic monſtro Vulcanus erat pater: illius atros
Ore uomens ignes, magna ſe mole ferebat.

Cadduſij, Aſiæ populi ſunt, Mediæ regionis prope Albanos & Caſpios. auctor Strab.lib.11.

Cadena, regio fuit in urbis modum inſtructa in montibus Lycaoniæ, ut auctor eſt Strab.lib.12.

Cadi, Cadorum, Phrygiæ urbs eſt: quamuis nonnulli ad Myſiam dicunt pertinere. Hæc Strab.lib.12.

Cadiſcus, mons Cretæ Plin. cap. 12. lib. 4. Monteſ Cretæ (inquit) Cadiſcus, Idæus, Bictæus, Corycus.

Cadmus, Mileſius paulò poſt Orpheum primus ſcripſit hiſtoriam de Mileto, ac totius Ioniæ regione, libris quatuor. auctor Suidas.

Cadmus, alter Agenoris filius, miſſus à patre ad inquirendam Europam à Ioue raptam: iuſſusq; ſine illa non redire, ex reſponſo ſecutus bouem, Bœotiam, ubi cōſtitit, regionem uocauit. Thebasq; ex nomine Aegyptiarum Thēbarum, unde originem habuit, ciuitatem condidit. Socios inſuper cùm uidiſſet à dracone abſumptos, eius interfecti dentes ſeuit, ex quibus orti qui ſe mutuis uulneribus confoderunt. Ipſe tandem ab Amphione & Zetho pulſus in Illyricum ſeceſsit. De Cadmo Mileſio ſic ſcribit Plin. lib. 5. cap. 29. Miletus Ioniæ caput, Lelegeis antè & Pityuſa & Anactoria nominata, ſuper LXXX. urbium per cuncta maria genitrix: nec fraudāda ciue Cadmo, qui prius proſam orationem condere inſtituit. Hactenus ille. Eſt item Cadmus, montis nomen in Aſia ad Laodicæam celeberrimam ciuitatem, ex quo monte Lycus amnis fluit. auctores Strabo. libr. 12. & Plin. lib. 5. cap. 26.

Cadmea, pro Thebis ipſis antiqui uſurpare ſoliti, ut auctor eſt Strabo lib. 9. cùm interim Cadmea arx Thebana eſſet, ut ſcribit Plutarchus in uita Pelopidæ.

Caducifer, nomen quo Mercurius uocitatus eſt. Cū enim Mercurius lyram in Cyllene monte Arcadiæ ſeptichordem ad Atlātium numerum inſtituiſſet, quòd Maia mater eius ex illarū numero eßet: ac non multò pòſt depre-

deprehenſus fuiſſet ab Apolline boues ſuas abigere, quò facilius ueniã ab eo impetraret, Apollini traditur conceßiſſe, ut lyram à ſe primò inuentam prædicaret. Quamobrem Apollinem ferũt uirgam quandam Mercurio dediſſe: quam cùm manu tenens in Arcadiam proficiſceretur, inuentos ab eo fuiſſe dracones duos ſimul ligatos, & inter ſe mutuò pugnantes: quo uiſo uirgam interpoſuiße, & dicto citius prælium diremiſſe. Eo facto, huiuſmodi uirgam pacis gratia dixit eſſe conſtitutam. Vnde factum eſt ut legati pacis Caduceatores dicerentur. Eius uirgæ poteſtatem deſcribit Virgil. Aen. 4

Tum uirgam capit: hac animas ille euocat Orco
Pallenteis, alias ſub triſtia Tartara mittit:
Dat ſomnos, adimitq; & lumina morte reſignat.
Illa fretus agit uentos, & turbida tranat Nubila.

Cadueni, Sardiniæ iurisdictionis in Caria populi, ut auctor eſt Plin. lib. 5. cap. 29.

Cadurci, Narbonenſis prouinciæ populi in Aquitania. auctor Plinius libro 4. capite 19.

Cadytis Herodo libro 2. urbs Syriæ maxima.

Cæa uide CEA.

Cæcias uentus eſt, quem teſte Gellio, Ariſtoteles ita flare dicit, ut nubes non procul propellat, ſed ad ſe tra-

Cæcilius Epirota, libertus Attici equitis Roma(hat. ni, ludũ grammaticæ Romæ aperuit. Primus dicitur Virgilium, et alios poëtas nouos prælegere cœpiſſe: quod etiam Domitij Marſi uerſiculus indicat, Epirota tenellorum nutricula uatum. Ex Tranquillo. Huius etiam meminit Macrob. Cæcilius Gallus, in diſciplina iuris atq;

legibus pop.Rom.noſcendis, interpretandisq; ſcientia, uſu,auctoritateq;,illuſtris fuit tempore Gellij,cuius etiam ipſe meminit, dicitq; librum ſcripſiſſe de uerborum ſignificatione, quæ ad ius ciuile pertinerent. Cæcilius item Claudius Iſidorus, C. Aſinio Gallo,& Mart.Cenſorino Coſs. ad VI. Calend. Feb.teſtamento ſuo edixit: Quamuis multa ciuili bello perdidiſſet,tamen relinquere ſeruorum quatuor milia CXVI.Iuga boum tria millia DC:reliqui pecoris CCLVII.millia:in numerato põdo DC.millia.auctor Plinius.Fuit & Cæcilius Callantianus, (Callantis autem ciuitas Siciliæ eſt)Iudæorum religionis ſectator, Romæ docuit ſub Auguſto uſq; ad Adrianum. Scripſit librum contraPhrygas,Dictionarium ex ordine literarum,Comparationem Demoſthenis & Ciceronis, & alia. auctor Suidas.Præter hos Cæcilius Argiuus, uerſificator, ſcripſit de piſcibus. Auctor Suidas.Cæcilius Statius poëta Comicus,quem Cicero ad Atticum, malum Latinitatis auctorem uocat, Volcatius tamen Comicorum palmam ei concedit:fuit natione Gallus,& Ennij contubernalis:quidam Mediolanenſem faciunt. deceſsit anno poſt Ennium: ſepultus in Ianiculo.auctor Euſebius.

C. Cæcilia, uxor Tarquinij Priſci, mulier morum integritate laudatiſsima, ut ſcribit Volater.

Cæcinos,montis nomen in Sicilia.Pli.lib.3.cap.10.

Cæcubum,oppidum eſt Campaniæ in Italia, quod licet paludibus adiaceat, uineta tamen uini feraciſsima, præcipuis enutrit arboribus.auctor Strab.lib.5.

Cæculus (inquit Seruius) filius Vulcani,ſic dictus,

quòd

quòd minoribus oculis fuerit: quam rem frequenter efficit fumus. Hic collecta multitudine poſtquam diu latrocinatus eſſet, Præneſtinam ciuitatem in montibus condidit: et cùm ad ludos uicinos populos inuitaſſet, cœpit eos admonere ut ſecum habitarent: et pro gloria iactare ſe filium Vulcani: Quod cùm illi non crederent, inuocato Vulcano ut eum filium comprobaret, omnis illius multitudinis chorus eſt flamma circundatus. Quo facto commoti omnes ſimul habitauerunt, & Vulcani filium eſſe crediderunt. Hactenus ille apud Virgilium libro Aeneidos 7.

Nec Præneſtinæ fundator defuit urbis:
Vulcano genitum, pecora inter agreſtia, regem,
Inuentumq; focis, omnis quem credidit ætas:
Cæculus, &c.

Cæix, rex Thraciæ, Luciferi filius: cuius fabulam uide apud Ouidium lib. 2. Metamorph.

Cæleſtini, Vmbriæ populi in ſexta regione Italiæ. auctor Pli.nius lib. 3. cap. 14.

Cælius, orator, acri turbulentoq; ingenio, diſcipulus Ciceronis, deceſsit admodum iuuenis. Proinde Quintilianus eum dignum longiore uita et meliore mente dicit. Cicero in Oratore: Cælius quàm diu paruit auctoritati meæ, talis Trib. pleb. fuit ut nemo contra ciuium perditorum popularem turbulentamq; demētiam à ſenatu, & à bonorum cauſa ſteterit conſtantius. Tandem ab Atratino quodam accuſatus, quòd cum Catilina conſpiraſſet in perniciem Reipub. quodq; aurum à Clodia Clodij ſorore extorſiſſet, eiq; uenenū propinaſſet, defenſus

ſenſus eſt à Cicerone elegantiſsima illa pro Cælio oratione,quæ hodie quoq; habetur in manibus.Cælius Pontius, prætor urbanus, cùm ei ius dicenti picus ſupra caput inſediſſet, & aruſpices reſpondiſſent dimiſſa aue,hoſtium uictoriam fore:ſed necata, reipublicæ:moriturũ tamen qui oppreſſerit, ipſam ſtatim auem exanimauit, ex quo accidit ut ipſe cum XL. alijs Cælijs interficeretur. Valerius. T. Cælius, Tarracinæ ſplendido loco natus, cùm in cubiculo quieſcens in lectulo peremptus eſſet, quum nulli eſſent alij ad quos ſuſpicio eius peruenire poſſet,fratres cauſam dixêre:poſtquam uerò conſtitit eos dormiuiſſe aperto oſtio, abſoluti ſunt, quoniam in tanto facinore ueriſimile non fuiſſet, eos quietem capere potuiſſe. Auctor Valerius libro octauo. Præter hos Cælius quidam hiſtoricus Plinio ſcribitur lib.3.cap.19.Eſt & Cælius mons,unus è ſeptem muro à Romulo incluſis. Seruius apud Virg. Aeneid.6.

Cælos,Thraciæ portus apud Plin. lib.4.cap.11.

Cæne,parua quædam inſula in mari Siculo, in Africam uerſa,cui uicina eſt Gaulos & Melite, Plinio ſcribitur lib.3.cap.8.

Cæni,Thraciæ regio,Plinio,auctore li.4.cap.11.

Cænina, inter clara Latij oppida Plinio numeratur lib.3.cap.5.

Cænites, Achaiæ portus eſt ſinus Saronicus, olim querno nemore redimitus, Plin.lib.4.cap.5.

Cænis,Italiæ promontorium eſt,quod aduerſum habet & oppoſitum Pelorum in Sicilia, XII. ſtadiorum interuallo.auctor Plin.lib.3.cap 6,

Cæpo-

Cæpori,ſunt citerioris Hiſpaniæ populi. Auctor Plinius lib.4.cap.20.

Cære,Cæris, neutri generis, oppidū Ethruriæ quondam nominatū Agylla, idq; à Pelagis è Theſſalia profectis conditū fertur. Verùm tam ſplendida,tamq; glorioſa quondam ciuitas,uixdum hac ætate urbis ueſtigia ſeruat. Vicina ſanè magis fulgent balnea,quæ uulgò Cæratana uocantur, propter eos qui ad ea curandæ ualetudinis gratia proficiſcuntur. Hæc ex Strabonis libro 5. Dicitur et Cærete Cæretis,pro eodem. Virgilio 10. Aeneidos. Qui Cærete domo,qui ſunt Minionis in aruis. Eſt & Cæretanus amnis ad Cæren urbem,auctore Plinio lib.3. cap.5.

Cæretum,Vmbriæ oppidum inter Spoletum ac Nurſiam,à quo Cæretani appellantur, totum orbem uano quodam ac turpi ſuperſtitionis genere ludificantes: ob quam cauſam ferè cōtinuè peregrinantur, familia atq; uxoribus domi relictis.

Cæſar, Cæſarum familia Iulijs adſcita eſt,qui ex Iulo Aſcanio deſcenderunt,auctore Virgilio lib. Aene.6. Cæſar aūt à cæſo matris utero, quos auſpicatius dicit Plinius naſci, eaq; de cauſa Africanum maiorem Cæſarem cognominatum eſſe comperimus. Spartianus uerò & item Seruius grammaticus dicunt uocatum primùm hoc nomine Cæſaris auum,qui in Africa elephantum interfecit,Cæſarem appellatum lingua Punica. Cæſares item duo fratres: dictatoris pater, & patruus,eodem ferè tempore extincti: alter pater Piſis,dum calciaretur,repentinò moritur: alter Romæ. Plin. Cæſares

alij duo, C. & L. Ex ijs Caius poëta tragicus fuit et orator, ut teſtatur Pædianus, Frater uterinus Catuli oratoris, uterq; in lib. 2. De oratore à Cicerone introducitur. Cicero etiam in Bruto C. Cæſaris meminit his uerbis: C. Cæſar L. F. & ſuperioribus, & æqualibus ſuis omnibus præſtitit, oratorq; fuit minimè ille quidē uehemēs, ſed nemo unquā urbanitate, nemo lepore, nemo ſuauitate cōditior. Sunt eius aliquot orationes, ex quibus ſicut ex eiuſdem tragœdijs lenitas eius ſine neruis perſpici poteſt. Hactenus Cicero. Lucius uerò et cōſul, et prætor fuit: ambo Syllā ſequuti, iuſſu Marij interfecti ſunt: quo tēpore. M. item Antonius orator, Craßi æqualis, ut ait Pædian. Lucius Cæſar alter Marci Antonij Triumuiri auūculus Pompeianarū partium, miſſusq; ab utraq; parte quandoq; orator de pace. poſtremò inter proſcriptos ab Octauio interfectus fuit, in cuius locū obtinuit Marcus Antonius, ut Cic. Octauij amicus proſcriberetur. auct. Plutarchus. Fuit præter hos Cæſar Vopiſcus, qui (ut ait Varro) quum cauſam ageret apud cenſores, dixit campos Roſeæ in Rotiano ſumen eſt Italiæ.

Cæſarauguſta, Tarraconenſis Hiſpaniæ clarißima ciuitas eſt, antè Numantia dicta, auctore Pomp. Auguſta Cæſarea Ptolem. dicitur & Straboni lib. 3.

Cæſarea, Mauritaniæ ciuitas eſt, antè Iol uocitata, quam quū Iuba Ptolem. pater muniret, mutato nomine, Cæſaream uocauit. Ea portum habet, & inſulam ante portum. Hæc ſunt ex Strabonis lib. 17. Eſt & Cæſarea Cappadociæ, ſic à Tyberio nominata pulſo Archelao, cùm antè Maza diceretur. auctor Euſebius. Eſt præterea

rea Cæſarea Apamia: & Cæſarea Paleſtinæ, ante Stratonis turris dicta, nõ procul à monte Carmelo. auctor Strabo. lib. 16.

Cæſarienſes, Ioniæ populi, Epheſum conuenientes, Plinius lib. 5. cap. 29. Epheſum uerò alterum Aſiæ lumen, remotiores conueniunt Cæſarienſes, Metropolitæ, Cylbiani, &c.

Cæſareum, Aegypti emporium eſt, & ſeceſſus quidam. Strab. lib. 16.

Cæſarobricenſes, Luſitanicæ Hiſpaniæ populi, ut eſt apud Plinium cap. 22. lib. 4.

Cætobrix, Luſitaniæ urbs Ptolem. alio nómine dicta Cezimbra.

Cæyx, uide HALCYON.

Caicus, Phrygiæ fluuius eſt ex Myſia ueniens, Plin. lib. 5. cap. 30. & Liuius lib. 6. belli Macedonici. Eſt itẽ Caicus, urbs & portus Campaniæ, ſic à Caieta nutrice Aeneæ dictus, ut Lauinium ab uxore Lauinia. auctor Solinus: quod etiam teſtatur Virgilius.

Tu quoq; littoribus noſtris Aeneia nutrix
Aeternam moriens famam Caieta dediſti, &c.

Seruius tamen explicans illud Aenid. 10. Quid repetam exuſtas Ericino in littore claſſes. Secundum (inquit) opinionem ſuam dixit. Nam alij apud Caietam dicunt exuſta nauigia, unde & Caieta dicta eſt.

Caius cognomen fuit apud Romanos. Multi autem Caij fuerunt: ut C. Licinius Caluus trib. pleb. apud Liuium li. 6. et C. Licinius huius filius, Curionis æqualis, qui ſi uixiſſet, magnam fuiſſet eloquentiæ gloriam conſequutus.

*ſequutus. Cicero in oratore.*De *quibus poſtea ſuis locis dicetur.*

*Cainas,*Aſi*æ in* Scythia *fluuius eſt, qui in* Gangem *influit,nauigabilis,teſte* Plin.*lib.6.cap.18.*

Calabria, peninſula eſt in ſecunda Italiæ *regione apud* Plin *lib.3.cap.11. Eſt enim in peninſulæ forma, à* Brundnſio *uſq;* Tarentum Iſthmo *incluſa ſtadijs* X. *ſupra* CCC.*Ea porrò et* Meſſapia,*&* Iapygia,*et* Calabria,*&* Salentina *communi appellatione à multis dicitur.*Hæc Strab.*lib.6.*

Calaguritani, Hiſpaniæ *populi,quorum alij* Fibulaırenſes,*cognominantur,alij* Naſciſci. Plin.*lib. 3.cap.3.*

Calais, Boreæ filius & frater Zethi. Vide ZETHVS.

*Calamis,*Calamidis,*cælator egregius, cuius meminit* Plinius *lib.34.cap.7.*Dicitur Calais Ouid.

Vendicat ut Calais *laudem quos fecit equorum.*

*Calamiſus,*Locrorum *oppidum,* Plin. *lib.4. cap.3.*

*Calamos,*Aſiæ *oppidum in ora ſubiecta* Libano *mõti* Plin.*libro 5.cap.20.At in ora (inquit)* Libano *ſubiecta,fluuius* Magoras:Berytus *colonia,quæ felix* Iulia *appellatur.*Leontos *oppidum, flumen* Lycos, Palæbyblos,*flumen* Adonis.Oppida,Byblos, Botrys, Gigarta, Tricris,Calamos,*&c.*Hæc *ille.*

Calanus, Gymnoſophiſta Indicus,*cum* Alexandro Magno *collocutus,eumq; ſequutus,ſeſe uiuũ conſtructa pyra comburi iuſsit.Huius diſputationẽ apud* Alexandrum,*& interitum multis perſequutus eſt* Strab. *li.15.*

Calapis, Pannoniæ *memorandus amnis in* Saum *influens*

ſluens iuxta Siſciam, gemino alueo inſulam ibi efficiēs, quæ Segeſtica appellatur. Hæc Plin. li.3.cap.25. in deſcriptione Pannoniæ.

Calaris, Sardiniæ oppidum apud Plin. li.2.cap.108. cuius etiam meminit Claudian. in bello Gildonico.

Calathuſa, inſula eſt inter Cherſonneſum, & Samothracen deſerta, dicente Plin. lib.4.cap. 12. Deſertis quoq; reddantur in hoc ſinu, quarum modò inueniri potuerunt nomina, Deſticos, Larnos, Cyßiros, Carbruſa, Calathuſa, &c.

Calatiæ, Italiæ ciuitas prope Caßinum & Bouillas. Plin. lib.3.cap. 5.

Calatis, Thraciæ ciuitas eſt apud Plin. lib.4.cap.11. quæ antea Aceruetis uocabatur.

Calatus, filius Iouis & Antiopes, ut auctor eſt Homerus in Odyßêa.

Calauria, inſula maris mediterranei in ſinu Argolico contra Trœzenium. Plin. lib.4.cap.12. De qua inſula prouerbio datus locus, Pro Delo Calauria, in mutui beneficij memoria. Fertur enim in fabulis, Neptunum cum Latona permutationē feciſſe, & data Delo, Calauriā habitaſſe. Hæc inſula Calauria, inter ignobiles (inquit Pōponius) aliâs letho Demoſthenis nobilis. Demoſthenes enim orator, cùm Antipatro Alexādri ſucceſſori infenſus eſſet, atq; ob id in exiliū truſus, ab Archia Antipatri ſatellite, in Calauria deprehenſus: ibi ſumpto calamo ſcripturum ſe ad Antipatrum ſimulauit, et in tempore quod dabatur uenenum, hauſit, ſtatimq; cecidit moribūdus. Auct. in Demoſthene Plutarchus. At

pleriq; omnes codices Plutarchi, & aliàs uiri minimè indocti, Calabriam falsò pro Calauria referunt.

Calbis, Cariæ amnis, ut ſcribit Pomp. Mela lib. I.

Calce, apud Strabonem Campaniæ ciuitas. Sic enim refert lib. 5. Vltra iam dictas ſunt hæ quoq; Campaniæ ciuitates, quarum mentionem ſuperiùs fecimus, Calce & Teanum, Sidicinum.

Calchas, fuit Theſtoris Troiani filius augur maximus, qui cùm initio belli à Troanis, ad Apollinem Delphicum cum muneribus mitteretur, & reſponſum habuiſſet, ut dimiſsis Troianis, Græcorum ſequeretur felicitatem, ab illis gratiſsimè exceptus eſt. Auctor Dictys Cretenſis.

Calciope, Abſyrti ſoror, Aëtæ regis Colchorum filia. Oui. in Epiſt. Non erat Aëtes, ad quem deſpecta rediret, Non Hypſea parens, Calciopeq; ſoror.

Cale Cales, ciuitas eſt Campaniæ. Nam eſt in his Flaminia, quæ Cale dicitur. Eſt & in Gallia hoc nomine, quam Salluſtius captam à Perpenna commemorat. Hæc Seruius in 7. Aeneid.

Calegia, Germaniæ urbs Ptol. uulgò Vuittenberg.

Calena, Ptolem. Britāniæ urbs, hodie Oxonia uulgò Oxenfort.

Caleni agri in Campania ad Maſsicos, dicente Plin. li. 3. Hinc felix illa Campania eſt. Ab hoc ſinu incipiunt uitiferi colles, & temulentia nobilis, ſucco per omnes terras inclyto, atq; (ut ueteres dixêre) ſummum Liberi patris cum Cerere certamen. Hinc Setini & Cæcubi obtenduntur agri. His iungūtur Falerni, Caleni. Dein con

ſurgunt

ſurgunt Maßici, &c. Porrò in agro Caleno, aqua eſt, quæ uini modo temulentos facit, ut in Paphlagonia. Idē Plin. auct. lib. 2. cap. 103.

Calenum, oppidum prope Calatias, & Bouillas, Plinio auctore lib. 3. cap. 5.

Caleſtra, urbs littoralis Theſſaliæ iuxta quam Axius fluuius in mare Aegeum deſcendit, teſte Herod. lib. 7.

Calete, ignobilis inſula inter Samothracen & Cherſoneſum, Plinio lib. 4. cap. 12.

Caleti, Straboni inter Galliæ Belgicæ urbes ponuntur. Sic enim ſcribit lib. 4. Cæterum Menapijs, ad mare proximi ſunt, Morini & Bellouaci, Ambiani, & Sueßiones & Caleti, uſq; ad Sequanæ amnis exitum. Hactenus Strabo. Caleti porrò linea uela texunt, Plin. auctore lib. 19. cap. 1. Cadurci (inquit) Caleti, Ruteni, Biturlges, ultimiq; hominum exiſtimati Morini, immò uerò Galliæ uniuerſæ, uela texunt.

Caletranus ager, non longè à Volaterranis in Italia. Plin. In eadem parte oppidorum ueterum nomina retinent agri Cruſtumius, Caletranus.

Calicadnus, Ciliciæ flumen eſt, Plin. lib. 5. cap. 27.

Calicula, urbs Hiſpaniæ Ptol. Calucula Plin. dicta.

Calingæ, gentes Indicæ ad mare. Plin. lib. 6. cap. 17. & 19. de quibus rurſum li. 7. cap. 2. ſic ſcribit: In Calingis eiuſdem Indiæ gente quinquennes concipere fœminas, octauum uitæ annum non excedere.

Calingij, Aſiæ populi, quibus uicina eſt Amyclome Mileſiorum colonia. auctor Plin. lib. 6. cap. 28.

Calingon, Indiæ promontorium. Plin. lib. 6. cap. 20.

Caliːipaxa,Scytharum oppidum Pli. *lib.6.cap.17.*

Calinus,ſtatuarius,cuius meminit Quintilian.

Calipolis,ſeu Callipolis, Europæ *urbs eſt ad* Helle *ſpontum, urbibus* Aſiæ *oppoſita.* Plinius, Helleſpontus *ſeptem ſtadijs* Europam *ab* Aſia *diuidens,quatuor illic inter ſe contrarias urbes habet, in* Europa Callipolin *& Seſton:in Aſia* Lampſacum, *&* Abydon. Hæc Porrò Calipolis *nõ adeò celebris eſt, atq; illa* Macedonica, *cuius* Liuius *meminit* Decad.4.*Eſt et* Calipolis *una ex inſulis quas* Aeolidas *uocamus,alio nomine dicta* Stron *gyle,*Dionyſius,Plinius.

Caliſto,Lycaonis regis Arcadiæ *filia,ſeſe* Dianæ *comitẽ addixit.Compreſſa deinde ab* Ioue,*utero in balneis apparente,dum ſimul lauaret, ab ea repulſa,* Arcadẽ *in ſyluis peperit,de qua antè diximus in dictione* A R C T O S.

*Callet,*Hiſpaniæ *oppidum,ſtipendiarium non liberum.dicente* Plinio *libro 3.cap.1,Stipendiaria,*Callet, *Calucula,Caſtra gemina,*Illipula *minor,&c.*

Callias, Athenienſis *Comicus, filius* Lyſimachi, *qui cognominatus eſt* Schœnion, *quòd funes ob paupertatẽ torqueret.*Callias *item* Lacoplutus *cognominatus, dux* Athenienſium *nobilis,contra* Artaxerxem *miſſus.* Au*ctor utriuſq;* Suid Callias Methymnæus *grammaticus quem* Strabo *dicit* Alpheũ Sapphoq; *poëtas enarraſſe.*

Callicrates,artifex ex ebore,formicas,& alia tam parua fecit animalia, ut partes earũ cerni non poſſent. auctor Plinius.

Callimachus,poëta Cyrenæus, *filius* Batti,*diſcipulus* Her-

lus Hermocratis Iaſei grammatici, uixit apud Ptolem. Philadelphum uſque ad Euergeten, bibliothecæ regiæ præfectus. Omne poëmatis genus attigit. In aduerſarium poëma acerbiſsimum ſcripſit, quem ficto nomine Ibin appellat: unde Ouid poëta nomen & argumentum mutuatus eſt. Edidit elegias quoq; & epigrammata, & hymnos, aliaq; complura. Ex Suida. Horum omnium nihil extat præter elegiam unam in lauacrum Palladis, et quoſdam hymnos in deos.

Callimachus, alter ſculptor ſe κακιζότεχνον nominari ſtuduit, quaſi artis interpolatorē, & qui eam in tenuiorem exquiſitioremq; diſciplinam reduxit: τήκειν enim liquefacere conflareq; eſt. Nā ipſe prius lapidem perforauit, minutatimq; tractauit. auctor Pauſanias.

Callinicus, Sophiſta Syrius, uel Arabs, profitebatur Athenis. ſcripſit de Cacozelia, de Rhetorica ad Cleopatram, de rebus geſtis Alexādri, & alia quædam. Auctor Suidas.

Calliope, pen. correp. una Muſarum, & quidem præſtantiſsima, ut dixit Heſiodus, quæ etiam Calliopeia dicitur Ouidio 5. Faſtorum.

Callipidæ, Scythiæ Europææ populi ad Hypanim fluuium: Solinus Callipodas uocat: Pomponius Mela Callipidas: eoſdem Herodot. Græcoſcythas nominat, quòd ex Græcis Scythæ facti ſint.

Callippus, Athenienſis Platonis auditor, interfectus à Syracuſanis, quòd tyrānidem poſt Dionyſium adgrederetur, Dionemq; patriæ liberatorem per proditionem interfeciſſet. auctor Plutarchus in Dione.

Callirhoë, filia Lyci hominis ſanguinarij, & hoſpites immolantis, à Diomede relicta (quem Troia redeuntem benignè receperat, & paternis liberauerat inſidijs) laqueo ſe ſuſpendit. Auctor apud Plutarchum Iubas, lib. 3. rerum Africanarum. Callirhoë, fons Atticæ. Plin. li. 4. c. 7. In Attica fontes, Cephiſia, Larine, Callirhoë, Enneacrunos. Hactenus Plin. Eſt igitur Callirhoë ἐννεάκρουνος dictus, id eſt, cuius aquæ ductus, uel ſcaturigines ſint nouē. Statius .12. Thebaid. id expreſſit. Et quos Callirhoë nouies errantibus undis

Implicat. Callirhoë item nomen eſt urbis.

Calliſte, uide infra in dictione THERA.

Calliſthenes, Olynthius, diſcipulus & propinquus Ariſtotelis, unus è comitibus Alexandri, uir ingenio doctrinaq; præſtans. ſcripſit hiſtoriam philoſophorum, ſecundus à Xenophonte, in qua res Alexandri geſtæ, continentur. Tandem quaſi auctor coniurationis Hermolai, ab Alexandro indignis modis interficitur. Suſpectus quoq; quòd non uti ceteri, adorandum eum putauerit. Trogus. lib. 24.

Calliſtratus, nomen ſtatuarij cuiuſdam, cuius meminit Plin. lib. 24. cap. 8.

Calliſtus, unus inter comites Iuliani principis expeditionis, heroico uerſu eius hiſtoriā conſcripſit. Volat.

καλὸς λιμὴν, id eſt, bonus portus, ita Græci nominarunt, à re ſcilicet, ut ſolent frequentiſſimè: Scythiæ Europæ portus eſt in Euxino ſuper Tauricos. Pom. lib. 2.

Callon, ſtatuarius, cuius meminēre Quintilianus cap. 10. lib. 12. & Plinius lib. 34. cap. 8.

Caloſtoma, Plinio commemoratur inter Danubij fluuij oſtia, ut ſupra in dictione BOREOSTOMA.

Calpas, Bithyniæ portus eſt prope Rheſum fluuium & Sangarium. auctor Plinius lib. 6. cap. 1. Straboni tamen amnis eſt: ſic enim ſcribit lib. 12. Inter Chalcedonem & Heracliam multi amnes fluunt, è quibus eſt Pſillis, & Calpas, & Sangarius.

Calpe, Europæ mons eſt, ut Abyla Africæ, inter ſe oppoſiti, ut auctor eſt Plin. uide ſupra in ABYLA.

Calcioli, Ptol. Carſeoli. Pli. urbs Sabinis proxima.

Calucula, oppidũ Bæticæ, ex ſtipendiarijs. auctor Plin. lib. 3. cap. 1.

Calyba, Thraciæ urbs, teſte Strabone li. 7. Supra Byzantium (inquit) gens Aſtorum, id eſt, ciuiũ iacet: in qua Calyba ciuitas eſt. eam Philippus Amyntæ filius collectis de exercitu ignauiſsimis habitandam conſtituit.

Calycadnus, Ciliciæ fluuius, ad quem Seleucia ciuitas ſita eſt, iuxta Sarpedonẽ promontoriũ. Stra. lib. 14.

Calydium, Italiæ oppidum in Appia uia, Brunduſiũ ducens. Strabo libro 5.

Calydna, Cariæ oppidum, auctore Plin. lib. 5. capite 27. Eſt item Calydna inſula una è Sporadibus, eodem Plin. auctore. libro 4. capite 12.

Calydon, Aetoliæ oppidũ eſt, ſeptem millium quingentorum paſſuum à mari, iuxta Euenum amnem. Pli. uerba ſunt ca. 2. lib. 4. Ipſa Calydon Oenei patris Meleagri regia fuit, quæ ſyluæ agroq; & apro cognomẽ impoſuit. de quibus uide Ouidium lib. Transformatio. 8. Non tacendum & in Britannia Calydoniam ſyluam

eſſe:uerùm uocabula ſyllabis dignoſci. Nam *Calydos pro Aetoliæ oppido, penult. corripit. Lucanus libro 6. Euenus Calydona ſecat. pro Britāniæ ſylua producit, o litera correpta, Martialis.*

Nuda Calydonio ſic uiſcera præbuit urſo. Item, *Quinte Calydonios Ouidi uiſure Britannos. Silius li. 3. Inq; Calydonios primus trahet agmina lucos.*

Calypſo, eſt nympha Oceani & Tethyos filia: uel (ut aliquibus placet) Atlantis. Regnauit in Ogygia inſula, & Vlyſſem naufragum hoſpitaliter ſuſcepit. Ouid. Ah quoties illum doluit properare Calypſo. De ea Hom. in Odyß. Hæc de ſui nomine inſulam in Ionico mari cognominatam tenuit, propinquam promontorio Lacinio, ut ſentire uidetur Plinius li. 3. Nat. hiſtoriæ, capite 10. uel, ut alijs placet, in mari Africo.

Camacæ, populi inter Scythicas gentes Plinio commemorantur. lib. 6. cap. 17.

Camæ, populi inter Scythicas gentes, Pli. li. 3. ca. 17.

Camaldunum. Britanniæ urbs, Plin. lib. 2. cap. 75.

Camara, urbs Cretæ inſulæ Ptolem.

Camarica, Ptol. urbs Hiſpaniæ, alio nomine Victoria.

Camarina, Siciliæ ciuitas Straboni lib. 6.

Camarinum, urbs Vmbrorum Ptolemæo, hodie Camerinum.

Cambala, Cambalorum, Aſiæ locus eſt in Cyſpiretide regione, ubi auri metalla effodiuntur. Strab. lib. 11.

Cambalidus, mons, Caucaſi ramus in Suſianis. Plin. lib. 6. cap. 27.

Cambodunum, Vindeliciæ urbs Ptole. hodie Monacum,

cum, uulgò Munchen.

Cambolectri populi, inter Galliæ Narbonenſis gentes, Pli. commemorantur li.3.cap4.& li.4.cap. 19.

Cambuſis, Aethiopiæ urbs eſt. Plin.lib.6.cap.29.

Cambyſes, Perſarum rex, Cyri filius, patrijs rebus Aegyptum adiecit, ſed offenſus illorũ ſuperſtitionibus Apis ceterorumq; deorum ædes dirui iußit. Ad Ammonis quoq; templum expugnandum exercitum miſit, qui tempeſtatibus & arenarum motibus oppreſſus interijt, ut ſcribit Trogus Pompeius. Huius meminit & Seneca lib.7. Lucan.lib. 7. Eſt & Cambyſes, fluuius in Caucaſijs montibus ortus, ſupra Armeniam maiorem, Septentrionem uerſus, per Iberos & Albanos defluens. auctor Plin.lib 6.cap.13.

Camelani, Italiæ populi in ſexta regione, Narnienſibus & Nucerinis, uicini. auctor Plin.lib.3.cap.14.

Camelidæ, inſulæ duæ ſunt in ora Ioniæ regionis apud Plin lib.5.cap.31.

Camerium, Italiæ oppidum iuxta Collatiam apud Plinium lib. 3.cap.5.

Cameropis, ciuitas eſt Indiæ Straboni.

Camertes, Italiæ populi, in regione ſexta Amerinis uicini. auctor Strabo lib.5.& Plin.lib.3.cap.14.

Cameſes, conſors Iani. De quo ſic Perottus de Iano loquens. Hunc regionem iſtam, quæ nunc uocatur Italia, regno obtinuiſſe, & cum Cameſe, qui ſimili modo indigena erat, ita participata potentia poſſediſſe, ut regio Cameſene, oppidum Ianiculum uocaretur.

Camilla, Volſca, uenit auxilio Turno contra Latinos

nos et Aeneam, in quo bello etiam interfecta eſt. Eam Virgilius deſcribit lib. 7. Aeneid.

Camillus, Romanus Veios decennali obſidione domuit, deq; bis triumphauit. Poſtea crimini datum quòd albis equis triumphaſſet, & prædam iniquè diuiſiſſet: die dicta ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis damnatus, Ardeam conceſſit. Mox cùm Galli Senones urbem diripuiſſent, abſens Dictator factus, collectis reliquijs Gallos adortus incautos oppreſſit. Populum Romanum migrare Veios uolentem eleganti apud Liuium concione retinuit, in qua omnes urbis dotes, laudesq; licet agnoſcere. Adijcit quoq; Liuius, quòd tertiùm Dictator dictus, contra Latinos ad Satyricũ contendit, ut ſociam urbem pop. Rom. à Latinis oppugnatã tueretur. Quartùm, Dictator ad ſedandam populi ſeditionem factus, ualetudinem excuſauit, ex quo alter ei ſubrogatus eſt. Quintùm, Dictator Gallos iterum Romam petentes, & ad flumen Anienem caſtrametatos, ſuperauit. Poſtremò, Romæ octogenarius peſtilentia interijt. Auctores Liuius & Plutarchus.

Camîrus, i producta, una eſt ex urbibus Rhodi inſulæ. Strabo. Quas urbes Homerus commemorat, Lyndon, Ialyſon, Camiron.

Campania, Italiæ regio, de qua Plinius lib. 3. cap. 5 Florus item lib. 1. Deſcribitur & Strab. Cãpania lib. 5

Campani, populi inter Aquitanicas gentes Plinio commemorantur lib. 4. cap. 19.

Campſiani, Germaniæ populi indigẽtia laborantes, commemorantur Straboni his uerbis: Sunt alij Germa. populi, indigentia magis laborantes, Sugambri,

Chaubi, Bucteri, Cimbri, Cauci, Caulei, Campſiani, ceteriq́; complures. Hactenus ille lib. 7.

Cana, Strab. lib. 13. promontorium quod contra Lectum conſurgens, Adramyttenum ſinum efficit, cuius pars eſt Elaiticus. *Sunt & Canæ eidem, Locrorum oppidum ſitum in agro Canæo.*

Canace, Macarei ſoror, Aeoli filia: de qua Ouidius ſcribit in Epiſtolis.

Canaius, amnis Aeolidis, Plinius *lib. 5. cap. 30.*

Canaria, inter fortunatas inſulas numeratur Plinio *lib. 6. cap. 32.*

Canarij, Africæ populi, de quibus Plinius. *Qui proximos (inquit) inhabitent ſaltus, refertos elephantorũ ferarumq́; & ſerpentum omni genere, Canarios appellari.* Hæc ille *lib 5. cap. 1.*

Canas, oppidum Lyciæ regionis Aſiaticæ. Lycia quondam (inquit Plin. *lib. 5. cap. 27.)* LX. *oppida habuit, nunc* XXXVI. *habet. Ex his celeberrima præter ſupradicta, Canas, &c.*

Canaſtræum, Macedoniæ promontorium, in Thermaico ſinu: dicente Plin. lib. 4. cap. 10. *in Thermaico ſinu oppida, Dicæa, Pydna, Derra, Scione, promontorium Canaſtræum.*

Canatha oppidum eſt in Decapolitana regione, quæ Syriæ iungitur. Plinius *lib. 5. cap. 18.*

Canchlei, Arabiæ populi, apud Plin. *lib. 5. cap. 11.*

Candace, Aethiopum regina, de qua ſic Strabo: *Candace per noſtra tẽpora Aethiopibus imperauit, uirilis ſanè mulier, ſed altero oculo capta.* Hæc ille *lib. 17. & Plin. lib. 6. cap. 29.*

Cardaria,

Cardaria, promontorium eſt in Coo inſula. auctor Strabo libro 14.

Candauiæ, montes ſunt in Macedonia, de quibus Plinius libro 4. cap. 23. Straboni tamen lib. 7. Candauia mõs eſt Illyrici, qui Macedoniã Illyricũq; diſterminat.

Candaules, quem Græci Myrſilum nominant, Herodoto circa initium lib. 1. Sardium fuit Tyrannus, ab Alceo Herculis filio oriundus. Is uxorem adeò amabat, ut eã præ amore arbitraretur omnium fœminarum eſſe pulcherrimam. Hoc ita eſſe ſibi perſuadens, apud Gygem Daſcyli filium, ſibi acceptiſſimum, ſpeciem uxoris ſupra modum extollebat: tandemq; nudam eam Gygi conſpiciendam propoſuit. Quare ab uxore & Gyge interemptus.

Candebœa, palus eſt in radicibus Carmeli montis, de qua ſic Plinius ſcribit lib. 36. cap. 26. Pars eſt Syriæ, quæ Phœnice uocatur, finitima Iudææ, intra montis Carmeli radices paludem habens, quæ Candebœa uocatur. Ex ea creditur naſci Belus amnis, &c.

Candei, Arabici ſinus populi, quos Ophiophagos ob id uocant, quòd ſerpentibus ueſci ſint ſoliti. auctor Plinius lib. 6. cap. 29. & Pompon. Mela lib. 3. in deſcriptione ſinus Arabici.

Candidũ, Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur, promontorium, Plinius lib. 5. cap. 4. Sunt enim Africæ minoris tria promontoria, Candidum, mox Apollinis aduerſum Sardiniæ, Mercurij, aduerſum Siciliæ, quæ procurrentia in altum duos grandes ſinus efficiunt. De hoc & Pomponius Mela lib. 1. ubi licet animaduertere

inaduertere errorem Solini ex Vadiano.

Candyba, Lyciæ regionis ciuitas eſt, ubi laudatur Oenium nemus. Hæc Plinius lib.5.cap.27.

Cane, oppidum Aeolidis regionis. Plin.li.5.cap.30.

Caninius, eodem die quo adeptus eſt conſulatum, obijt, ex quo Ciceronis ſcomma: Vigilantiſsimũ habuimus conſulem Caninium, qui toto cõſulatu ſuo ſomnum non uidit. C. Caninius alter eques Romanus, qủum in Siciliam ociandi cauſa ueniſſet, hortosq́; à Pythio argentario uiro doloſo emiſſet, inſtructos piſcibus, & piſcatoribus de induſtria poſitis, poſtera die quum ad eoſdẽ ipſe amicos inuitaſſet, nullos ibi neq; piſces neq; piſcatores reperit. Vide Ciceronẽ 3.Offic.

Canius, poëta fuit temporibus Martialis, eiq́; familiaris, qui natura erat ita hilaris ut ſemper rideret, de quo Martialis lib.1. Epig. ad Maximum.

Cannenſes, Italiæ populi, Corinenſibus & Collatinis uicini, Romana clade inſignes. Plin.lib.3.cap.11.

Canobus, nauis Menelai gubernator, quo tempore Menelaus ipſe in Aegyptum perrexit: de quo infra in dictione CANOPVS.

Canopicũ, Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa, & minor Africa Plin. dicitur, oppidum eſt, eodem auctore lib 5.cap.4. Eſt & Canopicum Nili fluminis oſtium: quod cum ceteris commemoratur Straboni libro ultimo, Plinio libro 5.cap.10. Ammiano lib. 22. Pomponio libro 1.

Canôpus, parua inſula eſt mediterranei maris, Nili oſtio, quod Canopicum uocant, obuia. Menelai guber-

batur Canobus ibi fortè moriens nomen inſulæ et oſtio dedit. Hæc Pomponius. Proinde cùm à Canobo dicta ſit, ideo b litera ſcriptum aliquando uocabulū, teſte Quintiliano lib. 1. Canopi porrò meminit Tacitus lib. 2. hiſt. Eſt item Canopus, ſyderis nomen, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 22. in deſcriptione Taprobanæ inſulæ.

Canopitanum, oppidum liberum Zeugitanæ regionis, ſiue Africæ minoris Pln. lib. 5. cap. 4.

Cantabri, Hiſpaniæ populi, Luſitanis uicini, bellicoſiſsimi, & ægrè uel ab Auguſto uicti, ideo & Horatius 2. Carminum ait,

Cantabrum indoctum iuga ferre noſtra. Silius li. 3.
Cantaber ante omnes hyemiſq;, æſtusq;, famiſq;
Inuictus, palmamq; ex omni ferre labore. Item li. 5.
Tum quo non alius uenientem in prælio dextram
Ocyor attulerit, conductaq;, bella probarit,
Cantaber, & galeæ contempto tegmine uaſto, &c.

De Cantabris et eorum moribus ſcribit Strabo libro 3.

Cantarus, poëta Comicus Athenienſis, cuius feruntur fabulæ nonnullæ poſitæ à Suida.

Canthus, Abantis filius inter Argonautas ab Apollonio ponitur, itemq; ab Orpheo. Apollonius dicit eum in Lybia periiſſe: Flaccus autem noſter in Aea.

Cantium, Britanniæ promontorium Ptolemæo, Cantia, regio, ubi ciuitas eſt Cantauria.

Cantiœbis, urbs Germaniæ Ptolemæo, hodie Amberga, uulgò Amberg.

C. Canuleius Trib pleb. rogationes duas tulit. Vt cōnubia plebis cum patribus eſſent communia: & ut al-

ter conſul de plebe crearetur. Orationem eius aduerſus COSS. uide apud Liuium lib. 4.

Canuſium, Apuliæ oppidum, quod præterfluit Aufidus amnis. Auctores Plin. lib. 3. cap. 11. Strab. lib. 6.

Capaneus, maritus Euadnes, unus è ſeptem ducibus qui Thebas obſederunt, ut eſt auctor Statius lib. 3. Thebaidos. ſuperbus atq; deorum contemptor: qui non contētus uiciſſe homines, medijs Capaneus audit in aſtris. Is à Ioue fulmine percuſſus in bello Thebano fabulis dicitur: quoniam quum ſcalis admotis Thebanos muros uellet conſcendere, iactu lapidum ab inimicis oppreſſus eſt. Vegetius lib. 4. de re militari: Qui ſcalis (inquit) in obſidione urbium utuntur, frequenter periculum ſuſtinent exemplo Capanei, à quo primùm ſcalarum oppugnatio perhibetur inuenta: qui tanta mole lapidum fuit obrutus à Thebanis, ut fulminibus dicatur extinctus. unde Ouid. lib. 4. Triſtium,

Cùm cecidit Campaneus ſubito temerarius ictu.

Capara, Ptolemæo, olio nomine Capera Hiſpaniæ Luſitaniæ urbs.

Capaſtite, enumeratur inter Aſiæ præfecturas, quas alio nomine uocant Nomos, Plinius lib. 5. cap. 9.

Capena pen. prod. oppidum uicinum Romæ iuxta fontem Aegeriæ. Hinc Capenates, Italiæ populi, Cluſinis uicini, Plin. lib 3. cap. 5. Eſt & Capena, porta Romæ, à Capena urbe, quam Italus rex ædificauit. Hæc porta & Appia dicta eſt, per quam Capuam itur. Iuuenal. Subſtitit ad ueteres arcus, madidamq; Capenam. Liuius: Cenſores uiam ſternendam à porta Capena ad

Martij

Martis ædem locauerunt.

Caper, fluuius Laodiceam clariſsimam Cariæ urbem cum Lyco & Aſopo amnibus alluit. Strab. libro 12. Plinio Caprus.

Caphareum, Eubœæ promontorium. Sunt autem Eubœæ promontaria tria, dicente Plin. lib. 4. cap. 12. Eubœa ad meridiem promontorijs duobus, Gereſto ad Atticam uergente, & ad Helleſpontum Caphareo inſignis, à Septentrione Cæneo, &c.

Capheris, inter deſertas inſulas, quæ inter Cherſoneſum et Samothracē ſunt, numerantur à Pli. li. 4. c. 12

Capillati, populi inter Alpinas gentes. Plinius lib. 3. cap. 20. Capillatorū plura genera ad cōfinium Liguſtici maris.

Capiſſenæ, Aſiæ populi, Capiſſam urbem habent, quam diruit Cyrus. Hæc Plin. lib. 6. cap. 23.

Capitalia, mons Indicorum altiſsimus. Pli. li. 6. c. 20.

Capito, Lycius compoſuit hiſtoriam Iſauricam lib. 8. Epitomas Liuij & Eutropij in Græcum uertit ſermonem. Scripſit & res Lyciæ & Pamphyliæ. Volaterranus lib. 14.

Capitolium, prægrandis arx Romæ, in monte Saturnio, ex præda Apiolarum, Latinorum urbe, à Tarquinio Superbo extructa. Auctor Plin. lib. 3. cap. 5. Sic autem dictum fuit à capite hominis ibi reperto dum fundamenta foderunt. Capitolinus fuit cognomē eius, qui caput inuenit quū Capitoliū extrueretur. Quo nomine dictus fuit auctor quidam, qui de Cæſarib. ſcripſit.

Capitulum, Italiæ urbs prope Bouillas & Calatias.

Capote,

Capote, Aſiæ mons, ex quo Euphraten oriri Licinius Mutianus antiquiſſimus rerum ſcriptor credidit. auctor Plinius lib. 5. cap. 24.

Cappadocia, Aſiæ regio, quam Ptolemæus tabula Aſiæ prima, deſcribit, & Plinius lib. 6. cap. 2. & 3.

Cappagum, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum Gaditani conuentus. auctor Plin. lib. 3. cap. 1.

Capraria, adiacens Italiæ inſula, à Græcis Aegilos dicta, de qua Solinus cap. 9. & Plinius libro 3. cap. 6.

Capraſia, Padi fluminis oſtiũ, apud. Plin. li. 3. ca. 16.

Capreæ, inſulæ proximæ Neapoli, Tiberij principis arce nobiles. Plinius libro 3. cap. 6. Huius arcis meminit in Tiberio Suetonius.

Capria, lacus eſt apud Strabonem in deſcriptione Pamphyliæ. lib. 14.

Caprullon, portus eſt prope montem Atho, Pomponio Melæ lib. 2.

Capſitani, populi Zeugitanæ regionis, quæ Africa minor dicitur Plin. lib. 5. cap. 4.

Capua, clariſſima Campaniæ urbs, quæ Annibalem uictorijs fatigatum, luxu atq; ocio perdidit. Eam Seruius grammaticus à Tuſcis, qui omnem penè Italiam ſubiugarint, conditam ſcribit, apud Virgil. lib. Aeneid 8. quum hunc uerſum exponit.

Et Capis: hinc nomen Campanæ ducitur urbi. Suetonius in Dictatore. Capys conditoris ſepulcrũ Capuæ fuiſſe indicat, in quo à colonis deductis tabula reperta fuit, quæ Cæſari mortem denunciarit. Ad id & Lucanus accedit libro 2. Mœnia Dardanij tenuit Campana co-

loni Plinius capite 5.li.3. Capua (inquit) ab undecimo campo dicta. Quod quomodo intelligendum ſit, inibi Hermolaus adnotauit. M. Cicero luxus infamia Capuam notans, luxuriæ, & ſuperbiæ domicilium eſſe, ait, in oratione de lege Agraria cōtra Rullum, & item in oratione poſt reditum in ſenatu. De laudibus urbis Capuæ multa apud eundem Ciceronem in dicta oratione contra Rullum.

Capys, Capyos, filius Aſſaraci, & pater Anchiſæ: à quo dicit Virgil. conditam Capuam. Vide CAPVA.

Carabis Scythiæ flumen eſt apud Plin. lib. 6. cap. 17.

Caracra, urbs Hiſpaniæ.

Caralitani, Sardiniæ inſulæ populi, ut ſcribit Plin. in deſcriptione Sardiniæ inſulæ libro 3. cap. 7.

Caralitanum, unum è Sardiniæ promontorijs. Auctor Plin. lib. 3. cap. 7. in deſcriptione inſulæ Sardiniæ.

Carambis, Paphlagoniæ promontorium eſt in medijs ipſius regionis littoribus: cuius meminit Plin. li. 4. cap. 12. & lib. 6. cap. 2. Valerius item Flaccus lib. 4. Quid tibi nubifera ſurgentem nube Carambim?

Carambucis, Scythiæ fluuius, ad montes Riphæos, auctor Plin. lib. 6. cap. 13.

Carana, Ponti oppidū, à quo Carnenſis regio dicitur. ut ſcribit Strabo libro 12. Geographiæ.

Caranitis, præfectura eſt Armeniæ maioris. auctor Plinius libro 5. cap. 24.

Caranus, Macedoniæ rex, cuius hiſtoriam pluribus erſequitur Iuſtinus lib. 7. eius etiam meminit Solinus cap. 12. Eſt item Caranus Aradiorū portus in Phœnicia

cia prope Paltum urbem.uide Strabonem lib. 16.

Caraſeni,populi Tauricæ regionis,Pli.lib.4.ca.12.

Caraſtaſci, Plinio libro 6.cap.7 . populi ſunt circa Mæotin.

Caraxus,frater fuit Sapphûs & amaſius Pyramidis meretricis, quam Sappho Doricam appellat,alij Rhodopen.Perot.

Carbania, Pomponio Melæ libro 2. commemoratur inter paruas inſulas,Italiæ adiacentes.

Carbas, uentus Africus dicitur à Vitruuio: nautæ Carbinum nominant, quem Lybicum hodie uel Rura uocant.

Carbileti,Thraciæ populi. Plinius lib.4.cap.11.in deſcriptione Thraciæ.

Carbilius, primus Romanorum, uxorem repudiauit ob ſterilitatem.Sp. Carbilius eius libertus primus ludum grammaticæ Romæ aperuit, mercede docens. Auctor utriuſq; Plutarchus in Problematis.

Carbo,orator Romæ cuius meminit Cicero in Bruto his uerbis: Vtinam in Tyberio Gracchho,Caioq; Carbone,talis mens ad rempub.bene gerendam fuiſſet,quale ingenium ad bene dicendum fuit: profectò nemo his uiris gloria præſtitiſſet.Sed eorum alter propter turbulentiſſimum tribunatum, ad quem ex inuidia fœderis Numantini bonis iratus acceſſerat, ab ipſa repub.eſt interfectus. Alter propter perpetuam in populari ratione leuitatem, morte uoluntaria ſe à ſeueritate iudicum uindicauit. Sed fuit uterq; ſummus orator,atq; hoc memoria patrum teſte dicimus Fuit item Carbo illius elo-

quentiſsimi uiri filius, orator non ſatis acutus, ſed tamẽ orator numeratus, erat in uerbis grauitas, et facilè dicebat, & auctoritatẽ quandam naturalẽ habebat oratio. Hæc Cic. Hunc poſtremò ab exercitu ſuo interfectum fuiſſe, quem bellis ciuilibus lapſum adſtringere, & ad diſciplinam reducere cupiebat, auctor eſt Valer. Cn. Carbo præterea, huius frater ſumma fuit auctoritate in repub. partes Marianas ſecutus. In tertio conſulatu ſuo in Sicilia, iuſſu Pompeij, dum uentrem apud latrinã exoneraret, trucidatus eſt. auctor Valerius.

Carbulo, oppidum eſt Hiſpaniæ Bæticæ prope Cordubam. Plin. lib. 3. cap. 3.

Carcaſum, Narbonenſis Galliæ urbs. auctor Plinius lib. 3. cap. 4. in deſcriptione Narbonenſis prouinciæ.

Carcathiocerta, Armeniæ maioris urbs Tigri proxima, ut auctor eſt Plinius libro 6. cap. 11.

Carchedon, pen. prod. dicitur Carthago. Inde Carchedonius, Carthaginienſis. Vndè à Plauto dictum eſt, Carchedonia uocatur hæc Comœdia, Latinè Pœnulus: Dicta Carchedon à Carchedone conditore. Vide infrà CARTHAGO.

Carcinites, ſinus eſt Scythiæ Europææ apud Plin. li. 4. cap. 12. & Pomp libro 2. In eodem ſinu urbs eſt, nomine Carcine, eodem Pomponio auctore. Eſt & Carcinites fluuius, oppidum præterfluens Ptolemæo.

Cardamyla, fuit urbs in Argo, propinqua Pylo, et ſub dominio Agamemnonis, ut teſtatur Homer. li. 9. Iliad.

Cardia, Thraciæ oppidũ apud Plin. li. 4. ca. 11. cuius ſæpe meminit Demoſt. in Orat. contra Ariſtocratem.

Carenſes,

Carenſes, Hiſpaniæ populi, Complutenſibus proximi, ut tradit Plinius libro 3. cap. 3.

Carentani, Italiæ populi, Ferentanis uicini in quarta Italiæ regione, Plinius lib. 3. cap. 12.

Cares, Aſiæ populi circa Tanaim, proximi Clazomenijs & Mæonibus. Plinius lib. 6. cap. 7. Cares item ſtatuarius Lyſippi diſcipulus.

Careſus, fluuius Troiæ, teſte Homer. lib. 12. Iliad.

Caretha inſula eſt in mari Lycio, quæ poſtea Dionyſia dicta eſt. auctor Plin. lib. 5. cap. 30.

Caria, eius Aſiæ, quæ minor dicitur, prima regio eſt. Minorem aũt Aſiam Plin. lib. 3. cap. 27. ab ortu Lycaonia, & Phrygia illa quæ Galatiam, & Piſidas attingit, ab occaſu toto Aegei maris excurſu, à meridie Aegyptio pelago, à ſeptentrione Paphlagonia terminat.

Carinæ, ſunt ædificia facta in modũ carinarum, quæ erant intra templum Telluris. Auctor Seruius in illud Virgilij lib. 8. Aeneid. - paßimq; armenta uidebant, Romanoq; foro, & lautis mugire carinis.

Carini, Germaniæ populi apud Plin. lib. 4. cap. 14.

Carioſuelites, Galliæ Lugdunenſis populi apud Plinium libro 4. cap. 18.

Cariſa, cognomine Aurelia, ciuitas eſt Hiſpaniæ Bæticæ, conuentus Gaditani. auctor Plin. lib. 3. cap. 1.

Carius, Iouis filius & Danaes, qui diuinos honores in Lydia adſecutus eſt.

Carmace, Aſiæ populi circa Mæotin. auctor Plin. lib. 6. cap. 7.

Carmani, Aſiæ populi, ut docet Plin. lib. 6. cap. 34.

lii Ichthyophagi cognominati ſunt, q. ſolis piſcibus ueſcantur: de quibus Pomponius libro 3. ſcribit. Carmani (inquit) ſine ueſte ac fruge, ſine pecore, ac ſedibus: piſcium cute ſe uelant, carne ueſcuntur, præter capita toto corpore hirſuti. Hæc Pomponius.

Carmania, ut Stephanus & Strabo tradunt, regio Indiæ: Carmania autem duplex eſt, culta una, deſerta altera. Auctor Ptolemæus.

Carmelum, uel Carmelus, promontorium eſt Phœnices, & oppidum in monte ſitum. Plinius lib. 5. ca. 19. Vide dictionarium Biblicorum nominū.

Carmenta, & Carmentis, Euandri mater: à carminibus quibus dabat reſponſa, quum propriè Nicoſtrata uocaretur. Erat hæc rerum futurarum admonitrix: quæ Phœbo dedicata, carminibus oracula ſignificabat. Hinc Carmentalis porta. Virg. Et Carmentalem Romano nomine portā. Poſtea uerò Scelerata dicta eſt, quòd per eam ſex & trecenti Fabij cum clientum quinq; milibus egreßi, aduerſus Ethruſcos ad amnem Cremeram omnes interfecti ſint. De hac Strabo lib. 5. multis uerbis, & Solinus in deſcriptione Romæ.

Carmon, locus in Meſſenia, et templum Apollinis in Laconia, & in Achaia flumē, & mons in Peloponneſo. Ex Calepino.

Carna, ſiue Cardinea, dea quæ uitalibus humanis præeſſe exiſtimabatur: ab eademq; petebatur ut iecinora & cordi & cætera quæ ſunt intrinſecus uiſcera, ſalua cōſeruaret. Huic pulte fabacia & larido ſacrificabatur. inde Ouid. lib. 6 Faſt Prima dies tibi Carna datur,

dea

dea cardinis hæc eſt. *Hæc ſtriges nocturnas puerorum, ut dicebant, cunas infeſtantes, à limine ſubmouebat*.

Carnapæ populi ſunt circa Mæotin Pli. lib. 6. ca. 7.

Carne, Phœniciæ oppidum, ad montem Libanum. Auctor Plinius lib. 5. cap. 20.

Carneades, Cyrenæus, nouæ Academiæ princeps, Chryſippi maximè ſtudioſus, de quo Gellius, itēq; Pli. ait, q. ſcripturus aduerſus Zenonis Stoici libros, ſuperiora capitis helleboro candido purgauit, ne quid ex corruptis in ſtomacho humoribus, ad domiciliū uſq; animi redundaret, et conſtantiam uigoremq; mentis labefactaret: tanta cura, tantoq; apparatu, uir ingenio præſtans, ad confutanda ea quæ ſcripſiſſet Zeno adgreſſus eſt. Hunc præterea memoriæ arte uſum fuiſſe, Cicero de oratore ſcribit. Gellius uerò lib. 16. & Quint. de eo referunt, quòd miſſus Romam legatus ab Atheniēſibus, unà cum Diogene Stoico, & Critolao Peripatetico ſuſpectam fecit Romanis legationem, dicente M. Catone in ſenatu, ab hoc uiro cauendum eſſe, qui ob eloquentiā et diſſerendi facultatem facilè quæcunq; uelit impetrare poſſet. Carneades, alter philoſophus Athenienſis, Anaxagoræ diſcipulus à Suida ponitur.

Carni, populi Plin. ponuntur in decima regione Italiæ, noti nomine adhuc durante. Hodie tractum à ſe cognominatum inhabitant Carnithiam, & in meridiem ſupra Tergeſtum regionem, quæ uulgò Carniola dicitur. Ptolm. quoque ſupra Forum Iulij & Concordiam, Carnithiam locat. Hæc ditio hodie paret ptincipibus Auſtriæ. Vadianus.

Carnutes.populi inter Celtas Andegauēſibus Turonibusq́; finitimi, ac Oceano proximi. Cæſar in Com.

Carnūti, Germaniæ populi ſunt inter Danubium et Hercynium ſaltum. auctor Plinius lib. 4. cap. 12.

Caronium, Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs. Ptolem.

Carpaſium, oppidum eſt Cypri inſulæ, ut Plinius ſcribit lib. 5. cap. 31.

Carpathos, inſula eſt in mari Rhodio, à qua mare ipſum Carpathium cognominatum eſt. Plin. li. 4. cap. 12.

Carpatus, mons Sarmatiæ in Europa Ptolem.

Carpentoracte, Galliæ Narbonenſis ciuitas, apud Plinium lib. 3. cap. 4.

Carpetani, Hiſpaniæ populi ſunt iuxta Vacceos, ad Tagum fluuium. auctor Plinius li. 3. ca. 3.

Carpi, populi ſunt Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur. auctor Plin. lib. 5.

Carpis, fluuius eſt Scytharū, ut ſcribit Herod. lib. 4.

Carpophorus, Domitiani Cæſaris amiciſſimus, cuius meminit Martial. in Amphitheatro ipſius Cæſaris.

Carraca, Italiæ urbs ſub Venetia Ptolemæo.

Carra Carræ, Meſopotamiæ urbs, Craſſi clade nobilis. Auctor Plinius lib. 5. cap. 24. & Caracallæ imperatoris etiam nece. Hic enim, ut Rufus Cōſularis ſcribit, intra Euphratem apud ciuitatem Edeſſam perijt, cùm leuandæ ueſicæ gratia ex equo deſcendiſſet. Lucanus, Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras. In ſacris literis Haram & Charam dicitur.

Carodunum Ptolemæo, Germaniæ urbs, hodie Craconia, uulgò Cracau, Poloniæ regio.

Carrhe, Plin. lib. 31. cap. 7. Arabiæ oppidũ, ubi muros domosq; maßis ſalis faciunt, aqua ferruminantes.

Carſeolani, populi ſunt in quarta regione Italiæ, ut tradit Plinius libro 3. cap. 12.

Carteia, ciuitas Hiſpaniæ ad Calpem. Auctor Plinius libro 3. cap. 1. Carteia à Græcis Tarteſſos appellata, eodem auctore.

Cartẽna, Auguſti colonia in Tingutana prouincia, Plinius libro 5. cap. 2.

Carthago, Africæ urbs, de qua rectè Salluſtius ait, ſatius eſſe ſilere, quàm pauca dicere. Tanta enim eius potentia fuit, ut auctore Polybio, & Strabone, tota Africa cultiore potiretur, in Hiſpania uerò ab Herculis columnis adusq; Pyrenæos montes maximis ciuitatibus imperauerit. Variante tandẽ fortuna, adeò defecit, ut ea diruta, circumiacens regio prouincia facta fuerit, et Maſiniſſæ, qui ob uirtutẽ & amicitiam plurimum Romanis curæ fuit, commiſſa à pop. Rom. Græci eam Carchedonem nominarunt: Adrianus autem imperator Adrianopolim, et ridiculè perditißimus imperator Cõmodus, quemadmodũ ſcribit Lampridius, Alexandriam Commodianam Togatã. Meminit huius urbis multis alicubi Iuſtinus, & in Floridis Apuleius. Eſt et Carthago noua, quam dux Pœnorũ Haſdrubal condidit in Hiſpania Bætica, auctor Pompon. Mela lib. 2. Hæc à Scipione expugnata eſt, Hannone non ſine ſuorum clade, ſe dedente. Liuius lib. 6. Decad. 3. ad Carthaginem (inquit) nouam expugnandã, totis uiribus, & bono animo tranſeamus. Hæc ille. Fuit & alia Carthago, uetus cognomi-

gnominata, eodem in littore. Cic. de lege Agrar. in Senat. Poſt aūt agros (ait) in Hiſpania apud Carthaginē nouam, duorū Scipionum eximia uirtute poſſeſſos, tum ipſam ueterē Carthaginē uendunt. Sita fuit haud procul à Tarracone, & à Teucris condita, de qua Silius li. 3 Dat Carthago uiros, Teucro fundata uetuſto.

Cartheia, oppidum eſt inſulæ Ceæ, quam Ceon alij nominant. Plin. lib. 4. cap. 12,

Cartij, populi Perſiæ, ut ſcribit Strabo lib. Geographiæ undecimo.

Cartris, Cimborum peninſula, dicente Plinio li. 4. cap. 13. promontorium Cimbrorum excurrens in maria longè peninſulam efficit, quæ Cartris appellatur.

Carya, Vide CARIA.

Caryanda, lacus eſt & inſula eodem nomine Cariæ regionis, ex Strabonis Geographiæ lib. 14.

Caryſtos, Eubœæ inſulæ ciuitas eſt, in qua (inquit Strabo lib. 10) Caryſtiarum columnarum λατόμιον, id eſt, lapidum inciſio eſt: ibi Apollinis Marmorini templum eſt. Hæc ille. Caryſtij marmoris meminit et Pli. lib. 4. ca. 12. & li. 36. cap. 6. Caryſtij meminit Lucan. li. 5. de inſula Eubœa loquens. Qua maris anguſtat fauces ſaxoſa Caryſtos. In hac, teſte Solino, Titani regnauerunt. Briario enim (inquit) Caryſtij rem diuinam faciunt, ſicut Aegæoni Chalcidenſes. Nam omnis ferè Eubœa Titanorum fuit regnum: Quibuſdam placet Caryſtum & inſulam eſſe unam ex Cycladibus.

Caſandra, inſula contra Perſidem, Plin. li. 6. ca. 25. Contra Perſidē (inquit) inſulæ, Philos, Caſandra, &c.

Caſcan-

Caſcandrus (inquit Plinius lib. 6. cap. 25.) inſula eſt deſerta in Oceano Indiam uerſus.

Caſcantenſes, Hiſpaniæ populi. Plin. lib. 3. in deſcriptione Hiſpaniæ.

Caſilinum, Italiæ oppidum in Campania, auctore Plin. lib. 3. cap. 5. In Campano agro (inquit) Stabiæ oppidum fuerat, intercidit ibi & Taurania: ſunt & morientis Caſilini reliquiæ. Hæc ille, de euerſis & intercidentibus urbibus intelligens.

Caſinum, Campaniæ urbs in Italia Plin. lib. 5. ca. 5.

Caſius, Arabiæ mons eſt, iuxta quem delubrum eſt Caſij Iouis, quod Romána ambitio illuſtre fecit, et Põpeij tumulus multis pòſt annis ab Hadriano inſtauratus, ut Capitolinus tradit. Noſtri Sinai montem eſſe adſerunt, ob illic à Deo datas per Moyſen populo Iſraëlitico decalogi tabulas nobilem, & etiamnum diuæ Catharinæ ſepulcro clarum. Plinius libro 5. cap. 11. Arabiam hanc ſterilem, & præter Caſium montem nihil inſigne habentem indicat. At notandum obiter, alium ſupra Seleuciam Caſium eſſe Plin. lib. 5. cap. 22. cuius altitudo in directũ quatuor millium paſſuum eſt. Cuius (inquit) excelſa altitudo quarta uigilia orientẽ per tenebras ſolem aſpicit: breui circumactu corporis, diem noctemq; pariter oſtendens. Hæc ille. Huius etiam meminit Ammianus de Iulio Cæſare libro 22.

Caſos, inſula una ex Cycladibus, quæ & Aſtrabe dicitur, Plin. lib. 4. cap. 12.

Caſpij, populi Scythiæ ad Caſpium ſinum, ut auctor eſt Pomponius lib. 3. apud quos ſæuiſſimi ſunt canes. ut

ſcribit

ſcribit Valerius Flaccus libro 6. Sunt et portæ Caſpiæ, quæ alibi Armeniæ, (inquit Plinius) alibi Caſpiæ, alibi Ciliciæ uocantur. Eſt præterea Caſpium mare, de quo inter ſcriptores parum conuenit, ut diligentiſſimè adnotauit doctiſſimus Vadianus apud Pomponiũ Melam.

Caſſandane, filia fuit Pharnaſpis, et mater Cambyſæ generi Aſtyagis, teſte Herodoto hiſtoriarum lib. 1.

Caſſandra, filia fuit Priami regis, quã ab Agamemnone in Græciam abductã, Clytemneſtra interemit. autor Homerus in Odyſſ. Eſt & Caſſandra oppidum, & Caſſandria colonia, de quibus infrà in dictione POTIDAEA.

Caſſera, Macedoniæ oppidum, apud Plin. lib. 4. cap. 10. in deſcriptione Macedoniæ.

Caſſianus, martyr apud forũ Cornelij, ubi & iacet, et à quo uenerat peregrinationis gratia è Brixina urbe Germaniæ, cuius erat ciuis & præſul: quũq; apud forum Cornelij doceret, iuſſu Iuliani Imperatoris, qui prohibuerat Chriſtianos docere, ſtylis diſcipulorũ confoſſus eſt. Alius eiuſdẽ nominis Alexãdrinus ſub Iouiniano in Italiam ueniens, apud Ortanum templum conſtruxit, cuius & præſul electus: indè peregrinando Auguſtodunum uenit, eiuſq; urbis Epiſcopo Simplicio uiro ſancto ſucceſſit. Alius monachus Honorij tẽpore à Hieroſolymitana Eccleſia ab hæreticis eiectus, Maſſiliam uehit, ubi duo condidit cœnobia. ſcripſit & de monachorum inſtitutis, ubi dicit, cibi abſtinentiam omnium uirtutum eſſe fundamentum. Volaterranus.

Caſſiodorus, Rauennas, præceptor Theodorici Gotthorum

thorum regis,primū ſenator,deinde monachus factus, nonnullos ſcripſit Pſalmorum locos. Apertiùs extant & eius ad Theodoricum epiſtolæ. Volaterranus li. 13.

Caßiope ſiue Caßiopea, Cephei regis Aethiopum uxor,& Andromedes mater, quæ cum Nereidibus de pulchritudine certauit,pro quo facto,inter ſydera conſtituta fertur. Eſt autem ſydus ita figuratum,ut in ſella ſedeat. Conſtat ſtellis tredecim,occidens cum Scorpione,capite cum ſedili reſupina ferri proſpicitur,exoriri autem cum Sagittario. Perottus. Eſt & Caßiope oppidum Epiri,à quo Caßiopei,eiuſdem regionis populi dicti. Plinius libro 4.

Caßiterides,inſulæ maris Atlantici,de quibus Plinius libro 4. cap. penult. ſic ſcribit: Ex aduerſo (inquit) Celtiberiæ complures ſunt inſulæ, Caßiterides dictæ à Græcis, à fertilitate plumbi. Vide infrà in dictione CATTITERIDES.

Sp. Caßius, regni adfectati crimine damnatus, cui plus ſuſpicio concupitæ damnationis nocuit, quàm tres magnifici conſulatus, ac duo ſpecioſißimi triumphi profuerunt. Senatus enim Populusq; Roman. non contentus capitali eum ſupplicio adficere, interempto domum ſuperiecit. In ſolo autem ædem Telluris fecit. Valerius libro 6. cap. 3.

Caßius COS. à Tigurinis Gallis pago Heluetiorū, qui à ciuitate ſeceſſerant, in finibus Allobrogum cum exercitu cæſus eſt: milites qui ex ea clade ſupererant obſidibus datis & dimidia rerum omnium parte,ut incolumes dimitterentur, cum hoſtibus pacti ſunt, tempore quo

re quo Iugurtha pulſus eſt à Mario. Liuius lib. 25. L. itē Caſsius Trib. pleb. C. Mario, L. Flacco COSS. plures leges, ad diminuendam nobilitatis potētiam tulit: in quibus, ut quem pop Rom. damnaſſet cuiue imperium abrogaſſet, in ſenatu non eſſet. Fuit & inter competitores Ciceronis in conſulatu, auctor Pædianus. L. Caſsius, dux Pompeianus, cum decem nauibus ardente bello ciuili, tranſijt ad Cæſarem. Caſsius item Longinus iuriſcon. quòd C. Caſsij percuſſoris Cæſaris nomē ac ſtemmata haberet, iuſſus eſt à Nerone mori: pronepos fuit Seruij Sulpitij, ac eques Romanus, ut ſcribūt Tranquillus & Pōponius. Fuit & Caſsius Seuerus de quo Quintilianus ſic ſcribit: Caſsius Seuerus, ſi ceteris uirtutibus colorem, et grauitatem orationis adiecſſet, ponendus inter principes foret. Nam & ingenij plurimū eſt in eo, & acerbitas mira, & urbanitas eius ſumma: ſed plus ſtomacho, quàm conſilio dedit. Hæc ille. Huius Caſſij ſcripta ex ſenatuſconſulto abolita ſunt, ut auctor eſt Tranquillus. M. Auidius Caſsius, præfectus exercitus Antonini principis in Oriente, dum imperator ipſe res in Germania gerit contra Marcomannos, defecit. Itaq; relicto bello imperator eum cum exercitu petit ac ſuperat. Caput ei ablatum uidere noluit, recordatus antiquæ amicitiæ. Caſsius præſul Narnienſis tempore Totilæ regis Gotthorum, cui occurrens animum placuit, ne ciuitati noceret. Gregor. 3. Dialogorum.

Caſtalius, fons in radicibus montis Parnaſsi, Muſis ſacer, quem Virgil. lib. 3. Georg. Caſtiliam uocat.

— iuuat ire iugis, qua nulla priorum

Caſta-

Caſtaliam molli diuertitur orbita cliuo.

Caſthenes, Thraciæ ſinus iuxta Byzantiū. auct. Plin. lib. 4. in deſcriptione Thraciæ.

Caſtianira, uxor Priami pulcherrima, quā ex Aeſymo Thraciæ urbe duxit uxorem. Homer. lib. Iliad. 8.

Caſtologi, Plinio enumerātur inter populos Galliæ Belgicæ, lib. 4. in deſcriptione Galliæ.

Caſtor, medicus antiquißims docuit piperitim herbam (quam alio nomine ſiliquaſtrū nominant) bibi contra morbos comitiales. auctor Plin. lib. 20. cap. 17. Caſtor item, Pollucis frater, Tyndari & Ledæ filius, de quo infrà in dictione POLLVX. (5. ca. 4.

Caſtra Cornelia, locus Zeugitanæ Africæ, Plin. lib.

Caſtritius, cùm tempore Syllanæ diſſenſionis Placentiæ gereret magiſtratum, & C. Carbo COS. Marianarum partium peteret obſides Placentinos, ne Placentia ad Syllam deficeret, neganti Caſtritio dixit, multos ſe habere gladios, At ego annos, inquit Caſtritius. auctor Valerius. T. Caſtritius alter, Rhetoricæ doctor Romæ de quo Gellius lib. 13 cap. 20. ſic ſcribit: T. Caſtritius (inquit) rhetoricæ diſciplinæ doctor, qui habuit Romæ locum principem declamandi et docendi, ſumma uir auctoritate, grauitateq́;, et à D. Hadriano ob mores, atq; literas ſpectatus, &c. Hæc ille.

Caſtrimonienſes, Italiæ populi, apud Plin. li. 3. ca. 5.

Caſtrum nouum Italiæ oppidum eſt, non procul ab oſtijs Tyberis, apud Pomp. lib. 2. & Plin. lib. 3. cap. 5.

Caſtulonenſes, populi ſunt Hiſpaniæ Bæticæ apud Plin. lib. 3. cap. 3. Ex colonia (inquit) Salariēſe oppida-

ni

ni Latij ueteris Caſtulonenſes,qui Cæſari Venales ap-pellantur.Hæc ille in deſcriptione Hiſpaniæ.

Caſuentum,fluuius eſt in ſinu Tarentino,apud Plin. libro 3.cap.11.

Caſuentillani, Italiæ populi in ſexta regione apud Plinium libro 3.cap.14.

Caſurgis,Ptolemæo dicitur Praga,urbs Boëmiæ.

Catabanes, populi ſunt Arabiæ deſertæ apud Plin. lib.5.cap.11.Hos Strabo.lib.16.Catabanenſes uocat.

Catabathmus, oppidum & uallis repente conuexa ad finem Cyrenaicæ regionis.Salluſtius in Iugurthino. Aegyptū Catabathmo ab Africa ſecerni ſcribit. Plin. li. 5.cap.5.oppidum illic eius nominis & uallem repē-te cōuexam nominat, undè uocabulo eſt origo. Græcis enim κατάβασις deſcenſus eſt, quem alio nomine καταβαθμὸν nominant. Catabathmon autem, non Catabathinon legendum eſſe Hermolaus eleganter, ut ſolet, docet in Plinianis annotationibus. Nanq; eſt in Aegyptū id latus deuexum. Quare uerè Herod. æditiſſimam Africæ maritimæ regionem Cyrenaicam eſſe in fine lib. 4.ſcripſit.

Cataceti, Aſiæ populi circa Mæotim,ut docet Plinius libro 6.cap.7.

Catadupi,Plin.lib.5.cap.9.locus eſt Aethiopum,& gens Arabiæ.eodem auctore lib.6.cap.29.

Catana,Siciliæ oppidum eſt,apud Plin.lib.3.cap.5. Eſt & Catina in Cilicia:ab hac Catinenſes:ab illa Catanei & Catanenſes dicti. Hermolaus apud Pliniū unam intelligit,quæ Græcis quidem frequentius Catana,La-

tinis ferè Catina dicitur. Catinæ ſimulacrum fuit Cereris, ut Cicero in actione contra Verrem ſeptima ſcribit, q̃ à uiro non modò tangi, ſed ne aſpici quidem fas fuit. Vide infrà CATINA. Vulgò Catinia dicitur.

Catarrhactes, Pãphyliæ fluuius, ſic ab impetu dictus quia ſe præcipitat. auctor Pomponius Mela lib. 1. in deſcriptione Pamphyliæ.

Catari, Pannoniæ populi ſunt, Plin. lib. 4. cap. 25.

Catarnia Aſiæ regio eſt, cuius meminit Plinius lib. 6. cap. 2. & 3. in deſcriptione Cappadociæ.

Cathon, inſula à Pomp. inter Cycladas numerata; à Plin. tamẽ prætermiſſa: niſi quis Cathonẽ, quam Pli. in Laconico ſinu eſſe ait, intelligere uelit. Ex Vadiano.

Catilina, ciuis Romanus nobilis & ſeditioſus. ingenio malo prauoq́; cui eloquentiæ ſatis, ſapientiæ parum fuit. Ex Salluſtio notiſſimus eſt.

Catina, Siciliæ ciuitas eſt, eadem quæ Catana: auctore Hermolao apud Plinium. Eſt & Catina, Arcadiæ oppidum Plin. lib. 4. cap. 6. in deſcriptione Arcadiæ.

Catizi, Pygmæorum gens à Barbaris dicuntur quos credunt à gruibus fugatos. Plin. li. 4. ca. 11.

Catones, ex oppido Tuſculo originem habuêre, unde primùm profectus M. Porcius Cato ſenex, perſuaſione atq; amicitia Valerij Flacci ſolicitatus. Hic Tribunus mili. in Sicilia fuit. Prætor Sardiniã ſubegit, ubi ab Ennio fuit Græcis literis inſtitutus ætate iam grãdis. Conſul deinde cum eodem Flacco creatus, citeriorem Hiſpaniam ſortitus eſt, ubi rebus feliciter geſtis, omnium urbium muros, quæ intra Bætim ſunt uno die ſolo æqua

ri iuſſit. Auctor Polybius. Plinius tribus cum laudibus cumulat, perfectum & imperatorem, & ſenatorem, & oratorem nominando. Cuius ingenij etiam meminit Cicero in Oratore his uerbis: Orationes eius ut illis temporibus, ualde laudo: ſignificãt enim formam quandam ingenij, ſed admodum impolitam & plane rudem, &c. Scripſit Origines, & paruum de agricultura librum, de quo plura apud Ciceronem, Gellium, Plinium, Plutarchum. Catones item duo fuerunt ſuperioris filij, quorũ alter in bello contra Perſeũ ſub Aemilio Paulo magna cũ laude militauit. Alter Saloninus ex matre cognominatus, patre ſuperſtite ac prætore deſignato, extinctus eſt, & egregios in iuris diſciplina libros compoſuit. Auctor eſt Gellius, libro 2. cap. 14. Præterea M. Cato ſenioris nepos, cognomine Vticẽſis, ſeueritate & doctrina Stoica auum referebat: nudis interdum pedibus breuiq́; toga in publicum prodibat, ſeſe adſuefaciens, nihilo niſi obſcœnis rebus ac deteſtabilibus erubeſcere. Conſulatum fruſtra petijt. Martiam coniugem roganti Hortenſio amico conceſſit, eãdemq́; poſtea Hortenſij hæredem recepit. Id quod ei Cæſar auaritiæ cauſa factum obijcit. Dimiſit (inquit) ut locupletem reciperet. Totó ciuilis belli tempore intonſus fuit. Poſt pugnam Pharſalicam, Vticam cum Scipione ſe recepit: ubi cùm mori ſtatuiſſet, nocte de Stoica philoſophia diſſeruit, ac Phœdone Platonis de animi immortalitate perlecto libro, gladio incubuit. Ex Plutarcho. Fuit & Valerius Cato grammaticus Romæ, qui multos & nobiles docuit tempore Syllæ: cuius famam hi uerſus indicant, Cato

to Grammaticus Latina Siren. Qui ſolus legit, & facit poëtas. Huius meminit Tranquillus.

Catoni, Plinio populi ſunt Scythiæ circa Mæotin agentes, lib. 6. cap. 7.

Cattiterides, Ptolem. cap. 6. libro 3. decem ſunt inſulæ, in occidentali Oceano. Caßiterides Græci uocant à plumbi ſtanníque copia, quod κασσιτερὸς dicitur. Plinius libro quarto capite 22. Ex aduerſo Celtiberiæ complures ſunt inſulæ, Caßiterides dictæ à Græcis, à fertilitate plumbi. Herodotus libro tertio. Ne Caßiterides quidem noui inſulas, hoc eſt ſtannarias, undè ad nos uenit ſtannum.

Catularia, porta Romæ dicta eſt, quia non longè ab ea ad placandum Caniculæ ſydus, frugibus inimicum, rufæ canes immolabantur, ut fruges flaueſcentes, ad maturitatem perducerentur. Feſtus.

Catuli. Q. Luctatius Catulus primo bello Punico CCC. nauibus aduerſus Pœnos profectus, ſexcentas eorum naues commeatibus impeditas duce Amilcare apud Aegades inſulas, inter Siciliam, & Africã depreßit: finemq́; bello impoſuit: pacem petentibus hac conditione conceßit, ut Sicilia, Sardinia, ceteriſq́; inſulis inter Italiam, Africamq́; decederent, & Hiſpania citra Iberum abſtinerent. Liuius. Catulus item orator conſul cum C. Mario quarto eius conſulatu, Cimbros fudit: ab eodem poſtea urbe occupata per diſſenſionem mori iuſſus eſt, fruſtrà precantibus pro eo ciuibus. Itaque in cubiculò incluſus, candentium carbonum uapore ſuffocatus eſt; teſte Valer. Cuius manes ultus eſt poſtea Sylla interfe-

cto Mario Iuniore:Lucanus. - quid ſanguine manes Placatos referam Catuli? De hoc Catulo Cicero in Oratore. *Catulus alius ſororius Catilinæ, uir eques Romanus, partium nullarum, tantumq; quieti ſtudens, à Catilina iuſſu Syllæ interfectus eſt, auctor Pædian.*

Catullus, poëta Veronenſis, natus anno ante Salluſtium, Syllæ, Marijq; temporibus, in poëmatis cùm laſciuus, tum mordax, quippe qui Cæſari maximo tunc uiro minimè pepercit, Iambis eum criminatus: reconciliatus nihilominus, ac eodem die ab eo cœnæ adhibitus eſt, ut auctor eſt Tranquillus.

Caturactonium, Britãniæ inſulæ oppidum, Ptolem. Vulgò Caerdulia.

Caturiges, Italiæ Tranſpadanæ populi in regione undecima apud Plinium libro 3. cap. 17.

Cauares, Narbonenſis Galliæ populi ſunt, in quorũ agro Auanio ciuitas ſita eſt. Auctor Pomp. Mela li 2. Cauares autem Strabo Cataros nominat, Ptolem. Cauaros, iuxta Druentium, & Iſaram amnes ſitos.

Cauca, Ptolem. urbs Hiſpaniæ, alio nomine Conca.

Caucaſus, Aſiæ mons ſupra Iberiam ac Albaniam in Septentrione. Ptolem. Eſtq; pars Tauri montis: & totus Taurus, Caucaſi nomine intelligi poteſt, ut perſæpe partis uocabulum toti figuratè tribuimus. Philoſtratus libro ſecundo: Caucaſus (inquit) Mediam atq; Indiam terminãs, in mare Rubrũ altero cubito deſcendit, &c. Vbi multa de Prometheo ad Caucaſum ligato. Caucaſi montes, etiam multitudinis numero dicuntur, auctore Pomponio lib. 1. Idem alicubi, inquit, Taurici, Moſchi,

Amazonici, Caſpij, Coraxinci, Caucaſi, ut alijs aliiſue adpoſitis gentibus, ita alijs alijsq; dicti nominibus. Hactenus Pomponius.

Cauchæ, cāpi ſunt, quos Tygris fluuius Septentrionem uerſus flexus ſecat. Plin lib.6.cap.27.

Caudium, Samnitum oppidum in Italia prope Beneuentum, undè furcæ Caudinæ, & Fauces Caudinæ Romanorum ignominia & clade nobilitatæ, quam T. Caluino, & Sp. Veturio COSS. acceperunt. auct. Liui.

Caulon, oppidū quod à Plin. li.3. cap.10. collocatur in prima regione Italiæ. Virg.3. Aeneid. Caulonisq; arces & naufragum Scylaceum. Hanc Strabo lib.6. uocat Cauloniam, dicens, Poſt Sagram Caulonia extat, priùs Aulonia, quaſi uallonia, à uicina conualle nominata, ab Achiuis ædificata, nunc autem uacua eſt.

Caumas, unus è Cētauris, Ixionis filius, Bocat. li. 9.

Caunus, Cariæ oppidum, ad Calbim fluuium. Meminit Calbis Strab. lib.14. & adiuncti oppidi Cauni æſtate & autumno, ut ipſe ait, ad inhabitandum grauis, ob calorem & pomorum copiam. Ob id Caunij peſtilenti cœlo eſſe dicuntur. Hos cùm intuitus eſſet Stratonicus citharœdus, homo ſalibus plenus, illum ex 6. Iliados uerſiculum in eos protulit.

οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν, id eſt,

Tale quidem genus eſt hominum, quale eſt foliorū. Colorem uidelicet, quo omnes pallebant, ſugillans. Caunij uerò quum hominē inceſſiſſent acriùs, quòd urbem ut morbidam carperet; Ego inquit, non morbidā dicere auſim, ubi mortui ambulāt? urbaniùs multò acriùsq;,

quàm priùs illudens. Hæc ex Strabone lib. 14.

Caurium, Luſitaniæ oppidum Ptolem. alio nomine Caura, Vulgò Corra.

Cauros, inſula cum oppido, quæ priùs Andrus, deinde etiam Antandros dicta eſt. Plin. lib. 4. cap. 12. Eſt et Caurus, uentus ab Occaſu flans, qui Corus dicitur.

Cayſtri cāpi, qui continui ſunt, & camporū omniū optimi, ſubiacent Sardibus Lydorum urbi Strab. li. 13.

Cayſtros, Ioniæ amnis celebratiſſimus iuxta urbem Epheſum. auctor Pomponius Mela libro 1.

Cea, ſiue Ceos (utrunq; enim ſcribitur Plin. libro 4. cap. 12.) inſula eſt iuxta Eubœam, de qua Ouid. Tranſit & antiquæ Carthcia mœnia Ceæ. A qua Ceæ ueſtes, nam ex hac quoq; profectam delectationi fœminis ueſtem, auctor eſt Varro, ut Plinius tradit. Propertius. Et tenues Cea ueſte fouere ſinus. Quo in loco parùm doctè aliquos Coa pro Cea legere Hermolaus tradit. Ab hac Ceus Hereſiſtratus, clarus medicus dictus. Fuit eadem & Simonidis & Bacchylidæ clariſſimorum poëtarum alumna. Ciam Ptolemæus nominat, ut hodie quoque uulgus nautarum. Auctor Hermolaus, apud Pliniū. Vide infrà in dictione COS & CHIOS.

Ceadus, fuit uir Thrax, ex his qui Troianis auxilia miſerunt, teſte Homero lib. 2.

Cebes, Thebanus fuit philoſophus, ſcripſit dialogos tres, qui inſcribūtur Pinax (id eſt tabula) Septima, Phrynicus. Auctor Diogenes Laërtius.

Cebrenia, locus eſt Troadis regionis, cuius meminit Plinius libro 5. cap. 30. Strabo lib. 13. Cebriniam ſcribit

pro

pro regione & urbe. Et Cebrinij *populi, regionis & ur bis incolæ. Sunt Cebrenij in Thracia, dicente eodẽ Stra bone*, Eſt *fluuius quidam Ariſbris in Thracia, prope quem Cebrenij Thraces habitant. Multa enim apud* Troes & *Thraces eiſdẽ nominibus appellantur: ut Scæi* Thraces *quidam, & Scæus amnis, & Scæus murus & Scææ Troianæ portæ.* Item Xanthi Thraces, & Xanthus Troiæ *fluuius.* Item Rheſus *apud* Troiã *fluit.* Rheſus *item* Thracum *rex fuit.* Hæc ille *lib.* 13.

Cebriones, Troianus, *Priami regis filius nothus, a- pud* Homerum Iliad. π, κεβριόνην νόθον ὑιὸν ἀγακλῆος πριάμοιο *id eſt, Celebrionem haud propria Priamo de coniuge natum.*

Cecinna, fluuius eſt ad Volaterras, *auctore* Pomponio *libro* 2. & Plinio *lib.* 3. *cap.* 5.

A. Cecinna, *Volaterr. equeſtris ordinis,* Quadrigariorum *magiſter,* Pompeianarum *partium tempore belli ciuilis, hirundines paruas è nidis* Romæ *comprehenſas nutriebat, quas poſtea nuntias belli mittebat amicis, uti* Plin. *refert. Scripſit librum contra Cæſarem.* Fuit Ciceroni *familiaris & cliens, defenſus ab eo in quadã hæreditatis cauſa.* Extant & *inter eos epiſtolæ conſcriptæ. Scripſit & librum de procurandis fulguribus, quẽ* Seneca *ſe fatetur imitari, dicitq; eum uirum facundum, niſi à* Ciceronis *rebus primò receßiſſet.* Cecinna, Octauiani *Cæſaris ſcriba legitur in epiſtolis ad* Atticum. Cecinna *alius uir conſularis, ob coniurationis ſuſpicionem à* Tito *ad cœnam uocatus, ac per proditionem interfectus.* Apud Tranquillum *in* Tito. Cecinna, *dux* Vi-

tellianus cum exercitu è Gallia profectus, ad Bebraciū cum Othonianis congreſſus feliciter dimicauit. Tacitus libro octauo.

Cecropia, oppidū à Cecrope conditore: nunc eſt arx Athenis, Plin. lib. 7. cap. 56. Oppidū (inquit) Cecrops à ſe appellauit Cecropiam, quæ nunc eſt arx Athenis.

Cecrops, primus rex Athenarum: à quo Athenienſes dicti Cecropidæ.

Cecryphalea, promontorium ſiue inſula Peloponneſi, ubi Athenieſes ab Aeginetis ſuperati fuerūt. Ex Stephano de urbibus.

Cedras, oppidum Cariæ: à quo Cedriatæ, & Cedrei.

Cedropolis, oppidum in Caria à quo Cedropolita.

Cedros, inſula in Germaniæ littoribus, cedri genere ſyluoſa: inde electrum in petras defluere dicitur. Perot.

Celæno una ex Harpyijs. Virg. 3. Aeneid. - quas dira Celæno, Harpyiæq; colunt aliæ.

Celadon amnis eſt ignobilis, in Alpheum influens: apud Strabonem lib. Geographiæ 8.

Celaduſa, parua maris Adriatici inſula. Auctoribus Pomponio Mela lib. 2. & Plin lib. 4. cap. 26.

Celegeri, Mœſiæ quæ Pannoniæ iungitur, populi auctor Plin lib. 4. cap 26. in deſcriptione Mœſiæ.

Celeia, Noricorum oppidum. Auctor Plin. li. 4. cap. 24. in Noricorum deſcriptione, Vulgò Cilia.

Celendris, Samiorū colonia, in Cilicia, auctore Pomponio Mela li. 1. in deſcriptione Ciliciæ. Celendræ etiā multitudinis numero dicimus, ut eſt apud Lucanū li. 8. Ad profugum collecta ducem, paruiſq; Celendris.

Celena uel Celæna penul. prod. locus Campaniæ Iu-noni ſacer. Virg. lib. 7. Atq; arua Celenæ. Celenæ (in-quit Liuius libro 8. belli Macedonici) urbs, caput quon-dam Phrygiæ fuit. Lucanus, Lugent damnatæ Phœbo uictore Celænæ.

Celerini, populi ſunt citerioris Hiſpaniæ ſupra Brac caras. & Gronios. Plin lib. 3. Quorum agrum Auo flu-uius abluit, ut indicat Ptolem.

Celſenſes populi ſunt citerioris Hiſpaniæ, apud Pli nium libro 3 cap. 3.

Celſus, plagiarius, carmine Horatij notiſſimus,
Quid mihi Celſus agit monitus multumq; monendus,
Priuatus ut quærat opes, & tangere uitet
Scripta Palatinus quæcunq; recepit Apollo. &c.
Alter fuit Cornelius Celſus, cuius medicinã habemus, Huius meminit Quintilianus.

Celtæ, populi ſunt Galliæ inter Sequanam & Ga-rumnam amnes, ſic à Celto Polyphemi filio dicti, ut ſcri bit Appianus. Celtarum autem clariſſimi ſunt Hedui, ut Aquitanorum Auſci, & Belgarum Treueri. Pom-ponius libro 2.

Celtiaca, oppidum eſt Hiſpaniæ conuentus Hiſpa-lenſis, ut ſcribit Plinius lib. 3. cap. 1.

Celtiberi, Hiſpaniæ populi, ad Iberum fluuium, quo-rum meminit Strab. lib. 3. & Plin. lib. 3. cap. 3.

Celtiberia, ea eſt Hiſpaniæ regio quã incolunt Cel-tiberi. auctor Plinius libro 4. cap. 22.

Celtica, tertia Galliæ pars. Plin lib. 4. cap. 17. Gal-lia (inquit) Comata uno nomine appellata, in tria po-

pulorum genera diuiditur, amnibus maximè diſtincta. A Scalde ad Sequanã, Belgica: ab eo ab Garumnam Celtica, eademq; Lugdunenſis. Inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania, Aremorica antè dicta.

Celtici, Hiſpaniæ populi, à Celtis oriundi, ſi Silio poëtæ credimus.

Celticum, Hiſpaniæ promontorium, quod finem terræ hodie uulgus peregrinum cognominat, ut notat Vadianus Pomponij interpres.

Cemelleo, oppidum Liguriæ in alpibus ſitum. Ptol. Dicitur & Cemellio.

Cameneleum, ciuitas in Alpibus littoreis. Ptolem.

Cenchreæ, Peloponneſi oppidum eſt prope Corinthum in Iſthmo ipſo, iuxta fanum Neptuni, quẽ Strab. ob id Iſthmium appellat. auctor Pomponius libro 2. & Plinius lib. 4. cap. 4. & 5.

Cenchrius, Ioniæ amnis eſt, ad EpheſumCayſtro proximus, per lucum Ortygiam fluens, in quo Latonam fabulantur ab Ortygia nutrice lotã ex partu: accolæ aditum olim quo peperit, ipſamq; oliuã, ſub qua partu liberata quieuit, monſtrare ſoliti fuerunt. Tacitus lib. 3. de Epheſiorum legationibus ad ſenatum mißis: Primùm (inquit) omnium Epheſij adière memorantes, non ut uulgus crederet, Dianam atq; Apollinem Delo genitos eſſe, apud ſe Cenchrium amnem, lucum Ortygiam, ubi Latonam partu grauidam & oleæ, quæ tum etiam maneat, adniſam, êdidiſſe numina, deorumq; monitu ſacratum nemus. Hæc Tacitus lib. 3.

Ceneus, Theſſalus, Lapitha, quum multis interfuiſſet

ſet prælijs,nunquam tamen lædi potuit.Hinc natū prouerbium,Inuulnerabilis ut Ceneus.Neſtor apud Ouid. lib.12. - ueſtro fuit unicus æuo
Contempor ferri,nulloq; forabilis ictu
Cygnus,at ipſe olim patientem uulnera mille
Corpore non læſo Perrhæbum Cenea uidi,
Cenea Perrhæbum,qui factis inclytus Otrhyn
Incoluit.Inde Ceneia Atalanta,Cenei filia dicta apud Ouid. Talia dicentem molli Ceneia uultu, Aſpicit.

Cenina, urbs uicina Romæ,à Cenite conditore. auctor Feſtus Pompeius lib.3.

Cenomanni, Galliæ Celticæ ſiue Lugdunenſis populi,uulgò notiſsimi.Horum meminit Plin.lib.4.ca.18 Fuerunt & Cenomanni,Italiæ populi, in quorum agro Cremona fuit & Brixia,eodem Plinio auctore li.3.ca. 19.Cenomanni Galliæ.

Centauri,qui & Hippocentauri, Theſſaliæ populi, habitantes ſecundum Pelium montem. auctor Plinius libro 7.cap.56. Seruius uerò grammaticus hanc fabulam de Centauris narrat: Cùm quidam Theſſalus rex bobus œſtro exagitatis, ſatellites ſuos ad eos reuocandos ire iuſsiſſet,illos cùm curſu pedeſtri non ſufficerēt, equos aſcendiſſe,eorumq; uelocitate armentum adſecutos, ſtimulis agitādo ad ſtabula reduxiſſe. Hinc ἀπὸ τῶ κεντεῖν,quod pungere eſt & ſtimulare, Centauros dictos.Et quoniam uel currendo uelociter, uel dum equi eorum in tranſitu Penei fluminis potantes, capita inclinata tenerent, unum eſſe animal uidebatur, datum huic opinioni locum, ut ſemiequi & ſemihomines

fuiſſe

fuiſſe dicantur. Sic Seruius. *Veritas hiſtoriæ hoc habet: Centauri populi ſunt Theſſaliæ, ſecundum Pelium montem habitantes, dura ſanè & agreſtis natio. Hi primi ex equis pugnare inuenerunt: cùm antè equis uehi Bellerophon, frenis & ephippijs uti Peletronius inueniſſent. Hinc igitur datus fabulæ locus, & à ſtimulando calcaribus equum Centaurus appellatus eſt: propter quod & Hippocentaurus, hoc eſt, equi ſtimulator eſt dictus.* Centaurorum nomina qui magis inſignes fuerunt, hæc ſunt Chiron, Eurytus, Amycus, Gryneus, Rhetus, Arneus, Lycidas, Medon, Piſenor, Caumas, Mermeros, Pholus, qui ſuſcepiſſe Herculem hoſpitio dicitur. Lucan. *Hoſpes & Alcidæ magni Phole.*

Centinum, urbs Vmbrorum, in Italia Ptolemæo: hodie Sentinum.

Centrones, populi inter Alpinas gentes Plinio commemorantur, libro 3. cap. 20.

Centuripini, Siciliæ populi, Latinæ conditionis, apud Plinium lib. 3. cap. 8. Et Centuripinum, eorum oppidum apud Pomponium lib. 2.

Cephalenia, inſula eſt Ionij maris apue Pomponium lib. 2. Plinius tradit eam quondam dictam fuiſſe Melænam lib. 4. cap. 12. Dicta Cephalenia, à Cephalo Amphitryonis ſocio: uel à Cephalo Deionei filio. De hac Strabo lib. 10. Non dubitauêre pleriq; Cephaleniam eandem & Dulichium appellare & Taphium. Alij Taphios & Cephalenios eoſdem dixêre Teleboas, & aduerſus illos Amphitryonem exercitum ductaſſe apſumpto ſocio Deionei filio Cephalo ex Athenis profugo.

Inſula deinde Amphitryonem potitum, eam Cephalo tradidiſſe, ab eoq; nomen habuiſſe inſulam. Hinc populi Cephalenes, ut eſt apud Homerũ in Catalogo. Silius li. 16. Saxa Cephalenum & ſcopuloſis Neriton aruis.

Cephalœdis, Siciliæ fluuius, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 8. in deſcriptione Siciliæ. Hodie Cephalodum.

Cephalatomi, Colchidæ regionis populi auct. Plin. lib. 6. cap. 5. in deſcriptione regionis Colchidæ.

Cephalus, Aeoli filius, Auroræ dilectus. Oui. de arte Aman. Latmius Endymion non eſt tibi Luna pudori.

Nec Cephalus roſeæ præda pudenda deæ. Alter fuit Cephalus, Athenienſis orator, qui primus prooemia & epilogos induxit. Auctor Suidas. Huius Cephali Aeſchines & Demoſthenes in orationibus aduerſarijs meminerunt.

Cepheus, teſte Ouidio, rex Aethiopum Phœnicis filius, & Andromedæ pater, ſocerq; Perſei. Vide Ouid. li. 4. Metamorph.

Cephis, ſtatuarius nobilis, Plin. lib. 34. cap. 8.

Cephiſia, Atticæ regionis fons, dicente Plinio li. 4. cap. 7. In Attica fontes, Cephiſia, Larine, Callirhoë, Enneacrunos.

Cephiſis, lacus eſt iuxta Atlanticum mare, quem Mauri Electrum uocant, quòd ſole calefactum, electrũ è limo dare uideatur. Plin lib. 37. cap. 2.

Cephiſodorus, Athenienſis Tragicus, antiquæ tragœdiæ ſcriptor, cuius fabulas enumerat Suidas. Cephiſodorus item ſtatuarius, Praxitelis filius. Alius præterea inter præcipuos pictores. Plin. lib. 35. cap. 9.

Cephiſodotus,ſtatuarius apud Plin.li.34.Fuit item Cephiſodotus Athenienſiũ dux, qui rei malè geſtæ damnatus,in obſidione Alopeconneſi,quinque talentis mulctatus eſt. auctor Suidas.

Cephiſus,fluuius Bœotiæ, ortum habet in radicibus Parnaßi montis.In eius ripa fuit olim templum Themidis,ad quod acceſſerunt Deucalion & Pyrrha deam conſulturi ſuper humani generis reparatione: unde ab oraculo uocatur fluuius ille fatidicus. Lucanus libro 3.
Bœotij,coiêre duces,quos impiger ambit
Fatidica Cephiſus aqua.Plin.lib.4.cap.3.

Cepio,cõſul Romanus,Hiſpaniam,duce Viriato, rebellantem pacauit:Proconſul capta Toloſa in terra Gallia,è tẽplo aurum ſuſtulit. Vnde & ipſe et quicunq; ex ea direptione aurũ attigiſſent,miſero cruciabiliq; exitu perierunt. Nam poſtea conſul cum Cn. Manlio contra Cimbros in Italiam ruẽtes miſſus, apud Rhodanum uictus,profligatusq; eſt.Iuſſu igitur pop.Rom. Cepionis,cuius temeritate id acciderat, bona publicata, eiq; primò poſt Tarquinium abrogatum, imperium, ipſe in publicis uinculis extinctus, inde tractus diſcerptusq; eſt ad ſcalas Gemonias.Ex Liuio lib.67.

Cepœ,oppidũ eſt Boſphori Cimmerici,dicente Plin. lib.6.cap.6.Oppida, in aditu Boſphori primò Hermonaſſa,dein Cepœ Mileſiorũ. Mox Stratoclia & Phanagoria. Meminit et iiſdem penè uerbis Pompon.libro 1.

Ceramicus,Cariæ ſinus eſt nõ longè ab Halicarnaſſo nobilißima urbe. auctor Pomp.lib.1. in Cariæ deſcriptione,& Plin.lib.5.cap.29.Ceramici itẽ duo fuerunt

Athe-

Athenis,de quibus Suid.ſcribit his uerbis: Athenis Ceramici,loci duo erãt:unus in ciuitate,alter extra ciuitatẽ:in quo qui in bello cecidiſſent, publico ſumptu ſepeliebãtur,funebriq́; oratione ornabantur. Superior fuit locus, & certa conſtitutaq́; ſedes meretricibus. Fuit præterea Ceramicus, Atticæ regionis locus præaltus, eodem Suida auctore. De quo uide Eraſmũ in prouerb. Lampadem tibi curſu trado.

Ceraſtæ,inſulæ ſunt in latere Arabiæ prope Syrenen,quæ in fine eſt Aethiopiæ. auctor Plin.lib.5.ca.9.

Ceraſtis,aliquando dicta eſt Cyprus inſula, ut docet Plin.lib.5.cap.31.

Ceraſus Ceraſuntis,oppidũ eſt Themiſcyræ regionis in Cappadocia,undè Ceraſi poma Lucullus aduexit in Italiam,Plinio lib.6.& Ammiano.

Cerathus,urbis nomen in inſula Creta,ſic dicta à præterlabentis fluminis nomine, quæ alio noĩe dicitur Gnoſſus,à Minoẽ condita è regione Peloponneſi.auct. Strab.lib.Geographiæ 10.

Ceraunij,qui & Ceraunia,Epiri montes ad Ambraciam clariſsimam urbem:ideo ſic dicti,quòd fulminibus infeſtentur.Seruio.Lucanus lib.5.

Theſſaliæ ſaxoſa timent,oreq́; malignos
Ambraciæ portus,ſcopuloſa Ceraunia nautæ
Summa timent. Virg..

Prouehimur pelago, uicina Ceraunia iuxta. Meminit et Plin.lib.3.cap.23. Ceraunij, Armeniæ etiam dicũtur circa Mæotin montes præalti, Plin.lib.6.cap.7.de quibus ſic Mela lib.1. Qui altera parte, inquit in Euxinũ,

Mæotida

Mæotida & Tanain,altera in Caſpium pelagus obuerſi, Ceraunij dicuntur. Horum rurſum meminit Plinius libro 6.cap.9.& 10.

Ceraunus, amnis clarus Cappadociæ. Plin.lib.6.in deſcriptione Cappadociæ.

Cerbalus, Apuliæ amnis Plinio lib.3.cap.11.

Cerberus,triceps inferorum canis,apud poëtas.

Cercaſorum,oppidum in Aegypto, iuxta quod ſcinditur Nilus in Peluſium fluens & Canobum.auctor Herodotus lib.2.

Cerceis,Heſiodo nympha,Oceani & Tethyos filia.

Cercetæ populi ſunt minoris Armeniæ,Plin.Pomponio uocantur Cercetici lib.1.

Cerceti,montes Theſſaliæ,dicente Plinio lib.4. ca. 8.In Theſſalia,inquit, ſunt quatuor atq; triginta montes,quorum nobiliſsimi Cerceti,Olympus,Pierus, Oſſa:cuius ex aduerſo Pindus & Othrys, Lapitharum ſedes ad occaſum uergentes,&c. Hæc ille.

Cercina,inſula eſt maris mediterranei cũ urbe eiuſdem nominis, ex aduerſo Africæ ad promontoriũ minoris Syrtis ſita.auctor Pompon.& Plin lib.5.cap.7.

Cercinitis,perparua inſula, Cercinæ ſuperiori Carthaginem uerſus ponte iungitur. Hæc Plin.lib.5.in deſcriptione inſularum,quæ ſunt ex aduerſo Africæ.

Cercion,rex fuit Theſſaliæ qui filiam habuit Alopen,à qua ciuitatem cognominauit.

Cerdonia,Italiæ urbs ſita in uia,quæ Roma in Græciam ducit.auctor Strabo lib.6.

Cerealis, quæ alio nomine Ebura dicitur,Plin. com memoratur

memoratur inter Hiſpaniæ urbes.lib.3.cap.1.

Ceres,Saturni & Opis filia,Proſerpinæ mater.De qua Virg. Prima Ceres unco terram dimouit aratro:
Prima dedit fruges,alimentaq́; mitia terris:
Prima dedit leges,Cereris ſunt omnia munus.Cererem Virgilius pro Luna poſuit,ſicut Liberum pro ſole,in 1. Georg. -uos ô clariſſima mundi,
Lumina labentem cœlo quæ ducitis annum
Liber & alma Ceres. De Cereris templo in Sicilia, infrà in dictione ENNA.

Ceretani,populi Hiſpaniæ apud quos generoſa uina naſcebantur,quæ Ceretana dicebantur.Martialis Ceretana Nepos ponat,Setina putabis.Hermolaus Barbarus in ſuis caſtigationibus, dicit apud Plinium lib. 14 cap.6.ubi uina generoſa deſcribuntur, ueterem fuiſſe lectionem, Ceretano intra Gallias conſiſtit auctoritas. Vbi ex antiquis codicibus nunc legimus, Beterranum intra Gallias conſiſtit auctoritas.

Cerinthus,inter urbes Eubœæ inſulæ Plin. numeratur lib.4.cap.12.Cerinthus item hæreticus, cuius meminit Dionyſius cùm de Ioannis reuelatione diſſerit: Cerinthus,inquit,adfirmabat futurum regnum Chriſti uoluptarium,mores ſuos faſſus, quòd gulæ luxuriæq́; deditus eſſet.Irenæus etiam ſecretiora ipſius in primo ſui operis manifeſtat.Ex Euſebij lib.3.

Cermorum,oppidum Macedoniæ,apud Plinium lib. 4.cap.10.in deſcriptione Macedoniæ.

Cerna,uel Cerne,inſula eſt Aethiopici maris,de qua ſic Plinius ſcribit cap.31.lib.6.Contra ſinum Perſicum

Cerne nominatur inſula aduerſa Aethiopiæ, cuius neq; magnitudo, neq; interuallum à continente conſtat. Aethiopes tantùm populos habere traditur. Hæc Plin.

Cernetani, qui Mariani cognominātur, Italiæ populi prope Caſinum, & Bouillas. Ex Plin. lib. 3. cap. 5.

Cernetum, eorum oppidum, ibidem.

Cerretani, Hiſpaniæ populi, apud Plinium lib. 3. in deſcriptione Hiſpaniæ.

Ceruaria, locus ad templum Veneris, Galliæ Aquitanicæ finis. auctor Pomponius lib. 2.

Ceſena, oppidum in octaua regione Italiæ apud Plinium lib. 3. cap. 15.

Ceſſero, Narbonenſis Galliæ oppidum ad Carpentoracten, Plinio lib. 3. cap. 4. in deſcriptione Narbonenſis prouinciæ. Vulgò Caſtres.

Ceſtria, Epiri oppidum. Plin. lib. 4. cap. 1. & Ceſtrini, Ceſtriæ incolæ: eodem auctore.

Ceſtrus, fluuius eſt Pamphyliæ regionis Sraboni.

Cethegus, conſul fuit, Cicerone teſte, cum P. Tuditano, bello Punico ſecundo, de quo ſic ipſe ſcribit in Bruto: M. Cornelius Cethegus, inquit, cuius eloquentiæ eſt auctor, & idoneus quidem, mea ſententia. Q. Ennius, præſertim cùm & ipſe eum audiret, & ſcribat de mortuo: ex quo nulla ſuſpicio eſt, amicitiæ cauſa eſſe mentitum. Eſt igitur ſic apud illum in nono (ut opinor) annali. Additur orator Cornelius ſuauiloquente Ore Cethegus. Fuit et Cethegus, qui in Catilinæ coniuratione Salluſtio commemoratur. Cuius etiam ſæpe Cic. meminit Orator. in Catilinā tertia. Atq; interea,

inquit,

inquit,ſtatim admonitu Allobrogum C. Sulpitium fortem uirum miſi, qui ex ædibus Cethegi, ſi quid telorũ eſſet efferret, ex quibus ille maximum ſicarum numerum, & gladiorum extulit. Hæc ille. Iuuenalis: *Clodius accuſat mœchos: Catilina Cethegum.*

Cetij, populi ſunt inter Cilices & Pelaſgos, auctore Strab. lib. 13. Horum meminit Homerus in Odiſſêa. Sic dictos putat Strabo, à Cetio fluuiolo quodam in eorum agro. Cuius etiam meminit Plinius lib. 5. cap. 30.

Cetius, Norici mons Ptolemæo, hodie Kalenberg uulgò dicitur.

Chaa, (inquit Strabo lib. 8.) Peloponneſi urbs Lepræo uicina, ubi Ephaſius campus iacet. Huius Chaæ cauſa bellum inter Arcades & Pylios conflatum plerique aiunt. Hæc ille.

Chaala, uicus eſt Aegypti apud Strabonem lib. 16.

Chabria, uicus eſt Aegypti prope Arabiam. auctor Strab. lib. 17.

Chabrias, Athenienſium dux clariſſimus. auctor Suidas. Cuius Demoſthenes cùm ſæpe in orationibus meminit, tum in oratione ad Leptinem, pluribus res geſtas perſequitur, & in eius laudes digreditur.

Chæremon, comicus poëta Græcus. Fuit item alter qui ſcripſit ἱερογλυφικά. *auctor utriuſque Suidas.*

Chærophon, Athenienſis philoſophus, Socratis auditor: huius nihil traditur ſcriptum. Ab hoc natum prouerbium, οὐδὲν διοίσεις χαιρεφῶντος, *id eſt, nihil à Chærephonte differs: in macilẽtos & pallẽtes, apud Ariſtophanẽ in Nubibus. Erat enim Chærephõ pallidus, ut qui*

magno ſtudio philoſophiæ operam daret, & in literas incumberet. auctor Suidas.

Charis, citharœdus ineptus fuit, cuius meminit Ariſtophanes in Comœdia, quæ inſcribitur ἀχαρνᾶς. Suid.

Chæronea, Bœotiæ uicus, Plutarchi Chæronei patria, clade Athenienſium memorabilis. Chæroneæ meminit Plinius lib. 4. cap. 7.

Chalce, inſula eſt cum oppido, circa Rhodum. Auctor Plinius lib. 5. cap. 31.

Chalcedon, oppidum eſt Thraciæ, ad Boſphorum Thracium, non procul à Byzantio. auct. Plin. lib. 5. cap. ultimo. Chalcedonis meminit Pomponius li. 1. Europã, inquit, ab Aſia ſtadijs quinq; diſterminat Thracius (ut dictum eſt) Boſphorus. Ipſis in faucibus oppidum, in ore templum eſt, oppidi nomen Chalcedon: auctor Argias Megarenſium princeps: templi numen, Iupiter, conditore Iaſone. Hæc Mela.

Chalceritis, inſula eſt in Ponto, alio nomine Aria appellata, Marti ſacra. Ex Plinio lib. 6. cap. 12.

Chalcia, inſula inter Cycladas. Plin. lib. 4. cap. 12.

Chalcidene, fertiliſsima regio, ut ſcribit Plin. in deſcriptione Cœles Syriæ lib. 5.

Chalcis, Eubœæ inſulæ urbs Athenienſium uetus colonia, ut ſcribit Libanius in argumẽto Olynthiacæ primæ Demoſthenis. Huius meminit Homerus in catalogo nauium. lib. Iliad. 2. Alia quoq; eiuſdem nominis in Aetolia dicitur, teſte Homero in Catalogo. Et alia Eleo nunc in agro, eodem Homero teſte in Odyſſea. Verba ſunt Strabonis libro Geographiæ decimo. Chalcis item

inſula eſt ante Aetoliam libro 4.cap. 12.

Chalcitis,inſula eſt contra fauces Rhyndaci fluuij in Aſia.auctor Plin.lib.5.cap.ultimo.

Chaldæa,regio ad orientem Iudææ, Arabiæ contermina,plana,fontium indiga, in qua eſt Babylon,ciuitas magna. Vide interpretationes nominũ Hebraicorum.

Chaldæi,(inquit Plinius lib.6.cap. 28.) intra confluentẽ Euphratis et Tygris habitant,de quibus Strabo lib.17.ſic ſcribit: Conſtituta eſt habitatio quædam in Babylonia philoſophis indigenis,plurimùm circa philoſophiam uerſantibus,qui Chaldæi appellantur. Horũ magna in ſacris literis memoria eſt. Conſtat autẽ nuſquam diligentius ſeueriusq; Mathematica ſtudia excul ta fuiſſe,quàm apud Chaldæos. Ammianus libro.23.Hic propè(inquit) Chaldæorum eſt regio, altrix philoſophiæ ueteris,ut memorant ipſi, apud quos ueridica uaticinandi fides illuxit.Hæc ille.

Chalæon, Bœotiæ portus, à quo VII.M. paſſuum introrſus liberum oppidũ Delphi,ſub mõte Parnaſſo clariſsimi in terris oraculi Apollinis.Hæc Plin.lib.4.c.3.

Chaleſtra,urbs Theſſaliæ littoralis, iuxta quã Axius fluuius in mare Aegeum deſcendit.

Chalybes, populi Paphlagoniæ proximi, Straboni, ſuis tempòribus Chaldæi dicti ſunt. Antè autẽ Halizonas dictos,uel Homero teſte, in Catalogo multis coniectura eſt.Quod quidem fieri potuiſſe,Barbarorum nominum inconſtantia idem Strabo docet: maximè enim uariantur. Diuites hi ſunt, uictumq; ex argenti uenis, & ferri metallis quærunt.Flaccus lib.Argonaut.4.

Non ita ſit metuenda tibi, ſæuiſsima quanquam,
Gens Chalybum, duris patiens, cui cultus in aruis,
Et tonat adflicta ſemper domus ignea maſſa. Sunt & in Hiſpania Chalybes, ad eiuſdem nominis fluuium habitantes, pari ferri copia laborioſi, quorum Iuſtinus meminit lib. ultimo, & Virgilius Georg. lib. 1. At Chalybes nudi ferrum, &c. Vbi Probus, Chalybes Pōticos intelligit: Tortelius uerò & Mancinellus grammatici, Hiſpanos. Scribit ex Plinio Ammianus Chalybes primū eruiſſe, & domuiſſe ferrum.

Chaones, populi Epiri, à quibus Chaonia regio dicta. Auctor Plin. lib. 4. Chaoniam autem, Helenus Priami filius, à Chaone fratre, quem in uenatu per ignorantiam dicitur occidiſſe, nominauit: quaſi ad ſolatiū fratris extincti. Auctor Seruius enarrans illum Virgilij locum, lib. Aeneid. 3.
Protinus aërias Phæacum &c.

Chaonia, pars montana Epiri, licet quandoq; ſumatur pro tota Epiro. Plinius in proœmio lib. 4. Epiros in uniuerſum appellata, A croceraunijs incipit montibus. In ea primi Chaones, à quibus Chaonia.

Chaos, eſt rudis inordinatæq; materiæ confuſa congeries. Nec audiēdi ſunt poëtæ, qui aiunt Chaos in principio fuiße, id eſt confuſionem rerum atq; elementorū. Poſtea uerò Deum diremiſſe illam congeriem omnem, ſingulisq; rebus ex confuſo aceruo ſeparatis, in ordinemq; deſcriptis, inſtruxiſſe mundum, pariter & ornaſſe. Hæc Lactantius. De hoc Ouid. 1. Metamorph.

Charandæi, populi iuxta Pontum. auct. Orpheus in Argonaut.

Charaxes,fuit teſte Herodoto lib.2.Mitylenæus patria,& frater Sapphûs. De quo ſic ipſe in epiſtola ad Phaonem apud Ouid.

Gaudet & è noſtro ſurgit mœrore Charaxes
Frater,& ante oculos itq́; reditq́; meos.

Chares, Athenienſium dux, ad promittendum facilis & promptus. Vnde prouerbium natum, χάριτος ὑποσχίσεις,id eſt,Charetis pollicitationes.auct.Suidas.

Charidemus, dux Cerſoblepta Thraciæ regis militum, cuius multam mentionem facit Demoſthenes in oratione contra Timocratem.

Charilaus,dux Lacedæmoniorum,Tegeates ſuperauit,auctor Pauſanias.

Chariſius, Atticus orator,cuius meminit Cicero in Bruto: Et quidem (inquit) duo fuerunt per idem tempus diſsimiles inter ſe,ſed Attici tamen,quorum Chariſius multarum orationum,quas ſcribebat alijs, cùm cupere uideretur imitari Lyſiam: Demochares autem, qui fuit Demoſthenis ſororis filius, & orationes ſcripſit aliquot: & earũ rerum hiſtoriam, quæ erant Athenis ipſius ætate geſtæ,non tam hiſtorico, quàm oratorio genere perſcripſit. At Chariſij uult Hegeſias eſſe ſimilis,&c.Hæc Cicero.

Charites,ſeu Gratias,quidam ex Venere & Ioue genitas ſcripſerunt,alij ex Venere & Libero: Cicero ex Erebo & Nocte ortas exiſtimat. Lactantius in primum Thebaid.Iouis & Autonoës filias putat,Heſiodus Iouis & Eurinomes Oceani filiæ,filias ſcribit.Tres ſunt, Aglaia,quæ alio nomine Paſithea dicitur: Thalia, Eu-

phroſyne. Tot autem ideò eſſe prodiderunt, quia & beneficî eſſe in alios debemus, & aliorum beneficia ſuſcipere, & ijs qui in nos fuerunt liberales retribuere. Dare autẽ & accipere & referre, tres actus ſunt inter ſe diſtincti. Alij ideò dicunt tres Gratias eſſe, quia acceptũ beneficium cum fœnore reddi debet. Quapropter ſolebãt ueteres ita Gratias pingere, ut una earum auerſam faciem teneret, quaſi à nobis profecta: duæ uerò nos aſpicerent, ut duplex nobis beneficium rependi debere oſtenderent. Nudæ etiam pingebantur, quia beneficia fuco debent carere, & nullo uelamine obtegi. Item connexæ, quia inſolubiles eſſe Gratias decet: et beneficiũ, aliud ſemper beneficium parere, perpetuumq; eſſe amicitiæ fœdus. Qui Veneris & Liberi filias eſſe arbitrãtur (è quibus eſt Seruius) hac mouentur ratione: quòd horum præcipuè deorum muneribus, gratiæ concilientur. Tradunt etiam eos in Acidalio fonte, qui eſt Orchomeni Bœotiæ urbe, lauari, quoniam plura eſſe beneficia oportet: & nihil ſordidum, nullam ſpem retributionis habere. De his Mantua. —properate ſorores

Gratiæ ab Orchomeno: tu primùm Aglaia decoro
Lætitiam præ te ore ferens, tecumq; Thalia
Cincta ſacrum uiridi ſtrophio caput, Euphroſyneq;
Læta genas, læta os roſeum, uaga lumina læta,

Charmione, Cleopatræ ancilla, ſpontaneam dominæ mortem imitata. auctor Plutarchus.

Charmonia, Hiſpaniæ urbs Ptol. Carmo Strab. dicta.

Charon, Lampſacenus hiſtoricus, qui tempore primi Darij floruit, ſcripſit Aethiopica lib. duobus: item

Cretenſia, Græcanica, & alia. Charon item Carthaginienſis hiſtoricus, ſcripſit tyrannos, quotquot in Aſia atque Europa fuêre: uitas clarorũ uirorum libris quatuor, & mulierum totidem. Tertius eiuſdem nominis, Naucratita fuit hiſtoricus, qui ſcripſit ſacerdotes Aegypti & reges, qui fuêre ab initio in qualibet gente, & alia. Charontem quoq; porthmea fingunt poëtæ, triente animas tranſuehentem ad inferos. auctor Suidas.

Charondas, Thurius, legem tulit, ne quis armatus in concionem ueniret. Cumq́; poſtea ipſe è rure ueniens, ex improuiſo, ut erat gladio accinctus, in concionem ueniſſet, admonitus legis ab eo qui proximè ſedebat, eidem gladio incubuit, cùm liceret culpam diſsimulare, uel defendere. Ex lib. 6. cap. 5. Valerij. Ariſtoteles autem libro 2. Politicôn, hunc Charondam dicit patria Catinenſem, qui ciuibus ſuis legem conſcripſit. Charondæ itẽ antiqui legislatores, qui ſuis præſcribunt, ut obediant magiſtratibus, & eos diligant. Quorum meminit Cicero 3. de Legibus: Nec uerò ſolùm (inquit) ut obtemperent obediantq́; magiſtratibus, ſed etiã ut eos colant diligántque, præſcribimus, ut Charondas in ſuis facit Leg.

Charopes, Homero lib. Iliad. 11. uir Troianus, Hippaſi filius, & Soci frater, quos ambo uno die Vlyſſes interemit. Eſt & nomen cuiuſdam inter Epirotas primarij, qui Tito Quinto Flaminio conſuli Romano contra Philippum bellum gerenti, fauit. auctor Plutarchus in uita eiuſdem Flaminij.

Charybdis, mare periculoſum nautis, quod contra-

rlos fluctuum curſus facit, & rapta queq; abſorbet, & reijcit. Ouidi. Et uomit epotas ſæua Charybdis aquas. Fuit autẽ Charybdis, fœmina uoraciſſima: quæ quia boues Herculis rapuit, à Ioue fulminata eſt, et in mare præcipitata. Vnde naturam priſtinam ſeruat: nã ſorbet uniuerſa. Auctor Seruius. Cicero in Antonium: Quæ Charybdis tam uorax? Charybdin dico? quæ ſi fuit, fuit animal unum. Oceanus mediusfidius uix uidetur tot res, tã diſſipatas, tam diſtãtibus in locis poſitas, tam citò abſorbere potuiſſe. Hæc ille. De Charybde ſic ſcribit Pli. li. 3. cap. 8. In eo freto (inquit) eſt ſcopulus Scylla, item Charybdis, mare uerticoſum, ambo clara ſæuitia.

Chatti, Germaniæ populi, apud Plinium in deſcriptione Germaniæ li. 4. ca. 14.

Chelidoniæ, inſulæ, contra Tauri promontorium peſtiferæ nauigantibus, duæ ſunt: quarum una Corydela, altera Menalippea dicitur Stephano. Dionyſius trium meminit, & item Strabo lib. 14.

Chelidonium, eſt Tauri montis promontorium, dicente Plinio lib. 5. cap. 27. Taurus mons (inquit) ab Eois ueniens littoribus, Chelidonio promontorio diſtermi natur.

Chelonates, promontorium eſt Achaiæ, quod Ptolemæo Chelonita dicitur.

Chelonophagi (inquit Plin. lib. 6. ca. 25.) in Carmaniæ angulo ſunt, teſtudinum ſuperficie caſas tegentes, carne ueſcentes. Nam χελώνη Græcè teſtudinem ſignificat Hæ (ut inquit idem Plin. li. 9.) adeò in Indico mari magnæ ſunt, ut ſingularum ſuperficies habitabiles caſas integant.

integant. Stra. li. 16. adeò magnas alio in loco reperiri ſcribit, ut Chelonophagi in eis nauigent.

Chemmis, inſula in quodam lacu Aegypti, quæ lucos ſyluasq́ꝫ, & Apollinis grande ſuſtinens templum natat & quocunque uenti agunt, pellitur. Verba Pomponij Melæ ex lib. 2. De hac Herod. li. 2 ſcribit, quam Echemmin nominat. Vel, ut alij, Chennin.

Cheopes, Aegypti rex, teſte Herodoto lib. 2.

Chephren, Cheopis, frater, Aegypti et ipſe rex poſt fratrem, auctore Herodoto lib. 2.

Cherroneſus, ſiue Cherſonneſus (nihil enim differũt) peninſula eſt. Græcis enim, χέρσος terra, νῆσος autem inſula dicitur, Quatuor inſignes paſsim Cherſonneſi memorantur: Taurica ſcilicet in Euxino & Mæotide: Thracia altera: tertia ſupra Gãgem in ortum, iuxta ſinum, qui magnus Ptolemæo dicitur: Et Cimbrica Septentrionalis, quæ Daciam habet, quam Daniã Saxo Grammaticus uocat. Peloponneſus uerò maior celebriorq́ꝫ eſt, quàm ut Cherſonneſi nomen admittat, quanquã & ipſam, nominis etymo fretus, Cherſonneſum Strabo nominet: & minoris Aſiæ in noſtrũ mare procurſus Cherſonneſus dictus, bonis auctoribus, ut ſcrbit Vadian.

Cherſidamas, uir Troianus, quem Vliſſes in bello interemit, ut ſcribit Homerus lib. Iliad. 11.

Cherſius, nomen proprium uiri.

Chidnæi, Orpheo teſte in Argonauticis, populi iuxta Pontum.

Chidorus, fluuius eſt Macedoniæ qui per Mygdoniã, fluens, in Axiũ Mygdoniæ fluuiũ intrat, teſte Her. li. 7

Chilo

Chilo, philoſophus Lacedæmonius, unus ex ſeptem ſapientibus Græciæ. Eius, Plinio teſte li. 7. cap. 32. tria dicta fuerunt Delphis in templo Apollinis conſecrata: ſcilicet, Noſce teipſum. Nihil nimium cupias. Comes æris alieni atq; litis, eſt miſeria. Quin & funus eius, quum uictore Olympiæ filio, gaudio expiraſſet, tota Græcia proſecuta eſt.

Chimæra, Homero animal eſt indomabile, inexpugnabile, neq; humano, ſed diuino genere ortum. Chimæram monſtrũ triforme deſcribit Heſiodus in Theogonia. Inde elegans illa Horatij metaphora ad puerũ obſoleti ſcorti amore captum, lib. 1. Carminum,

Vix illigatum te triformi

Pegaſus expediet Chimæra. Seruius explicans illũ Virgilij locum 6. Aeneid.

Flammiſq; armata Chimæra. Reuera (inquit) mons eſt Lyciæ, cuius hodie ardet cacumen, iuxta quod ſunt leones: media autem paſcua ſunt, ima uerò montis ſerpentibus plena. Hunc Bellerophon habitabilem fecit, unde Chimæram dicitur occidiſſe. Hæc Seruius. Plinius lib. ſecundo cap. 106. Flagrat (inquit) in Phaſelide mons Chimæra, & quidem immortali diebus & noctibus flamma. Ignem eius accendi aqua, extingui uerò terra, aut fœno Gnidius Cteſias tradit.

Chimerium, Phtiotidis mons in Theſſalia, ut tradit Plinius lib. 4. cap. 7.

Chios inſula eſt maris mediterranei, ad oram Ioniæ cum oppido, poſita inter Samum & Lesbum, ex aduerſo maximè Erythrarum, quã Aethaliam Ephorus priſco

ſco nomine appellat. Metrodôrus & Cleobolus Chiam, à Chione nympha: aliqui à niue, & Macrin, & Pityuſam. Verba ſunt Plinij cap. 31. lib. 5.

Chiron, Saturni & Phillyræ filius. Lactantius tamẽ dicit eum ex Pelopea conceptum. Dum enim, ut auctor eſt Seruius, cum amica Phillyra Saturnus coiret, Ops uxor eius aduenit, cuius præſentiam ueritus, ſe in equã conuertit, exinde natus eſt Chiron, dimidia parte homo; dimidia equus. Qui cùm excreuiſſet, in ſyluas abijt eaſq; coluit. Huic autem à Thetide Achilles puer commendatus, quem ipſe, ſimul & Aeſculapium nutriuit et docuit. (Hic enim, ut auctor eſt Plinius. cap. 56. libro 7. herbarum uires atq; medicamenta reperit.) Poſtremò quum eũ uiſitaſſet Hercules, caſu factum eſt, ut una ſagittarum eius Lernæo ueneno perlita, ſuper pedẽ eius caderet. Attamen quum à parentibus fuiſſet genitus immortalis, ut Ocyrrhoẽs uaticiniũ impleretur, quo prædixerat eum optaturum, eſſe mortalem: graui uexatus morbo mori cupiens, orauit ſuperos ut illi mori concederent. Quo conceſſo, ab eiſdem in cœlũ tranſlatus eſt, & in Zodiaco locatus, & ſagittarius appellatus. Ex Bocatio. Et Plin. lib. 7. cap. 56.

Chlamydia, inſula inter Cycladas, Plinio commemoratur. lib. 4. cap. 12.

Chloris, filia Amphyonis, Nelei uxor, cui peperit Neſtorem & alios filios, ut in Odyßêa teſtatur Hom.

Chlorus, fluuius eſt Ciliciæ prouinciæ, cuius meminit Plinius lib. 5. cap. 27.

Choatræ, inter gentes quæ circa Mæotin habitant, Plinio

Plinio numeratur, cap.7. lib.6.

Chœrilus, Samius poëta, ſeruus fuit Samij cuiuſdam: fugiens è Samo exceptus eſt puer ab Herodoto hiſtorico, & eruditus, in delitijsq; habitus, ex quo poëta euaſit. Scripſit Athenienſium uictoriam contra Xerxem, ſingulorumq; uerſuū ſingulos ſtateres aureos accepit. Auctor Suidas. Scripſit & res Lyſandri Lacedæmonij ducis, cuius in expeditione comes erat, ut ſcribit Plutarchus: Horatius uerò eum res Alexandri Magni ſcripſiſſe dixit, & ut malum poëtam taxat.

Gratus Alexandro regi quondam fuit ille
Chœrilus, incultis qui uerſibus & malè natis
Rettulit acceptos regale numiſma Philippos.

Is tamen ad extremum inedia perijt apud Alexandrum captiuus, ut eſt teſtis Ouidius,

Incluſusq; necem cauea patiaris, ut ille
Non profecturæ conditor hiſtoriæ. *Fuit & alter eiuſdē nominis poëta Tragicus Ath. auct. utriusq; Suid.*

Chorineus, peritus iaculator apud Virgilium lib. 9.

Emathiona Liger: Chorineum ſternit Aſylas:
Hic iaculo bonus, hic longè fallente ſagitta.

Chorœbus, Athenienſis qui figulinam primus inuenit. Auctor Plinius libro 7. cap. 56. Fuit & adoleſcens apud Virg. ſecundo Aeneid. De quo Seruius: Hunc Chorœbū (inquit) ſtultum inducit Euphorion, quē & Virg. ſequitur: dans ei, Dolus an uirtus quis in hoſte requirat? quum ſit turpis dolo quæſita uictoria. Hæc ille.

Choſroes, Perſarum rex, maximo in honore habitus, non apud Perſas modò, ſed etiam Romanis ipſis: ut qui

litera-

literarum ſtudioſiſſimus fuerit, & ad ſummum Græcâ philoſophiæ peruenerit, Græcorum libris uſus à quodam in linguam Perſicam conuerſis. Atq; adeò dicitur Ariſtotelem ipſum magis imbibiſſe exactiusq; tenuiſſe, quàm Demoſthenes Thucydidem. Platonis etiam ſcriptis animum expleuit atq; excoluit. Huius uitam & ſtudia pluribus perſequitur Suidas.

Chreſtus, Byzantius inter ſophiſtas extitit, auditor Herodis Attici, Hadriani tempore, qui uino quanquam deditus, ceteris in rebus continenter uixit, ac in primis uigilanter. Nam cùm ad galli cantum ſæpè bibere ſolitus eſſet, non priùs tamen ſomno ſe, quàm ſtudio dabat. auctor Philoſtratus.

Chriſtodorus, è Copto Aegypti urbe, poëta Anaſtaſij Cæſaris tempore, ſcripſit Iſaurica, ubi ſcribit Iſauricam ab Anaſtaſio captam. Fuit alter Thebanus ſcriptor haud ignobilis, qui de Coſmo & Damiano ſcripſit. Auct. utriuſq; Suidas.

Chromis Herculis filius, ut Lactantius teſtatur, dicens: Conſtat Chromin Herculis fuiſſe filium, & equos habuiſſe Thraces, quos Hercules occiſo Diomede abduxerat humanis carnibus ueſci conſuetos. Huius meminit & Statius dum ait: It Chromis, Hippodamusq; alter ſatus Hercule magno, Et paulò infrà,

Mox Chromis Hippodamum metæ interioris ad orbem
Viribus Herculeis, & toto robore patris, &c.

Chromius, uir Argiuus, cuius meminit Herod. lib. 1.

Chryſa, urbs Troadis, in qua Apollinis Sminthei delubrum fuit, auct. Strab. lib. 13. & Pli. lib. 5. cap. 30.

Chryſanthus, Alexādrinus, Romæ quò iuuenis uenerat, factus Chriſtianus, ſub Numeriano imperatore in foſſam demiſſus, ac terra ſaxiſq; obrutus fuit. Volater.

Chryſaor, Neptuni filius, quem ex capite Meduſæ, ut & Pegaſum, natum ſcribit Heſiodus in Theogonia:

Chryſe, inſula eſt extra oſtia Indi, de qua Plinius ſic ſcribit lib. 6. ca. 21. Extra oſtium Indi, (inquit) Chryſæ, & Argyræ fertiles metallis, ut credo. Nam quod aliqui tradidêre, aureum, argenteumq; ijs ſolum eſſe, haud facilè crediderim. Hactenus Plinius.

Chryſeis, Vide BRISEIS.

Chryſes ſacerdos Apollinis apud Homer. li. 1. Iliad. Pater fuit Antinomes, à quo etiam Chryſeis dicta eſt, de hac & Briſeide apud Homerum, lib. 1. Iliad.

Chryſippus, Solenſis, ſiue Tarſenſis, diſcipulus Cleanthis Stoici fuit. Hunc Carneades lepidè paraſitum librorum uocat, q. ſcripta Epicuri ſit furatus, ſcripſitq; eadem & uerbis, & numeris. auctor Diogenes Laërt.

Chryſoceras, Thraciæ promontoriū eſt ad Byzantiū liberæ conditionis oppidum. Ex Plin. cap. 11. lib. 4.

Chryſogonus, Syllæ libertus, ſector Roſcij Amerini, ut eſt apud Ciceronem in Oratione pro Roſcio Amerino. Fuit & Chryſogonus martyr, nobili genere ortus Romæ, qui quando nec conſulatus, nec ullius honoris pollicitatione per Diocletianū à fide auerti potuit, iugulatus eſt ad ſcalas Gemonias. Volaterranus.

Chryſopolis, Bithyniæ urbs, apud Plinium libro 5. cap. ultimo.

Chryſorrhoas, Syriæ fluuius eſt, in Decapolitana regione,

gione, Damaſcum urbem præterfluens, auct. Plin. lib. 5. cap. 18. Chryſorrhoas etiam dictus eſt Pactolus, propter aureas arenas, ut auct. eſt idem Plin. lib. 5. cap. 29.

Chryſothemis, filia Agamemnonis, Homerus lib. 9. Iliados.

Cibarci, Hiſpaniæ populi, quorum meminit Plin. lib. 4. in deſcriptione Hiſpaniæ.

Cibotus, ciuitas Aſiæ, eadem quæ Apamia. Auct. Pli. lib. 5. cap. 29.

Cicero, cuius uitã Tyro Tullius, eius libertus, tribus uoluminibus ſcripſit, teſte Pædiano, Præceptores ſe habuiße fatetur, in Philoſophia quidem Philonem Academicum, tunc Romæ commorantem, in iure ciuili Scæuolam, in Dialectica Diodorum Stoicum, in dicendo Appollonium Molonem. S. Roſcium Amerinum parricidij reum, natus annos XXIII. ut tradit Nepos, ut alij XXVII. defendit. Metuens deinde Syllam, quem in ea cauſa offenderat, in Græciam abijt. Aſiamq; ſimulata ualetudinis cauſa adijt, ubi ſe, ut ipſe ait, recoquendum præceptoribus dicendi dedit. Xenoclemq; Adramytinum, Dionyſium Magneſium, & Menippum Carem, Rhodium Apollonium Molonem magiſtrum dicendi habuit: feruntq; Poſidonium tunc Athenis eum Græcè declamantem audiuiſſe, ac protinus exclamaſſe, quòd ſolam Græcis dicendi relictam gloriam, uideret ad Latinos per eum transferri. Poſtea quum multis muneribus in Repub. functus eſſet, conſul coniurationem Catilinæ repreßit, legem Agrariam repulit, Murenam defendit. Cuius uitam omnem, & uitæ ſtudia uide apud Plutarchum.

chum. Cicero eius filius inter eos qui à parentibus degenerauerunt ponitur Valerio. Binos eum congios haurire ſolitum ſcribit Plinius, per temulentiamq́; M. Agrippæ ſcyphum impegiſſe. Quintus Cicero, frater Ciceronis, legatus Cæſaris in Gallia primùm, deinde ad regendam Aſiã proconſul miſſus, admonetur à fratre per epiſtolam totius officij. Duxit uxorem Pomponij Attici ſororem. Miſerãdus demum eius exitus: proſcriptus enim unà cum filio, quando & Cicero frater rogauit percuſſorem, ſe ante filium interfici, filius contrà, ſe ante patrem. Vterq; igitur ſimul interfectus. auct. Appian.

Cicheſus, fluuius ponitur ab Homero in hymno Apollinis.

Cicimeni, populi inter gentes, quæ circa Mæotim habitant, Plinio ponuntur lib. 6. cap. 7.

Cicones, populi Thraciæ ad Hebrum fluuium habitantes, de quibus Ouidius,

Flumen habent Cicones, quod potum ſaxea reddit
Viſcera: quod tactis inducit marmora rebus.

Cilicia, Aſiæ regio eſt, proxima Syriæ, ut ſcribit Pli. lib. 5. cap. 27. Pomponius lib. 1. ſcribit: Ciliciam, locum eſſe magni aliquando diſcriminis fuſorum ab Alexandro Perſarum, fugientisq́; Darij, ſpectatorem ac teſtem. Strabo libro 14. Ciliciam diuidit in Campeſtrem, & Tracheam, id eſt, aſperam. Fuit olim opulentiſſima populi Romani prouincia, & Cicerone proconſule memorabilis. Solinus auctor eſt adeò olim potentem fuiſſe, ut ad Peluſium uſque procurrerit, Lydis, Medis, Armenijs, Pamphylia et Cappadocia ſub imperio conſtitutis:

tandem ſubactam ab Aſſyrijs, in breuiorem formam re dactam eſſe.

Cillas, urbs in Aetolia.

Cimbri,(inquit Feſtus Pompeius Sextus) lingua Gallica, latrones dicuntur. Sunt autem Germaniæ populi, Mariana uictoria notiſsimi.

Cimmerij, (inquit Feſtus Pompeius) dicũtur populi, qui occupatas frigoribus terras incolunt, quales fuerunt inter Baias & Cumas, in regione, in qua conuallis iugo ſatis eminenti circundata eſt, quæ neq; matutino, neq; ueſpertino ſole contegitur. Conſtat igitur Cimmerios in Italia fuiſſe ad Baianum & Auernum ſinum, qui in ſubterraneis domicilijs habitantes, & per cuniculos cõmeare ſoliti, toto in illis die delituerunt, noctu tantùm ad latrocinia egreſsi, cùm uictum ex metallorum alioqui effoſsione, diuinationum mercede, & prouenti bus ab rege deſignatis quærerent, ut ex Ephoro ſcribit Strabo. Penes hos ingens quondam ſuperſtitio increbuit loci natura erroribus ſuffragante, ibi ſacra nemora uenerata, fluminibus etiã & fontibus ſuus horror fuit. Specus præterea famoſi, & ad inferos crediti aditus, quos intrare fas non erat, niſi dijs manibus prius, quò auſpicatior deſcenſus foret, ſacrificio placatis. Vnde Homero ſuæ fabulæ Oeconomia, quam in Odyſs. libro 2. comminiſcitur, deſumpta eſt, & Virgilio libro 6. Sunt & Cimmerij Boſphorani, quos Herodotus lib. 4. interiora Aſiæ aliquando tenuiſſe ſcribit. Verùm à Scy this pulſos magis occidua tandẽ petijſſe. Ab his Boſpho rus Cimmerius dictus, & Cimmerij mõtes ſupra Albani

phroſyne. Tot autem ideò eſſe prodiderunt, quia & beneficiœ eſſe in alios debemus, & aliorum beneficia ſuſcipere, & ijs qui in nos fuerunt liberales retribuere. Dare autē & accipere & referre, tres actus ſunt inter ſe diſtincti. Alij ideò dicunt tres Gratias eſſe, quia acceptū beneficium cum fœnore reddi debet. Quapropter ſolebāt ueteres ita Gratias pingere, ut una earum auerſam faciem teneret, quaſi à nobis profecta: duæ uerò nos aſpicerent, ut duplex nobis beneficium rependi debere oſtenderent. Nudæ etiam pingebantur, quia beneficia fuco debent carere, & nullo uelamine obtegi. Item connexæ, quia inſolubiles eſſe Gratias decet: et beneficiū, aliud ſemper beneficium parere, perpetuumq́; eſſe amicitiæ fœdus. Qui Veneris & Liberi filias eſſe arbitrātur (è quibus eſt Seruius) hac mouentur ratione: quòd horum præcipuè deorum muneribus, gratiæ concilientur. Tradunt etiam eos in Acidalio fonte, qui eſt Orchomeni Bœotiæ urbe, lauari, quoniam plura eſſe beneficia oportet: & nihil ſordidum, nullam ſpem retributionis habere. De his Mantua. -properate ſorores

Gratiæ ab Orchomeno: tu primùm Aglaia decoro
Lætitiam præ te ore ferens, tecumq́; Thalia
Cincta ſacrum uiridi ſtrophio caput, Euphroſyneq́;
Læta genas, læta os roſeum, uaga lumina læta,

Charmione, Cleopatræ ancilla, ſpontaneam dominæ mortem imitata. auctor Plutarchus.

Charmonia, Hiſpaniæ urbs Ptol. Carmo Strab. dicta.

Charon, Lampſacenus hiſtoricus, qui tempore primi Darij floruit, ſcripſit Aethiopica lib. duobus: item

Cretenſia, Græcanica, & alia. Charon item Carthaginienſis hiſtoricus, ſcripſit tyrannos, quotquot in Aſia atque Europa fuêre: uitas clarorũ uirorum libris quatuor, & mulierum totidem. Tertius eiuſdem nominis, Naucratita fuit hiſtoricus, qui ſcripſit ſacerdotes Aegypti & reges, qui fuêre ab initio in qualibet gente, & alia. Charontem quoq; porthmea fingunt poëtæ, triente animas tranſuehentem ad inferos. auctor Suidas.

Charondas, Thurius, legem tulit, ne quis armatus in concionem ueniret. Cumq; poſtea ipſe è rure ueniens, ex improuiſo, ut erat gladio accinctus, in concionem ueniſſet, admonitus legis ab eo qui proximè ſedebat, eidem gladio incubuit, cùm liceret culpam diſſimulare, uel defendere. Ex lib. 6. cap. 5. Valerij. Ariſtoteles autem libro 2. Politicôn, hunc Charondam dicit patria Catinenſem, qui ciuibus ſuis legem conſcripſit. Charondæ itẽ antiqui legislatores, qui ſuis præſcribunt, ut obediant magiſtratibus, & eos diligant. Quorum meminit Cicero 3. de Legibus: Nec uerò ſolùm (inquit) ut obtemperent obediantq; magiſtratibus, ſed etiã ut eos colant diligántque, præſcribimus, ut Charondas in ſuis facit Leg.

Charopes, Homero lib. Iliad. 11. uir Troianus, Hippaſi filius, & Soci frater, quos ambo uno die Vlyſſes interemit. Eſt & nomen cuiuſdam inter Epirotas primarij, qui Tito Quinto Flaminio conſuli Romano contra Philippum bellum gerenti, fauit. auctor Plutarchus in uita eiuſdem Flaminij.

Charybdis, mare periculoſum nantis, quod contra-

rios fluctuum curſus facit, & rapta quæq; abſorbet, & reijcit. Ouidi. Et uomit epotas ſæua Charybdis aquas. Fuit autē Charybdis, fœmina uoraciſſima: quæ quia boues Herculis rapuit, à Ioue fulminata eſt, et in mare præcipitata. Vnde naturam priſtinam ſeruat: nā ſorbet uniuerſa. Auctor Seruius. Cicero in Antonium: Quæ Charybdis tam uorax? Charybdin dico? quæ ſi fuit, fuit animal unum. Oceanus mediusfidius uix uidetur tot res, tā diſſipatas, tam diſtātibus in locis poſitas, tam citò abſorbere potuiſſe. Hæc ille. De Charybde ſic ſcribit Pli. li. 3. cap. 8. In eo freto (inquit) eſt ſcopulus Scylla, item Charybdis, mare uerticoſum, ambo clara ſæuitia.

Chatti, Germaniæ populi, apud Plinium in deſcriptione Germaniæ li. 4. ca. 14.

Chelidoniæ, inſulæ, contra Tauri promontorium peſtiferæ nauigantibus, duæ ſunt: quarum una Corydela, altera Menalippea dicitur Stephano. Dionyſius trium meminit, & item Strabo lib. 14.

Chelidonium, eſt Tauri montis promontorium, dicente Plinio lib. 5. cap. 27. Taurus mons (inquit) ab Eois ueniens littoribus, Chelidonio promontorio diſterminatur.

Chelonates, promontorium eſt Achaiæ, quod Ptolemæo Chelonita dicitur.

Chelonophagi (inquit Plin. lib. 6. ca. 25.) in Carmaniæ angulo ſunt, teſtudinum ſuperficie caſas tegentes, carne ueſcentes. Nam χελώνη Græcè teſtudinem ſignificat. Hæ (ut inquit idem Plin. li. 9.) adeò in Indico mari magnæ ſunt, ut ſingularum ſuperficies habitabiles caſas integant.

integant. Stra. li. 16. adeò magnas alio in loco reperiri ſcribit, ut Chelonophagi in eis nauigent.

Chemmis, inſula in quodam lacu Aegypti, quæ lucos ſyluasq́ꝫ, & Apollinis grande ſuſtinens templum natat & quocunque uenti agunt, pellitur. Verba Pomponij Melæ ex lib. 2. De hac Herod. li. 2 ſcribit, quam Echemmin nominat. Vel, ut alij, Chennin.

Cheopes, Aegypti rex, teſte Herodoto lib. 2.

Chephren, Cheopis, frater, Aegypti et ipſe rex poſt fratrem, auctore Herodoto lib. 2.

Cherroneſus, ſiue Cherſonneſus (nihil enim differũt) peninſula eſt. Græcis enim, χέρσος, terra, νῆσος autem inſula dicitur, Quatuor inſignes paſſim Cherſonneſi memorantur: Taurica ſcilicet in Euxino & Mæotide: Thracia altera: tertia ſupra Gãgem in ortum, iuxta ſinum, qui magnus Ptolemæo dicitur: Et Cimbrica Septentrionalis, quæ Daciam habet, quam Daniã Saxo Grammaticus uocat. Peloponneſus uerò maior celebriorq́ꝫ eſt, quàm ut Cherſonneſi nomen admittat, quanquã & ipſam, nominis etymo fretus, Cherſonneſum Strabo nominet: & minoris Aſiæ in noſtrũ mare procurſus Cherſonneſus dictus, bonis auctoribus, ut ſcrbit Vadian.

Cherſidamas, uir Troianus, quem Vliſſes in bello interemit, ut ſcribit Homerus lib. Iliad. 11.

Cherſius, nomen proprium uiri.

Chidnæi, Orpheo teſte in Argonauticis, populi iuxta Pontum.

Chidorus, fluuius eſt Macedoniæ qui per Mygdoniã, fluens, in Axiũ Mygdoniæ fluuiũ intrat, teſte Her. li. 7

Chilo

Chilo, philoſophus Lacedæmonius, unus ex ſeptem ſapientibus Græciæ. Eius, Plinio teſte li.7.cap.32. tria dicta fuerunt Delphis in templo Apollinis conſecrata: ſcilicet, Noſce teipſum. Nihil nimium cupias. Comes æris alieni atq; litis, eſt miſeria. Quin & funus eius, quum uictore Olympiæ filio, gaudio expiraſſet, tota Græcia proſecuta eſt.

Chimæra, Homero animal eſt indomabile, inexpugnabile, neq; humano, ſed diuino genere ortum. Chimæram monſtrũ triforme deſcribit Heſiodus in Theogonia. Inde elegans illa Horatij metaphora ad puerũ obſoleti ſcorti amore captum, lib.1. Carminum,

Vix illigatum te triformi

Pegaſus expediet Chimæra. Seruius explicans illũ Virgilij locum 6. Aeneid.

Flammisq; armata Chimæra. Reuera (inquit) mons eſt Lyciæ, cuius hodie ardet cacumen, iuxta quod ſunt leones: media autem paſcua ſunt, ima uerò montis ſerpentibus plena. Hunc Bellerophon habitabilem fecit, unde Chimæram dicitur occidiſſe. Hæc Seruius. Plinius lib. ſecundo cap.106. Flagrat (inquit) in Phaſelide mons Chimæra, & quidem immortali diebus & noctibus flamma. Ignem eius accendi aqua, extingui uerò terra, aut fœno Gnidius Cteſias tradit.

Chimerium, Phtiotidis mons in Theſſalia, ut tradit Plinius lib.4.cap.7.

Chios inſula eſt maris mediterranei, ad oram Ioniæ cum oppido, poſita inter Samum & Lesbum, ex aduerſo maximè Erythrarum, quã Aethaliam Ephorus priſco

ſeo nomine appellat. Metrodôrus & Cleobolus Chiam, à Chione nympha: aliqui à niue, & Macrin, & Pityuſam. Verba ſunt Plinij cap. 31. lib. 5.

Chiron, Saturni & Phillyræ filius. Lactantius tamē dicit eum ex Pelopea conceptum. Dum enim, ut auctor eſt Seruius, cum amica Phillyra Saturnus coiret, Ops uxor eius aduenit, cuius præſentiam ueritus, ſe in equā conuertit, exinde natus eſt Chiron, dimidia parte homo; dimidia equus. Qui cùm excreuiſſet, in ſyluas abijt easq; coluit. Huic autem à Thetide Achilles puer commendatus, quem ipſe, ſimul & Aeſculapium nutriuit et docuit. (Hic enim, ut auctor eſt Plinius. cap. 56. libro 7. herbarum uires atq; medicamenta reperit.) Poſtremò quum eū uiſitaſſet Hercules, caſu factum eſt, ut una ſagittarum eius Lernæo ueneno perlita, ſuper pedē eius caderet. Attamen quum à parentibus fuiſſet genitus immortalis, ut Ocyrrhoēs uaticiniū impleretur, quo prædixerat eum optaturum, eſſe mortalem: graui uexatus morbo mori cupiens, orauit ſuperos ut illi mori concederent. Quo conceſſo, ab eiſdem in cœlū tranſlatus eſt, & in Zodiaco locatus, & ſagittarius appellatus. Ex Bocatio. Et Plin. lib. 7. cap. 56.

Chlamydia, inſula inter Cycladas, Plinio commemoratur. lib. 4. cap. 12.

Chloris, filia Amphyonis, Nelei uxor, cui peperit Neſtorem & alios filios, ut in Odyſſêa teſtatur Hom.

Chlorus, fluuius eſt Ciliciæ prouinciæ, cuius meminit Plinius lib. 5. cap. 27.

Choatræ, inter gentes quæ circa Mæotin habitant,

Plinio numeratur,cap.7.lib.6.

Chœrilus, Samius poëta, ſeruus fuit Samij cuiuſdam:fugiens è Samo exceptus eſt puer ab Herodoto hiſtorico, & eruditus, in delitijsq; habitus, ex quo poëta euaſit. Scripſit Athenienſium uictoriam contra Xerxem, ſingulorumq; uerſuũ ſingulos ſtateres aureos accepit. Auctor Suidas. Scripſit & res Lyſandri Lacedæmonij ducis, cuius in expeditione comes erat, ut ſcribit Plutarchus: Horatius uerò eum res Alexãdri Magni ſcripſiſſe dixit,& ut malum poëtam taxat.

Gratus Alexandro regi quondam fuit ille
Chœrilus,incultis qui uerſibus & malè natis
Rettulit acceptos regale numiſma Philippos.

Is tamen ad extremum inedia perijt apud Alexandrum captiuus,ut eſt teſtis Ouidius,

Incluſusq; necem cauea patiaris,ut ille
Non profecturæ conditor hiſtoriæ.

Fuit & alter eiuſdẽ nominis poëta Tragicus Athauct.utriusq; Suid.

Chorineus, peritus iaculator apud Virgilium lib.9.

Emathiona Liger:Chorineum ſternit Aſylas:
Hic iaculo bonus,hic longè fallente ſagitta.

Choræbus, Athenienſis qui figulinam primus inuenit. Auctor Plinius libro 7.cap.56.Fuit & adoleſcens apud Virg.ſecundo Aeneid.De quo Seruius:Hunc Choræbũ(inquit)ſtultum inducit Euphorion,quẽ & Virg. ſequitur:dans ei,Dolus an uirtus quis in hoſte requirat? quum ſit turpis dolo quæſita uictoria.Hæc ille.

Choſroes,Perſarum rex,maximo in honore habitus, non apud Perſas modò, ſed etiam Romanis ipſis:ut qui

litera-

literarum ſtudioſiſſimus fuerit, & ad ſummum Græcæ philoſophiæ peruenerit, Græcorum libris uſus à quodam in linguam Perſicam conuerſis. Atq; adeò dicitur Ariſtotelem ipſum magis imbibiſſe, exactiusq; tenuiſſe, quàm Demoſthenes Thucydidem. Platonis etiam ſcriptis animum expleuit atq; excoluit. Huius uitam & ſtudia pluribus perſequitur Suidas.

Chreſtus, Byzantius inter ſophiſtas extitit, auditor Herodis Attici, Hadriani tempore, qui uino quanquam deditus, cæteris in rebus continenter uixit, ac in primis uigilanter. Nam cùm ad galli cantum ſæpè bibere ſolitus eſſet, non priùs tamen ſomno ſe, quàm ſtudio dabat. auctor Philoſtratus.

Chriſtodorus, è Copto Aegypti urbe, poëta Anaſtaſij Cæſaris tempore, ſcripſit Iſaurica, ubi ſcribit Iſauricam ab Anaſtaſio captam. Fuit alter Thebanus ſcriptor haud ignobilis, qui de Coſmo *&* Damiano *ſcripſit.* A*uct. utriuſq; Suidas.*

Chromis Herculis filius, ut Lactantius teſtatur, dicens: Conſtat Chromin Herculis fuiſſe filium, & equos habuiſſe Thraces, quos Hercules occiſo Diomede abduxerat humanis carnibus ueſci conſuetos. Huius meminit & Statius dum ait: It Chromis, Hippodamusq; alter ſatus Hercule magno, Et paulò infrà,

Mox Chromis Hippodamum metæ interioris ad orbem
Viribus Herculeis, & toto robore patris, &c.

Chromius, uir Argiuus, cuius meminit Herod. lib. 1.

Chryſa, urbs Troadis, in qua Apollinis Sminthei delubrum fuit, auct. Strab. lib. 13. & Pli. lib. 5. cap. 30.

Chry-

Chryſanthus, Alexādrinus, Romæ quò iuuenis uene-rat, factus Chriſtianus, ſub Numeriano imperatore in foſſam demiſſus, ac terra ſaxiſq; obrutus fuit. Volater.

Chryſaor, Neptuni filius, quem ex capite Meduſæ, ut & Pegaſum, natum ſcribit Heſiodus in Theogonia:

Chryſe, inſula eſt extra oſtia Indi, de qua Plinius ſic ſcribit lib. 6. ca. 21. Extra oſtium Indi, (inquit) Chryſæ, & Argyræ fertiles metallis, ut credo. Nam quod aliqui tradidêre, aureum, argenteumq; ijs ſolum eſſe, haud facilè crediderim. Hactenus Plinius.

Chryſeis, Vide BRISEIS.

Chryſes ſacerdos Apollinis apud Homer. li. 1. Iliad. Pater fuit Antinomes, à quo etiam Chryſeis dicta eſt, de hac & Briſeide apud Homerum, lib. 1. Iliad.

Chryſippus, Solenſis, ſiue Tarſenſis, diſcipulus Cleanthis Stoici fuit. Hunc Carneades lepidè paraſitum librorum uocat, q; ſcripta Epicuri ſit furatus, ſcripſitq; eadem & uerbis, & numeris. auctor Diogenes Laërt.

Chryſoceras, Thraciæ promontoriū eſt ad Byzantiū liberæ conditionis oppidum. Ex Plin. cap. 11. lib. 4.

Chryſogonus, Syllæ libertus, ſector Roſcij Amerini, ut eſt apud Ciceronem in Oratione pro Roſcio Amerino. Fuit & Chryſogonus martyr, nobili genere ortus Romæ, qui quando nec conſulatus, nec ullius honoris pollicitatione per Diocletianū à fide auerti potuit, iugulatus eſt ad ſcalas Gemonias. Volaterranus.

Chryſopolis, Bithyniæ urbs, apud Plinium libro 5. cap. ultimo.

Chryſorrhoas, Syriæ fluuius eſt, in Decapolitana re

gione,

gione,Damaſcum urbem præterfluens,auct. Plin.lib.5. cap.18.Chryſorrhoas etiam dictus eſt Pactolus, propter aureas arenas,ut auct.eſt idem Plin.lib.5.cap.29.

Chryſothemis,filia Agamemnonis, Homerus lib.9. Iliados.

Cibarci,Hiſpaniæ populi,quorum meminit Plin.lib. 4.in deſcriptione Hiſpaniæ.

Cibotus,ciuitas Aſiæ,eadem quæ Apamia. Auct.Pli. lib.5.cap.29.

Cicero,cuius uitã Tyro Tullius, eius libertus,tribus uoluminibus ſcripſit, teſte Pædiano,Præceptores ſe habuiße fatetur, in Philoſophia quidem Philonem Academicum,tunc Romæ commorantem,in iure ciuili Scæuolam,in Dialectica Diodorum Stoicum,in dicendo Appollonium Molonem. S. Roſcium Amerinum parricidij reum, natus annos XXIII. ut tradit Nepos, ut alij XXVII. defendit. Metuens deinde Syllam,quem in ea cauſa offenderat, in Græciam abijt. Aſiamq; ſimulata ualetudinis cauſa adijt,ubi ſe, ut ipſe ait, recoquendum præceptoribus dicendi dedit. Xenoclemq; Adramytinum, Dionyſium Magneſium, & Menippum Carem, Rhodium Apollonium Molonem magiſtrum dicendi habuit:feruntq; Poſidonium tunc Athenis eum Græcè declamantem audiuiſſe, ac protinus exclamaſſe, quòd ſolam Græcis dicendi relictam gloriam, uideret ad Latinos per eum transferri. Poſtea quum multis muneribus in Repub.functus eſſet, conſul coniurationem Catilinæ repreßit,legem Agrariam repulit,Murenam defendit. Cuius uitam omnem, & uitæ ſtudia uide apud Plutarchum.

chum. Cicero eius filius inter eos qui à parentibus dege nerauerunt ponitur Valerio. Binos eum congios hauri re ſolitum ſcribit Plinius, per temulentiamq́; M. Agrip pæ ſcyphum impegiſſe. Quintus Cicero, frater Ciceronis, legatus Cæſaris in Gallia primùm, deinde ad regen dam Aſiã proconſul miſſus, admonetur à fratre per epi ſtolam totius officij. Duxit uxorem Pomponij Attici ſo rorem. Miſerãdus demum eius exitus: proſcriptus enim unà cum filio, quando & Cicero frater rogauit percuſſorem, ſe ante filium interfici, filius contrà, ſe ante patrem. Vterq; igitur ſimul interfectus. auct. Appian.

Cicheſus, fluuius ponitur ab Homero in hymno Apollinis.

Cicimeni, populi inter gentes, quæ circa Mæotim habitant, Plinio ponuntur lib. 6. cap. 7.

Cicones, populi Thraciæ ad Hebrum fluuium habitantes, de quibus Ouidius,

Flumen habent Cicones, quod potum ſaxea reddit
Viſcera: quod tactis inducit marmora rebus.

Cilicia, Aſiæ regio eſt, proxima Syriæ, ut ſcribit Pli. lib. 5. cap. 27. Pomponius lib. 1. ſcribit: Ciliciam, locum eſſe magni aliquando diſcriminis fuſorum ab Alexandro Perſarum, fugientisq́; Darij, ſpectatorem ac teſtem. Strabo libro 14. Ciliciam diuidit in Campeſtrem, & Tracheam, id eſt, aſperam. Fuit olim opulentiſſima populi Romani prouincia, & Cicerone proconſule memorabilis. Solinus auctor eſt adeò olim potentem fuiſſe, ut ad Peluſium uſque procurrerit, Lydis, Medis, Armenijs, Pamphylia et Cappadocia ſub imperio conſtitutis:

tandem ſubactam ab Aſſyrijs, in breuiorem formam redactam eſſe.

Cillas, urbs in Aetolia.

Cimbri, (inquit Feſtus Pompeius Sextus) lingua Gallica, latrones dicuntur. Sunt autem Germaniæ populi, Mariana uictoria notißimi.

Cimmerij, (inquit Feſtus Pompeius) dicũtur populi, qui occupatas frigoribus terras incolunt, quales fuerunt inter Baias & Cumas, in regione, in qua conuallis iugo ſatis eminenti circundata eſt, quæ neq; matutino, neq; ueſpertino ſole contegitur. Conſtat igitur Cimmerios in Italia fuiſſe ad Baianum & Auernum ſinum, qui in ſubterraneis domicilijs habitantes, & per cuniculos cõmeare ſoliti, toto in illis die delituerunt, noctu tantùm ad latrocinia egreßi, cùm uictum ex metallorum alioqui effoßione, diuinationum mercede, & prouentibus ab rege deſignatis quærerent, ut ex Ephoro ſcribit Strabo. Penes hos ingens quondam ſuperſtitio increbuit loci natura erroribus ſuffragante, ibi ſacra nemora uenerata, fluminibus etiã & fontibus ſuus horror fuit. Specus præterea famoſi, & ad inferos crediti aditus, quos intrare fas non erat, niſi dijs manibus prius, quò auſpicatior deſcenſus foret, ſacrificio placatis. Vnde Homero ſuæ fabulæ Oeconomia, quam in Odyß. libro 2. comminiſcitur, deſumpta eſt, & Virgilio libro 6. Sunt & Cimmerij Boſphorani, quos Herodotus lib. 4. interiora Aſiæ aliquando tenuiſſe ſcribit. Verùm à Scythis pulſos magis occidua tandẽ petijſſe. Ab his Boſphorus Cimmerius dictus, & Cimmerij mõtes ſupra Albani

am, apud Ptol. tabula Aſiæ ſecunda. Vide Pli. lib. 6. ca. 6.

Cimmeris, Troadis urbs, Edonis priùs uocata, ut tradit Pli. li. 5. c. 30. Rurſus in littore, inquit, Antandros, Edonis priùs uocata, deinde Cimmeris & Aſſos, eadem Apollonia.

Cimolis, urbs Paphlagoniæ, auctoribus Pomp. lib. 1. & Plin. libr. 6. cap. 2. Cimolis item urbs Galatiæ Ptol.

Cimon Athenienſis, patre Miltiade, matre Egeſiphile, liberalitate munificētiaq; domi magis, quàm militiæ clarus, quapropter Lucullo ex noſtris comparatur. Nā cùm hoſtium ſpolijs militia patris locuples eſſet, ea ciuibus ſuis diſtribuit. Primùm amotis undiq; agrorum ſuorum ſeptis, egenis peregrinisq; poma, frugesq; ſumendas impunè dabat. Parabatur quotidie ingens domi conuiuiū, quo undiq; confluentes pauperes ueſcebātur. Ex Plutarcho. Fuit & alter Cimon pictor, de quo Plin.

Cinara, rex Cypri, Cilicis filius Beli filij, qui cum Myrrha filia ſua nutricis aſtutia ignarus concumbens, Adônin ſuſcepit: qui à Venere dilectus cùm feras ſectabatur, ab apro interēptus fuit, & in florem ſui nominis conuerſus. Cinyras ſcribit Strab. lib. 16. eumq; regnaſſe in Phœnicia.

L. Cincius, prætor, Siciliam per ſecundum bellum Punicum adminiſtrauit, ut ſcribit Liuius. Cincius alter ſenator Romanus ſcripſit de re militari. Idem in ſuaſione legis Fanniæ, obiecit ſeculo ſuo, quòd porcum Troianū menſis inferrēt, quem illi ſic uocabant, quaſi alijs incluſis animalibus grauidum, ut ille Troianus equus grauidus armatis fuit. auctor Macrobius.

Cineas,

Cineas, uir Theſſalus, Pyrrhi amiciſſimus, auctor Plutarchus in uita Pyrrhi,

Cineſias, Thebanus Dithyramborum ſcriptor, compoſuit Pyrrhichiam, ut eſt in prouerbio πυῤῥιχίην ἔμαθε κινησίου, id eſt, Pyrrhichiam didicit Cineſiæ: uel quòd in Choris multo motu uteretur contra comicos agens, qui in hac parte deficiunt. Erat autem Cineſias corpore pigro & fracto crure, uulgoq́; malè audiebat impietatis, & improbitatis nomine, ut ſcribit Suidas.

Cinna, ciuitas eſt Caſtellanorum in Hiſpania. Plin.

Cinna, Trib. pleb. cùm pernicioſas leges de reuocandis exulibus ferret, pulſus à Cn. Octauio collega, magiſtratuq́; exutus, ex urbe profugit, & bellum urbi intulit accerſito C. Mario cũ alijs exulibus ex Africa: in quo bello duo fratres, alter ex Pompeij, alter ex Cinnæ exercitu ignorantes concurrerunt. Et quum uictor mortuum ſpoliaret, cognito fratre, ingenti êdita lamentatione, ac rogo extructo, ſe inſuper cremauit. Tandem Cinna, & Marius in urbem recepti, cædibus omnia complevêre: inter quos Cn. Octauium conſulem, M. Antonium oratorem, & L. Cæſarem iugularunt, eorumq́; capita pro Roſtris poſuerunt. Ex Liuio. Cinna item alius, qui per errorem necatus à pop. Rom. fuit, foro medio in funere C. Cæſaris, cùm unus ex interfectoribus fuiſſe crederetur. Præterea L. Cinna, res nouas adfectans, quem ex hoſte Octauius amicũ fecerat, et uſq; ad Iudicum dignitatem euexerat, aduerſus ſe inſidias moliri cognouit, & iratus noua in eum exempla meditabatur. Liuiæ tandem conſilio uſus, mitior eſt factus, eumq́; ſeparatim in

cubiculum uocauit:ubi eius ingratitudinem exprobrando, Vitam, inquit, Cinna tibi iterum do priùs hoſti, nunc inſidiatori: & pariter contendamus, utrùm ego meliùs iterum tibi uitam dederim, an tu debeas. Seneca de Clementia. Fuit & Cinna poëta optimus, qui ſcripſit Smyrnam, quem libellum decem annis elimauit. auctor Seruius: de hoc & Virg. in Bucolicis:

Nam neq; adhuc Varo uideor, nec dicere Cinna
Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.

Cinyps, fluuius eſt Garamantum, Herod. lib. 4.

Cinyras, Phœniciæ rex, cuius regia fuit Cyblos ciuitas, ut ſcribit Strabo lib. 16.

Cios, emporium Phrygiæ, à Cio Herculis comite, & iuxtà fluuius eiuſdem nominis. Palæmon ex Dionyſio.

Quà Cius egregius decurrens murmurat unda.

Plinius Cios, inquit, cum oppido eiuſdem nominis, quod fuit emporium accolentis Phrygiæ, à Mileſijs quondam conditum. Hæc ille,

Cirannus, uir fuit Lycius & Sarpedonis comes, quẽ teſte Hom. in Iliad. Vlyſſes in bello Troiano interfecit,

Circe (inquit Cicero) Solis filia, è Perſide Oceani filia. Hæc ueneficijs dedita, multarum herbarum ac radicum uarias uires, mirabileſq; inuenit: quamuis à matre priùs in ijs eſſet inſtructa. Itaq; Sarmatarum regi cõnubio iuncta, uirum mox ueneficio peremit, & ipſa regno potita, ſæuè nimium ac crudeliter adminiſtrabat imperium: quamobrem regno ab incolis pulſa in Italiam uenit, & in promontorio Latij conſedit, quod ex eius nomine, Circeum uocatur. Abundat hoc multis ac uarijs herbis,

herbis, quibus ad ueneficia abutebatur. Fingitur à poëtis ſocios Vlyßis quos hoſpitio exceperat, mutaſſe in porcos. Virgilius,

Carminibus Circe ſocios mutauit Vlyßis.

Circeum, promontorium Tuſcorum, Ptolemæo, alio nomine Sancta felicitas.

Circes domus, oppidũ Campaniæ Pomponio, Strabo Circeum uocat, à quo Circeij, Plin. tradit Circeos inſulam aliquando fuiſſe immenſo mari circundatam, mox continenti adnexam. Circeij, Ciceroni Circeienſes dicti lib. 3. De natura deorum.

Circius, uentus ſæuißimus ex Gallia flans; ſic à turbine & uertigine dictus, ut putat Gellius li. 2. cap. 22.

Cirrha, urbs Phocidis: & Cirrhæi campi, quorum meminit Demoſthenes in Oratione pro Cteſiphonte. Vide Plinium lib. 4. cap. 3.

Ciris, dicitur Scylla, Niſi regis filia, mutata in auem Cirim, id eſt, alaudam. Vide SCYLLA.

Cirta, Numidiæ urbs, ex Salluſtio nota. Strabo libro ultimo minutißimam fuiſſe ait, & optimè conſtructam, Micipſæ potißimùm opera, qui Græcos in eam habitatũ deduxit, & tantam effecit, ut decem equitum millia, & peditum uiginti emitteret. Ex Strab. lib. ult.

Cirtiſcus, fluuius eſt memorandus in Scythia. Hero.

Ciſalpina Gallia, quæ & citerior Gallia, & Gallia Togata dicitur.

Ciſamus, urbs Cretæ apud Ptolem, hodie Ephitiſa.

Ciſianthi, populi Scythis Cimmerijs uicini, ad oram Oceani Scythici. auctor Plinius lib. 6. cap. 13.

Ciſſa, fluuius ponti Cappadocij. auctore Ptolem.

Ciſſeus, rex Thraciæ, pater Hecubæ uxoris Priami: à quo Ciſſeis patronymicum.

Ciſtena, urbs eſt Aeolidis, de qua Pompon. libro 1. ſic ſcribit: Iſthmus ille qui inter Elaiticum, & Idæum ſinum prominet, paruis urbibus adſperſus eſt, quarum clariſſima eſt Ciſtena. Apud Plinium lib. 5. cap 30. Ciſthene ſcribitur.

Citarij, populi Siciliæ. auctor Plin. lib. 3. cap. 8.

Citariſta, uel Citariſtes, promontorium eſt Narbonenſis prouinciæ, non procul à Maſſilia, ut auctor eſt Plin. lib. 3. cap. 4. & Pomponius lib. 2.

Cithæron, mons Libero ſacer. De quo Seruius Aen. 9. Parnaſſus, mons eſt Theſſaliæ iuxta Bœotium, qui in duo finditur iuga, Cithæronem Liberi, & Heliconem Apollinis, & muſarum. Hunc Lactantius lib. 1. cap. 22. Diuinarum inſtitutionum, quia ſuper ipſo frequenter Orpheus citharæ cantu perſonaret, Cithæronem appellatum ſcribit. Huius meminit Ouid. lib. 3. Metam.

-ubi electus facienda ad ſacra Cithæron,
Cantibus & clara Bacchantum uoce ſonabat.

Ibi enim ſanctè colebatur Bacchus. Quin & in illo Pentheus atq; Orpheus dilaniati ſunt.

Citium, Cypri inſulæ oppidum. Plin. lib. 5. cap. 31.

Citorus, uide CYTORVS.

Cius. fluuius Thraciæ ex Pæonibus & Rhodope mõte profluens. Fuit item Cius Bithyniæ oppidum, poſtea Pruſias appellatum. Hoc, ut teſtatur Strabo lib. 1. Demetrius euertit, & Myrleam Pruſiæ uicinam, deditq;

Pruſiæ

Pruſiæ Zelæ. Is à ruinis eas exitans, Cium, à ſe Pruſidã: Myrleam uerò, ab uxore Apamiam nominauit.

Cixicus, Vide CYZICVS.

Clæon, fons in Phrygia, dicente Plin. cap. 2. lib. 31. Theophraſtus ait Marſyæ fontem in Phrygia ad Celænarum oppidum ſaxa egerere. Non procul ab eo duo ſunt fontes, Clæon & Gelon, ab effectu Græcorum nominum dicti, παρὰ τὸ κλαίειν καὶ γελᾶν, quæ uerba lugere, et ridere ſignificant.

Clampetiæ, locus Italiæ, in Brutijs apud Plinium lib. 3. cap. 5.

Clanius, fluuius Campaniæ, prope Neapolim.

Clariæ, populi ſunt Thraciæ apud Plin. lib. 4. in deſcriptione Thraciæ.

Clarium, Colophoniorum oppidum, à quo Clarius Apollo dictus eſt. ibi enim ſpecus fuit & lacuna, cuius potu mira oracula reddita ſunt, breuiore tamen uita bibentiũ. Huius Plin. li. 2. et alicubi Macrob. meminerũt.

Claros, inſula una ex Cycladibus, à qua (ut nonnulli putant) Apollo Clarius dictus eſt, id quod adſcrere uidetur Homerus in hymno Apollinis.

Claterna, inter oppida quæ Piceni littora excipiũt, Pomponio ponitur lib. 1. in deſcriptione Italiæ.

Claudia, inter Noricorum oppida Plinio numeratur lib. 3. cap. 24.

Claudia, Virgo Veſtalis, de qua Cornelius Nepos in libro De uiris illuſtribus.

Claudia gens, Romæ patricia è Sabinis uenit, cognomina ſibi Neronis & Druſi uſurpauit, quòd Nero lin-

gua Sabina, uir ſtrenuus & fortis dicatur: Druſi uerò, à Claudio Druſo, qui hoſtium duce Gallorum Druſo cominus trucidato, ſibi ac poſteris nomen indidit. Hæc Tranquillus.

CL. Claudianus, poëta inſignis, Arcadij & Theodoſij temporibus floruit: patria fuit Alexandrinus, nobiliſſima urbe Aegypti. Quidam Florentinũ faciunt, ſed falsò. Auctores Græci, qui de poëta Claudiano ſcripſerunt, Alexandrinum appellant, & auctor ipſe Nilum ſuum uocat. Ingenio excellenti fuit, maximeq́; apto ad carmen componendum. Nam & adſurgit feliciter, uarijsq́; figuris ac ſententijs mirificè delectat. Hi eius uerſus præcipuam laudem meruerunt, quos de laude & uictoria principis Theodoſij contra Eugeniũ Gallorũ regem ſcripſit. Conſtat enim Theodoſiũ ipſum parua manu contra ingentes Barbarorum copias dimicaſſe,

Te propter gelidis Aquilo de monte procellis
Obruit aduerſas acies: reuolutaq́; tela
Vertit in auctores, & turbine reppulit haſtas.
O nimium dilecte deo, cui fundit ab antris
Aeolus armatas hyemes, cui militat æther,
Et coniurati ueniũt ad claſſica uenti.

Fuit & Claudianus Cæſar, qui interfecto Caligulæ ſucceſſit in imperio, uir inauditæ crudelitatis, ut ſcribit Suetonius. Claudiani poëtæ Alexandrini meminit Suidas.

Claudiopolis, Cappadociæ urbs Plin. lib. 5. cap. 24.

Claudiuium, Ptolem. Claudia, Plin. urbs in Norico.

Ap. Claudius Regillianus decemuir, legibus ſcribendis ſumma inter collegas auctoritate, poſtremò ob Virginia

glniæ iudicium in carcerem coniectus, ſibi manus attulit. Ex Liuio. Ap. Claudius Cæcus, orator Romæ, cuius oratio uolubilis, ſed paulò feruidior erat. De quo ſic Cicero in Bruto: Appius Claudius, inquit, ſocer tuus, collega & familiaris meus: hic iam & ſatis ſtudioſus, & ualde cùm doctus, tum etiam exercitatus orator, & cùm auguralis, tum omnis publici iuris, antiquitatisq; noſtræ bene peritus fuit. Is ſenatum iamiam inclinatum, à Pyrrhi pace reuocauit, nec dubitauit, illa dicere, quæ uerſibus eſt perſecutus Ennius,

Quò uobis mentes, rectæ quæ ſtare ſolebant
Antehac, dementi ſeſe flexêre ruina? Ab hoc Appia uia dicta eſt, quā Brunduſium uſq; lapidibus ſtrauit, ut eſt ſcriptū apud Liuium lib. 9. Claudius Nero, et Claudius Pulcher fratres Cæci filij, quorum meminit Tranquillus, & Liuius lib. 19. Præter hos, Claudius cognomento Caudex, à nauium caudicibus, ſic dictus. Is Carthaginienſes Meſſana expulit, Hieronem prælio ad Syracuſas in deditionē accepit. auctor Cælius. Fuit et Cláudius Nero conſul, Liuij Salinatoris collega, qui aduenientem ex Hiſpánia cum auxilio Aſdrubalem interfecit. Claudius Nero præterea, Tyberij principis pater, Quæſtor C. Cæſaris in bello Alexādrino, & deinde Pontifex Max. in P. Scipionis locū ſuffectus. Claudius Centianus, quem nonnulli Centimalum, alij Centimanum minùs rectè ſcribunt. Is librum in iure ciuili tertium à P. Papyrio ſcripſit, & R literam introduxit, quum priùs Fuſij, deinde Furij, dicerentur. Valerius Claudius item qui antè Clauſus dictus, cuius meminit Virgilius in 6. Aeneid.

Agmen agens Clauſus, magniq́; ipſe agminis inſtar,
Claudia nunc à quo diffunditur & tribus & gens.
Fuêre præterea Claudiæ duæ Veſtales, una Annibale Italiam uaſtante, auctor Valerius. Altera cuius meminit Cicero in Oratione pro Cælio.

Clazomene, inſignis Ioniæ urbs, Anaxagoræ patria, Pomp. in Ioniæ deſcriptione lib. 1. et Plin. lib. 5. ca. 29.

Cleanthes, philoſophus, Cratetis primùm diſcipulus, deinde Zenônis, cuius etiam ſucceſſor fuit, præceptor Chryſippi philoſophi, Solēſis, & Antigoni regis. Is primùm pugil fuit. Deinde Athenas profectus, deſiderio philoſophiæ captus eſt, cuius ea fuit in tolerandis laboribus, & perferendis alacritas, ut alter Hercules dictus ſit. Nam cùm non haberet unde ſe alere poſſet, noctu mercede aquam ex puteis hauriebat, luce, philoſophiæ ſtudijs exercebatur. Ex Suida. Huius paßim meminit Cicero in philoſophicis.

Cleanthis, mulieris nomen eſt apud Suidam.

Clearchus, Solenſis ſenior, ſcripſit de uaria hiſtor. Clearchus item iunior, Ponticus, Athenas profectus ut operam daret Platoni, in ſomnis admonitus, à ſtudijs literarum receßit. auctor utriuſq; Suidas. Clearchus dux Lacedæmoniorū, qui dictitabat imperatorē plus quàm hoſtem metui oportere: ſignificans eos qui in prælio mortem expaueſcerent, certum ſibi, ſi diſeruiſſent, manere ſupplicium. auctor Frontinus lib. 4.

Clemens, hiſtoricus, ſcripſit de regibus & imperatoribus Romanis, ad Hieronymum de figuris Iſocratis. auct. Suidas: Clemens item Alexandrinus præſul, Pan-

therij diſcipulus, Origenis præceptor, floruit ſub Seuero, & Antonino principibus. Hierony. & Euſeb. lib. 6.

Cleobulus, Euagoræ filius, Lindius, unus è ſeptem Græciæ ſapientibus, robore, & pulchritudine corporis eximius, è Lindo Aegyptum philoſophandi gratia petiſſe fertur, extat eius breuis ad Solonem epiſtola. Filiam habuit Cleobulinam, uirginem doctam, quæ hexametris ænigmata quædam perſcripſit. Deceßit Cleobulus annos natus LXX. Hic dixit amicos atque inimicos beneficijs proſequi oportere: hos ut amicos, illos ut amiciores reddamus. Auctores, Diogenes Laërtius, & Suidas.

Cleocritus, apud Comicos taxatur ut mulieroſus, & cinædus, & obſcurus, & ut Cybeles filius. Nam in myſterijs Rheæ molles tantùm interſunt. Hæc Suidas.

Cleodamas, Achneus (Achne autem ciuitas eſt Theſſaliæ) ſcripſit de cura equorum. auctor Stephanus.

Cleomachus, Magneſius pugil, qui in cinædi cuiuſdam & ancillæ amorem incidens, quæ à cinædo alebatur, cinædorum et orationem & mores eſt imitatus. Nā cinædicæ orationis primus inuentor fuit Sotades, poſtea Alexander Aetolus: ſed in pura oratione Lyſis etiam adhibito cantu. auctor Strabo.

Cleobis, Argiæ ſacerdotis filius, de quo ſic Cicero in Tuſculanis quæſtionibus ſcribit: Primùm, inquit, Argiæ ſacerdotis Cleobis & Biton filij prædicantur. Nota fabula eſt. Quum enim illam ad ſolenne & ſtatum ſacrificium curru uehi ius eſſet, ſatis longè ab oppido ad fanum, morarenturq; iumenta: tunc iuuenes (ij quos modò nomi-

nominaui ueſte poſita, corpora oleo perunxerũt, ad iugum acceſſerunt. Ita ſacerdos aduecta in fanum, quum currus eſſet ductus à filijs, precata à dea dicitur, ut illis præmium daret pro pietate, quod maximum homini dare poßit à deo. Pòſt epulatos cũ matre adoleſcentes, ſomno ſe dediſſe, manè inuentos eſſe mortuos. Hæc Cicero.

Cleombrotus, Lacedæmoniorum dux, qui quum temerè cum Epaminũda conflixiſſet, Lacedæmoniorum opes corruerunt, ut ſcribit Cicero lib. I. de Officijs. Fuit & Cleombrotus adoleſcens Ambraciota, cui quum nihil accidiſſet aduerſi, è muro ſe in mare abiecit, lecto Platonis libro de animorum immortalitate. Cicer. in Tuſcul.

Cleomedes, Aſtypalæenſis, cuius portenta quædam memorãtur. Hic robore ac magnitudine eximia, quum Ciccum Epidaurium pugilem interfeciſſet, uictoriæ præmijs fraudatus, præ dolore inſanus effectus eſt, ex Olympia Aſtypalæam reuerſu: cumq; ibi multa temerè ac uiolenter feciſſet, poſtremò ludum puerorum ingreſſus, apprehẽſam manu columnam, quæ tectum ſuſtentabat, concutiens, mediam fregiſſe, ac tectum deieciſſe dicitur. Interfectis autem pueris, quum duceretur ad ſupplicium, in ſepulcrum magnum ſe conieciſſe, & clauſum intùs, adiectum deſuper operculum adeò tenuiſſe, ut ne à multis quidem ſimul adnitentibus, ui ulla euelli poſſet. Conciſo igitur circà loco, neque uiuum hominem, neq; mortuum eſſe compertum. Quare mißis Delphos legatis reſpondiſſe Pythiam, Vltimus herôum Cleomedes Aſtypalæus. Hæc partim è Suida, partim è Plutarcho. Fuit & Cleomedes, Græcus auctor qui ſcripſit de circulis

lis cæleſtibus, quod opus elegans admodum adhuc extat. Suidas.

Cleomenes, Lacedæmoniorũ dux, qui ab Antigono rege in prælio uictus, ad Ptolemæum ſe recepit, benigneq; primùm exceptus, mox Nicagoræ cuiuſdam calumnia apud regem ſuſpectus, cuſtodiæ cum alijs quibuſdam traditus, ſe omnes mutuis uulneribus necauêre. Rex Ptolemæus Cleomenem mortuum pelle nudauit, cruciq; adfixit. Ex Plutarcho. Fuit & Cleomenes Siculus, qui luxuria, nequitiaq; Verrem referebat, de quo Cicero Actione decima in Verrem ſic ait: Cleomenes autem qui alterum ſe Verrem luxuria, atq; nequitia, tũ etiam imperio putaret, ſimiliter totos dies in litore tabernaculo poſito perpotabat. Hæc Cicero.

Cleon, dux Athenienſium in Reipublicæ adminiſtratione aduerſari ſolitus Niciæ Nicerati filio, miſſus denique in Thraciam cum exercitu, multas urbes cepit. Eum inſectatur Ariſtophanes in comœdia quæ inſcribitur ἱππεῖς, id eſt, equites. Fuit & Cleon poëta, qui Argonautica ſcripſit, à quo argumentum Apollonius Rhodius mutuatus eſt, ut eius enarrator ſcribit. Fuit itẽ Cleon Halicarnaſſeus orator, qui Lyſandro Lacedæmonio orationem compoſuit. auctor Suidas.

Cleonymus ῥίψασπις, id eſt, deſertor ordinis, & qui abiecto clypeo fugit, dictus eſt. Vnde prouerbium, Cleonymo timidior. Hunc inſectatur ut timidum & fugacem Ariſtophanes in Nubibus.

Cleophon, poëta Tragicus Athenienſis, cuius nonnullæ fabulæ Suidæ commemorantur.

Cleone,

Cleone,loci nomen eſt ubi Hercules *leonem inter-emit prope* Nemeam,*ut ait* Suidas.*Lucanus*. Ille *Cleo-næi proiecit terga leonis.*

Cleopatra, Aegypti *regina,quæ* Antonio *perſuaſit, ut ſe uxorem ſortiretur, derelicta ſorore* Auguſti:*quo facto* Auguſtus *uehementer accenſus,contra eum cœpit bella moliri.* Antonius *re comperta collectis* Orientis *uiribus prior cum uxore* Cleopatra *uenit ad bellum. conflictum eſt nauali certamine circa* Actiū Epiri *pro-montorium,ubi uicti ſunt* Antonius & Cleopatra,& *in fugam coacti:poſtea occiſo* Antonio, *illa ſibi ſerpentes adhibuit.*Hæc Seruius.*Hanc pugnam* Actiacam *pulchrè* Virgilius *lib.*Aeneid.8.

Cleopatrus,præfecti nomen apud Corinthios *,cuius* Plutarchus *in* Arato *mentionem facit.*

Cleophantus,medicus,cuius meminit Plinius *li.*24. *cap.*16. Fuit & *Cleophantus pictor* Corinthius*,ut ſcribit idem* Plinius *lib*.35.*cap*.3.

Cleoſtratus,antiquiſsimus philoſophus, primus ſcri-pſit de ſignis cœleſtibus, atq; in primis ſigna Arietis *et* Sagittarij.*Auctor* Plinius *lib.*2.*cap*.8. *De natura ſyde rum errantium,& eorum ambitu.*

Cleoxenus & Democletus *hiſtoriam de rebus* Per*ſicis ſcribere adgreſsi,quam inchoatam ſe in hiſtorijs fa tetur abſoluiſſe* Polybius Megapolitanus. *Suid.*

Clipea, Ptolemæo *urbs* Africæ *minoris, alijs dicta* Clupea,& Clypea.

Clio,una è nouem Muſis.

Clinias muſicus,et philoſophus ſectæ Pythagoreæ,*ſi quando*

quando ad iram prouocaretur, ſumpta ſtatim cithara, motus animi leniebat, haud aliter quàm Achilles, cũ iratus ſtabat ad littus, eodem fermè modo dolorem leniebat. Auctor Aelianus de Varia hiſtoria.

Clitarchus hiſtoricus, qui & Alexandri comes fuit in expeditionibus, & eius res geſtas ſcripſit: cuius in hiſtoria ingenium probatur, fides infamatur, ut ſcribit Quintilianus. Huius meminit & Plin. lib. 3. cap. 5.

Cliternia, Italiæ oppidum eſt ad montem Garganũ, Pomponio Melæ lib. 2. in deſcriptione Italiæ. Ptolemæo dicitur Cliternum. Vulgò Celano.

Clitomachus, Carthaginienſis philoſophus, Athenas conceſſit ad capiendum ingenij cultum quadraginta natus annos, audiuitq; Carneadem: breui quoq; tempore adeò profecit, ut XL. uolumina ſcripſerit, ſucceſſeritq; Carneadis ſcholæ. Clitomachus alter athleta et Pancratiaſtes nobilis. Auctor utriuſq; Suidas. Athleta pudicitia tanta fuiſſe dicitur, ut canes ſi fortè coëuntes uidiſſet, ſtatim uultum auerteret: in conuiuio, ſi quis ſermo laſciuus incideret, ſtatim ſurgens abiret. Auct. Aelianus de Varia hiſtoria.

Clitoris, ciuitas eſt Arcadiæ, apud quam ſpelunca eſt, ex qua profluit aqua, ex qua ſi quis biberit, protinus fit abſtemius, teſte Ouid. lib. 15. Metamorph.

Clitorio quicunq; ſitim de fonte leuarit,
Vina fugit, gaudetq; meris abſtemius undis.

Clitorium, oppidum Arcadiæ, ubi fons eſt, qui potantibus inducit odium, & tædium uini. De lacu Clitorio ſcribit Plin. lib. 31. cap. 2.

Clitumnus, Vmbriæ fluuius, de quo Silius,
Et lauat ingentem profundens flumine ſacro
Clitumnus taurum.

Cloanthus. uir Troianus, Aeneæ comes.

Clodia, Romana (à qua Cicero prædium emere uolebat) copioſa & locuples fœmina fuit, de qua Cicero ad Atticum, lib. 12. Sed quando (inquit) Clodia Romæ futura eſt, & quanti rem æſtimas, eo prorſus expecto: non quin illud malim, ſed & magna res eſt, & difficile certamen cum cupido, cum locuplete, cum hærede.

Clodij forum, Italiæ oppidum in octaua regione, ut ſcribit Plinius lib. 3. cap. 15.

Clodiorum familia, à Clodio Aeneæ ſocio dicta. Auctor Feſtus.

Clodius, inimicus Ciceronis, quem ut expellere ab urbe poſſet, plebeio ſe homini adoptandum dedit, mœchus fuit notiſſimus, deprehenſus in ſacris Bonæ deæ muliebri ueſtitu indutus, ut ſcribit Cicero ad Atticum, lib. 1. Credo (inquit) te audiſſe, cùm apud Cæſarem pro populo fieret, ueniſſe eò mulieri ueſtitu uirum, idq́; ſacrificium cùm uirgines inſtauraſſent, mentionem à Q. Cornificio in ſenatu factam: is fuit princeps, ne tu fortè aliquem noſtrûm putes: poſtea rẽ ex S.C. ad Virgines atq́; Pontifices relatam: idq́; ab ijs nefas eſſe decretum: deinde ex S. C. Conſules rogationem promulgaſſe: uxori Cæſarem nuntium remiſiſſe. In hac cauſa Piſo amicitia P. Clodij ductus operam dat, ut ea rogatio quam ipſe fert, & fert ex S.C. & de religione, antiquetur. Hactenus Cicero. Fuit & Clodius Pulcher, Orator Romæ in-

ter patronos, ſimul cum Cicerone in cauſa Scauri. Pædianus. Clodij cuiuſdam meminit Plutarchus in Numa, qui temporum argumentum ſcripſit. Sex. Clodius Rhetor è Sicilia, Latinæ Græcæq́; eloquentiæ profeſſor, malè oculatus, familiaris ac præcepcor, M. Antonij triumuiri, cuius meminit Cicero in Philippicis et Tranquillus. Clodius Quirinalis Arelatenſis, rhetor, Romæ docuit, circa Neronis tempora, teſte Euſebio. Clodius Albinus dux in Gallia exercitus, poſt mortem Pertinacis principis, ab exercitu Imperator ſalutatus, perditæ gulæ fuiſſe traditur. Herodianus.

Clœlia, uirgo obſes à Romanis Porſennæ Ethruſcorum regi data. Hæc, quum caſtra Ethruſcorũ fortè haud procul à ripa Tyberis locata eſſent, fruſtrata cuſtodes, dux agminis uirginum inter tela hoſtium Tyberim tranauit, ſoſpitesq́; omnes Romã ad propinquos reſtituit. Quod ubi regi nunciatum eſt, primò incenſus ira, oratores Romam miſit ad Clœliam obſidem depoſcendam, alias haud magnifacere. Si non dedatur obſes, pro rupto ſe fœdus habiturũ. Si uerò reddatur, intactã inuiolatamq́; ad ſuos remiſſurum. Itaq; reddita, apud Ethruſcorum regem, non tuta ſolùm, ſed honorata etiam uirtus fuit: eamq́; parte obſidum quos uellet donare ſe dixit. Pace ſic redintegrata, Romani nouam in fœmina uirtutem nouo genere honoris, ſtatua equeſtri donauêre: in ſumma ſacra uia fuit poſita uirgo inſidens equo. Auctor Liuius libro ſecundo, Decadis primæ. Huius & meminit Valerius lib. 3. cap. 2. De fortitudine. Virgil. quoq; circa finem libri octaui,

Et fluuium uinclis innaret Clœlia ruptis. Iuuenalis:
Quod miraretur cum Coclite Mutius, & quæ
Imperij fines Tyberinum uirgo natauit.

Clonius, unus è quinq; ducibus Bœotorum, qui cum quinquaginta nauibus ad Troiam nauigauerunt, ut ſcribit Homerus lib. Iliad. 2.

Cloris, Nympha, quæ Zephyro nupta, quaſi dotis loco id accepit muneris à marito, ut haberet omnium florum poteſtatem. Scribendum Chloris. Vide ſuo loco.

Clota, æſtuarium Britãnici maris apud Ptolemæum: Glota Tacito ſcribitur.

Clotho, una Parcarũ. Vide in dictione PARCAE.

Cluentius, ex municipio Larino, accuſatus à matre Saſsia, quòd Oppianicum uitricũ interfeciſſet: defenſus fuit à Cicerone, cuius adhuc extat longè optima oratio pro Cluentio.

Clunia, oppidum Hiſpaniæ, Celtiberiæ finis. Plinius libro 3. cap. 3.

Clunienſis, Hiſpaniæ conuentus. Sunt enim ſeptem (inquit Pli. li. 3.) Carthaginẽſis, Tarraconenſis, Cæſaraugustanus, Clunienſis, Aſturum, Lucenſis, Braccarum.

Clupea, quæ & Clypea dicitur, oppidum Africæ minoris, quæ alio nomine Zeugitana prouincia dicitur. Hermolaus, Clypeam & Aſpidẽ idem oppidum eſſe annotauit: cui & Solinus accedit, & Silij uerſus ſuffragatur lib. 3. In clypei ſpeciem curuatis turribus Aſpis.

Cluſini noui & ueteres populi Ethruriæ, de quibus Plin lib. 3. cap. 5.

Cluſiolum, oppidum Vmbriæ, quod interijt: cuius me minit

minit Plin.lib.3.cap.14.

Cluſium, oppidum eſt mediterraneum in Tuſcia, ſub quo ſepultus eſt Porſenna. Plin.lib.36.cap.13.

Clymene, Oceani & Tethyos filia, teſte Heſiodo in Theogonia, de qua Virg.li. Georg.4. Inter quas Clymene curam narrabat inanẽ. Fuit mater Phaëtontis, ut ſcrib. Ouid.li. Metamorph.1. Altera fuit miniſtra Helenæ, decoris oculis prædita, ut eſt apud Hom.lib. Iliad.3.

Clytæmneſtra, Tyndari filia ex Leda, uxorq; Agamemnonis, & mater Oreſtis: quæ cùm Agamemnonem ab Aegiſtho adultero interfici curaſſet, interfecta eſt & ipſa ab Oreſte filio. Ouid. in Elegijs,

Et uindex in matre, patris malus ultor Oreſtes,
Auſus in arcanas poſcere tela deas.

Clytia, una ex Nymphis Oceani, à gloria dicta. κλέ© enim gloriam ſignificat. Perottus.

Clytius, iuuenis quidam à Cydone adamatus. Auctor Virg. Aeneid.10.

Tu quoq; flauentem prima lanugine malas
Dum ſequeris Clytium infelix noua gaudia Cydon.

Eſt & Homero lib. Iliad.20. filius Laomedontis, & frater Priami.

Cnemides (inquit Strabo lib. nono) in Thracia ſunt ſecundum Daphnuntem, locus munitiſſimus, in quem ex Eubœa Cæneum è regione conſiſtit promontorium, in Occidentem ſpectans, ſinumq; Maliacum, &c. Vide tabulam decimam Europæ apud Ptolemæum.

Cnidos, ciuitas eſt & promontorium Cariæ Ptolem.

Coa, oppidum eſt in Arabia felici apud Ptolem.

Coaſpis, fluuius eſt Medorum, qui apud Perſas in Tigrim defluit.

Cocalus, Siciliæ rex, ad quem Dædalus ex Creta aufugit: quem illuc uſque perſecutus eſt Minos Cretenſium rex: ſed à Cocali filiabus (ut Ariſtoteles refert) interfectus eſt. Perottus.

Cocynthum, longiſsimum Italiæ promontorium, ut eſt apud Plinium lib. 3. cap. 10.

Cocles uir Romanus, qui Porſennæ regi, ut docet Liuius libro 2. Decad. 1. per ſublicium pontem tranſire conanti, ſolus hoſtium impetũ ſuſtinuit, donec à tergo põs à ſocijs frãgeretur: quo fracto ſe cum armis præcipitauit in Tyberim. Et licet læſus in coxa fuerit, Tyberim tamen tranando ad ſuos peruenit. Vndè eſt illud ab eo dictum, quum ei in comitijs coxæ uicium obijceretur. Per ſingulos gradus admoneor triũphi mei. Huius meminit Valerius lib. 3. cap. 2. Virg. quoq; Aeneid. 8.

Illum indignanti ſimilem, ſimilemq́; minanti
Adſpiceres, põtẽ auderet quòd uellere Cocles. De hoc dicemus in dictione HORATIVS.

Cocytia, ſacra erant, quæ fiebant in honorem Proſerpinæ, quam Pluto rapuit.

Cocytus (inquit Seruius) fluuius inferorum, dictus ἀπὸ τοῦ κωκύειν, id eſt, lugere. Nam Homerus ſic poſuit. Eſt autem locus uicinus Acheronti. Hæc ille Virg. lib. 5. Aeneid. -tenent media omnia ſyluæ,
Cocytusq́; ſinu labens circumuenit atro.

Codanonia, inſula una eſt ex Hemodibus in Germania. De qua ſic Pomponius Mela lib. 3. ſcribit. Septem

Hemodes contra Germaniam proiectæ in illo ſinu, quē Codanum diximus. Ex ijs Codanonia, quā adhuc Theutoni tenent ut magnitudine alias, ita fœcunditate anteſtat. Hæc Mela.

Codanus, ſuper Albim fluuium ingens ſinus, magnis paruisq; inſulis refertus, in Germania, de quo ſic Plin. li.4.cap.13. de extimis Europæ gentibus. Sæuo (inquit) mons ibi immenſus, nec Riphæis iugis minor, immanem ad Cimbrorum uſq; promontorium efficit ſinum, qui Codanus uocatur, refertus inſulis: quarum clariſſima Scandinauia eſt, incompertæ magnitudinis. Hæc ille.

Codrus, dux Athenienſium fuit, qui orto bello inter Laconas & Athenienſes, cùm reſpondiſſet oraculum, illos poſſe uincere quorum dux perijſſet: habitu humili profectus eſt ad hoſtium uicina tentoria, & illic iurgio eos in ſuam cædem inſtigauit, & à nullo cognitus fecit locum oraculo. Hæc Seruius explicans illud Virgilij, Eclog.5. Incipe Mopſe prior, &c.

Cœle, teſte Pomponio Mela lib.1. Syria alio nomine dicitur: Syria (inquit) latè littora tenet, terrasq; etiam latius introrſus alijs alijsq; nuncupata nominibus: nam & Cœle dicitur, & Meſopotamia, & Dameſcene Adiabene, & Babylonia, & Iudæa, & Sophene, &c. Hinc etiam Cœleſyria dicta eſt Straboni decimo ſexto: Tota (inquit) regio ultra Seleucidē in Aegyptum & Arabiā recedens, Cœleſyria appellatur, ſed propriè quæ Libano terminatur, & Antilibano. Hæc Strabo. Nomen ſortita eſt à concauitate, quam Græci κοιλότητα nominãt. Nam & κοῖλος omnis locus cauus dicitur.

Cœlos, Thraciæ portus eſt Athenienſibus & Lacedæmonijs (inquit Mela lib. 2.) nauali acie decernentibus Laconicæ claßis ſignatus excidio. Thucidides lib. 8. pugnam naualem iuxta Abydum Athenienſibus cum Syracuſanis, & Lacedæmonijs fuiſſe ſcribit, Thraſyllo uidelicet et Thraſybulo ducibus inſigni parta uictoria. Sunt qui ad Alcibiadem referre malint, quem Lacedæmonios uiciſſe, octoginta nauibus amißis, & propè omnibus eorum ducibus cæſis, Plutarchus & Iuſtinus ſcribunt. Ad hunc quoque portum, Miltiadis & Thucydidis hiſtorici monſtrari tumulos Ammianus ſcribit.

Coemba, Ptolemæo Gedroſiæ urbs, hodie Cambaia, ſeu Gambaia, regni caput.

Cœnoëum, Germaniæ urbs Ptol. uulgo Loubēburg.

Cœos, Vide C E A.

Cœus, gigas Titani & Terræ filius. De quo Virgilius lib. Georg. 1.

Cœumq́; Iapetumq́; creat, ſæuumq́; Typhœa.

Cogamus, Lydiæ fluuius. Auctor Plin. lib. 5. cap. 29.

Colaicum, Taprobanæ inſulæ promontorium, ut eſt apud Plin. in ipſius inſulæ deſcriptione lib. 6. cap. 22.

Colopiani, Pannoniæ populi, Plin. cap. 25. lib. 4

Colchi, Aſiæ populi, ueneficij maximi auctores, & Iaſonis memoria, fabularũq́; inuolucris nobiles: habent ab ortu Iberiam, et Albiã uſq; in Caſpium. Auctor Ptol. Ammianus lib. 22. Colchos antiquam Aegyptiorum ſobolem eſſe refert. Nam linificium adeò apud eos uulgatum eſt, ut in peregrina quoque loca exportetur, unde quidam cognationẽ Colchorum cum Aegyptijs oſtendere

dere uolentes,fidem ex his capiunt, inquit Strabo.

Colidos,inſula in Oceano Indico, Veneri ſacra,quæ tantæ altitudinis perhibetur, ut illuc aues non aduolēt. Calepinus.

Collatia,Italiæ ciuitas, quam Tarquinius cōſtituiſſe dicitur:qui ut erat ſuperbus,eam ex collata pecunia conſtituit:unde & Collatia dicta eſt.Poteſt tamen fieri,ut ab Albanis fundata ſit,aucta à Tarquinio. Auctor Seruius enarrans illud Virgilij.6.Aeneid.

Hi tibi, Nomentum & Gabios urbemq; Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arces.

Collina, porta Romæ, per quam ibatur ad Collem Quirinalem.Eadem Salaria dicebatur.

Colocaurum,Germaniæ urbs Ptolem.

Colops magnus,Ptolem.Zeugitanæ prouinciæ urbs, hodie Giger,regia ciuitas.

Colophon,Ioniæ urbs clariſſima,quæ equeſtribus tātum excelluit,ut ubicunq; difficulter bella componi poterant,Colophonij equitatus auxilijs dirimerentur.Vnde natum prouerbium,κολοφῶνα ἐπέθηκε,id eſt,Colophonem addidit, cùm ſumma operis manus imponitur.Viri ex Colophone memorabiles fuēre Minnermus tibicen, & elegiæ poëta.Item Xenophanes Phyſicus,&c. Hæc ex Strabonis lib.14.

Colorbaſus,nomē hæretici,qui uitam omnium hominum in ſeptem ſyderibus conſiſtere adfirmabat.

Coloſſe, Straboni libro 12. oppidum Phrygiæ prope Laodiceam:quod, teſte Oroſio, temporibus Neronis cū Laodicea & Hierapoli,terræmotu cecidit.

Colpe, ciuitas eſt Ioniæ regionis, ut eſt apud Plinium libro 5.cap.29.

Colubæ, populi Plinio inter gentes Indicas numerantur libro 6.cap.19.

Colubraria, maris mediterranei inſula ſerpentibus ſcatens: de qua ſic Pomponius Mela libro 2. Colubraria (inquit) cuius meminiſſe ſuccurrit, quòd quum ſcateat multo ac malefico genere ſerpentum, & ſit ideo inhabitabilis, &c. Plinius cap.5. libri tertij: Ebuſi (inquit) terra ſerpentes fugat, Colubraria parit: Ideo infeſta omnibus, niſi Ebuſitanam terram inferentibus, Græci Ophiuſam dixêre. Hæc ille.

Columella, cuius inſcriptio prænominis L. Moderatus Columella, Gaditanus genere, ſcripſit abſolutiſſimos libros De re ruſtica, temporibus Claudij principis.

Columna, regia ciuitas in Brutio. Pomp. Mela lib.2. In Brutio ſunt Columna regia, Rhegyum, Scylla. Taurianum & Metaurum,

Comagene, Aſiæ regio eſt ſupra Ciliciam in ortum ſita trans Amanum montem: excurrit aduſque Meſopotamiam Euphrate intermedio, ut Ptolemæus docet tabula Aſiæ 4. Inde Comageni dicti Pomp. lib.1.

Comari, Aſiæ populi ſuper Scythas, Scytharũq; deſerta ac ſuper Caſpium ſinum. Ex Pomp. Mela lib.1.

Comata (inquit Plinius libro 4.cap.17.) omnis Gallia uno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè diſtincta. A Scalde ad Sequanam Belgica: ab eo ad Garumnã Celtica, eademq; Lugdunenſis. Inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania

Are-

Aremorica antè dicta. Videtur igitur Comatæ nomen, reliquæ Galliæ conuenire, ſecluſa prouincia. Ptolem. eam totam Celtogalliam uocat.

Comenſes, populi ſunt Galliæ Ciſalpinæ, à Como dicti. Plinius. Comum autem eſt ad Larium lacum.

Commone, inſula eſt adiacens Epheſo urbi, ut auct. eſt Plinius lib. 2. cap. 31.

Compitalia, feſta quæ in compitis peragebantur. Compitalitius dies in quo compitalia celebrabantur. Perottus.

Complutenſes, Hiſpaniæ populi, ſic à Compluto urbe dicti. Plinius lib. 3. cap. 3.

Compſani, Hirpinorum populi in Italia, ut auctor Plin. libro 3. cap. 11.

Comum, Inſubrum urbs, Vulgò Como, Plin. lib. 3. ca. 17. Orobiorum ſtirpis eſſe Comũ atq; Bergomum, et Liciniforum, & aliquot circà populos. auctor eſt Cato.

Concordia, Italiæ urbs Carnorum, Plinio lib. 3. ca. 1. & item Melæ & Ptolemæo nomine adhuc durante. Eſt & Concordia, Hiſpaniæ ciuitas Ptol. & Concordienſes, Bœticæ populi, Plinio, cap. 22. lib. 4.

Concubienſes, populi ſunt Vmbriæ in Italia, ut eſt apud Plinium cap. 14. lib. 3.

Condate, Rhedonum urbs in Gallia, Ptolem.

Condigramma, Carmaniæ oppidum, apud Plinium cap. 23. lib. 6.

Conibrica, Luſitaniæ oppidum, ut auctor eſt Plinius cap. 21. lib. 4. in deſcriptione Luſitaniæ.

Congedus, amnis eſt iuxta Bilbilim, qui per agri pla

nitiem

nitiem fluens, exiguum lacum efficit, tepentibus aquis, qui erumpit in Bilbilim. Perottus.

Conon, dux Athenienſis, acceptæ cladis à Lyſandro Lacedæmonio dolore, ſponte abijt in exilium ad Artaxerxem Perſarum regem in Cyprum, cuius auxilio libertati patriam reſtituit, cui priùs ſeruitutem attulerat. Auctor Plutarchus & Demoſthenes in oratione ad Leptinem. De hoc intellexiſſe Virgilium auctor eſt Seruius Ecloga 3. In medio duo ſigna, Conon: et quis fuit alter? Fuit & alter eiuſdem nominis Mathematicus, quem Catullus in Elegia quadam introduxit.

Cononienſes, populi ſunt prouinciæ Narbonenſis, ut ſcribit Plinius li. 3. cap. 4. in deſcriptione Narbonenſis prouinciæ.

Conſaburenſes, populi Hiſpaniæ citerioris, ut ſcribit Plinius lib. 3. in deſcriptione Hiſpaniæ citerioris.

Conſentia, Brutiorum ciuitas eſt, Plin. lib. 3. cap. 5. Et nomine Conſentini, Conſentiæ oppidi incolæ.

Conſilinum, Italiæ oppidum, Tarento uicinum, ut ſcribit Pomponius Mela lib. 2. in deſcriptione Italiæ.

Conſoranni, populi ſunt Galliæ Aquitanicæ, ut ſcribit Plinius in deſcriptione Aquitaniæ lib. 4.

Conſuanetes, inter Alpinas gentes Plinio numerantur lib. 3. cap. 20.

Conteſtania, Hiſpaniæ citerioris oppidum, ut ſcribit Plinius lib. 3. cap. 3.

Coon, Homero lib. Iliad. 11. primogenitus filiorum Antenoris: qui cùm Iphidamantis fratris mortem ab Agamemnone illatam uindicare uellet, mediam Agamemno-

memnonis manum ſubter cubitum lancea transfixit: quam rem indignatus, eum confodit, moribūdoq; caput ſupra corpus fratris præcidit.

Coos, ſiue Cos, ſiue Coum, ſiue Co, inſula in mare Aegeo, ſeu ut quidam aiunt, in Icario, Rhodo proxima, & Cariæ oppoſita: quæ olim magna fuit et optimè habitata, & aſpectu iucundiſſima ijs, qui eò nauigabant. Sunt qui dicant apud hanc inſulam fieri ueſtes tenuiſſimas ad fœminarum ornamentum. Ouidius de Arte,

Siue erit in Tyrijs, Tyrios laudabis amictus:
Siue erit in Cois, Coa decere puta. Hæc Perottus.

Copæ Coparum, Bœotiæ oppidum eſt, ut ſcribit Plinius lib. 4. cap. 7.

Cophantus, mons eſt ſemper ardēs apud Bactros, Indiæ populos, ut eſt apud Plinium lib. 2. cap. 106.

Cophes, Aſiæ fluuius eſt in India, de quo Pomponius lib. 3. ſic ſcribit: Indus ex monte Paropamiſo exortus, & alia quidē flumina admittit: ſed clariſſima Cophen, Aceſinen, Hydaſpen, conceptamq; pluribus alueis undam lato ſpacio trahit. Hæc ille,

Coptus, Plinio libro. 37. cap. 5. oppidum Thebaidis, circa quod ſunt colles & cautes, è quibus eruuntur ſmaragdi.

Coraſmi, populi ſunt Aſiatici. Herodotus lib. 2.

Corax, antiquiſſimus rhetor Siculus, qui primus artem dicendi & præcepta conſcripſit, auctore Ariſtotele. De quo Cicero in Bruto ſic ſcribit: Itaq; ait Ariſtoteles, cùm ſublatis iam in Sicilia tyrannis res priuatæ longo interuallo iudicijs repeterentur, tum primùm

(quòd

(quòd eſſet acuta illa gens & controuerſa natura) artem & præcepta Siculos Coracem & Tiſiam conſcripſiſſe. Nam antè neminē ſolitum uia nec arte, ſed accuratè tamē, & de ſcripto pleroſq; dicere: ſcriptaſq; fuiſſe, et paratas à Protagora rerum illuſtrium diſputationes, quæ nunc communes appellantur loci. Hæc ille. Coracis item meminit lib. 1. de Oratore. Eſt item Corax montis nomen in Sarmatia Europæ apud Ptolemæum. Eſt præterea Corax, fluuius in Caucaſeis montibus originem habens, ut Glaucus, Phaſius, Hippus. Fuit & Corax, ſiue Coras, qui cum fratre Catillo oppidum Tybur in Italia conſtituit. auctor Seruius apud Virgilium in illo Aeneidos ſeptimo.

Tum gemini fratres Tyburtia, &c.

Conſtat etiam Archilochum interfectum fuiſſe in bello à quodam, cui nomen erat Corax. Hic quum fortè ſciſcitatum Apollinis oraculum ueniſſet Delphos, ab eo tanquam impius ac ſceleratus eſt reiectus. Verùm cum ille multis uerbis ſeſe excuſare conatus, culpā omnē in fortunam, & uarios bellorum euentus reieciſſet, ueniamq; à deo imploraſſet, flexit numen: acceptoq; ab Apolline reſponſo, iuſſu eius Tænarum profectus eſt, ac manibus Archilochi parentauit: tanta erat eo tempore uatum & poëtarum auctoritas atq; maieſtas.

Coraxi, Colchidis regionis populi, ut ſcribit. Pli. lib. 6. cap. 5. & Pomponius lib. 1.

Coraxicus mons, Tauri montis pars eſt. De Tauro ſic Plin. libro. 5. cap. 27. ſcribit: Quinetiam, inquit, confractus, effugiens quoq; maria, plurimis ſe gentium nominibus,

nibus,hinc & illinc implet:à dextra,Hyrcanus, Caſpius:à leua Pariedrus,Moſchicus, Amazonicus, Coraxicus,Scythicus appellatus.In uniuerſum uerò Græcè Ceraunius. Pomponius Mela lib.1. multitudinis numero ſcripſit,Ceraunij,Taurici,Moſchi,Amazonici, Caſpij, Coraxici,Caucaſi.

Corcyra, maris Adriatici inſula, inter Epirum & Calabriam ſita Alcinoi & Phæacum memoria, tum & Vlyßis naufragio, & hortorum Alcinoi fama clarißima.Venetorum eſt hodie. Huius inſulæ meminit Virg. lib. Aeneid.3.ut annotauit Seruius,

Linquere tum portus iubeo,& conſidere tranſtris:
Certatim ſocij feriunt mare,& æquora uerrunt.
Protinus aërias Phæacum abſcondimus arces,
Littoraq; Epiri legimus,&c.

Aërias arces Phæacum,Corcyram (inquit Seruius) inſulam dicit ſitam inter Epirum & Calabriam, ubi regnauit Alcinous. Hæc ille. Eſt & Corcyra Nigra cognominata,ab illa ſuperiore diuerſa, quam inter Electridas enumerat Pomponius Mela lib.2.

Cordilio,philoſophus Stoicus Pergamenus, omnium principum,ac regum amicitias ſpernebat. Hunc Cato Vticenſis, in Macedoniam cum exercitu miſſus, precibus exoratum in caſtra ſecum duxit, magnam ſe putans adeptum palmam, qui hominum ſeuerißimum è ſententia dimouiſſet.Volaterr.lib.14.

Corduba,Bœticæ Hiſpaniæ urbs clarißima, utriuſq; Senecæ & Lucani patria.auct. Martial.ad Licinianu,
Duos Senecas,unicumq; Lucanum

Facunda

Facunda loquitur Corduba. A Corduba, Cordubenſis conuentus dicitur Plinio, ut Aſtigatanus & Hiſpalēſis, à clariſſimis oppidis, & quartus Gaditanus. Cordubenſis agri fertilitas, & diues cultus à ſcriptoribus laudatur. Silius lib. 3.

Nec decus auriferæ ceſſauit Corduba terræ.

Cordus, inter præceptores Alexandri Mammeæ nominatur. Cordus item Cremutius declamator nobilis fuit, cuius meminit Trāquillus in Caligula. Fuit et Cordus hiſtoricus, qui imperatorum uitas conſcripſit, cui uicio uertitur, quòd eorum qui obſcuriores eſſent, minima etiam perſequeretur. Nam quando proceſſerit, & quando cibos uariauerit, aut quoties ueſtem mutauerit, ſanè de clariſſimis notisq; uiris commemorandum eſt. auctor Capitolinus.

Coreſa, Helladis, id eſt, Græciæ inſula, Pli. lib. 4. cap. 12. At in Hellade, inquit, etiamnum in Aegeo Lycades, Scarphia, Coreſa, Phocaſia, compluresq; aliæ, ex aduerſo Atticæ ſine oppidis, & ideò ignobiles. Hæc ille.

Corfinienſes, Pelignorum populi, quorum meminit Pli. lib. 3. cap. 12. in deſcriptione regionis Italiæ quarta.

Coricæ, inſulæ duæ ſunt ante Peloponneſum, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. 12.

Corinium, Ptolemæo Dalmatiæ urbs, hodie Corninium. Eſt & Corinium, eodem auctore, Britāniæ urbs, alio nomine Claudiana caſtra, hodie Claudioceſtria.

Corinna, Thebana mulier, Lyrica, uicit quinquies, ut meminit Pindarus, ſcripſit libros quinque Epigrammatum, Suidas & Pauſanias auctores. Corinna altera

apud

apud Ouidium poëtam notiſſima.

Corinnus, Ilienſis uerſificator ante Homerũ, qui primus, ut quidam uolũt, ſcripſit Iliada, uigente adhuc bello Troiano. Scripſit aũt literis Græcis inuentis tũc primùm à Palamede, cuius fuit diſcipulus: ſcripſit & Dardani contra Paphlagonas bellũ. Ex quo putatur Homerum habuiſſe omnem operis materiam. auct. Suidas.

Corinthus, Achaiæ caput, inquit Florus, Græciæ decus, inter duo maria, Ionium & Aegeum, quaſi ſpectaculo expoſita. Hæc ille. Corinthũ, inquit Strabo lib. 8. ſanè locupletiſſimam aiunt, cùm Iſthmo immineat emporium, locus negociatoribus frequentatus, & duorũ dominus portuum exiſtat: quorũ quidem alter Aſiæ, alter autem propinquus eſt Italiæ, utroq; ex loco faciles inuicem mercium commutationes faciens, tantundem remotis utrinq; gentibus. Hæc Strabo. Cicero in Oratione contra Rullum ſecunda. Corinthi, inquit, ueſtigium uix relictum eſt: erat enim poſita in anguſtijs, atq; in faucibus Græciæ ſic, ut terra clauſtra locorum teneret, & duo maria maximè nauigationi diuerſa penè coniũgeret, quũ pertenui diſcrimine ſeparentur. Hæc Cicero. Potentiſſimam ac ditiſſimam hanc urbem fuiſſe antequam à populo Romano caperetur, teſtis eſt Florus, dum breuiter eius urbis ruinas percurrit. Quid ſignorum (inquit) quid ueſtium, quidúe tabularum raptum, incenſum, proiectum eſt? Quantas opes uictor et abſtulerit, & cremauerit, hinc ſcias: quòd quidquid Corinthij æris toto orbe laudatur, incendio ſuperfuiſſe cõperimus. Nam et æris notam precioſiorem ipſa opulen-

tiſſimæ urbis fecit iniuria, quia incendio peruſtis plurimis ſtatuis atq; ſimulacris, æris, auri, argentiq; uenæ in commune fluxerunt. Hæc Florus. Strabo ſcribit, *Corinthios populi Romani legatos, quum fortè tecta quædam magnifica præterijſſent, ſordibus effuſis commaculare auſos. Cuius gratia, cùm alia quoq; ſuperbiæ atque inſolentiæ eorum haud obſcura extarent argumenta, ingenti comparato exercitu,* L. *eam* Mummius *imperator ſolo æquauit (id enim ſuperbia meruerat) ſignis, tabulisq; precioſiſſimis in urbē aſportatis.* Cicero *in* Oratione *de lege* Manilia: *Legati, inquit, quòd erãt appellati ſuperbius,* Corinthum *patres ueſtri totius* Græciæ *lumen extinctum eſſe uoluerunt.* Porrò Corinthus *propter utrunq; mare,* Ionium *ſcilicet, & Aegeũ, à poëtis bimaris dicitur.* Ouidius Faſtor *lib. 4.*

Adriacumq; *patens latè, bimaremq;* Corinthũ. Horat.

-*bimariſue* Corinthi Mœnia. Quin & Iſthmũ *ipſum eo cognomine* Ouidius *donat lib* Metamorph. 7.

Qui *uirtute ſua bimarem pacauerat Iſthmum.* Et li. 6.

Quæq; *urbes aliæ bimari clauduntur ab* Iſthmo,

Exteriusq; *ſitæ, bimari ſpectantur ab* Iſthmo.

Corinthus *à* Siſypho *latrone* Aeoli *filio condita fertur: deinde euerſa, & inſtaurata à* Corintho Oreſtis *filio. auctor* Strabo.

Coriolanus, *uir illuſtris* Romanus, *quem* Cicero *multis in locis cum* Themiſtocle *confert.* Nam *bellum, inquit,* Volſcorum *illud grauiſſimum, cui* Coriolanus *exul interfuit, eodem ferè tempore, quo* Perſarum *bellum fuit, ſimilisq; fortuna clarorum uirorum. Siquidē uterque*

que cùm ciuis egregius fuiſſet, populi ingrati pulſus iniuria, ſe ad hoſtes contulit, conatumq́; iracundiæ ſuæ morte ſedauit. Rurſum, *Quare, quoniam tibi quadrat, omnia tibi fuiſſe in Themiſtocle paria, & Coriolano pateram quoq; in me ſumas licet: præbebo enim hoſtiã, ut Coriolanus ſit planè alter Themiſtocles.* Hæc ille in Bruto. Rurſum in dialogo de amicitia: *Quis clarior in Græcia Themiſtocle? quis potẽtior? qui cùm imperator bello Perſico ſeruitute Græciam liberaſſet, propterq́; inuidiam in exiliũ miſſus eſſet, ingratæ patriæ iniuriam non tulit, quam ferre debuit. Fecit idem quod uiginti annis antè apud nos fecerat Coriolanus. His adiutor contra patriam inuentus eſt nemo, itaque mortem ſibi uterq; conſciuit.* Hæc Cicero. Coriolani uitam pluribus perſequitur Plutarchus.

Corioli, oppidum in Latio, & Coriolani, populi Coriolorum incolæ, apud Plinium cap. 5. lib. 3.

Coritus, oppidum Ethruriæ, ſub paruo colle eiuſdẽ nominis poſitum, cõditumq́; à Corito rege, ut eſt auct. Virgilius lib Aeneid. 7.

Cornelij. Cornelius Coſſus Tribun. Milit. in exercitu Velumnium Lartem Veientum regem occidit, ſecundaq́; opima ſpolia Ioui Feretrio retulit. Coſſos enim eos qui rugoſi ſunt, & aſpera facie, à ſimilitudine uermium, qui in ligno nutriuntur, Feſtus dicit uocari.

Cornelius Aſina, cùm fundũ emiſſet, ſponſorq́; precij ab eo expeteretur, poſtera die aſinam ſacculis pecunia plenis in forum adduxit pro ſponſore, unde cognómentum accepit, auctor Macrobius.

Cornelius Centimalus, & Sulp. Galba COSS. cùm Annibal mœnibus appropinquaret, occurrentes magna urbis trepidatione, extra urbē caſtra habuêre. Plutarchus. Cornelius Merula cōſul, contra Boios in Galliam miſſus, duodecim millia hoſtium cæcīdit. auctor Liuius de bello Macedonico, libro 5. Cornelius Merula ſuperioris nepos, flamē Dialis, partium Syllanarū, ingreſſo urbem Mario, in Iouis æde, uenis ſuccisis, ſe necando, mortis cōtumelioſæ damnationem effugit, ſacerdotisq; ſui ſanguine foci uetuſtiſsimi madêre. auctor Valerius de morte. Cornelius Balbus, genere Gaditanus, Cæſaris familiaris, ut ſcribit Cicero ad Atticum. Fuit, inquit, apud me Cornelius: hunc dico Balbum Cæſaris familiarem, &c. Fuit Cornelius à Pompeio Magno ciuitate donatus, deinde accerſitus, quòd per legis ignorantiam Pompeius eam donauerit. Cicero defendit, probatq; Pompeium legem non ignoraſſe. Pædianus. Cornelius nepos, Ciceronis tempore uir diſertus, uitas illuſtrium uirorū ſcripſit, quarum tantùm Pomponius Atticus extat. Huic Valerius Catullus Veronenſis opus ſuum dedicat, ut indicat epigramma, apud Crinitum. Cornelius Epitadius, L. Cornelij Syllæ Dictatoris libertus, librum, quem Sylla de ſuis rebus geſtis imperfectum reliquit, ſuppleuit. Tranquillus. Cornelius Gallus, ante omnes (inquit Seruius) primus Aegypti præfectus, fuit poëta eximius. Nam & Euphorionē tranſtulit in Latinum ſermonem, & amorum ſuorum de Cytheride conſcripſit libros quatuor. Hic primùm in amicis Auguſti Cæſaris fuit: poſtea cùm ueniſſet in

ſuſpicio-

ſuſpicionem, quòd contra eum coniuraſſet, occiſus eſt. Fuit autem amicus Virgilij, adeò ut quartum Georgicorum à medio uſq; ad finem eius laudes teneret: quas poſtea iubente Auguſto in Ariſtæi fabulam commutauit. Hic Gallus amauit Cytheridem meretricem libertam Volumnij, quæ eo ſpreto, Antonium euntem ad Gallias eſt ſecuta: propter quod dolorem Galli nunc uidetur conſolari Virgilius in Bucolicis. Nec nos debet mouere, quòd cùm mutauerit partem quarti Georgicorũ, Eclogam ſic reliquit. nam licet conſoletur in ea Gallum, tamen altiùs intuenti uituperatio eſt. Nam & in Gallo impatientia turpis amoris oſtenditur, et apertè hic Antonius carpitur inimicus Auguſti, quem contra Romanum morem, Cytheris eſt in caſtra comitata. Hæc Seruius. Cytheridem quam deperibat, mutato nomine, Lycorim uocauit. Ouid.

Gallus & Heſperijs, & Gallus notus Eois,
Et ſua cum Gallo nota Lycoris erat.

Cornelius Seuerus, inter poëtas Epicos ab antiquis autoribus relatus eſt. Ingenio fuit magno, & in ſcribendis uerſibus facilis. Conſtat eundem fuiſſe uerſatum in declamationibus, qua in re ingenium ſuum atq; eruditionem maximè probauit, quum in eodem officio eſſent alij complures, ut Aſinius Pollio, Pompeius Silo, Porcius Latro, & Aufidius Baſſus. A Fabio Quintiliano ita commendatur, ut uerſificator quàm poëta melior habitus ſit. Scripſit inter alia multa opus de bello Siculo, quod ab eo abſolutum non eſt, propter immaturam mortem: quod opus ſi abſoluere potuiſſet, meritò ſibi ſecun

dem locum uendicaſſet,ut idē Quintilianus auctor eſt. Extat eius carmen illud, quo eleganter defleuit Marci Ciceronis interitum, quod etiam ab Anneo Seneca magnopere commendatum eſt:

Oraq́; magnanimûm ſpirantia penè uirorum
In roſtris iacuêre ſuis: ſed enim abſtulit omnes,
Tanquàm ſola foret, rapti Ciceronis imago, &c.

Cornelia, ſoror Africani, mater Gracchorū, epiſtolas reliquit elegātiſſimè ſcriptas, Cicerone auctore in Bruto: Legimus, inquit, epiſtolas Corneliæ matris Gracchorum, apparet filios non tam in gremio educatos, quàm in ſermone matris. Quintilianus item Corneliæ eloquentiam commendat his uerbis: Magni intereſt (inquit) quos quiſq; audiat quotidie, quibuſcum loquatur à puero, quemadmodum patres, pædagogi, matres loquantur. Eloquentiæ Gracchorum mater Cornelia pro illo tempore plurimum contulit. Hæc Quintilianus. Fuit & Cornelia P. Seſtij uxor, cuius meminit Cicero lib. 5. epiſt. Familiarium, his uerbis: Non ſatis, inquit, credidi homini prudenti ualdè eſſe mutatā uoluntatem tuam: ſed poſteaquam & Cornelia tua Terentiam conuenit, & ego cum Q. Cornelio locutus ſum, adhibui diligentiam quotieſcunq; Senatus fuit, ut adeſſem. Hæc ille ad P. Seſtium libro epiſtolarum 5.

Cornificius, iiſdem tēporibus in poëtica floruit, quibus in ſcribenda hiſtoria Salluſtius, Luceius, & Cornelius Nepos in urbe præſtiterunt. Fuit ingenio eleganti, et lepido, atq; in ſcribendis epigrammatis uerſatus eſt. Sororem habuit Cornificiam, ut ſcribit Euſebius, cuius

carmen

carmen in magno pretio habetur. Fuit & Cornificius Ciceronis paternus amicus & collega, ad quem multa extant ipſius Ciceronis epiſtolæ lib. 12.

Cornutus, *Leptites genere. (Eſt enim Leptis Africæ ciuitas) emicuit Romæ ſub Nerone, interfectus demũ ab eo unà cum Muſonio philoſopho. Multa eius ſcripta, tam in philoſophia, quàm rhetorica feruntur. Natura magis, quàm ſtudio iuuabatur. Erat ſine liberis: humanitate alioqui tanta, ut diſcipulos ex ea cauſa plurimos ad ſe non minùs, quàm doctrina alliceret. Auctor Suidas. Fuit & Cornutus Prætor urbanus Romæ Ciceronis temporibus, de quo ſic ſcribit lib. epiſt. 10. Placuit nobis, inquit, ut ſtatim ad Cornutum Præt. urb. literas deferremus, qui quòd COSS. aberant, Conſulare munus ſuſtinebat more maiorum. Item ad Atticum lib. primo, epiſtola nona, Bonis utimur Trib. pleb. Cornuto uerò Pſeudocatone.*

Corœbus, *Vide ſupra in dictione* CHOROEBUS.

Coronæus, *ſinus Achaiæ, ſic à Corone eiuſdem regionis oppido dictus, auctore Plinio libro quarto cap. 5. Sinus (inquit) Aſinæus ab oppido Aſinæ, Coronæus à Corone.*

Coronæa, *Bœotiæ oppidum, auctore Plinio libro 4. cap. 7. Iuxta Cephiſum, inquit, amnem, Lamia & Anichia: Medeon, Phligone, Grephis, Coronæa, Chæronia.*

Corone, *Plin. cap. 5. lib. 4. oppidum Achaiæ, à quo Coronæus ſinus. Strabo lib. 8. eam Coronam appellat, de qua ſic refert: Corona urbs eſt mari uicina, & hanc nonnulli Pedaſum à poëta nominatũ eſſe inquiunt.*

Coronis, nympha ab Apolline adamata & compreſſa. Verùm coruus Apollini auis dedicatus, cùm eam deprehendiſſet cum iuuene quodam Aemonio rem habentem, ad Apollinē detulit. Quare Apollo iratus, eā ſagittis interemit: factiq; tandem pœnitens, quum illam ab inferis nequiret reuocare, ſecto eius utero, conceptum ex ſe eduxit infantē, eumq; Aeſculapiū appellauit, & Chironicentauro tradidit educandū. Ex Bocatio.

Corpilli, populi ſunt Thraciæ, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. 11. in deſcriptione Thraciæ.

Corſica (inquit Plinius lib. 3. cap. 6.) inſula in mari Liguſtico, quam Græci Cyrnon appellauêre, ſed Tuſco propior, à ſeptentrione in Meridiem proiecta, &c. Notiſſima eſt uino præſtante, durante etiamnum nomine, inter quam, & magis meridianam Sardiniam, anguſtū mare interfluit. De qua ſic Ptolemæus cap. 2. libro 3. Cingitur ab occaſu quidem & ſeptentrionalibus mari Liguſtico, ab ortu autem Tyrrheno mari, à meridie pelago, quod inter ipſam & Sardiniam interiacet. Scribit Strabo Corſicam malignè coli, aſperam, & plurimis in partibus inacceſſibilem, adeò, ut qui eius montes habitant, ex latrocinijs uitam degant, immanitateq; feras ipſas ſuperent. Hinc factum eſſe dicit, ut cùm Romani imperatores in eos irruāt, magnum ſeruorum gregem captum aduehant. Corſicæ forma apud Ptolemæum 6. Europæ tabula depingitur. Athenæus tradit Corſicæ incolas ideò longæuos eſſe, quòd mellis cibo, quo plurimum abundant utantur aſſiduè. Quod alicui mirum uideri poteſt, cùm eius inſulæ mel, ob taxi copiam, uene-

natum

natum ſit, ut eſt teſtis Ouidius Elegiarum primo: Melle ſub infami Corſica mittit apis. Præterea Seruius grammaticus Corſicana mella eſſe amara ſcribit, explicans illud Virgilij Georg. lib. 4.

-hinc cœli tempore certo
Dulcia mella premes. Dulcia, inquit, non eſt ſuperfluũ epitheton. Nam ideò ait dulcia, quia etiam ſunt amara, ut Corſicana. Hæc ille.

Cortyna, Cretæ inſulæ urbs, ut ſcribit Pomponius Mela lib. 2. & Plinius lib. 4. cap. 12. à qua Cortonia tela Silius dixit lib. 2. -celſis Cortinia muris
Tela ſonante fugat neruo. Item.
Eois quamuis certet Cortyna ſagittis. Et Cortyniam ueſtem pro uenatoria Claudianus lib. 2. de raptu Proſerpinæ poſuit, Vnde Diana
Criſpatur gemina ueſtis Cortinia cinctu.

Coruncanus, primus de plebe Pontifex Max. factus, teſte Liuio. Eius meminit Cicero in Oratione pro Domo ſua ad Pontifices, & peritiſſimũ pontificem fuiſſe dicit. Is cùm legatus ad Teucam Illyricorum reginam miſſus eſſet, in reditu contra ius gentiũ interfectus eſt. Fuit & alter Coruncanus, qui aduerſus Amilcarẽ Barcham in Siciliam miſſus eſt, cuius meminit Polybius.

Corybantes, Vide in dictione CVRETES.

Corydon, paſtor Theocrito & Virgil. memoratus.

Corycus, fuit Ciliciæ urbs, & eiuſdem nominis portus, ac ſimiliter mons optimum crocũ proferens, in quo antrũ illud famoſum à poëtis & hiſtoricis eſſe dicitur.

Cos, inſula Cariæ attributa, ut Rhodos Lyciæ. Cos

alia eſt à Chio, & à Cea. Con, Ptolemæus Coam nominat, alij quoq; Coon, & Coum: à qua Côus Apelles cognominatus, & Hippocrates Côus qui medicinam Clinicam reuocauit denſiſsima nocte latentem, ut in li. 29. ſcribit Plinius. Fuit in ea Aeſculapij templum auguſtiſſimum. De Iunonis æde nemo ignorat, adeò clara, ut de eius inſignibus librũ ſcripſerit Theodorus, auctore Vitruuio libro ſept. Eſt inibi pectunculus piſcis, inſigniter ſapidus, Varroni celebratus, ut teſtatur Aulus Gellius. Eſt & Bombyx mirabili fœtu operoſa, unde & Bombycinæ ueſtes Coæ, Plinio libro 11. & lib. 5. Ariſtoteli De natura animalium, qui eam Con appellat, uelut Plinius Coon.

Coſſa, Vmbriæ oppidum, ut ſcribit Plin. cap. 5. lib. 3. Orbitellum hodie.

Coſyra, uel Coſura, inſula eſt maris mediterranei prope Africam, cui uicina eſt Gaulos, & Melita, Auct. Pomponius lib. 2. & Plin. lib. 5. cap. 7.

Cotiæ, Alpes, Gratæ & Pœninæ dictæ, per quas & Hercules, & Annibal tranſmiſêre, in quibus duodecim fuiſſe ciuitates, Plinius teſtatur, regnum quondam Cotij regis, qui perdomitis Gallis eas conſtruxit, militibus uiatoribus accommodas. Is Cæſaris Auguſti amiciſsimus fuit. Auctor Marcellinus.

Cotiſo, Dacorum rex fuit, cuius exercitus cum Pannonias inuaſiſſet, à Cornelio Lentulo duce Auguſti Cæſaris uictus eſt. Auctor Volaterranus.

Cotta, orator, qui cum Sulpitio æquali diſſerit apud Ciceronem in dialogis de Oratore, Legem tulit, ut lice

ret

ret Tribunis pleb. alios accipere magiſtratus, quod lege Syllæ ijs erat ademptum. Huius paßim meminit Cicero in libris de Oratore, & in Bruto, ubi eũ propter ſingularem dicendi facultatem ac dexteritatem multis nominibus commendat, cùm multis in locis, tum præſertim ijs uerbis: Inueniebat, inquit, acutè Cotta, dicebat purè ac ſolutè: & ut ad infirmitatem laterum perſcienter contentionem omnem remiſerat, ſic ad uirium imbecillitatem, dicendi accommodabat genus. Nihil erat in eius Oratione niſi ſyncerum, nihil niſi ſiccum atq; ſanum, illudq; maximum, quod cùm contẽtione orationis flectere animos iudicum uix poſſet, nec omnino eo genere diceret, tractando tamen impellebat ut idem facerent à ſe commoti, quod à Sulpitio concitati. Hæc ille. Fuerũt eodem tempore & alij Cottæ duo: Vnus contra Mithridatem infeliciter pugnauit, & Syllam Cæſari conciliauit. Alter legatus Cæſaris in Gallia, inſidijs circumuentus ab Ambiorigis ducis exercitu interficitur. Pædianus.

Cotys, Thracum rex, qui, ut eſt ſcriptum apud Cæſarem in commentarijs, Pompeianas partes fouit. Huius meminit Plutarchus in Apophthegmatis. Cotys, inquit ei, qui ſibi Pardalim largitus erat, leonem contrà dono dedit. Sed cùm natura eſſet iracundior, & aſper eorum qui in miniſterijs deliquiſſent, caſtigator, uaſa fictilia tenuia quidem & fragilia, ſed cælaturis quibuſdam & ſculpturis politè elegantérque elaborata, ſibi ab hoſpite allata, cùm hoſpiti ipſi dona dediſſet, ſimul omnia confregit, ne in eos qui illa fregiſſent, aſperius ani-

maduer-

induerteret. Hæc Plutarchus.

Cragus, mons Lyciæ, ut ſcribit Pomponius lib. 1. & Plinius cap. 27. lib. 5. Huius meminit Ouidius Metamorph. lib. 9.

Iam Cragon, & Lymiræ Xanthiq; reliquerat undas.

Craneus, Primus Macedonum rex: cui ſucceſſores uſq; ad Alexandrum, uiri XXXVII. annis ferè quingentis, ut ſcribit Volaterranus lib. 13.

Crantor, Solenſis Xenocratis auditor, ſcripſit commentarios & nonnulla poëmata: admirabatur præ ceteris Homerum & Euripidem: deceſſit aquæ intercutis morbo. Auctor Diogenes Laërtius. Crantoris meminit Horat. Troiani belli ſcriptorem, Maxime Lolli, Dum tu declamas Romæ, Præneſte relegi:
Qui quid ſit pulchrũ, quid turpe, quid utile, quid non,
Planius ac meliùs Chryſippo & Crantore dicit.

Craſſus P. Licinius, ante ætatem Pontifex Max. factus, quod nunquam antea cõtigit. Conſul eſt profectus contra Ariſtonicũ Eumenis filium. In quo prælio, profligato exercitu, ipſe ne in manus hoſtium ueniret, baculo Barbarum quendam in acie oculo conuerberato, in ſui necem prouocauit.

L. Craſſus orator, ſuperioris filius, qui cum Antonio à Cicerone introducitur in libris de Oratore, in eo mirificus quidam pudor fuit, qui tamen non modò non obeſſet eius orationi, ſed etiam probitatis commendatione prodeſſet. Accuſauit C. Carbonem eloquentiſſimum hominem admodum adoleſcens, ex quo ſummam ingenij non laudem modò, ſed etiam admirationem eſt

conſe-

conſecutus. Defendit poſtea Liciniam *uirginem,cùm annos* XXVII.*natus eſſet.in ea ipſa cauſa fuit eloquentiſsimus,orationisq́; eius ſcriptas quaſdam partes reliquit.Voluit adoleſcens in colonia* Narbonenſi *cauſæ popularis aliquid attingere:eamq́; coloniam,ut fecit ipſe, deducere.Hæc ex libris de* Oratore, & Bruto *Ciceronis,in quo libro eſt elegantiſsima ipſius Craßi cum* Antonio & Scæuola *cōparatio*. *Deploratur multis uerbis Craßi mors à Cicerone in exordio libri tertij de Orat*.

P.*Craßus*, *Oratoris frater*, *iuris peritiſsimus*, *fuit in dominatione* L. Cinnæ *Marianarum partium: ne incideret in manus inimicorum,ſeipſum interemit.Huius filius* M. Craſſus,*Romanorum ditiſsimus,cum* Pompeio & Cæſare *Triumuiratum inijt*. *Quorum planè auctoritate Reſpub.aliquot annos regebatur. Ad bellum miſſus gladiatorum, qui duce* Spartaco *in Campania inſurrexerant,*Vatiniumq́;,Gellium,*ac* Lentulum *Romanos imperatores fugauerant,*XII.*millibus hoſtium unà cum eorum duce cæſis,apud* Rhegium *iuxta* Leucadis *paludem uictoria potitur, ex quo urbem ouans ingreſſus eſt.Poſtremò cùm ei Syria ſorte obueniret, profectus ad bellum* Parthicum, *ibi filium* Publium *amiſit*. *Ipſe demum infeliciter rem gerens,à Surina regis præfecto captus,atq; interfectus eſt Solebat autem dicere:Neminem eſſe diuitem, niſi qui exercitum alere poſſet ſuis fructibus.Auctor* Cicero *in Paradoxis. Alter Craßi filius,Cæſaris legatus fuit in bello Gallico:in Cæſarianis tandem partibus adoleſcens occubuit:fuit autem diſcipulus Ciceronis*. *De quo hæc in oratione*: *Erat enim*

Craſſus(inquit)cũ inſtitutus optimè, tum etiam perfectè,planeq; eruditus:grauis, & ſine ſegnitie uerecundus eſſe uidebatur. Sed hunc quoq; abſorbuit æſtus quidam inſolitæ adoleſcentibus gloriæ. Qui quia nanauerat miles operam imperatori, Imperatorem ſe ſtatim eſſe cupiebat. Hæc Cicero.

Craßitius,genere Surrentinus, ordinis libertini,cognomine Paſides, Romæ ludum Grammaticæ aperuit: docuitq; inter alios Iulianũ Antonium, Antonij Triumuiri filium. auctor Tranquillus.

Craterus, Macedo è comitibus Alexandri, qui etiã res eius geſtas ſcripſit, cuius meminit in Ariſtide Plut.

Crates, Thebanus philoſophus, Cynicus, Diogenis diſcipulus, qui, ut Suidas, itemq; Diogenes ſunt auctores,in pecuniam omnem ſubſtantiã redigens,apud Trapezitam depoſuit hac lege, ut ſi filij philoſophi eſſent, eam indigentibus ciuibus diſtribueret, nihilo philoſophos indigere exiſtimãs. Si autem idiotæ,eis redderet: ut uacuis uirtute,ſaltem opes opitularentur. Philoſtratus autem in uita Apollonij, & Diocles ſubſtantiã aiũt in mare proieciſſe, uti liberiùs philoſopharetur. Emicuit autem Demetrij Poliorcetæ temporibus, ad quem Thebas obſidentem miſſus legatus, ſua auctoritate, ab obſidione patriæ remouit. auctor Plutarchus. Itẽ Crates, Atheniẽſis, poëta comicus antiquæ Comœdiæ, auditor Polemonis philoſophi,ut tradit Suidas. Crates grãmaticus, ſub Ptolemæo Philometore æqualis Ariſtophanis grammatici,cognominal atur Criticus, ſiue Homericus: ſcripſit in Iliada & Odyßeam, libros IX. cõmentario

tariorum. auctor Suidas. Hic, ut ait Tranquillus, ſtudiũ grammaticæ primùm Romã intulit: miſſus enim ad Senatum ab Attalo rege ſub ipſam Ennij mortem, plurimas acroaſes fecit, aßidueq́; per omne tempus legationis diſſeruit: noſtris quoq; exemplum fuit admirandũ. Hæc ille.

Crathis, Herodoto libro 1. Achæorum fluuius, à quo qui in Italia ſic cognominatur, nomen accepit. De quo Ouidius lib. Metamorph. 15.

Crathis & hinc Sybaris ueſtris conterminus oris,
Electro ſimiles faciunt auroq́; capillos. Hunc & lapidoſum eſſe ait lib. Faſtorum 3.
Et propè piſcoſos lapidoſi Crathidis amnes
Paruus ager. Hic, ut Strab. li. 6. refert, multis medetu morbis, hominesq́; in eo lotos cæſarie cãdidos & flauos efficit,

Cratinus, Athenienſis comicus antiquæ Comœdiæ, uir uoluptati deditißimus, puerorumq́; amator, docuit fabulas XXI. uicit IX. auct. Suidas. Huius etiam meminit Horatius in Epiſt.

Priſco ſi credis Mecœnas docte Cratino:
Nulla placere diu, nec uiuere carmina poſſunt,
Quæ ſcribuntur aquæ potoribus.

Cratippus, Mitylenæus, quem Athenis docentem audiuit Ciceronis filius: ut eſt in proœmio librorum de Officijs. Hic Pompeium poſt Pharſalicam pugnam fugientem apud Mitylenẽ, occurrẽs ultrò ſolatus eſt uerbis philoſophicis, ad ſpemq́; hortatus, cùm quædam de prouidentia dißeruiſſet, resq́; Romanas tandem labi

eſſe

eſſe neceſſe affirmaret.Plutarchus in Pompeio.

Cratylus, Athenienſis philoſophus, ex cuius nomine dialogũ de ſignificatione nominũ, Cratylũ inſcripſit.

Cremera,fluuius Tuſciæ: ubi Fabij cum Veientibus prælio congreßi periêre.auctor Liuius lib.2.Decad.1.

Cremona,Italiæ ciuitas:de qua Strabo lib.5.ſic ſcribit:Cis Padum uerò,circumq; Padum,celeberrimæ ſunt ciuitates, Placentia & Cremona, media in regione propinquißimæ:inter has, & Aryminum ſunt Parma, Mutina,Bononia.Hactenus Strabo.

Creon,Corinthiorum rex,prædonis Siſyphi filius, Creuſam filiam Iaſoni,Medea repulſa, in matrimoniũ dedit.De quo Tragœdia eſt apud Senecam.Creon, alter rex Thebanorum pater Iocaſtæ uxoris Oedipi, poſt Polynicen & Eteoclem interfectos,ſumpſit imperium,filiamq; ſuã Megaram Herculi iunxit, ut eſt apud Senecam in Hercule furente.Creon item,Lesbi inſulæ mons eſt ut ſcribit Plinius libro 5.cap.32. Montes habet (inquit)Lepethymum,Ordynũ,Macyſtum, Creonem,Olympum.

Creontiades,Herculis filius, ex Megara filia Creõtis Thebani, ut eſt auctor Homerus in Odyßêa.

Creophilus,Samius, quem aliquando tradunt ſuſcepto in hoſpitio Homero,accepiſſe ab eo donum, inſcriptionem poëmatis, quod Oechaliæ captiuitatem uocãt. Sed Callimachus per epigramma quoddam contrarium oſtendit,quòd quanquam Creophilus opus cõpoſuerit, Homeri tamen dicatur propter dictũ hoſpitium. Quidam hunc Homeri magiſtrum tradũt: quidã non hunc,

ſed

ſed Ariſteum Proconneſium. auctor Strabo lib. 14.

Crepſa, Ptolem. Liburniæ urbs, Crexa dicta Plin.

Creſſa, Cariæ portus eſt, contra Rhodum inſulam, ut ſcribit Plin. lib. 5 cap. 28.

Creſſæa, Herodoto libro 7. regio Pallenæ uicina, ac Thermæo ſinui contermina.

Creſeis, nymphæ marinæ nomen, à fontibus dictæ. κρήνη enim fons dicitur. Perottus.

Creſton, oppidum de quo Herodotus lib. 1. Qua lingua Pelaſgi ſint uſi, affirmare non poſſum: ſed coniectura ſignorum, licet dicere eandem, qua nunc Pelaſgi utũtur, qui ſupra Tyrrhenos urbem Creſtonem incolunt, quodã tempore finitimi, eorũ, qui nũc Dores uocantur. Eſt et nomen regis Bithyniæ, cuius meminit Iuſti. li. 38.

Creta (inquit Strabo libro decimo) inſula eſt inter Græciam & Cyreneam, cẽtum urbium clara fama: proinde ab Homero dicitur ἑκατόμπολις, à centum quas ſuſtinet, urbibus. Virg lib. Aeneid. 3.

Creta Iouis magni medio iacet inſula ponto,
Mons Idæus ubi, & gentis cunabula noſtræ:
Centum urbes habitant magnas, &c. Hodie Candia ditionis Venetorum, de qua diligentiſſimè Strab. lib. 10. & Diodorus libro 6. cap. 12. Cretam à Creta nympha Heſperidis filia dictam eſſe ſcribit. Huius inſulæ ſitum commendat Ariſtoteles Politicorum ſecundo.

Crethēus, filius fuit Aeoli, Iouis filij, qui ex Tyro Salmonei fratris filia Aeſonem genuit, Alcimedontem & Amythaonem, ut eſt apud Homerum lib. Odyſſeæ 11.

Crethon & Orſilochus, filij fuêre Dioclis. Hi unà

cum reliquis Græcorum principibus ad Troiam profecti ſunt ex Pheris ciuitate. auct. Homerus lib. Iliad. 3.

Creuſa, Creontis Corinthiorum regis filia, quam Iaſon, repudiata Medea, uxorem duxit. Ei indignata Medea, ſcriniola quædam dono miſit, quibus apertis flamma protinus exijt, quæ Creuſam cum tota regia combuſſit. Propertius lib. 2.

Aſpice quid donis Eryphila inuenit amaris,
Arſerit & quantis nupta Creuſa malis. Fuit & Creuſa, Aeneæ uxor, apud Virg.

Creuſis, oppidum partim Bœotiæ & Locrenſium, partim Aetolorum eſt, ut notat Vadianus apud Pomponium lib. 2.

Crimiſſa, nomen urbis Strab. lib. 7.

Criſpus Salluſtius, de quo Martialis: Criſpus Romana primus in hiſtoria, Thucydidi, ex Græcis opponitur à Quintiliano elegantia dicendi, Attica breuitate, ſententiarum celebritate. Taxatur autem à Pollione, ut nimis antiquarius, et ex Catonis Originibus uerba mutuatus: Trogo autem, quòd orationibus nimis lõgis utatur, ſicuti & Thucydides. Ciceronis acerrimus inimicus fuit, ut ex utriuſque inuectiuis orationibus conſtat. Eius de auaritia ſententiam laudat Gellius cap. 1. lib. 3. Auaritia (inquit) pecuniæ ſtudium habet: quam nemo ſapiens concupiuit: ea quaſi uenenis malis imbuta, corpus, animumq; uirilem effœminat: ſemper infinita et inſatiabilis eſt: neq; copia neque inopia minuitur. Idem Gellius cap. 18. li. 17. de Criſpo Salluſtio ſic ſcribit: Marcus Varro (inquit) in literis, atq; uita, fide homo multa, & grauis,

uis, in libro quem inſcripſit Pius, aut De pace, Criſpum Salluſtium ſcriptorem ſeriæ illius, & ſeueræ orationis, in cuius hiſtoria notiones Cenſorias fieri, atque exerceri, uidemus, in adulterio deprehenſum, ab Annio Milone loris bene cæſum dicit: & cùm dediſſet pecuniam, dimiſſum. Hæc Gellius. Fuit & Criſpus, Conſtantini Cæſaris filius à patre interfectus. Criſpus item Vibius ore compoſitus, & iucundus: priuatis tamen cauſis, quàm publicis melior, ut ait Quintil.

Criſſa, nomen oppidi quod Criſſus Phoci filius condidit. Hinc Criſſæus ſinus. Strabo lib 9.

Critheis, ut ex Ephoro refert Plutarchus in uita Homeri, filia fuit Atellis, quam poſt mortem Mæonis fratris tutelæ reliquit. Hic autem quum puellam uitiaſſet, grauidámque feciſſet, atque ob id facti uereretur infamiam, Phemio eam Smyrnæo Grammaticæ præceptori in matrimonium dedit. Illa uerò non multò pòſt, quum in lauacra, quæ prope Meletem fluuium erant, proficiſceretur, Homerum iuxta fluuium peperit: ob idq; Meleſigenes appellatus eſt, qui poſtea cæcus factus, Homeri nomen accepit. Cumæi namq; & Iones oculis captos, Homeros appellant, quòd Homeris, id eſt itineris ducibus egeant.

Critias, unus è triginta tyrannis Atheniēſibus à Lacedæmonijs impoſitis. Cuius mentionem facit Cicero li. de Oratore 2. Cōſecuti ſunt hos (inquit) Critias, Theramenes, Lyſias: multa Lyſiæ ſcripta ſunt, nonnulla Critiæ de Theramene audiuimus. Rurſum idem lib. tertio: Quid Critias? quid Alcibiades? ciuitatibus ſuis quidem

nõ boni,ſed certè docti atq; eloquentes,nónne Socraticis erant diſputationibus eruditi?

Crito Athenienſis,Socratis familiaris,quem & opibus iuuit, & cum quo uſq; ad extremum uitæ eſt philoſophatus. Crito item Pieriota(Pieria autem urbs eſt Macedoniæ)hiſtoricus fuit:ſcripſitq; res Perſicas,Siculas, Macedonicas.Fuit prætereа alius.Naxius genere,hiſtoricus & ipſe.auctor Suidas.

Critobulus fuit medicus, de quo Plin. lib.7.cap.37. Magna & Critobulo fama eſt, extracta Philippi regis oculo ſagitta, & citra deformitatem oris curata orbitate luminis.

Critolaus Athenieſis, nobilis Peripateticus Romã ab Athenienſibus miſſus legatus cum Carneade & Diogene Stoico,ut ſcribit Cicero lib.2.de Oratore.De huius libra ſcribit idem Cicero Tuſcul. quæſt.lib .5. Quo loco,inquit,quæro,quam uim habeat libra illa Critolai, qui quum in alteram lancem animi bona imponat,in alteram corporis & externa, tantum propendere illam boni lãcem putet,ut terrã & maria deprimat. Alter Critolaus,Achæorum dux,qui Corinthum euertit,ut auctor eſt Cicero lib. tertio De natura deorum.Critolaus (inquam)euertit Corinthum,Carthaginem Haſdrubal. Hi duo illos oculos oræ maritimæ effoderũt. Is ſororem interfecit,quòd ſibi è uictoria redeunti non gratularetur, quum tamen ceteri omnes ei applauderent , ut eſt auctor Demaratus apud Plutarchum in Parallelis. Poſtremò à Q. Cæcilio Metello uictus apud Thermopylas ueneno ſibi mortem conſciuit.Auct.Liuius.

κριȣ̃ μέτωπον, *Criumetopon, id eſt, arietis frons, Cretæ inſulæ promontorium eſt ad occidentem, uerſus Cyrenas, ut ſcribit Ruf. ex Diony.- hic procul ingens Inclinat rupes ſeſe, obuia fluctibus altis,* Et alibi
- ut ferus ora
Eſt aries, ultroq; minax petit obuia fronte. Vide Pomponium Melam lib. 2. in deſcriptione Cretæ inſulæ: & Plinium lib. 4. cap. 12.

Crocilus, nomen paſtoris, apud Theocritum.

Crocodilon, Phœnices oppidum, non procul à Carmelo promontorio. auctor Plin. lib. 5. cap. 19.

Crocodilus, mons eſt Ciliciæ regionis apud Plin. lib. 5. cap. 27.

Crocyllus, uir Athenienſis, de quo nonnunquam Plutarchus meminit.

Crœſus, Lydorũ rex, Aliattæ filius, primus Græcos partim tributis impoſitis ſubegit, partim ſocios atque amicos ſibi adſciuit: tantumq; imperio et opibus creuit, ut ſe felicißimum dicere non dubitaret. Paulò pòſt debellatus à Cyro cùm pyræ cremandus imponeretur, magna uoce ter, ô Solon, exclamauit. Admiratus igitur Cyrus, miſit qui rogarent, quiſnam hominum, aut deorum is eſſet, quem in dubijs caſibus ſolum imploraret. Cuius rei cùm rationem reddidiſſet Crœſus, non ſolùm dimiſſus eſt, ſed ſummo etiã in honore quoad uixit, apud Cyrum habitus. Ex quo uiſus eſt Solon eadem oratione alterum ſeruaſſe è regibus, cautiorem & prudentiorem alterum reddidiſſe. Plutarchus in Solone.

Cromna, Paphlagoniæ oppidum, de quo Flaccus lib.

nõ boni,ſed certè docti atq; eloquentes,nónne Socraticis erant diſputationibus eruditi?

Crito Athenienſis,Socratis familiaris,quem & opibus iuuit, & cum quo uſq; ad extremum uitæ eſt philoſophatus.Crito item Pieriota(Pieria autem urbs eſt Macedoniæ)hiſtoricus fuit:ſcripſitq; res Perſicas,Siculas, Macedonicas.Fuit præterea alius.Naxius genere,hiſtoricus & ipſe.auctor Suidas.

Critobulus fuit medicus, de quo Plin. lib.7.cap.37. Magna & Critobulo fama eſt, extracta Philippi regis oculo ſagitta, & citra deformitatem oris curata orbitate luminis.

Critolaus Athenièſis, nobilis Peripateticus Romam ab Athenienſibus miſſus legatus cum Carneade & Diogene Stoico,ut ſcribit Cicero lib.2.de Oratore.De huius libra ſcribit idem Cicero Tuſcul. quæſt.lib.5. Quo loco,inquit,quæro,quam uim habeat libra illa Critolai, qui quum in alteram lancem animi bona imponat,in alteram corporis & externa, tantum propendere illam boni lãcem putet,ut terram & maria deprimat. Alter Critolaus, Achæorum dux,qui Corinthum euertit,ut auctor eſt Cicero lib. tertio De natura deorum.Critolaus (inquam)euertit Corinthum,Carthaginem Haſdrubal. Hi duo illos oculos oræ maritimæ effoderũt. Is ſororem interfecit,quòd ſibi è uictoria redeunti non gratularetur, quum tamen ceteri omnes ei applauderent , ut eſt auctor Demaratus apud Plutarchum in Parallelis. Poſtremò à Q.Cæcilio Metello uictus apud Thermopylas ueneno ſibi mortem conſciuit.Auct.Liuius.

κριὲ μέτωπον,Criumetopon, id eſt,arietis frons,Cretæ inſulæ promontorium eſt ad occidentem ,uerſus Cyrenas,ut ſcribit Ruf. ex Diony.- hic procul ingens Inclinat rupes ſeſe,obuia fluctibus altis, Et alibi

- ut ferus ora

Eſt aries,ultroq́; minax petit obuia fronte.V ide Pomponium Melam lib. 2. in deſcriptione Cretæ inſulæ: & Plinium lib.4.cap.12.

Crocilus,nomen paſtoris,apud Theocritum.

Crocodilon,Phœnices oppidum,non procul à Carmelo promontorio.auctor Plin.lib.5.cap.19.

Crocodilus,mons eſt Ciliciæ regionis apud Plin.lib. 5.cap.27.

Crocyllus,uir Athenienſis,de quo nonnunquam Plutarchus meminit.

Crœſus,Lydorū rex, Aliattæ filius, primus Græcos partim tributis impoſitis ſubegit, partim ſocios atque amicos ſibi adſciuit:tantumq́; imperio et opibus creuit, ut ſe feliciſsimum dicere non dubitaret. Paulò pòſt debellatus à Cyro cùm pyræ cremandus imponeretur,magna uoce ter,ô Solon,exclamauit. Admiratus igitur Cyrus,miſit qui rogarent, quiſnam hominum, aut deorum is eſſet,quem in dubijs caſibus ſolum imploraret. Cuius rei cùm rationem reddidiſſet Crœſus,non ſolùm dimiſſus eſt,ſed ſummo etiā in honore quoad uixit, apud Cyrum habitus. Ex quo uiſus eſt Solon eadem oratione alterum ſeruaſſe è regibus, cautiorem & prudentiorem alterum reddidiſſe.Plutarchus in Solone.

Cromna,Paphlagoniæ oppidum, de quo Flaccus lib.

5. Mox etiam Cromnam, atq; iugo pallente Cytoron.

Crōciades, unus ex præſtantioribus Herculis filijs, ex Megara Creontis Thebanorū regis filia. Perottus.

Croton, ciuitas Italiæ in ſinu Tarentino, Milone ath leta memorabilis. qui Pythagoræ diſcipulus fuit. Peritiſſima autem rei bellicæ fuit: nec paruam operam exercendis athletis dedit. In uno enim Olympiaco certamine uictores omnes Crotoniatæ fuerunt. Iure itaq; dici uiſum eſt: Qui Crotoniatarum poſtremus eſt, is reliquorum Græcorum primus eſt. Vetus quoq; prouerbiū alterum, Crotone ſalubrius. Quod inde ortū eſſe aiūt, quia locus ipſe ad ſalubritatem, & bonas corporis habitudines, propter athletarum multitudinem plurimum conferat. Plurimos enim Olympionicas habuit. Ad eius gloriam accedit ingens Pythagoreorum numerus. Hæc ex Strabonis lib. 6.

Crunos, Thraciæ portus. Auctor Pomponius lib. 2. Dionyſiopolis, inquit Plin. lib. 4. cap. 11. antè Crunos. Portus autem à ſalientibus aquis nomen habet, qui Græcè Cruni appellantur. Auctor Hermolaus.

Cteatus, Peloponneſius fuit, pater Amphimachi unus è Græcorum ducibus, qui uenerunt ad Troiam.

Cteſias, uel Tiſias orator Siculus, cuius & Coracis meminit Cicero.

Cteſiphon, Athenienſis, decreto perſuaſit Atheniēſibus, coronari oportere Demoſthenem aurea corona in theatro, probitatis et uirtutis oīs generis gratia. Ob id ab Aeſchine Demoſthenis inimico, tanquam pernicioſi decreti auctor, accuſatus, defenditur à Demoſthe-

ne præclara illa, atque omnium optima oratione, quæ τοῦ ϛεφάνου*, id eſt, de corona inſcribitur. Vide Ciceronem in libello De optimo genere oratorum. Fuit item Cteſiphon, architectus clarus, æde Dianæ apud Epheſios extructa. Plin. Operi (inquit) præfuit Cteſiphon architectus. Eſt & Cteſiphon, Parthorum uicus, ſeu oppidum, ut ſcribit Plinius libro 6. cap. 26.*

Cteſippus, Chabriæ filius, quē Phocion, mortuo Chabria amico diligenter ac perhumanè collegit, quò impuros adoleſcentis mores componeret: eius tamen cùm duro, tū minimè liberali ingenio nuſquam adduci potuit, ut curam et laborē in illo inſtituendo dimitteret: cuius ineptias non modò pertulit patienter, uerumetiam ſtudioſe tegebat. Quanquam ſemel aiunt, Phocionis conſtantiam importunitate leuiſsimi hominis ſuperatam. Nam quum ille imperatorium quoddā munus ſtudio accuratior obiret: Cteſippus ut erat futilis deliruſq́;, grauiſsimum peritumq́; Imperatorem cœpit fatuis quibuſdam interrogatiunculis obtundere, atq; illum monens docēs'ue importunius perurgere. Tum ſtomachabundū Phocionem dixiſſe fama eſt: O Chabria Chabria, cumulatā tibi pro amore noſtro gratiam nunc perſoluo, qui nati tui deliramenta ſuſtineo. Auctor Plutarchus in uita Phocionis.

Cuma in Locrenſi agro, qui eſt Ioniæ Aſiæ minoris, à qua Cumæa Sibylla, quam aliqui à uicinitate loci Erythræam appellarunt. Hæc profecta in Italiam multa de Romanis uaticinata eſt. Calepinus.

Cumæ, Cumarum, Lucaniæ ciuitas in Italia, quam Si-

byllæ illuſtrauit diuinitas:cuius libris pro oraculo Ro*mana uſa eſt prouidentia.Vnde & Silius:*

Linternum,& quondam fatorū conſcia Cumæ. De Cu*mis ſic ſcrib.Ser.enarrās carmen illud Virg.lib.3.Aen.* *Huc ubi delatus Cumæam acceſſeris urbem,&c. Eubœa (inquit)inſula eſt,de cuius ciuitate Calchide coloni pro fecti ſunt ad nouas ſedes quærendas: & haud longè à Baijs(qui locus à ſocio Vlyßis Baio illic ſepulto nomen accepit)inuenerunt uacuum littus,ubi uiſa muliere gra uida, ciuitatem condiderunt: quæ res fœcundam oſtendebat fore* Rempub. *& eam Cumas uocauerunt: ſiue ab* ἐγκύου*,id eſt,prægnante,ſiue* ἀπὸ τῶν κυμάτων*,id eſt, ab undis:nam* κύματα *dicuntur:* υ *autem Latini in u uertunt,ut Byrria,Burria Hæc ille.*

*Cuneus ager, Luſitaniæ promontorium eſt. Strabo li.3.Contiguum huic(Iunonis promontorio) agrum Cuneum Latini uocitant,*σφῆνα*, cuneum uolentes ſignificare. Græcis* σφὴν*, cuneus, quo ligna finduntur, dicitur. Caput hodie ſancti Vincentij nominant.Idipſum Ptolemæus ſacrum eſſe credidit,ut facilè in locis non adeò diſtantibus error committitur.Diſtinguit Pomponius lib. 3 Cuneus(inquit)ager dicitur ſequens,Sacrum uocant. Magnum quod ulterius eſt.In Cuneo ſunt Myrtilis,Balſa,Oßonoba:in Sacro, Lacobriga et portus Hānibalis: in Magno Ebora.Hæc Pomponius.*

Cuniculariæ,inſulæ paruæ ſunt,Corſicæ inſulæ uicinæ,ut ſcribit Plin.lib.3.cap.6.

Cunina,Dea quam priſci coluerunt,quæ cunis infantium præſidere putabatur.Calepinus.

Cupido, ut ait Tullius in lib. De nat. deorum, Martis & Veneris fuit filius, quem ueteres moderniq; ingentis potentiæ deum uolunt. Bocatius.

Cupra, Italiæ oppidum in littore Apulo. Cupra autem dicta eſt, haud uana coniectura, à Cypræo templo, illic à Tuſcis, qui Cypriam Iunonem dicunt, extructo, ut Strabo ſcribit: ut Cupra, ſiue Cypra, una appellatione contineatur. Nam uocabula quæ Græci per y pronunciant, nos per u literam proferre poſſumus, ut Larumna, Sulla, &c. pro Larymna, Sylla, auctore Herm.

Cures, plur. num. Sabinorum oppidum, cui imperabat T. Tatius, cuius ciues Quirites dicebantur.

Curetes, quidam Cretæ populi, de quibus Ouid. li. 4. Metamorph. Largoq; ſatos Curetas ab imbri. Alij fuerunt ſacerdotes Cybeles, qui & Corybantes dicuntur, qui ad ſacra Cybeles, admiſſi ſunt caſti & puri, illicq; ſaltant armati. Perottus.

Curifugia, nomen uillæ Nicolai Perotti nuper inditum, quam in agro Sentinati habebat, inter duo fluenta, Sentinum & Neuolam, ubi eſt ſaluberrima cæli temperies. Perottus.

Curio Q. pater eius qui Tribunus pleb. teſte Valerio, magnus orator: is cum Cæſaris inimicus eſſet, appellauit eum in quadam oratione, omnium mulierum uirũ, et mulierem omnium uirorum, ut Tranquillus in Cæſare refert. C. Curio filius, Tribunus pleb. Cæſarianas partes ſequutus eſt, uir luxu & audacia ſingulari: ſexcenties enim H-S debebat æris alieni, ut Valer. de Luxuria ſcribit. Ei Curioni gratulatur Cicero Epiſtolarũ

libro ſecundo; Sera (inquit) gratulatio reprehendi non ſolet, præſertim ſi nulla negligentia prætermiſſa eſt. Longè enim abſum, audio ſerò. Is Curio ut ſe ære alieno liberaret, atque emergeret, Cæſarem ad bellum ciuile impellebat, ut ſcribit Cicero in epiſtolis ad Q. Tyronem: Et ipſe Cæſar (inquit) amicus noſter, minaces ad Senatum & acerbas literas miſerat: & erat adhuc impudens, qui exercitum & prouinciam inuito Senatu teneret, & Curio meus illum incitabat. Huc etiam accedit, quod ſcribit Lucanus,

Tolle moras, ſemper nocuit differre paratis.

Curius M. primùm de Samnitibus triumphauit: quos uſq; ad mare ſuperum pacauit. Reuerſus in cõcione ait, Tantum agri cepi, ut ſolitudo fuerit futura, niſi tantũ hominum cepiſſem. Tantum hominum porrò cepi, ut fame eſſent perituri, niſi tantum agri cepiſſem. Deinde de Sabinis triumphauit. Poſtremò de Lucanis ouans urbem intrauit. Pyrrhum regem ex Italia pepulit. Quaterna agri iugera uiritim populo diuiſit: ſibiq; tantum conſtituit, dicens, neminem eſſe debere, cui non tantum ſufficeret. Cæcilius. Huius meminit Iuuenalis:

-Curius paruo quæ legerat horto
Ipſe focis breuibus ponebat oluſcula, &c. Rurſum, Qui Curios ſimulant, & Bacchanalia uiuunt. Fuit & Curius, Alexandrinus Presbyter ſub Diocletiano, tanta doctrinæ fama, ut Origenes iunior appellaretur, ut ſcribit Hieronymus.

Curtius M. adoleſcens, eques Romanus abrupto per medium forum ingenti ſpecu, reſponſoq; accepto nobilem

lem ex ciuibus aliquem id requirere, ſeſe ſponte in hiantem terram coniecit eques, ſuosq́; ex calamitate ſaluos reddidit. Curtius deinde lacus eſt appellatꝰ. Auct. Ariſtides, apud Plutarchum in Parallelis. Et Liuius li. 6. Q. Curtius, nobilis hiſtoricus, de rebus geſtis Alexandri Magni ſcripſit hiſtoriam.

Cyane, uirgo Syracuſana, uiolatam ab ebrio patre pudicitiam ægrè ferẽs, apprehenſum capillis ſtupratorem ad aram traxit, mactauitq́;, ac ſe ſuper eum necandam iniecit, ad ſedandam peſtem, qua propter facinus laborabant. Ita factum eſſe Doſitheus ſcribit tertio rerum Sicularum. Auctor Plutarchus in Parallelis.

Cyaneæ (inquit Pomponius lib. 2.) contra Thraciũ Boſphorum, inſulæ duæ paruæ, paruoq́; diſtantes ſpatio, & aliquando creditæ dictæq́; concurrere. De his ſcribit Plin. lib. 4. cap. 13. Eædem ab alijs Symplegades appellatæ, traditæq́; fabulis inter ſe concurriſſe: quoniam paruo diſcretæ interuallo, ex aduerſo intrantibus geminæ cernebantur, paulumq́; deflexa acie coëuntium ſpeciem præbebant. Ouidius lib. ultimo Metamorph.

-timuit concurſibus Argo
Vndarum ſparſas Symphlegadas eliſarum:
Quæ nũc immotæ perſtãt, uentiſq́; reſiſtũt. Eædẽ Planetæ dictæ, id eſt, errãtes Plin. alibi. Valer. Flac. lib. 4.

Hic iter ad Ponti caput, erranteſq́; per altum
Cyaneas, furor his medio concurrere ponto:
Necdum ullas uidere rates, ſua cominus actæ
Saxa petunt, cauteſq́; ſuas, cùm uincula mundi
Ima labant, tremere ecce ſolum, tremere ecce repente

Tecta uides: illæ redeunt, illæ æquore certant.

Cyanippus, natione Syracuſanus, ſoli Baccho ſacra facere neglexit. Iratus Deus, ebrietatem incuſſit, quæ tanta fuit, ut occurrentem in tenebris filiam Cyanem, quanquam reluctantem, uiolarit. Ea uerò annulum ſurripiens, nutrici commendauit, ut uiolatoris eſſet indicium. Poſtmodùm cùm peſtilentia urbem inuaſiſſet, à Pythio redditum eſt oraculũ, ut impietatis auctor dijs liberatoribus immolaretur. Ignorantibus cunctis quid portenderet oraculum, conſcia rerum Cyane tractum capillis patrem mactauit, ut paulò antè ſcripſimus. Auctor Plutarchus in Parallelis.

Cyaraxes, Phraortis regis Perſarum & Medorum filius, cui ſucceſſit in regno. Primus Aſiæ populos in prouincias diſtinxit, primusq; in ſuum quoſq; ordinem diſtribuit, haſtatos, ſagittarios, equites, quum priùs omnia promiſcua eſſent atq; implicita. Hic & cum Lydis prælium fecit: quod quum fieret, dies nox effecta, et omnem trans Halym flumen Aſiam ſibi ſubiecit. Mortuus eſt LX. imperij ſui anno. Eiusq; filius Aſtyages in ei' locum ſuffectus eſt. Auctor Herodotus lib. 1.

Cyathus, fluuij eſt ad Arſinoëm in Aetolia nomen, apud Polybium, ut notat Cælius Antiquarum lectionũ lib. 15.

Cybale, ancilla fuit pauperis cuiuſdã Symili, cuius paupertatẽ deſcribit Virgilius in Moreto,

Eruit interea Cybale quoq; ſedula panem.

Cybele, uxor Saturni, ſic dicta, auctore Seruio ἀπὸ τῦ κυβιςᾶν τὴν κεφαλὴν, quòd ſemper Galli per furorem, motu capitis comam rotantes, ululatu futura prænunciabant,

ciabant, Lucanus, - crinemq́; rotantes Sanguinei populis ulularũt triſtia Galli. Alij à Cybelo, Phrygiæ monte, deam dici uolunt, cuius meminit Virgil. 3. Aeneid. Hinc mater cultrix Cybeli, Corybantiaq́; æra, Idæumq́; nemus, & c. Scripſit Martial, Capella, Cubum Cybeleio nomini dicatum, indeq́; ἀπὸ τ͂ κύβου, deam ipſam appellationem duxiſſe. Cybelle porrò & Cybele ſcribitur. Nam Cybelle, bacchius eſt, inquit Seruius, Cybele, anapæſtus.

Cyclades, inſulæ Plinio, ſic dictæ quòd circa Delon, earum clariſsimam, in orbem ſitæ ſint. Accedit et Strabo, ut mirari liceat qua cauſa motus Seruius Cycladas ſcripſerit dictas eſſe, non quòd in circuitu ſint, ſed potiùs quòd longo ordine eas circũire neceſſe ſit, uel propter promontoria, uel quia naturale eſt ut concitatiora ſint maria uicinitate terrarum, quas conſtat anhelitum quendam ex ſe emittere. Aduertendum obiter, more eſſe ueteribus auctoribus, ut quæ ſint Sporades, Cycladas etiã uocent, contraq́;, Hermolao teſte. Cycladarũ meminit Plin. earumq́; nomina perſequitur cap. 12. lib. 4. Et item Pomponius lib. 2. Varro lib. 10.

Cyclops, uide in dictione POLYPHEMVS.

Cyclopes, ut ait Theophraſtus, Phœnices fabricam ærariam inueniſſe dicuntur. Proinde Poëtis miniſtri Vulcani in Sicilia unoculi dicti, Neptuni filij ex Amphitrite. Dicuntur Ioui conficere fulmina apud Liparam, quæ eſt una ex Aeolidis inſulis: Omnium præcipui fuerunt Brontes, Steropes, Pyracmon. De quibus Virg. li. 8. Aeneid. Ouidius lib. 4. Faſt. Item Claudianus de ter-

tio conſulatu Honorij.

Cycnus, *Lygurum dux fuit, amator* Phaëtontis: *qui cùm eum fleret extinctum* (*inquit* Seruius) *in auem ſui nominis uerſus eſt: cuius filium* Cupauonem Virgilius *libro* 10. *dicit habere cycni pennas in galea, ad formæ paternæ inſigne monſtrandum.*

Cyda, propriũ uiri Cretenſis, de quo ſic Cic. Philippica 5. *ſcribit: Anteſignanos, inquit, & manipulares & alaudas iudices ſe conſtituiſſe dicebat* (*de Antonio intelligit*) *at ille legit aleatores, legit exules, legit Græcos. O conceſſum iudicũ præclarum, ô dignitatem conſilij admirandã. pauet animus apud conſilium illud pro reo dicere. Cydam Cretenſem, portentũ inſulæ, hominem audaciſſimum et perditiſſimũ: ſed fac ita non eſſe: num Latinè ſcit? num ex iudicũ genere & forma? num leges noſtras moresúe nouit? num denique homines? eſt enim uobis Creta notior, quàm Roma Cydæ.* Cic.

Cydias, pictor, Argonautas pinxit, quam tabulam CXIIII. *talentis* Hortenſius *orator mercatus eſt, eique ædẽ in Tuſculano ſuo fecit, emicuit* Olympiad. CIIII. Plinius *lib.* 35.

Cydippe, puella ab Acontio adamata. Ouidius.

Littera Cydippen pomo perlata feſellit:
Inſciaq́; eſt uerbis capta puella ſuis.

Cydnus, Ciliciæ fluuius, non ſpacio aquarum, ſed liquore memorabilis: quippe leni tractu è fontibus labens, puro ſolo excipitur, nec torrentes incurrunt. Huius *meminit lib.* 11. *Iuſtinus: Tibullus lib.* 1.

At te Cydne canam, tacitis qui leniter undis

Cœruleus placidis per uada ſerpis aquis. Solinus ſcribit amnem à candore Syrorum lingua nomen ſortitũ. Vitruuis lib. 8. cap. 3. Cydni aquas podagra laborantibus apprime ſalubres eſſe, cruribus in ea merſis: de cuius rei experientia Caſſij Parmenſis poëtæ, ad M. Antoniũ epiſtola extitit, ut lib. 13. adnotauit Plin. Conſtat Apollonium aliquando per epiſtolam Tarſenſes ſuggillaſſe, ꝗ iuxta Cydni aquas ociantes, tanquã fluuiatiles aues, ſederent, quietæ aquæ pulchritudine quaſi ebrij facti, ut Philoſtratus ſcribit libro de eius uita primo.

Cydon, Cretæ inſulæ urbs, à qua Cydonius dicitur. Ouid. lib. Metam. 2. *Cydonio fundebat ſpicula cornu.* Eſt & Cydon, uiri propriũ apud Virgiliũ 10. Aeneid. Vide Seruium.

Cydonia inſula eſt ante Lesbon, dicente Plinio lib. 2. cap. 103. In Cydonia inſula (inquit) ante Lesbon fons calidus, uere tantùm fluit.

Cyleno, filia Atlantis, mater Nyctei, ut ſcribit Bocatius libro 10.

Cylicrani, natio eſt quædam hominum in Hiſpania, prope Heracleam habitantium.

Cyllarus, Pollucis equus Virgilio, lib. 3. Georgic. *Talis Amiclæi domitus Pollucis habenis,*
Cyllarus, & quorum Graij meminêre poëtæ. Atqui Caſtor equorum domitor fuit: ſed fratrem pro fratre poſuit poëtica licentia, ut, *Quas illi Philomela dapes:* pro Progne. Item, *Reuocato à ſanguine Teucri:* pro Dardano. Hæc Seruius.

Cyllaborus, Stheleni filius, qui uigẽte bello Troiano,

eum Aegiale Diomedis uxore conſuetudinem habuit.

Cyllene, Arcadiæ mõs eſt, quòd Mercuriũ ibi natum arbitrantur, inſignis (inquit Pomponius lib. 2.) A Cyllene, Cyllenius Mercurius. Claudianus lib. 1. de raptu Proſerpinæ. · Cyllenius adſtitit ales
Somniferam quatiens uirgam, tectusq; galero.
Statius itẽ lib. 7. Tegees alumnũ dixit à loco uicino,
Tunc ita uelocem Tegees affatur alumnum.

Cymen, urbs Aeolidis, ut ſcribit Pomponius lib. 1. Cymen nominauit, pulſis qui habitarant, dux Amazonum Cyme.

Cyminus, lacus Ethruriæ Cymino monti ſuppoſitus, ut Appianus oſtendit. Huius nominis originem talem refert Seruius: Aliquando Hercules ad hos populos uenit. Qui quum à ſingulis prouocaretur, ad oſtentendẽdam uirtutem defixiſſe dicitur uectem ferreum quo exercebatur, qui quum terræ eſſet adfixus, & à nullo potuiſſet auferri, eum rogatus ſuſtulit. Vndè immenſa uis aquæ conſecuta eſt, quæ Cyminum lacum fecit. Auctor Seruius illud Virgilij explicans Aeneid. 7.
Hi Soractis habent arces, Flauiniaq; arua,
Et Cymini cum monte lacum, lucosq; Capenos.

Cymodoce, nympha, Oceani & Tethyos filia, de qua Virgilius lib. 4. Geor.

Cymothoë, Nerei filia, & uxor Neptuni, de qua Virgil. lib. 1. Aeneid.

Cyneas Theſſalus, Pyrrhi regis legatus, longè diſertus eſt habitus, ut qui Demoſthenis auditor fuerit, adeò ut plures Pyrrhus ciuitates facũda oratione ſubegerit, quàm

quàm ille armis expugnauerit. Eidem expeditionem in Italiam magnopere diſſuaſit. Præterea miſſus ad Romanos legatus de pace, uno die omnium ſenatorum nomina edidicit, quorũ conſeſſum, totidem regum ſibi uideri Pyrrho retulit. Plutarchus in Pyrrho. Huius memoriam commendat Cicero in Tuſculan.quæſt.1. Non quæro, inquit, quanta memoria Simonides fuiſſe dicatur, quanta Theodectes, quanta is qui à Pyrrho legatus ad ſenatum eſt miſſus Cyneas, quanta nuper Carneades, quanta qui modò fuit Sceпſius Metrodorus, quanta noſter Hortenſius. Hæc ille.

Cynici, philoſophi quidam dicebantur, quorum princeps erat Antiſthenes, quorum gymnaſium κυνόσαργες appellabatur, à quo ſcribit Laërtius eos cognominatos. Alij uerò ex noſtris cognomen à canibus, qui Græcè κύνες, id ſortitos ſcribunt, quòd canum ritu inuerecundi eſſent, & liberè in hominum uitas inueherentur. Nam ut refert Laërtius in uita Diogenis Cynici, interrogatus Diogenes, quare canis diceretur: reſpondit, Quia in eos qui dant, blandior: in eos qui non dant, oblatro; malos autem mordeo. Alij uerò Cynicos ex eo dictos fuiſſe arbitrantur, quia eorum nonnulli uelut canes abſq; uerecundia exercere pudenda conati fuerint, ut Crates Thebanus cum uxore Hipparchia, & alij nonnulli. Hi, Diocle teſte, Philoſophiam naturalem & rationalem tollebant, ſoliq; morali innitebãtur. Repudiabant liberales artes, maximè Geometriã & Muſicam. Placebat eis finem eſſe ſecundum uirtutem uiuere. Nobilitatem & diuitias abijciebant. Quare, ſectam hanc ui-

tæ conſentaneam non eſſe plures putauerunt. De his uide Ciceronem in 1. lib. Offi.

Cymphis, ſiue Cyniphos, fluuius Africæ in Libya, apud quē magni ſunt hirci. Hinc Cyniphius, Cyniphia, Cyniphium, ut Virg. lib. 3. Georg. Cyniphij tondent hirci. Dicitur & Cyniphius grex, & Cyniphia pellis hircina, Martialis de Vdonibus,

Non hos lana dedit, ſed olentis barba mariti:
Cyniphio poterit planta latere ſinu.

Cynægirus, Athenienſis, in bello Perſico magna pertinacia in inſectandis hoſtibus uſus eſt. Nam & nauem onuſtam dextera manu tenuit: ea amputata ſiniſtram iniecit. Quam & ipſam cùm amiſiſſet, nauem mordicus arripuit, morſuq́; retinuit furenti ſimilis. Auctores Trogus & Herodotus. Meminit etiam Valerius, & Tranquillus in Cæſare.

Cynocephali, ut ſcribit Plinius lib. 7. cap. 2. homines ſunt in montibus terræ Indiæ caninis capitibus, qui ferarum pellibus uelantur, & qui latratum pro uoce ēdunt, in unguibusq́; armati, uenatu & aucupio ueſcuntur. Vide Gellium cap. 4. lib. 9.

Cynopolis, canum ciuitas, in qua Anubis colitur, & honor, & ſacer quidam cibus eſt canibus cōſtitutus. Ab hac Cynopolitana præfectura appellata eſt. Qui in ea habitant, Canarij dicuntur. Perottus.

Cynos, Latinè canis dicitur, ciuitas in Locride. Liuius octauo 3. decad. Eſt & Cynos fluuius, Pli. li. 6 ca. 19.

κυνὸς σῆμα, Cynoſſema, id eſt, canis ſepulcrum, Helleſponti promontorium eſt. Tumulus Hecubæ (inquit

Pompo-

Pomponius Mela lib. 2.) ſiue ex figura canis, in quam conuerſa traditur: ſiue ex fortuna in quam deciderat, humili nomine accepto. Thucydides lib.8. Siniſtrum, inquit, cornu iam promontorium exceſſerat, quod uocant Canis ſepulcrum: ita Valla interpretatus eſt: σῆμα enim Græcis ſepulcrum & monumentum ſignificat: ἀπὸ τὸ σημαίνειν, quod eſt ſignificare & indicare. Vide Ouid. lib. Metamorph. 13.

Cynoſura, Minor Vrſa, de qua ſic Cicero lib. 2. De natura deorum: Aratum citans,

Dicitur eſſe Polus:

hunc circum ἄρκτοι duæ feruntur, nunquam occidentes
Ex his altera apud Graios Cynoſura uocatur,
Altera dicitur eſſe Helice. Vide ſupra in dictione ARCTOS.

Cynthus, Deli inſulæ mons eſt, in quo natus eſt Apollo, & Diana, auctore Virg. Eclog. 6. & Aeneid. 1.

Cùm canerem reges, & prælia: Cynthius aurem
Vellit, & admonuit Paſtorem, Tityre, pingues
Paſcere oportet oues, deductum dicere carmen.

Rurſum Aeneid. 1.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per iuga Cynthi
Exercet Diana choros, &c.

Cypariſſa, urbs eſt Achaiæ: & Cypariſſius ſinus. Sic enim Pli. ſcrib li. 4. in deſcriptione Achaiæ, Ad meridiem autem, inquit, Cypariſſius ſinus, cũ urbe Cypariſſa.

Cypariſſus, Telephi filius, à Syluano & Apolline dilectus, qui cùm ceruum, quem amabat imprudens occidiſſet, nimio dolore mutatus eſt in cupreſſum ſui nomi-

ſiis arborem: Græci enim κυπάριστον, Cupreſſum appellant. Vide Ouidium. Eſt & Cypariſſus, ciuitas circa Delphos, quæ ab eius arboris frequentia meruit nomẽ. Cuius meminit Pomponius lib. 2.

Cyprus, inſula, inter alia nomina Macaria dicta, nã mirè fertilis eſt, in ſinu maximo, qui Iſsicus circa Ciliciam dicitur, ad ortum occaſumq; Ciliciæ, ac Syriæ obiecta eſt, nouem aliquando regnorum ſedes, ut Plin. li. 5. cap. 31. ſcribit, ſmaragdo, cryſtallo, ære Cyprio cognominato, adamante, & alumine nobilis, quam aliquando annexam continenti fuiſſe, idem auctor libro 2. ſcribit. De hac uide Strabonem lib. 14.

Cypſella, oppidum Thraciæ, ut ſcribit Plin lib. 4. cap. 11. Strabo lib. 7. Cypſelum nominat.

Cypſelus, tyranni nomen apud Corinthũ, cuius meminit Cic. in Tuſculan. quæſt. lib. 5. & lib. de Fato.

Cyptaſia, Galatiæ urbs Ptolemæo, uulgò Caroſa.

Cyrenaica, regio Africæ, eadẽ Pẽtapolitana à quinque ciuitatibus dicta, quarum præcipua, & quæ regioni circumiacenti nomen daret, Cyrene uiſa eſt. Eam Strabo lib. ultimo à Thereis Græcis conditam eſſe ſcribit, qui ex Laconica profecti Theram inſulam prius coluerint, hinc in continente Cyrenem ædificauerint. Ex horum numero fuit Battus quidam, qui Cyrenes condẽdæ fuit auctor, quod alibi idem Strabo indicat. Inde Battiadas Cyrenenſes Silius nominat lib. 3.

Nec non Cyrene Pelopei ſtirpe nepotis
Battiadas paruos, fidei ſtimulauit in arma. Idem lib. 2.
- & iniquo ſole cadentes

Battia-

Battiadas. De Cyrene multa Straboni conſentanea Herodotus refert in Melpomene. Diodorus Siculus lib. 5. ſcribit ex quorundam ſententia huic urbi nomen inditum à Cyrene Hypſei filia, quæ cùm apud Peleum uirgo educaretur, Apollo eius forma captus, raptam uirginem in Libyam, ad ea loca, in quibus poſtmodum ciuitas cōdita eſt, aſportauit, et ab eius noīe, Cyrene dicta. Eā regionē fertiliſsimam eſſe tradit Hero. in fine li. 4.

Cyrenaici philoſophi, de quibus Cicero Tuſculan. quæſt. li. 3. Atqui, inquit, ab Ariſtippo Cyrenaici philoſophi nominati, omne bonum in uoluptate poſuerūt, uirtutemq; cenſuerunt ob eam rem eſſe laudandā, quòd efficiens eſſet uoluptatis. Qualis autem fuerit Cyrenaica philoſophia, docet Diogenes Laërtius libro 2. in Ariſtippi uita.

Cyrillus, præſul Dalmatiæ. Cyrillus item Alexandrinus præſul êdidit uariarum hypotheſeōn tractatus, Homilias plurimas, quibus utuntur Græci, præterea aduerſus Neſtorium epiſtolas, quibus omnia occulta eius uenena refellit. Is uixit tēporibus Iuliani principis. Cyrillus præterea Hieroſolymitanus præſul, ſæpè pulſus ab Eccleſia et receptus, ad extremū ſub Theodoſio principe octo annos in ſua ſede perſeuerauit: extant eius Catecheſes. Hæc Hieronymus.

Cyrinus, Romanus cum Baſilide, et Nabore ſub Diocletiano paßus, ac ſepultus tertio ab urbe lapide. Ex Volaterrano.

Cyrnos inſula, id eſt Corſica, ut ſuprà dictum eſt in dictione CORSICA. undè Cyrnij, populi huius inſulæ,

qui longiſsimo æuo utuntur.

Cyrreſtica, regio, à Cyrro dicta eſt, ubi Cyrreſtis dea colebatur quàm Mineruam interpretantur, Plin. et Ptolemæus.

Cyrſilus, Athenienſis lapidibus obrutus, quòd inhoneſta ſuaderet, Cicerone auct. lib. 3. de Officijs. Tanta (inquit) uis eſt honeſti, ut ſpeciem utilitatis obſcuret. Athenienſes cùm Perſarum impetum nullo modo poſſent ſuſtinere ſtatuerentq́; ut urbe relicta, cõiugibus & liberis Trœzene depoſitis, naues conſcenderent, libertatemq́; Græciæ claſſe defenderent, Cyrſilum quendam ſuadentem ut in urbe manerent, Xerxemq́; reciperent, lapidibus obruerunt.

Cyrrha, oppidum in Phocyde, iuxta quod & Cyrrhæi campi ad Phocidem attingunt, unde & Cyrrheos ſcopulos, et antra Cyrrhæa, fontesq́; Cyrrhæos, pro Phocienſibus, Parnaſijsue poëtæ cognominãt. De Cyrrhæis campis copiosè diſseritur in rationibus aduerſarijs Demoſthenis & Aeſchinis.

Cyrus, Cambyſis & Mandones filius fuit. Hic aui ſui Aſtyagis iuſſu expoſitus eſt, quòd per ſomnium ex liberis filiæ, quam unicam habebat, uitem enatã uidiſſet, cuius palmite omnis Aſia obumbraretur. Hic dum exponitur (mirum) à cane fœmina aliquãdiu lactatus eſt: tandẽ à regio paſtore educatus, fatis uolentibus, in Perſarum regem adſumptus eſt. Quibus cum diu imperaſſet, à Tomyri Scytharum regina cum ducentis millibus Perſarum cæſus eſt, ut auctores ſunt Herodotus & Iuſtinus. Dictus porrò Cyrus eſt à Cyro flumine, quod per curuam

uam Perſiam fluit, ut ſcribit Strabo lib. 15. Huius Cyri hiſtoriam ſcripſerunt Xenophon philoſophus octo uoluminibus. Herod. & Iuſtinus lib. 1. Fuit & Cyrus poëta, præfectus prætorij Theodoſij iunioris, deinde Patricius ob ingenium factus, fauente magnoperè Eudoxia imperatoris uxore, quæ poëtas & carmina ualde diligebat, eius etiam opera, cùm ageret Hieroſolymis præſul ad extremum factus in Cotyleo Phrygiæ, peruenit uſq; ad Leonem imperatorem. Auctor Suidas.

Cyteorum Ptolem. Cotyorum Plinio, Cappadociæ oppidum, hodie Cecino.

Cythera, in Laconico ſinu inſula eſt, de qua Plinius lib. 4. cap. 12. ſic ſcribit, Cythera, inquit, cũ oppido in Laconico ſinu, antea Porphyris appellata. Hæc ſita eſt à Maleæ promontorio V. M. paſſ. ancipiti, propter anguſtias ibi nauiũ, ambitu Hæc Plinius. Heſiod. in Theogonia tradit, Venerem ab oppido Cytheream cognominatam: Seruius autem ab inſula cognominatã tradit.

Cytheris, meretrix, à Cornelio Gallo poëta adamata, quæ alio nomine Lycoris dicitur. Vide ſuprà in dictione CORNELIVS GALLVS.

Cythnos, inſula una Cycladum, ut ſcribit Pomp. li. 2. Huius meminit Ouidius 7. Metamorph.

Florentemq; Syron, Cythnon planamq; Seriphon.

Cytis, inſula Arabiæ, ubi topazius lapis inuenitur. Plin. lib. 6. cap. 29.

Cytorus, Paphlagoniæ mons buxo abundans, quem Macedoniæ eſſe magno errore credidit Seruius apud Virg. 2. Geor. Ab hoc, quæ buxea ſunt, Cytoriaca dicta.

Ouid. 4. Metamorph. *Sæpe Cytoriaco diducit pectine crines.* Sed lib. 6. aliter, *Vtq; Cytoriaco radium de monte tenebat.* Oppidum aliquando Sinopenſium emporium fuit, ſic à Cytoro Phryxi filio dictum, ut auctores ſunt Strabo, & Stephanus.

Cyzicum, Bithyniæ nobilis ciuitas: nomen (inquit Pomponius lib. 1.) Cyzicus indidit, quem à Minyis imprudentibus, cùm Colchos peterent, fuſum acie cæſumq; accepimus, Hactenus Mela. Hæc ciuitas arce, mœnibus, portu, turribus marmoreis Aſiaticæ plagæ litora illuſtrat, ut ſcribit Florus in bello Mithridatico, lib. 2. Libera illa aliquando, & agri diues, multoq; in honore à Romanis habita. Lege Strabonem lib. 12. De Cyzico Valerius Argonaut. lib. 2.

Nec procul ad tenuis ſurgit confinia ponti
Vrbs placidis demiſſa iugis, rex diuitis agri
Cyzicus, &c.

De morte Cyzici regis lege Valerium lib. 3. Argonauticõn, & Hermolaum ſuper cap. 32. lib. 5. Plinij.

DACIA, Scythiæ pars, & portio Thraciæ. Hæc à Septentrione parte Sarmatiæ, à Meridie Danubio terminatur, ut Plinius & Ptolem. ſcribunt. Cuius populi, Daci dicuntur, qui olim Daui appellati ſunt, ut ſcribit Strabo lib. 10. atq; inde plurimi apud Athenienſes Daui, & Getæ ſerui appellati. Vulgò Dennemarck.

Dadicæ, populi Scytharum ex parte Aſiæ, ut Herod. ſcribit lib. 4.

Dædala, oppidum eſt in confinio Lyciæ & Cariæ, ut ſcribit Plin. lib. 5. cap. 27.

Dædalus, Athenienſis, clarus architectura, Telen puerum diſcipulũ ſuum interemit ob inuidiam, q; figuli rotam reperiſſet, et ſerrã inuenta ſpina piſcis ad eius ſimilitudinem formatã, ob quam rem actus in exilium, uenit in Cretam, in Minois regis amicitiam, eiq; Labyrinthũ conſtruxit. Paſiphaë quomodo cum tauro concũberet incluſa ligno monſtrauit: quam ob cauſam inde aufugit in Siciliam, aptatis alis Icaro filio, qui cadens, mari nomen dedit. Minoë igitur eum perſequente bello, à Cocalo rege ſpecie colloquij in Thermis retẽtus eſt, donec æſtu ſuffocaretur. Hæc Diodorus libro 5. Ex huius artificis excellentia natum prouerbium, ut clara opera, Dædala appellẽtur, ut Virg. Dædala tecta.

Dætor, uir Troianus apud Homerum.

Dahippus, ſtatuarius nobilis, cuius opera enumerat Plinius lib. 34. cap. 8.

Daï, Perſarum populi, omnes paſtores, Herod. lib. 1.

Dalmatia, regio Illyrica ad mare Adriaticum ſpectans, contermina Liburniæ, uerſus Occaſum: à qua Dalmatæ populi, (qui ut ſcribit Florus) plerunq; in ſyluis degunt, inde ad latrocinia promptiſsimi. Ii ab Auguſto Cæſare domiti fuêre, ut ſcribit Appianus. Dalmatia plurimũ auri profert, ut ſcribit Plin. lib. 33. cap. 4.

Damaſcene, Syriæ pars, quæ & Cœle & Meſopotamia dicitur, circa Libanum, ſic dicta à Damaſco, clariſsima ciuitatum. auctor Pomponius Mela lib. 1.

Damaſcius Sigiæus, hiſtoricus, Herodoti tempore ante bellum Peloponneſiacum, ſcripſit de rebus in Græcia geſtis: præterea de maioribus eorũ, qui ad Troiam

profecti ſunt, et de poëtis et ſophiſtis, aliaq; complura, ut auctor eſt Suidas.

Damaſcus, Syriæ urbs, à qua Damaſcene regio dicta. De Damaſco ſic Strabo lib. 16. Damaſcus (inquit) urbs eſt inſignis, omnium ferè nobiliſſima, quæ in ea ſunt regione, Perſiæ uicina.

Damaſithymus, unus fuit è ducibus Xerxis Perſarum regis, teſte Herodoto lib. 7.

Dameas, nobilis ſtatuarius, auctore Plin. li. 34. ca. 8.

Damianus Epheſius ſophiſta nobilis, circa M. Antonini principis tempora, diuitijs ac potentia inter ſuos præditus, uiros doctos liberalitate proſecutus eſt: eloquentiæ quoq; genus ſecundum naturam imitatus. auctor Philoſtratus in Sophiſtis.

Damœtas, nomen paſtoris Theocrito & Virg.

Damō & Pythias, Pythagorei, hoc animo (inquit Cicero) inter ſe fuerunt, ut cùm eorū alteri Dionyſius tyrannus diem necis deſtinaſſet: & is qui morti addictus eſſet, paucos ſibi dies, commendandorum ſuorum cauſa poſtulauiſſet, uas factus eſt alter ſiſtendi eius: ut ſi ille non reuertiſſet, moriendum eſſet ipſi: qui quū ad diem ſe recepiſſet, admiratus eorum fidem tyrannus, petiuit ut ſe ad amicitiam tertium adſcriberent. Hæc Cicero li. 3. de Officijs. Meminit & Valerius de amicitia.

Damophila, Græca mulier, uxor Pamphili, ſocia Sapphûs poëtriæ, poëmata multa conſcripſit, partim amatoria, partim in Dianæ laudes, ut eſt auctor Philoſtratus in uita Apollonij.

Damophilus, ſophiſta, quem nutriuit Iulianus conſul,

ſul,ſub M. Antonino principe: ſcripſit ad Lolliũ Maximum de uita Priſcorum,& quædam alia. Suidas.

Damoſtratus,philoſophus,ſcripſit de piſcibus libros XX. Suidas.

Damoxenus, Athenienſis comicus,cuius fabulæ nonnullæ memorantur ab Athenæo in Dipnoſophiſtis.

Damyndas,uir fuit Macedo,teſte Plutarcho.

Danaë,Acriſij regis Argiuorum filia, quam dicunt Iouem in auri guttam conuerſum compreßiſſe. Ouidius lib.2. de Triſtibus.

Quid Danaën Danaësq; nurus, matremq; Lyæi.

Danaus,Beli filius, in Aegypto regnauit:is quinquaginta filias habuit, quæ maritos ſuos interfecerunt; de quibus diximus in dictione BELVS. Is Danaus puteos dicitur inueniſſe,ut eſt apud Plinium lib.7.cap.56.

Dantes,poëta Florentinus,regũ & principum amicitijs clarus,cuius uitam ſcribit Volaterranus lib.12.

Dantiſcũ,Poloniæ oppidũ,ad Viſtulam fluuium, aduectis mercibus clarũ & opulentũ, ut notat Vadianus.

Danubius,inquit Plinius lib.4.cap.12.ortus in iugis Arnobiæ montis Germaniæ,ex aduerſo Rauraci Galliæ oppidi, multis ultra Alpes millibus, ac per innumeras lapſus gentes Danubij nomine, immenſo aquarũ auctu, et unde primum Illyricum alluit, Iſter appellatus ſexaginta amnibus receptis,medio fermè numero eorum nauigabili, in pontum uaſtis ſex fluminibus euoluitur. Hactenus Plinius. De Danubio ſic Dionyſius:

Arnoba mons Iſtro pater eſt,cadit Arnobæ hiatu
Flumen,in Eoos autem conuertitur axes,

Euxinoq; ſalo prouoluitur, ora per æquor
Quinq; uomunt amnem, &c. Ammianus quoq; lib. 22. Amnis (inquit) Danubius oriens prope Rauracos montes, limitibus Rheticis per latiorem orbem protenſus, ac ſexaginta nauigabiles penè recipiens fluuios, ſeptem oſtijs per hoc Scythicum latus erumpit in mare, &c. Hunc ſecundum poſt Nilum facit Auſonius: Et Ouidius lib. 4. de Ponte, ubi de Scythiæ fluminibus. Vulgò Donauu.

Daphne, Penei fluminis filia, Phœbo adamata, ac in Laurum conuerſa. De qua Ouidius Metamor. lib. 1. & Aphthonius ſophiſta. Daphne altera, filia Tireſiæ uatis quæ Thebis captis miſſa eſt Delphos, ut uaticinium diſceret. Itaque ēdidit uarij generis reſponſa, cuius ex uerſibus Homerum ferunt multa mutuatum fuiſſe. Hæc Diodorus lib. 5.

Daphnis, à poëtis puer formoſiſsimus, & Mercurij filius deſcribitur. Paſtor autem fuit qui carmen Bucolicum inuenit, in Sicilia boum armenta multa poſſedit, poſtremò captus luminibus, quòd ebrius cum aliena fœmina congreſſus eſſet, ut prædictum ei fuerat à Nympha. Auctor Suidas.

Daradus, fluuius Lybiæ Ptolem. hodie Darat.

Dardanus, Electræ Iouisq; filius, fratrē habuit Iaſiū, quo interfecto, è Coriti ſede Ethruriæ, q̄ nunc Cortona eſt, in Samothraciam uenit, irā fugiens populorum.

Dardania à Dardano, ut ſcribit Strabo li. 13. & Ouidius lib. 1. Triſtium.

Dares, Phrygius hiſtoricus, ſcripſit bellū Troianum

Græcè, in quo ipſe militauit, ut ait Iſidorus, primus ferè hiſtoricorum, qui tandem capto Ilio, cũ Antenoris factione remanſit, ut ſcribit Corn. Nepos, qui opus eius è Græco in Latinũ ſermonẽ cõuertit, dicauitq; Salluſtio. Eſt et Dares apud Vir. li. Aen. 5. cũ Entello cõgreſſus.

Daridæus, rex Perſarum, temporẽ Apollinis Tyanei, id eſt, tempore Tiberij, Caij, & Claudij imperatorum, ut ſcribit Philoſtratus in eius uita.

Darij, Perſarũ reges, de quibus paßim apud hiſtor.

Dariorigum, Galliæ urbs Ptolem. Vulgò Vannes.

Daruernum, Ptolem. Britanniæ inſulæ portus, unde in Galliam traijcitur.

Darus, Pannoniæ inferioris, id eſt, Vngariæ fluuius, Ptolem. Drauus, alijs dicitur, Vulgò Mora.

Daſcylos, Bithyniæ oppidum, Plinio & Pomponio lib. 1. Ptolem. & Strabo Daſcylium nominant, & iuxta lacum Daſcyliticum, hodiè Diaſquillo.

Daſſaretæ, Thraciæ popul', quos à tergo Epiro iunctos, Plin. ſcribit. De his Mela lib. 2. in deſcrip. Thrac.

Daſcylus, fuit Gygis regis pater, Herod. li. hiſt. 1.

Dates, unus fuit è ducibus Darij, qui teſte Herodoto lib. 6. apud Marathonem uictus eſt.

Daulia, uel Daulis, oppidũ Phocidis, ſub ditione Terei regis Thracũ: unde Philomela dicitur Daulias auis Ouidio: Deflet Threicium Daulias ales Itym.

Dauni, Italiæ populi, à Dauno duce Diomedis ſocero uicti. Horum oppidum eſt Salapia, Annibalis meretricio amore inclytum, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 11.

Daurifes, unus è ducibus Darij, qui in Carijs ceciderunt,

runt,teſte Herodoto *circa finem libri* 6.

D*auriſes,*Herodoto *lib.* 5.*unus ex Darij ducibus for tiſsimus,qui inſidijs à Carijs cæſus eſt.*

Decapolis,*ſiue Decapolitana regio Syriæ, Iudæa propinqua:ſic dicta à numero oppidorum,ut Plinius libro* 6.*cap.*18.

Deceates,*Ligurum populi.Clariſsimos Ligurum fuiſſe* Salyos,Deceates *&* Oxibios,*ſatis ex* Strabone,Plinio,*&* Floro *conſtat.*

Decius,*ſub Valerio & Cornelio* COSS. *Tribunus mil.Idem bello Latino conſul Manliũ Torquatũ collegam habuit,in quo bello dum ſeſe hoſtibus obijceret cecidit.Huius filius* P. Decius *de Samnitibus triũphauit. Poſtremò conſul cum* M.Fabium *collegã haberet in bello aduerſus cõſpirantes Gallos,Samnites,Vmbros,Tuſcos,patris exẽplũ imitatus,occubuit.Auct.* Cæcilius.

Decoontes,*Herculis filius ex Megara filia Creontis* Thebani,*ut eſt auctor* Homerus *in* Odiſſea.

Deianira,*filia fuit* Oenei *Aetoliæ regis,cuius regia* Calydon *erat.Hæc adeò formoſa erat,ut multos procos haberet:tandem* Acheloo *deſponſata eſt primò,deinde* Herculi. *Ita nuptiarum gratia ortum eſt inter eos certamen:ſed* Acheloo *uicto,Herculi ceſsit.Perottus.*

Deidamia,*filia Lycomedis regis Scyri,ex qua Achilles habitu muliebri apud Lycomedẽ latẽs genuit Pyrr.*

Deioces,*Medorum rex,Phraortæ filius,teſte* Hero.

Deiopeia,*Nymphæ nomen eſt, apud* Virgilium *lib. Aeneid.*1. *Sunt mihi bis ſeptem,&c.*

Deiotarus,*Gallatiæ rex à ſenatu, iuuante* Pompeio, *factus,*

factus, in bello ciuili eius poſtea partes ſequutus, poſt pugnam Pharſalicam domum ſe recepit. Deinde ad Cæſaris clementiam confugiens, bella gerenti ſubſidia miniſtrauit. Quare ab ipſo rex dimiſſus, uerùm parte regni tantùm mulctatus fuit. Tandem accuſatus à Philippo quodã quòd Cæſari apud ſe diuertenti inſidias ſtruxiſſet, à Cicerone defenditur, luculẽta illa pro Deiotaro rege oratione. Auctor Pædianus. Fuit & Deiotarus alter Adramyttenus, ludi literarij magiſter, apud Gargara Troadis, ut ſcribit Stephanus.

Deiphobe, nympha, filia Glauci dei marini.

Deiphobus, Priami & Hecubæ filius.

Deiphyle, Adraſti filia, Diomedẽ recepit, qui in bello Troiano uirtute primus poſt Aiacem & Achillem ab Homero ſcribitur.

Deiphylus, Stheneli filius Capanei amicus obſequentiſsimus, teſte Homero lib. Iliad. 5.

Deipites, uir Troianus, quẽ Vlyſſes in bello interemit, teſte Homero.

Deipyrus, unus ex principibus iuuentutis Græcorũ, teſte Homero lib. Iliad. 8.

Delminiũ, Ptolemæo urbs Dalmatiæ, hodie Demna.

Delos, inſula Cycladarum clariſsima, & media, ubi Apollo & Diana dicuntur nati: undè uocantur Delius & Delia. De Delo ſic Cicero in Verrem 3. Proditũ eſt (inquit) memoriæ ac literis, Latonam ex longo errore & fuga grauidam, & iam ad pariendum uicinam, temporibus exactis fugiſſe Delum: atque ibi Apollinem, Dianamq; peperiſſe: qua ex opinione hominum, illa inſula

ſula eorum deorum ſacra putatur: tantaq; eius auctoritas religionis & eſt, & ſemper fuit, ut ne Perſæ quidẽ, cùm bellum toti Græciæ, dijs, hominibúſque indixiſſent, & mille numero nauium claſſem ad Delum appuliſſent, quidquam conarentur aut uiolare, aut attingere. Hæc ille.

Delphi, tam pro oppido, quàm oppidanis multitudinis tantùm numero: ſicut Gabij, Leontini, Puteoli. Eſt autem ciuitas in Bœotia, iuxta Parnaſſum, dicta à Delpho Neptuni filio. Delphis oraculum fuit in Phocide, undè & Delphicus Apollo dictus.

Delta, Aegypti locus eſt; de quo ſic Hircius ſcribit libro 4. bellorum ciuilium: Locus eſt (inquit) ferè regionum illarum nobiliſsimus, non longè ab Alexandria, qui nominatur Delta: quòd nomen à ſimilitudine literæ cœpit. Nam pars quædam fluminis Nili, deriuata inter ſe duobus itineribus, paulatim medium inter ſe ſpacium relinquens, diuerſiſsimo ad littus interuallo à mari adiungitur. Hactenus ille.

Demades, orator Athenienſis, plurimum potentia et opibus ualuit: quòd nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Remp. quæreret, ingẽtes diuitias per luxum ac libidinem perdidit. Cumq; eſſet ætate confectus, & luxu ſimul & auaritia perditus, in eum ſolebat Antipater cauillari, nihil ei, ſicuti & cæſis uictimis, præter linguam ſupereſſe. Cicero hunc nihil ſcripſiſſe auct. eſt. Plura apud Plutarchum in uita Demoſthenis.

Demaratus, Lacedæmoniorum dux, cùm exularet apud Athenienſes, belliq; contra patriam cerneret apparaparā

paratum, plus ſe debere patriæ, quàm Athenienſibus exiſtimans, clam Lacedæmonios certiores fecit. Fuit & Demaratus Tarquinij Superbi pater, qui Corintho in Ethruriam ſe recepit, quòd Cypſelum tyrannum ferre nō poſſet, ut ſcribit Cicero in Tuſcul. quæſt. lib. 5. Hunc Demaratum uixiſſe temporibus Philippi Macedonis: auctor eſt Plutarchus in uita Alexandri.

Demetrius, Antigoni Macedoniæ regis filius, cognomento Poliorcetes. Hic poſt Alexandrum præter alios Macedonas nomine ac uirtute clarus, tranſmiſſo Euphrate, Babyloniam occupauit. Athenas Caſſandri, Ptolemæiq; imperio liberauit: Cyprū, uicto Ptolemæo, bello nauali recepit: Pyrrhum ab oppugnatione Theſſaliæ repreſſit. Poſtremò cùm bellum aduerſus Antiochum ſuſcepiſſet, infeliciter pugnans in eius poteſtatem uenit: Cherſoneſiq; ab eo cuſtodiæ traditus eſt, permiſſo tamē ei regio ſumptu, molliq; uictu, uenationibus, omnibusq; uoluptatibus: quibus ille uſus, minimùm de ſalute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit; ex quo perijt. Cum M. Antonio comparatur à Plutarcho in Parallelis. Demetrius item Phalereus, Theophraſti auditor. Cic. in Bruto, Demetrius Phalereus (inquit) eruditiſſimus ille quidem omnium horum, ſed non tam armis inſtitutus, quàm palæſtra: itaq; delectabat magis Athenienſes, quā inflammabat: proceſſerat enim in ſolem & puluerem, non ut è militari tabernaculo, ſed ut è Theophraſti doctiſſimi hominis umbraculis. Hic primus inflexit orationem, eamq; mollem teneramq; reddidit: & ſuauis ſicuti fuit, uideri maluit, quàm grauis, &c. Demetrius alius,

præter dictos, Syrus Ciceronis præceptor, ut ſcribit ipſe in Bruto: Eodem tempore (inquit) Athenis apud Demetrium Syrum ueterem, & non ignobilem dicendi magiſtrum, exerceri ſolebam. Poſt à me Aſia tota pera grata eſt, cum ſummis quidem oratoribus, cum quibus exercebar. Hæc ille.

Democêdes, Crotoniata medicus illuſtris, qui cùm inter Darij captiuos eſſet, & Darius ipſe ob inuerſum pedem grauiter ægrotaret, ita ut iam ſeptem noctes inſomnes exegiſſet: nec à medicis ſuis uel parum iuuaretur: ductus in medium Democedes, uinctus compedibus, Darium penitus liberauit, & deinde maximo in honore apud regem & Perſas omnes habitus eſt. Auct. Herodotus. lib. 4.

Demochares, orator Athenienſis, Demoſthenis ex ſorore nepos, miſſus cum alijs ad Philippum regem legatus, expoſitis mandatis, petenti regi, quid gratum Athenienſibus facere poſſet, reſpondit: Suſpende te. Indignātibus ob eam rem cæteris, rex dimiſit incolumem: uos (inquiens) cæteri renunciate Athenienſibus, quos cenſeant ſuperiores, qui talia dicunt, an qui audiunt patienter? Hæc Seneca libro tertio de Ira. Hic etiam hiſtoriā earum rerum quæ geſtæ erant ſua ætate Athenis, non tam hiſtorico, quàm oratorio genere conſcripſit. Auct. Cicero in Bruto.

Democides, medicus qui Polycratem, Samiorum tyrannum, curauit talentis duobus: ſcripſitq; librum de medicina. Suidas.

Democles, adulator quidam dixit Dionyſio tyranno,

no, quòd uitam beatiſsimam uiueret. Tyrannus autem ut beatitudinē ſuam illi declararet, induit eum habitu regio, & menſam copioſè paratam ei adpoſuit ſed ſuper caput eius adpendit, tenui filo gladium diſtrictum. Tunc Democles tyrannicam uitam miſeram eſſe intellexit Valerius.

Democoon, fuit nothus Priami, qui uelociſsimos patris equos apud Abydum cuſtodiebat: hunc Vlyſſes in bello interemit, ut eſt apud Homerum lib. Iliad. 4.

Democrates, architectus Alexandri, qui Alexandriam metatus eſt. Fuit & Democrates Athleta, qui facto in ſtadio circulo conſiſtens, à nullo dimoueri poterat. autor Aelianus de uaria hiſtoria. Fuit & Democrates, medicus, qui teſtis citatur à Plinio.

Democritus, Abderites, ut auctor eſt Diogenes, Pythagoræ imitator, non tamen auditor: cùm duos haberet fratres maiores natu, ab eis diſcedens hæreditatem ſuam accepit, quam in pecuniam redactam, breui tempore peregrinando abſumpſit. Nam primùm ad Aegypti ſacerdotes contendit, ab illis Geometriam accepturus. Inde rubro mari emenſo, à Chaldæis, & (ut quidam uolunt) ad Gymnoſophiſtas, in Indiam penetrauit. Poſtremò Athenas rediit ad Socratem, ubi ſe gloriatur ignotū omnibus fuiſſe. Veni (inquit) Athenas, & nemo me nouit. Quod dictum refert Cicero ut ſapientis uiri, & gloriam ſpernentis.

Demodocus, fuit cytharœdus quem Homerus libro Odyſſeæ 8. inducit in conuiuio Alcinoi regis Phæacum cytharam pulſantem et ſimul canentem, ut eſt apud Vir

gilium 1. *Aeneid in conuiuio* Didonis, *Cythara crinitus* Iopas *Perſonat aurata.*

Demolchus, *Syracuſanus comicus*, Epicharmi *medici filius, docuit fabulas* XIIII. *lingua Dorica. Suidas.*

Demonax, *fuit Adriani temporibus philoſophus, qui non ut pleriq; ſolitudinem ſectabatur, ſed nihil potius habuit, aut putauit inter homines amicitia: omnemq́; hominem ſibi familiarem exiſtimabat: nullum ſibi unquã uiaticum præparauit: ſed quum eſuriret, quã proximã domum apertam uidebat, in eam ingrediebatur, & uictum ibi quæritabat. Centenarius deceßit, elatus publico ſumptu.* Apud Lucianum,

Demonica, *mulier, quæ auri auiditate urbem Epheſum Brenno duci prodidit, ut eſt auct.* Plutar. *in Paral.*

Demophon, *uel* Demophoon, *filius* Theſei & Phædræ, *ad Troiam profectus: qui inde rediens tempeſtate delatus eſt in* Thraciam: & à Phyllide, *loci regina, hoſpitio exceptus eſt, cõiugioq; iunctus: deinde profectus eſt* Athenas, *adfirmans ſe breui reuerſurum, quod quũ non faceret, Phyllis amoris impatientia ſe laqueo ſuſpendit: ut eſt apud* Ouid. *in Epiſt olis. uide* PHYLLIS.

Demopolis & Neocles, *Themiſtoclis filij, quũ apud Athenienſes mentionem feciſſent legum, quæ aduerſus exules latæ erant, à paternis inimicis lapidibus obruti ſunt.* Cælius, *cap.* 12. *lib.* 8.

Demoſthenes *Athenienſis orator, Græcorum oratorum longè princeps: cuius uitam ſcripſit* Plutarchus. *Eſt &* Demoſthenes *dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco apud* Thucydidem. *Fuit item* Demoſthenes

alius

alius, genere Thrax grammaticus, qui Iliada Homeri, & Heſiodi Theogoniam in proſam orationem conuertit. Suidas.

Derbices, *populi ſunt iuxta Caucaſum montem: hi ſupra Stoicam ſeueritatem minimum quodque delictum pœna capitis puniunt, terram uenerantur, fœmineum animal neq; edunt, neq; ſacrificant: qui* LXX. *annos excesserunt iugulant, cognatorũ carnes uorant, anus ſtrãgulant, deinde ſepeliunt: citra ſeptuagesimum annum obeuntes non edunt, ſed humant, ut lib. 2. Strab. ſcribit.*

Dercyllus, *unus è præfectis Pyrrhi, teſte Plutarcho.*

Derſæi, *Herod. lib. 7. populi ſunt Thraciæ, per quos Xerxes iter fecit.*

Derſes, *populi Græcorum in litoribus Thraciæ, ut oſtendit Herod. lib. 7.*

Dertona, *Taurinorum urbs Ptolem.*

Deruſæi, *fuerunt oratores Perſici, teſte Hero. li. 6.*

Deua, *fluuius Britanniæ Ptolem.*

Deuana, *Ptolemæo, urbs Britanniæ inſulæ: alio nomine, Duana caſtra.*

Deucalion, *Promethei filius, rex Theſſaliæ, cũ Pyrrha Epimethei filia matrimonio iunctus. Is poſt diluuium dicitur humanum genus reparaſſe: de quo infrà in dictione* PYRRHA.

Dexippus, *Herennius appellatus, orator Athenienſis ſub Valeriano, uſq; ad Aurelianum. Fuit & Dexippus Cous medicus, diſcipulus Hippocratis: ſcripſit de medicina librum unum, & de prognoſticis. Suidas.*

Dia, *inſula eſt una è Cycladibus, Plin. cap. 12. lib. 7.*

Diagoras, Mileſius philoſophus & poëta Melicus poſt Pindarum & Bacchylidem, quem Democritus ob phyſiognomiam, cùm ſeruus eſſet, emit mille drachmis, ut diſciplinis erudiretur. Vocatus eſt ἄθεος, quòd nullos deos eſſe putaret. Sic præterea myſteria contempſit, ut etiam ea ſectantes auerteret. Quare ab Athenienſibus pulſus eſt, qui talentum polliciti ſunt ijs, qui eum interfeciſſent. Suidas. Huius Diagoræ meminit Cicero libro primo de Natura deorum: Quid Diagoras, Atheos qui dictus eſt, poſteaq; Theodorus, nonne aperte deorum naturam ſuſtulerũt? Diagoras item Rhodius gaudio exanimatus, de quo ſic ſcriptum eſt apud Gellium cap. 15. lib. 3. Is Diagoras treis filios adoleſcentes habuit, unum pugilem, alterum pancratiaſten, tertium luctatorem: eosq; omnes uidit uincere, coronariq; eodem Olympiæ die: & cùm ibi eum tres adoleſcentes amplexi, coronis ſuis in caput patris poſitis ſuauiarentur: cumq; populus gratulabundus flores undique in eum iaceret, ibi in ſtadio inſpectante populo, in oculis, atq; in manibus filiorum animam efflauit. Hæc Gellius. Huius Diagoræ meminit & Cicero Tuſcula. quæſt. lib. 1.

Diana, filia Iouis & Latonæ, ſoror Apollinis aut Phœbi, Dea dicitur uenationis & uirginitatis. Eſt & Diana fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis, Ptolemæus. De quo apud Pomponium Melam.

Dias, Sophiſta Epheſius Philippi Macedonis tempore, ponitur à Philoſtrato.

Dibutades Sicyonius. primus fuit figulus Corinthi, qui ex creta docuit fingere: primusq; perſonas tegularum

rum extremis imbricibus impoſuit. uide Pli. li. 37. ca. 2.

Dicæarchus, Siculus è Meſſana, Ariſtoclis auditor, philoſophus, orator & geometra: ſcripſit de republica Spartiatarum, quē librum quotannis prælegere in loco publico cautum eſt, iuuenesq; auditum conuenire. Huius Dicæarchi multis locis meminit Cic. Fuit item alter Lacedæmonius grammaticus, Ariſtarchi auditor. Suidas.

Dicæogenes poëta, ſcripſit Tragœdias & Dithyrābos. Auctor Suidas.

Dicte, Ptolemæo & Straboni, mons Cretæ. Dictæus mōs eſt Cretæ inſulæ, inquit Seruius: in quo Iupiter nutritus eſt. Hæc Seruius enarrans locum Virgilij lib. Georg. 2. Ante etiam ſceptrum Dictæi regis, &c.

Dictynna, Dianæ epitheton: ſic enim dicta eſt à retibus uenatorijs quæ inuenit, ut notant grammatici. Eſt & Dictynna, Cretæ inſulæ urbs, à qua mons Dictynnæus dictus Straboni.

Dictys, Cretenſis hiſtoricus, apud Suidam. Fuit & Dictys piſcator quiſpiā, qui Perſeū educauit. de quo Statius li. 5. Fluctiuagus uolucrē comedebat Perſea Dictys.

Dido, quæ Eliſa proprio nomine dicebatur, quod interpretatur uirago. quia fortiter fecerit: ſeipſam potius interimere, quàm libidini indulgere uolens. Hæc fuit Deli filia, regis Tyri. Vide Virg. li. 4. Aeneid.

Didymaon, armorū artifex eximius. De quo Virg. 5. Aeneid. Et clypeum efferri iuſſit Didymaonis artes, Neptuni ſacro Danais de poſte refixum.

Didyme, inſula Siculi maris inter eas, quas Aeolidas uocant, Pomponio numeratur lib. 2.

Dinarchus Corinthius, iuſſu Polypercontis iugulatus eſt. auctor Plutarchus.

Dindyma, mons in Phrygia, ubi colebatur Cybele magna mater Deûm, quæ ab eo dicitur Dindymena. Virgil. lib. 9. Aeneid.

O ueræ Phrygiæ (neq; enim Phryges) ite per alta
Dindyma, ubi aſſuetis biforem dat tibia cantum:
Tympana uos, &c.

Dinocrates Meſſenius, Romæ in cõuiuio temulentus muliebri ſaltauit habitu, poſtera die quum ab Achæorũ imperio Meſſanam ad defectionem ſolicitare uellet, peteretq; propterea præſidium à Tito Flaminio, de his, reſpondit Flaminius, uidebimus. Te uerò miror uina tractare, ſaltare, & fœminam mentiri poſſe, quum res huiuſmodi moliri audeas. Plutarchus in Philopœmene.

Diocleus, Orſilochi filius teſte Homero habitabat in Phæra, loco inſigni.

Diocles Athenienſis, comicus poëta antiquus, cuius fabulas nõnullas commemorat Athenæus. Diocles item medicus Caryſtius, Darij Hiſtaſpis tempore, reliquit & ipſe commentarios. Suidas.

Diodorus, cognomento Chronus, dialecticus ex Iaſſo Aſiæ ciuitate fuit, ut Strabo eſt auctor, Platonis tempore, Euclydemq; audiuit. Dictus Chronus ab Apollonio Chrono eius præceptore, cuius ut famam obſcurauit, ita & cognomẽ uſurpauit. Dialecticus etiam appellatus, quòd (ut ait Laërtius) primus inuolutum diſſerendi genus inuenerit. Hic apud Ptolemæum Soterem commorans, cũ olim inter epulas à Stilpone ſermones quoſdam

dam dialecticos propoſitos extẽplò nequiuiſſet exolue-re, & ob id à rege per iurgium Chronus appellatus eſ-ſet, conuiuiũ deſeruit, ac edito per ociũ ſuper ea propo-ſitione libro, ex animi mœrore extinctus eſt. Auct. Dio genes Laërtius. Diodorus Stoicus, Ciceronis præce-ptor in dialecticis, ut in Bruto ſcribit ipſe: Eram (in-quit) cum Stoico Diodoro: qui cùm habitauiſſet apud me, mecumq́; uixiſſet, nuper eſt domi meæ mortuus: à quo cùm in aliјs rebus, tum ſtudioſiſſimè in dialectica exercebar, quæ quaſi contracta & adſtricta eloquen-tia putanda eſt, &c. Diodorus, Comicus poëta, cuius Co mœdias enumerat Athenæus.

Diodorus Alexandrinus, filius Pollionis Philoſophi eius, qui cõpoſuit Dictionarium Atticũ, floruit Adria-ni temporibus. Suidas.

Diodoros præterea duos è Lydia Tyberij tempore Strabo cõmemorat, ambos oratores. Diodorus Siculus ſcripſit hiſtoriam, quam Bibliothecam inſcripſit. conti-net autẽ res Romanas & uarias in libris XL. ut Sui-das teſtatur, qui dicit eũ floruiſſe ſub Auguſto. Diodo-rus, Tarſenſis præſul, cuius meminit Hieronymus.

Diogenes Cynicus, Synopeus, ut ſcribit Suid. Pythi-am conſuluit, quónam modo poſſet excellere: reſpõdit, Si nũmos adulteraret. Quo ille facto patria expulſus, Athenas uenit: Antiſthenemq́; philoſophum audiuit, ſe-ctam inſtituit Cynicam. Item ſenex à Scytalo pirata ca ptus, uenũdatusq́; Xeniadi Corinthio fuit: à quo (ut ait Macrobius) interrogatus quid artis nouiſſet, Scio (in-quit) liberis hominibus imperare: tunc eum manumiſit,

eiq; liberos ſuos ad erudiendum tradidit, apud quē Diogenes uiuere uoluit, quum poſſet ab amicis redimi. Huius uitam ſcripſit Diogenes Laërtius. Diogenes Babylonius multò poſt Sinopēſem, præceptor Antipatri: de quo Cic. de Officijs multa. Diogenes Laertius, hiſtoricus ſcripſit de uita & moribus philoſophorum.

Diogenianus, ex Heraclea grammaticus ſub Adriano principe, ſcripſit Dictionarium per ordinem literarum, multaq; alia in arte grammatica. Suïdas.

Diognetus, ſcriptor fuit itinerum Alexandri, quem Plin. lib. 6. ſe ſequi teſtatur. Alter fuit Diognetus, Clitomachi pater illi' Pœni, q ſucceßit Carneadi. Tertius, pictor ætate Iulij Cæſaris, cuius meminit Capitolin.

Diomeda, Homero Iliad. 9. Phorbantis filia, quam è Lesbo abduxerat Achilles: & cum qua poſt raptam Briſeida dormire conſueuerat.

Diomedes, Tydei filius, qui ad Troiam cum Aenea congreſſus, Venerem adiuuantem Aeneam percußit, ut ſcribit Horatius, Tydidem ſuperis parem. Diomedes alter rex Thraciæ, qui dum equos ſuos humana carne aleret, ab Hercule equis ipſis ad deuorandum obiectus eſt. Ouidius in Ibim.

Vt qui Threicij quondam præſepia regis
Fecerunt dapibus ſanguinolenta ſuis.

Dion Syracuſanus, apud ſuos ciues potentia & facultatibus præditus, Platonem primò Syracuſis audiuit, dū ille apud Dionyſium ageret: apud quē ipſe quoq; in honore fuit. Sed poſtea (quòd eſſet ei propinquus & familiaris) cū ſæpe ad liberandas Syracuſas, tū per ſe, tum

tum per Platonem hortaretur, in ſuſpicionem tyranno uenit: quare in exiliũ actus, Athenas uenit, quo tẽpore Platoni, ludorũ præfecto, impẽſas de ſuo ſuppeditauit. Tandem à Platone (ut creditur) inductus, patriam tyrãnide liberauit, exacto Dyonyſio, ut auct. eſt Plutar.

Dion Caßius, patria Nicæus hiſtoricus, ſcripſit Romanam hiſtoriam libris LXXX. præterea res geſtas Traiani principis, uitã Arriani philoſophi. Auct. Suid.

Dion Pruſieus, Sophiſta & philoſophus, cognomento Chryſoſtomus, prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Traianum plerunq; uixit, cuius fuit familiaris, eodemq; curru dignatus. Scripſit pro Homero cõtra Platonem libros IIII. De uirtutibus Alexandri Magni decem. Præterea an mundus eſſet interiturus. De comæ laudibus. De laudibus Herculis. Hæc Suidas.

Dione, mater Veneris. Vnde Dionæus dicitur. Virg. Ecloga 9. Ecce Dionæi proceßit Cæſaris aſtrum.

Dionyſiopolis, uel Dionyſopolis, ut ſcribit Plinius cap. 11. lib. 4. urbs eſt Thraciæ, auctore eodem Plinio, & Pomponio Mela. lib. 2.

Dionyſios, Siciliæ tyrannos, patrẽ et filium, Trogus lib 20. & 21. deſcribit, ac prius patrẽ, in hanc ſententiã: Dionyſius è Sicilia, Carthaginienſibus pulſis, occupatoq; totius inſulæ imperio, grauẽ hoſtem, ociũ regno ſuo, periculoſamq; deſidiã tanti exercitus ratus, copias in Italiam traiecit, ut & militũ uires cõtinuo labore acuerentur, et regni fines propagarentur. Prima illi militia aduerſus Græcos, qui proxima Italiæ littora tenebant, fuit: quibus deuictis finitimos quoſq; aggreditur, omneſq;

omnesq; Græci nominis Italiã *poßidẽtes,hoſtes ſibi de-ſtinat: quæ gentes nõ partẽ,ſed uniuerſam ferè* Italiam *ea tempeſtate occupauerãt.* Itaq; Dionyſius Locros pri*us expugnat, deinde Crotoniatas adgreditur, qui Lo-cris auxiliũ tulerãt.* Is itaq; *Dionyſius, quem paulò antè non* Italia,*nõ* Sicilia *capiebat, aßiduis belli certamini-bus,à* Carthaginienſibus *demum uictus, inſidijs ſuorum interficitur.* Hæc Iuſtinus ex Trogo. *Dionyſius filius, natu maior inter fratres, patri militũ fauore ſuccedit: qui initio tyrannidis populũ ſibi liberalitate conciliãs, tria millia captiuorũ è uinculis exire permittit. Tribu-ta inſuper populo per trienniũ remittit,ſublatisq; fra-tribus, ac propinquis quos metuebat, paulatim in cæte-ros graſſatur.* Itaq; *ob crudelitatẽ inuiſus Syracuſanis bello expugnari cœptus, in arcẽ ſe recepit.* Legatos e-*tiã Syracuſanos de pace, contra ius gentium retinuit. tandem ui pulſus ex arce, profugit clam in* Italiam, Lo-*cros conceßit, qui ſub eius erant poteſtate.* A Locrenſi-*bus uerò ignaris* ꝗ *exul eſſet, exceptus ſolitam quoq; in eos exercuit ſæuitiã, ſex annis rapinis, ſtuprisq; omnia complendo.* Deinde *Locrẽſium conſpiratione ciuitate eiectus, in* Siciliã *redijt: ibi Syracuſas ſecuris omnibus, poſt longum pacis interuallũ per proditionem recepit.* Cumq; *grauior eſſet, iterata conſpiratione, duce* Dione *Syracuſano, quum* Corinthiorum *auxilio obſideretur: tunc depoſito imperio arcem Syracuſanis tradidit: atq; in exilium Corinthũ proficiſcitur, ibiq; ludimagiſtrum agens, pueros in triuijs docebat.* Auctor Trogus. *Diony ſius dialecticus è* Bithynia *cõmemoratur* Strab. lib. 11.

Dionyſius Corinthius,ut Suidas ſcribit,ut alij,Afer,ex Byzantio Africæ ciuitate, temporibus Auguſti, ſcripſit Geographiam uerſibus hexametris. Dionyſius Alexandrinus grãmaticus,peruenit ad Traiani tempora, cuius bibliothecæ & epiſtolis præfuit: præceptorem habuit Chæremonem philoſophum: cui ſcholæ Alexãdrinæ olim ſucceßit. Auct. Suid. Dionyſius Mileſius hiſtoricus, ſcripſit res Perſicas, & quæ poſt Darium ſecuta ſunt, aliaq́; à Suida cõmemorata. Philoſtratus hunc pluribus uerbis inter ſophiſtas deſcribit: cũ dicit Adriano principi ob ingenium acceptũ fuiſſe, à quo Satrapes factus, adſcriptusq́; inter equites. Dionyſius Halicarnaſſeus, Auguſti tẽporibus Romanam ſcripſit hiſtoriã, ut Suidas teſtatur: ſcripſit etiã de characteribus antiquorum oratorum. Præterea de cõpoſitione orationis, & elocutione, quomodo fiant Epithalamia, Epitaphia, Panegyrica, quæ Theodorus Gaza in Latinam orationem conuertit. Dionyſius, Heraclionis filius, tyrannus apud Heracleã et Antiochiã regnauit, ut auct. eſt Stra. li. 16.

Dionyſius Areopagita, præſul Athenienſis, Pauli diſcipulus, ut ſcribitur in Actis Apoſtolorum, ſolus Paulo concionante, è philoſophis qui aderant credidit. Hic quum eſſet in Aegypto, quò ſe diſciplinæ cauſa contulerat, uideretq́; Eclipſim nulla ratione, cùm Chriſtus paſſus eſt, unà cum Apollophane ſophiſta, præceptore ſuo, dixit: Aut Deus naturæ patitur, aut mundi machina diſſoluetur. Scripſit ad Timotheũ præſulem Epheſi, de diuinis nominibus libros XII. de Hierarchia cœleſti, de cœleſtibus ordinibus: præterea alia complura opuſcula

ut

ut auctor eſt Suidas Dionyſius, *Corinthiorum præſul ſub* M. & L. Antoninis *doctrina, ſanctitateq́; clarus, ſcripſit epiſtolas quaſdam ualde laudatas, ut auctor eſt* Hieronymus. Dionyſius, *præſul* Alexandrinus, Origenis *diſcipulus, cuius operũ meminit* Hieronymus. Dionyſius *dicitur* Bacchus, *quaſi* Iouis *filius*. Hinc Dionyſia, Liberalia, Bacchanalia.

Diophanes, Mitilenæus *rhetor*, Gracchi *præceptor, ut ſcribit* Cicero *in* Bruto: *Fuit (inquit)* Gracchus *diligentia* Corneliæ *matris à puero doctus, &* Græcis *literis eruditus. Nam ſemper habuit exquiſitos è* Græcia *magiſtros: in eis iam adoleſcens* Diophanem Mitylenæum Græciæ *temporibus illis diſertißimum: ſed & breue tempus ingenij augendi & declarandi fuit.*

Diopœnus & Scyllis, Cretenſes, *antè quam* Cyrus *apud* Perſas *regnaret*, Sicyonem *ſe contulêre, quæ diu fuit officinarum omnium metallorum patria, ſculpendoq́; marmori claruerunt.* Ex Plin. lib. 36. cap. 4.

Diores, *proprium uiri, quem* Turnus *interemit, apud* Virgilium *lib.* 12.

Turnus equo deiectũ Amycum fratremq́; Diorem
Congreſſus pedes, hunc uenientem cuſpide longa,
Hunc mucrone ferit, curruq́; abſciſſa duorum
Suſpendit capita, & rorantia ſanguine portat.

Dioſcorides Anazarbeus, *medicus*, M. Antonij & Cleopatræ *familiaris, ſcripſit libros* XXIIII. τῶν ἁπλῶν φαρμάκων *id eſt, de ſimplicibus medicamentis.* Suidas.

Dioſcorius Miræus, *grammaticus, præfectus prætorij*

rij Leonis Imperatoris: ac præceptor filiorum eius. Auctor Suidas.

Διόσκουροι, id eſt, Dioſcuri, apud Græcos (inquit Cicero lib. 3. De natura deorum) multis modis nominantur. Primi tres qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Ioue antiquiſsimo & Proſerpina nati, Tritepatreus, Eubuleus, Dionyſius. Secundi Ioue tertio nati ex Leda, Caſtor et Pollux. Tertij dicuntur à nõnullis Alco et Melãpus, Emolus, Atrei filij, qui Pelope natus fuit.

Dioſpolis, uide THEBAE.

Dioxippus, nobilis athleta, cuius meminit Plin. Alius eiuſdem nominis poëta comicus, cuius fabulas commemorat Suidas. Alius miles Alexandri Magni, mira fortitudine prouocatus à Corrago milite, item Macedone, claua eum occidit. auctor Aelianus.

Dirce, mulier Babylonia & formoſa, quæ quoniam Palladi conuiciata fuerat, cùm ſe lauaret, uerſa eſt in piſcem. Alia fuit Dirce, uxor Lyci regis Thebarũ, quam accepit, repudiata Antiopa Zethi, & Amphionis matre. Hi ad ulciſcendam iniuriam matri factã, tauro indomito Dircem alligauerunt, eamq; ſic extinxerunt, ut eſt apud Propertium lib. 3.

Tu reddis pueris matrem, puerię; trahendam
Vinxerunt Dircem ſub trucis ora bouis.

Dipænus & Scyllis, in Creta inſula geniti, etiamnũ Medis imperantibus, priusq; quàm Cyrus in Perſis regnare inciperet, hoc eſt, Olympiade circiter L. primi omniũ marmore ſculpendo inclaruêre: ij Sicyonem ſe contulêre, quæ diu fuit officinarum omniũ metallorum patria.

patria, ut ait Plin. lib. 36. cap. 4.

Dipſas, *nomen eſt lenæ. quam* Ouidius *ſuis carminibus inſectatur, quòd puellam ſuam meretricia arte inſtrueret. Sic enim ſcribit;*

Eſt quædam (quicunq; uolet cognoſcere lenam,
Audiat) eſt quædam nomine Dipſas *anus.*

Dithyrambus, *nomen quo* Bacchus *uocitatus eſt, quòd iterũ ſatus fuerit, & idẽ ſonet: auct.* Lactan.

Doclea, *Liburniæ urbs* Ptolemæo, *hodie* Antibaris.

Dodona, *urbs in* Chaonia, Epiri *regione, iuxta quã inſigne nemus, ubi* Iouis Dodonæi *templum fuiſſe narratur, in quo oraculum omnium quæ apud* Græcos *ſunt uetuſtiſsimum. Vide hiſtoriam hanc apud* Herod. *lib. 2.*

Dolon, Troianus, *ſpeculator miſſus in caſtra* Græcorum, *à* Diomede & Vlyſſe *interfectus eſt, qui & ipſi ſpeculatum uenerãt. Auctor* Seruius. *De* Dodone *uide in dictione* RHOESVS.

Dolopes, Pyrrhi *ſocij, ut* Myrmidones Achillis *apud* Troiam. *Auctor* Seruius *enarrans illud* Virgilij, Myrmidonum Dolopum*ue, &c.*

Domitij *plures fuerunt apud* Romanos. Cn. Domitius, L. Domitius, Domitius Nero, Domitius Aenobarbus: *de quibus apud* Plinium, Liuium, & Plutarchum.

Donyſa, *inſula* Cycladarum *una, cuius meminit* Virgil. lib. Aeneid. 3. Viridemq; Donyſam.

Dores, Herodot. *lib. 1. populi ſunt in* Aſia *quos* Croeſus *ſubegit.*

Dorica, *uide* DORIS.

Doris Doridos, *nympha*, Oceani & Tethyos *filia,*

&

& uxor Nerei.Ponitur etiam pro mari.Virg.
Doris amara ſuam non intermiſceat undam. Doris *item ſiue Dorica.Graciæ pars eſt circa Theſſaliam.*

Doriſcus, *Thraciæ locus eſt,de quo ſic Plinius:Doriſcus(inquit)CXX.mille hominum capax.Ita Xerxes ibi dinumerauit exercitum. Fuit igitur tabulatui cuipiam adſimilis,quo conferto quantum militum eſſet,dignoſci potuit. Alia enim ratio tantam multitudinē numerandi non ſuppetebat. Id quod pluribus libro 7. Herodotus proſequitur.*

Dorius,*Luſitaniæ fluuius, ad quē portus eſt,& ciuitas,ut eſt apud Ptolemæum.*

Dortium,*Ptolem.cap.9.lib.3.Myſiæ ſuperioris ciuitas,iuxta Danubium amnem.*

Dorus,*Neptuni filius,qui regnauit in parte Græciæ, à quo Dori dicti,auct. Seruio apud Virgil.Aeneid.2.*
-iuuat ire, & Dorica caſtra,
Deſertoſq; uidere locos, littuſq; relictum. Meminit & *Dori cuiuſdam Diod.li.6.à quo Dorienſes dictos ait.*

Doryclus,*filius nothus Priami, quem Aiax in bello Troiano interfecit,ut ſcribit Home.lib.11.Iliad.*

Dorylas,*ponitur ab Ouid.lib.5. Metamorph.ditiſſimus agreſtis opulentiæ,ubi ait,*
ET Naſamoniaci Dorylas ditiſſimus agri,
Diues agri Dorylas:quo non poſſederat alter
Latius,aut totidem tollebat farris aceruos.

Dorylæum,*Ptolemæo cap.2.libro 5.magna Phrygiæ ciuitas.Plin.cap.29.lib.5. Dorilaum uocat,iuxta quam oritur Hermus amnis.*

Dracus, Achæorum dux, à L. Mumio Romanorũ duce uictus, de quo Liuius ſic ſcribit: Cũ Achæis (inquit) qui in auxiliũ Bœotios & Chalcidenſes habebant, Q. Cæc. Metellus ad Thermopylas bello conflixit, quibus uictis, dux eorum Critolaus, ueneno ſibi mortem conſciuit. In cuius locum Dracus, Achaici motus primus auctor, ab Achæis dux creatus, ad Iſthmon à L. Mumio cõſule uictus eſt. Hæc Liuius lib. 52.

Draco, antiquiſsimus Athenienſium legiſlator, ante Solonẽ: cuius Leges Solon ipſe, præter quàm quæ de cæde erant conſtitutæ, abrogandas curauit, propter ſeueritatem. Nam una omnibus pœna conſtituta erat, ut etiam qui deſidiæ damnati eſſent, aut qui olera ſurripuiſſent, capite plecterentur. Ob quam cauſſam Demades dicere ſolebat: Draconem non atramento, ſed ſanguine leges ſcripſiſſe. Vide Gellium cap. 18. lib. 12.

Drauſi, Thraciæ ſunt populi, qui, ut ſcribit Herodotus lib. 5. ad êditum puerorum ſedentes plorant, et quaſcunq; neceſſe ſit illi, qui uitam ingreſſus eſt, perpeti humanas calamitates, recenſent. Fato functos magna lætitia ſepeliunt. Vide Herodotum.

Drepanum, Siciliæ promontorium, à curuo ſitu ſic dictũ inſtar falcis. δρέπανον enim falx dicitur. Ouidius de Faſtis.

Quiq; locus curuæ nomina falcis habet. Drepanum, ſeu Drepana.

Drilon, Ptolem cap. 17. li. 2. Dalmatiæ fluuius, qui à Scardonio monte profluit, iuxta medium ſuperioris Miſiæ.

Druidæ

Druidæ, Gallorum magi, de quibus ſic Cæſar lib. 6. Druidæ (inquit) rebus diuinis interſunt, ſacrificia publica ac priuata procurãt, religiones interpretãtur. Ad hos magnus adoleſcentium numerus diſciplinæ cauſa concurrit, magnoq́; ſunt in honore. Nam ferè de omnibus cõtrouerſijs, publicis, priuatisq́; conſtituũt, & c. De his etiam Cic. lib. 1. de Diuinatione, Si quidẽ (inquit) et in Gallia Druidæ ſunt, è quibus ipſe Diuitiacũ Heduũ hoſpitem tuum, laudatoremq́; cognoui, qui & naturæ rationem, quam Phyſiologiam Græci appellant, notã eſſe ſibi profitebatur: & partim augurijs, partim coniectura quæ eſſent futura, dicebat. Hæc Cicero.

Druſomagus, Ptolem. urbs Rhetiæ, hodie Cãpidona.

Druſus, Romanus, genere & eloquentia clarus, Catonis auus, de quo ſic Cic. lib. 4. de finib. bonorum & malorum: Conferam autem (inquit) auum tuum Druſum cum C. Graccho eius ferè æquali. Fuit & Druſus, Ciceronis ſodalis. Cur ſodalis meus (inquit de natura deorum lib. 3.) interfectus domi ſuæ Druſus? & c.

Dryades, nymphæ ſunt (inquit Seruius) quæ inter arbores habitant. Hamadryades autem, nymphæ ſunt, quæ cum arboribus naſcuntur, & pereunt. Seruius.

Drymon, Achiuorum colonia, teſte Herodoto.

Dryopes, populi ſunt Epirotici, de q̃bus Plinius ſcribit in præfatione lib. 4. Sunt & Dryopes, auctore Seruio, populi iuxta Parnaſſum. Virg. 4. Aeneid.

Cretesq́;, Dryopesq́; fremunt, pictiq́; Agathyrſi.

Dryſus, uir Troianus apud Homer. in Iliade.

Dubis, Ptol. Galliæ urbs, alijs dicta Alduaſdubis.

Ducona,Ptolem.Cadurcorum in Gallia urbs.

Duillius,Romanus qui primus Romæ nauali certamine triumphauit.Is iã ſenex & tremẽti corpore in quodã iurgio audiuit exprobrari ſibi os fœtidum, triſtisq́; ſe domum contulit. Quumq́; uxori queſtus eſſet quare nunquã ſe monuiſſet,ut huic uicio mederetur:Feciſſem, inquit illa,niſi putaſſem omnibus uiris ſic os olere.

Dulichium (inquit Seruius)inſula eſt,ubi mons eſt, in quo fertur habitaſſe Vlyſſes, coq́; et ipſe Dulichius, et Dulichias habuiſſe rates dicitur.Hæc Seruius. Dulichium,inquit Vadianus,Melæ interpres,Vlyßi paruit, à quo ipſe Dulichius cognominatus:Ithacenſis à patria. Horatius.

Dunium, Ptolemæo auctore, urbs inſulæ Britanniæ: alio nomine Dorkinga.

Durias,Hiſpaniæ fluuius circa Numantiam per Vacceos fluens,qui Galleciam ſeparat à Luſitania. Hermolaus Turiam legi oportere contendit apud Plinium ca. 3.ex Salluſtio,Phoca grammatico,et cæteris.Ptolemæo Durius dicitur,& Silio lib.1.

Durocottorum,Galliæ urbs in Belgica, auct.Ptol.

Dyrrachium,Iſtriæ nobilis ciuitas & portus,auctore Pomponio Mela.Dyrrachium ſibi delegit exilio Cicero,ut ſcribit Epiſt.lib.14.Dyrrachium (inquit) ueni,quòd & libera ciuitas eſt,& in me officioſa,et proxima Italiæ. Rurſum: Sum Dyrrachij hoc tempore, ut quàm celerrimè quid agatur audiam, & ſum tutò. Ciuitas enim hæc ſemper à me defenſa eſt. Hæc ille ad Terentiam.

E A

EASO, *ciuitas Hiſpaniæ Tarraconenſis, Ptolemæo, Vulgò S. Sebaſtianus.*

Eboracum, Britanniæ ciuitas Ptolemæo.

Ebudæ, quinq; inſulæ quæ Hyberniæ ſubiacent. Ptolemæo auctore. Plin. Hæbudes ſcribit.

Ebura, Luſitaniæ urbs, Ptolemæo: hodie Ebora.

Eburones, Galliæ Belgicæ populi, qui nunc Leodienſes appellantur. Horũ meminit Cæſar in Commẽtarijs. Aulerci, Eburones cognominãtur, ut ſcribit Plinius li. 4 in deſcriptione Galliæ Lugdunenſis.

Eburum, Ptolem. urbs Germaniæ, uulgò Olmuntz.

Ecameda, fuit magnanimi Arſinoi filia, forma deabus æquanda, quam à cæteris Græcis electam, Neſtor quòd conſilio reliquos antecelleret, ſibi donatam è Tenedo ad Græcorũ caſtra deportauit, cui illa decorè et iucundè miniſtrabat, teſte Homero Iliad. II.

Ecbatana, urbs Medorum, caput regni. Reges enim Perſarum regias habuerunt Suſis & Ecbatanis, ut ſcribit Ariſt. in lib. De mundo.

Echemõ, Priami filius, à Diomede occiſus, Ho. Ili. 5.

Echeneus, omnium Phæacum generoſiſſimus, teſte Homero lib. 7. Odyſſ.

Echinades, inſulæ ſunt in Epiro, contra Ambracium ſinum, natæ Acheloi impetu, arena limoq; conuectis, ſicut pars Aegypti Nili cœno. Lege Plin. lib. 2. quibus locis maria ceſſerit. De Echinadibus pulchrè Thucydides lib. 2. ubi de Acheloo. Ouid. lib. Metam. 8. inuolucro fabulæ uerum occuluit, et ex Naiadibus factas inſulas tradidit,

didit, quoniam hæ terræ fluuio digeſtæ fuerunt.

Echinon, *Thraciæ urbs eſt ad* Pegaſeum *ſinum.* Pom*ponius* Mela *lib.2.in Thraciæ deſcriptione.*

Echion, *unus fuit è ſocijs* Cadmi, *primi regis* Theba*rũ, et pater* Penthei *regis: qui ab eo dicitur* Echionides *&* Echionius *.i.* Thebanus, *ut notat* Seru. Virg. Aen. 12.

Edeſſa, *Arabiæ ciuitas, antea* Antiochia *dicta, ut ſcribit* Plin. *cap.24.lib.5.*

Edri, Ptolemæo, *inſula eſt iuxta* Orientalem *plagam,* Hiberniæ, Andros Plinio *dicta.*

Edyia, *nympha* Oceani *et* Tethyos *filia, teſte* Heſio*do in* Theogonia,

Eetion *pater* Andromachæ, *uxoris* Hectoris. Hom. *lib.12.* Iliad.

Egeria, *nympha cui ſacrificabant prægnantes, quòd eam putabant facilè conceptum aluum egerere.* Feſtus.

Egeſinus, *philoſophus,* Euandri *auditor, cuius meminit* Cicero Acad. *quæſt. lib.4.*

Egeſtha, *filia* Hippotis Troiani, *quã, ne marinæ belluæ ob periuria* Laomedontis *ſecundum* Apollinis *reſponſa traderetur, pater impoſitam nauiculæ miſit quò fors tuliſſet: quæ tandẽ ad* Siciliam *delata, à* Criniſo *fluuio in canem conuerſo compreſſa,* Aceſtem *edidit.*

Egnatia, Ptolemæo, Apulorum *urbs* Ionio *pelago uicina. hodie* Iuuenatium.

Eionius, *unus è* Græcorum *principibus, qui ad* Troiam *profecti ſunt, ab* Hectore *interfectus, teſte* Hom. *Altera fuit eiuſdem nominis* Thrax, *et pater* Rhœſi *regis, qui nocte à* Diomede *&* Vlyſſe *interfectus eſt, eo-*

dem

dem Homero teſte lib. Iliad. 10.

Elamitæ, Arabiæ populi, de quibus Pli. lib. 6. ca. 28.

Elcebus, Ptolemæo, Galliæ urbs.

Eldana, Ptolem. Hiſpaniæ urbs, Donia alio nomine.

Elea, Aeolidis urbs, ut ſcribit Pomponius Mela lib. 2. In ea natus eſt Zeno philoſophus, q Eleates dicitur, & eius philoſophia Eleatica, ut ſcribit Ariſtoteles.

Electra, Agamemnonis filia, prius Laodice appellata, Argeis ita cognominãtibus eam poſt patris mortẽ, quòd quaſi ἄλεκτρα, id eſt, ſine lecto & matrimonio ad ſenectutem peruenerit. Auct. Aelian. de uaria hiſtoria. Apud Sophoclem eſt eius nominis tragœdia ſcripta.

Electrides, maris Adriatici inſulæ, ſic à Græcis appellatæ, quòd electrũ in illis prouenire putarũt, uanitatis Græcæ certiſſimo documento, ut ſcribit Plin. lib. 37. cap. 2. & Ouid. lib. Metamorph. 2.

Electrion, Amphitryonis pater, et filius Alcei, ut teſtis eſt Heſiodus in Aſpide.

Elephantis, Nili inſula eſt, de qua ſic Plin. lib. 5. ſcribit: Elephantis (inquit) inſula infra notiſſimũ cataracten, nauigationis Aegyptiæ finis. Ibi Aethiopicæ cõueniunt naues, namq; eas plicatiles humeris transferunt, quoties ad cataractas uentum eſt. Hæc Plinius. Eſt & Elephantis, uiri poëtæ nomen, cuius meminit Martialis: Nec molles Elephantidis libelli.

Eleus, Eleuntis, ut Trapeſus, Ceraſus, &c. Thraciæ urbs eſt, de qua Thucydides libro 8. Peloponnenſes (inquit) ſubeuntes Cherſoneſum nauigarũt in Eleuntem. Meminit eius lib. 7. Herodotus. Ab ea Eleuntij di-

ſti, Thucydides eodem libro. Nam cæteras Eleuntij con cremarant.

Eleuſin, Atticæ oppidum non procul ab Athenis, ubi fiebant ſacra Cereris. Cicero. lib. 1. de natura Deorum, citans Ennium poëtam.

Eleuſius, nomen uiri, quem Ceres docuit omnem agriculturam: à quo Eleuſis, ciuitas nominata eſt.

Elice, ſtella maris, uel ſydus iuxta polum Arcticum. Lucanus, Parrhaſis obliquos Elice cum uerteret axes.

Elis, Arcadiæ urbs, ubi currule certamen exercebatur in honorem Iouis Olympici. De Elide ſcribit Plinius in deſcriptione Achaiæ lib. 5. Ab Elide dicitur Eleus Elea, Eleum. Virg. 3. Georg.

Hic uel ad Elei metas, & maxima campi
Sudabit ſpacia, & ſpumas aget ore cruentas.

Eliſa, nomen fuit Didonis. Dicta autem fuit Dido lingua Phœnicum, id eſt, uirago, quòd uirile aliquid fecerit, quum ſe in ignem præcipitauit, ut notat Seruius.

Elpenor, unus è ſocijs Vlyſſis, quem Circe mutauit in porcum Homerus tamen in Odyſſêa ſcribit, quòd de ſcalis cadens interfectus ſit.

Elymais, Plinio lib. 6. cap. 25. regio Perſidi uicina.

Elyſium, ſecundum poëtas, eſt locus inferorum, uoluptatibus plenus: ubi dicuntur eſſe animæ bonorum. Virg. —ſed amœna piorum
Concilia, Elyſiumq; colo. Hinc adiectiuum Elyſius, Elyſia, Elyſium, Elyſij campi. Vide Atlanticæ inſulæ.

Emathia (inquit Seruius) Theſſalia eſt, ab Emathio rege dicta. Virg. 1. Georg. Nec fuit indignum ſuperis,

bis ſanguine noſtro, Emathiam, & latos Aemi pingueſcere campos.

Emerita Auguſta, *urbs Hiſpaniæ Luſitaniæ.* Strabo *Auguſtam* Emeritã *uocat. Eſt hæc urbs cocco celebris, quod eſt rubrum granũ, cuius ſucco uellera tinguntur, Tyrio ſplendori neutiquã cedentia,* Plin. *lib.9.cap.41.*

Emmaûs, Ptolemæo *Iudææ urbs, eadem alio nomine Nicopolis, ubi cognitus eſt* Chriſtus *in fractione panis.*

Empedocles, *philoſophus & poëta* Agrigentinus, *de rerum natura uerſibus ſcripſit, ut apud Romanos* Lucretius. *Diſcipulus fuit* Pythagoræ, *et inuentor* Rhetoricæ. *Is noctu à ſocijs clàm diſcedens in ardentẽ caminũ mõtis* Aetnæ *ſe demiſit, ut deus immortalis haberetur: ſed ferreæ eius crepidæ ex camino per flãmã reiectæ, rem patefecerunt.* Horat. *--deus immortalis haberi Dum cupit* Empedocles, *ardentem frigidus* Aetnam *Inſiluit.*

Emporiæ, *urbs Hiſpaniæ* Tarraconenſis Ptolemæo.

Enceladus, *Gigas, Terræ filius, fulmine ictus à Ioue & ſub* Aetna *monte ſepultus.* Virg. *lib.3.* Aeneid. *Fama eſt, Enceladi ſemiuſtum fulmine corpus Vrgeri mole hac.*

Endymion, *multa ad lunæ motũ pertinentia primus deprehendit, ut tradit* Plin. *lib.2.cap.9. et ob id amore eius captus fama traditur.* Ouid. *lib. de arte amandi 3.* Latmius Endymion *non eſt tibi Luna pudori.* Endymionis *meminit &* Cicero Tuſc. *quæſt. lib.1.*

Eniochi, *uel* Heniochi, Ptolemæo *lib.5.cap.9. populi* Sarmatiæ *iuxta* Pontum *non longè ab* Achæis. Plin.

lib.6.cap.5.à Telchio & Amphito, Caſtoris ac Pollucis aurigis, Heniochiorum gentem feram ortam dicit. Strabo uerò lib.11. Tradunt (inquit) Laconas habitaſſe Heniochiam, quorum duces Rhecas & Amphiſtratus fuerunt, Caſtoris & Pollucis aurigæ, unde ἡνίοχοι (ut par eſt) ex ijs quidem ſunt nominati. Ex lembis itaque claſſem comparantes, & interdum ad naues onerarias, interdum ad regionem uel urbem aliquam nauigantes, mari dominabantur. Boſphorani eos nonnunquam in ſtationibus accipiunt, & commeatus & uendendæ prædæ copiam ſuppeditant. Hi quum domum repetunt, & ultrà nauigare non poſſunt, lembos humeris impoſitos in ſyluas referunt, in quibus habitantes tenue ſolum arant. Rurſum quum nauigandi tempus adeſt, eos in mare deferunt. Idem faciunt in aliena, nam loca ſyluoſa nota habent, ubi abſconditis lembis, ipſi noctu, nõnunquam interdiu pedibus errant, capiendorum hominum gratia: quos quum ceperint, facilè redemptitios faciunt. Vide Heniochi.

Enipeus, auriga Hectoris à Diomede occiſus. Hom.

Enipeus, fluuius Theſſaliæ. De quo ſic ſcrib. Lucan. Sanguine Romano quàm turbidus ibit Enipeus.

Enna, oppidũ, Siciliæ umbilicus. De qua Cic. in Verrem: Vetus eſt (inquit) opinio, Iudices, quæ conſtat ex antiquiſsimis Græcorũ literis atq; monimentis, inſulã Siciliam totam eſſe Cereri & Liberæ conſecratã. Hoc cùm ceteræ gentes ſic arbitrantur, tum ipſis Siculis tã perſuaſum eſt, ut animis eorum inſitum, atq; innatum eſſe uideatur: nam & natas eſſe has in his terris deas, et

fruges

fruges in ea terra primùm repertas arbitrantur: et raptam eſſe Liberam, quam eandem Proſerpinam uocãt, ex Ennenſiũ nemore: qui locus, quòd in medio eſt inſula ſitus, umbilicus Siciliæ nominatur. Hactenus Cic. *Habuit igitur iuxta Ennam, auguſtiſsimum templum Ceres, à quo Ennæa dicta. Silius libro* 1.

Nec Cerere Ennæa, Phario nec dicta colono. *Ennææ Cereris ſimulacrum tale fuit, ut homines cùm uiderẽt, aut ipſam uidere ſe Cererem, aut effigiem Cereris non humana manu factam eſſe, ſed cœlo delapſam arbitrarentur.* Auctor *in 7. actione contra* Verrem Cic. Enna *uulgò, hodie* Anna. Vnde Proſerpina *à* Plutone *rapta.*

Ennius *poëta, quem* Rudiæ *genuêre uetuſtæ, ut ait* Silius. Rudiæ, *ciuitas eſt* Calabriæ: *ſed* Euſebius Tarentinum *eum facit, dicitq; à* Catone Quæſtore Romam *translatum, in* Auentino *habitaſſe, ac unius ancillæ miniſterio contentum fuiſſe.* Scipionis *etiam* Africani *familiaris erat, quẽ in bellis ſemper comitabatur, et in ſepulcro* Scipionum *putatur eſſe conſtitutus. Sequutus eſt* M. Fuluium *nobiliorem ad bellum* Aetolicũ, *cuius filiũ erudijt. Ab hoc & Cato ſenex dicitur* Græcas *literas didiciſſe. Scripſit plurima, inter quæ* Annales: Bellum Punicum *ſecundum hexametris, quæ ſanè non extant, ex ijs nonnulla* Macrob. *quæ* Virgilius *ab eo eſt mutuatus, manifeſtat.* Nam *dicere ſolebat, ſe aurum ex* Ennij *ſterquilinio colligere.* Elogium *eius ſepulcri ſcribit* Cicero *in* 1. Tuſcul. *quæſt.*

Ennius, *alter fuit grãmaticus, qui duos libros de literis ac ſyllabis & metris conſcripſit. auct. eſt* Tranquil.

Enno-

*Ennoſigæus,*Neptuni *epithetonapud poëtas, quaſi terram concutiens.*Iuuenalis,

Ipſum compedibus qui uinxerat Ennoſigæum.

Ennona,*Ptolemæo,urbs* Dalmatiæ.

Enope, *urbs propinqua* Pylo,*ſub ditione* Agamemnonis.

Enyo,*nomen quo* Bellona, *dea belli*, Martis *ſoror, uocitata eſt.*Martialis,

Cùm dubitaret adhuc belli ciuilis Enyo.

Eous,*eſt oriens,uel aurora*. Virg. *Aut cum ſole nouo terras irrorat* Eous. *Accipitur etiam adiectiuè.* Lucanus:*Tradimus* Heſperias *gentes, aperimus* Eoas. *Id eſt,orientales.Scribitur etiam quandoq; per diphthongum æ.*Virg. *Aeoasq; domos Arabum.*

Epaminondas, *Thebanorum dux præſtantiſſimus, cum quo(inquit* Trogus) *Thebanorum gloria & nata eſt & extincta. Tandem apud* Mantineam *cum* Lacedæmonijs *congreſſus,uicit,& cecidit, ut ſcribit* Cicero *in epiſtola ad* Lucceium: *Quem enim noſtrûm (inquit) ille moriens apud* Mantineam Epaminondas, *non cum quadam miſeratione delectat? qui tum deniq; ſibi euelli iubet ſpiculum,poſtea quàm ei percontanti dictũ eſt, clypeum eſſe ſaluum, ut etiam in uulneris dolore æquo animo cum laude moreretur*. Hæc Cicero. De Epaminonda Trogus *lib.6. &* Plutarchus *in* Parallelis.

Epaphus,Iouis & Iſidis *uel* Iûs *filius, cuius meminit* Ouidius *in* Metamorph.

Epeus,*Troiani equi faber, dicente* Virg. Aneid. 1.

Et ipſe doli fabricator Epeus.

Epheſus, Ioniæ urbs, inſignis quondã famæ, & Dianæ ſpectatiſſimo templo, tum & clarorum uirorũ, quorum genitrix fuit, dignitate, ab Androcho Codri Athenienſium regis filio condita, ut ex Pherecyde ſcribit Strabo. Iuſtinus lib.2. ab Amazonibus conditam ſcribit, quod ipſum & Plinius lib.5. confirmat. Eius alumnus Heraclitus fuit, cognomẽto Scotinus, hoc ipſo commendabilis, quòd cùm Hermodorum uirum probatiſſimum in exilium ob iuſtitiæ & uirtutis amorem, actum uidiſſet, omnes Epheſios dignos eſſe dixit qui ſtrangularentur, ut ſcribit Strabo.

Ephialtes & Otus, Neptuni filij (inquit Seruius) nouem digitis ſingulis creſcebant menſibus, quæ freti altitudine cœlum uoluerunt euertere: ſed confixi ſunt ſagittis Apollinis & Dianæ. De quibus Virg.1.Georg

Ephyra, nympha Oceani & Tethyos filia. De qua Virg.lib.4.Georg.meminit. Ephyra itẽ, urbs Achaiæ, quæ poſtea Corinthus dicta eſt, in qua pulcherrima & artificioſiſſima ex ære fiebant uaſa. Virg.2.Georg. Illuſasq́; auro ueſtes, Ephyrëiaq́; æra.

Ephyris, urbs Laconiæ, teſte Herodoto.

Epicharmus, Siculus poëta comicus & philoſophus, Pythagoræ auditor, ſcripſit de natura rerum, & medicina commentarios. Epicharmi ſententiam de morte refert Cicero lib.1. Tuſcul.quæſt. Sed tu mihi uideris (inquit) Epicharmi acuti, &c.

Epicurus, Athenienſis, annos natus quatuordecim, philoſophari cœpit in hortis, ut eſt auctor Demetrius Magneſius: ſummum bonum non ut Ariſtippus in uolu-

ptate coporis,ſed in doloris uacuitate ponebat. Dialecticã damnabat,quando philoſophia ſimplicibus ac proprijs rerũ uocabulis cõprehendi poßet. Deos & prouidentiã et officiũ in uita tollebat. Metrodorũ Lampſacenum unicũ in uita comitẽ familiarißimũ habuit. Auditor fuit Xenocratis. Auctor Dyogenes Laërtius.

Epidamnum,urbs:poſtea Darrachium dicta.

Epidaurum,Achaiæ urbs,ſupra Corinthum ſita: de qua Plin.lib.4.cap.5.In Saronico(inquit) Epidaurum oppidum, Aeſculapij delubro celebre. Fuit hic Podalirij & Machaonis parens, medicus maximus, & doctiſſimus,obq́; artis præſtantiã in deorum numerum relatus,cùm Apollinis filius exiſtimatus eſſet. Vetuſtas ei dicauit anguẽ,quòd multa huic animali remedia inſint, ut ſcrib.Plin.lib.29. cap.4. Atqui anguis Aeſculapius Epidauro Romam aduectus eſt. de qua Valerius in miraculis lib.1.ſcribit.Epidaurus hodie.

Epij,populi ſunt qui Elidenſes poſtea dicti ſunt,auctore Tortelio.

Epiteon,Nilei filius, ut eſt in Græcis commentarijs Apollonij.

Epimetheus,filius Iapethi,& frater Promothei,pater Pyrrhæ.

Epimenides Cretenſis,tempore Pythagoræ, ut Apuleius ſcribit 2.Floridorum,miſſus à patre Agiſarcho in agrum ad cuſtodiendũ pecus, in quodam antro obdormiuit annos LXXV. Tandem à ſomno excitatus, cùm uideret omnia mutata,domum reuerſus,à fratre omnia didicit. Quamobrem pro deo eſt habitus. Idem Athenienſi-

nienſibus peſtilentia laborantibus dixit ciuitatem purgari, expiariq; oportere. Itaque cùm rogatus eò ueniſſet iuſſit oues albas atq; nigras apud Areopagum immolari. Reuertens deinde domum oblatam ab eis pecuniam renuit. Meminit huius Plato in primo & tertio de Legibus. Suidas item de ipſius ſomno mentionem facit, indeq; manaſſe prouerbium.

Epirus, regio inter Illyricum & Macedoniam: à qua populi Epirotæ dicti. De ea multa Strab. lib. 8.

Epiſtrophus, Phocidis rex, unus è Græcorũ ducibus qui uenerunt ad Troiam, ut ſcribit Hom. lib. 2. Iliad.

Eporedia, Salaßiorũ urbs. auct. Ptol. hodie Hiarea.

Epi, urbis nomen, de qua Statius.

Et ſummis ingeſtum montibus Epy.

Equeſtris, Ptolem. Sequanorum ciuitas in Gallia.

Eraſinus, Achaiæ fluuius, in ſinu Argolico, ut ſcribit Mela. Is terras ſubit, rurſumq; redditur: ſicut in Aſia Lycus, in Meſopotamia Tigris, Pli. Oui. li. Met. 15.
Sic modò combibitur recto modò gurgite lapſus.
Redditur Argolicis ingens Eraſinus. Lege Herodotũ. lib. 6. ubi de Clemone.

Eraſiſtratus, medicus, cuius multis in locis meminit Plinius.

Erate, nympha, Oceani filia.

Erato, a correpta, eſt una muſarum, & interpretari poteſt amabilis. Nonnunquam pro Calliope ponitur. ut Virg. lib. 7. Nunc age qui reges Erato, &c. Seruius.

Eratoſthenes Cyrenæus Ariſtonis Chij & Callimachi poëtæ diſcipulus. Plato minor à quibuſdam ob doctri-

ſtrinam uocitatus, præfuit Bibliothecæ regiæ, ſcripſit præter philoſophiam poëmata, hiſtorias, aſtronomica, de ſectis dialogos. auctor Suidas.

Erebus (inquit Seruius apud Virgil. in 6.) pars eſt inferorum, in qua hi, qui bene uixerunt, morantur. Nã ad Elyſium non niſi purgati perueniunt. Virg.

Ad genitorem imas Erebi deſcendit ad umbras.

Erembi, populus ferus in finibus Arabiæ, in ſpecubus montiũ nudus, & ſine opibus degens, ut ſcribit Strab.

Eretria, Eubœæ inſulæ urbs clariſſima, ut ſcribit Pomponius Mela lib. 2. Huius etiam meminit Hom. lib. 2. in catalogo nauium.

Ereuthalion, uiri proprium, quem Neſtor interémit, dixitq; illum cùm miraculo corporis, tum excellentia armorum præcipuum in bello Pyliorum & Arcadum fuiſſe.

Erganica, Ptol. Hiſpaniæ urbs, Erganicium hodie.

Ergaſylus, nomen uiri proprium Tortelio.

Ergirus, Thraciæ fluuius, auctoribus Plinio & Pomponio Mela. lib. 2, de deſcriptione Thraciæ.

Eribœa, Macedoniæ urbs Ptolemæo, uulgò Preſſa. Eribœa item dicitur Iuno, Mercurij nouerca, apud Homerum lib. 5. Iliad.

Ericates, nomen uiri, Virg. Aeneid. 10. Cloniumq;, Lycaoniumq; Ericaten. Interpretari autem poteſt, ira confractus. Nam ἔρις, ira: κατάγω, infringo.

Ericis portus, Ptolemæo, Liguriæ oppidum: Plinio Delphini portus.

Erichtheus, idem Erichthonius, de quo ſic Seruius ſcribit:

ſcribit: Vulcanus(inquit)impetrato à Ioue Mineruæ cõiugio, illa reluctãte,affectũ libidinis proiecit in terrã: inde natus eſt puer.draconteis pedibus, qui appellatus eſt Erichthonius,quaſi de terra et lite procreatus:nam ἔρις,eſt lis: & χθὼν terra. Hic ad tegendam pedum fœditatem,iunctis equis uſus eſt curru,quo tegeret ſui corporis turpitudinem.Virg.3. Georg.

Primus Erichthonius currus,& quatuor auſus
Iungere equos:rapidiſq; rotis inſiſtere uictor. Idẽ fuit Athenarum rex, & argenti inuentor ſecundum Plin.

Erichtho,mulier Theſſala,multis ueneficijs famoſa. De qua abundè Lucanus li.6.De hac & Ouidius in epiſtola Sapphûs.

Illuc mentis inops,ut quam furialis Erichtho Impulit.

Eridanus (inquit Seruius) Solis filius fuit:hic à patre impetratum currum agitare nõ potuit. Et cùm eius errore mundus arderet, fulminatus, in Italiæ fluuium cecidit: & tunc à luce ardoris ſui Phaëton appellatus eſt: & priſtinum nomen fluuio dedit. Vnde mixta hæc duo nomina inter Solis filium et fluuium inuenimus. Poſtea eius ſorores flendo in populos uerſæ ſunt. Hæc Seruius et alia præterea multa de Eridano,explicans illud Virg.in 6.Inter odoratũ lauri, et c.Eridanum in cœlo etiam Aratus eſſe dixit,ſtellam Arieti proximam. Nãque etiam Eridanum cernes in parte locatum Cœli.

Erigone, filia Icari, & ſoror Penelopes: quæ patrem ſuum à ruſticis ebrijs occiſum ita luxit, ut ſeipſam præ dolore ſuſpenderit: Sed miſeratione deorum mutata fuit in cœleſte ſignum,quod uirgo dicitur. Virg. 1.

Georg. Quà locus Erigonem inter, Chelasq; ſequentes Panditur, &c.

Eriphia, uenefica fuit et faſcinatrix: quæ ſi quod animal adſpexiſſet, illi protinus aliquid mali accidebat. De qua uide Eraſmum in Prouerbijs.

Eriphyle (inquit Seruius) Amphiarai auguris Argiui uxor fuit, quæ latentem bello Thebano maritum Polynici prodidit, monili accepto, quod antè uxori dederat: qui ductus ad prælium, hiatu terræ perijt: cuius filius Alcmæon poſtea matrē necauit, & eſt Oreſtis furore correptus. Hæc Seruius, enarrans illud Virg. in 6. - mœſtamq; Eriphylen, &c.

Eriſichthon, Theſſalus fuit, qui Cererem ſpernens, & eius lucum ſuccidens, tam famelicus factus eſt, ut propria membra præ fame comedere coactus ſit. uide apud Ouid. 8. Metam.

Eriphyſa, inſula una ex Aeolijs.

Eriſitos nomen uiri, q Cererē prorſus aſpernabatur.

Ero, puella Helleſpontica. Vide Leander.

Eros, comœdus fuit, cuius meminit Cicer. in oratione pro Roſcio Comœdo. Quod item nuper (inquit) in Erote Comœdo uſu uenit: qui poſtea quàm è ſcena non modò ſibilis, ſed etiam conuicio explodebatur, ſicut in aram cōfugit in huius domum, diſciplinam, patrocinium, nomen. Hæc Cicero.

Ericyna, Veneris epitheton: ſic enim dicta eſt ab Eryce Siciliæ monte, in quo celebre templum habuit. Horat. Siue tu mauis Erycina ridens.

Erymanthus, eſt mons ſyluoſus Arcadiæ, ubi ingentem

tem aprum Hercules *cepit. Eſt etiã fluuius in illo monte defluens.* Erymanthi *meminit* Virg. *lib.*8. Aeneid.

Fixerit æripedem ceruam licet, aut Erymanthi
Placarit nemora, &c.

Erythia, Plin. *lib.*4. *cap.*22. *inſula in mari Gaditano, quam ſic cognominatam dicit, quoniã Tytij ab origine eorum orti ab* Erythræo *mari ferebãtur. Tum ſubdit. In hac Geryones habitaſſe à quibuſdam exiſtimantur, quorum armenta* Hercules *abduxerit. Sunt qui aliam eſſe eam et contra* Luſitaniam *arbitrantur, eodemq́; nomine quondam ibi appellatam. Hæc* Plinius.

Erythræum *mare, id eſt, rubrum mare. Nam* ἐρυθρὸς *Græcè ruber dicitur.*

Eryx, *fuit* Butæ *filij* Amyci Bebryciorum *regis filius ex* Venere, *ut celebres* Græcorum *auctores teſtantur.* Seruius *uerò* Neptuni *filium dixit. Hic in* Sicilia *regnans, & corporis uiribus præſtans, legem dedit hoſpitibus, ut cum eo cæſtibus decertarẽt, qui tandem* Hercu*le redeunte ex* Hiſpania *uictus occubuit, & in ſummo montis propinqui colle ſepultus eſt: ſub quo in honorẽ matris cõſtruxerat templum, quod uocari iuſſerat* Erycinæ : *ex quo nomen monti* Erycis *datum eſt. De quo* Ouid. *lib.*2. *de arte amandi,*

Sed dea non patitur ſic ad ſua munera cogi.
Colle ſub umbroſo quem tenet altus Eryx.

Eſis, Italiæ *fluuius, nõ procul à* Rauenna, *de quo* Plinius *cap.*14. *lib* 3. *In ora (inquit) flumen* Eſis, Senogallia, Metaurus *fluuius, &c.*

Eſſedones, *in* Aſia *populi: hi* Scythiam *utranq; inco-*

ſunt,ſuper Mæotim habitantes, non procul à Riphæis montibus,ut auctor eſt Plinius cap.12. lib. 4.

Etearchus,rex fuit Oaxis urbis Cretæ.

Eteocles,filius Oedipi regis Thebarum,qui cum Polynice fratre ſuo conuenerat, ut alternis annis regnarent. Sed Eteocles anno finito fratri regno cedere noluit. Quare Polynices Adraſtũ regem Argiuũ ſocerũ ſuum, & alios principes Achaiæ armauit contra Eteoclẽ In quo bello cùm multi utrinq; occiſi eſſent,tandem fratres ipſi mutuis ſe uulneribus cõfecerunt. Quorum cadauera cùm rogo eſſent impoſita, flãmæ diuiſæ ſunt, tanquam illorũ nondũ ceſſarẽt odia. Statius in Thebaide.

Ethemon, nomen uiri proprium, de quo Virgilius lib. Aeneid.10.meminit,cùm ait.

Et clarus Ethemon Lycia comitatur ab alta.

Ethruri, Vide HETRVRIA.

Euæmon,Eurypyli pater, qui cum Græcis ad Troiã profectus,cum XL.nauibus præfuit Orchomenijs.

Euan,Bacchus dicitur(inquit Seruius) enarrãs illud Virgilij in 6. illa chorum ſimulans,Euanteis orgia circum Ducebat Phrygias.

Euander, Mercurij filius domi ſeditionibus excitatis impulſus, Arcadia relicta Italiam petijt, Pallanteũq; condidit,à Pallante filio, qui pro Aenea contra Turnum pugnans occubuit.Pallanteum autem, ſiue Pallantea in eo loco extructa eſt,ubi nũc Romæ palatiũ, Vir. Tum Rex Euandrus Romanæ conditor arcis. (auct.

Euadne, Martis filia ex Thebe uxore Aſopi, uxor Capanei ducis,quẽ adeò dilexit,ut in rogum eius ſe miſerit,

ſerit. & cùm illius cadauere fuerit exuſta. Meminit Ouid. 6. Euadnenq; & Paſiphaën, &c.

Eubœa (inquit Plinius ca. 12. li. 4.) inſula auulſa Bœotiæ, tam modico interfluente Euripo, ut ponte iungatur, ad meridiem promontorijs duobus, Gereſto ad Atticam uergente, & ad Helleſpōtū Caphareo inſignis, à Septentrione Ceneo nuſquā latitudinē ultra XL. M. paſſus extendit, &c. Hæc Plinius. De Eubœa uide Solinum ca. 18. Eubœa hodie Nigri ponti inſula dicitur.

Eubulus, Athenienſis ciuis, Demoſtheni ſæpe aduerſatus, ut ex ipſius in Midam oratione notum eſt. Fuit & Eubulus, mediæ Comœdiæ poëta, ut ſcribit Suid.

Euchion, Bacchū cognominant poëtæ, ἀπὸ τῆς εὐχῆς, id eſt, à uoto, ut notant grammatici, inter quos Sipontinus.

Euclides, Megarenſis philoſophus, auditor Socratis, & inſignis geometra, qui è patria Athenas ueniebat, ut Socratem audiret, & tempore belli ueſtitu muliebri induebatur, ne noſceretur. Huius meminit Cicero in Acade. quæſt. 4. Poſt Euclides (inquit) Socratis diſcipulus Megareus, à quo ijdem illi Megarici dicti, qui id bonum ſolum eſſe dicebant, quod eſſet bonum & ſimile, & ſemper idem.

Eudæmon Arabia, felix Arabia dicitur apud Pomponium lib. 2. εὐδαίμων enim felicem ſignificat.

Eudæmonidas, nomen uiri proprium Tortelio.

Eudamidas, Archidami filius, & frater Alcidis, auctore Plutarcho

Eudemus, orator Megalopolitanus, Philopœmenis

 ducis

ducis præceptor,ut ſcribit Plutarch,in Philopœmene.

Eudora,nympha Oceani & Tethyos filia,teſte He-

Eudorus,Mercurij filius, & Polymelæ filiæ ſiod. Phylantis,ut ſcribit Homerus in Iliade.

Eudoxus Gnidius, aſtrologus nobilis,cuius meminit Cicero in lib. de diuin.2. Ad Chaldæorum(inquit)monſtra ueniamus,de quibus Eudoxus, Platonis auditor, in aſtrologia iudicio doctiſſimorum hominum facilè princeps,ſic opinatur: id quod ſcriptum reliquit Chaldæis in prædictione & notatione cuiuſq; uitæ ex natali die, minimè eſſe credendum. Hæc Cicero.

Euemenius,uir Cardianus magnæ uirtutis,qui ad amicitiam Philippi Macedonis acceſſit,et breui tempore in intimam familiaritatē eius peruenit,quā cū Alexandro cōtinuauit. De hoc multa in Græcorū hiſtorijs.

Euenetus, Lacedæmoniorum dux, qui ad cuſtodiendum introitū Theſſaliæ contra Xerxem unà cum Themiſtocle Athenienſium duce à Græcis conſtitutus eſt, ut ſcribit Herod.lib.7.

Euenus,philoſophus, qui ignem optimum ciborum condimentum eſſe dicere ſolebat:ut refert Plutarchus. Euenus item, Aetoliæ fluuius eſt, non procul à Calydone,ut auctor eſt Plin.lib.4.

Euganei Italiæ populi, à Venetis ſuis ſedibus pulſi. Euganei traxerunt nomen à generis præſtātia, ut ſcribit Plin.cap.20.lib.3.

Eubyus,Bacchus cognominatur poëtis, et interpretatur bonus filius.Hora. Curas edaces diſſipat Eubyus.

Eumæus, ſubulcus, qui Vlyſſem poſt longos labores

in domum patris deduxit,Homero auctore.

Eumelus, Admeti regis Theſſaliæ filius ex Alceſti uxore. Huius meminit Boetius lib.5.cap.43.

Eumenes,uir,cuius uitam uide apud Plutarchum.

Eumenides (inquit Seruius) per antiphraſim dicuntur,cum ſint immites:furiæ ſunt infernales, Noctis filiæ,& Terræ ſorores,auctor Virgil.6.Aeneid.

- ipſe atri uelleris agnam
Aeneas matri Eumenidum, magnæq́; ſorori
Enſe ferit,&c.

Eumilus,unus fuit ex Græcis ducibus,qui ad Troianum bellum profecti ſunt.

Eumolpus,nomen Athenienſis uiri,quem Suidas Muſæi poëtæ filium fuiſſe ſcribit: uerſificator ante Homerum fuiſſe traditur,ab hoc Eumolpidas, ſacrorum quorundam præſides dictos uolunt, quorum meminit Aeſchines in oratione contra Cteſiphontem.

Euneus, Iaſonis filius ex Hypſipyle filia Thoãtis regis, teſte Hom.lib.7.Iliad.

Euonymos, Plin.cap.9.li.3.inſula parua ex Aeolijs.

Euphorbus, Troianus Panthi filius, qui Patroclum uulnerauit,interfectus ab Achille ut eſt apud Homerũ.

Euphorion,poëta antiquus,ualde obſcurus,cuius meminit Cicero lib.de natura deorum 2.Quid (inquit) poeta nemo? nemo Phyſicus obſcurus? ille uerò nimis etiã obſcurus Euphorion:at non Homerus.

Euphranor, ſtatuarius & pictor inſignis apud Plinium,uolumina quoq; compoſuit de ſymmetria et coloribus:opera eius commemorat Plinius.

Euphrates,philoſophus grauiſsimus, temporibus Adriani principis,uoluntaria morte exceßit è uita,ueniam ei dante Adriano,ut citra ignominiam et infamiam, cùm propter ſenectutẽ, tum etiam propter grauẽ morbũ,cicutã bibere poſſet,auctore in Adriani uita Dione.

Euphrates,fluuius Aſiæ,media producta,contra uulgi uſum.Extat diſtichon elegans in uerſificatorem, qui edito carmine penultimam corripuerat,

Venit ad Euphraten, undis perterritus hæſit:

Vt citò tranſiret,corripuit fluuiũ. De Euphrate uide Plinium cap.24.lib.5.Pomponium lib.2.& Solinum cap.50. Euphrates Meſopotamiam fertilem efficit, in quam quotannis quaſi nouos agros inuehit.Hæc Cicero de natura deorum. libro 2.Euphrates, Aſſyriorum lingua, Almachar dicitur.

Euphroſyne, una de tribus Gratijs, & interpretatur lætitia.

Eupompus, Macedo, Arithmeticæ & Geometriæ peritiſsimus,ſine quibus negabat artem poſſe perfici. Eſt & Plinio lib.35. cap. 10. præclari pictoris nomen, qui docuit Pamphilum Apellis præceptorem.

Euporus ſeruus fuit C. Gracchi,qui dominum ex Auentino fugientem,qua potuit ratione tutatus eſt, ac ſuper occiſum animam ſciſcis proprio uulnere uiſceribus effudit,ut inquit Macrobius

Euproſopon, promontorium Phœniciæ ad Babylon urbem. Nomẽ habet ab inſigni aſpectu:nã Græcis εὐπρόσωπος dicitur,qui bello eſt aſpectu.Vadianus.

Euripides, Athenienſis poëta Tragicus, natus quo dic

die Xerxes rex ab Athenienſibus fugatus eſt. Fuit primum in Rhetorica Prodici diſcipulus, deinde Socratis in philoſophia, ad Tragœdiam conuerſus: ſecutus eſt Anaxagoram: Athenis diſcedens, uenit ad Archelaum Macedoniæ regem, apud quē in honore fuit, à Venere omnino abſtinens. ex quo μισογύνης, id eſt, oſor mulierū, dictus eſt: duxit tamen uxores duas. Exceſſit noctu, diſcerptus à canibus, annum agens LXXV. Eius oſſa Pellam tranſlata iuſſu regis: ſcripſit fabulas LXXV. uicit quinque, ut eſt auctor Suid. De eius genere, uita, moribus, morte, & ſepulcro ſcrib. Gell. cap. 20. lib. 15.

Euripus, media producta, eſt pars maris inter Eretriam & Oropum Bœotiæ, ubi fluctus ſepties quotidie ſic reflectitur, ut plenis uelis currentes retrahat ſecum naues: uide Liuium libro 8. Decad. 3. & Thucydidem. de Euripo, ſic Pomp. Mela lib. 2. Euripum (inquit) uocant rapidum mare, & alterno curſu ſepties die ac ſepties nocte fluctibus inuicē uerſis, adeo immodicè fluens, ut uentos etiam ac plenis uelis nauigia fruſtretur. Hæc Mela. Euripi pro ductibus aquarū accipiuntur, ut eſt apud Ciceronē lib. 1. de Legibus: ductus uerò aquarum (inquit) quos iſti Nilos & Euripos uocant, &c.

Eurus, uentus eſt flans ab oriente, ut uocat Seruius apud Virg lib. Aeneid. 2.

Aduerſi rupto, ceu quondam turbine uenti
Confligunt, Zephyruſq;, notuſq; & lætus Eois
Eurus equis. Ouidius 1. Metam.
Eurus ad Auroram, Nabatæaq; regna receſſit,
Perſidaq;, & radijs iuga ſubdita matutinis.

Eurotas (inquit Seruius) fluuius Laconum, qui ab Apolline inſtructus, ſuas edocet lauros: quibus eius plenæ ſunt ripæ. Hæc ille, enarrãs illud Virgilij in Sileno.

Omnia quæ Phœbo quondam meditante beatus
Audijt Eurotas, iuſsitq; ediſcere lauros.

Europa, olonga, filia Agenoris, regis Phœnicum, quam Iupiter forma bouis, aut uituli, raptã abduxit in Cretam. Eſt etiam tertia pars orbis, incipiens à Tanai uel Helleſponto, & deſinens in Atlanticum fretũ. Eam Plinius lib. 3. altricem uictoris omnium gentium populi, terrarumq; pulcherrimam nominat, Aſiæ & Africæ aliquando non magnitudine, ſed uirtute comparatam. Vnde huic terræ nomen acceſſerit, aut quis eius extiterit auctor, à nemine mortaliũ compertum eſſe ait li. 4 Herod. De Europæ laudibus Strabonem legito lib. 3.

Euryale Minois regis filia, quæ Neptuno Orionem peperit. Alia fuit filia Prœti Argiuorum regis. Alia eiuſdem nominis inter Gorgones numeratur, quæ tres fuerunt in extrema Africa circa Atlantem montẽ: quæ omnes unum oculum habebant, quo inuicem utebantur Sthenio, Euryale, Meduſa. Serenus tamen dicit puellas fuiſſe unius pulchritudinis, quas cùm uidiſſent adoleſcẽtes, ſtupore torpebant: unde fingitur, quòd ſi quis eas uidiſſet, uertebatur in lapidem. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij lib. Aeneid. 6.

Gorgones, Harpyiæq; & forma tricorporis umbræ.

Euryalus, unus fuit ex ducibus Poloponneſiacis, qui Argos & propinquas urbes incolebant, & ad Troiam cum octoginta nauibus profecti ſunt, quem dixit Homerus

rus

rus diuina pulchritudine fuiſſe lib.Iliad.2. Alium Troianũ effinxit Virgilius lib. Aeneid. 9. Fuit & hiſtrionis nomen apud Iuuenalem.

Eurybates, uir Ithacus, quem Vlyſſes apud ſe perpetuum præconem habuit. Is & Talthybius miſſi ſunt ab Agamemnone ad Achillis tentoria, ut Briſeidem raperent. De quibus Ouidius in Epiſtolis:

Nam ſimul Eurybates me Talthybiusq; uocarunt. Meminit & huius Homerus lib.1.Iliad.

Eurybatus, latro fuit aſtutia ſingulari, quem deprehenſum quum cuſtodes uellent cogere, ut oſtẽderet quibuſnam modis conſueſſet domos conſcendere: ille aptatis ſpongijs, & ſtimulis ferreisq; retinaculis, erepſit in parietem, & ſpectantibus illis, artificijq; nouitatem mirantibus, prehenſo laqueari per tegulas effugit, eoq; modo periculum euaſit. Hinc Eurybatiſſare, id eſt, quũ quis deprehenſus ſit, arte quapiám elabatur. Meminit & huius Homerus lib.19.Odyſ.

Eurybia, Nympha, quæ ſtellas & Luciferum genuit, teſte Heſiodo in Theogonia.

Eurybiades, Herodot.li.8. unus ex ducibus Xerxis.

Eurycles, uates fuit, qui de ſe ſuisq; incommodis aliquid ſemper diuinabat. Hic per adſiſtentem dæmonem uaticinabatur. Propterea Euryclidæ dicuntur omnes diuinaculi. Cælius cap.10.lib.5.

Euryclea, Homer.lib.Odyſ.1. Opos Piſenoridis filia pulcherrima, quam Laërtes in prima exiſtens pubertate, uiginti boum precio emit, ac honore parẽ uxori domi habuit, Telemachumq; ei nutriendum dedit.

Eurycratidas, uir fuit Lacedæmonius, de quo non nunquam Plutarchus meminit.

Eurydamas, uir Troianus, ſomniorum interpres, teſte Homero lib. Iliad. 5.

Eurydame, Diactoris filia, & Menij ſoror, quam Leutychides Spartiatarum rex duxit in uxorem. auct. Herodotus lib. 6.

Euridice, uxor Orphei, pro qua recuperanda ferũt Orpheum ad inferos deſcendiſſe.

Eurylochus, Phlegyarum rex, qui teſte Pherecide, ſtruxit Thebas antequam Cadmus adueniret, qui eas poſtea reædificauit.

Eurymedon, filius fuit Fauni, ut placet Statio in Thebaide,

Proximus Eurymedon cui paſtoralia Fauni
Arma patris, &c.

Eſt & Eurymedon Pamphyliæ fluuius, qui ex Tauri iugis ortus mediã Pamphyliam tranat, ut eſt apud Pomponium Melam lib. 1.

Eurynome, nympha Oceani & Tethyos filia.

Euryon, Amyntæ Macedonum regis filia, quæ patrem à matris inſidijs liberauit.

Eurypylus, Herculis filius, regnauit in Coo inſula et omnium Græcorum augur peritiſſimus eſt habitus, non tamen ſimilis Calchanti Troiano, hic cum alijs Græcorum ducibus ad Troiam profectus eſt. De quo Virg. 2. Aeneid.

Suſpenſi Eurypylum ſcitatũ oracula Phœbi
Mittimus, &c. Alter eiuſdem nominis fuit, qui cum

quadraginta nauibus ſuæ gentis ad Troiam profectus eſt. Vtriuſq; auctor Homerus.

Euryſtheus, rex fuit Græciæ Perſei generis, qui Iunonis inſtinctu imperabat Herculi, ut uaria monſtra ſuperaret, quibus poſſet perire, unde eum durum appellauit Virgilius, qui potuit ad complendũ odium nouercale ſufficere. Hæc Seruius enarrãs illud poëtæ 1. G. or.
Omnia iam uulgata, quis aut Eryſthea durum,
Aut illaudati neſcit Buſiridis aras?

Eurythus, rex Oechaliæ, Ionẽ filiam denegauit Herculi antè promiſſam, ideo quòd eũ fuerat filius dehortatus dicens, ab Hercule et Megæram uxorem, et ex ea filios interemptos: quod factum fuerat Iunonis inſtinctu. Vnde iratus Hercules propter nuptias ſibi denegatas, euerſa ciuitate interemit Eurythum, et Ionem filiã ſuſtulit. Hæc Seruius apud Virg. lib. 8. de Hercule.
Vt bella egregias idem diſiecerit urbes:
Troiamq;, Oechaliamq;: ut duros mille labores
Rege ſub Euryſtheo fatis Iunonis iniquæ, Pertulerit.

Eurytion, artificis nomẽ eſt apud Virgilium in 10. Is Pallantis, Euandri filij arma fabricauerat, ut eſt auctor Virgilius:
Quæ bonus Eurytion multo cælauerat auro.

Euſtathius, Epiphanius, ſcripſit temporum epitomẽ ab Aenea Troiano uſque ad Anaſtaſium principem, ſub quo fuit. Tomos etiam ſeptem, & alia quædam, ut Suidas ait. Euſtathius alius, genere Pamphylus, præſul Antiochenus aduerſus Arrianorum dogma multa compoſuit ſub Conſtantino principe: pulſus demũ eſt in exi-

lium

liũ Triandopolim Thraciæ ciuitatē, ubi & ſepultus eſt. Sunt quoq; ipſius uolumina de anima, epiſtolæq; complures. Hieronymus. Alius fuit præſulis qui in Homerum & Dionyſium poëtas cōmentarios edidit, patria Conſtantinopolitanus. Præter hos fuit Euſtathius martyr inter aulicos Traiani principis, Placidus antea uocatus: cùm in uenatione ceruum ſectaretur, cōſpecto inter eius cornua crucis ſimulacro, & uoce feræ eiuſdē audita, Cur me proſequeris? domi uxori Theophytæ, et filijs rē manifeſtauit, factiq; ex loco Chriſtiani, ipſe unà cum uxore, ſub Adriano æneo tauro necatus eſt. Cuius Romæ templum, feſtumq; colitur. Volaterr. lib. 15.

Euſtephius, Aphrodiſeus ſophiſta, ſcripſit declamationes. auctor Suidas,

Euſtochius, Cappadox ſophiſta, ſcripſit ad Conſtantem principem de Cappadociæ aliarumq; gentium antiquitate. Volaterranus lib. 15.

Euſtrathius, nomen Philoſophi, qui in Ethicen Ariſtotelis commentarios edidit.

Euterpe, una eſt Muſarũ, ſic dicta παρὰ τὸ εὐτέρπειν, quod eſt delectare.

Euthydemus, auctore Suida, Maßilienſis philoſophus præceptor Apollonij Tyanei.

Euthymus pycta, in Locris Italiæ, qui Epizephyrij cognominantur, ortus Aſtycleo patre: uel (ut indigenis perſuaſum eſt) Cæcino amne genitus, qui Locros à Rheginis diuidit. Hunc ſemel à Thaſio Theagene uictũ tradit Pauſanias, non iuſto quidem illum certamine, ſed circumuentum dolo, unde nec Theageni decretus honor:

nor;inſuper damnatus ut mul'o nomine talentum Euthymo repræſentaret. Demum Euthymus in Italiam reuerſus poſt octavam et ſeptuageſimam ferè Olympiadem, Temeſſam uenit. De hoc & Aelianus uariæ hiſtoriæ libro 8. Euthymus (inquit) Locrus ex Italia, pyctes inclytus et robore inſigni fuit, lapidem geſtabat ingenti magnitudine, qui Locris oſtenditur: & Temeſſæum heroa, quod cuique per uim abſtulerat, reddere coegit, etiam cum fœnore: ut inde natũ ſit ad gium iis qui ſordidos & iniuſtos quæſtus faciant, aſſore Temeſſæũ genium. Hic, inquit Euthymus ad amnem Cæcinũ oculis hominum apparere deſiit. Huius & meminit Plin. capite 47. libro 7.

Eutocus, auctore Bocatio li. 5. Apollinis et Cyrenes filius. Hunc dicunt, deſcendentibus fratribus ex Africa & in Græciam uenientibus, Cyrenis remãſiſſe, & iis imperaſſe, qui unà ſecum ibidem remanſêre.

Eutyches, Conſtantinopolitanus abbas, tertius poſt Manetem & Apollinarem alium affirmabat eſſe Chriſtum, aliud uerbum Dei. Negabatq; Chriſti carnem noſtræ ſimilem: nec in patre duas in eodem ſuppoſito naturas eſſe. Sed de cœlo corpus deſcendiſſe dictitabat, ac in uirginis utero tanquam ſolis radios penetraſſe: ut uiſum ſit ſanè ex muliere generatum, quamuis uerè generatum non ſit. auctor Suid.

Eutychides, Plinio cap. 8. lib. 34. ſtatuarius, centeſima uiceſima Olympiade floruit. Hic, ut idẽ auctor eſt, fecit Eurotam, in qua artem ipſo amne liquidiorẽ plurimi dixêre.

Euxi,

Euxinus, pontus (inquit Plinius) antea ab inhoſpitali feritate Axenos appellatus eſt Ouid. lib. Triſtium 4
Frigida me cohibent Axeni littora ponti.

Dictus ab antiquis Axenus ille fuit. Axenus, Græcis ἄξενος inhoſpitalis dicitur, εὔξεινον pontum dixêre mutatis nominibus, hoſpitaliorem factum. Ammianus lib. 2. Henioclei (inquit) Sindi & Achœi intendente ſæuitiam licentia diuturna, indidêre mari nomen inhoſpitali: & à contrario per cauillationem, pontus Euxinus appellatus. Ouidius,

Quem tenet Euxini mendax cognomine pontus.

Exampæus, Scythiæ fons inter Boryſthenem & Hypanim flumina, de quo Herodotus li. 4. ſic ſcribit: Inter Boryſthenem (inquit) & Hypanim flumina, locus eſt nomine Exampæus, ex quo hic amarus fons ortũ habet & nomen. Vide Hypanis.

Exquiliæ multitudinis mumero tantùm, mons erat Romæ dictus ab excubijs regum: uel quòd excultæ fuerunt à Tullo rege, ſic dictæ. auct. Ouid. lib. 1 Faſtorum.
Adde quòd excubias ubi rex Romanus agebat,

Qui nunc Exquilias nomine collis habet.

FABARIS (inquit Seruius) Italiæ fluuius, qui per Sabinos tranſit. Virgilius.

Qui Tyberim Fabarimq; bibunt, &c. Fabaris, eodem Seruio auctore, etiam Farfarus dicitur: Plaut.
Diſſipabo te tanquam folia Farfari. Ouid.
Et amœnæ Farfarus umbræ.

Fabius. Trecenti (inquit Seruius) in Fabiorum familia fuerunt, qui coniurati cum ſeruis & clientibus ſuis

contra

contra Veientes dimicarunt, & inſidijs apud Cremeram fluuium interempti ſunt: unus tantum ſuperſuit Fabius Maximus, qui propter teneram adhuc pueritiam in ciuitate remanſerat. Hic poſtea cùm Annibalis impetum ferre non poſſet, mora eum cluſit, & ad Campaniā traxit, ubi delicijs eius uirtus obtorpuit. Ille eſt de quo ait Ennius,

Vnus homo nobis cunctando reſtituit rem. Hæc Seruius grammaticus, illud Virgilij libro Aeneid. 6. explicans. Quò feſſum rapitis Fabij?

Fabius pictor, homo nobiliſsimus, iuris & literarū antiquitatis benè peritus, ut eſt auctor Cicero in Bruto.

Fabritius, conſul Romanus, qui contra Samnites & Pyrrhum regem bella geſſit, ualde ſobrius & fidelis. Nam munera hoſtium ſpreuit, & regis medicum ei pollicentem necem domini ſui, ligatum remiſit ad regem, ſcribens etiam quid ille facere uoluiſſet. Vide Ciceronem lib. 3. Officiorum.

Fabritianus, matrem Fabiam interfecit, quòd illa Fabium Fabritianum maritum ſuum occidiſſet, ut liberiùs adulterium cum Petronio adoleſcente committeret. Auctor Doſitheus apud Plutarchum.

Fadius, Pompeianus miles, cuius meminit Aſinius Pollio lib. epiſtolarum 10.

Falacrium, promontorium Siciliæ, teſte Ptolemæo, hodie Melazo.

Falernus, regio Campaniæ eſt, in qua colles uitiferi ſunt, generoſiſsima uina proferentes. auct. Varro.

Faliſci, populi ſunt Ethruriæ, quos Virg. æquos ap-

pellauit. Quia pop. Romanus (inquit Seruius) miſsis decem uiris inde multa iura collegit: & nonnulla ſupplementa duodecim tabularum accepit. Nam ab Athenienſibus decem habuerunt tabulas. Hæc Seruius explicans illud Virgilij.

Hi Feſcenninas acies, æquoſq; Faliſcos. Faliſci habuerũt urbem Falerios, quam Camillus dux obſedit, auct. Liui.

Fanestris, colonia Pomponio eſt, quam Plinius Fanum fortunæ appellat, cap 14. lib. 3. & item Ptolemæus lib. 3. Porrò ea colonia ſita eſt non procul à flumine Metauro, ut idem Plin. auct. eſt eodem cap. 14. lib. 3.

Fannij, inter oratores Ciceroni numerantur in Bruto: Horum (inquit) ætatibus adiuncti duo C. Fannij. C. Marci filij fuerunt: quorum C. Fannius, qui COS. cum Domitio fuit, unam orationem de ſocijs & nomine Latino, contra Gracchum reliquit, ſanè & bonam & nobilem. Alter autem C. Fannius M. F. C. Lælij gener, & moribus, & ipſo dicendi genere durior. De his plura apud Ciceronem in Bruto.

Fanum fortunæ, urbs Senonum in Italia, Ptolem.

Fanus, deus qui cũtibus præerat, uel deus anni. Cuius imaginem cùm Phœnices uellent exprimere, draconem finxerunt in orbem redactum, caudamq; ſuam deuorantem, ut appareat mundum in ſe reſolui. Macrob.

Fauentia, Hiſpaniæ oppidum Plin. cap. 1. lib. 3.

Fauentini, Italiæ populi in octaua regione, Fidentinis uicini, ut ſcribit Plinius cap. 15. lib. 3.

Faunus, antiquiſsimus Aborigin um rex in Latio, filius Pici, deus habitus poſt mortem. Item Fauni dicũtur

à poëtis

à poëtis dij agrorum, & ſyluarum, quorum uoces ſæpè exauditas eſſe ſcribit Cic. lib. 2. de natura deorum.

Fauonius, uide infra in dictione Zephyrus.

Fauorinus, philoſophus Arelate ortundus, Dionis auditor fuit, præterea eunuchus, & Adriano principi inſenſus. Ideo tria de ſe mira narrare ſolebat, ſe Gallum græciſſare, eunuchum mœchum putari, & inimicum imperatori uiuere. Ob quam cauſam ſtatua eius deiecta Athenis, ubi uiuebat. Hunc Herodes Atticus patrem ſolebat appellare, hæresq; librorum ab eo factus eſt. Hæc ex Philoſtrato. Gellius huius ſæpè meminit. Aelianus de uaria hiſtoria, dicit hunc quandoq; in diſputatione quadam Hadriano ceſsiſſe, admirantibusq; proximis. Nonne cedam (inquit) ei qui XX habeat legiones?

Fauſtulus, paſtor Accæ Laurentiæ maritus, quæ Romulum & Remũ inuẽtos à Fauſtulo aluit, ut ſcribit Seruius in primo Aeneid.

Fauſtus, Syllæ filius: Fauſtus item Quintilianus ſenator tempore Iuliani principis. Fauſtorum Catalogum require apud Volaterranum.

Felſina, urbs Italiæ, poſtea Bononia appellata, ut ſcribit Plinius lib. 3. ca. 15. in deſcriptione octauæ regionis Italiæ: Intus (inquit) colonia, Bononia, Felſina uocitata, cùm princeps Ethruriæ eſſet.

L. Feneſtella, hiſtoricus, ſæpè à Plinio citatur teſtis. mortuus eſt Cumis Auguſti tempore, ut tradit Euſeb.

Ferentũ, oppidum Sabinorum in Italia, à quo Ferentani dicti.

Feronia, nemoris dea, à ferendis arboribus. Tradunt

enim cùm nemus eius aliquando fortuitò arſiſſet incendio, & ob id trãſferre inde ſimulacrum incolæ uellent, ſubitò nemus euiruiſſe. Virgil. Et uiridi gaudens Feronia luco. Fuit & Feronia, Campaniæ oppidum ſub monte Soracte iuxta Tarracinam, ut notat Perottus.

Ferentia, Tuſcorum urbs Ptolem. hodie Ferentium.

Ferraria, urbs Italiæ, ad Padum fluuium ſita. Eſt & Ferraria, Hiſpaniæ promontorium, Carthaginem uerſus, ſic ab accolis cognominatum, quòd ferrarias effoſſiones admodùm feraces habeat. Vide Pomponium Melam in deſcriptione Hiſpaniæ lib. 2.

Feſcennina, Plinio ciuitas eſt Ethruriæ, ubi epithalamia, id eſt, nuptialia carmina dicuntur primùm inuenta: quæ ideo Feſcennina uocantur. Auctor Seruius.

Feſtus, Domitiani amicus, qui dum mentagra uſq; ad deſperationem laboraret, gladio ſe traiecit: priùs tamẽ amicos conſolatus. Eius mortem Mart. lib. 1. deſcribit.

Feſulæ, Feſularum, urbs olim Ethruriæ, non procul à Florentia. Nunc uicus modicus, licet Epiſcopalem ſedem retineat.

Fidenates populi Sabinorum in Italia, auctore Plin. lib. 3. cap. 12.

Fidiculanus Falcula, ſenator populi Romani, ſplendor ordinis, decus iudiciorum, exemplar antiquæ religionis. Auctor Cicero pro Cecinna.

Fidius deus, Iouis filius, à fide dictus, ut nonnullis placet. Plautus, Per deum Fidium credis iurato mihi. Fuit apud ueteres Romanos in honore maximo, adeò ut templa cum ſacrificijs meruerit. Cultus eſt à ueteribus in

Quiri-

Quirinali iugo Nonis Iunij. Ouidius 6. Faſtorum.

Fimbria *Romanus, homo longè audaciſsimus, ut ſcribit* Cicero pro Roſcio Amerino: *Hominem longè audaciſsimum (inquit) nuper habuimus in ciuitate* C. Fimbriam, &c. *Is diem Scæuolæ dixit, quòd non totum telum corpore recepiſſet. Hæc Cicero.*

» Firmum *caſtellum, Pomponio & Straboni: Firmium, Ptolemæo: Plinio Firmanorum caſtellum, urbs eſt Italiæ in Piceno.*

Flaminia *uia, à Flaminio conſule dicta, quam ſtrauit lapidibus à Roma Ariminum uſq;.*

Flaminius, *is qui uiam Flaminiam ſtrauit, cõſul cum Annibale pugnans, ad Thraſimenum interfectus eſt. eius cadauer inter mortuos ab Annibale quæſitum, nec inuentum. Auct. Liuius lib. 22.*

T. Q. *Flaminius ſuperioris filius, annos natus* XXX COS. *cum Sex. Aelio factus, Philippum Macedoniæ regẽ prælio fudit, caſtris exuit. Deinde Theſſaliã, quæ eſt uicina Macedoniæ, iuuantibus Aetolis et Acarnanibus, uexauit: ciuitates quoq; Græciæ, quæ ſub rege Philippo erant, per præconem liberas eſſe pronunciauit. Demetrium filium obſidẽ accepit, quem poſtea pecunia mulctatum reſtituit. Ex Plutarcho.* L. *Flaminius huius frater, uir cõſularis quidem, ſed libidini deditus, is puerum ardebat adeò, ut ſiue prouincias adiret, ſiue exercitus duceret, nunq̃ ab eius latere diſcederet, eoq; quondã in conuiuio aliquem corã ſe necari cupere dicente, ſtatim unum è dãnatis ſecuri percuti iuſsit. Liuius ſcriptũ eſſe dicit in Catonis oratione, Gallũ transfugam cum liberis*

& uxore ueniſſe, & ab eo epulis exceptū, mox ut ſcorto quod amabat, obſequeretur, propria manu confoſſū. Cuius etiam ſceleris meminit Cic. de Senectute.

Flauiniū, locus eſt in Italia, ut ait Seruius enerrans illum Virgilij locum:

Hi Soractis habent arces, Flauiniaq; arua.

Flauius, erat nomen familiæ Romanæ ex qua erant Veſpaſianus, & filius eius Titus, & Domitianus, qui à Ioue dicitur Flauius. Flauiorum gentis hiſt. require apud Tranquillum.

Fleuus, Rheni fluminis oſtium, ut ſcribit Pomponius Mela. lib. 3. Plinius capite 15. lib. 4. alterum oſtiorum Rheni, Fleuum, alterum Helinum appellatum ſcribit. Cornelius Tacitus lib. 3. Fleuum caſtellum eſſe ait, prope Rheni in Oceanum exitum, à quo aut ſumptum nomē quod alueo daretur, aut certè mox ab alueo natum, retentum eſt.

Flora, meretrix, quæ hæredem pop. Rom. reliquit: unde Floralia, in eius honorem Huius meminit Cicero: Habeo (inquit) rationem quid à populo Rom. acceperim, mihi ludos ſanctiſſimos maxima ceremonia Cereri, Libero, Liberæq; faciendos: mihi Floram matrem populo plebiq; Rom. ludorum celebritate placādam. Hæc ille in Verrem actione 10.

Florentia, in Ethruria hodie clariſſima, aliquando Fluentia, quòd ad Armi fluenta extructa ſit, dicta: & Florētini illic populi Catoni & Plinio, qui nunc Florētini nomine magis auſpicato uocantur, ut in quadam ad Scalam ſuum epiſtola Politianus ſcribit.

Floria-

Florianus, imperator qui Tacito ſucceſſit, dolens Probum militiæ peritum à magna exercitus parte eſſe electum, ſibijpſi uenas incidit, effuſoq; ſanguine conſumptus eſt. auctor Aurelius.

Florius, fluui' eſt Galliæ in Hiſpania, Pl. li. 4. ca. 20.

Fluonia, Iuno, quam mulieres colebant, quòd ſanguinis fluorem in conceptu retinere putabatur. Bocatius.

Focunates, Plinio populi ſunt in Alpibus, li. 3. ca. 20.

Fœlicitas, ponitur pro dea quam Romani uenerabãtur. Auguſtinus lib. 4. de ciuitate Dei: Quid Fœlicitas? dea eſt, ædem accepit, aram meruit, ſacra ei congrua perſoluta ſunt.

Fonteia, uirgo Veſtalis, Fonteij ſoror, cuius meminit Cic. in oratione pro Fonteio.

Fons Solis, in Cyrenaica ſic dictus, quòd Solis per cardines motu, calore & algore uarietur. Meminêre Diodorus, Arrianus, & Herodotus. Ouid. lib. Metamorph. 15. —medio tua corniger Ammon Vnda die gelida eſt, ortuq; obituq; caleſcit. Hermolaus duos fontes huiuſce ingenij illic eſſe credidit, Plinij auctoritate motus: Iouis (inquit) Ammonis fons interdiu frigidus, noctibus feruet. In Trogloditis fons Solis appellatur dulcis, & circa meridiem maximè frigidus: mox paulatim tepeſcens, ad noctis media, feruore & amaritudine infeſtatur. Hæc Plin. lib. 2. capite 103. Silius lib. 3.

Stat fano uicina, nouum & memorabile, lympha,
Quæ naſcente die, &c.

Foriculus, deus putabatur qui foribus præerat: ſicut

Cardinea dea, quæ cardinibus: & Limentinus deus, qui limini.

Formiæ, Campaniæ urbs, ſedes olim Læſtrigonum, quorum memoria à nonnullis hodie dictæ ſunt. Nam hi ab humanis uiſceribus non abſtinuerunt, ut eleganter ſcribit Ouidius lib. Metamor. 14. Formiæ (inquit Seruius) quæ ante Hormiæ, ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, id eſt, ab impetu dictæ. Formiæ, Ptolemæo Formæ: hodie Nola.

Formio, Ptolem. Iſtriæ fluuius: hodie Ciſanus.

Fortunatæ inſulæ, à fructuũ ubertate dictæ ſunt, de quibus Strab. lib. 1. ſic inquit: Fortunatæ inſulæ contra Mauritaniæ finem ad Occidentem ſunt. Quam quidem ad partem et Hiſpaniæ terminus concurrit. Ex ipſo aũt nomine manifeſtum eſt, quoniã et has ipſas felices exiſtimabant, quia huiuſmodi locis propinquæ forent. Hactenus Strabo. Fuerunt aũt ſex numero, ut tradit Pli. li. 6. quarũ prima Ombrion, ſecunda Iunonia, tertia eodẽ nomine, quarta Capraria, quinta Niuaria, à perpetua niue nebuloſa, ſexta Canaria, plẽua canibus ingẽtibus.

Forum Bubalorum, Ptol. Hiſpaniæ urbs.

Forum Claudij, Centronum ciuitas in Alpibus hodie Tarānteſa ducis Sabaudiæ. Forum item Claudij, eſt Tuſculorum urbs Ptolem.

Forum Cornelij, Galliæ Togatæ urbs, auctore Pol, lib. 3. cap. 1. hodie Imala, uide Melam.

Forum Cornelium, ciuitas eſt in Flaminia, quæ & Forum Syllæ. Fori Cornelienſis agri meminit Plin. li. 3. cap. 16. Forum Eugurrorum, Ptolemæo urbs Hiſpaniæ Tarraconenſis. Forum Iulij, Galliæ Narbonenſis

urbs, non longè diſtans à Maſſilia, & Octauiorum colonia ut ſcribit Pomponius Mela lib. 2. Sunt & Foroiulienſes, & Foroflaminienſes, populi Italiæ, quorũ meminit Plin. lib. 3. cap. 14. in deſcriptione ſextæ regionis. Forum item Clodij in Ethruria, apud Plinium lib. 3. cap. 15. Forum Iulium, Carnorũ colonia, auctore Ptolemæo. Forum Iulium, Narbonenſis Galliæ urbs apud Ptolemæum. Forum Liuij, Galliæ Togatæ urbs Ptolem. Forum Scguſianorum, oppidum Galliæ Ptolemæo. Forum Sempronij, Vmbrorum ciuitas, Ptolemæo auctore. Forum Tyberij, Heluetiorum ciuitas in Gallia iuxta Rhenum, apud Ptolemæum.

Foſſæ Marianæ, Ptolem. Galliæ Narbonenſis urbs.

Foſſæ Papyrianæ, Tuſcorum ciuitas auctore Ptol.

Francones, Germaniæ populi ſunt, qui à meridie Sueuos & Bauaros habent: ab occaſu Rhenum, ab ortu Boëmos. Alluitur regio flumine Megano, Ptolemæo Menio uocato. Francorum meminit Cicero in epiſtolis ad Atticum lib. 4.

Fraterculus, Verris conſors in furtis. De hoc Cicero in Verrem lib. 5. act. 8.

Fregellæ, uetus Italiæ urbs, olim florentiſſima, cùm à Romanis defeciſſet diruta, & ad uicum iam uſque à Strabonis tempore redacta. Silius.

Et quæ fumantem texêre giganta Fregellæ. Inde Fregellani, populi dicti, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Fregellanus, proditoris nomen, cuius meminit Cic. libro 5. de finibus bonorũ et malorũ: Quis (inquit) Fregellanũ proditorẽ, quanquã Reipub. noſtræ profuit, non odit?

Frentani,Italici populi, Daunis & Picentibus uicini. Alij à Ferentinis qui in Tuſcia ſunt, et Ferentinatibus qui Latiũ habitarunt:de quibus diſputat Hermolaus ca.5.li.3 Plinij. Illorũ regio Frentane Plin. dicitur.

Friſij populi ſunt protinus ultra Rhenum, Oceano oppoſiti,ut Ptolemæus ait.

Fronto, philoſophiæ ſimul & dicẽdi præceptor M. Antonini principis,adeò ab illo dilectus,ut ille ſtatuam ei à ſenatu ſtatui peteret. Auctor Capitolinus. Frontonis alterius ſub Nerone meminère Tacitus, Iuuenalis: Martialis,Clarum militiæ Fronto togæq; decus.

Fruſino,ciuitas Campaniæ,à qua Fruſinates populi ad Falernum,quorum meminit Plin lib.3.cap.5.

Fruſinum Latinorum oppidum Ptolem.

Frutinal,dictum eſt templum Veneris Frutæ. Sipontinus.

Fuſidius,oratoris nomen,cuius meminit Cic.in Bruto:Fuſidius(inquit) in aliquo patronorũ numero fuit.

Fulco, Andegauenſium princeps, quintus rex Hieroſolymorum,equo in caput uerſo occubuit, quum regnaſſet annis undecim. Volaterranus.

Fulginantes,populi ſunt Vmbriæ in Italia, ut ſcribit Plin.lib.3.cap.14.

Fuſinates,populi ſunt Illyrici, ut ſcribit Plin.lib.4. cap.21.in deſcriptione Illyrici.

Fuluius Flaccus Cenſor, tectum marmoreum Iunonis Laciniæ ſpoliauit, ut ædẽ quam dedicauerat equeſtri fortunæ,tegeret. auctor Liuius lib. 42.

Fundi,oppidum Italiæ prope Caietam,quod interci-

dit,

dit,iuxta quod Lacus eſt Fundanus,cuius meminit Plinius lib.3.cap.5.Inde generoſa uina,Fundana, ſcriptoribus commendata.

Furiæ(inquit Seruius)Diræ in cœlo,Furiæ in terris, Eumenides apud inferos, unde et tres eſſe dicuntur Canes etiam uocantur,ut eſt apud Virgilium in 6. Aeneid. --uiſæq; canes ululare per umbram Aduentante dea. Lucanus,

--Stygiasq; canes in luce ſuperna Deſtituunt.Furiarũ meminit Cic.lib.3.de natura Deorum.De furijs impiorum diſſerit Cicero in Piſonem.

Fuſidius,fœneratoris nomen apud Horatium, Fuſidius uappæ famam timet,&c.

Fuſius,oratoris nomen,cuius meminit Cicero lib.2. de Oratore:Fuſius(inquit) neruos in dicendo C. Fimbriæ,quos tamen habuit ille non adſequitur: oris prauitatem & uerborum latitudinem imitatur,&c.

Fyternus Ptol.Frentanorũ fluuius: Typernus alijs.

GABA, Galilææ oppidum eſt,ut ait Ioſephus lib. 5. Antiquitatum Iudaicarum.

Gabaa,Syriæ urbs. Vide interpretationem nominum Hebraicorum,

Gabala,Syriæ urbs, teſte Ptol. lib.5.cap.15. Gebel Hebræis:hodie au'e, Volaterrano teſte,Gibol dicitur.

Gabales,apud Plinium, Aquitanicæ Galliæ populi, Plin.lib.4.cap.19.

Gabalũ,penultima cõmuni, oppidũ Auernorum in Gallia Aquitanica,Narbonẽſi terræ proximũ.Hic Gabalici populi,apud quos olim fiebat optimus caſeus.Galepinus Gabaa

Gabalus, Romanus fuit imperator (inquit Seruius) qui ſe ſolem dici uoluit: quare Heliogabalus dictus eſt.

Gabienus, fortiſſimus claſſium Cæſaris à Sex. Pompeio captus, eiuſdem iuſſu inciſa ceruice iacuit in littore tota die. Deinde cum adueſperaſceret, petijt ut Pompeius ad ſe ueniret, teſtatus ſe ab inferis remiſſum, habere quod nunciaret. Ex Plinio cap. 52. lib. 7.

Gabij, populi in Latio, qui Gabios urbem condiderũt, auctore Seruio: Gabij (inquit) diu in agris morati, tandem Gabios condiderunt.

Gabinius, Romanus, qui Ptolemæum in regnum reduxit, ut eſt apud Ciceronem lib. 3. Epiſtolarum.

Gabinus, presbyter, ciuis Romanus, iuſſu Diocletiani imperatoris in carcerem coniectus eſt, ibiq́; fame extinctus, quòd Chriſtianam profiteretur religionem. Frater fuit Caij Pontificis, pater Suſannæ uirginis & martyris, quæ nuptias filij Diocletiani recuſauit. Volaterranus.

Gadareus, ſophiſta, qui priùs more mendicorum peregrinabatur, Maximiani beneficio conſulatum adeptus eſt.

Gades, inſula, Hiſpaniæ Bæticæ adiacens, auctore Ptolemæo lib. 2. cap. 4.

Gades Gadium, inſula eſt Oceani, ultra Bæticam Hiſpaniam, circa columnas Herculis, longitudinis XII. millia paſſuum, lata trium mil. ut ex Polybio Plinius in fine quarti tradit. Idem libro 4. duarum uidetur meminiſſe exiguo interuallo diſtantium, quarum maior Erythræa dicta ſit ob Tyrios, quorũ origo ad Erythræum mare

mare relata eſt,tum & Cotinuſa, ab oleaſtri copia,qui à Græcis κότινος dicitur: à Gadibus, Gaditanus dictus.Hæc etiam Gadir eſt appellata,quòd Gadira lingua Punica ſepem,uel ſeptum ſignificat.Hermolaus nō Gadira,ſed Gadiruta legit apud Plinium.

Gadir,n. g. urbs opulenta in Gadibus,de qua Priſcianus libro 5.ait: Vt alij tradiderunt Tarteſſum, Hiſpaniæ ciuitatem,quam nunc Tyrij mutato nomine Gadir habent.Calepinus.

Gaderes, ciuitas Syriæ non longè ab Aſcalone, ex qua Theodorus Rhetoricæ præceptor,qui Strabonis ætate floruit,Gadareus dictus eſt.Calepinus.

Gadira,locus iuxta Hiſpaniam extremam, ad quem profectus Hercules,& pertranſire non ualens columnas ab incolis ſumptas infixit.Calepinus.

Gæon à Ioſepho dicitur eſſe Nilus. Rectiùs ſcripſeris Githon.

Galata,inſulæ nomen non procul à Melita,ut ſcribit Pomponius Mela lib.2.

Galatea,fuit nympha,filia Nerei & Doridis, ut eſt apud Ouidium lib.13.Metamor.

At mihi cui pater eſt Nereus,quam cærula Doris
Enixa eſt,&c.

Galatia, regio Troadi contermina, ut ſcribit Plinius lib.5.cap.32.

Galba Sergius,uir conſularis, temporum ſuorū eloquentiſſimus,quem Tranquillus ſcribit ex prætura Hiſpaniam obtinentem XXX millibus Luſitanorum perfidia trucidatis,Viriatini belli cauſam extitiſſe. Valerius

rius autem dici, cum trium Luſitaniæ ciuitatum cõuocato populo, tanquam de commodis eius actűrum nouē millia hominũ trucidaſſe. Pædianus ait, eũ pro direptis Luſitanis accuſatum à Catone, duosq; amplexum filios prætextatos, abſolutũ propterea miſericordia fuiſſe. Huius Galbæ multam mentionem facit Cic. in Bruto.

Galenus, Pergamenus medicus, ex Pergamo ciuitate Aſiæ. Emicuit Traiani temporibus, uſque ad Antonium Pium: ſcripſit uolumina XV. Auctor Suidas. Scripſit præterea in opera Hippocratis dictionarium ex ordine literarum.

Galeſus, fluuius eſt Calabriæ, qui iuxta ciuitatem labitur Tarentum. Hæc Seruius, enarrans illud Virg. lib Georg. 4. Nanq; ſub Oebaliæ, &c.

Galilæa, pars Iudææ, coniuncta Syriæ Plinius.

Gallecia, citerioris Hiſpaniæ regio eſt, ut ſcribit Plinius lib. 4. cap. 20. in deſcriptione citerioris Hiſpaniæ. Iuſtinus quoq; de hac perpulchrè.

Gallia, regio eſt Europæ inter Hiſpaniam & Germaniam ſita. Diuiditur in tres partes, quarum prima dicitur Belgica, altera uocatur Celtica uel Lugdunenſis, tertia uerò Aquitanica. Galliam deſcribit Cæſar lib. I. Galliæ ut multæ ſunt regiones, ita multa cognomina. Comata enim dicitur apud ſcriptores, Braccata, Celtica, ſeu Lugdunẽſis, Narbonenſis, Aquitanica, Belgica, Tranſpadana, Ciſpadana.

Gallica flauia, Ptolemæo lib 2. ca. 6. Hiſpaniæ urbs

Gallogræci, iidem ſunt qui Galatæ, ad quos Pauli. epiſtolæ extant: eorum regio Galatia, quam Gallorum

aliquot

aliquot populos inſediſſe, Plinius ca.32.lib.5.teſtatur: & Ptolemæus lib.5.tabula Aſiæ prima. Strabo quoque 4.lib. Tectoſages è Narbonenſi, Toliſtoboſgios & Trocinos, è Celticis Galliæ profectos, Phrygiam Cappadociæ & Paphlagoniæ uicinam occupaſſe ſcribit: tanto olim hominum robore Galli ualuerunt. Meminit & Liuius pluribus quartæ Decadis lib.8.

Gallus, fluuius Phrygiæ, cuius aqua potantes facit furere. Ouidius, Amnis it inſana nomine Gallus aqua. Hinc dicebantur ſacerdotes Cybeles deæ Phrygiæ, qui ſe caſtrabant, et inter ſacrificandũ furioſè ſe gerebant, Lucanus, -- crinemq; rotantes

Sanguineũ populis ulularũt triſtia Galli. et uide Galli.

Gamphaſantes, Aethiopiæ populi, de quibus Pomponius lib.1. Nudi (inquit) ſunt Gamphaſantes, armorũq; omnium ignari: nec uitare ſciunt tela, nec iacere, ideoq; obuios fugiunt, neq; aliorum quàm quibus idem ingenij eſt, aut congreſſus, aut colloquia patiũtur. Hactenus Mela. Plinius, Gamphaſantes (inquit) nudi, præliorum expertes, nulli externo congregantur. Solinus & Martianus eadem ex Plinio mutuati.

Gandri, populi ſunt interioris Aſiæ Pomponio, quos Plinius trans Margianam in ortum ponit. Sunt & Gandaræ populi, quos Ptolemæus lib.7. in India ad ipſum Indum ſitos eſſe ait.

Ganganorum, promontorium Hyberniæ, Ptolemæo lib.2.cap.3.

Gangaridæ, populi ſunt inter Aſſyrios & Indos, iuxta Gangem fluuium. Auctor Curtius.

Ganges,Indiæ fluuius maximus, qui uniuerſam circuit Indiam ſecum arenas aureas trahēs, è paradiſo terreſtri exiens: Alij incertis fontibus ut Nilum,rigantéq; uicina eodem modo ferunt: alij in Scythicis montibus naſci,ipſamq; Indiam ſecare dixerunt. Dictus eſt Ganges,à Gange Aethiopum rege, ut ait Suidas. Ouid.lib. Metamor. 4. Decolor extremo qua cingitur India Gange.Inde Gangeticus dicitur, id eſt,Indicus. Lucan. Et quas ſentit Arabs, & quas Gangetica tellus.

Gannodurū, Heluetiorum ciuitas ad Rhenū,Ptolemæo lib.2.cap.9.uulgò hodie Conſtantia.

Ganyctor,nomen eſt uiri proprium Tortelio.

Ganymedes,filius Trois regis Troiæ,raptus à Ioue, non ob formam corporis, ſed ob præſtans ingenium: Xenophon in Sympoſio eſt auctor.

Garamantes,populi ſunt Africæ extremi,& quaſi à conſortio humanitatis remoti. Hæc Seruius apud Virgilium Ecloga 8.

Garganus,celebris mons Apuliæ, ſubtus quem habitantes propriè Apuli dicuntur.De quo Silius, In nemore aut agitet Gargano terga ferarum. Hodie mons dicitur S. Angeli.

Gargara, multitudinis numero montes ſunt Phrygiæ,iuxta quos ſolum frugum feraciſſimum eſt, quod et teſtatur Virg. lib.Georg.1. Et ipſa ſuas mirantur Gargara meſſes.Vide Macrobium lib.5.

Gargarus, lacus eſt Phrygiæ, iuxta Idam montem, ex quo lacu Scamander & Simois fluuij decurrunt.

Gargittius,canis cuiuſdam generoſi nomen,qui Geryonis

ryonis boues cuſtodiebat,& leonibus inſultabat: quem tunc Hercules interfecit, cùm illius armenta abduxit: fuitque Cerberi Epirotici frater, ut ſcribit Iulius Pollux lib. 5. de uocabulis rerum ad Commodum Cæſarem.

Garumna, Galliæ fluuius ex Pyrenæo monte delapſus, qui Celtas ab Aquitania ſeparat. De eo nemo diligẽtius Mela ſcripſit.

Gaurus, mons Campaniæ non procul ab Auerno.

Gaza, Iudææ Paleſtinæ urbs quondam munitiſſima, ut eã Alexãder bimeſtri obſidione obſeſſam ægrè cepe-rit: ut ſcribit Diodorus lib. 17.

Gebenna, Galliæ oppidum ditionis Allobrogum ad lacum Loſannenſem ſeu Lemanũ. Numero multitudinis extulit Lucan.

–quà montibus ardua ſummis
Gens habitat, cana pendente s rupe Gebennas.

Gedanum, Germaniæ urbs in Viſulæ fluminis oſtio.

Gedroſia, Aſiæ regio Ptolem. hodie Tarſe regnum Haithono & Sabellico, & ſunt populi Chriſtiani.

Gehon, fluuius qui è paradiſo terreſtri labitur. Ioſephus Nilum eſſe exiſtimat.

Gela, urbs Siciliæ, cuius meminit Plutarchus in uita Timoleonis.

Gelon, Pyrrhum ueneno necare eſt adgreſſus, ut ſcribit Plutarchus in uita Pyrrhi. Fuit & Gelon, Siciliæ rex, quem Dionyſius γέλωτα, id eſt, riſum eſſe dicebat, ut ſcribit Plutarchus in Dione.

Geloni, populi ſunt Scythici, quorum meminit Pomponius Mela lib. 1. & 2. & Virg. lib. Aeneid. 9.

Gelos, Cariæ portus eſt, ut ſcribit Pomponius lib. 1. in deſcriptione Cariæ.

Geneſara, Galilææ lacus circunſeptus urbibus plurimis, & celebribus. Auctor Solinus cap. 48.

Genua, Liguriæ metropolis, uetuſtæ potentiæ nobilis, ut eſt apud Melam lib. 2.

Georgi, Aſiæ populi, ab agricultura nomen ſortiti: quibus uicinos Corſitas, Phoriſtas, & Riphaces Mela facit. Conſtat etiam Tauricam Cherſonneſum Georgi cam cognominatam propter memorabilē in ea frumēti copiam, ut notat Vadianus.

Geræa, Luſitaniæ urbs apud Ptolemæum.

Germania, Europæ regio, quæ à Gallijs, Rhetijsq; & Pannonijs, Rheno & Danubio fluminibus, à Sarma tis, Dacisq; mutuo meatu & montibus ſeparatur. Auctor Tacitus. Quòd ſi proprios limites obſeruare libet, intra Rhenum, Danubiumq; Germania eſt: ſi gentium migrationem & linguæ commercium attendimus, rectius Alpibus à meridie, nec omnino ab occaſu Rheno terminabitur. Sunt qui magnam uocant eam, quæ intra Rhenum, Danubium, et Iſtulam eſt: reliquā trans Rhenum Galliæ contiguam, ut diximus, in inferiorem diuidūt & ſuperiorē: huic totū tractum adnumerantes, qui intra Alpes & Danubium uſq; ad Pannonias protenditur. Germani autem dicti ſunt à Romanis, quaſi Gallo rum fratres, quòd et nationem Gallicam feritatis abun dantia imitentur, & proceritate corporum, & colore flauo, tum etiam forma, moribus & uiuendi ritibus pares exiſtant. Legitimi nanq; fratres Romano ſermone

Germani intelligũtur. Hæc Strabo lib. 7.

Germanica legio ſeptima, Ptolemæo Tarraconenſis Hiſpaniæ urbs.

Gerrus, fluuius Scythiæ, ſeptimus ab Iſtro memoria dignus, teſte Herod. lib. 4.

Gerunda, Hiſpaniæ urbs Ptolemæo.

Geruſa, Sarmatiæ in Aſia ciuitas Ptolemæo. hodiè S. Georgius.

Geryon, uel Geriones, rex fuit Hiſpaniæ: qui ideo trimembris fingitur, quia tribus inſulis præfuit, quæ ad iacent Hiſpaniæ: Balearicæ minori, maiori, & Ebuſæ. Fingitur etiam bicipitem canem habuiſſe, quia & nauali & terreſtri certamine plurimum potuit. Hunc Hercules uicit: qui ideo fingitur ad eum olla ærea tranſuectus, quòd habuit nauem fortem & ære munitam. Hæc Seruius apud Virgilium lib. Æneid. 7.

—poſtquam Laurentia uictor,
Geryone extincto, Tirynthius attigit arua.

Geſodunum, nomen urbis in Norico, ut ſcribit Ptolemæus. Vulgò Saltzburg.

Geſoriacum. Ptolemæo teſte, Morinorum nauale.

Geſſus, Ioniæ fluuius eſt Plinio & Straboni, qui regionem omnem circa Geſſum Pannoniam nominant.

Getæ, populi ſunt Thraciæ, natura & moribus feroces: è montibus aliâs ac ſaltubus expulſi à Sarmatis ad Duriam amnem: A Romanis Daci uocantur. De his Ouidius meminit cùm inquit: Nulla Getis toto gens eſt truculentior orbe. Quidam tamen Getas à Dacis ita diſtinguũt: ut Getæ ſint, qui ad Pontũ in orientẽ uergũt.

Daci, qui in oppoſitum uerſus Germaniam, & ad Iſtri fontes, quos olim Dauos uocatos nonnulli uolunt. Ex quo apud Athenienſes Dauorum & Getarum ſeruilia nomina in uſu maximè fuerunt. Getas à Lucullo uictos Salluſtius ſcribit.

Getuli, Africæ populi. Hi & Libyes, primi omnium ex Punicorum annalium fide Africam tenuerũt, aſperi, incultiq;: quibus cibus erat caro ferina, atq; humi pabulum uti pecoribus. Hi neq; moribus neq; lege, aut imperio cuiuſquam regebantur: uagi, palantes, quò nox coëgerat ſedes habebant. auctor in Iugurth. Salluſt.

Gigantes, ſi ad Phyſica reſpicimus, aliud nihil ſunt quàm ſpiritus illi terra clauſi: qui dum exitum non inueniunt, ut ſibi uiam faciant, montibus altiſsimis adeò perſepe concuſsis, ut aut rũpantur, aut ingentia fruſta emittant contra Iouem, id eſt, cœlum uerſus. Hinc illa pugna Gigantum, montes in Iouem mouentium uetuſta.

Gillus, uir fuit Tarentinus, de quo Herod. nonnulla ſcribit.

Glandomyrum, Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs Ptol.

Glanum, Saliorum ciuitas in Gallia Ptolemæo.

Glaucus, Hippolochi filius, Bellerophontis nepos, auxilio Troianis uenit: cum quo Diomedes memor ueteris hoſpitij, iũctis dexteris amicitiam iniuit, armaq; commutauit ænea pretio nouem boum cum illius aureis armis, quæ centum erant boum. auct. Homer. Iliad. 6 Glaucus, piſcator, ut habetur in fabulis, piſces captos ſupra ripam explicuit, donec retia ſiccarentur. At illi contacta herba, colligentes ſeſe, in mare proſilierunt. Glaucus eam herbam

herbam deguſtans immortalitatem adeptus eſt,ut eſt apud Ouid.lib,Metamorph.13.Glaucus, Antenoris Troiani filius,ab Agamemnone interfectus,ut eſt auct.Dictys Cretenſis. Glaucus,Siſyphi filius,qui apud Potniam regnauit, equas alebat humana corpora paſcẽtes, à quibus & ipſe poſtremò deuoratus.auct.Probus grammaticus. Seruius uerò dicit Glaucum Potniadem, ſacra Veneris ſpernentem ab equabus ſuis,quibus ad currum utebatur,dilaceratum,Virg.Geo.3. Alius fuit Minois filius. Alius inter miniſtros Vulcani numeratur ab Herod. Alius item Lemnius ſtatuarius apud Stephanum.

Glycõ,uir apud Horatium robuſtiſſimus,& gladiatoria quadam totius corporis firmitate.

Nec quia deſperes inuicti membra Glyconis.

Fuit & Glycon medicus Panſæ apud Romanos, qui in carcerem coniectus eſt ob ſuſpicionem ueneni,quod ferebatur indidiſſe uulneri domini ſui. Vnde Suetonius in Auguſto:Panſæ quoq;(inquit) adeò ſuſpecta mors fuit, ut Glycon medicus cuſtoditus ſit,quaſi uenenum uulneri indidiſſet.Et Cice.in epiſtolis ad Brutum:Tibi(inquit) Glycona medicum Panſæ,qui ſororem noſtri Achilleos in matrimonium habet, diligentiſſimè commendo,& c.

Gnidus, urbs Cariæ. Horat.O Venus regina Gnidi.

Gnoſus,urbs Cretæ inſulæ:inde Gnoſius,id eſt,Cretẽſis.Virg.Placemus uentos,& Gnoſia regna petamus.

Gobæum,promontorium,Galliæ oppidum apud Pto.

Gobrias, uir Perſa nobilis, unus ex his qui cum Dario coniurarunt. Nam erat Darij ſocer, antequam regnum Darius ipſe adipiſceretur,ut oſtendit Herodotus

circa initium libri 7.

Gonnus, urbs eſt in ſuperiori parte Theſſaliæ, unde ad Theſſaliam introitus comperitur.

Gordiani Cæſares tres fuerunt, pater, filius, & nepos: de quibus uide Volaterranum lib. 93.

Gordius, rex fuit Phrygiæ, de quo uide Eraſmum in prouerbio, Gordianus nodus. Gordij meminit Strabo libro 12.

Gorgias Leontinus, Siculus rhetor, Empedoclis diſcipulus, Iſocratis autem & aliorum philoſophorum & rhetorum præceptor, ut ſcribit Quintilianus lib, 3. de inſtitutione oratoria. Huius meminit & Cicero paßim in Bruto, & libris de oratore.

Gorgones tres fuerunt, Sthenio, Euryale, et Meduſa, Phorci filiæ, uide Lucanum lib. 9.

Gorgonius, uiri proprium malè olentis. Horatius in Sermonibus: Paſtillos Ruffillus olet, Gorgonius hircum.

Gorgythion, uir Troianus, Priami & Caſtianiræ filius, formaq; & uiribus præſtãs, ut dicit Hom. li. 8. Ilia.

Gortyna, urbs Cretæ, pulchris cincta muris, teſte Homero libro Iliados 3. quam teſte Solino Lenæus præterfluit amnis, per quem Europam tauræ dorſo uſq; ad eam portatam ferunt.

Gotthi, immanes Scythiæ populi, qui Italiam, & deinde Hiſpaniam inuaſerunt. Gotthorum hiſtoriam uide apud Volaterranum.

Gotthia, regio Europæ, contermina Daciæ & Noruegiæ.

Gracchus, Gracchorum ex Cornelia Africani ſorore pater,

pater, Proconſul, Celtiberos in deditionem accepit: ac monumentum operum ſuorum, Gracchorũ oppidum in Hiſpania conſtruxit, ut Liuius refert. De hoc ſcribit Plutarchus & Valerius. Fuerunt & Gracchi huius filij, quos conſtat ſeditioſos fuiſſe. Cicero libro 2. de officijs: Quid inquit, noſtros Gracchos T. Gracchi ſummi uiri filios, Africani nepotes, nónne Agrariæ contentiones perdiderunt?

Gradiuus, Mars dicitur cùm ſæuit, inquit Seruius, cùm tranquillus, Quirinus. Deniq; in Vrbe duo eius templa ſunt: unum Quirini intra urbem, quaſi cuſtodis & tranquilli. Alterum in Appia uia, extra urbem prope portam, quaſi bellatoris, uel Gradiui. Hæc Seruius.

Græcia, uide infrà, in dictione HELLAS.

Granicus, Bithyniæ fluuius, pugna quæ inter Perſas & Alexandrum fuit, nobilis: de quã apud Diodorum li. 17. In ea pugna ſexcenta millia hominũ cæſa fugataq; ſunt. Victa ab Alexãdri exercitu, nõ maiori XXX. millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis: quibus omnibus, nihil de fuga cogitantibus, non in pedibus ſpes, ſed in lacertis fuit, magno fugati Darij dedecore. auctores Plutarchus & Iuſtinus lib. 2.

Gratidia, proprium nomen mulieris Neapolitanæ unguentariæ ac maleficæ, quam Horatius in Epodis Canidiam nominauit.

Grauionariũ, Germaniæ urbs Ptol. Vulgò Bamberg.

Grauiſcæ, Tuſcorum caſtellum. auct. Ptol. mons altus hodie. Huius meminit Virg. 10. Aeneid.

Gronij, Hiſpaniæ populi ad Durium amnem, ut ſcrib.

Pomponius lib. 3. quorũ meminerũt Plin. et Silius.

Gryllus, Xenophontis filius, qui pro patria fortiter pugnans occubuit. Huius laudes & epitaphia multi ſcripſere, ut ſcribit Ariſtoteles.

Grynia, urbs Aetoliæ in confinibus Ioniæ. Inde Gryneus Apollo, & Gryneum nemus, in finibus Ionijs Apollini conſecratum, ut auctor eſt Seruius.

Gyarus, inſula eſt una Cycladum, cuius meminit Ouidius lib. 7. Metam. Et Gyaros, nitidæq; ferax Peparethos oliuæ. Et in ſatyra 10. Iuuenalis. Vt Gyaræ clauſus ſcopulis, paruaq́; Seripho.

Gyas, nomen proprium uiri Troiani.

Gygæus, lacus eſt Lydiæ. Propertius: Lydia Gygæo tincta puella lacu.

Gygemorus, monticulus eſt non longè à Theſſalia.

Gyges, rex Lydiæ. De quo ſic Cicero lib. 3. de officijs ſcribit: Hinc ille Gyges (inquit) inducitur à Platone, qui cùm terra diſceſſiſſet magnis quibuſdam imbribus, in illum hiatum deſcendit, æneumq́; equum (ut ferunt fabulæ) animaduertit, cuius in lateribus fores eſſent: quibus apertis, hominis mortui corpus uidit magnitudine inuſitata, anulumq́; aureum in digito: quem ut detraxit, atq; ipſe induit, (erat aũt regius paſtor) tũ in concilium paſtorũ ſe recepit. Ibi cũ palam eius anuli ad palmam conuerterat, à nullo uidebatur, ipſe aũt omnia uidebat: idem rurſus uidebatur, quũ in locũ anulũ inuerterat. Itaq; hac opportunitate anuli uſus, reginæ ſtuprum intulit, eaq́; adiutrice regem dominum interemit, ſuſtulit quos obſtare arbitrabatur, nec in his faci

noribus

noribus eum quiſquā uidere potuit. Sic repentè anuli beneficio rex exortus eſt Lydiæ Hæc Cicero.

Gymnoſophiſtæ, Indorum ſapientes: de quibus Cic. Tuſcul. quæſt. lib. 5. Quæ barbaria (inquit) India uaſtior, aut agreſtior? in ea tamen gente primùm hi qui ſapientes habentur, nudi ætatem agunt, & Caucaſi niues, hyemalemq́; uim perferūt ſine dolore. Quumq́; ad flāmam ſe applicauerint, ſine gemitu aduruntur. Hæc Cic. De his antè ſcripſimus in dictione BRACHMANES.

Gyndes, Aſſyriorum fluuius maximus ſecundum Euphratem De quo Seneca lib. 3. de Ira ſic ſcribit: Cùm Gyndes fluuius (inquit) ſecundæ poſt Euphratem magnitudinis Cyri impetum uenientis contra Babylonios interciperet, et quidam ex militibus ſummè dilectus regi eius moliens tranſitum, rapacitate fluuij abſorptus eſſet, rex iratus amicum ulciſci ſtatuit, iurās ut qui nūc præclarum equitē uorauiſſet, mox uix tingeret genua mulieris. Nec peragendo ſegnior, bellum cum flumine geſſit, & totis copijs per magnas deductum foſſas in XLVI. alueos diſpartiuit. Hæc Seneca.

Gytheum, oppidum quod Hercules & Apollo depoſitis eò loci ſimultatibus, communi opere condiderunt. De hoc Liuius in Macedonico bello: Gytheum (inquit) omnium maritimarum rerum Lacedæmonijs receptaculum. Hinc Gytheates dicti ſunt in eo habitantes.

HABESSVS, Lyciæ ciuitas, quondam ſic dicta: deinde Antiphellus, ut ſcribit Plin. lib. 5. cap. 27.

Hadranitani, Siciliæ populi, Plin. lib. 3. cap. 8.

Hadria, m. g. pro ſinu maris, ſeu pro ipſo mari Ha-

driatico,Lucanus lib.5. Sonat Ionio uagus Hadria pōto. Hadria,*f.g.eſt oppidum ad Ferrariam,nunc demerſum,ad XXXV.lapidē.* Vulgò Ari. Ab eo Hadriaticū *mare nomen accepit.* Fuit quoq; Hadria, Romanorum *colonia,arduo in colle ſita.* Ex qua Hadrianus imperator *originem duxit, qui in omni genere doctrinæ præſtantiſsimus fuit. Sunt qui hoc nomen non aſpirent.*

Hæbudes,*inſulæ ſunt.* Solinus. A Calydoniæ promōtorio *Thulen petentibus,bidui nauigatio eſt.* Excipiūt *Hæbudes inſulæ quinq; numero.* Et paulò poſt: Secundā *à continenti ſtationem euntibus* Orcades *præbent.* Sed Orcades *ab Hebudibus porrò abſunt ſeptem dierum totidemq; noctium curſu.* Hæc Solinus.

Hedui,*populi Galliæ, Auernis finitimi, trans Ararim habitantes,inter* Burgundos *nominati*. Cæſar.

Hæmodes,*Lyciæ mons eſt,ut ſcribit* Pom. Mel. li.1.

Hæmon,*Thebanus iuuenis, qui quum amore incredibili* Antigonem Oedipi *&* Iocaſtæ *filiam deperiret, ad eius tumulum mortem ſibi conſciuit.* Fuerat autem Antigone *iuſſu* Creontis *(qui uetuerat cadauera Græcorum inhumari) iugulata, quòd* Polynicem *fratrē mortuum noctu ſepelire uoluiſſet.* De huius *adoleſcētis morte* Propertius *lib.2.* Quid non Antigones,*&c.*

Hæmus,*Thraciæ mons.* Polybius *auctor eſt,ut ſcribit* Strabo,*Hæmum adeò eſſe altum,ut utrumq; ex eo mare,* Aegeum *&* Ionium *ſpectetur: quanquam falſum* Strabo *putat.* Lege Liuium *lib.10.Decad. 4. ubi de* Philippo *qui Hæmum eius rei pernoſcēdæ gratia,aſcēdit.* Ab Hemo *accolæ Hæmimontani dicti in Latina hiſt.*

Halcyon.

Halcyon. Cæyx (inquit Seruius) filius Luciferi, habuit uxorem Halcyonem: à qua cùm profectus eſſet, ad conſulendũ Apollinẽ de ſtatu regni, naufragio perijt. Cuius corpus cùm ad uxorẽ delatũ fuiſſet, illa ſe præcipitauit in pelagus. Poſtea miſeratione Tethyos & Luciferi conuerſi ſunt ambo in aues marinas, quæ halcyones uocantur. Sanè ſciendum eſt, quòd cùm de muliere dicimus, hæc Halcyone facit: cùm de auibus hic & hæc Halcyon, hi & hæ Halcyones. Iſtæ autem aues nidos faciũt in mari media hyeme: quibus diebus tanta eſt tranquillitas, ut nihil penitus in mari poſſit moueri. Inde etiam dies ipſi, Halcyonij nominãtur. Hæc Seruius.

Haleſina, Siciliæ ciuitas, quæ ſic à Cicerone actione 5. in Verrem appellatur: Siciliæ ciuitates (inquit) multæ ſunt iudices, ornatæ atq; honeſtæ, ex quibus in primis numeranda eſt ciuitas Haleſina, nullam enim reperietis aut officijs fideliorem, aut copijs locupletiorem, aut auctoritate grauiorem, &c.

Haleſus, fluuius et mons nõ longè ab Aetna, ubi Proſerpina flores legit cum alijs uirginibus.

Haliacmon, fluuius eſt Macedoniæ, ad quẽ ducebant quæ uolebant candida naſci, ut refert Plin. li. 31. cap. 2.

Halicarnaſſus, Cariæ ciuitas, clara Herodoto, Heraclito poëta, Callimachi ſocio, et Dionyſio hiſtorico, qui res Romanas Strabonis tẽporibus ſcripſit. Regia olim regũ Cariæ fuit, ab Alexandro capta, quã Adæ reginæ Idriei coniugi, quam Pixodorus eiecerat, regendam tribuit, ut Diodorus lib. 17. & Strabo lib. 14. ſcribunt. Iuxta eam Salmacis fons eſt, molles effœminatosq; faciens,

clens.De quo Ouidius 4.Metamorph.

Halizones,populi ſunt Paphlagonum,ſic dicti, quòd undiq; mari circundentur. παρὰ τοῦ ὑποζωννύσθαι*,id eſt,circundari:* & ἁλί*,id eſt,mari.Tortelius.*

Haloneſos,inſula eſt Aegei maris prope Thraciam, quam aliquando omnibus,qui mares erant cæſis, tãtùm fœminæ tenuiſſe dicuntur,inquit Pomp.Mela.lib.2.

Halys, Paphlagoniæ fluuius maximus: Crœſi fato, quod attuliſſe uiſus eſt, nobilis. Notum oraculum eſt. Crœſus Halym penetrans,magnam peruertet opũ uim: Quo deceptus, cùm regnorum opes expectaret, ſuas profligauit.ſcribit in hanc ſententiam Cicero libro 2, De Diuinatione.

Hamadryades.Vide DRYADES.

Hamaxampeus,pars eſt fluminis Hypanis, qui cum fonte Xampeo amaro commixtus eſt. Tortelius.

Hamaxobitæ,populi Sarmatiæ in Europa: qui quia pro ſedibus plauſtra habent,ſic dicti ſunt,auctore Pomponio Mela lib 2. Græcis enim ἅμαξα *plauſtrũ dicitur, Ptolemæus Hamaxobios nominat. Vadianus Melæ interpres, eos eſſe credit, quos hodie alibi ſitos Poloni Moſcouitas nominant,corrupto uocabulo.*

Hamilcar.Vide AMILCAR.

Hanapis,fluuius eſt Scythiæ,Herodoto teſte.

Hannibal.Vide ANNIBAL.

Hanno,Carthaginienſis,Philippi Macedonis temporibus, qui Carthagine priuatis opibus petens regnum adfectans: & in filiæ nuptijs principes ciuitatis ueneno necare,prodito à miniſtris conſilio fruſtra cogitãs,

alia

alia adgreſſus uia, ſeruitia concitat quibus incautam urbē opprimat: quo etiam ciuibus prouiſo ac uitato periculo, ipſe demum in caſtellum munitum ſeſe recipiens, Afros, Maurorumq; regem armauit, captus postremò, ac primùm uirgis cæſus, deinde effoßis oculis, & manibus cruribusq; fractis, cruci adfixus eſt: ac in cognatos omnes etiam animaduerſum. Ex Trogo lib. 21 Hanno item Carthaginienſis alius Agathocli cum XXX. millib. Pœnorum obuius factus, conſerta pugna occiſus eſt. Trog lib. 22.

Hanno, factionis Barchinæ, qui cùm optima conſuleret Carthaginienſibus de pace, nequaquam exauditus eſt. auctor Liuius in primo & ultimo de bello Punico, apud quem prudentißimas orationes huius, & Aſdrubalis legere licet.

Harmodius, & Ariſtogiton, ciues Athenienſes de republica bene meriti, quorum paßim mentionem facit Demoſthenes in orationibus.

Harmodotus, poëtæ nomen eſt, cuius ſæpe meminit Plutarchus.

Harmonides, Troianus fuit, quem teſte Homero lib. 5. Iliad. præcipuo quodā amore Minerua dilexit, ideoq; nihil eum fugit, quod fabrili arte effici poſſet. Is inter alia quæ fabricauerat, naues illas Alexandro ædificauit, quæ fuerunt malorum omnium, quæ Troianis contigerunt, caput: pernitioſas quidem ac mortiferas, ut cæteris Troianis, ita ipſi ædificatori, quia deorum monita non intellexiſſet.

Harpagium, oppidum iuxta Parium, apud quod Gany-
me-

nymedem puerum Phrygium raptum, Græca fabuloſitas auſa eſt adſerere. Vadianus.

Harpalice, *Amazonũ regina. Hæc eſt (inquit Seruius) quæ patrẽ ſuum captum à Getis, multitudine collecta liberauit celerius, q̃ de fœmina poteſt credi, unde & flumina dicitur celeritate tranſire. Hæc Seruius.*

Harpalus, *ab Alexãdro fugitiuus, Athenas traiecit. cuius meminit Plutarchus in uita Phocionis.*

Harpaſa, *pen. cor. oppidũ Aſiæ oppoſitũ fluuio Harpaſo, ut ſcribit Plin. lib. 5. cap. 29. ubi cautes ſtat horrenda uno digito mobilis: eadẽ ſi toto corpore impellatur, reſiſtens, ut idem Plin. teſtatur lib. 2. cap. 96.*

Harpe, *falcatus enſis Perſei, quo Meduſam & Cetum dicitur occidiſſe*

Harpocrates, *deus Iſidis et Seraphidis, ſimulacrũ, ita apud ueteres fingebatur, ut digito admoto ori, ſilentiũ indiceret, qualis & apud Romanos dea Angerona. Vndè Harpocratem reddere, pro ſilentiũ imponere, prouerbiali ſpecie dixit, Catullus in his uerſibus.*

Gellius audierat patruum obiurgare ſolere,
Si quis delicias diceret aut faceret, &c.

Harpyiæ, *dicuntur Ponti & Terræ filiæ, ut ait Seruius, undè in inſulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes. Alij dicunt eas Neptuni filias, qui ferè prodigiorum omnium pater eſt, nec immeritò. Nam ſecundum Mileſium Thaletem, omnia ex humore procreantur, undè eſt, Oceanumq; patrem rerum. Hinc fit ut quotieſcunq; deſunt parentes, redeatur in generalitatem. Sic & peregrinos, Neptuni filios dicimus, quorum*

rum ignoramus parētem. Alij autem dicunt Harpyias, filias Thaumantis & Electræ. Has Virgilius tres eſſe dicit, Aëllo, Ocypetem, Celæno.

Hebe, dicitur à poëtis Iunonis filia ſine patre. Nam cùm grande conuiuium Apollo in domo patris Iouis, Iunoni nouercæ paraſſet, & ipſa auidè lactucas comediſſet agreſtes, factum eſt ut ex illis grauida fieret, cùm uſq; in id tempus ſterilis fuiſſet, peperitq; Heben: quæ quia formoſa erat, ab ipſo Ioue pincerna conſtituta eſt & dea iuuentutis dicta. Quæ deinde cùm in deorũ conuiuio pocula miniſtraret, et caſu in terram caderet, ueſtesq; ſubleuarentur, ita ut pudenda dijs monſtraret, indignatus Iupiter, eam ab officio amouit, & eius loco Ganymedem rapiens ſubſtituit: poſtremò Herculi in deos relato, uxor data eſt. Ex Seruio.

Hebrus, Thraciæ fluuius eſt, in quem Orphei caput proiectũ, cũ Cicones cũ cõfeciſſent. Ouid. lib. 11. Meta. Membra iacent diuerſa locis: caput Hebre, lyramq; Excipis. Martialis li. 6. Hebrũ (inquit) Odryſiæ niues complent, qui inter diuerſos Barbaros fluens, etiam Ciconas perluit. Hebrus hodie Mariza.

Hecale, nomē pauperrimæ fœminæ. Oui. de amore,
Cur nemo eſt Hecalen, nulla eſt quæ nouerit Irum?
Nempe quòd alter egens, altera pauper erat.

Hecameda. Vide ECAMEDA.

Hecate, ponitur pro Diana, ſiue Luna, ſiue Proſerpina. Vndè Virg. Ter geminamq; Hecatem &c. Rurſum Aen. 6. Voce uocans Hecaten, cœloq; Hereboq; potētē Vbi dicit Seruius, Hecate pro Proſerpina dicta eſt: aut

quòd

quòd centum uictimis placetur, aut quòd centum annos errare faciat inſepultos. Hæc Seruius.

Hecatompylos, urbs eſt Parthorum regni caput. Plinius lib.6.cap.15.

Hector, Priami & Hecubæ filius ab Achille interfectus.

Hecuba, uxor regis Priami. quam Hom. filiã Dymantis dixit, idq́; ſenſiſſe uidetur Ouid. lib.13. Metam. Euripides uerò non Dymantis, ſed Ciſſei filiam Thracum regis eſſe dixit: quem ſecutus eſt Virg. lib. Aeneid. 10. Quia prægnans ſomniauerat ſe accenſam facem parere, quæ patriam totam inflammaret. Ideò porrò in canem conuerſa fingitur Hecuba, quòd cùm poſt euerſam Troiam captiua à Græcis duceretur, Polydori corpus in mare præcipitatum agnouiſſet, ſeq́; in maria præcipitare uellet, nimio dolore inaniter Græcis conuitiaretur. Hæc Seruius.

Hecubæ ſepulcrum, Thraciæ promontorium, de quo ſuprà ſcripſimus in dictione CYNOSSEMA.

Hedui. Vide HAEDVI.

Hegemon Characenus, (Eſt autem Charax, Phrygiæ urbs) uerſificator, ſcripſit bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedæmoniorum. auctor Stephanus.

Hegeſias, Magneſius, orator egregius, cuius meminit Strabo. Fuit & Hegeſias alter, cuius meminit Cic. lib.1. Tuſcul. quæſt.

Hegeſippus, hiſtoriam ſcripſit Eccleſiaſticam quinque libris, quos habemus à Chriſto paſſo ad ſua tempora, ut ſcribit Suidas. Alter eiuſdem nominis fuit poëta comi-

comicus: inter fabulas ipſius cõmemorantur φιλαίτεροι *Athenæus.*

Hegeſiphyle, fuit Holori *regis* Thraciæ *filia, quam* Miltiades *Athenienſium dux accepit.*Tortelius.

Hegeſiſtratus Epheſius, *ob tribulis ſui necem exul* Delphos *perueniens, quénnam locum coleret, conſuluit deum. Cui Phœbus, Vbi ſaltantes uideret ruſticos cum coronis oleaginis. Itaq; profectus in Aſiam ruſticos eodem modo cernens, urbem condidit* Eleam.*auct.* Pythocles *Samius apud* Plutarchum.

*Hegitinatia,*Ptolem.lib.2.cap11. *Germaniæ urbs, uulgò* Lignitz.

Helena,filia Iouis *ex* Leda,*uxore* Tyndari *regis* Laconiæ. *Hæc ob eximiam pulchritudinem bis rapta fuit: primùm adhuc puella à* Theſeo: *ſecundò, iam* Menelao *nupta, à* Paride: *pro qua recuperanda Græci cum Troianis decennale bellum geſſerunt. nota eſt hiſt. ex* Hom.

Heleus,uide ELEIS.

Heliades, Solis filiæ, Phaëtontis ſorores, notæ ex (Ouid.lib.2.Metamorph.

Helice,uide ELICE

Helicon,mons eſt Bœotiæ,*ut ſcribit* Seruius,*quæ & ipſa* Aeonia *dicitur, iuxta* Thebas *non procul à* Parnaſſo: *eiq́; ſimilis & altitudine & circuitu, qui & ipſe quoq;* Apollini *muſisq́; ſacer eſt.* Inde Heliconiades *muſæ poëtis dictæ ſunt, ut* Heſiod. *Ibi* Caballinus *mons: de quo uide ſuo loco.*

Heliogabalus, Antoninus imperator: huius mores impuriſsimos, gulam, libidinem omnem, apud Lampridium *uidere licet.*

Heliopolis, ciuitas eſt Aegypti, quæ à Græcis, teſte Diodoro Siculo, Thebe dicitur: huius ciues, teſte Herodoto libro 2. apud Aegyptios omnium ſapientiſsimi habentur. Altera eſt eiuſdem nominis in Sicilia patria Chryſippi Stoici, ut auctor eſt Solinus.

Helis, Vide ELIS.

Hellas, prouincia, Græcia à Latinis dicitur, ut ſcribit Pomponius Mela lib. 2.

Hella, filia Athamantis regis Thebarum, quæ cum Phryxo fratre ſuo nouercales inſidias fugiens, in mare iuxta Byzantium demerſa eſt. De qua uide infrà in dictione PHRYXVS.

Helleſpontus, mare eſt illud ſtrictum, quod Aegeum à Propontide ſeparat, intermedia fauce: quod ab Europa, Cherſoneſus Thraciæ, ab Aſia Phrygiæ littora ſtringunt, ſic ab Helle denominatum, hinc Helleſponticus dicitur, & Helleſpontiacus, Virg. Geor. 3.

Helleſpontiaci ſeruet tutela Priapi.

Helôrus, penult. producta, fluuius eſt Siciliæ. Sunt etiam qui non aſpirent.

Heluetij, Galliæ populi notiſsimi ex Cæſare. Vulgò Swytzer.

Helymus & Panopes, Aceſtæ regis Siciliæ comites, uenatores fuerunt, ut teſtatur Virg. lib. 5. Aeneid.

Heraclea, Bithyniæ urbs clariſsima, ob celeberrimas quas emiſit colonias, ut Strab. ſcribit, diu tyrannorum ſæuitiã paſſa, mox libera facta eſt. Iuſtinus lib. 15. Heracleã à Bœotijs iterũ oraculo monitis, in Herculis honorem conditam eſſe ait. Eſt & Heraclea in Italia ad Crotonem,

tonē,ut ſcrib.Mela li.2.Eſt item Heraclea Siciliæ, inter Pachynum & Lilybæum,ut ſcribit idem Mela lib.2.& Ptolemæus.Heraclea Ponti:hodie Naxioportus.

Heraclei, nomen fuit nonnullorum imperatorum Romanorum.

Heracleon, grammaticus Aegyptius,ſcripſit commentarios in Homerum & Lyricos.Suidas.

Heracleopolis, nomen trium ciuitatum. Vna eſt in Aegypto,ex qua Theophanes phyſicus:altera non longè à Peluſio:tertia ſecundum Nili oſtium, quod Canopicum eſt.Ex Volaterrano.

Heraclides Lycius,domi uir clarus,ſophiſtica facultate inſignis, Smyrnæ docuit,ubi in honore maximo fuit.Dicunt eum olim apud Seuerum principem,extemporali facultate dicentem aulicis præſentibus exterritum, ſermone excidiſſe. Solus ſophiſtarum ad hanc artem induſtria & labore,natura minimè iuuante contendit. Hæc ex Philoſtrato.Heraclides alius fuit è Mopſo, ciuitate Ciliciæ,grammaticus nobilis,ut ſcrib.Stephanus. Alius præterea pictor nobilis Macedo, qui initio naues pinxit: captoq; Perſeo à Paulo Aemylio Athenas commigrauit, eodem tempore quo & Metrodorus philoſophus & pictor.Plinius. Heraclides Ponticus philoſophus,Athenas conceſſit,Platonem, deinde Ariſtotelem audiuit. Reliquit ingenij monumenta quæ non extant. Vir fuit mollioris habitus,ut pro Pontico Pompicus uocaretur. Auctor Diog.Laërt.Huius & meminit Cicero Tuſcul.quæſt. libro 5. Sunt & alij multi huius nominis apud Laërtium.

Heraclitus,penult.producta,Epheſius philoſophus, ut tradit Suidas, nullum inuenitur habuiſſe præceptorem:tantum natura & diligentia ſolus profecit:quidã tamen audiſſe Xenocratem et Hippaſum Pythagoricum uolunt. Floruit temporibus ultimi Darij: ſcripſit poëticè multa:ab Ariſtotele ſæpe teſtis citatur.De quo ſic Cic. lib.5.Tuſcul.quæſt.Eſt(inquit)apud Heraclitũ phyſicum de principe Epheſiorũ Hermodoro.Vniuerſos ait Epheſios eſſe morte mulctandos:quòd quum ciuitate expellerent Hermodorum, ita locuti ſunt: Nemo de nobis unus excellat: ſin quis extiterit, alio in loco,et apud alios ſit.Hæc ille.Hũc aiũt,cùm hydropicus eſſet,ſpretis medicis oblitũ bubulo ſeuo, ſoli ſiccandũ ſe præbuiſſe,dormiẽtemq; à canib9 dilaceratũ eſſe. Sui.

Herbita,Siciliæ urbs apud Ptol. hodie S. Nicolaus.

Hercules,cognomen,uel fortaſsè potiùs agnomẽ Iouis & Alcmenæ filij, qui ob fortitudinem et gloriam creditus fuit,quòd inter deos ſit relatus.Fuiſſe aũt tres Hercules ſcribit Diodorus: alij ſex autumant. Primus qui certauit cum Apolline de tripode.Alter Nilo natus Aegyptius, quem aiunt Phrygias literas conſcripſiſſe. Tertius eſt ex Idæis Dactylis, cui inferias adferunt. Quartus Iouis eſt filius,et Aſtoriæ Latonæ ſororis,qui Tyri maximè colitur,cuius Carthaginem filiam ferũt. Quintus in India,q Belus dicitur.Sextus Thebanus,ex Alcmena et Ioue Tertio genitus,cui aliorum geſta adſignãt.Ex Cic.lib.3.de nat.Deor.Herodot. ſcribit Herculem unum eſſe ex duodecim dijs Aegyptiorum,Græcosq; ab Aegyptijs hoc nomen mutuatos indidiſſe filio

Amphitryõis. Varro XLIII. Hercules nominat: uerũ tamen omnes qui robore præſtiterunt, hoc nomine ab Hercule Alcmenæ filio appellatos fuiſſe adfirmat. Macrobius adſerit Herculem eſſe Solem, quaſi Heraclem: idq́; ex nomine clareſcere. Hercules enim nihil aliud eſt, quã ἥρας, id eſt, Iunonis, quod eſt aëris: κλέος, id eſt, gloria uel laus. Quæ porrò alia eſt aëris gloria, quàm ſolis illuminatio? Item dictus eſt duodecim labores cõfeciſſe, quia Sol annuo curſu duodecim ſigna Zodiaci luſtrat et cõficit. ab Hercules, Herculè, & Hercle, Mehercules, Mehercule, aduerbia iurandi. Vide Seruium in 8. Aeneid.

Herculis portus, Ptolemæo, urbs Maſſilienſium.

Herculis turris Ptol. lib. 4. cap. 4. urbs Cyrenes.

Hercynia, maxima Germaniæ ſylua: de qua Cæſar Commentariorum ſexto ſic ſcribit: Huius, inquit, Hercyniæ ſyluæ, quæ ſuprà demonſtrata eſt, latitudo nouẽ dierum iter expedito patet: non enim aliter finiri poteſt, neq; menſuras itinerum nouerunt. Oritur ab Helvetiorum & Nemetum, et Rauracorum finibus, rectáq; fluminis Danubij regione pertinet ad fines Dacorũ & Anartium. Hinc ſe flectit ſiniſtrorſum, diuerſis à flumine regionibus, multarũq; gentium fines propter magnitudinem attingit. Neq; quiſquam eſt huius Germaniæ, qui ſe aut audiſſe, aut adiſſe ad initium eius ſyluæ dicat, cũ dierũ iter XL. proceſſerit: aut quo ex loco oriatur, acceperit. Hactenus Cæſar apud quẽ præpoſtero charaćterum ordine XL. pro LX. legi uidetur, teſte Vadia.

Hermæa, extrema Ptolemæo urbs Africæ minoris:

Mercurij promontorium Pomponio Melæ.

Hermagoras Aeolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, ſcripſit artem Rhetoricam libris ſex, de Diligentia orationis, de Decoro, de Elocutione, de Figuris. Docuit Romæ Auguſti temporibus, deceßitq́; ſenex. Fuit item Hermagoras alter Amphipolitanus philoſophus, diſcipulus Perſei, qui plures ſcripſit dialogos. Auct. Suid.

Hermaphroditus, Mercurij et Veneris filius, ut etiã nomen ipſum indicat, de quo Ouidius lib. Metam. 4.

Hermeas, è Caria dux inclytus Antiochi Magni, qui cum eo & Taurum pertranſijt, et res magnas geßit. Ad extremum ab eo ob ſuſpicionem interfectus unà cum coniuge et liberis, qui erant Apameæ. Auct. Polybius.

Hermenij, populi Moſchorum ſunt prope Colchos. Perottus.

Hermes Triſmegiſtus, philoſophus Aegyptius poſt Moſen fuit, cuius tempore in Aegypto ſtudia philoſophiæ clarere cœperunt, cùm antea tantùm circa Aſtronomiam, & huius generis diſciplinas uerſarentur: quæ ad exercendum ingenium magis, quàm ad illuſtrandum animum ualent. Scripſit lingua patria dialogum, in Latinũ ſermonem poſtea conuerſum, ubi Aſclepius introducitur. Deum omnino unũ opinatur omnium conditorem, errorem q́; fatetur parentũ ſuorum, qui ſuperſtitiones idolorum inuenerint. De hoc plura apud Suidã et Auguſtin. de ciuit. Dei. Hermes alter item philoſophus Aegyptius, auditor Syriani ſophiſtæ, condiſcipulus Procli ſub Adriano principe, uir non minore iuſtitia, quàm

doctrina prǽditus. Moriens iurauit & immortalem ſe eſſe, & incorruptibilē animum habere. Hæc Suid. *Hermes etiam Mercurius dicitur, quòd deorum interpres ſit. Vide infrà in dictione* MERCVRIVS.

Hermiona, Græciæ oppidum, Iunonis fano inclytū, ut notat apud Pomponium Vadianus.

Hermione, fuit Menelai filia ex Helena coniuge, quæ Oreſti Agamemnonis filio deſponſata fuit: ſed cū Pyrrhus Achillis filius eam duxiſſet, Oreſtes illum occidit, & ſpōſam recepit. Altera Hermione filia fuit Martis & Veneris, uxor Cadmi, cuius Vulcanus pulchrum, ſed pernicioſum monile formauit: tandem cum marito mutata dicitur in ſerpentem.

Hermiones, Germaniæ populi ultimi, ut ſcribit Pōponius lib. 3. in fine deſcriptionis Germaniæ. Pomerani nunc uocātur, ut notat Vadian. Horū meminit Tacitus.

Hermippus, Athenienſis poëta antiquæ comœdiæ, altero captus oculo, frater Myrtili comici, ſcripſit fabulas XL. *Fuit item alter Hermippus Berytius, diſcipulus Philonis Byblij, qui multa compoſuit ſub Adriano principe. Suidas.*

Hermocrates Phocenſis, clarus ſophiſtica facultate, Antipatri magiſtri epiſtolarum Seueri principis, filiā haud forma bona, inuitus, imperatore cogente, duxit, q́ poſtea repudiauit. Philoſtratus.

Hermodorus Siculus, auditor Platonis, cui uicio datum eſt, quòd quæſtui philoſophiam habuerit: dictata quæ ſub præceptore audiuerat colligendo, ac dein in Sicilia uenditando. Hermodorum alterum Epheſium fu-

iſſe conſtat, qui à ſuis expulſus eſt, cuius meminit Cic. Tuſcul.quæſt.lib.5. Vide HERACLITVS.

Hermogenes Tarſenſis, annos natus XV. ſophiſta adeò probatus eſt, ut fama eius ad auditorium Marcum Antonium principem exciuerit, ab eoq; munera egregia tulerit. Deinde tempore procedente eum facultatis habitum deperdidit, nulla morbi cauſſa. Proinde Antiochus ſophiſta dicebat, Hermogenes in pueritia ſenex, & in ſenectute puer. Ex Volaterrano lib.15.

Hermolaus, Conſtãtinopolitanus grammaticus, ſcripſit ad Iuſtinianum Cæſarem Epitomen in librum Stephani de urbibus. Auctor Suidas. Memoratur & ante hunc alius, qui contra Alexandrum coniurauit. Alius item Plinio lib.36.cap.5. ſtatuarius, inter eos qui ædes principum ſignis nobilibus ornarunt.

Hermopolis, ut ait Volaterranus lib.12. urbs Aegypti in Sebenitica præfectura, ubi Pan colitur et Hircus, ut ait Pindarus.

Hermus, fluuius Lydiæ trahens aureas arenas. Virgilius 2.Georg.

Nec pulcher Ganges, atq; auro turbidus Hermus.

Hernici, populi Italiæ in Campania, in locis aſperis habitantes. Nam Hernæ, Sabinorum lingua, ſaxa dicuntur. Hos tamen Hernicos appellatos uoluit Macrobius, ab Herno quodam Pelaſgo eorum duce. Horum metropolis eſt Anagnia.

Herodes Atticus, Athenis natus, nobilitate generis, potentia ſimul & ſophiſtica facultate clarus, genus ex Aeacidarum ſanguine ducebat, patre Attico, cui diui-

tiarum

tiarum initium ex theſauro prope domũ reperto fuit. Huius Herodis uitam uide apud Philoſtratum. Herodes item alij, de quibus uide librum interpretationum propriorum nominum Biblicorum.

Herodianus, Alexandrinus grammaticus, Apollonij etiam grammatici filius & diſcipulus, floruit ſub Marco Anton. imperatore. Scripſit de arte grãmatica: præterea Cæſarũ hiſtoriã, quæ ad nos peruenit. auct. Suid.

Herodotus Halicarnaſſeus, claris ortus parentibus, nempe patre Lixo, matre Dryone, fratrem etiam habebat Theodorum. Scripſit hiſtoriam libris nouẽ, quorum quilibet Muſæ nomine inſcribitur. Cœpit à Cyro Perſarum rege. Seceßit in Samũ Lygdami tyrannide offenſus, qui tunc in patria regnabat: eo expulſo redijt. Poſtremò inuidiæ ciuium obnoxius, ſponte Thuriũ conceßit, Athenienſium coloniam, ubi extinctus eſt & ſepultus: licet aliqui Pellæ dicant. auctor Suid.

Heron, Athenienſis orator, ſcripſit cõmentarios in Herodotum, Xenophont. & Thucydidẽ. auct. Suid.

Heroſtratus, fuit uir ſceleſtus & ignauus, qui ut nomen memoria ſceleris propagaret, incendia nobilißimæ fabricæ templi Epheſiæ Dianæ manu propria ſtruxit, ſicut ipſe confeſſus eſt, uoto adipiſcendæ famæ latioris, ut ſcribit Strabo lib. 14.

Herſilia, Romuli uxor, cuius meminit Liuius lib. 1.

Herillus, Chalcedonius philoſophus, Zenonis diſcipulus fuit, qui cùm uidiſſet ſcientiã laudatam eſſe ab Ariſtotele & Theophraſto, ſummum bonum in ea poſuit. Huius meminit Cic. lib. 4. Acad. & lib. 2. de Fin.

Heſiodus, poëta Aſcræus, ſcripſit poëmata, Theogoniam, ἔργα καὶ ἡμέρας, Opera & dies, quod imitatus eſt Virgilius. Primus agriculturæ præcepta tradidit, ut Plin. lib. 14. ſcribit.

Heſione, filia Laomedontis regis Troiæ, uxor Telamonis, & mater Aiacis & Teucri.

Heſperiæ, inquit Seruius, duæ ſunt: una quæ Hiſpania dicitur, altera quæ eſt in Italia, quæ hac ratione diſcernuntur: aut enim ſolam Heſperiam dicis, et ſignificas Italiam: aut addis ultimam, & ſignificas Hiſpaniam quæ in occidentis eſt fine: ut Horat. Quin nunc Heſperia ſoſpes ab ultima. Et hæc eſt uera Heſperia, ab Heſpero dicta, id eſt, occidentis ſtella. Cæterùm Heſperia, Italia dicitur ab Heſpero fratre Atlantis, qui pulſus à germano, Italiam tenuit, eiq; nomen priſtinæ regionis impoſuit, ut auctor eſt Higinus.

Heſperides (inquit Seruius) Atlantis filiæ, nymphæ, ſecundum fabulam hortum habuerunt, in quo erant aurea mala Veneri conſecrata: quæ Hercules miſſus ab Euryſtheo, occiſo peruigili dracone, ſuſtulit. Reuera autem fuerunt nobiles puellæ, quarum greges abegit Hercules, occiſo eorum cuſtode. Vndè mala fingitur ſuſtuliſſe, hoc eſt oues: nam μῆλα dicũtur: undè μηλονομεὺς dicitur paſtor ouium. Hæc Seruius apud Virgilium. De iiſdem lib. 4. Silius.

Heſperus, Atlantis frater, à quo Italia Heſperia dicta. Scribit Diodorus Heſperum conſcendiſſe cacumen montis Atlantis ad curſus aſtrorum obſeruandos, & nunquam deinceps comparuiſſe; cui uulgus hominum

diuinos honores exhibuit, aſtrumq́; lucidiſsimum eius nomine appellauit. De quo Virgilius.

Heſſeni, Palæſtinæ populi, apud quos lege columbis parſum olim, & tanta earum copia facta, ut aduenarum ora cicures petierint: undè ſunt Tibulli *uerba libro primo.* Heſſeni, *gens ſola, & in toto orbe præter cæteras mira, ſine ulla fœmina, omni* Venere *abdicata, ſine pecunia ſocia palmarum, &c.*

Heſtiæa, Eubœæ *inſulæ oppidum, ut ſcribit* Pomponius *lib. 2. &* Homerus *lib.* Illad. 2. *in* Catalogo.

Heſichius, Mileſius *ſub* Anaſtaſio *principe ſcripſit onomatologion, id eſt,* Catalogum *nominum. Quorum epitome* Suid. *ſe fatetur uſum eſſe. Compoſuit & hiſtoriam libris* VI. *in quibus complectitur tam* Romanorũ *imperatorum, quàm aliarum gentium & tyrannorum res geſtas uſq; ad ſua tempora, ut ait* Suidas.

Hetruria, Italiæ *regio, ad* Macram *fluuiũ uſq; protenditur, ubi* Liguriæ *principium eſt, quæ* Varo *in extimo* Italiæ *termino finitur.* In Hetruria *hodie* Florentia *clariſsima, aliquando* Fluentia *dicta. Porrò* Hetruria *dicta eſt, quòd eius fines tenebantur olim uſq; ad ripam* Tyberis: *& quaſi* ἑτερϐρία, *& per ſyncopen* ἑτρϐρία. *Nã* ἕτερ@, *eſt alter: &* ὅρ@, *finis uocatur.* Roma *enim antea unam tantùm* Tyberis *ripam tenebat.*

Hexagon, teſte Plinio *lib. 28. cap. 3. legatus* Oblogenum *(qui populi ſunt in* Cypro*) à conſulibus* Romæ *in dolium ſerpentum coniectus, experimenti cauſſa, circummulcentibus linguis miraculum præbuit.*

Hiarbas, rex Lybiæ, *qui* Didonem *re uera uoluit du-*

cere.

cere.Et ut habet hiſtoria,cùm hæc negaret,Carthagini bellum intulit: cuius timore cùm cogeretur à ciuibus, petijt ut antè placaret manes mariti, & exædificata pyra ſe in ignem præcipitauit. Ob quam rem, Dido,id eſt,uirago dicta eſt, quia uirile aliquid fecit. Nã Eliſa proprié appellata eſt.Hæc Seruius explicãs illud Virg. 4.Aeneid.Non Libyæ,non antè Tyro deſpectus Hiarbas.Scribitur nonnullis ſine aſpiratione.

Hibernia,inſula in mari Atlantico, Cæſar lib.5.comment.Belli Gallici.Hibernia (inquit) dimidio minor, ut æſtimatur,q̃ Britannia.Huius incolæ, longè magis q̃ Britanni ſylueſtres ſunt,ut ſcribit Strab.lib.4.

Hidruntum,Hidrus Ptolemæo lib.3.cap.1.Calabriæ oppidum iuxta Ionium mare,

Hiera,inſula eſt maris Siculi una ex Aeolijs. Dicta antè ἱερὰ,id eſt,ſacra,quòd Vulcano ſacrata eſt,& plurimùm colle eminentiſſimo nocte ardet,ut Sol.cap. 11.

Hierapolis,Syriæ urbs Ptolemæo lib.5. Bambycen Plinio,Syris Magog.

Hieri,populi ſunt ultra Sauromatas, calui & ſimi à natiuitate oẽs,& promiſcuè barbã habentes.Perot.

Hiero Syracuſanus,cũ eſſet ex duce rex factus, populi Romani perpetuus amicus fuit: ac cùm omnis expers diſciplinæ in morbum incidiſſet,erudiri cœpit, ac ultro ſermonibus phyſicis aures accommodare, donec paulatim,dũ per ualetudinẽ licuit,poëtis Pindaro et Simonide accerſitis uſus eſt.auct. Aelianus de uaria hiſt.

Hiero,alter Ferreus cognomento Athenienſis,familiaris Niciæ ducis Athenienſis,unaq; cum eo diſciplinis erudi-

eruditus: poëmata nõnulla conſcripſit, quæ Plutarchus in Nicia ad ætatem ſuam perueniſſe teſtatur.

Hieronymus, *Siciliæ tyrannus,* Hieroni *patri ſucceſſit admodum puer: cui pater metuens relictis tutoribus* XVI, *mandauit moriens, ut fidem erga pop.* Rom. *annos quinquaginta ab ſe cultam, inuiolatam ſeruaret. Hic poſtea abiecta tutela, contempta patris diſciplina ac moderatione, luxurioſius & arrogantius agendo, à* Romanis *deſciuit,* Annibaliq́; *adhæſit. Cumq́; ſuperbè nimis in ciues ſeſe haberet, ab eiſdem interfectus eſt. Auctor* Liuius *lib.4. ſecundi belli Punici.*

Hieronymus, *hiſtoricus* Rhodius, *familiaris* Demetrij *Poliorcetis, relictusq́; ab eo præfectus in regione* Bœotiæ, *ſcripſit res ipſius* Demetrij *geſtas, ut ſcribit* Plutarchus *in* Demetrio.

Himera, oppidum eſt, & fluuius eiuſdem nominis in Sicilia, *ut ſcribit* Plinius *lib.3. cap.8.*

Hipparchus, *Nicæus aſtrologus, ſcripſit de* Arati Phænomenis, *de ſtellis fixis, de lunæ motu contra* Platonem. *Primus inſtrumenta mathematica inuenit, unde hæc ſenſibus deprehẽdi poſſent.* Plinio *maximè laudatus.* Hipparchus *itẽ alius fuit poëta comicus, cuius fabula quædã* περὶ γάμων, *id eſt, de nuptijs inſcribitur.* Suid.

Alius propinquus Ariſtotelis: *alius* Eretriæ *tyrãnus.* Hipparchus *quoq́; filius* Piſiſtrati *tyranni, qui ob libidinẽ in* Harmodiũ, Ariſtogitonis *cõiurationẽ in ſe excitauit, ut eſt apud* Thucydidẽ. *Idẽ ut inuidiã tyrannidis ſapientiæ opinione extingueret, literas coluit, uiriſq́; doctis maximè fauit, ut eſt auct.* Aelianus *de uar. hiſt.*

Hip-

Hippaſus Metapontinus,auditor Pythagoræ,uir do ctiſsimus,nihil ſcripſit,ut ait Demetrius.

Hippe, Chironis centauri filia fuit: quæ cùm in monte Pelio ſeſe uenando exerceret,grauida facta eſt, & ob id patris indignationẽ timens, deorum miſeratione in equã conuerſa eſt, & in cœlum translata eſt. Perot.

Hipperides, Athenienſis orator, æmulus quandoque Demoſthenis, accuſatusq; ab eo ſuper rapina pecuniæ: deinde ambo damnati iuſſu Antipatri. Hipperides aufugit in Aeginam, &c. Volaterranus lib.6.

Hippias, Eleus philoſophus, diſcipulus Hegeſideni, ut tradunt Cic. & Quintil. non liberalium modò artiũ præ ſe ſcientiam tulit, ſed earum quas Græci mechanicas uocant, ut & ueſtem, & anulum, crepidasq; ac omnia quæ ferebat, manu faceret. Atq; ita ſe comparauit, ne cuiuſquã ope egeret. ſummum bonum αὐτάρκειαν poſuit, id eſt eo contentum eſſe, quod ſimplici uictui ſat eſſet. De quo ſic Cicero libro de Oratore 3 Hippias Eleus (inquit) cùm in Olympiã ueniſſet, maxima illa quinquennali celebritate ludorũ gloriatus eſt, cuncta pene audiente Græcia, nihil eſſe ulla in arte rerum omnium, quod ipſe neſciret: nec ſolum has artes, quibus liberales doctrinæ atq; ingenuæ continerentur, geometriam, muſicam, literarũ cognitionẽ & poëtarũ, atq; illa quæ de naturis rerum, quæ de hoĩm moribus, q̃ de rebus publicis dicerẽtur: ſed anulum quem haberet, pallium quo amictus, ſoccos quibus indutus eſſet, ſe ſuã manu confeciſſe, &c. Hactenus Cicero. Fuit item Hippias Piſiſtrati filius, de quo Cicero ad Atticum ſic ſcribit: Nefarius (inquit)

(inquit) Hippias, Piſiſtrati filius, qui in Marathonia pugna cecidit, arma contra patriam ferens.

Hippo, duplex in Africa. Hippo regius. Hic Epiſcopatu inſignis eſt diui Auguſtini, qui ſe alioqui Tagaſtanum fuiſſe, è Tagaſta Africæ oppido, lib. 2. Confeſſionū ſcribit. Strabo lib. ultimo utranq; Hipponem regiā nominat, niſi codex uitiatus eſt. Alterū autem, Diarrhyton Græcis dictum Plinius ſcribit, quòd paluſtri ſolo madeat. Vtranq; Silius lib. 3. tunc uerſu expreſſit, Tum uaga, & antiquis dilectus regibus Hippo. Vagā enim Diarrhyton nominat, quòd paluſtri ſolo ſita ſit, quare terræ motibus frequentius infeſtatur. Nec perperam uagam dixit fœmineo, cùm ſic æquè ut maſculino proferatur. Plin. lib. 6. cap. 34. Vtraq; (inquit) Hippo Diarrhytus memorabilis eſt Delphini manſuetudine, ex hominis manu cibum capientis. lib. 9. cap. 8. Plinius meminit. Vtranq; Hipponem Græcos equites condidiſſe, auctor eſt Solinus. Eſt & Hippo, puellæ Bœotiæ nomē apud Plutarchum in Pelopida.

Hippocentaurus, idem quod Centaurus Cicero lib. 1. Tuſcul. quæſt. Hippocentaurum negat unquā fuiſſe. Et lib. 2. de natura deorum: Quis enim (inquit) Hippocentaurum fuiſſe, aut Chimæram putat? quæ ue anus tam excors inueniri poteſt, quæ illa, quæ quondam credebantur apud inferos, portenta extimeſcat?

Hippocrates, Cous medicus, auditor Democratis, ut quidam uolunt, uixit apud Perdicam Macedoniæ regem. exceſſit è uita annos natus CIIII. ſuſcepit filios Theſſalum & Draconem. Artaxerxes rex Perſarum

ad

ad Hiſtanem Helleſponti præfectum de Hippocrate ſic ſcripſit: Rex Regū magnus Artaxerxes, Hiſtani Heleſponti præfecto ſalutem. Hippocratis medici Aeſculapio pregnati, ad me artis fama peruenit. Da igitur operam ut aurum illi tribuas quantum cupit, aliaq́; item quorum indiget, & cum ad me mitte: erit enim par honore ſummis in Perſide uiris, &c. Auct. Valerius. Eius libri tanquam diuino emanauerunt ore, ubiq; celebrantur: in primo enim Iuſiurandum continetur, in ſecundo Prognoſtica, tertio Aphoriſmi, quarto illa admirabilis compoſitio LX libris omnem ſcientiam medicinæ complectens. Hæc ex Suida. Hippocrates præter ſuperiorē, Suidas quinq; commemorat, omnesq́; eiuſdem artis & & familiæ, quorum omnium excellentiſſimus fuit primus. Hippocratem alium, Atheníenſium ducem ponit in bello Peloponneſiaco Thucydides.

Hippocrene, teſte Bocatio, fons eſt Bœotiæ. Hunc aliqui fingunt ab equi Pegaſi percuſſionem factum & hinc denominatum. Quod quidem figmentum facilè detegitur, ſi ſecundum quoſdam inſpiciatur hiſtoria. Volunt quidam Cadmum equo inſidentem, dum ſedem ſibi ſociisq; perquireret, primò ad hunc fontē conſtitiſſe: & quia literarum Græcorū repertor fuit, quarum forſan meditationem ibidem ſumpſit, illum Muſis ſacrum eſſe uoluit.

Hippodome (inquit Seruius) ſeu Hippodamia, filia fuit Oenomai regis Elidis & Piſarum: hic equos habuit uelociſſimos, utpote uentorum flatu creatos, qui procos filiæ multos, necauit: ſub hac conditione prouocatos

tos ad currule certamen, ut aut uictus traderet filiam, aut uictos necaret. Hæc Seruius.
De hac infrà in dictione OENOMAVS.

Hippodamus Mileſius, *natura ſtudioſus, primus eorũ qui in republica uerſati non eſſent, cœpit aliquid dicere de optimo ciuitatis ſtatu. Constituit enim ciuitatẽ ex numero* X. *millium, diuiſam in partes tres, artifices, agricolas, & milites.* Regiones *in totidẽ partes, ſacrã, publicam, & priuatam.* Erat *ob ambitionem uitæ moroſior, crinium prolixitate, ac ſumptuoſo ornatu.* Ariſtoteles *lib.* 2. Politic.

Hippodôrus, *unus* Codridarum, *inuidiam populi uitare cupiens, optimãq; ſimul principis famam inter* Athenienſes *adipiſci, ſeueritate in ſuos uſus, filiam cũ mœcho deprehenſam currui iuſſit adligari atq; diſcerpi.* Aelianus *de uaria historia.*

Hippopodes, *populi* Scythici, *humana forma, ſed equinis pedibus naſcentes.* Plin. *lib.* 4. *cap.* 13.

Hippodromus, Theſſalus *genere, patria* Lariſſæus, *circa* M. Antonini *principis tẽpora* Athenis *ſcholæ ſuc ceſſit, ut eſt auctor* Philoſtratus, *qui eum inter ſophiſtas retulit.*

Hippolochus, *fuit, teſte* Homero *libro* Iliados *ſexto. filius* Bellerophõtis, & Glauci *pater.* Alter, *teſte eodẽ, li.* 11. *fuit* Antimachi Troiani *filius, qui unà cum* Piſandro *fratre ab* Agamẽnone *in* Troiano *bello interfe*

Hippolyte, *uxor* Acaſti *regis* Magneſiæ, *(ctus eſt: quæ* Peleũ *falſi criminis accuſauit apud uirũ ſuũ, dum ille ſibi cõſentire nollet.* Alia *fuit* Amazonũ *regina,* q̃

Hercules prælio uictam Theſeo dedit uxorem.

Hippolytus, filius Theſei, Phædræ nouercæ, quòd eius libidini nõ paruerit, inſidijs petitus, diſcerptusq; propterea rogatu patris. Nam iratus pater Theſeus inuocauit Aegeum patrem, ut Hippolyto currum agitanti immitteret Phocam: qua territi equi currum ruperunt, Hippolitumq; diſcerpſerunt, ut auctor eſt Seruius.

Hippomachus, tibicen fuit, qui cùm uideret à plebe laudari diſcipulum, quem tamen in arte peccare cognoſcebat, baculo tactum deſiſtere iuſsit, dicens maximum erroris eſſe argumentum, quòd ab ignara turba laudaretur. Aelianus auctor.

Hippomenes, Neptuni pronepos, ex patre Macareo, Atalantam puellam Scyriam curſu potentem uicit, & in luco matris deûm amoris impatientia cum uicta concubuit, ut ſcribit Seruius. Vide ATALANTA.

Hippona, dea erat equorum, quam ſtabularij colebant. Eius ſimulacrum locabatur in ſtabulis. Ab hac ergo dea, Hippones dicti uidentur. Solinus.

Hipponax, Epheſius, ſcriptor Iamborum, uixit Clazomenis, expulſus patria à tyrannis. Suidas. De hoc uide Plinium lib. 36. cap. 5. & Solinum.

Hipponicus, Hippiæ filius Athenięſis, cùm patriæ ſtatuam dedicare decreuiſſet, nonnullis eã à Polycleto conſici ſuadentibus, illi nequaquam uiſum eſt, quòd ob operis pulchritudinem ab aſpicientibus, non dedicantis, ſed potius artificis uirtus laudaretur. Auct. Aelianus.

Hippus, fluuius eſt Moſcorum in Phaſin defluens. Strab. lib. 11. Hanc Phaſis partem illabitur ingens flumen,

men,quod ortum ex Armenia ducens,Glaucum in ſe recipit,atq; Hippum è uicinis montibus cadentes.

Hipſicratea,fuit uxor Mithridatis,quæ maximè uirum ſuum dilexit.Volaterranus:Mithridates Hipſicrateam coniugem in omnibus bellis adiutricem,armatamq; habuit,crudelis alioquin in ſuos.

Hira, fuit maritima urbs in agro propinqua Pylo, ſub Agamemnonis dominio,teſte Hom.lib.11. Iliad.

Hirpiæ,familiæ ſunt,ait Plinius lib.7.cap.2.paucæ, haud procul ab urbe Roma in Faliſcorum agro. Hæ ſacrificio annuo, quod fit ad montem Soracten Apollini, ſupra ambuſtam ligni ſtruem ambulantes non aduruntur.Hirpi Solino uocantur.

Hirtius,conſul cum Panſa collega in prælio ab Antonio cæſus,ut ſcribit Cic.lib.Epiſt.12.epiſt.25.

Hiſpania,Europæ regio ampla,inter Africã & Galliam,terra,uiris(nam Quintilianum,Senecam,Martialem,Silium,Lucanum, alioſq; innumeros genuit)equis, ferro, plumbo, ære, argento, auroq; tam abundans, & adeò fertilis,ut ſicubi ob penuriam aquarum effœta,& ſui diſsimilis eſt,linũ tamen,aut ſpartum alat.Ea in ulteriorem aliquando & citeriorem,diuiſa eſt:Vlterior in Mauritaniam & Atlanticum inclinans. Prouincias habet,Bæticam fertiliſsimam,à Bæti, quo irrigatur,amne dictam. Alteram Luſitaniam,à Luſo comite Liberi patris ſic uocatam,ut tradit Plin.lib.3.cap 1.Tarraconenſem tertiam,à Tarracone,à Scipionibus condita urbe,dictã.In ea hodie regna ſunt Tarraconiæ ſeu Arragoniæ, uel Cataloniæ,Nauarræ, Caſtellæ:in Bætica, Granatæ.

Luſitania ferè ad Portugalliam attinet, ſupra quã Galecia eſt, & Vaſconum ſedes, in ſeptentrionem expoſita. Amnes Hiſpaniæ clariſſimi ſunt, Iberus, Bætis, Tagus, Anas, & Durius. Vide tabulã Europæ ſecundã Ptolemæi: & adhibe quæ ſcribit lib. 3. cap. 1. Plinius.

Hiſpalis, ciuitas ulterioris Hiſpaniæ, nunc uulgò Sibilia dicitur. Plin. lib. 2. cap. 97.

Hiſtiæa, ciuitas in Eubœo, de qua meminit Homerus lib. Iliad. 6.

Hiſtiæus, fuit Mileſiorum tyrãnus, ut ſcribit Herodotus lib. hiſt. 6.

Hiſtonium, Italiæ oppidum, non procul à monte Gargano. Pompo. lib. 2.

Hodius, fuit teſte Homero lib. 9. Iliad. unus ex Græcorum præconibus in bello Troiano.

Hœtychius, Homero teſte lib. 7. Iliad. uir fuit Achiuus longè optimus artis ſtatuariæ opifex.

Homerus, Græcorum poëtarum excellentiſſimus, uixit ante Romam conditã annis CLX. ut Cornelius Nepos ſcribit. Hic fuit cæcus, & ob id Homeri nomen ſortitus eſt, cùm prius Meleſigenes diceretur. Eius patria ignota fuit. Nã, ut ait Cic. Homerũ Colophonij ciuẽ eſſe dicunt ſuũ, Chij ſuum uendicant, Salaminij repetunt, Smyrnæi uerò ſuum eſſe confirmant: itaq; etiam delubrũ ei in oppido dedicauerunt. permulti alij præterea pugnant inter ſe atq; contendunt. Et paulò poſt, Quàm multos ſcriptores rerũ ſuarum Magnus ille Alexãder ſecum habuiſſe dicitur? atq; is tamen, cùm in Sygæo ad Achillis tumulum adſtitiſſet, O fortunate (inquit) adoleſcens,

leſcens,qui tuæ uirtutis præconē Homerum inueneris. Et uerè.Nã niſi Ilias illa extitiſſet,idē tumulus,qui corpus eius cõtexerat,nomen etiã obruiſſet.Hæc Cicero in oratione pro Archia poëta.

Homole,mõs eſt Magneſiæ,ſiue Thraciæ,Stra.li.9.

Homolium,oppidum Magneſiæ,Plinio lib.4.ca. 9.

Horatius Cocles,Romanus uir clariſſimus,id cognomentum aſſequutus,quòd in prælio oculũ amiſerit. Vnde Plautinus cauillus in ſeruum qui altero oculo captus erat,eum nobilem ac de Coclitum familia appellando. Horatius item Puluillus, ſubrogatus in locum Lucretij defuncti in conſulatu: huic ſorte euenit, ut ædem Iouis Capitolini dedicaret. Liuius lib.2. Fuerũt præterea Horatij tres,qui cum Curiatijs Albanis congreſſi ſunt,ut eſt auctor Liuius. Horatius Flaccus,poeta in Venuſino Apuliæ uico natus,patrem habuit libertini generis.Eius uitam pluribus ſcripſit Crinitus.

Horodes,rex Parthorum,qui M.Craſſum occidit.

Horontes,uide ORONTES.

Hortenſia, Hortẽſij filia fuit eloquẽtiſſima:quæ,cũ matronarũ ordo graui tributo à Triumuiris,Octauio, M.Antonio,& Lepido premeretur,nec uirorũ quiſquã ipſi adeſſe auderet,cauſam cõſtãter egit:repræſẽtataq; patris facundia, impetrauit ut maior pecuniæ pars eis remitteretur.

Hortenſius, Romanus rhetor, qui in foro Romano cauſarũ rex ob eloquentiam dictus eſt: licet eius ſcripta infra famam fuerint.De quo Cicero in Bruto ſic refert: Primùm memoria tanta, quantam in ullo cognouiſſe

uiſſe me arbitror, ut quæ ſecum commentatus eſſet, ea ſine ſcripto uerbis eiſdem redderet, quibus excogitauiſſet. Hactenus Cicero.

Horus, Iſidis filius, quem cùm Iſis amiſiſſet, uerita ne illi obueniret quod Oſiridi patri acciderat, multum fleuit: ſed eo inuento, mœrorem in læticiam conuertit. Horus item, *Aſſyriorum rex,* Plin. lib. 30. cap. 14. Horus etiam ab Aegyptijs dicitur Sol, apud Bocatium.

Hoſa, Tuſcorum fluuius, Ptolemæo: Martha hodie.

Hunni, gēs Scythica, et ferociſſima prope Gotthos: hi temporibus Valentiniani principis orbem peruagati, duce Atila, multas & maximas clades ēdiderunt in Gallia & Italia. Tandem cùm urbi Romæ imminerent, Leo pontifex uir ſanctus Atilam adijt, & in Pannoniā redire perſuaſit. Hodie Vngari uocantur.

Hyacinthus, puer à Borea & Apolline adamatus, ut ait Seruius: qui cùm magis Apollinis amore lætaretur, dum exercetur diſco, ab irato Borea eodem diſco eſt interemptus, et mutatus in florem ſui nominis, qui primū de Hyacinthi ſanguine natus eſt, deinde de Aiacis, ſicut & Ouidius docet. Eſt autem quaſi lilium rubrum deſignans primam Hyacinthi literam. Hæc Seruius.

Hyades, fuerunt ſeptem Atlantis filiæ, quæ fratrem ſuum (qui Hyas dictus eſt) à leone deuoratum ita fleuerunt, ut ab eo denominatæ ſint, & ob pietatem in cœlū tranſlatæ: ſunt enim ſeptem ſtellæ in capite Tauri, quæ & Suculæ dicuntur, & Atlantides.

Hybernia, inſula inter Septentrionem & occidentem ſolem, dimidio minor quàm Britannia, cui propinqua

qua eſt. Ab hyberno tempore, ut quidam putant, ſic appellata, propter hyemis magnitudinem. Hinc Hybernicus adiectiuum: ut mare Hybernicum. Vide Plinium lib. 4. cap. 16.

Hybla ciuitas eſt Siciliæ, & mons abundans apibus, & optimo melle: à quo Hyblæus dicitur. Virgilius, Hyblæis apibus florem depaſta ſalicti. Silius Tum quæ nectareis uócat ad certamen Hymetton Audax Hybla fauis.

Hydarnes ſiue Hydarnus, fuit nobilis Perſa, qui teſte Herodoto lib. 3. cum Dario in Magum coniurauit. Vide Strabonem lib. 11

Hydaſpes, fluuius Indiæ, dictus ab Hydaſpe, antiquiſſimo Medorum rege. Lucanus lib. 6. Quà rapidus Gãges, & quà Nyſæus Hydaſpes.

Hydrus, Hydruntis, urbs in littore Adriatici maris. apud Strabonẽ, quæ et Hydruntũ dicitur in Calabria.

Hydruſa, urbs in Attica regione apud Strabonem Eſt & Hydruſa inſula, alio nomine Andros dicta. Auctor Plinius.

Hylas, Herculis ſocius, qui aquatum profectus, raptus eſt à Nymphis in Myſia. Auctor Seruius.

Hymettus, mons Atticæ regionis, floribus abundans & apibus. Ouidius: Vertice de ſunmo ſemper florentis Hymetti. Ex eodem ſecabatur marmor, quod Hymettium dicitur.

Hyela, teſte Herodoto lib. Hiſtoriarum 1. ciuitas in agro Oenotriæ, à Phocenſibus, qui Rhegium confugerant condita. Strabo lib. 6. Alius item flectenti conti-

guus ſinus offertur, ubi urbs ab ædificatoribus Phocẽſibus Hycla nominata eſt.

Hygrẽs, ciuitas Sarmatiæ apud Ptolemæum.

Hylæa, regio eſt, à qua Hylæum mare coalluitur. Hieron. Traiecto Boryſthene, à mari in primis eſt Hylæa regio. Herod. lib. 4. Cùm abijſſet in Scythiam, uenit ad locum qui dicitur Hylæa, iuxta Achillis curſum ſita, ubiq; omnifarijs arboribus referta. Vide Volat. li. 7.

Hyllus, fuit Herculis ex Deianira filius: de quo Seneca in Hercule: Si uera pietas Hylle eſt quærẽda tibi, Iam perime matrem. Hyllus item Straboni 13. fluuius eſt, qui nunc Phrygius appellatur.

Hylonome, fœmina Centauria et biformis, quæ mortuo marito Cyllaro, gladio ſuo incubuit.

Hymantopodes, populi loripedes in Aethiopia ſunt, quibus ſerpendo ingredi natura eſt. Plin. lib. 5. cap. 8.

Hymenæus (inquit Seruius) deus eſt nuptiarum, ut quidã uolunt: ut alij, quidam iuuenis fuit, qui die nuptiarum oppreſſus ruina fuit. Vnde expiationis cauſa nominatur in nuptijs: ſed falſum eſt. nam uitari magis debuit nomen extincti. Sed hoc habet ueritas: Hymenæus quidam apud Athenas inter bella ſæuiſſima uirgines liberauit: quam ob cauſam nubentes, eius inuocant numen, quaſi liberatoris uirginitatis. Hinc etiam apud Romanos Talaſo inuocatur. Cùm enim in raptu Sabinarũ mulierũ plebeius quidam raptam pulcherrimam duceret: ne ei auferretur ab alijs, Talaſonis eam ducis nobilis eſſe ſimulauit: cuius nomine, puellæ fuit tutata uirginitas. Hæc Seruius.

Hype-

Hypæpa,ciuitas eſt Strab.li.13.ex Tmolo in Cayſtri campum deſcendenti,ut ſcrib.Ptol.lib.5.cap.2.

Hypanis,Sarmatiæ fluuius eſt,de quo Vitruuius ca. 3.lib.8.In Ponto(inquit)eſt flumen Hipanis,qui à capite profluit circiter millia XL.ſapore dulciſsimo:deinde cùm peruenit ad locum qui eſt ab oſtio ad millia CLX. admiſcetur ei fonticulus oppido quàm paruulus. Is cùm in eum influit, tunc tantam magnitudinem fluminis facit amaram. Hactenus Vitruuius. Fonticulum autem quem admiſceri diximus,Exampæum Mela nominat,cuius meminit Herod.lib.4.

Hypatia, mulier Alexandrina, Theonis Geometræ filia, & uxor Iſidori Philoſophi:uixit imperante Arcadio: ſcripſit in Aſtronomiam,profeſſa eſt Alexandriæ uaria diſciplinarum genera,magno & frequenti auditorio,conuolantibus undiq; diſcipulis.Suidas.

Hypatos, Phœniciæ amnis eſt, cuius meminit Plin. & Mela lib.1.in deſcriptione Phœniciæ.

Hypenor,fuit princeps quidam Troianus, quem teſto Homero lib.5.Iliad.Diomedes in bello occidit.

Hypenus,Athleta,qui primus diaulo uicit.Pauſan.

Hyperborei (inquit Pomp.Mela) ſuper Aquilonem Riphæosq; montes ſub ipſo ſyderum cardine iacent,ubi ſol nõ quotidie ut nobis, ſed primùm uerno æquinoctio exortus,autumnali demum occidit; & ideo ſex menſibus dies,et totidem alijs nox uſq; continua eſt.Terra anguſta,aprica,per ſe fertilis:cultores iuſtiſsimi,& diutius quàm ulli mortalium,& beatiùs uiuunt,&c.Hactenus Mela.Pli.item li.6.cap.17.eadem tradit.

Hyperechius, Alexandrinus grammaticus, ſub Martiano principe ſcripſit de nominibus & uerbis, & de orthographia. auctor Suidas.

Hyperides, Athenienſis unus, è decẽ oratoribus primis, æmulus quandoq; Demoſthenis, accuſatusq; ab eo peculatus: deinde ambo damnati iuſſu Antipatri, Hyperides in Aeginam ſe contulit, ibiq; ab Archia Tyro ſatellite captus, & ad Antipatrum miſſus necatur, lingua exciſa, ut teſtatur in Demoſthene Plutarchus.

Hyperion, alijs Solis pater, alijs Sol ipſe, quòd eat ſuper terras, dicitur. Poëtæ pro ſole ipſo uſurpant. Ouid. li. 1. Faſtorũ: Placat equo Perſis radijs Hyperiona cinctũ. Diodorus ſcribit, Hyperiona Saturni fratrẽ fuiſſe, Cœli filiũ, qui Solis ac Lunæ, aliorumq; aſtrorũ motus, horasq; primùm ſumma cura obſeruationeq; à ſe percepta, cæteris noſcenda tradidit. Ideò eorum parens nominatur, ueluti ipſorum naturæ contemplator. Frequẽs eſt ſolis epitheton apud Homerum.

Hypermneſtra, Danai filia, ſola ex Belidibus Lynceo uiro ſuo pepercit. à quo poſtea Danaus, poſtquam annos regnaſſet quinquaginta, interfectus eſt.

Hypſenor, fuit teſte Homero lib. 5. Iliad. filius magnanimi Dolopionis, qui erat ſacerdos Scamandri: in tanto honore habitus ac ſi deus quidam eſſet. Illum Eurypylus in bello Troiano interemit.

Hypſicratea, uxor fuit Mithridatis regis, quæ Perſico habitu induta, & in habitum uirilem reformata, tonſis capillis uictum à Cn. Pompeio Mithridatem per efferas gentes fugientẽ, animo pariter & corpore indefeſſa

ſeſſa ſequuta eſt. Huius meminit Plutar. in Pompeio.

Hypſiphyle, *filia Thoantis regis Lemni, quæ, cùm mulieres in Lemno uiros omnes communi conſilio necarent, ipſa patrem ſeruauit, & dimiſit. Ob id ipſa eiecta è Lemno, & à piratis capta, & Licurgo regi Thraciæ diuendita fuit pro nutrice filio Ophelti. De qua in dictione* LEMNOS.

Hyrcania, *Aſiatica regio eſt, magna ex parte plana, & præclariſsimis urbibus adornata, et adeò opulēta, ut cū optimis terris meritò ſit comparanda. In ea regione ſunt pantheræ, pardi, tigres, Pomponius Mela lib. 3.*

Hyrcanū *ſiue Caſpiū mare, mare Abacuc, ſiue mare de Sala hodie uocitant, quem Ptolemæus lacum facit.*

Hyrium, *Apuliæ urbs Ptolemæo, Tirium alio nomine, uulgò Leſina*

Hyrtacus, *à quo Hyrtacides Virgilio lib. 9. uir fuit Troianus ex Ida monte, qui filium habuit Niſum Aeneæ comitem.*

IA, *minor fuit Atlantis filia, ſoror Maiæ, matris Mercurij, de qua Homerus lib. 14. Odyſs. ſcribit.*

Iaua, *Hiſpaniæ ciuitas, Ptolemæo.*

Iacchus, *Bacchus dicitur,* ἀπὸ τοῦ ἰαχῶ *clamo, canto. nam qui Baccho ſacrificabant, clamare ſolebant. Et duplici cc ſcribi debet, quanquam in uerbo* ἰαχῶ *ſit ſimplex c: quod ideò fit in Iaccho ut ſecunda producatur. Virgilius: Gratiſsima uitis Iaccho. Nonnunquam etiam ponitur pro uino.*

Iadera, *Illyrici oppidum, Apolloniæ & Salonæ uicinum, teſte Pomponio lib. 2. Iaderæ meminit & Plinius*

in deſcriptione Liburniæ.

Ialyſos, Rhodi *inſulæ urbs,teſte* Pōp li.2.In Rhodo, *inquit,tres quondā erant,urbes* Lindos, Camiros,Ialyſos.Ialyſos *autem hæc ipſa eſt,quæ* Telchinas *olim aluit,his qui in* Crēta *floruēre,cognomines,maleficum genus hominū,& præſtigijs infame.*Hiſtoriam Ouid. *indicat lib.*Metam.7.Vide Plin.lib.5.cap.31.

Iāblichus, Pythagoricus *philoſophus è* Chalcide Syriæ,*fuit* Porphyrij *diſcipulus,* Conſtantini Magni *tempore.Adeò profecit ut ſecundas poſt præceptorem* Romæ *obtineret,nec ab eo quidquā differre uideretur doctrina:niſi quòd ille melior facilitate cādoreq́; orationis,hic paulo durior habebatur:ac ut de* Xenocrate Plato *dicebat,* Venere *dicendi carebat.*Moribus *adeò probatus,ut eius uitæ abſtinētia, modeſtiaq́; ea tempeſtate cognita fuerit.*Huius *& meminit* Hieronymus.

*Iameſa,*Ptol.lib.2.cap.3. *æſtuarium* Britannici *maris:*Tameſis,*fluuius* Cæſari,*nunc* Thamis *dictus.*

Iamno, caſtellum eſt in Balearibus *minoribus, teſte* Pomp.Mela li.2.*Caſtella(ait)ſunt in minoribus* Iamno *&* Mago,*in maioribus* Palma *&* Polētia *coloniæ.Scripſit in eandem ſententiam* Plin.lib.3.cap.5.

*Ianaſum,*Pomp.Melæ li.2. *oppidum* Celticæ *gentis.*

Ianira *fuit nympha,* Oceani *&* Tethyos *filia, ut auctor eſt* Heſiodus *in* Theogonia.

*Iantha,nympha,*Oceani *&* Tethyos *filia.* Heſiodus *in* Theogonia.

Ianus,antiquiſſimus Italiæ *rex,* Saturnum *in regni ſocietatem adſciuit.Eū aiunt primùm in* Italia *dijs templa*

pla feciſſe, ritusq; ſacrorum inſtituiſſe, ac ideò eum in ſacrificijs præfationem meruiſſe perpetuam. uide Macrobium cap.7.8.9.lib.1.Cic.lib.2. de Natura deorum de Iano ſic ſcribit: Quũq; inquit in omnibus rebus uim haberent maximam prima et extrema: principem in ſacrificando Ianum eſſe uoluerunt, quod ab eundo nomen eſt ductũ: ex quo tranſitiones peruiæ Iani, foresq; in liminibus prophanarũ ædiũ ianuæ nominantũ. Hactenus Cic. Iani templum fuit Romæ, quod belli tempore apertum, pacis clauſum fuit, ut auctor eſt Seruius. Conſtat, inquit, templum hoc ter eſſe clauſum. Primùm regnante Numa: Item poſt bellum Punicum ſecundum: tertiò poſt bella Actiaca, quæ confecit Auguſtus, quo tẽpore pax quidem fuit, quantum ad exteras pertinet gentes: ſed bella flagrauère ciuilia. Huius autem claudendi, uel aperiendi tẽpli ratio uaria eſt. Alij dicunt Romulo contra Sabinos pugnante, quũ in eo eſſet ut uinceretur, calidam aquam ex eodẽ loco erupiſſe, quæ fugauit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem ut pugnaturi aperirent templum, quod in eo loco fuerat conſtitutum, quaſi ad ſpem priſtini auxilij. Alij dicunt Tatium & Romulum facto fœdere hoc templum ædificaſſe. Vnde & Ianus ipſe duas facies habet, quaſi ut oſtendat duorum regum coïtionem: uel quòd ad bellum ituri, debent de pace cogitare. Eſt alia melior ratio, quòd ad prælia ituri, optent reuerſionem. Seruius.

Ianiculum, oppidum non procul à Roma: ſic dictum, quia populus Rom. per id oppidũ in agrum Ethruſcum tranſire ſolebat, ut notant grammatici: uel quòd à Iano

Hercules prælio uictam Theſeo dedit uxorem.

Hippolytus, filius Theſei, Phædræ nouercæ, quòd eius libidini nō paruerit, inſidijs petitus, diſcerptusq́; propterea rogatu patris. Nam iratus pater Theſeus inuocauit Aegeum patrem, ut Hippolyto currum agitanti immitteret Phocam: qua territi equi currum ruperunt, Hippolitumq́; diſcerpſerunt, ut auctor eſt Seruius.

Hippomachus, tibicen fuit, qui cùm uideret à plebe laudari diſcipulum, quem tamen in artepeccare cognoſcebat, baculo tactum deſiſtere iuſsit, dicens maximum erroris eſſe argumentum, ꝙ ab ignara turba laudaretur. Aelianus auctor.

Hippomenes, Neptuni pronepos, ex patre Macareo, Atalantam puellam Scyriam curſu potentem uicit, & in luco matris deûm amoris impatientia cum uicta concubuit, ut ſcribit Seruius. Vide ATALANTA.

Hippona, dea erat equorum, quam ſtabularij colebant. Eius ſimulacrum locabatur in ſtabulis. Ab hac ergo dea, Hippones dicti uidentur. Solinus.

Hipponax, Epheſius, ſcriptor Iamborum, uixit Clazomenis, expulſus patria à tyrannis. Suidas. De hoc uide Plinium lib. 36. cap. 5. & Solinum.

Hipponicus, Hippiæ filius Atheniēſis, cùm patriæ ſtatuam dedicare decreuiſſet, nonnullis eā à Polycleto conſici ſuadentibus, illi nequaquam uiſum eſt, quòd ob operis pulchritudinem ab aſpicientibus, non dedicantis, ſed potius artificis uirtus laudaretur. Auct. Aelianus.

Hippus, fluuius eſt Moſcorum in Phaſin defluens. Strab. lib. 11. Hanc Phaſis partem illabitur ingens flumen,

men,quod ortum ex Armenia ducens,Glaucum in ſe recipit,atq; Hippum è uicinis montibus cadentes.

Hipſicratea,fuit uxor Mithridatis,quæ maximè uirum ſuum dilexit.Volaterranus:Mithridates Hipſicrateam coniugem in omnibus bellis adiutricem,armatamq́; habuit,crudelis alioquin in ſuos.

Hira, fuit maritima urbs in agro propinqua Pylo, ſub Agamemnonis dominio,teſte Hom.lib.11. iliad.

Hirpiæ,familiæ ſunt,ait Plinius lib.7.cap.2.paucæ, haud procul ab urbe Roma in Faliſcorum agro. Hæ ſacrificio annuo, quod fit ad montem Soracten Apollini, ſupra ambuſtam ligni ſtruem ambulantes non aduruntur.Hirpi Solino uocantur.

Hirtius,conſul cum Panſa collega in prælio ab Antonio cæſus,ut ſcribit Cic.lib.Epiſt.12.epiſt.25.

Hiſpania,Europæ regio ampla,inter Africã & Galliam,terra,uiris(nam Quintilianum,Senecam,Martialem,Silium,Lucanum, aliosq́; innumeros genuit)equis, ferro, plumbo, ære, argento, auroq́; tam abundans, & adeò fertilis,ut ſicubi ob penuriam aquarum effœta,& ſui diſsimilis eſt,linũ tamen,aut ſpartum alat.Ea in ulteriorem aliquando & citeriorem,diuiſa eſt: Vlterior in Mauritaniam & Atlanticum inclinans. Prouincias habet,Bæticam fertiliſsimam,à Bæti, quo irrigatur,amne dictam. Alteram Luſitaniam,à Luſo comite Liberi patris ſic uocatam,ut tradit Plin.lib.3.cap 1.Tarraconenſem tertiam,à Tarracone,à Scipionibus condita urbe,dictã.In ea hodie regna ſunt Tarraconiæ ſeu Arragoniæ, uel Catalonię,Nauarræ, Caſtellæ:in Bætica, Granatæ.

Luſitania ferè ad Portugalliam attinet, ſupra quã Galecia eſt, & Vaſconum ſedes, in ſeptentrionem expoſita. Amnes Hiſpaniæ clariſſimi ſunt, Iberus, Bætis, Tagus, Anas, & Durius. Vide tabulã Europæ ſecundã Ptolemæi: & adhibe quæ ſcribit lib.3.cap.1. Plinius.

Hiſpalis, ciuitas ulterioris Hiſpaniæ, nunc uulgò Sibilia dicitur. Plin. lib.2. cap.97.

Hiſtiæa, ciuitas in Eubœo, de qua meminit Homerus lib. Iliad. 6.

Hiſtiæus, fuit Mileſiorum tyrãnus, ut ſcribit Herodotus lib. hiſt. 6.

Hiſtonium, Italiæ oppidum, non procul à monte Gargano. Pompo, lib.2.

Hodius, fuit teſte Homero lib.9. Iliad. unus ex Græcorum præconibus in bello Troiano.

Hœtychius, Homero teſte lib.7. Iliad. uir fuit Achiuus longè optimus artis ſtatuariæ opifex.

Homerus, Græcorum poëtarum excellentiſſimus, uixit ante Romam conditã annis CLX. ut Cornelius Nepos ſcribit. Hic fuit cæcus, & ob id Homeri nomen ſortitus eſt, cùm priùs Meleſigenes diceretur. Eius patria ignota fuit. Nã, ut ait Cic. Homerũ Colophonij ciuẽ eſſe dicunt ſuũ, Chij ſuum uendicant, Salaminij repetunt, Smyrnæi uerò ſuum eſſe confirmant: itaq; etiam delubrũ ei in oppido dedicauerunt. permulti alij præterea pugnant inter ſe atq; contendunt. Et paulò poſt, Quàm multos ſcriptores rerũ ſuarum Magnus ille Alexãder ſecum habuiſſe dicitur? atq; is tamen, cùm in Sygæo ad Achillis tumulum adſtitiſſet, O fortunate (inquit) adoleſcens,

leſcens,qui tuæ uirtutis præconē Homerum inueneris. Et uerè.Nā niſi Ilias illa extitiſſet,idē tumulus,qui corpus eius cōtexerat,nomen etiām obruiſſet.Hæc Cicero in oratione pro Archia poëta.

Homole,mōs eſt Magneſiæ,ſiue Thraciæ,Stra.li.9.

Homolium,oppidum Magneſiæ,Plinio lib.4.ca. 9.

Horatius Cocles,Romanus uir clariſſimus,id cognomentum aſſequutus,quòd in prælio oculū amiſerit.Vnde Plautinus cauillus in ſeruum qui altero oculo captus erat,eum nobilem ac de Coclitum familia appellando. Horatius item Puluillus, ſubrogatus in locum Lucretij defuncti in conſulatu; huic ſorte euenit, ut ædem Iouis Capitolini dedicaret.Liuius lib.2.Fuerūt præterea Horatij tres,qui cum Curiatijs Albanis congreſſi ſunt,ut eſt auctor Liuius.Horatius Flaccus,poeta in Venuſino Apuliæ uico natus,patrem habuit libertini generis.Eius uitam pluribus ſcripſit Crinitus.

Horodes,rex Parthorum,qui M.Craſſum occidit.

Horontes,uide ORONTES.

Hortenſia, Hortēſij filia fuit eloquētiſſima:quæ,cū matronarū ordo graui tributo à Triumuiris,Octauio, M.Antonio,& Lepido premeretur,nec uirorū quiſquā ipſi adeſſe auderet,cauſam cōſtāter egit:repræſētataq; patris facundia, impetrauit ut maior pecuniæ pars eis remitteretur.

Hortenſius, Romanus rhetor, qui in foro Romano cauſarū rex ob eloquentiam dictus eſt: licet eius ſcripta infra famam fuerint.De quo Cicero in Bruto ſic refert: Primùm memoria tanta, quantam in ullo cogno-

uiſſe me arbitror, ut quæ ſecum commentatus eſſet, ea ſine ſcripto uerbis eiſdem redderet, quibus excogitauiſſet. Hactenus Cicero.

Horus, Iſidis filius, quem cùm Iſis amiſiſſet, uerita ne illi obueniret quod Oſiridi patri acciderat, multum fleuit: ſed eo inuento, mœrorem in læticiam conuertit. Horus item, Aſſyriorum rex, Plin. lib. 30. cap. 14. *Horus etiam ab Aegyptijs dicitur Sol, apud Bocatium.*

Hoſa, Tuſcorum fluuius, Ptolemæo: Martha hodie.

Hunni, gẽs Scythica, et ferociſſima prope Gotthos: hi temporibus Valentiniani principis orbem peruagati, duce Atila, multas & maximas clades ediderunt in Gallia & Italia. Tandem cùm urbi Romæ imminerent, Leo pontifex uir ſanctus Atilam adijt, & in Pannoniã redire perſuaſit. Hodie Vngari uocantur.

Hyacinthus, puer à Borea & Apolline adamatus, ut ait Seruius: qui cùm magis Apollinis amore lætaretur, dum exercetur diſco, ab irato Borea eodem diſco eſt interemptus, et mutatus in florem ſui nominis, qui primũ de Hyacinthi ſanguine natus eſt, deinde de Aiacis, ſicut & Ouidius docet. Eſt autem quaſi lilium rubrum deſignans primam Hyacinthi literam. Hæc Seruius.

Hyades, fuerunt ſeptem Atlantis filiæ, quæ fratrem ſuum (qui Hyas dictus eſt) à leone deuoratum ita fleuerunt, ut ab eo denominatæ ſint, & ob pietatem in cœlũ translatæ: ſunt enim ſeptem ſtellæ in capite Tauri, quæ & Suculæ dicuntur, & Atlantides.

Hybernia, inſula inter Septentrionem & occidentem ſolem, dimidio minor quàm Britannia, cui propinqua

qua eſt. Ab hyberno tempore, ut quidam putant, ſic appellata, propter hyemis magnitudinem. Hinc Hybernicus adiectiuum: ut mare Hybernicum. Vide Plinium lib. 4. cap. 16.

Hybla ciuitas eſt Siciliæ, & mons abundans apibus, & optimo melle: à quo Hyblæus dicitur. Virgilius, Hyblæis apibus florem depaſta ſalicti. Silius Tum quæ nectareis uócat ad certamen Hymetton Audax Hybla fauis.

Hydarnes ſiue Hydarnus, fuit nobilis Perſa, qui teſte Herodoto lib. 3. cum Dario in Magum coniurauit. Vide Strabonem lib. 11

Hydaſpes, fluuius Indiæ, dictus ab Hydaſpe, antiquiſſimo Medorum rege. Lucanus lib. 6. Quà rapidus Gāges, & quà Nyſæus Hydaſpes.

Hydrus, Hydruntis, urbs in littore Adriatici maris. apud Strabonē, quæ et Hydruntū dicitur in Calabria.

Hydruſa, urbs in Attica regione apud Strabonem Eſt & Hydruſa inſula, alio nomine Andros dicta. Auctor Plinius.

Hylas, Herculis ſocius, qui aquatum profectus, raptus eſt à Nymphis in Myſia. Auctor Seruius.

Hymettus, mons Atticæ regionis, floribus abundans & apibus. Ouidius: Vertice de ſummo ſemper florentis Hymetti. Ex eodem ſecabatur marmor, quod Hymettium dicitur.

Hyela, teſte Herodoto lib. Hiſtoriarum 1. ciuitas in agro Oenotriæ, à Phocenſibus, qui Rhegium confugerant condita. Strabo lib. 6. Alius item flectenti conti-

guus ſinus offertur, ubi urbs ab ædificatoribus Phocenſibus Hyela nominata eſt.

Hygreis, ciuitas Sarmatiæ apud Ptolemæum.

Hylæa, regio eſt, à qua Hylæum mare coalluitur. Hieron. Traiecto Boryſthene, à mari in primis eſt Hylæa regio. Herod. lib. 4. Cùm abijſſet in Scythiam, uenit ad locum qui dicitur Hylæa, iuxta Achillis curſum ſita, ubiq; omnifarijs arboribus referta. Vide Volat. li. 7.

Hyllus, fuit Herculis ex Deianira filius: de quo Seneca in Hercule: Si uera pietas Hylle eſt quærẽda tibi, Iam perime matrem. Hyllus item Straboni 13. fluuius eſt, qui nunc Phrygius appellatur.

Hylonome, fœmina Centauria et biformis, quæ mortuo marito Cyllaro, gladio ſuo incubuit.

Hymantopodes, populi loripedes in Aethiopia ſunt, quibus ſerpendo ingredi natura eſt. Plin. lib. 5. cap. 8.

Hymenæus (inquit Seruius) deus eſt nuptiarum, ut quidã uolunt: ut alij, quidam iuuenis fuit, qui die nuptiarum oppreſſus ruina fuit. Vnde expiationis cauſa nominatur in nuptijs: ſed falſum eſt. nam uitari magis debuit nomen extincti. Sed hoc habet ueritas: Hymenæus quidam apud Athenas inter bella ſæuiſſima uirgines liberauit: quam ob cauſam nubentes, eius inuocant numen, quaſi liberatoris uirginitatis. Hinc etiam apud Romanos Talaſo inuocatur. Cùm enim in raptu Sabinarũ mulierũ plebeius quidam raptam pulcherrimam duceret: ne ei auferretur ab alijs, Talaſonis eam ducis nobilis eſſe ſimulauit: cuius nomine, puellæ fuit tutata uirginitas. Hæc Seruius.

Hypæpa, ciuitas eſt Strab. li. 13. ex Tmolo in Cayſtri campum deſcendenti, ut ſcrib. Ptol. lib. 5. cap. 2.

Hypanis, Sarmatiæ fluuius eſt, de quo Vitruuius ca. 3. lib. 8. In Ponto (inquit) eſt flumen Hipanis, qui à capite profluit circiter millia XL. ſapore dulciſſimo: deinde cùm peruenit ad locum qui eſt ab oſtio ad millia CLX. admiſcetur ei fonticulus oppido quàm paruulus. Is cùm in eum influit, tunc tantam magnitudinem fluminis facit amaram. Hactenus Vitruuius. Fonticulum autem quem admiſceri diximus, Exampæum Mela nominat, cuius meminit Herod. lib. 4.

Hypatia, mulier Alexandrina, Theonis Geometræ filia, & uxor Iſidori Philoſophi: uixit imperante Arcadio: ſcripſit in Aſtronomiam, profeſſa eſt Alexandriæ uaria diſciplinarum genera, magno & frequenti auditorio, conuolantibus undiq; diſcipulis. Suidas.

Hypatos, Phœniciæ amnis eſt, cuius meminit Plin. & Mela lib. 1. in deſcriptione Phœniciæ.

Hypenor, fuit princeps quidam Troianus, quem teſto Homero lib. 5. Iliad. Diomedes in bello occidit.

Hypenus, Athleta, qui primus diaulo uicit. Pauſan.

Hyperborei (inquit Pomp. Mela) ſuper Aquilonem Riphæoſq; montes ſub ipſo ſyderum cardine iacent, ubi ſol nõ quotidie ut nobis, ſed primùm uerno æquinoctio exortus, autumnali demum occidit; & ideo ſex menſibus dies, et totidem alijs nox uſq; continua eſt. Terra anguſta, aprica, per ſe fertilis: cultores iuſtiſſimi, & diutius quàm ulli mortalium, & beatiùs uiuunt, &c. Hactenus Mela. Pli. item li. 6. cap. 17. eadem tradit.

Hyperechius, Alexandrinus grammaticus, ſub Martiano principe ſcripſit de nominibus & uerbis, & de orthographia. auctor Suidas.

Hyperides, Athenienſis unus, è decē oratoribus primis, æmulus quandoq; Demoſthenis, accuſatusq; ab eo peculatus: deinde ambo damnati iuſſu Antipatri, Hyperides in Aeginam ſe contulit, ibiq; ab Archia Tyro ſatellite captus, & ad Antipatrum miſſus necatur, lingua exciſa, ut teſtatur in Demoſthene Plutarchus.

Hyperion, alijs Solis pater, alijs Sol ipſe, quòd eat ſuper terras, dicitur. Poëtæ pro ſole ipſo uſurpant. Ouid. li. 1. Faſtorū: Placat equo Perſis radijs Hyperiona cinctū. Diodorus ſcribit, Hyperiona Saturni fratrē fuiſſe, Cœli filiū, qui Solis ac Lunæ, aliorumq; aſtrorū motus, horasq; primùm ſumma cura obſeruationeq; à ſe perceptа, cæteris noſcenda tradidit. Ideò eorum parens nominatur, ueluti ipſorum naturæ contemplator. Frequēs eſt ſolis epitheton apud Homerum.

Hypermneſtra, Danai filia, ſola ex Belidibus Lynceo uiro ſuo pepercit. à quo poſtea Danaus, poſtquam annos regnaſſet quinquaginta, interfectus eſt.

Hypſenor, fuit teſte Homero lib. 5. Iliad. filius magnanimi Dolopionis, qui erat ſacerdos Scamandri: in tanto honore habitus ac ſi deus quidam eſſet. Illum Eurypylus in bello Troiano interemit.

Hypſicratea, uxor fuit Mithridatis regis, quæ Perſico habitu induta, & in habitum uirilem reformata, tonſis capillis uictum à Cn. Pompeio Mithridatem per efferas gentes fugientē, animo pariter & corpore indefeſſa

ſeſſa ſequuta eſt. Huius meminit Plutar. in Pompeio.

Hypſiphyle, *filia Thoantis regis Lemni, quæ, cùm mulieres in Lemno uiros omnes communi conſilio necarent, ipſa patrem ſeruauit, & dimiſit.* Ob id *ipſa eiecta è Lemno, & à piratis capta, & Licurgo regi Thraciæ diuendita fuit pro nutrice filio* Ophelti. De qua in *dictione* LEMNOS.

Hyrcania, *Aſiatica regio eſt, magna ex parte plana, & præclariſsimis urbibus adornata, et adeò opulẽta, ut cũ optimis terris meritò ſit comparanda.* In ea regione *ſunt pantheræ, pardi, tigres,* Pomponius Mela lib. 3.

Hyrcanũ *ſiue* Caſpiũ *mare, mare* Abacuc, *ſiue mare* de Sala *hodie uocitant, quem* Ptolemæus *lacum facit.*

Hyrium, Apuliæ *urbs* Ptolemæo, Tirium *alio nomine, uulgò* Leſina

Hyrtacus, *à quo* Hyrtacides Virgilio *lib.* 9. *uir fuit* Troianus *ex* Ida *monte, qui filium habuit* Niſum Aneæ *comitem.*

IA, *minor fuit* Atlantis *filia, ſoror* Maiæ, *matris* Mercurij, *de qua* Homerus *lib.* 14. *Odyſs. ſcribit.*

Iaua, Hiſpaniæ *ciuitas,* Ptolemæo.

Iacchus, Bacchus *dicitur,* ἀπὸ τοῦ ἰαχῶ *clamo, canto. nam qui* Baccho *ſacrificabant, clamare ſolebant.* Et *duplici cc ſcribi debet, quanquam in uerbo* ἰαχῶ *ſit ſimplex c: quod ideò ſit in* Iaccho *ut ſecunda producatur.* Virgilius: *Gratiſsima uitis* Iaccho. Nonnunquam *etiam ponitur pro uino.*

Iadera, Illyrici *oppidum,* Apolloniæ & Salonæ *uicinum, teſte* Pomponio *lib.* 2. Iaderæ *meminit &* Plinius

in

in deſcriptione Liburniæ.

Ialyſos, Rhodi inſulæ urbs, teſte Pōp li.2. In Rhodo, inquit, tres quondā erant, urbes Lindos, Camiros, Ialyſos. Ialyſos autem hæc ipſa eſt, quæ Telchinas olim aluit, his qui in Crēta floruêre, cognomines, maleficum genus hominū, & præſtigijs infame. Hiſtoriam Ouid. indicat lib. Metam. 7. Vide Plin. lib. 5. cap. 31.

Iāblichus, Pythagoricus philoſophus è Chalcide Syriæ, fuit Porphyrij diſcipulus, Conſtantini Magni tempore. Adeò profecit ut ſecundas poſt præceptorem Romæ obtineret, nec ab eo quidquā differre uideretur doctrina: niſi quòd ille melior facilitate cādoreq́; orationis: hic paulo durior habebatur: ac ut de Xenocrate Plato dicebat, Venere dicendi carebat. Moribus adeò probatus, ut eius uitæ abſtinētia, modeſtiaq́; ea tempeſtate cognita fuerit. Huius & meminit Hieronymus.

Iameſa, Ptol. lib. 2. cap. 3. æſtuarium Britannici maris: Tameſis, fluuius Cæſari, nunc Thamis dictus.

Iamno, caſtellum eſt in Balearibus minoribus, teſte Pomp. Mela li. 2. Caſtella (ait) ſunt in minoribus Iamno & Mago, in maioribus Palma & Polētia coloniæ. Scripſit in eandem ſententiam Plin. lib. 3. cap. 5.

Ianaſum, Pomp. Melæ li. 2. oppidum Celticæ gentis.

Ianira fuit nympha, Oceani & Tethyos filia, ut auctor eſt Heſiodus in Theogonia.

Iantha, nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiodus in Theogonia.

Ianus, antiquiſſimus Italiæ rex, Saturnum in regni ſocietatem adſciuit. Eū aiunt primùm in Italia dijs templa

pla feciſſe, rituſq; ſacrorum inſtituiſſe, ac ideò eum in ſacrificijs præfationem meruiſſe perpetuam. uide Macrobium cap. 7. 8. 9. lib. 1. Cic. lib. 2. de Natura deorum de Iano ſic ſcribit: Quũq; inquit in omnibus rebus uim haberent maximam prima et extrema: principem in ſacrificando Ianum eſſe uoluerunt, quod ab eundo nomen eſt ductũ: ex quo tranſitiones peruiæ Iani, foreſq; in liminibus prophanarũ ædiũ ianuæ nominant. Hactenus Cic. Iani templum fuit Romæ, quod belli tempore apertum, pacis clauſum fuit, ut auctor eſt Seruius. Conſtat, inquit, templum hoc ter eſſe clauſum. Primùm regnante Numa: Item poſt bellum Punicum ſecundum: tertiò poſt bella Actiaca, quæ confecit Auguſtus, quo tẽpore pax quidem fuit, quantum ad exteras pertinet gentes: ſed bella flagrauere ciuilia. Huius autem claudendi, uel aperiendi tẽpli ratio uaria eſt. Alij dicunt Romulo contra Sabinos pugnante, quũ in eo eſſet ut uinceretur, calidam aquam ex eodẽ loco erupiſſe, quæ fugauit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem ut pugnaturi aperirent templum, quod in eo loco fuerat conſtitutum, quaſi ad ſpem priſtini auxilij. Alij dicunt Tatium & Romulum facto fœdere hoc templum ædificaſſe. Vnde & Ianus ipſe duas facies habet, quaſi ut oſtendat duorum regum coïtionem: uel quòd ad bellum ituri, debent de pace cogitare. Eſt alia melior ratio, quòd ad prælia ituri, optent reuerſionem. Seruius.

Ianiculum, oppidum non procul à Roma: ſic dictum, quia populus Rom. per id oppidũ in agrum Ethruſcum tranſire ſolebat, ut notant grammatici: uel quòd à Iano

ſit

ſit conditum. Solinus: Quis dubitat Ianiculum à Iano fuiſſe conditum?

Iapetus (ut inquit Heſiodus) Cœli & Terræ filius. Hunc quidam Promethei patrem fuiſſe adſerunt. De quo Ouidius 1. Metamorph.

Iapis Iapidis, nomen eſt Aetoli filij, qui cùm ad eam regionem, ubi nunc eſt Venetia, ueniſſet, oppidum de ſuo nomine condidit: à quo ea pars, ubi Timauus fluuius eſt, Iapida dicitur. Seruius.

Iapygia, Italiæ regio, Apuliæ dicta, quam Meſſapiã Græci uocant. Iuncta porrò eſt Calabriæ & Salentinis, ut ſcribit Strabo lib. 6. & Plin. cap. 11. lib. 3.

Iapyx, uentus eſt ex Apuliæ ora proficiſcens, quem eundem Caurum Gellius lib 2. eſſe iudicat. Eſt enim occidentalis, & utilis Græciam petentibus ex Italia, ut teſtatur Horatius lib. 1. Carminum.

Iarbas. Vide HIARBAS.

Iarcas, Indorum philoſophorum princeps, cuius meminit Philoſtratus in uita Apollonij Tyanei.

Iaſius, Dardani frater. Nam Dardanus (inquit Seruius) & Iaſius fratres fuerunt, Electræ filij: ſed Dardanus de Ioue. Iaſius de Corito procreatus eſt. Hæc Seruius apud Virgilium libro Aeneid. 3.

Iaſon, Aeſonis ex Polymela filius, quẽ Pelias patruus Colchos proficiſci iuſſit cum Argonautis ad uellus aureum rapiendum. Fabula ex Apollonio Rhodio, & Valerio Flacco notiſſima.

Iaſonium, promontorium Cappadociæ, hodie S. Thomas. Ptolemæus lib. 5. cap. 6.

Iaſus,

Iaſus, Cariæ oppidum, teſte Plinio lib. 5. cap. 29. A quo Iaſius ſinus dictus, in quo eſt oppidum: ut eſt apud eundem Plinium capite eodem.

Iatinum, Ptolem. lib. 2. cap. 8. Meldenſium ciuitas.

Iaxamathæ, populi ſunt iuxta Tanaim, de quibus Pomponius lib. 1. meminit.

Iaxartes, Scythiæ fluuius in Aſia, amniũ ab Oriente in Caſpium influentiũ uel maximus: nam multos ſecum rapit, & immani undarũ copia extumeſcit: oritur in ultimis Sogdianorum finibus, ex montibus, quos Sogdios Ptolemæus uocat. Alexander militesq; eius Tanaim putauerunt, cũ ſit alius. Trans amnem Apollini Didymæo aras olim ſtatuit nominis gratia Demonas Seleuci & Antiochi dux citra uerò, Herculis, Bacchi, Cyri, Semiramidis, et Alexandri quondam erectæ aræ, ut refert Pli. lib. 6. cap. 16. Strabo lib. 2. meminit & Curtius lib. 6.

Iaxes, fluuius, quem eodem cum ſuperiore in tractu quidam locant: cuius meminit Claudianus: Sic nobis Scythicus famuletur Iaxes.

Iazyges, Metanaſtæ populi in Europa apud Ptolem. hodie ſeptem caſtra, Germanicè Sibenburgen, regio quæ partim ab Vngaris, partim à Valachis colitur.

Iberus, Hiſpaniæ amnis nobiliſſimus, nauigabili commercio diues, ortus in Cantabris haud procul ab oppido Iuliobrica, nauium CCLX. paſſ. mil. capax, propter quẽ uniuerſam Hiſpaniam Græci Iberiam appellauêre. Hæc Plin. ca. 3. li. 3. Sic & Iberos Hiſpanos, & Iberi accolas, quos una ciuitate contineri, per rerum Hiſpanicarum ignorantiam credidit Ioſephus in hiſtor. Iudaica.

Ibernia. Vide HIBERNIA.

Ibycus, Rheginus poëta, quem maximè omniũ amore flagrauiſſe ex ipſius ſcriptis conſtare ſcribit Cicero Tuſcul. quæſt. lib. 4. De quo multa, & ſuauiſsima apud Eraſmum in prouerb. Ibyci grues.

Icadius, prædo fuit, de cuius fato ſic ſcribit Cice. in libro de Fato: Ne Herculè Icadij quidẽ prædonis uideo fatum ullum. Nihil enim ſcribit prædictum. Quid mirũ igitur ex ſpelunca, ſaxa in crura eius incidiſſe? Puto enim etiamſi Icadius tũ in ſpelunca nõ fuiſſet, ſaxum tamen illud caſurum fuiſſe. Nam aut nihil omninò eſt fortuitum, aut hoc ipſum potuit euenire fortuna.

Icarus, Oebali Laconum regis filius. fuit pater Penelopes, cuius meminit Propertius libro. 2. Icare Cecropijs meritò iugulate colonis. Icarus etiam dictus fuit Dædali filius, qui unà cum patre è Creta fugiens, fretus alarum fiducia cùm ultra patris iuſſa altiùs euolaſset, ſolisq; ardore cera, qua pennæ conſtabant, liquefacta eſſet, decidit in mare, quod ab illo Icarium dicitur. Ouid. Icarus Icarias nomine fecit aquas.

Ichthyophagi, penul. cor. Qui piſcibus uiuunt: quo nomine dicti ſunt quidam populi in Aethiopia interiori, qui magnum ſinum occidentalis Oceani tenent, teſte Ptolem. lib. 4. cap. 9. De his ſic Strabo. lib. 15. Ichthyophagorum regio ſecus mare eſt, & magna ex parte arboribus caret. Raritas in ea palmarum, acanthi, myricæ, aquarum & domeſtici cibi maxima eſt. Veſcũtur piſcibus tum ipſi, tum eorum pecora, & aquas pluuiales ac foſsiles potant, pecorum carnes piſcibus præbẽt, domi-

domicilia ex oſsibus cetorum, & oſtreorum conchis magna ex parte faciunt. Nam trabium & fulcrorum uſum coſtæ præſtant, portas maxillæ, è uertebris fiunt mortaria, in quibus piſces ſubiguntur, ad ſolem aſſantur: poſtea ex his panem conficiunt, frumenti pabulum admiſcentes. Nam & molas habent, quanquam ferrum non habeant, quod nequaquam mirandum eſt: id enim aliunde adferri nõ poteſt: cõcidunt eas cũ attritæ ſunt lapidibus ijs, quibus & ſagittas et miſsilia præuſta exacuũt: piſces partim in cupis penarijs aſſant, partim (quod frequenter fit) crudos edunt. Capiunt eos retibus ex cortice palmarum factis.

Ichthys, Elidis eſt promontorium in Achaia apud Thucydidem, quod Valla piſcem tranſtulit, & ob id meritò reprehenſus eſt ab Hermolao.

Iconium, oppidum eſt Ciliciæ, in quo Cicero ſe commoratum eſſe ſcribit lib. epiſt. 3. Cùm enim Laodiceæ, inquit, cùm Apameæ, cùm Synadis, cùm Philomeli, cùm Iconij eſſẽ: quibus in oppidis omnibus cõmoratus ſum, &c.

Icoſium, Mauritaniæ Cæſarienſis urbs, ab Herculis comitibus condita. Hercule enim illac tranſeunte, uiginti, qui à comitatu eius deſciuerant, locum deligunt, iaciunt mœnia: ac ne quis poſito à ſe nomine gloriaretur, de condentium numero urbi nomen datum. Solinus.

Ictus Tarentinus, nobilis palæſtrita, toto uitæ tempore Veneris expers fuit, ut arti accommodatior eſſet: tanta illi gloriæ libido. Auct. Aelianus de Varia hiſt.

Ida, mons eſt altiſsimus, et ſylua Troianorum in Phrygia, quem Homer. libro 8. Iliad. ferarum parentem eſſe

dixit,et locum continere Gargaron dictum:undè etiam Scamander et Simoïs flumina defluunt, ut ſcribit Pomp. lib.1.Eſt item Ida,mons alter in Creta,auctore Ouidio. Et Creta nobilis Ida.

Idæus, Rhodius uerſificator, ſcripſit Rhodorum res geſtas uerſibus ter mille. Auctor Suidas.

Idalius,mons Cypri,Veneri ſacer.Virg lib. 1.Aene.

Idanthyrſus,Schytarum rex,bello res magnas geßit, bonam partem Aſiæ ſubiugauit, uſq; in Aegyptum excurrit,ut auctor eſt Strabo lib.14.

Idas, huius Idæ,fuit omnium ſui ſeculi uirorum formoſißimus, & maritus Marpiſſæ. Is arcu, ſagittiſque ſumptis Apollinē inuadere auſus eſt ob Marpiſſam ſibi à Deo ereptam,teſte Hom.lib.Iliad.9. Vide in dictione MARPISSA.

Idmō, uates inter Argonautas, Apollinis & Aſteriæ filius,ex Idmone autem & Teſtia,Teſtor:è Teſtore Calchas item uates, ut placet Pherecidi. Apollonius autem poëta Idmonem Abantis filium eſſe dicit,& item Herodotus. Volaterranus.

Idomeneus,Deucalionis filius, & nepos Minois,rex Cretenſium,qui,teſte Homero,populos ſuos ad Troiam duxit: & quum poſt euerſam Troiam reuerteretur in tempeſtate deuouit dijs ſacrificaturum ſe ea de re, quæ ei primùm occurriſſet.Contigit ut filius eius primus occurreret,quem cùm,ut alij dicunt,immolaſſet: ut alij immolare uoluiſſet:à ciuibus pulſus regno, Salentinum Calabriæ promontorium tenuit:iuxta quod condidit ciuitatem,ut ſcribit Virg.3.Aeneid.

Et Salentinos obſedit milite campos
Lyctius Idomeneus. Hæc Seruius.

Idothea, Prœti regis Argiuorũ filia, Hom. in Odyſſ.

Idumæa, regio eſt Syriæ, teſte Plinio lib. 5. à meridie contigua Arabiæ, à Septentrione uerò, Phœniciæ: à qua Libanus eam diuidit, habetq́; ciuitatem Idumen Phœniciæ coniunctam, & abundantem palmis, ut oſtendit Lucan. lib. 3. dicans, Et arbuſto palmarnm diues Idume. Vnde Idumæus, adiectiuum, pro epitheto palmarum ponitur à Virgilio lib. 3. Georg. Primus Idumæas referam tibi Mantua palmas.

Ierna, Hiſpaniæ fluuius eſt, auctore Mela lib. 3. Strabo lib. 3. Iernam his locis commemorat montem, à quo Iernam amnem potuiſſe uocari ueriſimile eſt.

Ies, Ietis, ciuitas eſt Achaiæ, in promontorio eiuſdem nominis, iuxta quod Alpheus amnis præterfluens, ſex millibus paſſuum, nauigatur. Tortelius.

Ilba, uel Ilua, inſula eſt in mari Tuſco, à continenti diſtans X M. paſſuum, de hac dicit Plin. lib. 34. cap. 14. Ferri metalla ubiq; propemodum reperiuntur, quippe inſula etiam Italiæ Ilua gigente, minimaq́; difficultate cognoſcuntur, ipſo colore terræ manifeſto.

Ilerda, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ urbs. Leryda & Leyda uernaculis dicitur.

Ilia, Veſtæ ſacerdos, Romuli & Remi mater, à Marte compreſſa, Amuli filia, ut notat Seruius apud Virgilium. lib. 3. Aeneid.

Ilienſes, populi ſunt Corſicæ inſulæ antiquiſſimi, ut ſcribit Pomp. lib. 2. Horum & meminit Pauſanias.

Ilione, filiarum Priami natu maxima. Vir. li. 1. Aen.

Ilioneus, Troianus fuit, quem Virgilius non ſine cauſa ubiq; inducit eloquentem. Nam ut Home. dicit, Phorbas, pater Ilionei, ſemper Mercurio deo eloquentiæ fauente pugnauit. Hæc Seruius apud Virgilium.

Ilithyia, dicitur à poëtis Diana, quæ parientibus adſiſtere putabatur: Ouidius, Præpoſitam tumidis parientibus Ilithyiam.

Ilium (inquit Seruius) Virg. neutro tantùm genere declinat, Horatius autem fœminino: ut, Non ſemel Ilios uexata. Ilium propriè ciuitas eſt: nam regio, Troia eſt, quamuis interdum pro ciuitate Troiam ponat Virgil. Et campus ubi Troia fuit.

Illiberis, ciuitas eſt Narbonenſis prouinciæ, ut Pomponius ſcribit, & Plin. lib. 3. cap. 4. Magnæ, inquit, quõdam urbis tenue ueſtigium. Illiberis Ptolemæo lib. 2. cap. 4. alijs Liberta, Hiſpaniæ ciuitas, uulgò Granata, caput regni Granatæ.

Illiberis Ptol. lib. 2. cap. 10. Tectoſagum ciuitas: uulgò Salſas, Hiſpanorum ditionis.

Illipula, mons eſt Hiſpaniæ Bæticæ, Ptol. lib. 3. ca. 4.

Illuro, Hiſpaniæ citerioris oppidum eſt paruũ apud Pomp. lib. 2. Eſt item Plinio lib. 3. cap. 3. oppidum ciuiũ Romanorum.

Illyrium, ſeu Illyris, ſeu Illyria, regio eſt maxima, Italiæ coniuncta, ab Illyrio, ut Appianus inquit, Polyphemi filio denominata. Huius fines ſunt latiſſimi: hinc enim Italiam, illinc Germaniam, inde Macedoniã, Thraciam, & Epirum habet. Inde Illyricus adiectiuũ, ut eſt apud

apud Vir.Illyricos penetrare ſinus.Hodie Illyris,Sclauonia uel Boſinenſis dicitur.

Illurco, oppidũ Plin. lib.3. cap.1. in Europa ſitum.

Ilua,inſula eſt adiacens Tuſciæ.Vide ILBA.

Ilus,Trois Troianorum regis filius, qui Ilium ædificauit. Vnde par eſt eum in medio campo ſepultum eſſe, quoniam prior auſus eſt in campis habitare. Hæc Srab. lib.13.

Imaus,mons Indiæ,qui extenditur uſq; ad fontes Gãgis,ultra quem ſunt Scytharum gentes.Eſt et pars Caucaſi & Tauri, ut Plinius & Ptolemæus tradunt.

Imola, urbs in uia Aemilia, quæ olim forum Cornelij dicebatur,Ptol.lib.3.capite 1.

Inachus,pater Iouis, qui primus apud Argiuos regnauit,à quo Inachius,adiectiuuum.Virg.lib.2. Georg.

Inachiæ Iuno peſtem meditata iuuencæ.

Eſt et Inachus,fluuius in agro Argiuo, cui Inachus uetuſtiſsimus Argiuorum rex nomen dedit.Solinus.

Inarime, inſula in ora Campaniæ prope Neapolim: & ut ait Plin.lib.3.ca.6. in Puteolino ſinu, Aeneria à ſtatione nauium Aeneæ uocitata.Vulgò Iſchia uocitãt. Inarime uerò ab Arimis, ſiue populis, ſiue belluis ita priſca Ethruſcorũ lingua ſimias dictante, quas Græci pithecos uocant,unde nomen inſulis Pithecuſis,ut Strabonì placet, ex hiſtoria fabuloſa quam Harpocration, Xenagoras et Suidas ita referunt:Fratres (aiunt) duo fuerunt,Candulus & Atlas, omnium ſcelerum, quibus humana uita damnata eſt,auctores & inuentores.Quibus morum peruerſitas,Cercopum nomen dedit:impo-

ſtores enim ac planos, quales hi præcipui fuere, ita Græci uocant ab animalibus quæ κέρκω, id eſt, caudæ motu blandiuntur. Iis ſummum ſtudium fuit, appulſos & aduenas dolis quibuſcunq; circumuenire. Quod cùm ſemel in ipſum Iouem tentaßent, ab eo ex hominibus in ſimias mutati ſunt, quas Græci pithecos uocant. Vnde inſulis, quas tenebant, Pithecuſæ uocabulum datum. Hinc Ouid, Xenagoram ſecutus, 14. Metamorph. cecinit,

Inarimen, Prochytenq; legit, ſteriliq; locatas
Colle Pithecuſas, habitantum nomine dictas, &c.

Quanquam Plinius lib. 3. ait: Inarime dicta Græcis Pithecuſa, non à ſimiarum multitudine, ut aliqui exiſtimauère, ſed à figulinis doliariorum. Cuius ſententiæ rationem, quamuis properās, adferre debuit. Cōtra enim ipſe ſtat tum Græcorum, tum Latinorum in hac re auctorum iam acceptam fidem. Nos de dolijs ad hoc pertinētibus nuſquam legimus. illud certè ſcimus, Plin. à Pithis, id eſt, dolijs Pithecuſæ, uocabulū quatuor ſyllabis produci non poße, ſed Pithiſæ magis, ſi dicere liceat.

India, regio Orientalis, Aſiæ terminus, quæ tam uaſta perhibetur, ut eam tradant eße tertiam partem omnium terrarum. Pomp. ſcribit tantum ſpacium littoris occupare, quantum per ſexaginta dies noctesq; uelificātibus curſus eſt. Tradunt in ea fuiße quinq; millia oppidorum. De India diligentißimè ſcribit Strabo lib. 15. Multa etiam in rebus Alexandri Diodôrus, Arrianus, Q. Curtius, tum & Philoſtratus nonnulla.

Indus, Indiæ fluuius, ſecundum Gangem maximus, à quo etiam India dicta eſt. Multos amnes in ſe recipit

cla-

clariſſimos,ut Cophen, Aceſinem,Hydaſpen: de quibus omnibus,li.6.cap.20. Plinius abundè ſcribit. Hic, ut idem ait,ab incolis Sandus appellatur.

Ino,Cadmi filia,uxor Athamantis regis,quæ à Græcis Leucothea dicitur,teſte Cicerone lib.de natura Deorum ſecundo: Quid,inqt,deinde Ino dea dicitur,& Leucothea à Græcis,à nobis Matuta dicetur, quum ſit Cadmi filia? Ouidius libro Metamorph,quarto refert,quēadmodum Ino cum Melicerta filio ſeſe in mare præcipitem dederit,facti iq; ſint ambo dij marini.

Inſubres, Galliæ populi,qui Mediolanum condiderunt:de quibus Strabo lib.5.ſic ſcribit:Inſubres(inquit) hac etiam ætate ſunt, qui,Mediolanum metropolim habuêre:ea quidem pridem uicus erat, omnes enim uicatim habitabant:hac uerò tempeſtate,eximiæ dignitatis trans Padum ciuitas eſt, quodāmodo Alpibus finitima. Hactenus Strabo.

Interamnia,Ptolem.lib.3.cap.1.Prægutiorum ciuitas in Italia.Vulgò Teranium.

Inutrium, Vindeliciæ urbs Ptolemæo lib.2.cap.13. Vulgò Iſpruck.

Io,filia fuit Inachi,à Ioue adamata,quam Iuno in uaccam conuertit,eiq; Argum præfecit.Deinde interfecto Argo à Mercurio, Iſis Aegyptiorum dea facta eſt, ut ſcribit Lucianus in deorum dialogis.

Iocaſta,filia Creontis,& uxor Laij regis Thebanorum: poſt cuius necem imprudens nupſit Oedipo filio ſuo, ex quo ſuſcepit Polynicem & Eteoclem:qui cùm mutuis ſeſe uulneribus occidiſſent, ipſa quoq; ſe neca-

uit.Statius lib.2.Thebaidos,

Regina extulerat notum penetralibus enſem,
Enſem ſeptriferi,&c.

Iol,Numidiæ urbs,quæ poſtea Colonia Cæſarea dicta eſt,de qua ſic Strabo lib.ultimo ſcribit: In hac ora ciuitatem fuiſſe nomine Iol, quam cùm Iuba Ptolemæi pater muniret,mutato nomine Cæſaream uocauit. Cæſarea igitur dicta eſt non ob Claudium, cuius iuſſu Colonia facta eſt,ſed in gratiam Auguſti magis,cuius liberalitate, cùm poſt uictum patrem Iubam, Romæ in triumpho ductus eſſet,mirè in eo elucente ingenio,reſtitutus eſt in regnum.

Iolaus,Iphicli filius fuit,à quo Sardinij Iolẽſes Strab. lib.5.dicti ſunt: quia illam inſulam ad pacem reduxit.

Iolcos,oppidum Theſſaliæ Pomponio lib.2.& Plinio libro.4.cap.9.

Iole,Euryti Aetoliæ regis filia fuit, q̃ amauit Herc.

Ion,poëta Græcus cuius meminit Plutarchus.

Ionia,regio eſt Græcorum in Aſia,in qua ſunt urbes, Epheſus,Miletus,Priene,Clazomenæ,&c. Ab Ortu Lycaones & Lydos habet,à ſeptentrione Aeoles,ut à Meridie Cares.Ioniæ ſitum deſcribit Plin.lib.5.cap.29.

Ionium mare,ab Ionia regiuncula extremæ Italiæ Solinus dictum ait: Parrhaſius grammaticus, ex Didymi Græci ſcriptoris auctoritate,ab Ionio Dyrrhachij filio, quem Hercules ex improuiſo occiſum in mare proiecit, ut memoriam eius propagaret, cuius inter alios Appianus nobilis ſcriptor meminit. Ferè conſtat hoc mare uiolentum eſſe, uaſtum & iactabundum, ac ſupra fauces

Adriatici intra Siciliam & Peloponneſum, atq; Candiam expanditur. Ideò Græci partim ipſum Siculum, partim Creticum appellant, ab inſulis.

Iopas, rex Aphrorum unus ex procis Didonis, ut Punica teſtatur hiſtoria.

Ioppe, urbs Iudææ maritima antiquiſſimà, utpote quæ ante diluuium ſit condita, regia quondam fuit Cephei regis patris Andromedæ, ut ſcripſit Pomp. Mela lib. I. & Plin. lib. 5. cap. 13. De huius urbis ſitu nemo fidelius, nec elegantius ſcripſit Hegeſippo li. belli Iud. 3.

Iordanis, fluuius Iudææ eximiæ ſuauitatis, ut Plin. li. 5. cap. 5. Vide interpretationem nominũ Hebraicorum.

Ios, inſula una ex Cycladibus, Homeri uatis ſepulcro uenerandą, ut ſcribit Plinius lib. 4. cap. 12.

Iouianus, Pontanus poëta, multa ſcripſit tum proſa oratione, tum carmine.

Iphiclus, Amphitryonis & Alcmenæ filius, uno partu cũ Hercule êditus, Iolai pater: ſepulcrum habet apud Pheneum Arcadiæ urbẽ, ut ſcribit Pauſanias. Ser. Hercules natus eſt cum Iphiclo Amphitryonis filio: ſed quũ Iuno duos ſerpentes immiſiſſet herculi, Iphiclus de cunis terrore lapſus, ſuo uagitu excitauit parentes: qui quum ſurrexiſſent, uiderunt Herculem angentem manibus angues, immiſſos ei nouercalibus odijs.

Iphianaſſa, Melampi uxor, & Prœti filia, ob pulchritudinem à Iunone in furorem uerſa, ſed à Melampo ſanata. Fuit & alia Agamẽnonis ex Clytæmneſtra filia.

Iphicrates, teſte Aemylio & Plutarcho, uir Athenienſis non tam magnitudine rerum geſtarum, quàm di-

ſciplina militari nobilitatus.

Iphidamas.teſte Homero *lib.*11,*Iliados*, *Antenoris filius, corpore lato atq; procero,ab* Agamenone *in bel lo* Troiano *interemptus fuit.*

Iphigenia, Agamemnonis filia, quam ad placandum numen Calchas mactandam in ſacrificio apud Aulidem cenſuit. Agamemnon enim, quum Græci ad Aulidē ue niſſent, Dianæ ceruum occidit ignarus. Vnde irata dea, flatus uentorum remouit. Quamobrem quum nec naui gare poſſent & peſtilentiam ſuſtinerent, oracula cōſul ta dixerunt Agamemnonio ſanguine Dianam eſſe pla candam. Ergo cùm ab Vlyſſe per nuptiarū ſimulationē adducta Iphigenia in eo eſſet ut immolaretur, numinis miſeratione ſublata eſt, ceruaq́; ſuppoſita: & transla ta ad Tauricam regionem regi Thoanti tradita eſt, ſacerdosq́; facta Dictynnæ Dianæ. Hæc Seruius.

Iphimedia, uxor fuit Aloei, quæ compreſſa à Neptu no, duos peperit, Oetum & Ephialtem: qui digitis no uem per ſingulos menſes creſcebant. Hæc Seruius.

Iphinaſſa, Vide PHIANASSA.

*Iphis, puer liberali ſpecie, quum Anaxaretem puel lam incredibili amore proſequeretur, neq; tamen red amaretur ab ea, laqueo ſe ſuffocauit, atq; onus infelix, eliſa fauce pependit, inquit Ouidius lib.*14.*Metam.*

Iphitus, uir fuit Troianus, quem Homerus lib. Iliad. 8.& *Virg.lib.*2.*Aeneid. maximum armis eſſe dixit.*

*Iria flauia, Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs Ptolemæo li.*2.*ca.*6.*S.Maria, finis terræ uulgò. Iria etiā, Taurino rum urbs Ptolem. Trira Plinio, hodiè Sartirana.*

Irus, Ithacenſis mendicus ac turpiſſimus, ut libro 8. Odyſſëæ deſcribitur ab Homer. corpore prægrãdi, ſed debili & fœdo, quem Vlyſſes poſt errores domum reuerſus pugno interfecit.

Is, urbs à Babylone itinere dierum octo diſtãs: apud quam eſt Is fluuius, è quo bitumen ad totius Babylonis murum comportabatur. Herodotus lib. 1.

Iſaca, fluuius Britanniæ inſulæ Ptolem. lib. 2. cap. 3.

Iſæus, Aſſyrius rhetor, adoleſcentiam uarijs corporis uoluptatibus tradidit: deinde uir factus, frugaliſſimus omniũ fuit. Characterem orationis non profuſum habuit, ſed parcum caſtigatumq́; ac ſecundum naturam, qui tantùm rebus breuiter enarratis ſuppeteret. Nam totum quidem argumentũ paucis, ſummaq́; complecti, ipſius primum inuentum eſt: ut Lacedæmonijs de ordinibus conſultantibus ac ſolicitis illud Homericum iactauerit, Scutum ſcuta premunt, galeam galeæq́;, uirum uir. Ex Philoſtrato.

Iſandrus, filius fuit Bellerophontis, teſte Homero.

Iſapis, penultima producta, fluuius propinquus Ceſennæ, ut Strabo libro quinto ſcribit.

Iſara, fluuius Galliæ, Rhodano ſe iungens, ubi Cemenus mons Rhodano ſe applicat. Vide apud Cæſarem, & Plinium lib. 3. cap. 4.

Iſauria, ſiue Iſaurica, regio eſt Ciliciæ proxima ad Taurũ montẽ, quam Publius Seruilius cognomẽto Iſauricus ſubegit, & multas piratarum munitiones, quæ in ora maritima erãt, ui cepit. Hæc Strab. li. 12. qui ſe Seruiliũ uidiſſe ſcribit. Iſauri, populi Iſauriã tenentes. Et Iſaura, Iſauriæ urbs, ut docet idẽ Strab. & Ammianus.

Iſchalis, Britāniæ inſulæ urbs, ut eſt auct. Ptol. lib. 2.

Iſchopolis, Ptolemæo teſte, Ponti Cappadocij urbs iuxta Sidonem.

Iſcia, inſula eſt è regione Veliæ: alio nomine Oenotris dicta. Plin. lib. 3. cap. 7.

Iſis, dea Aegyptiorum, priùs Io dicta, Inachi filia, de qua uide apud Lucianum.

Iſmarus in ſingulari maſcul. in plurali Iſmara, neutrum: mons eſt Thraciæ, partim aſper & incultus, partim fertilis uinetis & oliuetis, quem Orpheus incoluit, ubi Iſmara Ciconum urbs fuit. Virgil. Ecloga ſexta: Nec tantum Rhodope miratur, & Iſmarus Orphea. Et rurſum Georg. 2. —iuuat Iſmara Baccho Conſerere, atq; olea magnum ueſtire Taburnum.

Iſmene, Oedipi filia, ut aſſerit Statius: de qua nihil habetur, niſi quòd cuidam Athy iuueni Cyrrheo deſpõſata fuerit, qui ante nuptias à Tydeo occiſus eſt.

Iſmenias, nomē Thebani optimi tibicinis. Apuleius: Neſcio (inquit) ut Iſmenias tibijs canere, ut Apelles pingere, ut Lyſippus fingere. De hoc Plutarchus in Pericle: Cùm audiſſet Antiſthenes Iſmeniam optimum eſſe tibicinem, reſpondit: Malus igitur. Nam ſi probus eßet, tibicen non eßet.

Iſmenus, penultima producta, fluuius eſt Bœotiæ, ab Iſmeno Pelaſgi filio cognominatus. Statius, Horruit ingenti uenientem Iſmenon, aceruo.

Iſocrates, orator Athenienſis unus è decē, dulcis & numeroſus in dicendo fuit: ad rempublicam non acceſſit, neq; in concionem aſcendit, deficiente pronuntia-

tione: tum etiam ad euitandam inuidiam eorum, qui libenter iis qui in eloquentiæ honore præſtant, ſe opponunt. Ciuitatem tamen iuuit, Philippumq́; in his quæ ad illum ſcripſit, Athenienſibus conciliauit. Panegyricus eius omnium pulcherrimus, quem in Olympia habuit, adhortans Græcos contra Aſiam mutuis expoſtulationibus relictis, Gorgiam excitauit, ut idem quoq; faceret. Optimæ eius orationes cenſentur, Archidamus & Amartyrus ad Euthymum. Deceſſit annos ferè centum natus, poſt Athenienſium cladem ad Cheroneam acceptam, non ſuſtinens nuncium Athenienſium cladis. Ex Philoſtrato. Iſocrates, ſuperioris auditor, ex Apollonia Ponti, orator & ipſe nobilis: reliquit orationes quinq;: qui & unà cum claris oratoribus certauit in funere Mauſoli Artemiſiæ uiri. Suidas. Iſocrates & Machaon, præfecti claſsis Corinthiorū in bello Peloponneſiaco cōtra Athenienſes, à Thucydide cōmemorantur.

Iſpalis, Bæticæ Hiſpaniæ urbs clariſsima, à qua etiam Iſpalenſis conuentus Plinio dictus: ſicut Cordubenſis, Aſtigitanus & Gaditanus. De qua uide apud Pomponium lib. 2. & Strabonem lib. 3. Romulea cognominata eſt. Hodie uulgò Seuilla dicitur, ut notatur apud Ptolemæum lib. 2. Vide Hiſpalis.

Iſpolum, Vilumbrorum, qui Vmbris magis orientales ſunt, urbs, teſte Ptolem. lib. 3. cap. 1. Iſpellū hodie.

Iſporis, Ptolemæo lib. 4. cap. 3. uicus Syrtis magnæ: hodie Naym ciuitas.

Iſſa, inſula eſt maris Adriatici iuxta Dalmatiam, cuius meminit Strabo lib. 7. & Pomponius Mela lib. 2.

Iſſus,

Iſſus,urbs Ciliciæ,*& fluuius* Syriæ.

Iſter,fluuius Europæ *maximus, qui &* Danubius *dicitur,de quo ſcripſimus antea in dictiõe* DANVBIVS. Vulgò Donauy.

Iſtonium,Italiæ *oppidum* Ptolemæo.

Iſtria, Liburniæ *finitima*, & Italiæ, *cui hoc etiam hodie nomen manet.*De qua Pomponius lib.2.

Iſthmos,à Græcis *terra inter maria anguſta in uniuerſum dicitur,cuiuſmodi eſt* Iſthmus Corinthiacus.De *quo in* Corinthiacis Pauſanias. *Notum eſt adagium, Iſthmum fodis, cùm fruſtrà aliquid moliri quempiã ſignificamus.multi enim,ut tanti ambitus moleſtia carerent,transfodere anguſtias illas conati, re infecta deſtiterunt.*Plin.lib.4.cap.4. *Strabo,In Iſthmo(inquit)Neptuni,quem Iſthmium uocant,templum eminet, piceárum arborum luco circumcluſum, ubi ludos Iſthmicos* Corinthij *celebrare ſunt ſoliti*. *Hos ludos* Theſeum *inſtituiſſe ad horum æmulationem, quos ad* Olympiam Hercules *cœperat, ſcribit in* Theſeo Plutarchus. *Fuerunt &* Iſthmia,*ludi illic* Palæmoni *ſacri*. *Nam* Pauſanias *in* Corinthiacis *ſcribit hunc in locum* Melicerten *puerum à* Delphine *euectum fuiſſe:in eumq́; illic iacentem* Siſyphum *incidiſſe,& ſepeliuiſſe in* Iſthmo, *inſtituiſſeq́; in eius honorem* Iſthmicum *certamen:*Melicerten *autem mutato nomine* Palæmonẽ *appellatum*. Meminit *horum* Statius lib.Thebaid.10.

Iſus & Antiphus, Priami *fuêre filij: uerùm* Antiphus *ex* Hecuba *ſuſceptus eſt, cùm naturalis eſſet* Iſus: *ut auctor eſt* Homerus *in* Iliade.

Italia,

Italia, Europæ regio, priùs Heſperia, ab Heſpero Atlantis fratre, qui à fratre pulſus, & Hiſpaniæ & Italiæ dedit nomẽ: Siue (ut Macrobius inquit) ab Heſpero ſtella, quòd occaſui ſubiecta ſit. Inde Oenotria, uel à bonitate uini quod in Italia naſcitur, (Nam Græci οἶνον uinum dicunt) uel ab Oenotrio Sabinorum rege. Poſtea Italia ab Italo Siculorum rege, qui agriculturam Italos docuit, & leges poſuit. Nam ad eam partem uenit, in qua poſtea Turnus regnauit, et ſuo nomine appellauit. Timæus & Varro à bobus uocatam dixerunt: quoniam tauri Græca ueteri lingua, Itali uocati ſunt, à quorum multitudine & pulchritudine Italiam dixerunt: Latiũ uerò, pars Italiæ eſt. Eſt etiam dicta Auſonia (ut Ariſtophanes inquit) pars ad Tyrrhenum uerſa. Eſtq́; in forma cruris inter Adriaticum & Tuſcum mare, & à iugis Alpium, dorſoq́; Apennini porrecta, ſe paulatim attollens, uſq; ad Rhegium uerticem & littora Brutiorũ extenditur. In ultimo ſui ſcinditur in duo cornua, quorum alterum Ionium ſpectat mare, alterum Siculum, in extremitate Rhegiũ oppidum habens. Eius longitudo ab Auguſta Prætoria, quæ in Alpino fine ſita eſt, & per Romam Capuamq́; porrigitur, uſq; ad oppidũ Rhegium, Solino teſte, decies centena & uiginti millia paſſuum colligit: latitudo uerò quadraginta decẽ, ubi maior latitudo: ubi uerò minor, cẽtũ triginta quinq;. Habetq́; umbilicum in agro Reatino: quæ dudũ ex latere maris ſuperi Rubiconem fluuium pro finibus habuit. Diuiditur autem in ſedecim regiones, ſcilicet Liguriam, Ethruriam, Latium, Campaniam, Lucaniam, Calabriam,

Apu-

Apuliam, Samnium ſiue Aprutium, Picenum, Flaminiam & Aemiliam, ſeu Romandiolam, Vmbriam (nunc ducatum Spoletanum) Galliam Ciſalpinam, Venetiam (nunc Marcham) Taruiſanam, Iapidiam & Carniam (nunc Forum Iulium) & Iſtriam. Ab Italia fiunt Italus & Italicus adiectiua.

Italica, ciuitas eſt Bœtice, Ptolem. lib 2. cap. 4. patria Traiani Cæſaris. Hinc Italicenſes populi dicti.

Ithaca, Ionij maris inſula, Vlyßis patria. De qua Cicero libro 1. de Oratore ſic ſcribit: Ac ſi nos id (inquit) quod maximè debet, noſtra patria delectat, cuius rei tanta eſt uis, ac tanta natura, ut Ithacam illam in aſperrimis ſaxulis tanquam nidum affixam, ſapientißimus uir immortalitati anteponeret: quo amore tandem inflãmati eſſe debemus in eiuſmodi patriam, quæ una in omnibus terris domus eſt, uirtutis imperij, dignitatis? Hæc ille. Ab Ithaca, Vlyſſes Ithacus dicitur & Ithacenſis. Virg. lib. Aneid. 2.

Ithome, oppidum in Peloponneſo, itemq; in Theſſalia. Auctor Strabo. Vnde Ithomæus Iupiter.

Ithyra, penultima correpta, urbs eſt in Tauro monte Parthiam uerſus, à qua Ithyreus adiectiuum. Eſt autem Ithyreus, epitheton arcus, unde dicimus Ithyreos arcus, & Ithyreas ſagittas, id eſt, Parthicos arcus, & Parthicas ſagittas. Virg. lib. Georg. 2. Ithyreos taxi curuantur in arcus.

Ithonia, ciuitas eſt in ſinu Maliaco, à qua Ithonia Pallas cognominatur à Catullo.

Ituria, regio eſt, à qua Ituræi populi, ut ait Probus,

natio

natio Scytharum. Strab. lib. 17. Montanam (inquit) regionem Ituræi & Arabes habent, malefici omnes. Plin. lib. 5. in parte Syriæ, quæ Cœle dicitur, ſcribit eſſe Ituræorum gentem.

Iturißa, ciuitas eſt Hiſpaniæ citerioris, cuius meminit Mela lib. 3. & Ptolemæus lib. 2.

Itymoneus, teſte Homero, Hyperochi filius, uir inprimis ſtrenuus: qui in bello Pyliorum cum Helidenſibus ab Neſtore iaculo eſt interfectus.

Itys, filius Terei regis Thracum, conuerſus in phaſianum auem, dum epulandus patri Tereo, à matre Progne adponeretur. auct. Seruius apud Virgil. in Sileno.

Iuba, rex Mauritaniæ, Pompeij partes ſecutus: quẽ Cæſar uicit, eiuſq; filium in triũpho duxit. De quo Plutarchus in Cæſare ſic ſcribit: De Iuba rege triumphauit: eius filius Iuba quoq; nomine, puer admodum in cõ deductus eſt triumpho: fortunatiſsimam utiq; captiuitatem, qua effectum eſt ut ex Barbaro ac Numida inter doctiſsimos ſcriptores connumeretur.

Iudæa, Syriæ regio, de qua Ptolemæus Coſmographiæ lib. 4. ſic ſcribit: Palæſtina (inquit) Syriæ quæ Iudæa Syria appellatur. Plin lib. 5. Palæſtinam, Samariã, Iudæam & Idumæam ſeiungit: Galilæam appellari hĩc adſerns, ubi Syriæ iungitur. In occaſum autem trãs Iordanem, Petræam, Arabiæ proximam. Omnia hæc Ptolemæus Palæſtinæ ſubdit, cuius tabulam Aſiæ quartam diligenter inſpicito.

Iuernia, Plinio Iuuerna, nunc Irlaonia dicitur: eis uulgò Irland. Anglorum regi paret Ptol. lib. 2. cap. 2.

Iugurtha, rex Numidarum callidus, bellicoſus et perfidus, uictus tandem à Mario conſule Romano, & Romæ in carcere necatus. Lege Salluſtium.

Iugula, ſydus quod & Orion dicitur. Bocatius lib. 3.

Iulia, Plinio lib. 3. cap. 24. Norici oppidum. Iulia itē Auguſti filia, Solino.

Iuliobona, Galliæ Celticæ urbs Ptolm. lib. 2. cap. 8.

Iuliobriga, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ urbs.

Iuliomagus, Andium ciuitas in Gallia, Ptol. auctore lib. 2. cap. 8. Vulgò Angiers.

Iulium Carnicum, Ptol. lib. 2. cap. 14. urbs inter Italiam & Noricum. Hodie Golitia, ditionis Auſtriæ.

Iulius, dictus eſt Cæſar: quòd hoc menſe ad quartum Idus Quintiles creatus ſit dictator: ſeu quòd eo menſe natus dicatur. Vnde Iulianus, a, um, id eſt, Cæſarianus.

Iulius, filius Aeneæ, alio nomine Aſcanius.

Iunganni, Ligures, incolæ Alphigi oppidi: diſtant à Monœci portu ſtadijs quadringētis octoginta. Perottus.

Iunius Brutus. Vide BRVTVS.

Iuno, filia Saturni & Opis, Iouis item ſoror & coniunx. De qua ſic ſcribit Cicero De natura deorum li. 2. Aër, inquit, ut Stoici diſputant, interiectus inter mare & cœlum, Iunonis nomine conſecratur, quæ eſt ſoror & coniunx Iouis, quòd & ſimilitudo eſt ætheris, & cū eo ſumma coniunctio. Effœminarunt autem eum, Iunoniq; tribuerunt, quòd nihil eo mollius: ſed Iunonem à iuuando credo nominatam.

Iupiter, filius Saturni et Opis, rex Cretæ ſummus deorum habitus. De quo ſic Cicero lib. 2. De natura deorum:

rum: Sed ipſe Iupiter (inquit) id eſt, iuuans pater quem conuerſis caſibus appellamus à iuuando Iouem, à poetis pater hominumq́; deûmq́; dicitur: à maioribus autem noſtris, Optimus Maximus, & quidem antè Optimus, id eſt, benificentiſsimus, quàm Maximus: quia maius eſt: certeq́; gratius prodeſſe omnibus, quàm opes magnas habere. Hactenus Cicero. Præter hunc alij duo ſunt Ioues, auctore eodem Cicerone de natura deorum libro tertio: Principio (inquit) Ioues tres numerãt ij, qui theologi nominantur, ex quibus primum & ſecundum natos in Arcadia: Alterum patre Aethere, ex quo etiam Proſerpinam natam ferunt et Liberum. Alterum patre Cœlo, qui genuiſſe Mineruam dicitur, quam principem & inuentricem belli ferunt. Tertium Cretenſem, Saturni filium, cuius in illa inſula ſepulcrum oſtenditur.

Iura, mons eſt Galliæ, Sequanos ab Heluetijs diuidẽs. auctor Cæſar in commentarijs. Vogeſus dicitur alijs auctoribus.

Iuturna, nympha Latina, ſoror Turni, à Ioue uiciata, cuius meminit Virg. lib. 12. Aeneid.

Diſce tuum, ne me incuſes Iuturna, dolorem.

Iuuerna, inſula eſt, Britanniæ proxima, quæ hodie Hibernia dicitur. Græci ἰουίερνιον, Hermolao teſte, quan quam & Strabo ἴερναν dixit.

Ixion, rex Theſſaliæ à Ioue deorum conuiuio adhibitus, amatam Iunonem de ſtupro interpellauit. Illa confeſſa Ioui eſt, & eius uoluntate nubem in ſuam formam conuerſam obtulit, unde feruntur nati eſſe Centauri.

Hæc Seruius. Eadem ferè de Ixione ſcribuntur Luciano in deorum dialogis.

LABATVS, uiri proprium, cuius crebra mentio apud Plutarchum.

Labdacus, rex Thebanus, ultimus Agenoris filius, Laium genuit Thebarum regem, Oedipi patrem ex Iocaſta, Creontis Thebani filia.

Labeo, Antiſtius (inquit Gellius) iuris quidem ciuilis diſciplinam principali ſtudio exercuit. & conſulentibus de iure publicè reſponſitauit: cæterarum quoque bonarum artium non expers fuit, & in grammaticam ſeſe atq; dialecticam, literasq; antiquiores, altioresq; penetrauerat, Latinarumq; uocum origines, rationesq; percalluerat: eaq; præcipuè ſcientia ad enodandos pleroſq; iuris laqueos utebatur: Hactenus Gellius li. 13. ca. 10. De quo rurſum cap. 12. eiuſdem libri ſcribit. In quadam epiſtola (inquit) Attei Capitonis ſcriptũ legimus, Labeonem Antiſtium legum atq; morum Pop. Rom. iuriſq; ciuilis doctũ apprimè fuiſſe: Sed agitabat (inquit) hominem libertas quædam nimia, atque uecors uſq; eò, ut D. Auguſto iam principe, & Rempu. obtinente, ratum tamẽ penſumq; nihil haberet, niſi quod iuſtum ſanctumq; eſſe in Romanis antiquitatibus legiſſet. Ac dein de narrat quid idem Labeo per uiatorem à Trib. Pleb. uocatus reſponderit. Cùm à muliere (inquit) quadã Tribuni plebis aduerſum eum aditi, Gellianum ad eum miſiſſent ut ueniret, & mulieri reſponderet: iuſſit eum, qui miſſus erat, redire, & Tribunis dicere, ius eos non habere neq; ſe, neq; alium quenquã uocandi: cùm moribus maio-

rum

rum Trib.pleb.præhenſionem haberent, uocationē non haberent. Poſſe igitur eos uenire, et præhendi ſe iubere, ſed uocandi abſentem ius non habere. Hæc Gellius.

Laberius, poëta mimographus, eques Romanus, cuius meminit Macrobius Saturnaliorum lib. 2. & Gellius li. 11. cap. 9. Seneca lib. 7. declamationum: Laberium Minum diuus Iulius ludis ſuis produxit: deinde equeſtri ordini reddidit: quem quum iuſsiſſet ire ſeſſum, omnes equites ita ſe coarctauerunt, ut uenientem non reciperent.

Labienus, Cæſaris in Gallia legatus, qui magnas ſub eo res geſſerat: demum bello ciuili transfugit ad Pompeium, cui Cæſar bona, quæ habebat in poteſtate, remiſit.

Labienus, hiſtoricus, cuius ſcripta abolita fuere. Tranquillus in Caligula: T. Labieni, Cordi Cremutij, Caſsij Seueri ſcripta ſenatuſconſultis abolita, requiri, & eſſe in manibus, lectitariq; permiſit: quando maximè ſua intereſſet, ut facta quoq; poſteris tradantur.

Laboriæ, Laboriarum, Italiæ pars illa, quæ uulgò Terra laboris dicitur. Plinius lib. 18. ca. 11.

Laborinus, campus nobilis in Campania, in quo adeò pinguis terra eſt, ut ſtipulam tantæ craſsitudinis faciat, ut ea incolæ pro ligno utantur. Sic dictus, quòd ingens labor ſit in eo colendo. Plin. lib, 17. cap. 4.

Labynetus, filius Nitocris reginæ Babyloniæ, tandemq; Babyloniorum tyrannus. Herod. uide lib. 1.

Labyrinthus (inquit Seruius) locus eſt apud Cretam, factus à Dædalo perplexis parietibus, ubi Minotaurus incluſus eſt. Labyrinthum exprimit Virg. lib. Aeneid. 5. Quatuor autem eſſe Labyrinthos Plin. docet lib. 36.

ca.13. Creticum,qui arte maximè fuit ſpectabilis: cuius meminit Ouid.lib.Metam.3. Aegyptium omnium maximum, & portentoſiſsimum humani ingenij opus, quem Pom.Mela lib.1.deſcribit. Lemnium,columnarum nitore inſignem: & quartum Italicum à Porſenna Ethruſcorum rege ſepulcri cauſa extructum. Creticus centeſimam tantùm portionem eius, qui in Aegypto eſt continet: Si quis plura noſcere cupit,Plinium adeat, qui uerè ueſanam illam fuiſſe dementiam ſcribit,quæſiſſe gloriam impēdio nulli profuturo,præterea fatigaſſe regni uires,cùm tamen laus maior artificis eſſet.

Laccobriga, Hiſpaniæ urbs apud Ptolemæum lib.2. cap.6.alio nomine Coymbra.

Lacedæmon, nobilis urbs Laconiæ, Menelai regia, alio nomine Sparta Eſt præterea Iouis filius ex Taygeta, à quo hoc nomen accepit.

Lacheſis,una eſt Parcarum. Vide PARCAE.

Laciburgium Ptolemæo li.2.ca.11.Germaniæ urbs. Hodie Roſtochium,uulgò Roſtoch.

Lacinium,promontorium Brutiorum,Ptol.lib.3.ca. 1.Item Lacinium,Italiæ promontorium eſt inter Adriaticum & Ionium,mare ſic cognominatū,ut inquit Theocriti enarrator,& Seruius,à Lacino latrone,quem illic Hercules occidit: & hoc loco expiato, Iunoni templum conſtituit,quæ ob id Lacinia dicta eſt.Virg.3.Aeneid.

Lacippo,ut ſcribit Ptol.lib.2.cap.4. Hiſpaniæ ciuitas: alio nomine Lapecia dicta.

Laconia,quæ,teſte Seruio, apud Virg.in 4.Georg. Oebalia dicta eſt,prouincia eſt in Achaia ſeu Pelopon-

neſo,Inde Lacon uir, & Lacæna mulier, ex Laconia.

Lacrines, fuit uir Lacedæmonius miſſus ad Cyrum, teſte Herodoto lib.1.

Lactucini, ſunt cognomina Romanorum procerum à lactucis deducta.Vide Plin.lib.19.cap.4.

Lacides, Cyrenæus philoſophus, nouæ academiæ princeps, Arceſilæ auditor. Auctor Suidas, Huius memi nit Cicero lib.4. Academicarum quæſt.

Ladas, curſor fuit Alexandri uelociſſimus. Hunc Ladam tanta fuiſſe aiunt pernicitate pedum, ac corporis leuitate, ut per puluerem uel arenam curreret, nullis pedum ueſtigijs apparentibus. auct. Patritius de regno.

Ladon, Arcadiæ fluuius eſt, Ouid.lib.1.Metamor.

Laërtes, Acriſij filius & pater Vlyſſis: à quo etiam Laërtiades dictus paſſim apud poëtas. Eſt item Laërtes, apud Strab.lib.14. caſtellum in tumulo quodam ſitum, qui mammillæ ſpeciem præbet: id ſtationem habet.

Laërtius, nomen hiſtorici, qui philoſophorum uitas ſcripſit.

Læſtrygones fuerunt, teſte Martiano lib.7. in extremo Italiæ, uerſus Siciliam, gentes feritate famoſæ. Ad has teſte Hom.li.10.Odyſſ. cùm diuerteret Vlyſſes, & illos aduerſos experiretur, unica perdita naue, peruenit ad Circen. Deinde cùm rediens perueniſſet ad Phæacas. & in conuiuio Alcinoi hos & Cyclopas humana carneueſci narraret, tanquam fingentem & mendacem nonnulli notarunt. Sed id uerum fuiſſe adſeruit Plinius circa initium lib.7. Vndè Gellius cap.21. libri 15. Præſtantiſſimos uirtute, prudentia, uiribus, Iouis filios poëtæ ap-

pellauerunt,ut Aeacum,& Minoa,& Sarpedona:ferociſſimos & immanes, & alienos ab omni humanitate, tanquam è mari genitos, Neptuni filios dixerunt. Cyclopa,& Cercyona,& Læſtrygonas.

Lagus,uide in dictione PTOLEMAEVS.

Lagyges,populi ſunt Sarmatiæ.Perottus.

Lagyra,Ptolemæo libro 3.cap. 6. urbs eſt Tauricæ Cherſoneſi.

Lais,Corinthia meretrix,ob elegantiã,uenuſtatemq; formæ grandem pecuniam demerebat: conuentusq; ad eam ditiorum hominum ex omni Græcia celebres erant:neque admittebatur,niſi qui dabat,quod popoſcerat, poſcebat autem illa nimiam quantitatem. Hinc aiũt natum eſſe illud frequẽs apud Græcos adagium, οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς κόρινθον ἐσθ᾽ ὁ πλοῦς,quod expreſſit Horatius.Nõ cuiuis homini contingit adire Corinthũ.Quòd fruſtrà iret Corinthum ad Laidem,qui non quiret dare quæ poſceret. Ad hanc ille Demoſthenes clanculum adit,& ut ſui ſibi copiam faceret petit. At Lais μυρίας δραχμάς,ἢ τάλαντον popoſcit: hoc facit numi Romani denariûm decem millia. Tali petulantia mulieris, atq; pecuniæ magnitudine ictus,expauidusq; Demoſthenes, auertit iter:& diſcedens,Ego(inquit) pœnitere tanti non emo.Sed Græca ipſa,quæ fertur dixiſſe, lepidiora ſunt,οὐκ ὠνοῦμαι (inquit) μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν. Hæc Gellius lib. 1.cap. 8.

Laius,Thebarum rex,Labdaci filius, & Oedipi pater ex Iocaſta Creontis Thebani filia Bocatius.]

Laletania,Hiſpaniæ regio eſt:inde Laletani populi:

& Laletanum uinum, magis copia quàm bonitate laudatum. Plin. lib. 14. cap. 6.

Lambotus, fluuius eſt Africæ apud Strabonem.

Lambrus, fluuius in Ciſalpina Gallia, qui in Padum influit, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 19. & 16. A quo Lambrani, dicti ſunt eius accolæ.

Lamiæ, dicuntur, inquit Porphyrio apud Horatium deuoratrices puerorum.

Lampetia, fuit Solis filia ex Neæra, ſororq; Phaëthuſæ. Hæc tranſeunte Vlyſſe, armenta cuſtodiebat, ut uidebimus in dictione PHAETVSA.

Lampeus, mons eſt Arcadiæ, teſte Plinio li. 4. ca. 6.

Lampia, fluuius eſt Arcadiæ cuius meminit Stat. lib. 4. Thebaidos: Cadensq; iugis Lampia uinoſis. Eſt item oppidum Arcadiæ eiuſdem nominis apud Lactantium.

Lampon, Panchates, Pelorus, Camphaſus, nomina ſunt equorum apud Silium. Fuit & Lampon, ſacrificus uates per anſerem, uelut auem auguralem iurare ſolitus: Eraſmus in prouerbijs.

Lampſacius, filius fuit Cilicis, eiq; ſucceſsit in regno ut auctor eſt Paulus & Theodontius antiquiſsimi ſcriptores apud Bocatium lib. 2. cap. 48.

Lampſacum, antè Pityuſa uocata, ciuitas eſt Bithyniæ in Helleſponto, nomen à ſplendore tractum. Nam λάμπω, idem eſt quod ſplendeo. Strab. urbem clariſsimam nobili portu eſſe ait, & templo Matris deûm inſignem, lib. 13. ſcribit. Cicero in Verrem actione 3. Oppidum, inquit, in Helleſponto eſt Lampſacum, iudices, in primis Aſiæ prouinciæ clarũ & nobile: homines au-

tem ipſi Lampſaceni, tũ ſummè in omnes ciues Romanos officioſi, tũ prætereà maximè ſedati et quieti, propè præter cæteros ad ſummum Græcorum-ocium potiùs, quàm ad ullam uim, ut tumultum accommodati.

Lamus, equus generoſus apud Silium,
Tum Lamus, & Sycoris proles bellacis Ilerdæ.

Lamyrus, filius fuit Herculis ex Iole Euryti regis filia. Bocatius.

Langia, fons eſt in Nemæa ſylua Araadiæ, ut indicat Strab. lib. 4. Thebaidos. Ex hoc refectus fuit Argiuus exercitus ad Thebas uadẽs, cùm grauiter ſitiſſet.

Lanubium, Latinorum urbs Ptol. auctore lib. 3. ca. 2. Hodie Lauinium.

Laocoon, fuit Priami regis filius, ut nõnullis placet, Thymbræi Apollinis ſacerdos, de quo Virg. 2. Aeneid.

Laodamas, Halius & Clytoneus, filij fuêre Alcinoi regis & Aretes, ut ſcribit Homerus in Odyſſ.

Laodamia, Proteſilai, qui primus ad Troiam occubuit, uxor, in uiri umbræ apparentis amplexu expirauit. Volaterranus. Fuit & Laodamia, Bellerophontis filia, quæ à Ioue compreſſa, ut ait Homerus 6. Iliad. Sarpedonem diuum ẽdidit. Quare Diana irata, Laodamiæ mortem attulit.

Laodice, Homero auct. una filiarum Priami formoſa, quæq; Helicaoni Antenoris regis Thraciæ filio nupſit. Altera fuit, eodem teſte, Agamemnonis ex Clytæmneſtra filia.

Laodicea, Syriæ urbs nobilis, ad Lycum fluuium, ut ſcribit Plin. lib. 5. cap. 29. Eſt & alia eiuſdem nominis ad montem Libanum.

Laodo-

Laodocus, teſte Homero lib. Iliad. 4. Antenoris Troiani filius ſtrenuus, in cuius formam transfigurata Pallas, intulit ſe in acies Troianorum, ut Pandarum inuenire poſſet, quo ei ſuaderet, ut ſagitta Menelaum confoderet.

Laomedon, pater Priami regis Troiæ, à quo Laomedontiades dicitur. Virg. 3. Aeneid.

Lapethos, urbs eſt in Cypro, ut auctor eſt Plinius lib. 5. cap. 31.

Lapithæ, inquit Seruius, populi Theſſaliæ fuerunt, quibus imperabat Ixion, amiciſſimus Ioui, Phlegyæ filius, qui poſt nubis coitũ fictæ in formam Iunonis, quũ ſe de eius ſtupro iactaret, ab irato Ioue ad inferos truſus eſt, & illic religatus ad rotã circumfuſam ſerpentibus.

Lara, ſiue Larunda, nympha fuit Tyberina, cui Iupiter linguam abſcidit, quòd furtiuos amores ipſius cũ Iuturna Iunoni indicaſſet, & ad inferos duci iuſſit per Mercurium, ut inter nymphas Stygias conſtitueretur. Mercurius autem dum mandata exequeretur nymphæ pulchritudine in itinere captus, cum ea concubuit. Quæ prægnans facta, peperit geminos, quos à matris nomine Larcis appellauit. Hos ergò geniales deos dixêre: ſiue quòd ut gignamur, curent, ſiue quòd unà nobiſcum gignantur, ſeu quòd genitos ſemper tueantur. Euclides Socraticus duplicẽ omnibus hominibus adpoſitum eſſe genium ſcribit, hoc eſt duos Larcis, unde apud Florum malus genius Bruto ſeſe obtulit. Larcis dici Græcis Δαίμονας, ſcribit Cicero de Vniuerſitate.

Laranda, ciuitas Lycaoniæ: undè Ptol. lib. 5. cap. 6.

Laran=

Larandam in Lycaonia parte Antiochiana collocat.

Larina, ut ſcribit Seruius, nomen eſt nobiliſſimæ fœminæ in Italia.

Larine, fons eſt in Attica regione, Plin. li. 4. cap. 7.

Lariſe, urbs eſt Aeoliæ, Herodoto.

Lariſſa, Theſſaliæ urbs, patria Achillis, à qua etiam Lariſſæus à poëtis dicitur. Virg. 2. Aeneid.

Larius, lacus Italiæ eſt, cuius aquas, auctore Plinio, Addua *fluuius præterfluens dulces facit. In hoc ut idem teſtatur lib. 9. cap. 18. omnibus annis, Vergiliarum ortu exiſtunt piſces ſquamis conſpicui crebris atq; præacutis, clauorū caligarium effigie, nec amplius quàm circa eum menſem uiſuntur.*

Larodij, populi ſunt in Aſia Scythica, Herod.

Laryna, oppidum Bœotiæ ad Cephiſum fluuium, ut ſcribit Plin. Strabo, & Pomponius Mela *lib.* 2.

Laſthenia, mulieris nomē, quam Platone *præceptore uſam ſcribit* Plutarchus: *ornatuq; uirili auditorium ingreſſam ſcribit etiam* Laërtius.

Laſus, primus de muſica ſcripſit, & dithyramborū certamen protulit primus: uixitq; temporibus Darij, *Perſarum regis.*

Lateranus, proprium nomen patricij Romani, *qui latêre frequens in ocio ſolebat. Hic conſul deſignatus iuſſu* Neronis *interfectus eſt. Aedes eius ampliſſimæ datæ fuerunt à* Conſtantino *imperatore pontifici maximo. Inde* Lateranenſe *palatium, &* Lateranenſis *baſilica ſancti* Ioannis *ædes uocata eſt, quæ in* Lateranorum *nobiliſſimæ gentis ædibus extructa fuit.*

Latini, populi Italiæ in Latio: de quibus Salluſt. Primò Italiam tenuiſſe quoſdam, qui appellabãtur Aborigines: hos poſtea aduentu Aeneæ Phrygijs iunctos, Latinos uno nomine nuncupatos. Seruius autem ait Aeneam uictis Latinis, ut eorum fauorem ſibi conciliaret, nomen Latinum nõ ſolùm illis non ſuſtuliſſe, ſed etiam impoſuiße.

Latinus, teſte Bocatio, Laurentum rex, Fauni & Maricæ nymphæ Laurentis filius. Hic ut idem teſtatur, Aeneam profugum ſuſcepit hoſpitio: & uti reſpõſo acceperat, ei Lauiniam filiã, iam Turno Dauni filio promiſſam, dedit uxorem: quamobrem bellum ingens inter Aeneam & Turnum exortum eſt, in quo Latinum cecidiſſe ex Virg. & Ser. manifeſtum eſt. Fuêre & alij plures Latini, ut auctor eſt Higinus. Latinus Siluius, ut ait Liuius, Aeneæ Siluij fuit filius, & mortuo patre Albanis imperauit, & ab eo coloniæ deductæ eorum qui priſci Latini nuncupati ſunt.

Latium, Plinio lib. 3. ca. 5. ea pars Italiæ eſt, ubi ſunt Tyberina oſtia & Romana. Dictum Latium à latendo, quòd illic latuerit Saturnus, Iouem filium fugiens. Varro autem Latium dici putat, quòd latet Italia inter præcipitia Alpium & Apennini. Eſt autẽ duplex Latium, ut ait Seruius, Vnum à Tyberi uſq; ad Fundos: aliud indè uſq; ad Vulturnum. Latium uero antiquum, ut ait Plin. li. 3. cap. 5. à Tyberi Circeos ſeruatum eſt. M. paſſuum L. longitudine. Tam tenues primordio imperij fuêre radices, Colonis ſæpe mutatis tenuêre alijs alij tẽporibus, Aborigines, Pelaſgi, Arcades, Siculi, Aurunci

Rutuli.

Rutuli. Et ultra Circeos Volſci, Oſci, Auſones, unde nomen Latij proceſsit ad Lirin amnem.

Latmus, Plin. Ioniæ mons nobilis, ob Endymionis fabulam, quem aiunt à Luna adamatum in eodem obdormiuiſſe. Dicit tamen Cic. lib. 1. Tuſcul. quæſt. eum in Latmo obdormiuiſſe, & in ſomnis à Luna deoſculatum.

Latona, Cœi filia, à Ioue dilecta pariter & oppreſſa, Appllinem & Dianam peperit. Vndè Apollo Latoides, & Diana Latonia dicitur. Virg. 9. Aeneid.

Tu dea, tu præſens noſtro ſuccurre labori
Aſtrorum decus, & nemorum Latonia cuſtos.

Similiter Delos, ut ait Seruius, dicta eſt Latonia, quòd in ea Latona enixa ſit Dianam & Apollinem.

Lauerna, dea fuit quam Romani coluêre, à qua Lauerniones dicti ſunt fures, quòd ſub tutela deæ Lauernæ eſſent, in cuius obſcuro loco ſoliti erant inter ſe furta diuidere. Hinc Lauernalis porta, Romæ dicta eſt ab æde Lauernæ proxima.

Lauinia, Latini filia, uxor fuit Aeneæ, propter quã Turnus iratus, tã in Latinum, q̃ in Aeneam bella ſuſcepit, à Mezentio impetratis auxilijs. Auctor Seruius.

Laurentum, ut ait Seruius, oppidum in Latio, Latini regia, à Pico factum, ſic dictum à lauro illic inuenta. Item à Lauinio Latini fratre, et Lauinium dictum: item à Liuinia Aeneæ uxore Laurolauinium.

Lauſus, Mezẽtij filius, ferarũ debellator egregius.

Leander Abydenus, & Herô Seſtiæ amator, quorũ amores Muſæus hexametris proſequitur, quæ adhuc extant, unde Ouidius in epiſtola materiam mutuatus eſt.

Learchus, filius Athamantis & Iunonis, quem pater in furorem uerſus ſagitta interemit. Volaterranus.

Lebedus, Ioniæ oppidum, CXX. ſtadijs diſtans à Colophone, ut auctor eſt Strabo.

Leda, uxor Tyndari regis Laconiæ, cum qua Iupiter in forma cygni dicitur congreſſus. Illa autem ex eo congreſſu oua duo enixa eſt, ut fabulantur poëtæ. Ex uno nati ſunt Pollux & Helena immortales: ex altero Caſtor & Clytæmneſtra mortales.

Legæa, una ex nymphis, à cantus ſuauitate dicta.

Legarda, ciuitas eſt Armeniæ maioris inter Euphratis & Tigridis fontes. Ptolemæus lib. 5. cap. 13.

Legio ſecunda Auguſta, Britanniæ urbs, Ptol. lib. 2.

Leitus, unus ex quinque Bœotorum ducibus, qui ad Troiam profecti ſunt, teſte Homero lib. 2. Iliad.

Lelannonius, ſinus Britannicus Ptolem. lib. 2. cap. 3. Lemannonius tamen legitur in antiquo exemplari.

Leleges, populi ſunt, quos nonnulli ferunt alio nòmine Theſſalos nuncupatos quaſi λελεγμένους, *id eſt, rationales, quia cæteris Græciæ populis præſtare uideantur. Luca. de Theſſalis loquens: Mox Lelegum dextra preſſum deſcendit aratrum.*

Lemanus, lacus eſt Galliæ, nõ longè à Rhodano, quẽ hodie Gebennicum & Loſanenſem uocant. Lucan. lib. 1. Deſeruêre cauo tentoria fixa Lemano.

Lemnos, inſula una Cycladũ in Aegeo mari ſita, Vulcano ſacra in eã delapſo. Viros in Lẽno à mulieribus cæſos q eas ob fœtorẽ hircinũ à Venere immiſſum contẽpſiſſent, ſuprà ſcripſimus. Vide HYPSIPHILE.

Lencus, epitheton eſt Bacchi, ſic enim dictus à dictione λην̃ός, id eſt, torcular.

Leo, Byzantius, auditor Platonis, ſophiſta nobilis, Philippo contra Byzantium uenienti occurrens, Dic agè, inquit Philippe, quæ te cauſſa trahit oppugnatum noſtra mœnia? At ille. Amor, inquit, tuæ patriæ, qua, ut potiar, ueni. Leo excipiens reſpondit, Atqui inſtrumento muſico, non bellico amantibus opus eſt. Hæc ex Philoſtrato. Suidas de eodem ait, quòd Philippus quum Leonem in expugnatione Byzantij præter cæteros aduerſantem haberet, epiſtolas ad Byzantios ſcripſit calumniæ plenas, ut ſi uoluiſſet tantum pecuniæ dare Leoni quantum petebat, iamdudum urbe fuiſſet potitus. Ciues hoc accepto, domum eius circumſtetêre: ille ſibi metuens laqueo uitam finiuit, parum philoſophiæ præceptis obtemperans Hæc Suidas.

Leochares, ſculptor eximius, qui auctore Plinio lib. 36. cap. 5. unus fuit eorum, qui cælauêre Mauſolæum.

Leonides, nobilis Sparta, deinde Lacedæmoniorum rex, qui aduerſus Xerxem penè incredibilia egit. Fuit & alius Leonides, præceptor Alexādri, parùm probatus Quintiliano.

Leoſthenes, ut ait Suidas, dux fuit Atheniēſium, qui in bello cōtra Macedones lapide ictus in caput cecidit.

Leprium, Plinio oppidum in Achaia prope Alpheū amnem, dictum à lepra qua curabantur ibi, quodam ſe flumine mergentes. Hinc Lepriatæ populi. Eſt & aliud Lepreon in Arcadia, ut teſtis eſt Cicero libro 6. ad Atticum.

Leptis,

Leptis, Africæ minoris, quæ Zeugitana prouincia di citur, duarum urbium nomen eſt. Eſt enim Leptis du- plex: Minor, quæ Sarrana cognominatur à Sarranis Phœniciæ. Silius lib. 3.

Sabatra tum Tyrium uulgus, Sarranaq; Leptis. Sallusti us, Duæ, inquit, ſunt Syrtes, inter quas Leptis, undè Lep titani. Altera trans Syrtim minorem ſita iuxta Ocani oppidum Magnæ cognomen habet: illam Neapolim dici exiſtimant. Hæc Vadianus Pomp. Melæ enarrator.

Lerne ſiue Lerna oppidum eſt, in ſinu Argolico ſitū, ut ſcribit Pomp. lib. 2. A Lerne, Lernæa palus dicta, & Hydra illa Lernæa.

Leros, inſula eſt in Icario mari, Straboni lib. 4.

Lertoſa, teſte Ptol. lib. 2. ca. 6. Hiſpaniæ urbs: Straba Dertoſa: Hodie Tortoſa dicitur.

Lesbos, inſula nobilis adiacens Troadi, cùm ſoli fœ- cunditate, tum ingenijs ad omnia olim idoneis, oppidis deniq; maximis, & frequentiſſimis nouem: amnes ha- bet quinquaginta. Vrbium clariſſimæ ſunt, Ereſſum, Pyrrha & Mitylene illa cuius fuêre alumni Alceus & Sappho. Ex Lesbo item Theophraſtus fuit, Ariſtotelis diſcipulus, Gellio teſte.

Leſtorum, ſiue Piratarum regio, in India, auctore Ptolem. lib. 7. Hodie regnum Pego dicitur.

Lethe, à poëtis dicitur eſſe inferorum fluuius, qui obliuio interpretatur. Nam huius fluuij aqua fingitur obliuionem incutere.

Leucadia, inſula eſt contra Ambracium ſinum, ut eſt auctor Pompon. Mela libro 2. Verùm opere accolarum

abſciſſa à continenti, ac reddita, uentorum flatu congeriem arenæ accumulantium, Plin. lib. 4. cap. 1.

Leucæthiopes, *ut ait Pli. lib. 5. cap. 7. populi ſunt qui primi omniũ cũ Libyægyptijs in interiori ambitu Africæ ad meridiem uerſus, ſuperq́; Getulos interuenientibus deſertis, habitant. A quibuſdam Leucoæthiopes, & Libææ gypti ſcribitur, quod Hermolao non placet.*

Leucagus, *uir interfectus, excuſſus curru apud Virg. lib. 10. Excuſſus curru moribundus uoluitur aruis.*

Leucas, *Leucadiæ regionis in Acarnania oppidum, ut ſcribit Pomp. lib. 2. Eſt quoq; iuxta littus Leucadium, & Leucates promontorium prope Ambraciam.*

Leucaſpis, *cum Aenea in Italiam nauigans, Troia diruta, procella oborta obrutus, teſte Virg. lib. 6.*

Leuce, *auctore Plinio lib. 5. cap. 29. oppidum eſt in finibus Ioniæ, quod etiam inſula fuit. Eſt præterea eodẽ lib. 4. cap. 13. & Mela auctoribus, inſula Ponti in mari Mediterraneo Boryſthenis oſtio obiecta, parua admodum, & quòd ibi Achilles ſepultus eſt Achillea dicta: Eadem & Macaron appellata.*

Leucippus, *philoſophus, qui omnia pleno & inani conſtare dixit, ut eſt apud Cicer. Tuſcul. quæſt. lib. 4.*

Leucogæi, *Plin. lib. 35. cap. 15. colles ſunt in Italia, in Neapolitano Campanoq́; agro, inter Puteolos & Neapolim, in quibus inuenitur alica ſimul & ſulphur. Sunt etiam Leucogæi eidem Pli. lib. 31. cap. 2. fontes inter Puteolos & Neapolim, qui oculorum claritati & uulneribus medentur, dentibusq́; firmitatem adferunt.*

Leucon, *rex Ponti à fratre Oxylocho necatus, quòd*

cum

cum eius uxore adulterij & inceſtus conſuetudinem ha beret. Ouid. in Ibin. Aut pia te cæſo, dicatur adultera; ſi= cût,

Qua cecidit Leucon uindice, dicta pia eſt.

Leucoſia, inſula contra Pæſtanũ ſinum in mari Tyr rheno Lucaniæ adiacens, ut Strab. li. 6. refert: paruum ad continentem habens curſum. Dicta Leucoſia, ab una Sirenum, quæ hoc in loco perijt, quum in profundum ſe abieciſſet. Feſtus ab Aeneæ conſobrino loco datum no= men exiſtimat. Leucoſyrorum cubitus Ptol. li. 5. cap. 6. Cappadociæ locus.

Leucothea, dicta eſt Ino, uxor Athamãtis Cadmi fili= a, de qua Cic. De nat. deor. lib. 3. Quid deinde Ino dea dicitur, et Leucothea à Græcis, à nobis Matuta dicetur, quum ſit Cadmi filia?

Leucothoẽ, Ouidio lib. Metam. 4. fuit Orchami Ba= bylonij & Eurynomes filia, quam à Phœbo grauidam factam, pater crudeliter defodit uiuam. Sed Phœbus mu tauit eam in arborem thus ferentem.

Leuctra, in numero multitudinis, oppidũ eſt Bœo= tiæ. Cic. Tuſc. quæſt. lib. 1. Antè enim Salaminam ipſam Neptunus obruet, quàm Salaminij trophæi memoriam: priusq; Bœotia Leuctra tollentur, quàm pugnæ Leuctri cæ gloria.

Leuphana, Saxoniæ urbs apud Ptolemæum. Vulgò Hannofer

Leutychides, uir Lacedæmonius, inimicus Demarati, poſt cuius fugam conſtitutus fuit Spartanorum rex, ut ſcribit Herodotus lib. 6.

Lexubij, Ptol. lib. 2. ca. 8. Lexouij alijs, Galliæ urbs.

Libanius, ſophiſta Antiochenus, floruit temporibus Iuliani Apoſtatæ. Is eſt, qui argumenta in omnes orationes Demoſthenis êdidit.

Libanus, mons eſt inter Arabes & Phœnices, excelſas arbores habens, ut ſcribit Strab. lib. 16.

Libarnum, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Libarna Plinio urbs Liguriæ, hodie Lauanium, Lauaniæ comitatus.

Liber, dicitur Bacchus: multos autem fuiſſe Liberos ſiue Bacchos Diodôrus ſcribit. Celebratior uerò qui ex Semele & Ioue genitus fertur, quem tertium fuiſſe autumant, & Thebis Bœotijs natum: qui Liber appellatus eſt à liberando. Nã libertatis deus eſt, ſiue quòd Bœotiæ urbes liberas fecerit: ipſe enim pro Bœotiæ libertate pugnauit: uel quia uinum curas ſoluat, & mentem ab illis liberet, & audaciorem in omnes conatus faciat: ut notum eſt ex Horatij carmine,

Ad mare cùm ueni, generoſum & lene requiro,
Quod curas abigat, &c. Liber præterea dicitur Sol, quòd liberè per aërem uagetur. Virg. 1. Georg.

Libethrus, fons Magneſiæ, ſacer Muſis, ut Hippocrene: à quibus fontibus Muſæ Libethrides dicuntur, & Hippocrenides Virg. Eclog. 7.

Nymphæ noſter amor, Libethrides, aut mihi carmen.

Libora, olim Elbora, Ptolemæo lib. 2. cap. 9. Hiſpaniæ urbs: Talabrica hodie.

Liburnia, propriè regio eſt inter Illyricum et Dalmatiam, quæ uulgò Crotica dicitur, Auſtriæ principum ditionis. Et Liburni populi, incolæ Liburniæ. De quibus

Liburnus, portus Tuſcorum Ptol. lib. 3. cap. 1. (Luc.

Libya,

Libya, Africæ regio, quæ ab Atlante monte Mauritaniæ incipit, & ad Canopum uſq; Nili oſtium panditur, ſic dicta, ut plurimi adſerunt, à Libya coniuge Epaphi filij Iouis.

Libyſſa, Bithyniæ urbs, Ptolemæo lib. 5. cap. 1. Vulgò Polmen. Bithyniæ φρούριον uocat Stephanus. nota eſt Annibalis interitu.

Libyſtinus, dictus eſt Apollo ab his, qui Pachynum Siciliæ promontorium incolebant, eô quòd immiſſa Libycis, hoc eſt hoſtibus Carthaginienſibus peſte, penè cuncti ſubita morte interierint.

Ligeris, Galliæ Celticæ fluuius eſt, cuius multa mentio eſt apud Cæſarem.

Ligures, Italiæ populi ſub Apœnino, ſic dicti à Liguro Phaëtontis filio. Liguria, Ligurum regio in qua ſunt urbes Genua, Sauona, Naulum, & Albigena.

Liguſticum, ſiue ut Bocatius, Liguſtinum mare, eſt maris Tuſci pars, à Liguria prouincia cui adiacet, denominatum. Hoc *(ut refert Solinus) corallium procreat, quod fulminibus reſiſtit.*

Ligyes, populi ſunt Aſiæ, qui cum Xerxe teſte Herodoto li. hiſtoriarum quarto, contra Græcos militarunt.

Ligyſtus, teſte Fabio pictore, Phaëtontis fuit filius, à quo Liguria cognominata eſt.

Lilybæum, Siciliæ promontorium eſt, quod Africam reſpicit: ſunt enim Siciliæ tria promontoria, ut docet Pomponius lib. 2. Ipſa ingens, et tribus promontorijs in diuerſa procurrens, Græcæ literæ imaginem, quæ Delta dicitur, efficit. Pachynum uocatur, quod in Græciã ſpe-

ſtat: Lilybæũ, quod in Africam: Pelorum, quod in Italiam uergens, Scyllæ aduerſum eſt.

Limioſaltum, Ptol. lib. 2. cap. 11. urbs Germaniæ.

Limnos, inſula iuxta orientalem plagam Hyberniæ, quæ deſerta eſt, auct. Ptol. li. 2. ca. 2. Silimnus dicta Pli.

Limonum, Pictonum oppidum in Gallia teſte Ptol. lib. 2. cap. 7.

Limuici, Ptol. lib. 2. cap. 7. Galliæ populi: alio nomine Lemouices. Vulgò Limoſin.

Lindos, urbs eſt Rhodi inſulæ: in Rhodo, inquit Põponius, tres quondam erant urbes, Lindos, Camiros, Ialyſos.

Lindum, Ptol. lib. 2. cap. 3. urbs eſt Britãniæ inſulæ: alio nomine Lincolina & Lindecolinũ. Vulgò Londi(num.

Lingones, populi Galliæ in prouincia Lugdunẽſi. Luc. Pugnaces pictis cohibebant Lingones armis.

Linternum, Campaniæ uicus, ubi Scipio Africanus inuidiæ cedens obijt, ac ſepultus eſt. De quo Silius.

Linternus, Bocatio Campaniæ fluuius eſt, haud longè à Vulturno fluuio & oppido.

Linus Thebanus, poëta antiquiſſimus Apollinis filius. Hermodotus uerò Platonicus lib. 1. diſciplinarum, dicit hunc Mercurij ex Muſa Vrania filium, et Thebis genitum. Scripſitq́;, teſte eodem Hermodoto, mundi generationem, Solis item & Lunæ curſus, animaliumq́; et fructuum generationes. Hic in principio ſui operis omnia ſimul nata dixit, quem ſecutus eſt Anaxagoras. Occubuit in Eubœo, ſagitta ab Apolline transfixus.

Lipara, una eſt ex Aeolijs inſulis, Aeoliæ autem di-

ctæ ſunt, quòd Aeolus Iliacis temporibus ibi regnabat, ut ſcribit Plinius. Sunt porrò VII. Lipara, Hiera, Strongyle, Didyme, Ericuſa, Phœnicuſa, Euonymos. Plinius Solinus, Strabo.

Liparis, Plinio lib. 5. cap. 27. Ciliciæ fluuius, ἀπὸ τοῦ λιπαροῦ quoniam ſcribit Vitruuius, natantes in hoc flumine, aut ſe lauantes, non aliter ungi ab ipſa aqua, quã ſi oleo aut adipe lauarentur.

Lirimiris, Ptol. lib. 2. cap. 11. German. urbs. Vel oppidum Saxonicum, Vulgò Nulheim.

Liris, fluuius Campaniæ, Minturnas præterfluens, qui & Glanicus. Vide Lyris per y.

Liſſus, Ptolem. Dalmatiæ urbs: hodie Alexium.

Liſus, fluuius eſt Thraciæ. Ad hũc cùm ueniſset Xerxes, rex Perſarum cum exercitu, non ſufficiens ad potũ defecit.

Liuius, hiſtoricus Patauinus, res Rom. miro artificio luculentoq; ſermone perſcripſit. De hoc Hieronymus ad Paulinum: Ad Titum Liuium lacteo eloquentiæ fonte manantem de ultimis Hiſpaniæ Galliarumq; finibus quoſdam ueniſse nobiles legimus: & quos ad contẽplationem ſui Roma non traxerat, unius hominis fama perduxit. Habuit illa ætas inauditum omnibus ſeculis celebrandumq; miraculum, ut tantam urbem ingreſsi, aliud extra urbem quærerent. Hunc Caius princeps tãquam uerboſum inſectabatur. Pollio uerò tanquam Patauinitatem redolentem. Quintiliano magnopere laudatur: eumq; Herodoto cõparat, in concionibus præſertim, ſuadetq; pueris ediſcendum ut Ciceronis imitatorem.

 rem.

rem. Fuit & alius Liuius Andronicus, Liuij Salinatoris libertus, cuius filios erudijt, ad eodemq; ob ingenium libertate donatus. Auctor Euſebius. Primus Romæ fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio, & M. Tuditano COSS, anno ante natiuitatem Ennij.

Lixus, colonia à Claudio Cæsare facta in Mauritania, uel fabuloſiſsimè ab antiquis narrata. Ibi regia Antæi, certamenq; cum Hercule, & Heſperidum horti. Affunditur autem huic æſtuarium è mari flexuoſo meatu, in quo draconis cuſtodiæ inſtar fuiſſe nunc interpretantur. Verba ſunt Plinij lib. 5. cap. 1. Eſt & Lixus, amnis in eadem ora, cuius meminit ibidem Plinius, & Pomponius Mela in fine ſui operis.

Locoritum, auctore Ptolemæo, urbs Germaniæ, hodie Trutonia, Vulgò Forcheim, in Franconia,

Locris Locridos, regio eſt proxima Phocidi: dicuntur & Locri, eius regionis populi. Locri item, urbs inſignis in Brutijs, à Locris Aiacis Oilei ſocijs, Euanthe duce, condita, qui paulò poſt conditam Crotonem & Syracuſas, in Italiam profecti ſunt è ſinu Creſſæo, qui in Corinthiaco eſt. Notandum uerò, Epicnemidios fuiſſe dictos, antè quàm Italiam petierint, mox Epizephyrios, ut notant Vadianus & Seruius.

Londinium, Ptol. alijs Londinum, Britãniæ inſulæ metropolis. Vide Lindum,

Lotos, & Lotis, Lotidis, proprium nomen nymphæ Neptuni filiæ, quæ Priapum fugiens, in arborem ſui nominis uerſa eſt. Ouid. lib. 10. Metam, Amnicolæq; ſimul ſalices, & aquatica Lotos. Ab hac Lotophagi, populi

Africæ Minoris. Plin.lib.5. Lotophagorum oram citra Borion in intimo ſinu Syrtis maioris ſtatuit: Ptolemæus inter duas Syrtes ortum uerſus, ad Cyniphen fluuium. Herodotus lib.4. ad minorem Syrtim ferè, & Gindanes illos, quorum uxores adeò ſe Venere iactant, locat. Horum nullus Melæ conuenit, trans Borion oram eorum ſtatuenti. Strabo certè libro ultimo, ad minorem Syrtim & inſulam eius inſignem, cui nomen eſt Meninx, Lotophagos habitaſſe, argumentum eſſe ait monimenta quædam, & Vlyßis aram, & lothon arborem ſuauißimi fructus, à qua his nomen datum eſt, in ea copioſam. Quam Plinius quoque ab Eratoſthene Lotophagiten dictam eſſe ait. Hoſpitales Latophagos & appulſis mites fuiſſe conſtat, atque inde tanta eorum laus. Nam ut Strabo ex Eratoſthene retulit, in his littoribus communis Barbarorum mos hoſpites pellendi. De his Silius lib.3.

Lotus, nympha fuit, quàm cùm amatam Priapus perſequeretur; illa fugiens, & deorum auxilium implorans, illorum miſeratione conuerſa eſt in arborem ſui nominis. Vide LOTOS.

Loxa, Ptol.lib.2.cap.3. fluuius Britanniæ.

Luca, auctore Strabone lib.5. urbs eſt ad montes Lucaniæ incũbentes, ubi pleriq; uicatim habitant: regio tamen probitate uirorum floret, & robur militare hinc magnum educitur, & equitum multitudo, ex quibus ſenatus militares capit ordines.

Lucani, Italiæ populi inter Calabros & Apulios ſiti. Ii à Samnitibus orti, duce Lucio, ut ſcribit Plin.lib.3.

cap.5. Eorum regio opima Lucaniæ loca dicuntur, ut ſcribit Pomponius Mela lib.2.

Lucanus Cordubenſis patria, poëta egregius, Senecæ uiri grauiſsimi, & tragœdiarum ſcriptoris nepos. Hic bellum ciuile inter Cæſarem & Pompeiũ hexametris, & plura alia explanauit, in quibus maximam laudem adeptus eſt ingenij & doctrinæ. Vide Crinitum.

Lucentia, citerioris Hiſpaniæ urbs, & Romanorum quondam colonia, ut ſcribit Pomp. Mela lib.2.

Lucentum, Hiſpaniæ Tarraconenſis oppidum à ſuperiore diuerſum, quod Ptolemæus lib.2.cap.6. ſtatuit ſupra Carthaginem, occaſum uerſus.

Luceres, tertia pars fuêre populi Romani, temporibus Romuli regis. De quibus ſic ſcribit Seruius: Cõſtat (inquit) primò tres partes fuiſſe populi Romani: unam Tatienſium, à Tito Tatio duce Sabinorum, iam amico poſt fœdera: alteram Ramnetum à Romulo: tertiã Lucerum, quorum ſecundum Liuium & nomen & cauſſa in occulto ſunt. Varro tamen dicit, Romulum dimicantem cõtra Titum Tatium à Lucumonibus, id eſt, Tuſcis auxilia poſtulaſſe. Vnde quidem uenit cum exercitu, cui recepto iam Tatio pars urbis eſt data, à quo in urbe Tuſcus dictus eſt uicus. Horatius: Ac Tuſci turba impia uici. Ergò à Lucumone Luceres dicti ſunt. Sic autem in tres partes diuiſum fuiſſe populum Romanum conſtat, ut etiam qui præerant ſingulis partibus, tribuni dicerentur. Vnde etiam ſumptus, quos dabant populo, tributa nominarunt. Hactenus Seruius.

Luceria, eſt Dauniórum colonia in Apulia, teſte Plinio

nio libro 3.cap.11.Hinc Apulia(inquit)Dauniorum cognomine,à duce Diomedis ſocero.Ibidem: Dauniorum præter ſuprà dicta coloniæ, Luceria, Venuſia: oppida Canuſium, Arpi, &c. Strabo quoq; idem docet lib.6.dicitq; fuiſſe Luceriæ nobile fanum Mineruæ.

Lucina teſte Seruio, Iuno dicitur & Diana. Vt eſt apud Terent.in And. Iuno Lucina fer opē. Et pro Diana apud Virg. in Pollione. Caſta faue Lucina, tuus iam regnat Apollo. Cic.lib.2.De natura deorum: Luna à lucendo nominata ſit: eadē eſt enim Lucina. Itaq; ut apud Græcos Dianam, eamq; luciferam, ſic apud noſtros Iunonem Lucinam in pariendo inuocant: quæ eadē Diana omniuaga dicitur, non à uenando, ſed quòd in ſeptē numeratur tanquam uagantibus.

Lucius, prænomen eius, qui primus apud Romanos ita uocatus fuit. Multi autē fuerunt, ut Lucius Portius Conſul, Lucius Piſo, Lucius Cæſar, & alij.

L. Oſtius, tempore bellorum ciuilium patrem ſuum proſcriptum, quem Triumuiri ad ſupplicium perquirebant, latentem prodidit, ut eius bona acciperet. Auctor Plutarchus in Romulo.

Lucretia, nobilis Romana, quā Aruns Tarquinij Superbi Romanorū regis filius, ſtuprauit. Quod ipſa quū patri & uiro Collatino indicaſſet, gladio ſe occidit, fecitq; ut populus ſcelus ulſciſceretur, & reges exigeret. Vide Liuium lib.1. circa finē: & Ouid. lib.2. Faſt.

Lucrinum, Dauniorum eſt oppidum in Apulia, ut ſcribit Strabo lib.6. & Pomp.lib.1.

Lucrinus & Auernus, lacus, uterque in Baiano ſinu

eſt. At Lucrinus populi Romani cura piſcoſus factus uectigalibus operam penſantibus, ſcribit Ser. 2. Georg. In Baiano (inquit) ſinu Campaniæ contra Puteolanam ciuitatem lacus ſunt duo, Lucrinus et Auernus: qui olim propter copiam piſcium uectigalia magna præſtabant. Sed cùm maris impetus plerunque erumpens, exinde piſces excluderet, & redemptores grauia damna paterentur, ſupplicauerunt ſenatui: et præfectus C. Iulius Cæſar, ductis brachijs excluſit partem maris: quæ antea infeſta eſſe conſueuerat, &c. Hæc Seruius apud Virgilium 2. Georg.

Luctatius Catulus, Romanus ciuis fuit, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduerſum Pœnos profectus, ſexcentas eorum naues commeatibus & alijs oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam depreßit, finemq́; bello impoſuit: pacē petentibus hac conditione conceßit, ut Sicilia, Sardinia, & cæteris inſulis intra Italiam, Africamq́; decederent, Hiſpania circa Iberum fluuium abſtinerent.

Lucullus, nomen uiri clarißimi Romani, qui præclaras res geßit: hic nobilis, diſertus, & diues, munus quæſtorium amplißimum dedit. Prætor Africam iuſtißimè rexit. Aduerſus Mithridatem miſſus, collegam ſuum Cottam Chalcedone obſeſſum liberauit, Cyzicon obſidione ſoluit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eumq́; regno ſuo Ponto expulit, quem rurſum cum Tigrane rege Armeniæ ſubueniente, magna felicitate ſuperauit. Hic (ut refert Athenæus) cùm Romam poſt expeditionem Ponticā rediſſet, ad uitam ſumptuoſam

&

& elegantem ſe coniecit: tantas enim opes ſibi parauerat, ut ædibus & Prætorijs extruendis, hortis & cœnationibus amœniſsimis, incredibiliq; ſumptu paratis, & bibliotheca inſigni utriuſq; linguæ libris referta, atq; omnibus obuia & patenti, opes bello quæſitas conterere non potuerit, cùm interim quotidiano epularum apparatu in prouerbium penè uenerit.

Lucus Augusti, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. alio nomine Oluca, Hiſpaniæ Terraconenſis urbs: Lugo uulgò. Olucenſe epiſcopium, Arax ſextianas Plinius: Auguſti turrim Mela nominat. Lucus Feroniæ, Tuſcorum colonia, auctore Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Bientina hodie. Lucus item Feroniæ, promontorium eſt Ethruriæ eidem Ptolemæo. Vulgò Petra ſancta.

Luentium, Britanniæ urbs Ptolem. lib. 2. cap. 3.

Lugdunum, urbs Galliæ Celticæ, à Planco proconſule, ut ferunt, condita in colle ubi Arar Rhodano miſcetur. Vulgò Leon. Item Lugdunum colonia apud Ptol. li. 2. cap. 3. Vulgò Oloron dicitur, ut nonnullis placet.

Lugilunum, Ptolem. lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs, hodie Glogauia.

Luna, Ligurum oppidum, portu nobile.

Lune montis promontorium, Ptolemæo lib. 2. ca. 5. Luſitaniæ locus.

Lunarium, promontorium Ptolemæo libro 2. cap. 6. Alio nomine, Mons Iouis.

Lupercal, locus ſub monte Palatino Romæ. De quo ſic Seruius ſcribit: Sub monte Palatino eſt quædam ſpelunca, in qua de capro luebatur, id eſt, ſacrificabatur, unde

ũnde & Lupercal dictum nonnulli putant. Alij quòd il lic lupa Remum & Romulum nutrierit. Alij (quod eſt uериſimilius) locum eſſe hunc ſacratum Pani deo Arcadiæ: cui & iam mons Lycæus in Arcadia eſt conſecratus. Et dictus eſt Lycæus, quòd lupos non ſinat in oues ſæuire. Ideo & Euander deo gentis ſuæ ſacrauit locum, & nominauit Lupercal, quòd præſidio ipſius numinis lupi à pecudibus arcerentur. Hæc Seruius.

Lupercalia, celebritas erat Romæ in honorem Panos & Luperci, cui hæc ſacra faciebant. De quibus Seruius: Cùm in honorem Panos Lupercaliorum ſolennitas celebraretur, pecora Romanorum ſubitò à latronibus rapta ſunt. Illi proiectis ueſtibus perſecuti ſunt latrones, quibus oppreſſis, & receptis animalibus, propter rem à nudis proſperè geſtam, conſuetudo permanſit ut nudi Lupercalia celebrarẽt. Hæc Seruius. De Lupercalibus Plutar. ſcribit in Romulo & Cæſare.

Lupfurdum, Ptolemæo li. 2. cap. 11. Germaniæ urbs, Hodie Miſna, Vulgò Meiſſen.

Lupia. Germaniæ fluuius: Pomp. libro 3. Coniectura eſt (inquit Vadianus) eũ eſſe quem hodie Neccharũ uocant, qui haud lõgè à Danubij fontibus ortus per Vuirtembergenſem ducatũ lapſus, moxq; in occaſum uerſus Rhenum ſeorſum illabitur. Strabo longè ſecus q̃ Pomp. Lupiam in Viſurgim deferri ait, ut Lupiæ nominis nõ Necc harus, ſed is amnis quem hodie Fuldam uocant, intelligatur. Tacitus (adeò in re tantilla uariant ſcriptores) in libro Auguſtæ hiſtoriæ 2. Lupiã uocat amnem, non in Rhenum ſed in Oceanum elapſum.

Luſi-

Luſitania, tertia Hiſpaniæ pars, quam Plinius lib. 4 cap. 21. à Durio amne finit, reliqua citeriori attribuẽs. In qua ſententia & Ptolemæus eſt. At Strabo cum Mela conuenit: Huius regionis (inquit) latus Auſtrale Tagus cingit, ab occaſu uerò & Septentrione Oceanus, ab aurora Carpetani, Vetiones, Vaccei, & Callaici famæ maioris populi. Luſitaniæ nomen dediſſe Luſum Liberi patris, ac Lyſam cum eo bacchantem, auctor eſt Plinius libro 13. cap. 1.

Luſius, Bocatio, ſiue ut quidam Lyſius, Arcadiæ fluuius, quem penes eſt ſepulcrum Aeſculapij, Aſippi & Arſinoæ filij, qui primus alui purgationem, atque dentis auulſionem adinueniſſe dicitur.

Luſpiæ Ptol. lib. 3. cap. 1. Calabriæ urbs, Lupiæ Plin.

Lutetia, Galliæ urbs maxima & nobiliſsima, magnitudine & frequentia certat cum maximis Europæ urbibus. Græci λευκετίαν nominant ab albedine parietum, ut quidam contendunt. Vulgò Parijs.

Lyæus dicitur Bacchus ut grammaticis placet. παρὰ τὸ λύειν, id eſt, ſoluere, quòd curas ſoluat, atq; diſcutiat, quod etiam ſecutus uidetur Horatius.

Ab hoc Lyæus etiam adiectiuum: ut Lyæus latex, pro Lyæius, figuratè.

Lycæus, mons eſt Arcadiæ Pani conſecratus. Eſt & Pan ipſe Lycæus dictus, quòd lupos nõ ſinat in oues ſæuire, ut annotauimus in dictione LVPERCAL.

Lycambes, uir Thebanus, quem Archilocus poeta Iambis ob filiam Neobulem denegatam, ad ſuſpendium adegit: De quo uide in dictione ARCHILOCHVS.

Lycâon,

Lycâon, Arcadiæ rex, filiam habuit Caliſthò: quam cùm uiciaſſet Iupiter, Iuno in urſam cõuertit: & poſtea Iupiter miſeratus in ſignum cœleſte tranſtulit. Hæc Seruius, enarrans locum illum Virgilij 1. Georg.
Nauita tum ſtellis numeros & nomina fecit: Pleiades, Hyadas, claramq; Lycaonis Arcton. Vide Ouid. 1. Met.

Lycaones, populi ſunt Aſiæ, Phrygibus & Gallogræcis, quos Galatas nominari antè ſcripſimus, uicini. Auctor Pomponius Mela lib. 1. Sunt & Lycaones, lupi ceruice iubati, & tot modis uarij, ut nullum eis abeſſe colorem dicant. Solinus. Plin. lib. 8. cap. 34. in Indis Lycaones eſſe ſcribit. Pomponius lib. 3. de Aethiopia ſcribens. Sunt & ſæuiſſimæ feræ omni colore uarij Lycaones, & quales accepimus ſphingas.

Lycaſte, Priami filia fuit pulchritudine inſignis adeò, ut captus ea Polydamas Antenoris & Theanûs ſororis Hecubæ filius, illam ex concubina ſuſceptam ſumeret in uxorẽ. Bocatius. Fuit & Lycaſte nobile ſcortum in Sicilia, quæ ob pulchritudinẽ Venus uocabatur.

Lycaſtos, urbs Cretæ, ſic à luporum multitudine dicta, quæ ibi eſſe creditur. Huius meminit Mela libro 2.

Lycia, minoris Aſiæ regio, inter Pamphyliam & Cariam ſita, cognominata eſt à Lyco rege Pãdionis filio, atq; (ut ferunt) infeſtata olim Chimæræ ignibus. Pomponius libro 1. Lycia propè tota Tauro monte premitur, eius iugis bona parte clauſa. Lycios autem primũ Termilas dictos Herodotus libro 7. ſcribit. Deinde Lycios à Lyco Pandionis filio: qui quum à proprijs terris exijſſet, in regni partem à Sarpedone receptus eſt.

Vide

Vide Herodotum in 7. De Lyciorum laudibus legito Strab.lib.14.

Lycidas, centauri nomen, & paſtoris apud Virg.

Lycimnius, frater Aſtiochiæ, auunculus Tlepolemi, à quo & ipſe interemptus eſt. Homerus.

Lycomedes, Creontis fuit filius teſte Hom. Iliad.9.

Lycon, ex Troade, Stratonis diſcipulus, è Theophraſti ſchola: huius in dicẽdo ſuauitatem nomen maximè demonſtrat, quòd addita litera G Glycon ſit cognominatus: habitu fuit mollis et delicatus. Quatuor huius nominis memorantur. Primus Pythagoricus, Secundus hic, Tertius uerſificator, Quartus epigrammatôn poëta. Diogenes Laërtius.

Lycophron, poëta, patria Chalcidenſis, Sophoclis, ſeu Lyci hiſtorici filius, inter ſeptem poëtas, qui Pleiades dicebantur à numero ſtellarum, Philadelpho Ptolemæo receptus. Erant autem hi, Theocritus, Aratus, Nicandrus, Apollonius, Philecus, Homerus Iunior, Lycophron. Auctor Suidas. Fuit item Lycophron, Corinthiorum dux, Periandri filius, cuius meminit Plutarch. in uita Niciæ.

Lycopolis, urbs Aegypti, ſic à lupis cognominata, cò quòd Aethiopes agros Aegyptios incurſantes, lupi facta acie uſq; ad ciuitatem Elephantinam repulerint. Sed ibidem ciuitatem conſtruentes Aegyptij, ubi aciem ſtruxerant, à beſtijs illis Lycopolim cognominarunt, ac pro dijs lupos ipſos uenerantur. Auctor Diodorus Siculus libro ſecundo.

Lycoris, meretrix fuit, alio nomine Cytheris dicta, à Cornelio Gallo poëta adamata. De qua Virgilius ſæpè

in Gallo: & nos in CORN.GALL.ſcripſimus.

Lyctonia,urbs Cretæ inſulæ,ut notat Tortelius.

Lyctus,oppidum Cretæ,unde Lyctius.i. Cretenſis.

Lycurgus, Lacedæmoniorum princeps, & auct.legũ:De quo Valerius,Iuſtinus, Ariſtoteles,et Plutarch' multa.Lycurgus item rex Nemeæ regionis Hypſiphylem regis Thoantis filiam nato ſuo nutricem adhibuit. Auctor Statius in Thebaide. Lycurgus præterea, rex Thraciæ fuit,qui,ut habet fabula,dum contemnens Liberum, eius amputat uites, crura ſua incidit. Re uera autem abſtemius fuit:quos conſtat acrioris eſſe naturæ: quod etiam de Demoſthene dictum eſt.Hæc Seruius.

Lycus,Thebanus exul,qui abſente Hercule reuerſ', Creontem regem occidit,& regnum tenuit.Alter rex Thebanus,maritus Antiopæ.Fuit item Lycus,medicus, Neapolitanus,cuius meminit Plinius lib.20.cap.20.Eſt præterea Lycus,amnis Syriæ,ad quē Laodicea ſita eſt. Auctor Plinius, & Mela lib.2.

Lydda,Palæſtinæ Iudææ urbs Ptolem.lib.5.cap16. Alio nomine Dioſpolis:hodie Rama.

Lydia.Aſiæ regio Aeolijs & Ionijs uicina, nota eſt Crœſi fortuna & rebus geſtis,tum etiam Pactoli fluuij fama,aurum trahentis.Vide Strabonem,et Pompon.li.1.in ſumma Aſiæ deſcriptione.

Lydus,Bocatio, Herculis ex Iole filius. Alter, teſte Herodoto,Atys filius,à quo Lydia,quæ prius Mœonia uocabatur,dicta eſt.

Lygdamus,nomen eſt uiri proprium.Perottus.

Lygdanum,Plin.lib.5.cap.30.oppidi nomen eſt.

Lymira, Lyciæ flumen eſt, & eodem nomine ciuitas, inquit Pomponius lib. 1. in deſcriptione Lyciæ.

Lynceus, uir fuit acerrimi et acutiſsimi uiſus, qui tãtam uim (inquit Acron apud Horatium) in acumine oculorum dicitur habuiſſe, ut trans parietem uideret: et dũ ſtaret in Sicilia, uideret claſſes de Africa euntes.

Lyncus (inquit Seruius) rex Scythiæ fuit, qui miſsũ à Cerere Triptolemum, ut hominibus frumenta monſtraret, ſuſceptum hoſpitio, ut in ſe gloria tanta migraret, interimere cogitauit: ob quam rem irata Ceres, eũ conuertit in Lyncem feram uarij coloris, ut ipſe uariæ mentis extiterat.

Lyndus, Home. teſte. ciuitas in Rhodo inſula, in qua auctore Lactant. Herculis ſacra fiebant, quorum à cæteris longè diuerſus eſt ritus. Siquidem non εὐφημίᾳ (ut Græci appellant) ſed maledictis & execratione celebratur: eáq; pro uiolatis habent, ſi quãdo inter ſolẽnes ritus, uel imprudenti alicui exciderit bonum uerbum. Eſt & Herodoto ciuitas in Dorica regione.

Lyrneſſos, ait Serui. urbs Phrygiæ, undè fuit Briſeis.

Lyſander, dux Lacedæmoniorũ inuictiſsimus, cuius ductu Athenienſes cũ duce Conone illam nauali pugna cladem acceperunt. Ex quo Athenæ ſemidirutæ, impoſitumq; iugum triginta tyrannorum fuit. Victus deniq; Lyſander à Conone ipſo terreſtri pugna, & interfectus, ubi Pauſanias eius collega in exercitu ſuſpectus in exiliũ profectus eſt. Emicuit enim Lyſander tempore Pauſaniæ et Ageſilai Lacedæmoniorũ. Lyſander et reb⁹ geſtis, et animi magnitudĩe Syllæ ex noſtris cõpara-

 tur

tur Plutarcho in Parallelis.

Lyſanias, orator Græcus. Alter uir ex Arcadia qui Lycaonem regno expulit.

Lyſiades, Athenienſis, Phædri philoſophi filius. De quo Cice. Philippica 5. ſic ſcribit: Lyſiadem Athenienſem plerique nouimus, eſt enim Phædri philoſophi nobilis filius, homo præterea feſtiuus, ut ei cum M. Curio cõſeſſore eodẽ et colluſore facilimè poßit cõuenire, &c.

Lyſias, Syracuſanus genere, Cephali filius, unus è decem oratoribus, natus Athenis, quò pater ſe trãſtulerat. Puer Thurion coloniam migrauit, redijt annos natus quadraginta ſeptem, interq; principes oratores habit᷑. De quo ſic ſcribit Cicero in Bruto: Tum fuit Lyſias (inquit) ipſe quidem in cauſis forenſibus non uerſatus, ſed egregiè ſubtilis ſcriptor atque elegans, quem iam prope audeas oratorem perfectum dicere (nã planè quidẽ perfectum, & cui nihil admodum deſit, Demoſthenem facilè dixeris) nihil acutè inueniri potuit in eius cauſis, quas ſcripſit, nihil (ut ita dicam) ſubdolè, nihil uerſutè, quod ille non uiderit: nihil ſubtiliter dici, nihil preßè, nihil enucleatè, quo fieri poßit aliquid limatius: nihil contrà grande, nihil incitatum, nihil ornatum, uel uerborum grauitate, uel ſentẽtiarum, quo quidquam eßet elatius. Hactenus Cicero.

Lyſicrates, uir quidam qui capillos iam canos nigro tingebat, quò iuuenis etiamnum uideretur.

Lyſimachia, auctore Strab. lib. 10. urbs Aetoliæ humi proſtrata, & ipſa ad lacum adiacens, quæ priùs quidem Hydra, hoc uerò tempore Lyſimachia nominatur.

Verùm

Verùm Iuſtino, urbs eſt Helleſpōti, quæ terræ motu corruit. XXII. anno, poſtquam à Lyſimacho rege uno ex principibus Alexandri fuerat condita. Sed poſtmodum reædificata, cauſſa fuit multarum cladium.

Lyſimachus, Agathoclis filius, è ſucceſſoribus Alexandri Magni Pergamo præfuit, ubi theſauri regis fuerunt. Hic illuſtri quidem Macedoniæ loco natus, uirtute illuſtrior fuit: amore literarum ac philoſophiæ ardebat adeò, ut Calliſthenē tūc ab Alexādro adflictū, atq; in uinculis habitū, de uirtute diſſerētē ſæpius audiuerit, poculumq; ei, ac remediū miſeriæ optāti propinauerit. Quod ægrè ferēs Alexāder Lyſimachū leoni obieciſſe dicitur: ſed ille uiribus fretus, rē poſteris prodendā fecit, manū amiculo conuolutā in os leonis inferens, adrepta lingua feram exanimauit: quo facto uehemētius poſtea ab Alexādro dilectus, & apud eū in honore maximo fuit. Vide Trogum lib. 15. Lyſimachus natione Acarnan, Alexādri pædagogus, ſecundas poſt Leonidem obtinuit, nullo urbanitatis genere præditus, niſi q; ſe Phœnicen: Alexandrū, Achillē: Philippum uerò Peleum nuncupabat. auct. Plutarchus in Alexandro Magno.

Lyſippe, una fuit ex natis Prœti, Argiuorum regis, quæ in uaccas commutatæ fuerunt.

Lyſippus Sicyonius, nobilis ſculptor, à quo tantùm Alexander ſe fingi paſſus eſt. Cice. in Epiſt. Neq; enim Alexander ille gratiæ cauſa ab Apelle potiſſimū pingi, & à Lyſippo fingi uolebat: ſed quòd illorū artem cū ipſis, tū etiā ſibi gloriæ fore putabat, &c. Lyſippus item, poeta comicus, cuius fabulas enumerat Athenæus.

Lyſiſtratus Sicyonius, Lyſippi ſtatuarij frater, primus ſtatuas è gypſo finxit, creuitq; res in tantũ, ut nulla ſigna, ſtatuæ'ue ſine argilla fierent. Quo apparet antiquiorem hanc fuiſſe ſcientiam, quàm fundẽdi æris. Verba ſunt Plinij lib. 35 cap. 12.

Lyſius. Vide LVSIVS.

Lyſo, quidã Cicer. hoſpes, ut ſcribit in Epiſt. lib. 16.

Lyus, fluuius eſt minoris Aſiæ in Pontum defluens.

MACAE, populi ſunt Arabiæ felicis, Carmanis oppoſiti, eo in tractu Nardum & Myrrham ferẽte, ut eſt auctor Pomp. Mela. lib. 3.

Macareus, filius Aeoli, qui Canacẽ ſororem uiciauit.

Macaria, Herculis filia, ſe pro incolumitate publica deuouit inferis ad expiandum ſcelus, ut ſcribunt Cælius & Eraſmus in prouerbijs.

Macarius nomen eſt uiri propriũ apud Homerum, & interpretatur beatus.

Μακάρων, id eſt, beatorum inſulæ, Aſiatico littori oppoſitæ, & ad promontorium Tauri montis expoſitæ: quas quidem dici ſic putauêre, ſiue quòd fortunati admodum cœli ſoliq; ſint, ſiue quòd eas ſuo ſuorumq; regno Macar occupauerat. Verba ſunt Pomp. Melæ lib. 2.

Macedonia, Europæ prouincia, inter Thraciam & Theſſaliam. Hæc, Diodoro teſte, anguſtos initio terminos habuit, ſed uirtute ſuorum regum & gentis induſtria ſubactis finitimis ita ampliata eſt, ut centum quinquaginta populos tenuerit. Vide Plin. lib. 4. cap. 10.

Machaon, fuit, teſte Homero li. Iliad. 2. filius Aeſculapij. Is ob præſtãtiam medicæ artis cum alijs heroibus

Græcorum ad Troiam è Creta conuocatus fuit, tandem ab Eurypylo occiſus. A quo Machaonius deducitur.

Machara, Cyprus antea dicta eſt. Perottus.

Macidos, urbs Thraciæ, quam Ptolemæus Madi nominat degenere uocabulo. Vide apud Melam li.2. in deſcriptione Thraciæ.

Macomaca uilla, Ptol. li.4. ca.3. urbs Syrtis magnæ.

Macra, fluuius Liguriam ſeparans ab Ethruria, ut ſcribit Plin. lib.3. cap.5. Eſt & inſulæ nomen in Carcinite ſinu, ut idē Plin. li.4. ca.13. Ptol. Marcalla dicitur.

Macrobius, nomen uiri proprium, Latinè longæuus dicitur: nam μακρὸς, longus, & βίος, uita dicitur.

Macrobij, Meroëni ſupra Aegyptum populi, dicti quòd ipſorum uitæ ſpacium noſtrā ætatem dimidio exuperet. Meroënos autem intra Cancri tropicū, & æquatorem eſſe Ptolemæus auctor eſt. Vide Pomponium lib. 3. in deſcriptione Aethiopiæ.

Macrocemnij, montes ſunt propinqui Iſtro flumini. Plinius lib.4. cap.12. Aliàs Macroceni.

Macrocephali, populi ſunt Pomp. ad Boſphorum.

Macyberna, teſte Herodo. urbs eſt Sithoniæ.

Mæander, Cariæ prouinciæ fluuius, ita curuatus & flexuoſus, ut in ſe reuerti credatur. Auctor Seruius. Sed Ouid. Mæandrum Phrygiæ eſſe uoluit li.8. Metam.

Medía, uide MEDIA.

Mænades, mulieres illæ dicebantur, quæ Bacchi ſacra capillis ſparſis curſitantes hinc inde, adminiſtrabant, ſic ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι, id eſt, inſanire, & furere dictæ: quare à nobis furioſæ ſeu inſanæ dici poſſunt.

Mænalus, ſiue Priſcianus Mænala, plurali numero, mons Arcadiæ altiſsimus, ut auctor eſt Plin. libro. 4. & amœniſsimus ad Argos ut ſcribit Liuius lib. 3. de bello Macedonico: & refertus pinis, ut oſtendit Virgilius in Bucolicis:

Mænalus argutumq; nemus, pinosq; loquentes
Semper habet, ſemper paſtorum ille audit amores.

Mæonia, Minoris Aſiæ regio, alio nomine dicta Lydia: et Mæonidæ, Lydij, auctore Seruio apud Virgilium 11. Aeneid.

Mæotis, inquit Seruius, eſt Scythiæ palus frigore congelaſcens.

Madaurenſe, Pli. lib. 5. cap. 4. urbs in Africa libera.

Magna Græcia, dicta eſt, ut Plin. li. 3. refert, ea pars Italiæ, quæ à Locris in tres ſinus Auſonij maris recedit. Sic dicta, auctore Iuſtino, quòd multæ magnæq; ciuitates in ea fuerint à Græcis conditæ.

Magnes, Atheniēſis comicus antiquæ comœdiæ, tempore Epicharmi, docuit fabulas nouem, uicit duabus. Magnes item alter Smyrnæus puer, præ cæteris mortalibus formoſus: poëtica inſuper et muſica ornatus, corona inſignis aurea, ac habitu molliore indutus, ciuitates obibat multis dilectus, præſertim Gygi Lydorum regi. Parentes autem probrum huiuſmodi peroſi, capta occaſione comam eius inciderunt, ueſtem, ornatumq; omnem lacerauerunt. Quare perturbatus Gyges, in Magneſios bellum mouit: quibus tandem ſuperatis reuertens, Sardibus Panægyricum celebrauit magnificētiſsimum. Suid.

Magneſia, regio eſt Theſſaliæ annexa, cuius populi

dicun-

dicuntur Magneſij uel Magnetes, docti ad certamen equeſtre. Eſt etiam Magneſia, urbs Aſiæ ad Mæandrum ſita, ubi Scipio Aſiaticus uicit Antiochũ, & magna clade adfecit, auctore Stephano de urbibus.

Magnus Portus, apud Ptol. lib. 2. cap. 3. Britanniæ locus, uel portus Hannonis, ubi ciuitas Sonthanpton.

Magones, plures fuiſſe conſtat. Primus omnium rem ac diſciplinam Carthaginienſium auxit. Is ante ullũ Punicum bellum, ut Liuius & Trogus referunt, cũ CXX. nauibus bello Tarentino auxilio uenit Romanis, ægrè ferens Italiã ab externis inuadi. Cui actæ à Senatu gratiæ, auxiliaq; remiſſa. Duos moriens filios reliquit, Aſdrubalem, & Annibalem, de quibus antè ſcripſimus. Mago, Annibalis frater, cauſa uictoriæ apud Trebiam fuit, ſed apud Locros à Manlio clauſus, ab Annibale liberatur. Liuius quoq; lib. 30. ſcribit Magonem Annibalis fratrem, in agro Inſubrium uulneratum, cùm in Africam per legatos reuocatus nauigaret, apud Corſicam obijſſe. Mago alius, à Scipione capitur apud Carthaginem in Hiſpania: Romamq; per Lælium mittitur. Mago deniq; Afer qui de re ruſtica ſcripſit, de quo Columella lib. 1. ſic ait: Veruntamen Carthaginienſem Magonẽ uel ruſticationis parentem ueneremur. Nã huius octo & uiginti memorabilia illa uolumina ex Senatuſconſulto in Latinum ſermonẽ conuerſa ſunt. Huius Magonis meminit & Seruius, quem Virgiliũ in Georgicis ſcribit immitatum. Mago item, oppidum eſt in minoribus Balearibus, ut ſcribit Pomp. in fine lib. 2.

Maia, Atlantis filia, Mercurij mater. Vndè Horat.

in Odis. Mercuri facunde nepos Atlantis.

Malaca, Bæticæ Hiſpaniæ oppidum, Pomp. lib. 2.

Malchus, hiſtoricus, ſcripſit hiſtoriam à Conſtantino uſq; ad Anaſtaſium. Suidas.

Maléa, Laconiæ promontorium eſt, quod teſte Seruio, per L. milliaria in mare protenditur, ubi unda adeò ſæua eſt, ut perſequi nauigantes appareat, dicente Statio lib. 7. Thebaidos: Et raucæ circumſonat ira Maleæ. Virg. lib. 5. Aeneid. Ionioq; mari, Maleæq; ſequacibus undis. Lucanus lib. 6. Et ratibus longè flexum donare Maleæ. Nomen à Maleo Argiuorum rege inditum eſt, & loci periculo locus adagio datus: Maleam legēs, quæ ſunt domi obliuiſcere: quo in omni præſente periculo ſignificādo utimur. Plutarch. certè in uita Arati Maleam uentis æſtibusq; atrocem eſſe, teſtis eſt.

Maleuentū, Campaniæ urbs, quā nunc teſte Perott. boni ominis cauſſa Beneuentū dicimus. Plin li. 3. cap. 11.

Maleus, ut refert Plin. lib. 2. cap. 73. in Indiæ gente Oretum mons eſt, iuxta quem umbræ æſtate in Auſtrū, hyeme in ſeptentrionem iaciuntur.

Maliacā, Hiſpaniæ Tarraconēſis urbs. Ptol. li. 2. c. 6.

Malica, urbs fuit iuxta Theſſaliam, à qua mare Maliacum uocitatur. Vide Strabonem lib. 13.

Malimnus, Siciliæ mons Theocrito: dictus quòd malis, hoc eſt pomis, ſit refertus.

Mallos, Ciliciæ oppidum clariſſimū, ut ſcribit Pom. lib. 2. Lucanus lib. 3. Mallos & extremæ reſonant naualibus Aegæ. Hodie uulgò Malo.

Mamercus, præſul fuit Viennēſis, qui teſte Ptol. Lu-

ceſi anno CCCC. LIIII.*ſupplicationes primus inſtituit, quas* Rogationes *noſtri uocant, ob frequentes terræ motus, quibus ea regio infeſtabatur.* Volaterranus.

Mamars, *lingua* Oſcorũ, *à* Romanis *dictus eſt* Mars, *detractione ſyllabæ, qui & Mauors etiam appellatur.*

Mamertus, *prænomen* Oſcorum, *ob eo quòd hi* Martem, Mamertẽ *appellãt: apud* Liuium, Mamertus Aemylius *dictator, ex genere* Mamerto. *Quidam dicunt* Aemyliam *gentem à* Mamerto *appellatam, cui propter humanitatem ciuicam, cognomen fuerit* Aemilio.

Mamertes Corinthius, *filios fratris ſui* Siſaponis *libidine regnandi interfecit, maximo ſuo malo. Nam ubi* Siſapo *factum reſciuit, eum membratim diſcerpſit, ut eſt auctor* Ouid. *in* Ibin.

Mamertini, *populi* Campaniæ, *hi cùm* Meſſanam *colonos miſiſſent,* Mamertini *potiùs, quàm* Meſſanenſes *ſunt uocati: & cùm ager eorum uini feraciſsimus ſit,* Mamertinum *uinum, non* Meſſanenſe *appellatum eſt.* Vide Plinium *lib.* 14. *cap.* 6. De Mamertinis & Mamertina *ciuitate* Cicero *in* Verrem. *act.* 4. & 7.

Mamurra, Formijs *natus, eques* Romanus, *ut tradit* Cornel. Nepos, *primus* Romæ *in* Cælio *monte parietes domus ſuæ marmore incruſtauit. Hic eſt qui epigrammate* Catulli *proſciſſus eſt. Idẽ colũnas ex* Caryſtio *marmore habuit.* Plinius. Mamurra *alter ante hũc apud* Oſcos *natus tempore* Numæ, *ancilia, pluraq; deorũ ſigna ex ære compoſuit. Huius etiam meminit* Ouid. *in* Faſt.

Mandane, Aſtyagis, *filia, quæ ei uiſa eſt per quietẽ tantum urinæ facere, ut omnẽ ipſius urbem oppleret,*

atq;

atq; uniuerſam Aſiam inundaret. Hæc Cambyſi nupſit, ex quo genuit Cyrum. Herodotus.

Mandronius, dux Hiſpanus, partes Romanorum cum Scipione Africano in Hiſpania iuuit, deinde Scipione ægrotante, ſeditionem agitauêre, in Romanosq; inſurgere cœperunt. Quos quũ Scipio morbo liberatus comprehendiſſet, ueteris officij memor tantùm caſtigatos uerbis dimiſit. Liuius lib. 39.

Mandro, fuit nauicularius quiſpiam, cui aſpirante fortuna, tandem factus eſt imperator: undè etiã factus adagio locus in eos, qui præter meritum ad opes euecti, priſtinæ conditionis non meminerint.

Manes, animas è corporibus egreſſas intelligimus, aut deos inferos, auctore Seruio. Sunt autẽ, inquit, noxiæ, & dicuntur per antiphraſim. Nam manũ, ut ſuprà diximus, bonum eſt. Alij Manes à manando dictos intelligunt. Nam manibus plena ſunt loca inter Lunarem et terrenum circulum undè defluunt. Hæc ille. Augilæ, populi Africæ iuxta Syrtes, Manes tãtùm deos putãt, per eos deierant, eos, ut oracula conſulunt, precatiq; quæ uolunt, ubi tumulis incubuêre, pro reſponſis ferunt ſomnia. Verba ſunt Pomp. Melæ lib. 1. Manes etiam ad genios duos, quos cum uita ſortimur. auct. Seruio, retulit Virg. 6. Aen. eo carmine, Quiſq; ſuos patimur Manes.

Manethus Mendes, Aegypti ſacerdos. Alter eiuſdem nominis è Dioſpoli Aegypti ſcripſit phyſiologiam, & apoteleſmata uerſibus in aſtrologia, id eſt, effectus aſtrorum. auctor Suidas.

Manilius Octauius, à quo Manilij fluxêre: is Tuſcu-

lanorum dux,& Tarquinij gener,ad quem ille poſt fugam ſe recepit,eiusq; auxilio Romanis intulit bella. Liuius lib.1.

Manius Marcius,ædilis plebis, primũ frumenta populo in modios aſſibus donauit,teſte Plin.lib.18. cap.3.

Manliana, urbs Luſitaniæ Ptol. uulgò Mons maior. Manliana item Tuſcorum urbs, Ptol.hodie Mallianum.

Manlius,Mathematicus apici auratam pilã addidit, cuius uertice umbra colligeretur in ſemetipſam, alia atq; alia incrementa iaculantẽ apice, ratiõe, ut ferunt, à capite hominis intellecta.Plin.lib.36.cap.10.

Manlius,alter Antiochenus,conditione ſeruus, arte aſtrologus ac poëta, una cum Plotio poëta mimorum, & Taberio grammatico conſeruus, ex Aſia una naui aductus deſcribitur Plinio lib.35.cap.17.

Manlius item Capitolinus,ob defenſum Capitolium dictus.De quo Plinius,de fortitudine lib. 7. cap.28.ſic ſcribit:Haud minora,inquit, forent Manlij Capitolini decora,ni perdidiſſet illa exitu uitæ. Ante XXII. annũ bina ceperat ſpolia primus omnium eques coronam muralẽ acceperat,ſex ciuicas,XXXVII. dona, XXXIII. cicatrices aduerſo corpore exceperat:P.Seruilium magiſtrum equitum ſeruauerat ipſe uulneratus humerum ac femur.Super omnia,Capitolium, ſummamq; rem in eo ſolus à Gallis ſeruauerat, ſi non regno ſuo ſeruaſſet. Hactenus Plinius.Fuit enim regni adfectati reus, ac de ſaxo Tarpeio præcipitatus. Huius hiſtoriã ſcribit Seruius enarrans illud Virgilij:In ſummo cuſtos Tarpeiæ Manlius arcis.Fuit & T. Manlius Torquatus, cognomento

mento imperioſus, quòd ſæuiſſimi exempli auctor inſignem crudelitatis titulum occupaturus fuerit. Atque indè, imperia Manliana dicta apud Liuium Decadis primæ libro 4. De hoc uide Gellium libro 9. cap. 13. Manlius Torquatus is fuit, qui ob ingenij & linguæ tarditatem à patre in prædia ruſticana relegatus fuit: patremq́; iudicio exemit à Marco Pomponio accuſatum, ut ſcribit Liuius libro 4. Decadis primæ. Manlius Volſco, cuius meminit Liuius libro 8. de bello Macedonico: Cn. Manlius Volſco, inquit, conſul in Aſia acceptis à L. Scipione copijs, & exercitu luſtrato, contra Gallo-græcos bellum geſſit, eiſq́; ſuperatis reuertens, cùm in æde Bellonæ triumphum peteret, decem legati, qui cum eo miſſi fuerant, reſtitêre: inter quos Luc. Furius Purpurio, & L. Aemylius Paulus dicebant ſe legatos, Cn. Manlio datos, pacis fœderiſque cum Antiocho ineundi gratia: Manlium autem operam dediſſe, ut eam pacem turbaret, multosq́; nobiles uiros in exercitu ſua temeritate morti obieciſſe: uicit tamen, amicis atque cognatis ſuffragantibus, res feliciter geſtas, & exercitũ integrum reportatum dicentibus. Triumphus igitur ei decretus. Hactenus Liuius. Manlius Proconſul ex Hiſpania reuertens, cùm in æde Bellonæ triumphum ob res bene geſtas peteret, exemplum obſtabat, quod ita comparatũ more maiorum erat, ne quis qui exercitum non reportaſſet triumpharet, niſi perdomitam pacatamq́; prouinciã tradidiſſet ſucceſſori: medius autẽ honos Manlio habitus eſt, ut ouans urbem intraret. Idem libro quinquageſimo: T. Manlius, iuris Pontificij peri-

tus,

tus, iudex inter Macedonas accuſatores, & filiũ conſtitutus, audita cauſſa ita pronunciauit: Cùm probatum ſit Silanum filium meum pecuniam accepiſſe, ipſum republica & prole mea indignum iudico, protinusq; à conſpectu eum abire iubeo. Silanus itaq; dolore animi percitus, nocte proxima ſe ſuſpendit: neque pater exequijs interfuit: ſed dum funus duceretur, cõſulere ſe uolẽtibus, ſui copiam fecit, uacuasq; præbuit aures. Auct. Valer. de ſeueritate. Manlius item Torquatus alius, Ciceronis tẽporibus, uir doctus ex Rhodia diſciplina Molonis: nec natura ad dicendum ſatis ſolutus neq; expeditus. Cui ſi uita ſuppeditaſſet, ſublato ambitu, cõſul factus eſſet. Plus facultatis habuit ad dicendum, quàm uoluntatis. Itaq; ſtudio huic non ſuffecit. Hæc Cicero. Fuit præter hos L. Manlius Torquatus, cui etſi non deerat (inquit Cicero) oratio, quam Græci Politicen dicũt: erant in eo plurimæ literæ, nec eæ uulgares, ſed interiores quædam & reconditæ: ſumma uerborum & grauitas, & elegantia: atq; hæc omnia uitæ decorabat grauitas: me quidem admodum delectabat. Pædianus autẽ de eodem ſic ſcribit: L. Torquatus qui P. Syllam patris cõpetitorem in conſulatu accuſauit, qua & ipſe Sylla & collega damnati ſunt. Rurſus eum accuſauit, quòd in cõiuratione Catilinæ fuiſſet: defenditur à Cicerone, cuius extat oratio. L. Manlius pictor egregius, apud quem, quũ Seruilius fortè cœnaret, filiosq; ſuos deformes animaduerteret: Nõ ſimiliter (inquit) Manli fingis & pingis: Ad quẽ Manlius. In tenebris (inquit) fingo, in luce pingo. Auctor Macrobius.

Mannus,

Mannus, filius fuit Teutonis dei, à quo Alemanni dici gloriantur.

Mantinea, Arcadiæ urbs, quam Epaminondas, ſuperatis ſecunda pugna Lacedæmonijs, illuſtrem reddidit, in qua & ipſe diem obijt. Hæc Strabo. lib. 8.

Mantius, Melampi filius, ex Iphianaſſa filia Prœti. Ex qua teſte Homero lib. Odyß. 15. Polyphideum & Clytum ſuſcepit.

Manto, fuit Tireſiæ uatis Thebani filia, quæ poſt Thebanorum clades ſeruitutē primam ſub Creonte, poſtea ſub Theſeo, qui poſt patris interitum ad diuerſa loca diffugiens, primū in Aſiā uenit, ubi Clarij Apollinis templum condidit. Sed quum interim ex Tyberino Tuſco rege Ocnus ei natus eſſet, qui & Bianor deinde cognominatus fuit: & ad oppidum ipſum Tuſci quoque & Veneti confluerent, circundedit Ocnus oppidū muris, & in aliam formam redegit. Quin à matre Mantuam appellauit, teſte Virg. lib. Aeneid. 10.

Mantua, ciuitas in Venetia, condita ab Ocno Mantûs filio. Hæc uerſibus Virgilij præalligatis notiſsima eſt. Eſt & Mantua Ptolemæo Hiſpaniæ oppidum, olim Viſeria.

Mapalia, eadem & Magalia dicuntur. Virgilius, Miratur molem Aeneas Magalia quondam. Vbi Seruius, Magar lingua Punica uillam ſignificat: cæterum Magaria, ſiue Magalia, Pœni caſas agreſtes, & furnorū perſimiles ſua lingua nominant, quæ eadem & Mapalia dicuntur eidem Georg. 3.

Mapeta, Sarmatiæ in Aſia urbs auct. Ptolemæo.

Maras, uir apud Beroën Syriæ ciuitatem ditiſsimus, humanus et officioſus in omnes tum ciues, tum hoſpites, ut ſcribit Eraſmus.

Marathon, Atticæ *campus eſt, in quo* Miltiades *copias funditùs deleuit, quæ* Darium *ducem Perſarum ſequutæ fuerant, non expectatis* Lacedæmoniorum *auxilijs, quæ tardiùs ob plenilunium uenêre*. *Hîc etiam ut poëticis fabulis traditur*, Theſeus *Marathonium taurũ mactauit*. Auct. *Strabo lib*. 9. *&* Plutarch. *in* Theſeo. *De hoc lege* Herod. *lib*. 6. *&* Pauſaniam *in* Atticis.

Marathuſa, inſula & oppidum Plinio.

Marcella nomen mulieris Romanæ, quæ quum à matre rogata eſſet, gauderétne ſe nupſiſſe, Ita ualde, reſpondit, ut amplius nolim.

Marcellus, nomen uiri clariſsimi Romani proprium, cuius geſta à Plutarcho *& ab alijs ſcripta ſunt*. Hic *Gallorum ducem ſingulari certamine fudit, ſpolia legit, Annibalem primus uinci docuit*, Syracuſas *per tres annos expugnauit, quinquies conſul. Inſidijs Annibalis deceptus, magnificè ſepultus fuit.*

Marclylas, latro fuit inſignis in ſylua Dodonæa, *ut ſcribit* Tortelius.

Marcomani, Germaniæ *populi. Vide* Strabonem *li*. 7. *qui eos uocat* Marcommanos.

Mardi, Aſiæ *populi* Plin. *lib*. 6. *cap*. 5. *ad* Heracleum Colchidis, Achæos, Mardos, *&* Cercetas *nominat: quanquam & apud* Perſas *Mardi ſunt, alij tamen ab his.*

Mardonius, Perſa, *quem* Xerxes *apud* Salaminem *uictus, cum exercitu reliquit, ut reliquias belli foueret:*

ab Arimneſto Spartiata ſaxo obrutus eſt. Auctor Plutarchus in Ariſtide.

Mareotis (inquit Seruius) eſt pars Aegypti Virgil. lib.2.Georg. Sunt Thaſiæ uites, ſunt & Mareotides albæ. Pinguibus hæ terris habiles, leuioribus illæ.

Mare rubrum (inquit Pomponius) dicitur, ſiue quia eius coloris eſt: ſiue quia ibi Erythras regnauit, ἐρύθραν θάλασσαν appellant, procelloſum, aſperum, mare profundum & magnorum animalium magis, quàm cætera capax. Vide Pomponij enarratorem Vadianum.

Margus, Aſiæ fluuius, quem Ptol.lib.6.cap.10. duobus fontibus ex montibus Seraphijs deſcendere tradit, & per Maſſagetas, qui Margianis uicini ſunt, ac Dorbicas in Oxum amnem deferri.

Mariaba, Strab.lib.16. metropolis Sabæorum eſt.

Mariandini, Bithyniæ populi iuxta Pontum, olim ſub tyrannide Crœſi regis, ut ſcribit Herodotus libro primo. Vide Strabonem lib.8.

Mariandynum, regio in Aſia ſita eſt, Bithyniæ contermina: ubi Hercules Cerberum canem tricipitē deuicit, quem ferunt uirus euomuiſſe, eamq; regionē infe-

Marianus, Ptol. Hiſpaniæ Bæticæ mons, uulgò (ciſſe. Sierra Morena: ſaltus Caſtulonenſis.

Maridunum, Britanniæ inſulæ urbs, Ptol.lib.2.ca.3.

Marij multi fuerunt, quorum unus ſepties fuit conſul. Hæc Seruius. De Marijs uide apud Volaterranum.

Marionis, Germaniæ ciuitas Ptol.li.2.cap.11. Vulgò Lunenburg. Marionis, altera Germaniæ ciuitas Ptolem. auctore lib.2.cap.11.

Maris,

Maris, Agathyrſorum fluuius in Iſtrum defluens, teſte Herodoto lib. 4.

Marmarica, regio Aegypto & Libyæ uicina, auctore Ptol. lib. 4. cap. 5. hodie Barcha.

Marmaridæ, populi ſunt Africæ, Aegypto contermini, qui & uſq; ad maiores Syrtes protenduntur. Auctor Plin. lib. 5.

Marpeſus, mons eſt in Paro inſula, à quo Marpeſiam cautem, id eſt, lapidem Parium, dixit Virg. Aen. 6.

Marpiſſa fuit, teſte Homero lib. 9. Iliad. filia Eueni, & ſpecioſa inter paucas nymphas, uxorq; Idæ, omnium illius ſeculi uirorum formoſiſſimi, mater Cleopatræ pulcherrimæ fœminæ, amantiſſimæ uxoris Meleagri. Et, ut ſubdit idē Homerus, cū eadē raperetur ab Apolline, eius uir Idas arcu, ſagittisq; ſumptis, Apollinem inuadere non dubitauit. Quam, poſtquam rapta eſt, parētes Halcyonem cognominauerunt: quòd mater eam domi deflebat, ſortita luctuoſum ac flebile Halcyonis fatum.

Mars, deus belli dictus, quòd maribus in bello præſit, ſiue quòd à Sabinis acceptus eſt, apud quos Mamers uocatur: à poëtis Mauors, quòd magna uertat, per Epēntheſim dicitur. Interdum pro bello ponitur. Liuius, Aliquandiu ibi Marte incerto, uaria uictoria pugnatū fuit.

Marſi, populi in Italia, non procul ab urbe inter Pelignos & Samnites. De quibus Plinius li. 7. cap. 2. Simile & in Italia Marſorū gēte durat, quos à Marſo Circes filio ortos ferunt, et ideò ineſſe ijs uim naturalē eā. Et tamen omnibus hominibus contra ſerpentes ineſt

uenenum. Feruntq́; ictas ſaliua, ut feruentis aquæ conta ctum fugere. Vide eundem in procemio libro 25. Marſi item, ſunt eodem nomine populi Scythiæ in Aſia, ut ſcri bit Herod. lib. 4.

Marſyas, Peleus hiſtoricus, nutritus unà cum Alexan dro Magno, ſcripſit res Macedonicas libris decem à primo rege uſq; ad Alexandrum. De rebus Atticis libros duodecim. Marſyas Philippeus item hiſtoricus. Marſyas Tabenus, qui ſcripſit de Tranquillitate libros duodecim: fabuloſa libris ſeptem, & quædam alia de pa tria ſua. Auctor Suidas. Marſyas, Phryx tibicen, qui tibijs, à Mineruа primùm inuentis, deinde abiectis, cum Apolline certauit, à quo uictus & excoriatus eſt, ut eſt teſtis Ouidius lib. 6. Faſtorum.

Prouocat & Phœbum, Phœbo ſuperante pependit,

Cæſa receſſerunt à cute membra ſua. Eſt & Marſyas, Phrygiæ fluuius, ab huius nomine dictus, quòd nympharum lacrimis Marſyam deflentium creuiſſet, ut eſt apud Ouidium.

Martia, Catonis filia minor fuit. Quæ quum quæreretur ab ea, qur poſt amiſſum maritum denuò non nuberet: Reſpondit ſe non inuenire uirum, qui ſe magis uellet, quàm ſua. Quo dicto oſtendit diuitias magis in uxoribus eligi ſolere, quàm pudicitiam.

Martion Smyrnæus, teſte Plinio lib. 28. cap. 4. qui de ſimplicibus effectibus ſcripſit, rumpi ſcolopendras marinas ſputo tradit: item rubetas aliasq́; ranas.

Marullus, tribunus plebis cum Flauio, coronas Cæſaris dictatoris ſtatuis detraxit, eosq́; qui primi Cæſarem regem

regem ſalutauerunt, in uincula duci iußit. Quamobrem Cæſar Marullum magiſtratu priuauit. Auctor Plutarchus in Cæſare. Marullus item poëta mimographus ſub Antonino principe apud Spartianum. Pomponius item Marullus grammaticus Romæ profitebatur, ſermonis Latini exactor moleſtißimus, cùm ex oratione Tyberium reprehendiſſet, affirmante Atteio Capitone & eſſe illud Latinum, & ſi non eſſet, futurum certè. Iam inde mentitur (inquit) Capito: tu enim Cæſar ciuitatem dare potes hominibus, uerba non potes. Pugilem olim fuiſſe Aſinius Gallus hoc in eum epigrammate oſtendit,

Qui caput ad læuam dicit, gloſſemata nobis
 Præcipit: os nullum, uel potius pugilis.

Maſiniſſa, Numidarum rex in Africa primùm populi Romani hoſtis capitalis fuit, deinde amicißimus effectus, uſq; ad finem uitæ perſeuerauit. De quo multa Liuius de 2. bello Punico lib. 7.

Maſſa, Libyæ fluuius Ptolemæo.

Maßagetæ, nobiles populi Scythiæ Aſiaticæ orientem uerſus, trans Araxem, quorum ſtudium eſt, in ſagittandi peritiam incumbere: infeſtißimi ſunt hoſpitibus, neq; cum uicinis populis ullam ſeruare diutius amicitiam poßunt, neq; fidem: frumenti ac uini uſum prorſus ignorant, bibunt enim lac cũ equorum admixto ſanguine, ut Dionyſius ſcribit. Meminit horũ multis Herodotus lib. 1. & Strab. li. 11. Maßagetes, numero ſingulari dicitur. Maſſagetæ Solem pro Deo uenerantur, quibus optimũ genus mortis uidetur, ſi ſenio confecti in fruſta ſcindantur, & cum ouillis carnibus edantur promiſcuè: eos qui

 morbo

morbo moriuntur ut impios abijciunt, & dignosq́ qui à feris deuorentur, ut ait Strabo lib. 2.

Maſsica, regia Bæticæ, Tarteſijs oppoſita. Hanc Vitruuius Maximam appellat.

Maſsicus (inquit Seruius) Campaniæ mons eſt, uitibus plenus. Plin. cap. 6. de uinis generoſis lib. 14. Certant Maſsica æquè ex monte Gaurano, Puteolos, Baiasq́; proſpectantia.

Maſsilia, Galliæ Narbonenſis urbs, aliquando fama rerũ geſtarũ, abundãtia opũ uiriũq; & doctrinarũ gloria florentiſsima, quæ à Cicerone lib. 2. de officijs multis uerbis laudatur: tum etiã in oratione pro Flacco ait, Neq; uerò te Maſsilia prætereo, quæ L. Flaccum militẽ quæſtorẽ cognouiſti: cuius ego ciuitatis diſciplinã atq; grauitatem non ſolũm Græciæ, ſed haud ſcio an cunctis gentibus anteponendã iure dicam. Quæ tam procul à Græcorũ omnium regionibus, diſciplinis, linguisq́; diuiſa, cùm in ultimis terris cincta Gallorũ gentibus, Barbariæ fluctibus alluatur: ſic optimatum conſilio gubernatur, ut omnes eius inſtituta laudare faciliùs poſsint, quàm æmulari. De huius origine Iuſtinus, libro 43. multa. A Phocenſibus Aſiaticis conditã eſſe conſtat, qui rectius à Phocia illa ſua Phocenſes dicerentur, teſte Hermolao. Ammianus lib. 15. A Phocide (inquit) Aſiaticus populus, Harpagi inclementiam uitans Cyri regis præfecti, Italiam nauigio petiit: cuius pars in Lucania Veliam, alia condidit in Vienſi Maſsiliam. Quæ uerba ex libro decimo noctiũ Atticarum Gellij mutuatus eſt. De urbis huius ueteribus inſtitutis multa, lib. 2. Valerius.

Incly-

Inclytam fuiſſe clariſſimo gymnaſio in Agricolæ uitâ Tacitus teſtatur, cùm ſocerum ſcribit Agricolā ſtatim paruulum ſedem ac magiſtrā ſtudiorum Maſſiliam habuiſſe, locū Græca comitate & prouinciali parſimonia mixtum ac bene compoſitum. Lege Strabonem lib. 4.

Maſſylia (inquit Seruius) mediterranea, eſt pars Mauritaniæ, undè haud longè ſunt horti Heſperidum & mons Atlas. Et Maſſyli, eius regiōis populi. De quibus idem 4. Aeneid.

Matrona, fluuius Galliæ ortus in finibus Lingonum, & Celtas à Belgis ſeparans: cuius multa deſcribuntur apud Cæſarem.

Matuta, ab Homero pro aurora ponitur: unde, Priſciano teſte, matutinus deriuatur. Seruius, Ino in matrem Matutam uerſa eſt, quæ Græcè dicitur Leucothea. Vide INO.

Mauors (inquit Seruius) per epentheſim Mars dicitur: ut nauita, pro nauta, Induperator, pro imperator. Dictus eſt porrò Mauors, quòd magna uerteret. Auctor Cicero De natura deorum.

Mauri, populi ſunt, qui Mauritaniam Africæ regionem occidentalē uerſus Gaditanum fretum incolunt. Eos fuiſſe Indos, & Hercule duce cū innumera aliarum gentium multitudine, in hæc loca perueniſſe multi crediderūt, ut Strabo libro ultimo ſcribit. Salluſtius certè in Iugurtha, Mauros & Numidas, reliquosq; qui maritimam Africam cultiorem reddiderūt, Medos, Armenios, Perſas, & Phœnices fuiſſe indicat. Hi Romanis, bellis Punicis, maximè autem rebus contra Iugurtham

geſtis, innotuerunt. Vide Strabonem lib. ultimo.

Mauritania, Maurorum regio in Africa, eſtq; in ultimo Africæ Hiſpaniam uerſus, à qua ſeparatur Gaditano freto.

Mauſolus, fuit, ut Marcus Cicero ait, rex terræ Cariæ; ut quidam Græcarum hiſtoriarum ſcriptores dicũt, prouinciæ Græciæ præfectus, quem σατράπην Græci uocant. Is Mauſolus ubi fato perfunctus eſt, & inter lamẽta & manus uxoris funere magnifico ſepultus eſt, Artemiſia luctu atq; deſiderio mariti flagrans, oſſa cineremq; eius miſta odoribus, contuſaq; in pulueris faciẽ, aquæ indidit, ebibitq;: multaq; alia uiolenti amoris indicia feciſſe dicitur. Molita quoq; eſt ingenti impetu operis, cõſeruandæ mariti memoriæ cauſſa, ſepulcrum illud memoratiſſimum, dignatumq; memorari inter ſeptem omnium terrarum ſpectacula. Hactenus Gellius lib. 10. cap. 18. De Mauſoleo lege Plinium cap. 5. lib. penultimo, & Herodotum lib. 7.

Mazaca, ciuitas eſt Cappadociæ, teſte Pli. lib. 2. ca. 108. ſub mõte Argeo, quæ nunc Cæſarea. Inde Mazaræ populi, eidem Plin. lib. 6. cap. 7.

Mazeras, fluuius, in ora maris Hyrcani. Vide Plinium lib. 6. cap. 16.

Mazeres, Cyri regis miles apud Herodotum.

Mearus, fluuius eſt Hiſpaniæ in ora Aſturum, ut eſt apud Pomponium Melam lib. 3.

Meciſtus, fuit ex ſocijs Aiacis Telamonij, ut ſcribit Homerus lib. Iliad. 13.

Mecœnas, equeſtris ordinis Ethuriæ regibus ortus,

tus, Horatio & Propertio auctoribus. Aretini ſuum faciunt. Amicum inſuper Cæſaris Auguſti uel præcipuũ, & poëtarum ea tempeſtate amantiſſimum omnes fatentur. Delicatum præterea, non ſolùm cultu ac moribus, ſed etiam ſtylo cõmemorant: quare cum Auguſtus Malacinum uocabat, exagitabatq; frequenter ut cacozelum, teſte Tranquillo.

Mecyberna, Macedoniæ oppidum: & Mecyberneus ſinus eidem oppido adiacens. Vide Plin. lib. 4. cap. 10.

Meda, urbs eſt Theſſaliæ. Perottus.

Medea, filia Aetæ regis Colchorum, ex Hypſea coniuge, quæ Iaſonem ſecuta: à quo poſtea ob Creuſam Creontis filiam, abdicata fuit: ex quo furijs agitata, filios, quos ex Iaſone ſuſceperat, interfecit: atq; Athenas aduolans, Aegeo regi annoſo nupſit, ex quo filiũ nomine Medum ſuſcepit, à quo poſtea Media regio dicta eſt. Vide Iuſtinum lib. 42.

Medeſicaſtes, filia Priami notha, ut ſcribit Homer.

Media, regio in Aſia, contermina Aſſyriæ & Perſiæ atq; mari Hyrcano: ſic cognominata à Medo Medeæ filio, ut auctor eſt Iuſtinus.

Mediolanium, Ptolem. Britanniæ urbs: Item Mediolanium eidem Germaniæ urbs, Hodie Monaſterium, uulgò Munſter. Mediolanium aliud, Xanthonum urbs auctore eodem.

Mediolanum, Inſubrium Metropolis in Italia non procul ab Alpibus. Vide Plin. lib. 3. cap. 17.

Mediolum, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ urbs uulgò Medina cœli.

Medioxumi,dij minores antiquis dicti ſunt.Plaut.in Ciſtellaria,Ita me dij deæ ſuperi, atq; inferi & Medioxumi.Idem deos uocat Patellarios,qui Patellis & baſis ſacrificio accommodatis,pacabantur.

Medod,unus ex Centauris.Perottus.

Medon,nothus fuit Olei,ex matre Rhena, teſte Homero lib.2.Iliad.

Medua,portus, Plinio lib.3.cap.5. Indè Meduacus, Venetorum fluuius,qui nunc uulgò Brenta dicitur. Nã oſtia Padi Plin.lib.3.cap.16.deſcribens,ait,Proximum portum facit Brondulum, ſicut Edronem Meduaci duo & Foſſa Clodia. Strab.lib.5.ſcribit,Meduacum uocari & portum & fluuium.Ibidem,Supra Venetos Carnorũ & Meduacorum fuiſſe gentem tradit. Vide Plinium in initio primi uoluminis.

Medullina,uirgo Romana ab ebrio patre in tenebris uiolata:ut ſtupri auctorem agnoſceret;digito eius anulũ detraxit.ubi ex pignore patrem eſſe comperit, eundem ad aram gladio confodit. Auct. Plut.in Parallelis.

Meduſa, filia fuit Phorci, de qua uide in dictione PEGASVS.

Mega,id eſt, magnum, promontorium Mauritaniæ Cæſarienſis,inquit,Ptolemæus.

Megabyzi,ſiue Megalobyzi,dicebãtur Epheſiæ Dianæ ſacerdotes,quos Eunuchos eſſe oportebat: undè et pro imbellibus ac mollibus poni conſueuerunt, quales ſunt ſpadones. Vide Quintilianum lib.5.cap.12.

Megæra,una eſt è tribus Furijs:De qua Virg. li.12. Aeneid. Dicuntur geminæ peſtes, cognomine diræ:

Quas

Quas & Tartaream nox intempeſta Megæram
Vno eodemq; tulit partu.

Megaleſia, ludi fuerunt in honorem Magnæ matris Deûm celebrati. De qbus Liuius de bello Macedonico, Iunius Brutus ædẽ Magnæ matris Deûm in palatio dedicauit: & ludos ob eam dedicationem factos, Megaleſia appellauit.

Megara, urbs iuxta Iſthmum Corinthiacum, media inter Peloponneſum, Atticam, & Bœotiam: dicta à Megareo Apollinis filio. Huius meminit Cicero lib. 4. epiſtolarum. Patria fuit Euclidis geometræ. Fuit & Megara, Creontis regis filia, & uxor Herculis, quam furens interemit, ut ſcribit Seneca in Hercule furente.

Megaris Megaridis, regio eſt in Achaia, à qua bulbi Megarici, quos celebrat Cato, Columella lib. 10.
Iã Megaris ueniãt genitalia ſemina bulbi. Pli. li. 4. c. 7.

Meges, unus fuit ex Græcorum principibus, qui ad Troiam profecti ſunt.

Melamphillus, Plin. li. 5. ca. 31. inſulæ nomẽ in Aſia.

Melampus Melampodis, fuit, teſte Homero li. Odyſſeæ 15. filius Amythaonis ex patria Argo.
Dicitur etiam fuiſſe medicus illuſtris, & filias Prœti ſanauiſſe helleboro. Quod tetigiſſe uidetur Virg. 3. Georg. cùm de medicinis pro ſæua peſte loqueretur.

Melanæ, Plin. lib. 4. cap. 6. oppidum in Arcadia.

Melanes, uel Nigri, montes iuxta deſerta Arabiæ, Ptolem. lib. 5. cap. 17. Hodie Mons Sinai, mons S. Catharinæ: Sur deſertum Hebræis, à Mauris Tur dicitur.

Melanthia, teſte Ariſtarcho in 10 Odyßeæ Homeri, filia

filia fuit Deucalionis ex Pyrrha.

Melanthius,*nomen eſt uiri Troiani proprium,quem* Euryphilus *in bello Troiano interemit, ut ſcribit Homerus. Alius eiuſdem nominis paſtor eſt apud Theocritum. Alius item pictor fuit cura pingendi præcipuus. Auctor Quintilianus.*

Melas,*multorum fluuiorum nomen eſt. Nam unum eſſe in Mygdonia oſtendere uidetur Ouid. libro Metamorph.2. Mygdoniusq; Melas. Alium eſſe eiuſdem nominis in minori Aſia, & Smyrnam circumeuntem Solinus ſcribit. Alium nauigabilē eſſe in Cilicia, & ipſius terminum,id eſt,qui Ciliciam à Pamphylia diuidat,ſcripſit Plin.lib.5. Alium item in Thracia,ut in eodem lib. idem Plin. confirmat. Alium præterea eſſe dixit ipſe Plinius lib.2.in Bœotia,qui à Parnaſſo profluens, Mineruæ ſacer dicitur à poëtis, quia ripæ eius oliuis ſint refertæ. De quo meminit Herodotus lib. 7. Alium eſſe in Sicilia oſtendere uidetur Ouid. Faſt. lib.4. quum de fluminibus,& de locis Siciliæ, quæ peragrauerat Ceres,loquens,ait,Sacratumq; Melan paſcua læta boum.*

Meleager,*uel* Meleagrus,*fuit Oenei regis Calydoniæ filius. De quo uide Ouidium lib.8.Metamorph.*

Meleagræa,*Calydon urbs dicitur, quoniam Meleager in ea imperauit. Perottus.*

Meles Meletis,*Plinius libro 5. cap.29. fluuius prope Smyrnam.*

Meleſigenes, *nomen proprium Homeri poëtæ, qui propter cæcitatē Homerus appellat⁹ eſt,ut ſuprà dictū*

Meletius,*præſul fuit in Aegypto Arrianæ ſectæ, ut*

ſcriptum eſt in hiſtoria Tripartita.

Meliboea, urbs eſt littoralis Magneſiæ, propinqua Theſſaliæ, teſte Herod. li. 6. Fuit & patria Philoctetæ.

Melibœus, paſtoris nomen apud Theocri. & Virg.

Melicerta, filius Athamantis & Inûs, cum quo mater quum uideret Athamanta, regem Thebarum maritum furentem, in mare ſe præcipitem dedit: & poſtquã in numina ſunt commutati, Græcè Leucothea & Palæmon ſunt appellati. Latinè Portunus, et mater Matuta. Auctor Seruius.

Meligene Ptolem. lib. 2. cap. 17. Melituſa Polybio dicitur, quam nos Meliten inſulam uocamus.

Melizandrus Mileſius, Lapitharum & Centaurorum bellum ſcripſit, ut eſt auct. Aelianus de Varia hiſt.

Meliſſus, fuit rex Cretenſis antiquiſsimus, qui teſte Lactantio inſtitutionum lib. 1. primus dijs ſacrificauit, habuitq; filias Amaltheam & Meliſſam, quæ Ioue͂ puerum caprino lacte ac melle aluerunt, unde Meliſſa apes dicta fuit: & Amalthea capræ eiuſdem nomen accepit. Fuit item Meliſſus grammaticus muneri datus Mecœnati, & manumiſſus ab eo. Auctor Trãquillus. Meliſſus præterea Samius, Parmenidis auditor, philoſophus, ciuibus ſuis charus, quibus præcepta plura dedit, Rempublicam adminiſtrauit, claßiq; in bello præfuit, ut refert Apollodorus.

Melita, inſula eſt maris Siculi, haud longè à Sicilia, periculoſo tamen diſiuncta mari: de qua Plinius lib. 3. Ab hac Melitæi canes nobiles aliquando dicti Straboni lib. 6. à quibus adagium natum, Melitæus catulus, de re homi=

hominéue ad ſolam uoluptatem comparato.In qua inſu la fuit oppidum eiuſdem nominis, à quo non longè in promontorium fanum fuit Iunonis celeberrimum. De Melitenſibus ſcribit Cicero in Verrem,actio.6. *De cunt legati Melitenſes,publicè ſpoliatum templum eſſe Iunonis,nihil iſtum religioſiſsimo fano reliquiſſe:quem in locum claſſes hoſtium ſæpe acceſſerint,ubi piratæ fe rè quotannis hyemare ſolebant, quod neq; prædo uiolarit antea, neq; hoſtis attigerit, id ab uno iſto ſic ſpoliatum eſſe,ut nihil omnino ſit relictum.* Hactenus Cic. *Idem actione 7.Melitenſem roſam commendat, Puluinus,inquit,erat Melitenſi roſa fartus.*

Melo, *fluuij nomen,qui & Nilus & Geon appellatus eſt.*

Meloboſis, *nympha Oceani & Tethyos filia, teſte Heſiodo in Theogonia.*

Melocabus, *Germaniæ urbs apud Ptolemæum lib.2. cap.11.uulgò Choburgk.*

Meloëſſe, *inſula ex Syrenis una, non tam à pomorũ, quàm à pecorum abundantia dicta.Plin.lib.3.cap.10.*

Melos, *inſula inter Cycladas Põp. numeratur lib.2.*

Melpomene, *una muſarum, ut uidere licet infrà in dictione* MVSAE.

Menius, *COS.Roman. anno ab urbe condita 430. deuictis nauali prælio priſcis Latinis ac Antiatibus eorum roſtra nauium ærata in foro poſuit, appellarique forũ roſtra cœpit.* Auctor Liui.lib.8.Plin.lib.34.ca.5.

Memnon, *teſte Homero,Tithoni filius, fratris Laomedontis regis Troiani. Hic cùm ad Troiam multos*

Græ-

Græcos in bello occidiſſet, tandem à Theſſalis per inſidias interficitur. Lege Strabonem lib.15. ubi de eius ſepultura fit mentio.

Memphis, Aegypti urbs, quam Ogdous rex Aegypti, condidit ambitus ſtadiorum centum & quinquaginta, urbem omniũ Aegypti præclariſſimam opportuniori totius eius oræ loco, ubi Nilus in plures ſciſſus partes, efficit formam Deltæ: quo fit, ut tanquam in Nili clauſtro poſita aditum præbeat, prohibeatq; ad ſuperiora loca nauigantibus: & ad cohibendã aquarum inundationem uerſus Notum aggeres ingentes oppoſuit: & à partibus cæteris undiq; effoſſus eſt lacus ingens ac profundus, qui urbem efficit munitiſſimã. Vnde & poſteri reges ferè omnes relictis Thebis, eam ſibi regiam delegerunt, ut ſcribit Diodorus Siculus lib.2. Hodie Alcayrum uulgò uocant. De hac etiam Martial. Memphis Ptol. lib.4. cap.5. in finibus Arabiæ ciuitas, qui Nophet & Migdol Hebræis eſt.

Mempricus, rex Britanniæ, qui fratrẽ Malym exuit uita, ut eo mortuo regnaret. auctor Volaterr.

Mena apud Romanos fuit dea, quæ menſtruis fluoribus præeſſe putabatur. Quo etiam nomine dictus eſt piſcis quidam breuis, qui hyeme candidus, æſtate nigrior fit. Cicer. de Finib. bonorum & malorum: Qui uoluptatem contemnunt, eis licet dicere, ſe accipenſerem menæ anteponere. Hũc piſcem etiam halecem dici poſſe quidam putauerunt. Nonnulli tamen hoc nomen cum diphthongo ſcribi debere præceperunt.

Menæchmus, philoſophus Platonicus, Procõneſius, ſcripſit

ſcripſit libros tres, in libros Platonis de Rep. Menæchmus item Sicyonius hiſtoricus ſcripſit hiſtoriam Alexandri Magni. Meminit utriuſq; Suidas.

Menalcas, paſtoris nomen apud Virg. in Eclog. 3.

Menalippe, fuit Antiopes Amazonum reginæ ſoror. Hæc ab Hercule capta fuit in bello, quod contra Amazones geſſit: quam quum Antiopæ ſorori reſtitueret, accepit precium, arma reginæ & baltheum. Nam hæc quoq; ex eo bello reportare fuerat iuſſus ab Ariſteo. Illius meminit etiam Iuuenal. in Satyra 8. Syrma uel Antigones, ſeu perſonam Menalippes.

Menalippides, poëta Melius genere, ſcripſit Dithyrambicorum. plures libros, & poëmata epica, & epigrãmata, & elegos. Huius ex filia nepos Menalippides iunior, itẽ poëta, ſcripſit Lyrica et Dithyrambica. Vixit, mortuuſq; apud Perdicã regẽ Macedoniæ. Suid.

Menalippus, inquit Seruius, in bello Thebano Tydeum interfecit, qui ſic apud Statium uociferatur,

-caput ô mihi ſi quis
Apportet Menalippe tuum. *Fuit & Menalippus Troianus, qui quòd uirtute præſtaret, à Priamo filij loco fertur adamatus.*

Menander, Athenienſis comicus nouæ comœdiæ, ſtrabo fuit, mente acutus, amore in mulieres inſanus: ſcripſit fabulas LXXX. & epiſtolam unam ad Ptolemæum regem, aliaq; nonnulla ſoluta oratione. Hæc Suidas. Quintilianus autẽ de eo ſic: Menander, inquit meo iudicio diligẽter lectus, ad cuncta quæ præcepimus efficienda ſufficit. Ita omnem imaginem in uita expreſſit,

tanta in eo inueniendi copia, & eloquendi facultas, ita eſt omnibus rebus, perſonis, adfectibus accommodatus, ut omnibus eiuſdem operis auctoribus tenebras obduxerit. Hactenus Quintilianus. Menander item Laodiceus Sophiſta, ſcripſit commẽtarios in artem Hermogenis, & in præexercitamenta Minutiani. Suidas. Menãder alius Simoni Mago ſucceßit, non ſolùm eius referens impietatem, ſed longè ſuperãs, maioribus portentis efferebat, ſeſe ſeruatorem dictitans, ex Olympo ad hominum ſalutẽ dimiſſum, docensq́; nullo alio pacto angelos ab hominibus uinci, ac cogi poſſe, quã artis magicæ diſciplina & baptiſmo ab eo traditis, ex quibus immortalitas humano generi proueniat. Omnia ex libris Irenæi. Meminit item huius Iuſtinus & Euſebius lib. 3.

Menapij, populi iuxta Rhenum fluuium in Gallia: Iuliacenſes uulgò dicuntur: Hodie Cliuenſi duci parẽt.

Menaria, inſula eſt Plin. lib. 3. cap. 6. contra Mögonem, ſic dicta à piſciũ multitudine, quæ mænæ dicũtur.

Menus, uir fuit inter Samnites natus, qui mirè ſolitudinem amabat, in qua, ne quid per ocium perperam faceret, apes curabat.

Mendeſicum, Plinio, unum eſt ex Nili oſtijs.

Menœcheus, oraculo edito largitus eſt patriæ ſuum ſanguinem. auctor Cicer. in Tuſc. quæſt. circa finẽ lib. 1.

Menecrates, Syracuſanus medicus, nullã dicitur accepiſſe mercedem medendo. Curabat in primis ſacrum morbum, tantùm hac mercede contentus, ut liberati ſe ipſius eſſe ſeruos faterentur: ſe uerò Iouem appellabat. Alter Menecrates, comicus poëta fuit, ut ſcribit Suidas.

das. De ſuperiore ſcribit Aelianus de uaria hiſtoria.

Menedemus, nobilis inter Socraticos philoſophus, Phædri diſcipulus, pauperis architecti filius, deceßit annos natus LXXIIII. ut eſt auctor Diogenes Laërtius. Menedemus item, Lampſacenus Cynicus, in tam prodigioſam uenerat ſuperſtitionem, ut ſumpto habitu furiæ, prodiret, dictitans ſe exploratorem ex inferis ueniſſe, delaturum dæmonibus mortalium peccata. Pullulatus ambulabat cum tunica talari adſtricta baltheo puniceo, Arcadicum pileum geſtabat, cothurnos tragicos, uirgam in manu. Auctor Laërtius.

Menelaus, filius Atrei, frater Agamēnonis, rex Spartæ ciuitatis, & maritus Helenæ, quam rapuit ei Paris.

Menephron, uiri proprium, qui cum matre concubuit, auctore Ouidio lib. 7. Metamorph.

Menes, teſte Herodoto, primus omnium hominum in Aegypto regnauit, ſub quo tota Aegyptus præter Thebaicam plagam paluſtris fuit.

Meneſthius, fuit Arithoi & Philomeduſæ filius, ex Arna ciuitate, quem Paris in bello Troiano occidit, teſte Homero in initio lib. 6. Iliad.

Meneſtho, nomen nymphæ, à memorando dicta: undè Meneſtheus, Diomedis auriga. Alius fuit Athenarum dux, Theſei & Phædræ filius, ac frater Demophont.

Meninx, inſula eſt, teſte Plin. lib. 5. cap. 7. circa Africam clarißima, longitudine XXXV. M. paß. latitudine XXV. ab Eratoſthene Lotophagitis appellata.

Menippus, Phœnix, philoſophus Cynicus, nihil memoria dignum êdidit: porrò ipſe, libriq; eius ridendi. Cumq;

Cumq; habendi cupidiſsimus eſſet, bonis amiſsis laqueo uitam finiuit· auctor Diogenes Laërt. Menippus poëta comicus fuit, auct. Suid. Menippus item alius Stratonicenſis, in tota Aſia diſertiſsimus, præceptor Ciceronis, ut ipſe in Bruto teſtatur. Pòſt à me, inquit, Aſia tota peragrata eſt, cum ſummis quidem oratoribus, quibus cùm exercebar ipſe lubentibus: quorum erat princeps Menippus Stratonicenſis, meo iudicio tota Aſia illis tẽporibus diſertiſsimus: et ſi nihil habere moleſtiarũ, nec ineptiarum, Atticorum eſt. hic orator in illis numerari rectè poteſt. Hactenus Cic· in Bruto. Alium præterea eius nominis Macrob. adducit Menippum, quem Philoſophum & ſeruũ fuiſſe tradit: ſcripſiſſeq; libros, quos in ſatyris, Marcus Varro imitatur, quas Menippeas nominauit: alij uerò Cynicas. Vide Macrob.

Menius, Lycaonis filius, qui cùm patre in lupum uerſo, & domo conflagrante Iouem deteſtaretur, ab eodẽ fulmine percuſſus eſt.

Menlaria, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ urbs: uulgò Marcia.

Menœtius, teſte Home. Actoris fuit filius, & Patrocli pater, à quo Menœtiades dictus eſt. Ouid. 1. Heroid. epiſtola: Siue Menœtiadem falſis cecidiſſe ſub armis.

Menoles, dictus eſt Dionyſius, quod Latinè totum furentem ſignificat. Cui Bacchæ Orgia celebrabant, et crudas carnes comedentes ſacro furore initiabantur, Euan Euan conclamantes. Quæ uox adſpirata, ſecundũ exquiſitam Hebræorum linguam, fœminei ſexus ſerpẽtem ſignificat. Scribitur & cum æ diphthongo.

Menophilus,Eunuchus fuit,cui Mithridates à Pompeio uictus,filiam ſeruandam dedit in arce quadã,quam cùm Manlius Priſcus obſediſſet, defenſoresq; deditionem parantes Menophilus ſentiret, gladium in uiſcera ſua compegit, ueritus ne captiua puella raperetur & uiolaretur. Auctor Ammianus Marcellinus lib.16.

Menoſgada,Germaniæ urbs apud Ptolem. hodie Egra,Eger.

Mentercoſa.Hiſpaniæ urbs Ptolem.

Mentiſa,Hiſpaniæ urbs Ptole.alio nomine Menteſa.

Mentor,fuit in uaſis cælandis mirus artifex: de quo Plin. lib.12.Mentori,inquit,quotidie teſtimonium perhibet Capitolinus Iupiter,& Diana Epheſia, quibus fuêre conſecrata eius artis uaſa:Quare ait Iuuenal.Satyra 8.Raræ ſine Mentore menſæ.

Menus,Bocatio,Germaniæ fluuius eſt, in quo ſylurum aiunt piſcem equos innantes deorſum trahere.

Menuthias,inſula Auſtralis Ptolemæo lib.3. cap. 9. ad Aethiopiã hodie Medagaſcar,ſiue inſulam S.Georgij nominant,licet accolæ ſint Machometiſtæ.

Meonia,regio eſt Aſiæ minoris, quæ poſtea à Lydo fratre Tyrrheni cognominata fuit,ut antè ſcripſimus. Et à Meonia Meonis patronymicum fœmininum deducitur.

Mercurij quinque fuerunt, auctore Cicerone lib.3. De natura Deorum: Mercurius,inquit, unus Cœlo patre, Die matre natus, cuius obſcœnius excitata natura traditur,quòd aſpectu Proſerpinæ commotus ſit. Alter Valentis & Phoronidis filius,is qui ſub terris habetur,

idem

idem Trophonius. Tertius Ioue tertio natus ex Maia, ex quo & Penelopa, Pana natum ferunt. Quartus Nilo patre, quem Aegyptij nephas habent nominare. Quintus, quem colunt Pheneatæ, qui & Argum dicitur interemiſſe, ob eamq; cauſam Aegypto præfuiſſe, atq; Aegyptijs leges & literas tradidiſſe. Hactenus Cicero.

Meriones, fuit teſte Home. lib. Iliad. 2. auriga Idomenei, & cum eo dux nauium, quæ uenerant ad Troiam, ipſi Marti, ut ait, ipſius Martis arbitrio comparandus.

Mero, dictus eſt Nero, quòd impēdio uinoſior eſſet.

Meroë, præclara inſula, & earū, quas Nilus ambit, propè maxima. Nomen habet à Meroë Cambyſis ſorore: uel, ut Diodorus ait, matre ibi mortua cū ad Aethiopas ingreſſa eſſet, auctore Strabone. In ea eiuſdem nominis grandis ciuitas eſt, cuius meminit Herod. De illa Lucan. lib. 10. Ambitur nigris Meroë fœcunda colonis, Læta comis hebeni, &c. Illa regio eſt & metropolis Aethiopum. De qua multa Diodôrus lib. 1. & Strab. li. 17. ubi de Aethiopibus à Romanis uictis mentio eſt.

Merope Pleias, uxor Siſyphi: de qua uide PLEIADES. Eſt item inſulæ nomen Plin. lib. 5. cap. 31.

Meros, mons Indiæ: ſub cuius radicibus Niſa ciuitas eſt conſtituta.

Meſa, fluuius notus, per Leodium fluens, & per Brabantiam ac Geldriam: uulgò tamen Moſa dicitur, & cōiungit ſe cum Rheno. Eſt & Meſa, pars in domo apum, Vitruuius Latinè dici Medianam, auctor eſt.

Meſapia, Apulia, à Meſapo rege dicta. Strab. lib. 9.

Meſapus, Neptuni filius (inquit Seruius) per mare

ad Italiam uenit. Vndè Neptuni dictus eſt filius, quē inuulnerabilem ideò dicit, quia nuſquam perijt, nec in bello. Ignem autē ei nocere non poſſe propter Neptunum dicit, quia aquarum deus eſt. Ab hoc Ennius dicit ſe originem ducere. Seruius.

Meſia, prouincia quæ Pannoniæ iungitur, ad Pontum uſq; cum Danubio decurrēs. Suetonius de Tyberio, Armeniam à Parthis occupari, Meſiam à Dacis Sarmatiſq;, Gallias à Germanis uaſtari neglexit. Meſia item Pomponio lib. 3. palus eſt.

Meſomedes, pen. prod. poëta Adriano principi chariſsimus, ſcripſit in laudem Antinoi liberti ſui. Suidas.

Meſon, aſtrologus ex his unus, qui Athenienſibus adſcriptus fuit, nauigaturis in expeditionem Siciliæ, onus detrectare cupiens tempeſtatē futuram prædixit: Cumq; propterea minimè proficeret, ſimulauit inſaniam, atque hoc modo miſsionem impetrauit: feliciuſq; hoc illi contigit, quàm Vlyſsi, cuius ficta inſania à Palamede detecta & accuſata fuit. Aelian. de uaria hiſto.

Meſopotamia, Aſiæ regio, inter Tigrim & Euphratem. Vndè nomen ſortita, ut eſt notum cùm ex alijs, tum ex Philoſt. lib. 1. de uita Apollonij. Tacitus lib. 5. ubi de Ornoſpade Partho: Mox, inquit, repetita amicitia regis, multo apud eum honore, præfectus campis, qui Euphrate & Tigri inclytis amnibus circumflui Meſopotamiæ nomen acceperunt.

Meſſala, dictus eſt Valerius Coruinus, quia Meſſanam in Sicilia uicit, & urbis captæ in ſe translato nomine, Meſſana primò appellatus eſt, paulatimq; uulgo

permu-

permutante literas, Meſſala dictus eſt. Vnde & Meſſalarũ familia Romæ florentißima, ex qua Meſſala Coruinus orator nobilis ortum habuit.

Meſſalina, Claudij Tiberij imperatoris quinti uxor, indomitæ libidinis fœmina, ut ſcribit Sextus Aurelius. Meminit huius & Iuuenalis Satyra 6.

Meſſana, ciuitas eſt Siciliæ, propinqua Peloro monti, ut ſcribit Plinius lib. 3. Clarißima autem eſt ex Punicis & Atticis bellis. Fuit hæc ciuitas cauſſa primi belli Punici, ut ſcribit Florus lib. 2.

Meſſapia, Vide CALABRIA.

Meſſena, Siciliæ urbs, Ptol. li. 3. ca. 4. uulgò Meſina.

Meſſene, Plinio li. 4. ca. 5. oppidum in Achaia.

Meſtheles, Homero unus ex his ducibu, squi in Troianorum auxilium uenerunt.

Meſſuuium, Ptolemæo lib. ſecundo, capite undecimo, Germaniæ urbs: uulgò Maydburg, in Saxonia.

Metapontum, Italiæ oppidum in ſinu Tarentino à Pylijs, qui Neſtore duce è Troia nauigauerunt, conditum: adeò terræ prouentu & agricolatione felix, ut ea gratia aurcam æſtatem Apollini Delphico aliquando donum obtulerit. Pomp. lib. 2. Ptol. Metapontium dicitur.

Metaurus & Metaurum, Vmbriæ fluuius in Flaminiam decurrens. Plin. lib. 3. cap. 14. Nunc in ora flumen Aeſis, Senogallia, Metaurus fluuius, colonia Fanum fortunæ, Piſaurum cum amne.

Metelli, plebei fuêre, ut ait Liuius lib. 19. uerùm clari uictorijs & magiſtratibus, Cæcilijq; omnes appellati. Quorum primus Cæc. Metellus cæcus & pontifex maximus:

ximus: quam orbitatem contraxit, dum ſacra ex incendio ædis Veſtæ rapuit. Priùs enim primo bello Punico, aduerſus Pœnos ſpecioſiſsimum egit triumphum, XIII. ducibus hoſtium, & CXX. elephantis in eo ductis. C. Metellus à domita Macedonia Macedonicus uocatus, prætor Pſeudophilippum & Achæos, quos bis prælio fudit triumphandos Mumio tradidit. Inuiſus plebi ob nimiam ſeueritatem, et ideò conſul ægrè factus. De hoc Liuius libro 59. Memorantur alij plures Metelli, ut Balearicus, Vittatus, quem Plinius Diadematum uocat.

Metellus præterea Numidicus dictus, quòd de Numidiæ rege Iugurtha triumphauit. Cuius meminit Cicero, & item Aulus Gellius cap. 6. libri primi, & libro ſexto capite 11. Metellus Creticus, à deuicta Creta dictus, cuius meminit Plutarchus in Pomponio. Metellus Dalmaticus à deuictis Dalmatis. Auctor Pædianus act. 3. contra Verrem.

Methone, urbs Peloponneſi Ptol. lib. 3. ca. 16 Hodie Modona; uia peregrinātium Hieroſolymam à Venetijs.

Methymna, urbs in Lesbo inſula, optimū habēs uinū.

Metiochus, fuit, teſte Herod. lib. 6. Miltiadis Athenienſis ducis filius, qui cùm à Phœnicibus caperetur, & Dario Perſarum regi, contra quem pater bellum gerebat, præſentaretur, in nullo prorſus læſus fuit, ſed eum donauit Darius pulcherrimo palatio, multis poſſeſsionibus & diuitijs, atq; uxorem Perſicam dedit, ex qua liberos ſuſcepit. Vide Herodotum. lib. 6.

Metis, teſte Heſiodo in Theogonia, nympha quædam una fuit ex filijs Oceani & Tethyos

Metiſ-

Metiſcus, Turni auriga. De quo Virg. lib. 12. Aen.
Aurigam Turni media inter lora Metiſcum,
Excutit, &c.

Metius Carus, delator inſignis fuit, de quo Plinius prima epiſtola ad Vocanium, & lib. 6. ad Hiſpanum.

Metius Geminus, dux Tuſculanorũ, ſuperatus à Romanis bello Latino. Metius item Curtius, Sabinorũ dux contra Romulum, ob raptas Sabinas acriter pugnauit. Metius Suffetius, dux Albanorum, quòd contra fœdus ſocietatis bello Fidenatium, animum ancipitem & inſidiũ geſſerat, iuſſus eſt in concione à Tullo Hoſtilio quadrigis diſcerpi. Liuius lib. 1.

Metra, Eriſichthonis cuiuſdam Theſſali filia, meretrix liberali forma, ad quam qui commeabant adoleſcẽtes, corporis copiam non adſequebantur, niſi equos, boues ampliſsimaq; deferrent munera: quia nondum id tẽporis repertus fuerat gemmarum uſus. Porrò Theſſali per iocum dicebant Metram Eriſichthonis uerti in ea omnia, quæ illi ab amatoribus donabantur, unde fluxit prouerbium, Mutabilior Metra Eriſichthonis.

Metrodôrus, Lãpſacenus, Epicuri diſcipulus, fidiſsimusq; amicus, Strabone Diogeneq; teſtibus. Metrodôrus item Athenienſis, Carneadis auditor, ut Cicero de Orat. teſtatur, pictor & philoſophus fuit. Cic. de Oratore lib. 1. Erat, inquit, etiam Metrodôrus, qui cum illis unà illum ipſum Carneadem diligentiùs audierat. Paulò poſt: Vrgebat auditor Panætij illius tui, Mneſarchꝰ, & Peripatetici, Critolaus & Diodor. Hæc Cic. Metrodôrus prætereà Scepſius, qui è philoſophica uita in ci-

uilẽ mutatus eſt, magna ex parte ſuis ſcriptis oratoriẽ loquitur: & nouo quodam dicendi genere uſus eſt, quo multos deterruit. Propter nominis famam, quãquã pau per erat, clarum tamen coniugium apud Carthaginien ſes adſecutus eſt, atq; uti Carthaginienſis uiuebat. Quũ q; amicitiam Mithridatis regis ſibi conciliaſſet, ad illũ cum uxore diſceßit, & honore maximo adfectus eſt. Hæc Strabo li. 13. Huius etiam meminit Cicero, memo riamq; commendat Tuſcul. quæſt. lib. 1. Non quæro, in quit, quanta memoria Simonides fuiſſe dicatur, quanta Theodectes, quanta is qui à Pyrrho ad ſenatum miſſus eſt legatus Cyneas, quanta nuper Carneades, quanta qui modò fuit Scepſius Metrodôrus, quanta noſter Hortenſius. Hactenus Cicero.

Meuania, urbs Vmbriæ inclyta. Plin. li. 35. ca, 14. in Italia quoq; Lateritius murus Aretij & Meuaniæ eſt.

Meuius & Bauius, mali poetæ, Virgilij æmuli, ut in dicat ipſe in Bucolicis.

Mezentius, pater Lauſi, ſummus deorum contemp tor, apud Virg. li. 7. Aeneid. Fuit impius in homines ſi ne deorum reſpectu, inquit Macrobius.

Micipſa, rex Numidarum, filius Maſiniſſæ regis, de quo Salluſt. in Iugurth. fuit enim Iugurthæ patruus.

Midas, Gordij bubulci filius, & rex Phrygum, qui cunctorum penè regum opes pecuniæ abundantia ante ceßit. De quo Herodotus & Iuſtinus lib. 11. multa ſcri pſerunt. Quin & Ouidius lib. Metam. 11. illius fabulã eſt elegantißimè perſequutus. Nam cùm inter Apolli nem & Marſyam decertantes iudex conſtitutus eſſet,

& ipſe pro Marſya ſententiam ferret, auriculis aſininis à Phœbo donatus eſt, quod etiam tetigit in prima ſua ſatyra Perſius.

Mieza, oppidum Macedoniæ, quod olim Strymonium uocabant à Mieza Beretis Macedonis filia cognominatum. Plin. lib. 31. cap. 2. Nam Miezæ in Macedonia, etiam pendentes in ipſis cameris: at in Corintho cùm decidêre, &c.

Miletus, urbs Ioniæ clariſsima in Aſia, in qua uellera optima erant, & proinde Mileſia uellera dicta: id eſt precioſa. Serui. Pomp. Mela lib. 1. Miletus (inquit) urbs quondam Ioniæ totius belli, paciſq; artibus princeps, patria Thaletis Aſtrologi & Timothei muſici, & Anaximandri phyſici, aliorumq; ciuium inclytis ingenijs meritò inclyta. Hæc Pomponius. De Mileto & Mileſijs etiam Cicero meminit act. 3. in Verrem. Alia fuit eiuſdem nominis urbs in Creta, teſte Homero lib. ſecundo Iliad.

Milo Crotoniata, Plin. athleta nobilis: quem quum ueſtigio conſtitiſſet, nemo ueſtigio educebat, malum tenenti nemo digitis extorquebat. Is in Olympia, ait Valerius, bouem in humerum ſuſtulit: tandem ſuis uiribus nimium fidens, quum in ſylua uidiſſet ingentem arborem caudice diſciſſam, immiſsis manibus penitus diſcindere cupiens, recluſiſq; fiſſuris deficiente conatu ſe feris lacerandum præbuit. T. Annius Milo è Lanuuino municipio familia Papia, adoptatus à Tito Annio auo materno, cliens Ciceronis in cauſa cædis Clodianæ, ut eſt auctor Pædianus. Hic cùm ob eam cauſam exularet

ret Maſſiliæ, uidiſſetq; Ciceronis orationem pro ſe ſcriptam, longè meliorem ea, quæ habita fuerat, dixiſſe fertur, Si ſic oraſſet Cicerono ego Maſſiliæ umbilicos legerem. Auctor eſt Dion. in Romanorum hiſtoria.

Miltiades, Athenienſium dux, Perſas ad Marathonem uicit.

Milias, Herod. locus in Aſia, cuius populi iam tunc appellabantur Solymi. His poſtquam imperauit Sarpedon, Termilæ ſunt appellati, tantiſper dum Lycus Pandionis filius, à fratre Aegeo Athenis pulſus ad Sarpedonem in Termilas abijſſet, factumq; eſſet, ut temporis progreſſu ad Lyci nomen Lycij uocarentur.

Mimallis, Plin. lib. 4. cap 12. à Callimacha inſula dicitur: quæ ab alijs Melos, à nonnullis Zephyria.

Mimallonides, cognomen fuit bacchantiũ mulierũ deductum à monte minoris Aſiæ, qui Mimas uocatur.

Mimas, mons eſt in minori Aſia, ut oſtendit Homer. in hymnis: in quo cùm Bacchus mirũ in modum à mulieribus celebrareẽ, dictæ ſunt Bacchãtes Mimallonides.

Mincius, fluuius Italiæ, qui ex Benaco Venetiæ, lacu ortus, urbem Mantuam circuit, deinde fluit in Padum. A quo Minciades Virg. dictus. Iuuenalis:
Illos Minciadæ celebrat dulcedo Maronis.

Minei, populi ſunt in regione Arabiæ, mari rubro adiacẽtes, qui primi commerciũ thuris fecêre: nec præter ho s Arabes, alij thuris arborẽ uident. Vndè ab ipſis thus ipſum Minæum dictum eſt Plin. lib. 6. cap. 28.

Mineruæ, inquit Cicero De nat. Deor. libro 3. ſic dicta, quia minuit, uel quia minatur. Quinque autem Mineruæ

neruæ fuerunt. Prima, quam Apollinis matrem ſuprà diximus. Secunda orta Nilo, quam Aegytij Salete colunt. Tertia, quam à Ioue generatam ſuprà diximus. Quarta, Ioue nata, & Coriphe Oceani filia, quam Arcades Coriam nominant, & quadrigarum inuentricẽ ferunt. Quinta, Pallantis, quæ patrem dicitur interemiſſe, uirginitatem ſuam uiolare conantem, cui pinnarum talaria adfingunt. Hactenus Cicero.

Mineruæ, promontorium Campaniæ, Ptol. li. 3. c. 1.

Minilius, mons Theſſaliæ, qui poſtea Orchomenus dictus eſt.

Minôa, urbs eſt in Amorgo inſula Cycladum. Eſt & altera in Sicilia. Item Megarenſiũ emporium fuit, duo deuiginti ſtadijs diſtans ab urbe, quod & Nyſea appellatur. Vide Strabonem lib. 9.

Minos, fuit filius Iouis ex Europa, ut poetæ ferè omnes aſſerunt. Alij uerò nonnulli affirmant, non Iouis ſed Xanthi regis Cretenſium ex Europa filium fuiſſe, cui in regno ſucceßit. Herodotus uerò lib. 1. de illo loquens, dixit cum fratre Sarpedone de regno Cretæ diſſenſiſſe, ſed illo fugato regnũ obtinuiſſe: Idem primus Cretẽſibus leges dedit, ut ſcribit Ariſtoteles Polit. li. 1.

Minotaurus, dictio eſt compoſita ex Minoë & tauro, quaſi Minois taurus. Nam ut ſcribit Homerus lib. 8. Odyßeæ. Cùm Minos bello contra Athenienſes & Megarenſes, qui Androgeum filium interemerant, detineretur, Paſiphaë, eius uxor à Venere, quæ in Solis ſobolem irata erat, ad infauſtum amorem formoſi tauri compellitur, cum quo arte Dædali concubuit, ac grauida

facta,

facta, Minotaurum genuit. Vide Seruium apud Virgilium lib. Aeneid. 6.

Minthe, mons, ut ſcribit Strabo lib. 8. dictus à Plutonis pellice, quam Proſerpina in herbam mentham mutauit. Huic Pluto donum amoris petenti, uirile membrũ tradidit, quod à ſe Mentulam nominauit. Sed, ut Plinius inquit, menthæ nomen ſuauitas odoris dedit: Græci Mintham nominauerunt.

Minturnæ, Campaniæ oppidum, iuxta quod eſt palus, ubi Marius latuit. Proinde dictæ ſunt paluſtres Horatio ad Torquatum.

Vina bibes iterum Tauro diffuſa, paluſtreis
Inter Minturnas Sinueſſanumq; Petrinum. Minturnæ, hodie Traiectum, caſtellum Ptolemæo lib. 3. cap. 1.

Minura, Veſtalis fuit, quæ propter corporis elegantem cultum in ſuſpicionem uenit libidinis, unde & uiua defoſſa eſt. Liuius lib. 8.

Minyæ, fuerunt Theſſaliæ populi, qui teſte Orpheo in Argonautica. Iaſonem ad Colchos proficiſcentem ſecuti ſunt. Vnde ait Ouid. in initio lib. 7. Metamor.
Iamq; fretũ Minyæ Pagaſæa puppe ſecabant. Lucanus item Theſſaliã deſcribens: Minyæ gens cognita remis.

Minyeius, fluuius eſt è Theſſalia ueniens, qui teſte Homero lib. 11. Iliados, oppido Arene uicinus oſtia maris facit.

Mithra, cum h, à Perſis dicitur Sol. Strabo libro 15. Perſæ cœlum Iouem putant, colunt Solem, quem Mithram uocant. Statius lib. 1. Thebaid.
Indignata ſequi torquentem cornua Mithram. Vbi Luctatius

ſtatius ait, Sol apud Achæmenios Titan, apud Aſſyrios Oſyris, apud Perſas ubi intrò colitur, Mithra uocatur. Ponitur aliquando pro primario ſacerdote. Apuleius libro ultimo, Ipſumq; mithram, illum ſuum ſacerdotem præcipuum ſacrorum miniſtrum decernit.

Mithridates, rex Ponti, ut eſt auctor Trogus li.37. ob auxilium aduerſus Ariſtonicum Romanis latum, Syria maiore donatus fuit, morteq; repentina interceptus filium reliquit item Mithridatem, cuius ea poſtea magnitudo animi fuit, ut omnium Barbarorum ante ſe res geſtas ſuperarit. Bellũ cum Romanis annis XLVI. uaria uictoria geßit, Aſiam occupauit, Q. Oppiũ proconſulem, & Aquilium legatum in uincula coniecit, iuſſuq; eius quicquid ciuium Romanorum in Aſia fuit, trucidatum eſt. Vide Iuſtinum & Valerium.

Mitylene, oppidum eſt in inſula Lesbo, ut docet Mela lib. 2. Inde fuerunt oriundi Alcæus & Sappho uates lyrici, ac Pittacus unus è ſeptem ſapientibus. Horatius lib. 1. Carminum.

Laudabunt alij claram Rhodon, aut Mitylenem.

Mnas, pirata fuit, qui temporibus Pompeij oram Italiæ prædatoria claſſe infeſtabat, ut eſt auct. Plutarchus in Antonio.

Mnemoſyne, mater nouem Muſarum, & interpretatur, memoria. Huius meminit Catullus.

Mneſarchus, inter principes philoſophorum Ciceroni numeratur Acad. quæſt. lib. 4.

Mneſter, Agrippinæ, quæ Neronis iuſſu interfecta eſt, libertus. Is, Agrippina à ſatellitibus Neronis interempta,

empta, ferro ſe transfixit: incertum charitatē ne in pa tronam, an metu exitij. Auct. Cornel. Tacitus *lib.* 14.

Mneſtheus, nomen proprium uiri Troiani. De quo Virgilius: *Mneſtheumq́; uocat, &c. Is ab* Aſſaraco *rege originem traxit, ut idem* Virgil. *auct. eſt in* 12.

Et *genus* Aſſaraci *Mneſtheus. Nonnunquã uerò cauſſa metri additur e poſt* M, *Meneſtheus* Virg. 10. Aeneid.

Nec Lycio genitore minor, nec fratre Meneſtheo. *Nec aliter poteſt ſtare uerſus, ut annotauit* Seruius.

Mœmagus, Ptolemæo Galliæ *urbs*.

Mœnis, Germaniæ *fluuius in* Rhenũ *influens, ut auctor eſt* Pomp. *lib.* 3. *Huius fluuij meminit &* Tacitus.

Mœris, ueneficus deſcribitur Virgilio *in* Bucolicis.

Mœſia, Europæ *prouincia, quæ* Pannoniæ *iungitur, ad* Pontum *uſq; cum* Danubio *decurrens.* Suetonius *de* Tyberio, *Armeniã à Parthis occupari,* Mœſiam *à* Dacis Sarmatiſq́;, *Gallias à Germanis uaſtari neglexit.*

Moguntia, oppidum Tranſalpinæ Galliæ. *Vulgò* Maintz.

Molorchus, paſtor iuxta Nemæam *ſyluam habitãs, qui uenientem* Herculem *ad occidendum* Nemeæũ *leonem hoſpitio accepit, ut ſcribit* Seruius *in* 3. Georg.

Moloßia, regio eſt Europæ, *quæ poſtea dicta eſt* Epirus. *At in* Moloßia, *bonos canes naſci, cùm à multis refertur, tum ab* Horatio *in* Epodis.

Molus, Homero *uir fuit* Cretenſis, & Merionis *aurigæ* Idomenei *pater.*

Monacris, mons Arcadiæ, *ut notat* Tortelius.

Monacœda, Ptolem. *lib.* 2. *cap.* 2. *inſula iuxta Orientalem*

talem plagam Hyberniæ: alio nomine Monarina dicta.

Monna, inſula Angliæ, ſeu Britanniæ, quæ (teſte Cornelio Tacito) incolis eſt ualida, & receptaculum perfugarum. Eſt & eiús nominis inſula in Rheno fluuio, Friſiæ proxima.

Monodus, penult. correp. Pruſiæ filius, qui dentium loco os unum continuū habuit. ὀδὼς enim dens, unde Monodos, quaſi unicus dens, quemadmodum Pyrrhū Epirotarum regem fuiſſe Plinius refert.

Monœci, portus, Maßilienſium urbs Ptolemæo.

Monœcus, portus eſt in Liguria & arx: μόνοικος (ait Seruius) dictus eſt, uel quòd Hercules pulſis omnibus, illic ſolus habitauit, uel quòd in eius templo nunquam aliquis deorum ſimul colitur: ſicut in Iouis, Minerua & Iuno: in Veneris, Cupido.

Monychus, nomen eſt Centauri proprium, ut Latini poëtæ teſtantur.

Monyma, penult. correp. Mithridatis uxor, quæ in deſperatione rerum profligatarum detractum è capite diadema, illud cóllo circumligaſſe traditur, ſeſeq; ſuſpendiſſe. Et quum corporis pondore laqueus ille diruptus eſſet, dixiſſe, Execrandum diadema, neq; in tam triſti miniſterio mihi profuiſti: moxq; quum ſuper illud humi abiectum inſputaſſet, eunucho regio iugulandā ſeſe obtuliſſe.

Monymus, fuit Corinthij cuiuſdā trapezitæ ſeruus, qui cùm philoſophiæ amore teneretur, cuperetq; maximè operam dare Diogeni: neq; tamen hoc ipſum à domino poſſet impetrare, ſimulata inſania monetam cœpit

ſpargere, eoq́; modo dimiſſus, ad philoſophiam ſe conuertit, Diogenemq́; ſecutus eſt. Auctor Laërtius,

Mopſopia, Attica regio, à Mopſo rege ſic dicta, ut auctor eſt Strabo libro nono.

Mopſus, Theſſalus fuit Ampyci & Chloridis filius. Alius item ex Apolline, & Manto Tireſiæ filia natus, uates et argonauta, qui & Mopſorum oppidum in Theſſalia ædificauit.

Morini, populus Galliæ Belgicæ ad Oceanum, ut ſcribit Pomponius lib. 3. Virg. 8. Aeneid.

Morpheus, filius aut miniſter Somni dei: ſic dictus, quòd dormientibus indicat uarias formas & uiſiones.

Moſchus, grammaticus & poëta Syracuſanus, Ariſtarchi familiaris: hic ſecundus à Theocrito ſcripſit carmen Bucolicon. Suidas.

Moßinœci, populi Aſiæ uerſus Septentrionem, qui ut Pomponius lib. 1. refert, turres ligneas ſubeunt, notis corpus omne perſignant, propatulo ueſcuntur, promiſcuè concumbunt, & palam reges ſuffragio deligunt, uinculisq́; & arctißima cuſtodia tenent.

Mulciber, Vulcanus, deus ignis: ſic dictus quòd ferrum molliat. Cic. 2. Tuſc. quæſt. Iouisq́; numen Mulcibri adſciuit manus.

Mulucha, fluuius Mauritaniæ. De quo Strabo libro 19. Poſt Mauritaniam (inquit) eſt Maſſyliorum regio, à Molachath flumine (ita Mulucham nominat) initium ſumens, &c. Vbi indicat trans flumen in ortum Maſſylios eſſe, ſicut Plinius. Intelligendum ergo Mulucham regnorum terminum fuiſſe, Bocchi quidem orientalem,

Iugurthæ uerò occiduum, diuerſo reſpectu: quemadmodum aliquando Rhenus Romani imperij ab ortu & ſeptentrione terminus fuit: rurſum uerò Germanorum ab occaſu & meridie limes: ut quod mihi in ortum proſpicienti dextrum eſt, id tibi in occaſum uerſo ſiniſtrum ſit. Sic Rubiconem ueteris Italiæ olim, & Togatæ Galliæ terminum fuiſſe intelligimus. Vndè in Iugurthino Sall. Haud longè (inquit) à flumine Mulucha, quod Iugurthæ Bocchiq; regnum diſiūgebat. Et alibi apud eundem, Bocchus, inquit, Ego flumen Mulucham, quod inter me & Micypſam fuit, non egrediar, neque id Iugurtham intrare ſinam. Hactenus Salluſtius. Patet uerò ex Plinio, Cæſarienſis partem citra Mulucham fuiſſe Boccho ſubditam. Vide eundem lib. 5. cap. 2.

Munda, urbs eſt Hiſpaniæ, ubi Cæſar pugnauit contra filios Pompeij. Auctor Plinius lib. 3. cap. 1.

Munychia, feſta erant Palladis, à Munychio Athenarum portu: uel à Munychio rege quodam eorum auct.

Munychiates, Ptol. li. 5. ca. 17. Petrææ Arabiæ urbs, hodie Medina Talnabi: ubi eſt Mahumeti ſepulcrum.

Muroela, Ptolem. lib. 2. cap. 15. Pannoniæ ſuperioris urbs: uulgò Moreck.

Murgis Plinio lib. 3. cap. 1. Bæticæ ſinus, à quo Murgitana regio.

Murranus, priſcus Latinorum rex, à quo poſtea Latini omnes reges Murrani ſunt dicti. Auctor Seruius. Scimus enim (inquit) ſolere plerunq; fieri, ut primi regis, reliqui nomen poßideant, ut apud Romanos Auguſti uocantur, apud Albanos Syluij, apud Perſas

Arſacidæ;apud Aegyptios Ptolemæi,apud Athenienſes Cecropidæ. Hæc Seruius.

Murtius, Auentinus mons,quòd è lapidibus & ueluti muro conſtaret. A quo Murtia dea Venus,quam priſci Myrteam nuncuparunt,à Myrto arbuſcula, quæ Veneri dicata eſt. De qua Plinius lib.15. cap. 29. Ara fuit Romæ uetus Veneri Myrteæ,quam nunc Murtiam uocant. Huic erat ſacellum ſub Auentino monte, qui antè Murcus uocabatur.

Muſæ,filiæ Iouis & Mnemoſynes,id eſt,memoriæ, quæ poëtis,& muſicæ præſunt,cæteriſq; bonis artibus, teſte Heſiodo in Theogonia ſunt nouem,Clio,Euterpe, Thalia,Melpõene,Terpſichore, Erato, Polymnia, Calliope, Vrania. Dicuntur autem habitare in Helicone monte,& proinde à poëtis,& præcipuè Heſiodo Heliconides, ſeu Heliconiades appellatæ. Cicero tamen lib. 3. De natura deorum de Muſis ſic ſcribit: Iam Muſæ primæ quatuor natæ Ioue altero,Thelxiope, Aœde, Arche, Melete. Secundæ Ioue tertio et Mnemoſyne procreatæ nouem. Tertiæ Ioue tertio, Pierio natæ & Antiopa, quas Pieridas & Pierias ſolent poëtæ appellare iiſdem nominibus,eodem numero,quo proximæ ſuperiores. Hactenus Cicero.

Muſæus, Eumolpi filius, Athenienſis, primus teſte Diogene,deorum genealogiam uerſibus tradidiſſe fertur,ſphæramq; inueniſſe,ſcripſit amores Erûs & Leandri hexametris qui extant. Deceſsit Falerijs,ut indicat Epigramma.

Eumolpi exanimem Muſæum terra Falerum

Conti-

Continet hoc tumulo, pignora chara patris. Muſæos tres Suidas commemorat: Vnum Eleuſinium, Antipheni filium, uerſificatorem, diſcipulum Orphei, qui ſcripſit ὑποθήκας, id eſt, uitæ præcepta, ad Eumolphū filiū uerſuum ferè IIII. millibus. Alterum Thebanum, Thamyræ filium, ante Troianum bellum, qui poëta Melicus fuit: ſcripſitq; hymnos & cantica. Tertium Epheſium item uerſificatorem, qui tempore fuit Eumenis, & Attali Pergami regum, ſcripſitq; res Pergamenſes, præterea de Perſide lib. 10. Suidas.

Mutina, urbs Italiæ in Flaminia, Romanorum quondam colonia, ut eſt auctor Pomponius Mela lib. 2. Inde Mutinenſis color dictus eſt à Mutinenſibus lanis ex quibus natiuo colore panni fiunt. Varro, Nam & ludere (inquit) alacrem uidimus Mutinenſi tunica.

Mutius, nobilis Romanus priſcis temporibus, qui Porſenna rege Romã obſidente, ſolus in caſtra profectus eſt, ut Porſennam occideret. Sed cùm regem non cognoſceret, & alium pro rege necaſſet, comprehẽſus, & coniuratos prodere iuſſus, manum ſuam diu in igne tenuit, ut oſtenderet ſe nulla pœna uinci poſſe: Rex autem admiratus eius fortitudinem, eum liberum dimiſit. Tunc Mutius pro gratia regi dixit, ut ſibi caueret, quia trecenti Romani coniuraſſent ſe ſic facturos. Quapropter rex pacificatus eſt cum Romanis. Fuerunt præterea alij Mutij, quorum hiſtoriam multis proſequitur Raphaël Volaterranus. lib. 17.

Myagrus, deus muſcarū: Aliter uocatur Myodes & Achor, ut ſcribit Plutarch. Plin. li. 10. cap. 28. Inuocant

& Aegyptij ibes ſuas contra ſerpentium aduẽtum: & Elei Myagron deum muſcarum multitudine peſtilentiam afferente: quæ protinus intereũt, qua litatũ eſt illi

Mycale, nomen ueneficæ mulieris apud Ouidiũ(dic. libro duodecimo Metamor. Eſt præterea, ut notat Herodotus, promontorium in continenti ſitum.

Mycenæ Mycenarum, urbs à Perſeo condita prope Argos, quæ quãdoq; habuit imperiũ Achaiæ. Dicitur etiã hæc Mycena Mycenæ, ut ait Serui. apud Vir. Aenei.

Mycerinus, Cheopis Aegyptiorum regis fuit filius, qui poſtquam patri ſucceſſit in regnum, ita paterna facta peroſus eſt, ut populo ad extremũ calamitatis afflicto, res agẽdi fecerit poteſtatẽ: quinetiam præ regib⁹ omnibus iuſtitiam exercuiſſe fertur. Herodotus.

Myconos & Mycone, dicitur inſula prope Delum una Cycladum.

Mydia, inſula quæ etiam Delos dicitur: una ex Cycladibus.

Mydon, teſte Homero lib. 5. Iliad. Arymnis filius et Pylæmenis ducis Paphlagonum auriga, ab Antilocho Neſtoris filio in bello Troiano interemptus eſt.

Mygdonia, regio eſt Macedoniæ littoralis, ut ſcribit Herod. lib. 7. In hac urbe Niobe in ſaxum conuerſa conſpicitur, ut ſcribit Ouidius in Epiſtolis:

Quæq; ſuperba parens ſaxo per corpus oborto
Nunc quoq; Mygdonia flebilis adſtat humo.

Rurſus in epiſtola ad Phaonem,

Quæ mihi Mygdonij marmoris inſtar erit.

Mygdonus, fuit frater Otrei, ac, teſte Porphyrio in

Iliad.3. ambo fratres Hecubæ regis Priami uxoris, & Ciſſei filij, ambo reges in Thracia: & à Mygdono, eius filius Chorœbus, Mygdonides dictus eſt.

Mylas, oppidum, de quo Seneca lib. 4. Naturalium quæſtionum: Circa Meſſanam & Mylas fimo quiddam ſimile mare profert, feruetq; & æſtuat non ſine calore fœdo. Vnde illic ſtabulari Solis boues fabula eſt.

Mypſæi ſeu Nypſæi, teſte Herodoto lib. 4. populi ſunt Thraciæ, qui Dario Thraciam oppugnanti, ultro ſeſe dediderunt.

Myrina, regina fuit Amazonum, quæ triginta millia peditum, & duo millia equitum in exercitu habuiſſe dicitur. Auctor Diodorus lib. 4. Fuit præterea, teſte Homero, urbs in Aeolide.

Myrlea. Plin. lib 5. cap. 32. oppidum Bithyniæ, quod Apamea dicitur: à Myrlo Colophoniorum duce, uel à Myrlea Amazone. Nicomedes autem Epiphanes, Pruſiæ regis filius, de matris nomine Apames, Apameam uocari uoluit.

Myrmecides, nomen uiri proprium: de quo Cicero in Academicis: Vt etiam inter deos Myrmecides minutorum opuſculorum fabricator fuiſſe uideatur.

Myrmidones, Achillis ſocij, propter hanc cauſam ſic dicti, inquit Seruius: Aeacus quum in arbore fici formicas, id eſt, μύρμηκας uidiſſet, optauit tot ſibi ſocios euenire: & ſtatim formicæ in homines uerſæ ſunt: ſed hæc fabula eſt. Nam Eratoſthenes dicit Myrmidonas à rege Myrmidone dictos. Hactenus Seruius 2. Aeneid.

Myrmilon, hiſtrionis nomen eſt apud Iuuenalem,

Aut Myrmilonem exprimat infans.

Myron,teſte Plinio li.34.cap.2.ſtatuarius Eleuthe*ris filius, & Ageladis diſcipulus,Syracuſanus. cuius uacca multorum poëtarum epigrammatis celebratur.* Alter Athenienſis fuit,ut ſcribit Pauſanias.

Myrrha,filia Cynaræ regis, quæ nefando ſui patris amore capta,nutricis auxilio, cum illo ignorante quòd filia ſua eſſet,concubuit.Poſtquam uerò pater filiam eſſe reſciuit,eam gladio uoluit occidere. Sed Myrrha fugiens per Arabiam,mutata fertur in arborem ſui nominis, genuit quoq; filium nomine Adonidem.

Myrſinus, Homero ciuitas eſt in Peloponneſo.

Myrſus,teſte Herodoto,pater Candaulis Sardium tyranni,à quo & Myrſilus dictus eſt.

Myrtilus,auriga Oenomai regis Elidis et Piſæ à Pelone in mare proiectus,unde pelagus Myrtoũ dictũ eſt.

Myrtoum mare,à Myrtilo dictum, iacet inter Cretam & Atticam,habetq; latitudinem maximam, in quo ſunt inſulæ,Cythera,Calauria,& quæ Aeginam cingũt & Salaminẽ,& ex Cycladibus pleræq;:quod uerò contiguum eſt,iam Aegæum exiſtit. Auctor Strabo.

Myſia,prouincia eſt Phrygiæ adiacens Helleſpõto, teſte Plin.li.5,contermină habet Aeoliã, in qua ciuitas eſt Mœſia:dicẽte Seruio in primũ Geor. Myſia,prouincia eſt:Mœſia uerò, ciuitas haud lõgè à Troia:quã magis debem⁹ accipere propter Gargara mõtes Phrygios.

NABATHAEA,regio eſt,quæ ab Arabia incipiẽs, quam intra ſe continet,uſq; ad mare rubrum, ex latere dextro,atq; ex ſuperiori parte in Indicũ protenditur,

Inde

Inde Nabathæus adiectiuum. Eadem olim mittebat elephantes, ut eſt auct. Iuuenalis.

Nabius, Tarraconenſis Hiſpaniæ fluuius Ptolemæo lib. 5. cap. 6. Narium dicit Mela.

Nabriaſſa, Ptolemæo lib. 2. cap. 4. alijs Nebriſſa: hodie Veneria cognominata, Hiſpaniæ ciuitas eſt.

Nagnia, Vilumbrorum urbs in Italia, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. priùs Nequinum, Narnia hodie.

Nagnata, Hyberniæ urbs inſignis apud Ptolem. lib. 2. cap. 2. Magnata legimus in codice manu ſcripto.

Naiades, nymphæ ſunt fontium & fluminum.

Naim, ciuitas Galilææ, duobus millibus diſtãs à monte Thabor: quo nōie ſignificatur pulcher ſiue decorus.

Nais, nomẽ nymphæ aquaticæ: ἀπὸ τοῦ νάω, i. fluo. Eſt & nomen fluuij, qui ex Tauro naſcens in Pontum mergitur.

Namnitæ Ptole. lib. 3. cap. 8. alio nomine Nannetes dicti: quorum ciuitas Condiuincum, uulgò Nantes.

Napæi, Plinio lib. 6. cap. 7. populi in Lesbo.

Napeæ, nymphæ ſunt fontiũ, ut ſcribit Serui. Nymphæ (inquit) montiũ, Oreades dicuntur: ſyluarũ, Dryades: quæ cum ſyluis naſcuntur, Hamadryades: ſontium, Napeæ, uel Nai des: maris uerò Nereides.

Napitæ, populi in Scythia, quorum caput uicus Napis: qui & Napatæ nominantur.

Nar, fluuius Vmbriæ, qui Narniam urbem præterfluit. Vide Plinium lib. 3. cap. 5.

Narane, fluuius Dalmatiæ, ab Epidauro non diſtans ampliùs centum millibus paſſuum.

Narbonenſis prouincia, ut ait Plin. lib. 3. cap. 4. appellatur pars illa Galliarum, quæ interno mari alluitur: Bracchata antè dicta à ueſtium habitu: quum reliqua à nutriendi capilli ſtudio, Comata diceretur, quanquam ſunt qui toti id nomen Galliæ tribuãt. Amne Varo ab Italia & Alpibus diſcernitur: à reliqua uerò Gallia, montibus Gebenna & Iura: agrorum cultu, uirorũ morumq; dignatione, amplitudine opum nulli prouinciarum poſtferenda. De hac uide Melam lib. 2. cap. 5. & Strabonem lib. 4.

Narciſſus, fuit Cephiſi fluuij ex Lyriope nympha filius formoſiſsimus: de quo Ouid. 3. Metam. Huius etiam meminit Stat. lib. 7. Thebaid. Fuit & Narciſſus Claudij imperatoris libertus, potẽtiſsimus ſanè apud principẽ.

Narna, uel Narnia, auctore Strabone li. 5. Vmbriæ ciuitas, per quã Nar labitur, à quo & nomen accepit.

Narona, fluuius Dalmatiæ, Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Melæ Nar dicitur, hodie Narenta.

Narſes, eunuchus, Iuſtiniani principis cubicularius: bibliopola priùs, deinde ob animi uirtutem Patriciatus honore auctus, uir religione pietateq; præditus. Is in locum Beliſarij ducis in Italiam miſſus, decẽ annos uarijs euentibus pugnauit. De quo uide apud Volater.

Narycium oppidum Locrorum uetuſtiſsimum, unde Aiax fuit: & Narycij populi, de quibus Virg. 3. Aeneid.

Hîc & Narycij poſuerunt mœnia Locri.

Abundant autem pice optima ut teſtatur Virgilius Georg. 2.

Naſamones, populi ſunt in Lybia, iuxta Syrtes, ſpo-

lijs naufragorum uiuentes, ut ſcribit Herodot. li. 4. Horum etiam meminit Lucanus lib. 8. & Plinius lib. 5.

Naſica, nobilis Romanus, Gracchum ſeditioſum uirum occidit. Meminit huius Cic. 1. Tuſculan. quæſt.

Naſium, Ptol. auct. lib. 2. cap. 9. Galliæ Belgicæ urbs.

Naſtes, fuit frater Amphimachi, unus ex his qui in auxiliũ Troianorum uenerunt, teſte Hom. li. Iliad. 2.

Natiſo, Venetiæ fluuius Ptolemæo lib. 3. cap. 1.

Naualia Ptol lib. 2. ca. 11. urbs Germ. uulgò Swol.

Naucratis, oppidum Aegypti, cuius incolæ Naucratitæ dicuntur. Vide Strabonem lib. 17.

Naulium, ciuitas in Liguria, portu ac turribus inclyta, & uadorum Sabatiorum portus, à quo decem millibus diſtat Sabatia.

Naupactus, hodie Lepanthum per Turcas Venetis ereptũ, urbs fuit Achaiæ apud Locros. Ptol. li. 3. cap. 15

Nauplius, pater Palamedis, qui cùm intellexiſſet Diomedem & Vlyſſem naufragio liberatos (in quos tamen hoc malum per inſidias machinabatur) ſeipſum in mare præcipitem dedit.

Nauſica uel Nauſicaa, fuit Alcinoi Phæacum regis filia, cuius meminit Martialis.

Nauſimenes, uir Athenienſis, cuius uxor cùm liberos in inceſtu deprehendiſſet, indignitate facinoris perterrita uocem amiſit.

Nauſithous, fuit Neptuni filius ex Peribœa, Eurymedontis filia, teſte Homero li. 7. Odyſſ. Alcinoi Phæacum regis pater.

Naxos, inſula in mari Aegeo, antea Strõgyle dicta,

uini

uini fertilitate inſignis. Plin.li.4.cap.12.*Eſt & Plin.* lib.3 cap.8.*nomen oppidi.*

Neæra,nomen eſt fœminæ,quæ peperit Soli duas filias, Phaëthuſam *&* Lampetiam, *quæ armenta Solis tranſeunti* Vlyßi *iuxta* Siciliam *oſtendebat.*

Nealces,pictoris nomen,qui Venerem *pinxit,* Naumachiam Aegyptiorum *&* Perſarum. *Item* Aſellum *bibentem in littore,& crocodilum ei inſidiantem.*

Neapolis,inſignis urbs Italiæ *in* Lucania,*aliquando* Parthenope *dicta,* Maronis *tumulo clara.* Eſt & Neapolis, Africæ *oppidum, ut ſcribit* Pomponius Mela.lib. 1.*Eſt item eius nominis* Cariæ *urbs ad* Iaſium *ſinum,eodem auct.* Neapolis, *quæ &* Leptis *magna* Ptolemæo lib.4.cap.3.*urbs* Syrtis *paruæ,uulgo* Tripolis *in* Barbaria,*regia ciuitas.* Neapolis *colonia* Ptolemæo lib.4. cap.3.*urbs* Africæ.

Nea chus,iuuenis fuit eximiæ pulchritudinis, cuius etiam meminit Horatius lib.3.Carminum.

Nebis,apud Ptolemæum lib.2.cap.6.Tarraconenſis Hiſpaniæ *fluuius:* Benis Straboni *dictus.*

Necos,filius fuit Pſammitichi *&* Aegypti *rex, cui filius* Pſammis *in regno ſucceßit,teſte* Herodoto lib.2.

Necropolis,urbs eſt Aegypti, *diſtans ab* Alexādria XXX.*ſtadijs, ubi* Cleopatra *anguibus admotis uberibus,ſe extinxit,ne in triumpho duceretur ab* Auguſto.

Neleus,fuit rex in Pylo,*teſte* Homero *in* 11,Odyſſeæ: *habuit uxorem* Chlorim,*ex qua genuit* Neſtorem,*qui à poëtis* Nleides *dicitur.*

Nemauſus, Galliæ Narbonenſis *ciuitas,* Aricomiſco-

rum

rum metropolis, & omniũ in eo tractu clariſsima olim: quatuor enim & uiginti uicos eiuſdem nationis ſubditos habuit: uirorum fortitudine excellentiſsimos, ut auctor eſt Strabo lib. 4.

Nemea, Arcadiæ regio eſt, in cuius regionis ſylua Hercules leonem occidit Nemeæum.

Nemertes, nympha marina, dicta quaſi incorruptibilis.

Nemeſis, dea ultionis & indignationis, & quæ de felicitate ſuperbientes ulciſcitur. Ea quoq; Rhamnuſia dicitur, quòd in Rhamnunte Aſiæ oppido, templum & ſimulacrum Phidiacum habuerit.

Nemetobriga, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs.

Neobule, Lycambis filia, quæ quòd Archilocho poëtæ promiſſa negaretur, Iambis inſectari cœpit Lycambem Archilochus.

Neocles, philoſophus Athenienſis, frater Epicuri, ſcripſit de ſecta ſua Diogenes Laërtius.

Neodunum, Ptolem. lib. 2. cap. 8. Galliæ Lugdunenſis ciuitas, uulgò Leondoul. Scribitur & Næodunum.

Neoptolemus, filius fuit Pyrrhi, ex Deidamia: alio nõie Pyrrhus, à qualitate capillorũ dictus. auct. Serui.

Nephele, ſiue Neiphile Bocatio, uxor fuit Athamantis, ex quo Hellen & Phrixum ſuſcepit.

Nepeta, Tuſcorũ urbs Ptol. lib. 3. ca. 1. hodie Nepa.

Neptunus (inquit Tortelius) à nando, primis literis immutatis, deducitur: fuitq; Saturni filius ex Ope. De eodẽ Varro de lingua Latina ſic ait: Neptunus eſt deus maris,

maris, uel ipſum mare, quòd terras nubat.i.cooperiat.

Nereus, fuit, ut Heſiodus ait in Theogonia, marinus deus, Oceani & Tethyos filius, ac Doridē ſororē, uxorem accepit, ex qua nymphas plures genuit. Hunc omnium antiquiſſimum dixit Orpheus in Argonauticis.

Nereides, patronymicum à Nereo deductum, & ſignificat filias Nerei, quæ Nymphæ fuerunt æquoriæ.

Nerio, Nerienis, Martis uxor. Plautus in Trucul. Mars peregrè aduenicns ſalutat Nerienē uxorē ſuam.

Neritos, teſte Plin. lib. 4. cap. 12. mons eſt in Ithaca inſula, quod nomen pro tota inſula quandoq; capi uidetur. Huius meminit & Pomponius lib. 2.

Nerium. Ptol. li. 2. cap. 6. promontoriū Tarraconenſis Hiſpaniæ: Artabrorū promontorium alio nomine.

Neſci, populi in Scythia Europæ optimis quondam equis abundantes. Vide Plinium lib. 6. cap. 20.

Neſſus, Bocat. unus ex Centauris ab Hercule occiſis.

Neſtor, teſte Homero lib. Odyſ. 11. Nelei filius ex Chloride uxore: qui, ut idē Homerus in 2. Iliad. ſcribit, cum quinquaginta nauibus ex Pylo contra Troianos uenit: quanquam trecenteſimum annum ageret, ut ipſe dicit apud Ouidium. 12. Metamorph.

Neſtus, fluuius eſt Thraciæ à Strymone ſecus Abderam urbem fluens. Vt Diomedis fabulis infamis eſt, ita Democriti patria, quam præterfluit, clarus. Diomedis, qui hoſpites apud Neſtum equis ſuis deuorandos dabat, meminit Heſiodus in Theogonia. Meminit & huius Plinius multis in locis

Neuceria, urbs eſt Vmbriæ.

Neuius, poëta comicus, epigramma ſibi poſuit plenũ ſuperbiæ Campanæ.

Immortales, mortales ſi foret fas flere,
Flerent diuæ Camœnæ Neuium Poëtam.
Itaq; poſtquam Orci traditus eſt theſauro,
Obliti ſunt Romæ Latina lingua loquier. auct. Gellius li. 1. ca. 24. Varro aũt in li. de poëtis, dicit eũ ſtipendia feciſſe primo bello Punico, idq; bellũ carmine ſcripſiſſe

Neuola, flumen eſt in Sentinati agro.

Neuri, populi Scythiæ Europææ Plin. lib. 4. cap. 12.

Niætos, fluuius eſt apud Theocritum, quem enarratores ipſius dicunt eſſe in Sicilia.

Nicæarchus. pictor fuit ſua ætate eximius: hic inter alia, Venerem inter Gratias & Cupidinem pinxit: & Herculẽ triſtem inſaniæ pœnitentia. Plin. li. 35. cap. 11.

Nicandrus, Colophonius, grammaticus & poëta, & medicus tempore Attali iuuenis illius, qui Gallogræcos uicit: ſcripſit de Theriaca contra uenenum: de agricultura. Curationum collationes, Prognoſtica Hippocratis uerſibus êdidit, aliaq; complura. Auctor Suidas. De quo Cicero de Orat. ſic ſcribit: Nicandrus homo ab agro remotiſsimus, de agricultura tamen diligentiſsimè ſcripſit: tanta uis eloquentiæ.

Nicanor, Alexandrinus grammaticus, ſub Adriano principe, æqualis Hermippo Berytio. auct. Suid.

Nicea, urbs Bithyniæ metropolis. auct. Strab. lib. 4.

Nicetes Smyrnæus, ſophiſta Adriano principi gratioſus, ab eoq; Muſæo Aegyptio adſcriptus fuit. Quum cauſas tentaret, foro etiam aptiſsimus uidebatur. Adcò

ingenium ad utranq; dicendi rationem accommodauit, ut genus iudiciale ſophiſtica quadam facultate exornauerit: ſophiſticum uerò & umbratile forenſibus aculeis roborauerit. Genus dicendi antiquum et politum retinuit, laſciuus nihilominus, & dithyambicus uiſus. Ex Philoſt.

Nicias, Athenienſis, genere clarus. *Ariſtoteles ſcribit tres uiros* Athenis *eodem tempore, æquè potentes fuiſſe,* Niciam Nicerati, *Thucydidem* Mileſiū, & Theramenem Agnonis. *Thucydides his natu aliquantulum maior, multa cum* Pericle *clara pro* Republica *geßit.* Poſt *mortem* Periclis *ad* Niciam *primæ partes delatæ ſunt.* Miſſus *igitur imperator unà cum* Demoſthene *altero duce contra* Syracuſanos, *qui* Gilippum Lacedæmoniorum *ducem auxilio accerſiuerant, infeliciter pugnantes ambo à* Syracuſanis *in bello capti ſunt, in carceremq; cōiecti, ſibi manus attulêre.* Ex Plutarcho. Nicias Marco Craſſo *ex noſtris comparatur, à* Plutarcho *in* Parallelis: *quòd & diuitijs abundauerit, & eundem ferè exitum hic apud* Siculos, *ille apud* Parthos *inuenerit.* Nicias *alius* Athenienſis *pictor, qui teſte* Plinio lib 35. ca. 11. *diligentißimè mulieres pinxit: lumen & umbras cuſtodiuit: atq; ut eminerent è tabulis picturæ maximè curauit. Hic etiam in artem tanta contentione animi incubuiſſe dicitur, ut cibum ſumere ſæpè oblitus ſit.* Aelianus *de uaria hiſtoria.*

Nicias, Pyrrhi *medicus, qui olim ad* Fabritium *ueniens, ei promiſit* Pyrrhum *ſe ueneno necaturum.* At *ille auerſatus facinus,* Pyrrho *reſcripſit ut à* Nicia *ſibi caue-*

taueret.Curtius.Nicias grammaticus Romæ, familiaris Pompeio & Ciceroni, qui eius in epiſtola quadã ad Atticum meminit:item in epiſt.ad Dolobellam.Tranq.

Nico,fuit unus ex tredecim principibus Tarentinorum, qui coniurarunt in Annibalem:tandemq́; compre henſus cum Philomene ad Annibalem deductus eſt. De quo Liuius decad. 3.

Nicocreon,Cypriorum tyrannus. Vide ANAXARCHVS.

Nicomachus. Nicomachos ſex tradit Suidas: Primũ ex Alexandria Troadis, poëtã Tragicum, qui ſcripſit tragœdias undecim.Secundũ Athenienſem,itẽ tragicũ, qui uicit Euripidẽ & Theognim.Nicomachũ itẽ medicũ,Machaonis filium,Aeſculapij nepotẽ,qui ſcripſit de medicina libros ſex,in philoſophia unum.Reliquos duos,patrẽ & filiũ Ariſtoteles ponit,ambos medicos:quorum filius ſcripſit commentarios in Phyſica patris.Sextum Nicomachum addit Plinius pictorem, Ariſtodemi filium & diſcipulum, qui pinxit raptum Proſerpinæ:quæ tabula fuit Romæ in delubro Mineruæ in Capitolio ſupra ædiculam Iuuentutis, Scyllamq́; quæ erat in templo Pacis.Auctor Plinius lib.35.cap.2.

Nicomedes,fuit rex Bithyniæ,à quo Nicomedia, ciuitas Bithyniæ dicta. Strabo.

Nicomedia,Bithyniæ urbs Ptolemæo libro 5. cap.1. Turcis hodie Nichor.

Nicophanes,pictor elegans & concinnus,ita ut uetuſta opera pingeret propter æternitatẽ rerum:impetuoſi animi,& cui pauci comparentur.Cothurnus ei,et

grauitas artis.Plinius lib .35.cap.10.

Nicopolis,urbs Epiri,à uictoria Auguſti ſic appellata,quia Cleopatram & M. Antonium apud Actium bello ſuperauit.

Nicoſtrata,mater Euandri Arcadis, futurorum uaticinatrix,quæ à carminibus,quibus Phœbi oracula ſignificare uolebat,Carmentis Latinè dicta fuit:uel,ut alij nonnulli uoluerunt,à Carpento quo utebatur.

Nicoſtratus Macedo, orator inter decem ſecundus, tempore Marci Antonini & Dionis Chryſoſtomi, & Ariſtidis oratoris æqualis:ſcripſit nonnulla, ut auctor eſt Suid.Fuit itē alter Nicoſtratus poeta comicus,cuius meminit Athenæus in Dipnoſophiſtis. Nicoſtratus citharœdus,& Laodocus.quū inter ſe cōcertarent:dixit Nicoſtratus Laodocū eſſe in magna arte paruū, ſe aūt in parua magnū,ſatiusq; non domū diuitijs,ſed artē ſtudio & diligentia augere.Aelianus de uaria hiſtoria.

Nigir,Ptol. lib. 4. cap. 5. Libyæ inferioris fluuius eiuſdem cum Nilo naturæ.

Nigris, Aethiopum,fluuius eiuſdem cum Nilo naturæ: calamum enim & papyrum, eiuſdemq; gignit animantes,et iiſdem temporibus augeſcit.Plin.lib.5.ca.8.

Nilus,Aegypti fluuius,in quo unicam ſpem ſuam Aegyptus habet,ut ait Seneca: nam ſterilis aut fertilis annus eſt,prout ille magnus influxit, aut parcior.Indè eſt ut nemo aratorum in Aegypto cœlum ſuſpiciat:quod ex Seneca depromptum eleganter Claudianus expreſſit.Nilus autem dictus,quaſi νέαν ἰλὺν,id eſt,nouum limum trahens,ut Seruius Georgic.9.& 4. ſcribit. à Nilo, Nili-

acus

acus dicitur. Martialis,

Niliacis primùm puer hic ſit natus in oris.

Nimblis, inſula non longè à Gyaro, quam Callimachus Agathyrſam uocat.

Niniue, urbs Aſſyriorum, à Nino rege ſic dicta. Eſt & Niniue ciuitas Iudæorum in Arabia.

Ninus, filius Beli, primus Aſſyriorum rex. Nam Belus ſolam habuit Babylonem: Ninus uerò totam Aſſyriam. Ninus item, Aſſyriæ urbs iuxta Tigridis amnis partem Ptolem. *auctore, alio nomine Niniue, quæ Ionæ prophetæ prædicationem audiuit. Nunc uaſtata tota eſt, ut tradit* Haitonus *lib. de* Tartaris *cap. 11.*

Niobe, filia Tantali, & ſoror Pelopis, uxorq; Amphionis. Hæc, teſte Diodoro Siculo *libro 5. filios ſeptē & totidem filias peperit, ſummo decore præſtantes: unde tali prole ſuperbiens admodum gloriabatur, ſe Latonæ præferens numero filiorum: itaq; ira motā fabulæ Latonam ferunt, Apollini & Dianæ, ut Niobis filios & filias arcu interficerent, mandaſſe: quibus matri obtemperantibus, contigit eodem tempore & abundare filijs Niobē, & carere. De qua uide* Ouid. *li. 6.* Metam.

Niphates, maioris Armeniæ fluuius eſt ſupra Aſſyriam, teſtis eſt Strabo *lib. 11. Huius meminit &* Luca.

Armeniusq; tenens uoluentem ſaxa Niphatem.

Niphæus, uiri proprium, ab equis interfecti apud Virgilium *in 10.*

Nireus, Charopi & Achaiæ filius, Græcorū omniū, teſte Hom. *qui ad Troiam nauigauerūt, formoſiſſimus.*

Niſa, fuit, teſte Hom. *lib. Iliad. 2. urbs* Hellados. *Eſt*

 etiam

etiam nomen fœminæ. De qua Virgilius in Damone.

Niſæus, mons in Media, in quo pulcherrimi naſcuntur equi.

Niſus, rex Megarenſium, pater fuit Scyllæ: contra quos dum pugnaret Minos, deuictis Athenienſibus, propter filij Androgei interitum, quem Athenienſes et Megarēſes dolo necauerant, amatus eſt à Scylla Niſi filia, quæ ut hoſti poſſet placere, comam purpuream parenti abſciſſam ei obtulit: quam Niſus ita habuerat conſecratam. ut tam diu regno potiretur, quàm diu illam habuiſſet intactam. Poſtea & Scylla à Minoë contepmta, dolore in auem conuerſa eſt, & Niſus extinctus deorum miſeratione, in auis formam mutatus eſt: quæ aues hodie magna inter ſe flagrant diſcordia. Hæc Seruius. Fuit & Niſus, Euryali amicus, apud Virg. lib. 9.

Niſyrus, inſula eſt inter Cycladas numerata, celſa, ſaxoſa, & molendinarijs abundās lapidibus. In ea Neptuni aliquando templum & ſubtus iacens Palybotes, gigas à Neptuno uictus, ut ueteres tradidêre fabulæ. Nam thermas habet abundè ſcaturientes. Strab. lib. 10.

Nitria, Aegypti regio, & nomen duarum urbium ſupra Memphim.

Nœmachus, Ptol lib. 2. cap. 10. Galliæ Narbonenſis urbs prope Gebennam.

Noës, fluuius eſt Thraciæ, qui in Iſtrum defluit, teſte Herodoto lib. 2.

Nola, urbs Campaniæ, quæ priùs Sidicinum dicebatur, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 5.

Nomades, Scythiæ gens, nunc Tartari dicuntur: iuxta

ta

ta quos Sauromatas locat Pli. Meminit horũ Stra. li. 11.

Nomentum, oppidum in Latio non procul ab urbe Roma. Martial. Si uicina tibi Nomento rura coluntur. Hinc etiam Nomentana uia Romæ, qua itur Nomentũ. Et Nomentani, qui Nomentum habitant. Dictum Nomẽ tum à Nomento conditore.

Nona, una ex Parcis: Latini Nonã, Decimã et Mortam Parcas dixêre: de quibus Gellius lib. 3. cap. 16.

Nonacris, Arcadiæ fons, qui habet in montibus ſtillã tes è ſaxo frigidiſsimos humores. Hæc autem aqua ſtygos hydor appellatur, in qua neq; argenteum, neq; æneum, neq; ferreum uas poteſt ſubſiſtere, ſed diſſilit ac diſſipatur. Conſeruare autem eam, & continere, niſi ungula mulina, nil poteſt. Hinc ſit Nonacrius, Nonacria, Nonacrium. Ouidius in Faſtis.

Norba Cæſarea, Luſitaniæ urbs, Ptol. libro 2. cap. 5.

Noricum, Europæ regio, Dalmatiæ contermina, atq; mari Ionio. De qua meminit Virg. in fine lib. 3. Georg. Noricum hodie Bauariam dicunt.

Normandia, regio Galliæ ultra Sequanam flumen, quæ à Carolo Magno deuicta, fidẽ Chriſtianã ſuſcepit.

Noruegia, regio in Europa Septentrionalis, uerſus Oceanum Germanicum ſita, uulgò Noruuegen.

Notium, teſte Hom. li. Iliad 2. urbs in Aeolia. Eſt & Notium, Hyberniæ promontorium Ptol. lib. 3. cap. 2.

Notus, uentus eſt Meridionalis, nebuloſusq; & humectans, ut auctor eſt Gellius.

Noua mœnia, Sarmatiæ urbs in Europa, Ptol. lib. 3. cap. 5. Hodie Album caſtrum, Vuiſſenburch.

Nouellius, Mediolanenſis quidam fuit tẽporibus Tyberij Cæſaris, qui geſtis honoribus à prætura ad conſulatum uſq; peruenit, & Triconchius cognominatus eſt, quòd tres congios uini uno impetu epotauerit.

Nouẽniæ, urbs Thraciæ, quæ et Amphipolis dicitur.

Nouium, Ptol. lib. 2. cap. 6. Tarraconenſis Hiſpaniæ urbs. uulgò Noia.

Noxius fluuius Britanniæ, Ptol. lib. 2. cap. 3.

Nuceria, urbs eſt Campaniæ, nouem millibus paſſuum à mari diſtans. Cuius meminit Silius. Nuceria item Colonia, Vmbrorum urbs. Ptolemæo lib. 3. cap. 1. hodie Alphatentia.

Numa Pompilius, uir Sabinus, Romanorum rex ſecundus à Romulo, iuſtitia & pietate inſignis, qui pacatis finitimorum odijs, plurimùm ad deorum cultum contulit, & religionem: multas item ſuperſtitiones inuexit. De hoc uide Liuium & Plutarchum.

Numana, oppidum eſt Piceni in Italia, ut ſcribit Põponius Mela lib. 2.

Numantia, urbs Hiſpaniæ in Celtiberia, quæ à Romanis obſeſſa per annos XIIII. cùm haberet tantùm quatuor hominum millia, non ſolùm ſuſtinuit, ſed etiam uicit quadraginta millia Romanorum: tandem tamen à Scipione poſteriore poſt longam & arctiſsimam obſidionem deleta. Cùm enim fame laborarẽt, nec eis daretur iuſti certaminis copia, omnia ſua & ſeipſos igni immiſerunt. Vide Florum lib. 2.

Numicus, ingens fluuius fuit in Latio: in quo repertum eſt cadauer Aeneæ & conſecratum. Pòſt paulatim decreſ-

decreſcens,in fontem redactus eſt: qui & ipſe ſiccatus eſt ſacris interceptis. Veſtæ enim non niſi de hoc fluuio libare licebat.Hæc Seruius in illud Virgilij 7. Aeneid. Hæc fontis ſtagna Numici.

Numidia,regio latè patens in Africa, dicta eſt è dictione Nomades,quos Romani Numidas appellant. Hinc Plinius libro 5. cap. 3. Numidiæ uerò Nomades,à permutandis pabulis mapalia ſua, id eſt, domus, plauſtris circumferentes. Vagabundis populationibus enim, ut in Sarmatia Hamaxobitæ, errantes, & rei pecuariæ dediti nomen hoc adepti ſunt à Græcis: quibus νομεύω paſco ſignificat.Numidia habet ob ortu Syrtes quaſdam paruas, undè regio Carthaginienſis incipit: à Septentrione,mare, quod uerſus Sardiniam tendit: ab occaſu Mauritaniã,& à meridie Aethiopiam: nec præter marmoris Numidici,ferarumq; prouentum aliud inſigne habet.Sunt in ea claræ urbes,Hippon & Rhegium.

Numitius,amnis eſt,non longè à Lauinio.

Numitor, filius Procæ Albanorum regis, & Amulij frater: Rheam Syluiam filiam habuit, q̃ Amulius pulſo Numitore fratre Veſtalem uirginem fecit,ne tandẽ ſobolẽ haberet,quæ patruũ ulciſceretur. Vide Liuiũ li.1.

Nurſia, Sabinorum ciuitas, auctore Ptolem.libro 3. cap.1.Hodie Norcia.Nurſia item, Piceni ciuitas,à Virgilio frigida dicta, aut re uera,aut certè uenenoſa,nocens.Gracchi namq; ubiq; in concionibus ſuis Nurſinos ſceleratos appellauerunt: ut ſcimus amare Virgil. hiſtoriarum rem per tranſitum tangere. Verba Seruij in 7. Aeneid.

Nyctileus, epitheton fuit Bacchi, *ab eius ſacris, quæ nocte celebrabantur, acceptum, undè* Ouid.li.1. *De arte amandi: Nyctileumq́ patrē, nocturnaq́ ſacra precare.*

Nyctimene, fuit nomen puellæ, quæ cum patre concubuit, & facti pœnitentia ducta, aufugit in ſyluas, & in noctuam mutata eſt, quæ non niſi de nocte uolat. Vide Ouidium *lib.2.* Metam.

Nyctorix, regina Babyloniæ: *quæ teſte* Herodoto *lib.1 poſt Semiramim regnauit ſola.* Apud ipſum Herodotum *ſcribitur* Nitocris.

Nympheus, Italiæ fluuius iuxta Velitras: *&* Nympheum, Proconneſi *promontorium.* Auctor *utriuſq́* Raphaël Volaterranus. *Nympheum montem ſemper ardere, eiuſq́ craterem bitumen egerere omnium dilutiſſimum* Strabo *auctor eſt lib.7.*

Nyſa, urbs Arabiæ, *apud quam, ut* Diodorus *ait,* Bacchus *à* Nymphis *educatus fuit: unde &* Nyſæus *dictus eſt.* Nyſa *item non tam mons, quàm ciuitas in* India *eſt, à* Libero *patre, ut ſcribit* Strabo, *condita, carminibus poëtarum celebratiſſima.* Vide Strabonem libro 15. *&* Herodotum libro 2. *Alia eſt* Nyſa *in* Bœotia *apud* Homerum: *apud* Plinium *in* Caria: *apud* Strabonem *uicus etiam in* Helicone: *apud* Ptolemæum *in* Lycia *&* Ionia, *& apud* Stephanum *in* Thracia.

Nyſæa, teſte Herodoto *&* Curtio, *urbs clariſſima in* India, *à* Libero *patre cōdita, ſub radicibus montis quem* Merum *uocant.*

Nyſiros, pen. correp. inſula, in qua eſt urbs eiuſdem nominis. Homer. *Qui* Nyſiron *habitant celſam,* Crapotamq́

tamq; Caſonq;. Hæc non longè diſtat à Coo. In ea fiunt optima uina.

O A X I S, *fluuius eſt Cretæ inſulæ, dictus ab Oaxe filio Apollinis. At Seruius putat eſſe fluuium Meſopotamiæ, quem non ſequuntur alij Virg. enarratores.*

Oaxus, ciuitas Cretæ, ab Oaxo Acallidis filiæ Miois filio: uel à ſitu loci, quòd loca prærupta Cretenſes ἄξους *uocent. Herodotus quoq; Oaxum urbem Cretæ facit, in qua Etearchus pater Phronimæ matris Batti regnauit, qui Cyrenem Libyæ urbem ædificauit.*

Obris, nomen fluuij, Pomponius lib. 2. Secundum Bliteros Obris fluit. Hunc Ptolem. Obrium uocat.

Ocalee, Bœotiæ ciuitas teſte Homero lib. 2. Iliad.

Oceanus, eſt mare, quod uniuerſam terram circuit, à Græcis ſic à celeritate dictus, ut refert Solinus, ab ὠκὺς, *quod uelocem ſignificat. Et à terris propinquis denominatur, ut apud Britāniam, dicitur Oceanus Britannicus: apud Gades, Gaditanus: apud Indiam, Indicus. De quo plura Plinius lib. 3. & Solinus, & Mela lib. 3.*

Ocelum, Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs Ptolemæo lib. 2. cap. 6.

Ocheſius, Aetolorum dux, uir longè præſtātiſſimus, qui in bello Troiano interemptus eſt. Auct. Homerus.

Ochus, fluuius, qui in Indiæ montibus ortus per Acarnaniam fluit, Plin. li. 6. Idem li. 31. ca. 7. Præterea apud Bactros amnis Ochus et Oxus ex appoſitis montibus deferunt ſalis ramenta.

Ocyrhoë, teſte Heſiodo in Theogonia, nympha, Oceani & Tethyos filia.

Ocnus, is eſt (inquit Seruius) quem in Bucolicis Virgilius Bianorem dicit, Mantuæ conditor.

Ocrinum, Britanniæ promontorium teſte Ptolem. lib. 2. cap. 3. uulgò Mons ſancti Michaëlis.

Octauia, gens à Velitris originem accepit, quam aſſentationis gratia, propter Auguſtum excellere dixerunt. Ipſe autem Auguſtus nihil amplius quàm equeſtri familia ortum ſe ſcribit, uetere ac locuplete, & in qua primus ſenator ſuus pater fuerit. M. Antonius libertinum ei proauum exprobrat reſtionem à pago Turino, & auum argentarium. Ex Tranquillo. Cicero in epiſtola quadam eum nepotem argentarij, & filium adſtipulatoris uocat. Vtcunq; conſtat Auguſti patrem honeſtiſſimum uirum fuiſſe, magnaq; laude Macedoniã prouinciam adminiſtraſſe, ex ipſius etiam teſtimonio Ciceronis, quo ad Q. fratrem ſcribens hortatur, ut in promerendis ſocijs uicinum ſuum Octauianum imitetur. Q. Octauius à Lucio Cinna ſuo collega interfectus. Pædianus. Octauius Auitus & Pœtelius Fauſtinus, furta Virgilij adnotarunt, notantes unde quæq; carmina ſurriperentur, ut ait Serui. Fecit & hoc idem Macrobius.

Octodurum, Ptol. li. 2. ca. 6. Campus Gothorum alio nomine. Vulgò Toro: Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs.

Ocyalus, unus ex Phæacibus, tempore Alcinoi regis, ut oſtendit Homerus lib. 7. Odyſſ.

Ocypete, una Harpyiarum.

Ocyrhoë, nympha, Oceani & Tethyos filia, ut ſcribit Heſiodus in Theogonia.

Ocyron, fluuius eſt in finibus Arcadiæ.

Odeſſos,

Odeſſos, urbs eſt in Mœſia inferori, ut ſcribit Pomponius Mela lib.2.

Odius, Halizonum dux, quem Agamemnon in bello Troiano interfecit. auct. Homer lib. Iliad.5

Odryſæ, populus eſt Thraciæ, ut ſcribit Plin. lib.4. capi1.

Odites, unus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius.

Oea, Africæ ciuitas eſt, una ex tribus quæ à numero Tripolim illam Africanam fecerunt. Solinus, Achei Tripolim lingua ſua ſignant, de trium urbium numero, Oeæ, Taphre, Leptis magnæ, &c.

Oeagrus, fluuius Thraciæ, pater Orphei uatis, à quo Hebrus naſcitur, ut ſcribit Seruius.

Oeanthe, ciuitatis nomen, quæ à quibuſdam etiam Oeanthea uocatur. Vide Plin. lib.4. cap.3.

Oebalia, regio duplex eſt: una quæ & Laconia dicta fuit, & ab Oebalo filio Arguli Oebalia cognominata. De qua Statius in Achilleide: Soluerat Oebalio claſſem de littore paſtor Dardanus. Et Ouidius.5. Faſtorũ loquens de Caſtore & Polluce: Effugere Oebalidæ curſu potuêre ſequentes. Alter uerò in Italia iuxta Tarentum urbem inclitam Calabriæ, ab Oebalo filio Telonis, ut quidam uolunt, cognominatam.

Eſt enim Galeſus Calabriæ flumen, Tarento proximũ, ut ſcribit Liuius lib.5. de bello Punico.

Oebalus, Argulij filius, rexq́; Laconiæ, ab ſe Laconiã prouinciam Oebaliã dixit. Fuit & Oebalus, Telonis regis Caprearum inſulæ, prope Neapolim filius, & nymphe Sebethidis. Hæc Seruius apud Virg.7. Aenei.

Oeba-

Oebris, nomen uiri proprium, teſte Tortelio.

Oechalia, pars Laconiæ, propinqua Theſſaliæ, quæ Oechalia nomen aſſumpſit à ciuitate eiuſdem nominis quæ in illa erat. Ipſa uerò ciuitas, teſte Homero lib.2. Iliados, ab Oechalio fluuio nomen accepit. In hac Eurythus regnauit, qui Herculi filiam Iolam antè promiſſam denegauit: ideò quòd filius fuerat eum dehortatus, dicens ab Hercule & uxorem & filios eſſe interemptos. Quare illum & filios interemit, atq; Oechaliam eius urbem euertit, teſte Virgilio 8. Aeneid.

Oecinyres, uir Argiuus, qui donauit Agamemnonem thorace pulcherrimo, ut ſcribit Homerus circa initium lib.11. Iliados.

Oedipus, filius Lai regis Thebani, dum adhuc matris utero teneretur, & pater Laius Apollinem de naſcitura prole conſuleret, & ab oraculo percepiſſet debere ſe à naſcitura prole interfici, natum puerum paſtori armentorum ſuorum occidendum tradidit: qui dũ ætatis miſeretur, & regium imperium exequi oporteret, paruuli pedes gladio perforauit, & uimine ſuspendit ad arborē quaſi inedia moriturum. Quod ipſe apud Senecam in Oedipo teſtatur, dicens,

Me deo teſte damnauit parens,
Calidoq; teneros tranſtulit ferro pedes:
Et in alta nemora pabulum immiſit feris. Sed quum uagitu Phorbantem paſtorem Polybij Corinthiorum regis, ad ſe puer traxiſſet, ille conſciſsis uinculis iam tumidum pedibus puerum cuidam largitus eſt: qui lætus ad Meropen uxorem Polybij regis liberis carentem

pro

pro magno munere detulit: illa unà cum uiro tanquam filium cœlitus miſſum paterna charitate ſuſcepit, & à pedum tumore Oedipodē nominauit. Cuius penultima breuis à poëtis noſtris poni conſueuit, & declinatur huius Oedipodis. Hic quum ſemel Thebas pergeret, Sphinge comperta, eius ænigma diſſoluit, & mōſtrum interemit. Vnde rerum obſcurißimarum interpres poſtea dictus fuit, ut ille apud Terentium: Dauus ſum, non Oedipus.

Oenanthia, urbs Sarmatiæ in Aſia, Ptolemæo lib. 5. Hodie S. Sophia.

Oeneus, Calydoniæ rex de primitijs, omnibus numinibus ſacrificauit, excepta Diana, quæ irata aprum im miſit, qui cuncta uaſtabat, donec à Meleagro occideretur. Hæc Seruius.

Oenochema, mons in finibus Africæ.

Oenochonus, teſte Herodoto lib. 7. fluuius in Theſſaliam defluens ſicut & Peneus.

Oenomaus, filius Martis, rex Elidis, & Piſæ, atque Hippodamiæ pater, ut antè ſcripſimus. Alter fuit Peloponneſius, in bello Troiano ab Hectore interfectus, teſte Homero.

Oenone, Nympha Phrygia, à Paride adamata. Ex Ouidij epiſtola notißima.

Oenopodes, nomen uiri Mathematici, ex Chio inſula, Anaxagora aliquanto minor.

Oenops, uir Peloponneſius apud Homerum.

Oenotria, uide ſuprà in dictione Italia.

Oenotrides, dictæ ſunt duæ inſulæ, quæ ſunt contra Veliam,

Veliam, Pontia ſcilicet & Iſcia. Plin. lib. 3. cap. 7.

Oenotrij, dicũtur Itali ab Oenotro rege Sabinorũ.

Oeta, mons Doridos, apud Plinium lib. 4. cap, 27. Et lib. 3. cap. 11.

Oeta, mons inter Macedoniam & Theſſaliã famoſus, morte, rogo, & ſepulcro Herculis. Eſtq; Hellebori herbæ fertilis, teſte Plinio libro 25. cap. 5.

Oethyni, populi ſunt iuxta Pontum. Perottus.

Oetus, frater Ephialtis gigantis, filius Aloei: quorũ meminit Virg. 6. Aeneid.

Ogdolapis, fluuius nauigabilis, ex Alpibus fluens, ad urbem irrumpit. Vide Strabonem lib. 4.

Ogdous, Aegypti rex, qui Memphim condidit, ut ſcribit lib. 2. Diodorus Siculus.

Ogyges, rex fuit Thebanorum, ſub quo primum omnium diluuiũ fuiſſe dixit Varro in prologo libri tertij De re ruſtica, quam longè antiquiorẽ urbana oſtẽdere, conatur. Et fuiſſe tempus ait, quo rura colebant homines, nec ciuitates habebant. Et ſubdit, Eſtq; uetuſtiſſimum oppidum Bœotiæ Thebæ: quod rex Ogyges ædificauit: peractis iam duobus millibus annorũ & centum. Sed ut diuus Auguſtinus de ciuitate dei lib. 18. retulit, tempore quo regnabat Ogyges diluuium magnum factum eſt: non illud maximum, quo nulli homines euaſerunt, niſi qui in arca fuerunt: ſed tamen maius, quàm quod poſtea tempore Deucalionis fuit.

Ogygia, inſula eſt, ut quidam ferunt, Phœnicij & Syrij maris: ſic quoq; ab Ogyge rege in ea regnante cognominata. De qua Homerus in primo Odyſſeæ.

Ogyris, Arabiæ felicis inſula. De qua Plinius lib. 6. ſic ſcribit: Inſula in alto obiacet Ogyris, clara Erythræo rege ibi ſepulto. Rufus ex Dionyſio,

Ogyris inde ſalo premit caput, aſpera rupes
Carmanidis, quà ſe pelagi procul inuehit undis
Regis Erithræi tellus: hic nota ſepulcro
Tenditur, & undis iuga tantum canibus horret. Meminit inſulæ perpulchrè lib. 9. Curtius

Oicles, filius fuit Antiphatis filij Melampi, Hom. li. 15. Odyſſeæ. Idem fuit pater Amphiarai Argiui uatis.

Oileus, fuit Locrorum rex & pater Aiacis Oilei, teſte Virg. 1. Aeneid. - Palláſne exurere claſſem Argiuûm, atq; ipſos potuit ſubmergere ponto, Vnius ob noxam, & furias Aiacis Oilei?

Olbia, ciuitas, Ptolem. lib. 5. capite 5. Galliæ Narbonenſis.

Olcachites, Ptolem. lib. 4. cap. 3. Zeugitanæ regionis ſinus, hodie Alcon ciuitas.

Oleaſtrum, Hiſpaniæ urbs, Ptolem. auctore libro 2. cap. 4. alio nomine Oleatro dicta.

Olenos, urbs eſt Aetoliæ dicente Seruio. Diomedes habuit ſocios de tribus ciuitatibus, quas habet Aetolia. Pleuron, Olenon, Calydona. Hactenus ille. Fuit & Olenos urbs Bœotiæ, ſic dicta ab Oleno Vulcani filia.

Oliba, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs, uulgò Olit.

Olicana, urbs Britanniæ apud Ptolemæum libro 2. cap. 3. uulgò kirkbi.

Oliſippo, Vide OLYSIPPO.

Olympia,urbs Græciæ,quæ priùs Piſa dicebatur,ubi Iupiter Olympius colebatur:à quo Ioue Olympicū certamen accepit nomen. Dicitur etiam Harpina ut Nicanor ſcribit,è matre Oenomai. Stephanus de urbibus.

Olympius Myſus,tibicen & poëta Melicus, & elegiarum,Marſyæ Satyri diſcipulus,qui cithari legem dedit,modosq́; pulſandi reperit & docuit. Floruit ante bellum Troianum,à quo & mons in Myſia nomen accepit. Fuit item alius iunior è Phrygia tibicen tempore Midæ regis.Suidas. Olympius Nemeſianus, qui, ut ait Vopiſcus in uita Cæſarum,ſcripſit Halieutica,Cynegetica,Nautica. Olympius item præſul,nationeq́; Hiſpanus, inter Chriſtianos commemoratur ſcriptores à Gennadio,êdidit librum aduerſùs eos qui naturæ,non arbitrio culpam referunt. Olympius etiam ex archorum Italiæ unus.

Olympus, mons cuius uertex uſq; adeò attollitur, ut ſumma eius accolæ cœlum uocent. Itaq; poëtæ Olympū cœlum dicunt.Sunt autem quatuor montes hoc nomine. Primus mons altiſſimus inter Macedoniam & Theſſaliam,qui tamen Theſſaliæ adſcribitur. Huius meminit Lucanus,Nubes excedit Olympus. Alter in Gallogræcia.Tertius apud Myſios: ad cuius radices eſt Pruſa ab Annibale condita. Quartus ad mare Rubrū in Aethiopia,haud longè ab Heliopoli.

Olynthus,urbs fuit iuxta Atticam: quæ quum ab Athenienſibus ad Philippum regem Macedoniæ defeciſſet,ab illis deinde euerſa eſt.

Olyſippo,Plinio lib.4.cap.22. Luſitaniæ urbs memora-

morabilis, et equarũ è Fauonio uento conceptu nobilis.

Ombrici, populi ſunt iuxta Illyricum, ex quorum agro, Capris & Alpis fluuij in Iſtrum cadunt, teſte Herodoto lib. 4.

Omphale, a correpta, nomen reginæ Lydiæ, cui Hercules propter amorem ſeruiuit: multisq́; ab ea muneribus eſt donatus, quòd ad Sangarim fluuium, ſerpentem multos homines interficientem, interemiſſet. Hæc, ut tradit Donatus in Terent. ipſum Herculem ſibi ſeruientem etiam ad lanificium compulit: quum ipſa calathum & colum, cultusq́; fœmineos, ſagittis & claua, leonisq́; tegmine mutaſſet.

Onchiſton, locus eſt in finibus Thebanorum, teſte Homero lib. Iliad. 2.

Oneſicritus, philoſophus, & hiſtoricus Aegineta: ut autem Demetrio Magneſio placet, Aſtypalæus fuit, è Diogenis ſchola. Similitudinem quandam cum Xenophonte habere uidetur: ut enim hic cum Cyro, ita ille cũ Alexandro militauit. Xenophon Cyri Pædiam, Oneſicritus Alexandri incunabula & originem ſcripſit. Similiter, & uterq; principis ſui perſequitur laudes: ſtylus inſuper utriuſq; ſimillimus. Auct. Diogen. Laërt.

Oneſimus Cyprius, ſeu Spartiata, tempore Conſtantini Magni, ſcripſit de Rhetorica, de ſtatuũ differentia, Præexercitationes, Declamationes, & alia. Suidas.

Onaba, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum, prope Iunonis promontorium, Plinio lib. 3. cap. 1. & Pomponio lib. 3.

Onobaliſturia, Ptolem. lib. 2 cap. 4. Hiſpaniæ urbs: alio nomine Onaba Luſtria,

Onytes, nomen uiri proprium: quod Donatus(inquit Seruius)dicit aut gentile eſſe, aut patronymicum: ſed hoc non procedit,quia neq; patronymicũ in tes exit,neq; Onytes à qua gente ueniat uſquã lectum eſt.Proprium ergo eſt,&c.Hæc Seruius lib. Aeneid.12.

Oopellum,Britanniæ inſulæ urbs,Ptol·lib. 2.cap.3. Vxellum alijs dicta,hodie Ceſtria.

Opheltes, filius Lycurgi à ſerpente necatus. Vide HYPSIPHILE.

Ophiogenes,populi ſunt in Helleſponto,qui ſerpentum ictus contactu leuant,et manu impoſita uenena extrahunt corporibus.Plin.cap.2.lib.7.

Ophineus,Meſſeniorũ uates,qui à natali die captus, publicè & priuatim futura prædicere ſolitus eſt.

Ophiuchus,eſt ſignum cœleſte,quod alij putant Herculem eſſe,alij Aeſculapium.Et interpretatur anguitenens.De quo Cicero ex Arato lib.2.De nat.deor.

Ophiuſa,inſula,olim Rhodos dicta,Plin.lib.5.ca.31.

Ophyon,penul.prod.nomen uiri proprium,qui ante Saturnum rerum potitus eſt,quem Saturnus fugauit. Claudianus,Hos onerat ramos exutus Ophyon.

Opitergium, Carnorum oppidum, Ptolemæo lib. 3. cap.1.hodie Opitergum.

Opis,Nympha comes Dianæ.Virg.Opis ad æthereum pennis aufertur Olympum. Eſt et Opis urbs iuxta quam Tigris profluit,et in mare Rubrum labitur.Her. (lib.1.

Opites,Argiui proprium, quem Hector in bello Troiano interfecit.

Oppia,una fuit ex Veſtalibus, quæ conuicta ſtupri, uiua

uiua defoſſa eſt. Cuius ſcripſit epitaphiū Stroza filius,
Veſtalis uirgo, læſi damnata pudoris,
Contegor hoc uiuens Oppia ſub tumulo. Liuius lib. 22. hanc Opimiam uocat.

Oppianus, antiquus ſcriptor, de piſcibus ſcribit. Is Roma in Ciliciam patriam reuerſus ingruente peſtilentia obijt.

Ops, filia Cœli ex Veſta, & ſoror uxorq́; Saturni: Quam, ut ſcribit Seruius, Græci Rheam uocant, ἀπὸ τοῦ ῥέω, id eſt fluo, quòd terra rebus omnibus affluat.

Opus, Opūtis, urbs Locridis: à qua dicitur Opuntius ſinus. ab Opunte etiam Opuntij nominati, teſte Pli. lib. 4. Dicimus Opus & Opes, ut notat interpres Pomp. Melæ Vadianus.

Orbelus, mons in Macedonia, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. 10. Ab hoc Orbelia regio.

Orbilius Beneuentanus, grammat. tempore Ciceronis profitebatur, uir acer in diſcipulos, ac plagoſus propterea ab Horatio appellatus. Vixit propè ad centeſimum annum, amiſſa iampridem memoria, relicto ex ſe ſe Orbilio, & ipſo grammatico. Ex Tranquillo.

Orcelis, urbs Hiſpaniæ Ptolem. lib. 2. cap. 7.

Orchades, inſulæ in Oceano Boreali, quæ hodie parent regi Scotorū. Notiſſimæ ſunt ex Plinio. Stra. Pōp.

Orchamus, Aſſyriorum rex Leucotheam filiam ſuā ab Apolline ſtupratā uiuā defodit, ut ſcribit Domitius Ouid. in Ibin enarrator, Ipſe item Ouid. li. 4. Metam.

Orchoe, Babyloniæ urbs iuxta paludes, & deſertā Arabiam, Ptolem. auctore lib. 6. Vrchoa dicitur apud

alios: ipſa eſt Hur *Chaldæorum Abrahæ patria.*

Orchomenus,*penult.correp.* Theſſaliæ *mons: à quo* Orchomenō *ciuitas eſt Bœotiæ, contermina Theſſaliæ, in qua fons erat Gratijs ſacer, ut notat Seru.* Ad hāc urbem Homer. in Iliad. *innumera quotannis deferri nauibus dixit, in oratione Achillis ad Vlyſſem et Phœnicē.* Eſt item Orchomenon, *fluuius in Bœotia ad Trophonium, teſte Plinio lib.31.cap.2.*

Orcus, *nomen eſt fluuij inferorum, ſic dictus, quòd per illum, id eſt, Stygem paludem, à qua (teſte Homero) profluit, iurabant dij, nec peierare licebat. Nam, ut dicit* Homer. in 2. Iliad. *fluuius eſt Theſſaliæ, qui ab inferna Styge manat, & in Peneū defluit, quem nec Peneus recipit, ſed inſtar olei ſupernatantem breui ſpacio portatum abdicat, nec pœnales aquas, Diriſq́; genitas, argēteis ſuis miſceri permittit.* Et ſubdit Homerus, *huius fluuij apud deos ſanctiſſimum iuſiurandum eſſe.*

Ordeſſus, *primus fluuiorum Scythiæ, magnuſq́;, & ab oriente profluens cum Iſtro miſcetur,* Herod. lib. 4.

Oreades, *nymphæ ſunt montium, ut antè diximus, ab* ὄρος *quod Græcè dicitur mons.*

Orebatis, *Ptolem. lib.6.ca.4. urbs Perſidis in mediterraneis.*

Oreni, *populi Celtiberis proximi, ab Auſtro.*

Oreſtes, *filius Agamēnonis regis, & Clytæmneſtræ, qui matrem occidit, eò quòd illa patrem ſuum occiderat. Deinde Pyrrhum Achillis filium, qui Hermion ſibi priùs deſponſatam uxorem duxerat, occidit clam in templo, & Hermionem recepit. Poſtea furioſus ob hæc*

ſcelera

ſcelera factus, uagabatur, & cuſtodiente eum Pylade amico fidißimo, peruenit in regionem Tauricam, ubi ſororem ſuam inuenit, cum qua profectus eſt in Italiã. Vide in dictione PYLADES.

Oritæ, gens Indica ſecundum Strab. lib. 25. quos Arbis fluuius ab Indis diſterminat, auct. Plin. lib. 7. cap. 2.

Oretus, Siciliæ fluuius apud Panormum.

Orgia, ait Seruius, apud Græcos omnia ſacra, ſicut apud Latinos ceremoniæ dicuntur. Sed iam abuſiuè ſacra Liberi Orgia uocantur: uel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, id eſt, à furore: uel ἀπὸ τῶν ὀρίων. i. à mõtibus. Hæc ille Aen. 4.

Oribaſius Sardianus, Iuliani prĩcipis fuit familiaris, à quo & quæſtor Conſtantinopolitanus factus eſt. Scripſit libros medicinæ 72. ad Iulianum: eorum epitomẽ in libris nouem ad Euſtachium filiũ de regno, & de adfectibus. Hæc Suid. Eunapius uerò Græcus auct. in lib. Sophiſt. eius uitam pluribus perſequitur. Oribaſius, ait, Pergamenus genere, in eloquentia, pariter et medicina profecit, Iulianoq; propterea ut medicus fuit accerſit⁹. Inuidia deinde ſuccedentium principum, bonis priuatus, ac in exilium ad Barbaros miſſus, animum philoſophi ſemper in calamitate retinuit. Tanta apud eas nationes gratia, & opinione ob doctrinã & medicinæ experimẽta perſeuerauit, ut pro deo penè coleretur. Hæc il=

Oricum, ciuitas eſt Epiri à Colchis condita, teſte (le. Plinio lib. 4. cap. 23 de qua Lucanus lib. 3.

Orion, i product. filius Neptuni ſecundum Heſiodũ. Alij fabulantur eum ex urina Iouis, Neptuni & Mercurij genitum, quòd deos cùm Enopius quidam ho-

ſpitio excepiſſet, eisq; bouem mactaſſet, petiuit ut ſibi filium concederent. Illi ergò corium è boue detractum popoſcerunt, atq; in illud urinam reddiderunt: ex qua natus eſt Orion.

Orithos, teſte Herod. urbs inter Macedoniam et Epirum, iuxta quã, ut refert Seru. in 10. Aen. naſcitur terebinthus arbor, nigrum lignum cum ſplendore proferẽs.

Orithyia, filia fuit Erichthei Athenarum regis, quã quum Boreas adamaſſet, & ſibi coniugem dari poſtularet, nec impetrare ualuiſſet: illam rapuit, & in Thraciã ſecum detulit, ex qua Zethen & Calaim filios procreauit, ut pro uera hiſtoria retulit Euſebius. Alia fuit eodẽ nomine regina Amazonum. Iuſtin lib. 2.

Ormenius, teſte Homero, Magneſiæ ciuitas: idq; confirmauit Plinius lib. 5.

Ornea, ſacra erant Priapi, quem Corinthij Orneum uocabant. Celebrabant hæc feſta Nymphæ iuxta Colophonem.

Orneus, Ixionis & Nubis filius, unus ex Centauris.

Oroandes, mons ait Plinius libro 5. cap. 27. non longà ab Imao monte, imò unus ex colliculis Imai.

Oroatis, Ptol. lib. 6. cap. 3. fluuius eſt in ſinu Perſico Meridiem uerſus. Meminit huius Plin. lib. 9. cap. 23.

Oroba, Ptol. lib. 6. cap. 1. urbs eſt Aſſyriæ in mediterraneis.

Orodes, rex Parthorum, qui Craſſum Romanum cepit & occidit. De quo Plutarchus in Craſſo. Eſt & Orodes apud Virgil. à Mezentio interfectus.

Oroëtes, uir Perſa, & Sardium præfectus, qui Poly-

cratem Samiorum tyrannum dolo captũ ſuſpendit. Hic poſtea iuſſu Darij & opera,aſtuq́ Bagæi in Sardis trucidatus eſt, ut ſcribit Herod. lib.3.

Orontes,uir Troianus, qui Troia capta cum Aenea in Italiam nauigans, naufragium fecit,ut ſcribit Virg. lib.1.Aeneid.Eſt & Orontes Phœniciæ fluuius,ut ſcribit Pomp.Mela lib.2.in deſcriptione Phœniciæ.Et Plinius lib.2.cap.103. natus inter Libanum & Antilibanum,ut idem ſcribit lib.5.cap.21.

Oropus,oppidum in Attica in confinio Bœotiæ.Plinius lib.4.cap.7.

Orpheus,poëta ſeu uates,Calliopes & Apollinis filius,Thrax,lyræ ſtudioſißimus extitit,quã dono à Mercurio habuit. Fuit & Orpheus, Oeagri filius unus ex Argonautis,Ciconum rex.

Orrea.Ptol.libro 3.cap.9.Britãniæ urbs:ubi carbonum copia.

Orſilochus,fuit teſte Home.lib.3.Iliad.filius Alphei fluminis, qui lato gurgite terram interfluit Pyliorum, & populi frequentis princeps fuit.

Orthocorybantij, Scythiæ in Aſia populi: auctore Herodoto lib.3.

Orthoſia, urbs Syriæ Ptolemæo libro 5.cap.15.hodie Tortoſa,prius Antaradum.

Orton,Ptol.lib.3.cap.1.Pelignorum urbs:hodie Ortona,eadem quæ Orton.

Ortopla, Dalmatiæ urbs,Ptolemæo lib.2.capite 17. Ortopula hodie.

Ortygia,inſula eſt in mari Aegeo,quæ etiam Delos

 dicitur.

dicitur.Ortygia dicta eſt Solino & Seruio auctoribus, quòd in ea primùm cothurnices, quas Græci Ortygas uocant, uiſæ ſunt. Fuit & alia huius nominis inſula circa Siciliam, quæ ponte iungitur Syracuſis, et fontem habet Arethuſam. Hæc ex oppoſito Plemmyrij Siciliæ amnis. De qua Virg. lib. 3. Aeneid.

Oſca, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ ciuitas, Iſca dicta.

Oſcela, Lepontiorum in Alpibus Scutijs urbs, auct. Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie Secuſa.

Oſci, Italiæ populi, in Campania, ſic, ut quibuſdam placet, ab oris fœditate dicti. Virg. lib. 7. Aeneid. Oſcorum manus, &c.

Oſiris, Iouis filius ex Niobe Phoronei filia: licet eum fuiſſe Aegyptium multis uerbis referat Diodorus, Græcus hiſtoricus lib. 3. Hic ut Græci & noſtri adfirmant, quum Phoroneo auo in Argiuorum regno ſuccederet, & per annos plures Argiuis imperaſſet, Aegialum fratrem regno Achaiæ præfecit: ipſe uerò maioris gloriæ cupidine ductus, ad Aegyptios transfretauit: quos quũ ſuo ſubmiſiſſet imperio, Iſidem Inachi filiam primum Io dictam, matrimonio ſibi copulauit. Qua deinde magiſtra Aegyptij literas didicêre. Oſiris, ſimiliter quum rudes eius loci homines, multas res, & homini maximè neceſſarias edoceret, diuinos ab illis adeptꝰ eſt honores, teſte Tibullo.

Oſſa, mons eſt, teſte Solino, in finibus Theſſaliæ Centaurorum ſtabulum, cum tanta pinorum copia, ut inflexione, atq; reflexione ramorũ tonitrua referãtur: quod Lucanus lib. 1. tetigit. —it tantus in æthera clamor,

Quantus piniferæ Boreas quum Thracius Oſſæ
Rupibus incubuit, curuato robore, preſſæ
Fit ſonus, aut rurſum redeuntis ad æthera ſyluæ.

Oſſonaba, Luſitaniæ ciuitas, teſte Ptolem. lib. 2. ca. 5. alio nomine Siluera.

Oſtia, urbs in oſtijs Tyberinis ſita, ab Anco Martio cõdita, ut ſcribit Liui. in ipſo maris fluminiſq; cõfinio, ut totius mundi opes illo ueluti maritimo urbis hoſpitio, reciperentur. Ab hac Oſtienſes dicti, & Oſtienſis ager. Ptolemæo lib. 3. cap. 1. ciuitas & portus Romæ. Scribitur & Hoſtia.

Otanes Perſa, uir nobilis et unus ex his qui cum Dario in Magum coniurarunt, apud Herodot. lib. 3.

Otryades, Spartiata fuit, qui cùm inter Argiuos & Spartiatas conueniſſet, ut trecenti utrinq; delecti de agro Tyreate inter ſe decernerent, & utri ſuperiores extitiſſent, eorum regio foret: unus hic tantùm uictor è Spartiatis ſuperfuit. Cùm duo, qui ex Argiuis reliqui erãt, fugiſſent, caſtris ſuorum relictis, aiunt Otriadem, ſpoliatis priùs hoſtium corporibus, & ad ſua caſtra relatis armis: deinde in ſcuto ſanguine ſuo, VICI, conſcripto, cùm puderet Spartam reuerti ob ſocios interfectos, ſibi mortem conſciuiſſe. Auctores Valerius, Plutarchus, & Ouidius in Faſtis.

Othrys, mons Theſſaliæ, ſedes olim Lapitharũ. Luc.
Solſtitiale caput, nemoroſus ſummouet Othrys.

Otreus & Mygdonus, fratres fuerunt Hecubæ, filij Ciſſei, & patrueles Polymneſtoris, teſte Porphyrio in lib. 3. Iliad.

Oxeas, Herculis ex Megara filius, ut ait Bocatius.

Oxos, *Aſiæ fluuius, per deſerta Scythiæ fluẽs, ut ſcribit* Pomponius lib.3.*&* Strabo lib.11.

Oxus, *teſte* Plinio lib.31.cap.7.*apud* Bactros *amnis.*

Oxyrynchus, *ciuitas* Aegypti, *dicta ab* Oxyryncho *piſce, qui ibi templũ habuit. Cæterum* Aegyptij *omnes* Oxyrynchum *piſcem colunt. Nam quedã animalia ſunt quæ* Aegyptij *uniuerſi colunt, queadmodum ex terreſtribus tria, bouẽ, canem, felẽ: ex uolatilibus, accipitrẽ, atq; ibin: ex aquatilibus duo, Lepidotũ piſcem, &* Oxyrynchum. Ex Strab.li.17. *Alij* Oxyryngum *ſcribunt.*

PACHIRI, *montes in minori Aſia.*

Pachorus, *rex Parthorum, occiſus in Syria poſt Craßi cædem, ut ſcribit* Appianus *in Parthico.* Pachori *meminit &* Horatius Carminum lib.3.

Pachynus, *eſt Siciliæ promontorium, uergens in Auſtrum, ſeu magis in meridianam plagam, & ab aëris craßitudine, teſte Seruio, cognominatum. Nam* παχὺ *Græcè pingue & craſſum interpretatur.*

Pacinus, *unus ex nepotibus Volſinij regis, cognomẽto* Luculli: *à quo* Pacinates *Italiæ populi.*

Pactolus, *fluuius Lydiæ, aureis arenis Smyrnæos irrigans agros.* Iuuenalis, *Quod Tagus, & rutila Pactolus uoluit arena.*

Pacuuius Brunduſinus, *Ennij ſorore natus, emicuit quo tempore Scipio Numantiam deleuit, ſcripſit tragœdias: deinde Tarentum ſe recepit, deceßitq; nonagenarius, ut eſt auctor* Eutropius: *poſuit ſibi huiuſmodi Epigramma, quod* Gellius *annotauit* lib.1.cap.24.

Ado-

Adoleſcens,tametſi properas,hoc ſaxum rogat,
Vt ſe adſpicias:deinde quod ſcriptum eſt legas:
Hîc ſunt poëtæ Pacuuij Marci ſita
Oſſa:hoc uolebam,neſcius ne eſſes.Vale.

Padua,urbs à Padi uicinitate dicta,quæ alio nomine Patauiũ dicitur Ptol.li.5.ca.1.ab Antenore condita, ut ſcribit Liuius lib.1. Hæc ciuitas ditionis eſt principum Auſtriæ,ſed à Venetis occupatur.Pomp.enarrator.

Padus,maximus Italiæ fluuius,ortum habens in radicibus Veſuli montis, maritimorum commeatuum Italicis ſubſidijs fidus inuentor, ut eleganter dixit Ambroſius.De Pado lege Lucanum lib.2.Plinium lib.3.ca.16. Strabonem lib.5.

Paduſa,fluuius, quem Padi brachium Rauennã uſq; perductum facit. Meſſanicum alio nomine appellatum. Plin.lib.3.cap.16.

Pæon,nomẽ uiri medicæ artis peritiſſimi,quẽ Hom. li.5.Iliad.ſcribit curaſſe Plutonem grauiter ab Hercule uulneratum:à quo pæonia herba dicitur,quam inuenit.

Pæonia, Macedoniæ pars eſt, ut ſcribit Iuſtinus lib. 7.Et Pæones,Pæoniæ populi.

Pæſtum,Lucaniæ oppidum,roſarum abundãtiſſimũ, & quæ ob cœli clementiam bis in anno proueniunt,teſte Virg. - Biferiq; roſaria Pæſti.

Pætouium,urbs Pannoniæ ſuperioris,id eſt,Auſtriæ, auctore Ptolem.lib.2.cap.15.Petouionem Tacitus ſcribit lib.19.alij Petouiam.Vulgò Betta.

Pagaſa,Theſſaliæ oppidum, quod poſtea Demetrias dictum eſt,ut ait Plin.li.4.cap.8. iuxta quod ædificata fuit Argo nauis.

Pagyris,nomen fluuij & nomen ciuitatis:à qua Pagyritæ,populi. Apud Pli.li. 4.ca.12.ſcribitur Pacyris.

Palæmon, nomen marini dei, qui Latinè Portunus eſt dictus,dicente Ouidio.

Quem nos Portunum,ſua lingua Palæmona dicit. Alius fuit Phinei Arcadiæ regis filius. Alius item Grammaticus Vincentinus,qui Romæ uixit ſub Tyberio & Claudio principibus, tanta uir arrogantia, ut Marcum Varronem porcum appellaret,ſecum & natas & morituras literas iactaret. Luxuriæ ita indulſit, ut ſæpius in die lauaretur,nec ſufficeret ſumptibus.Trãquillus.

Palæſtina,regio Syriæ,coniuncta Arabiæ. Meminit huius Plin.lib.5.cap.13.& 20.

Palamedes,filius Nauplij & Clymenes, rex Eubœæ inſulæ. De quo Philoſtratus in Heroicis hæc ſcribit: Summo(inquit)uir ingenio fuit,ordinem literarum reperit,additis nouis quibuſdam. Quas Vlyſſes eius inimicus, ait non ab eo inuentas, ſed à gruibus ex ordine uolatus earum accepiſſe.Præterea calculorum & menſurarum,& ponderum, tum etiam aleæ in caſtris apud Aulidem inuentor fuit.Aſtrologiæ inſuper peritus,annum menſesq; ad curſum Solis accommodauit.Primusq; in caſtris uiſam atq; reformidatam Solis eclipſim dixit naturalem, minimeq; timendam eſſe. Vlyßis primùm inſaniæ ſimulatio ab eo fuit deprehenſa: quapropter non deſtitit, quin cum apud exercitum proditionis falſò inſimulatum damnari atque lapidibus obrui perfecerit: quem poſtea Græci fleuêre, & magnopere deſideraue=

derauerunt. Palamedes Eleates Grammaticus ſcripſit Onomaſticon de Tragicis et Comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ ac Doricæ linguæ. Suidas.

Palantêum, urbs in Palatino monte, à Palante Euandri proauo. Vide Virg. lib. 8. Aeneid.

Palantia, oppidum Iberiæ, teſte Stephano. Vndè & Palantini. Eſt & nomen fluminis in Valentino littore.

Palantina, regio Romæ, cuius Arcades duce Euandro palantes auctores extiterunt.

Palatium, mons Romæ appellatus eſt, quòd ibi in palatio pecus paſcens balare conſueuerit (ſic enim uox eius animalis exprimitur) quaſi balatium. Vnde Næuius balatium appellat. Vel à palo, palas: quia ibi palare, id eſt, errare, pecudes ſolent. Seu quòd palantes Arcades cum Euandro ibi conſederunt. Nam ante Romam conditam poſſeſſum atque habitum fuit, aut ab Arcade Euandro, aut Aboriginibus, qui ex Palatio oppido agri Reatini uenêre, & cum Euandro habitauêre. Alij à Palantia Latini matre, quæ ibi habitauerit, Palatium dictum uolunt. Alij à Palante Euandri auo. Alij à filia Euandri Palantia, ab Hercule uiciata, & poſtea illic ſepulta: uel certè à Palante eius filio illic ſepulto. Alij à Pale, paſtorali Dea, nomen inditum autumant.

Palatinus, mons in urbe Roma, dictus à Palanteo oppido, quod ibi fecerat Euander rex, ante Romam conditam ut ſcribit Seruius.

Pales, dea pabuli eſt (inquit Seruius) quam alij Veſtam, alij Matrem deûm uocant. Hæc Virg. genere fœminino uocat. Alij, inter quos Varro, maſculino genere, ut

re, ut hic Pales. Huic ſacra ſoluuntur, quæ Palilia uo-cantur. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij,

Te quoq; magna Pales, & te memorande canemus
Paſtor ab Amphryſo.

Palici, quaſi Paliſci gemini fratres fuêre, Iouis filij, & Thaliæ nymphæ, ſiue (ut alij uolunt) Aetnæ. Tradũt enim hanc nýmpham à Ioue in Sicilia iuxta Simethium fluuium, non longè à Catina urbe compreſſam, metu Iunonis optaſſe ut ſibi terra dehiſceret, & ita factum eſſe: ſed cùm tempus maturitatis infantium quos aluo illa geſtauerat, aduenißet, rurſum terram hiaſſe, duosq; infantes de aluo nymphæ progreſſos emerſiſſe, appellatosq; fuiſſe Palicos, uel quòd πάλιν, id eſt, rurſus hiante terra emerſiſſent: uel ἀπὸ τοῦ πάλιν ἵκεσθαι, quoniam prius in terram merſi, denuò indè reuerſi ſunt. Nec longè indè breues lacus ſunt, ſed miræ profunditatis, quos incolæ Crateras uocant, & nomine Dellos appellant, fratresq; eos Palicorum exiſtimant, & habentur in cultu maximo propter iuſiurandum. Nam quum rei negatæ fides quæritur, & iuſiurandum à ſuſpecto petitur, uterque ab omni contagione mundi ad Crateras accedunt, accepto prius fideiuſſore ab eo, qui iuratus eſt, de ſoluendo eo quod petitur, ſi ita euentus adduxerit: deinde loci numine inuocato iurabat: quod ſi fideliter fiebat, diſcedebat illæſus: ſi uerò malè iuratum eſſet, mox in lacu amittebat uitam falſus iurator. Magna præterea in ueneratione erat Palicorum templum, quod cùm Siciliam ſterilis annus arefeciſſet, diuino Palicorum reſpõſo admoniti Siculi, certum ſacrificium fecerunt, poſt

quod

quod ſtatim reuerſa eſt ubertas. Quapropter Siculi omne genus frugum congeſſerunt in ara Palicorum, quæ ob id pinguis uocitata eſt.

Palinurus, promontorium eſt in Lucania: & portus prope oppidum Veliam, dictus à Palinuro gubernatore claßis Aeneæ ibi ſepulto, qui per ſomnum in mare de naue ceciderat.

Pallantia, urbs Hiſpaniæ, Tarraconenſis, ut ait Ptolem. lib. 2. cap. 6. Vacceorum colonia, à qua Pallantini dicti: ut à Numantia, Numantini. Aliàs Palentia dicitur.

Palas, Palantis, nomen filij Euandri, & nomen gigantis.

Pallas, Palladis, Iouis filia ſine matre. Nam cúm Iupiter Iunonem uxorem uideret non ferentem filios percuſſo ſibi capite Palladem armatam êdidit. Dicēte Luc. lib. 9. Hanc & Pallas amat, patrio quæ uertice nata eſt. Et Ouid. lib. Faſtorum 3.

An quia de capitis fertur ſine matre paterni
Vertice cum clypeo proſiluiſſe ſuo?

Hanc Cicero lib. De natura deorum 3. belli inuentricē & principem eſſe dixit. Proinde à nonnullis Bellona uocata fuit, ſoror ſcilicet, & auriga Martis: dicente Statio, -regit atra iugales
Sanguinea Bellona manu, longaq; fatigat
Cuſpide. Quin uirgo fingitur, & innupta, ut Virgil. 2. Aeneid. Pars ſtupet innuptæ donum exitiale Mineruæ. Palladis templum apud Mileſios admirandum fuit, ut ſcribit Herodotus lib. 1.

Palladium, fuit in urbe Troiana antiquißimū Palla-

dis

dis ſimulacrum, è ligno compactum, mouens oculoſ, atq; haſtam quam manu geſtabat, ut ſcribit Seruius. *Nã quum apud* Troiam *in honorem* Palladis *arx, et in eius ſummo templum illi ædificaretur, è cœlo cecidit, & locum in eo templo ſibi delegit, nondum cooperta æde, moxq́; ab* Apolline *redditum eſt oraculum, eius ciuitatis futurum exitiũ, ſi id ſimulacrum extra mœnia portaretur.* Quod Ouidius *in 5.* Faſtorũ *eſt elegantiſsimè proſequutus. Quo factum eſt, ut tempore belli Troiani* Diomedes *&* Vlyſſes *cuniculis, uel ut alij dicunt, cloacis aſcenderint in arcem, & occiſis cuſtodibus ſimulacrum ſuſtulerint. Ideo autem id negocium his potiſsimũ datur, quia cultores fuerunt* Mineruæ. Seruius *apud* Virg. Aeneid. *2.*

Pallene, *regio eſt in littoribus* Macedoniæ *iuxta* Sitonia, *ut oſtendit* Herodot. *lib. 7. in qua ciuitas eſt* Potidæa. *Eſt & urbs eiuſdem nominis in* Achaia.

Palma, Ptolemæo *li. 2. cap. 6 oppidum eſt* Hiſpaniæ. *Eſt item* Palma *ciuitas in maiori* Baleari.

Palmaria, *inſula eſt in mari* Tuſco Plin. *lib. 3. ca. 6.*

Palmyra, Syriæ *urbs inter* Romanorum *ditionem ſita &* Parthorum, *ut eſt auctor* Ptol. *lib. 5. cap. 15.*

Palſum, *flumen eſt* Mauritaniæ *apud* Plin. *lib. 5. ca. 1*

Paltos, Pomponio *&* Straboni *oppidum eſt* Syriæ.

Pamiſus, *fluuius eſt* Achaiæ, *ut ait* Plin. *libro 4 cap. 5. dictus quaſi totus odioſus, ob dãna q̃ agris inferebat.*

Pamphilus, Neoclidis *filius,* Platonis *auditor, cuius meminit* Cic. De natura deorum*: &* Plato *circa* Phædonis *principium, dicit illum inter eos qui in acie ceciderunt,*

derunt, decem dies iacuiſſe, triduoq́; poſtquā inde ſublatus fuerat, impoſitum rogo reuixiſſe, ac mira quædam tempore mortis uiſa narraſſe. Pamphilus *alius præsbyter* Euſebij *Cæſarienſis neceſſarius, tanto bibliothecæ diuinæ amore flagrauit, ut bonam partem uoluminū* Origenis *ſua manu deſcripſerit.* Extinctus *idem martyr apud* Cæſaream Palæſtinæ *ſub* Maximo. Ex Hieronymo. *Suidas autem tres Pamphilos commemorat: duos grammaticos, quorum alter Sicyonius genere de grammatica picturaq́; ac pictoribus claris ſcripſit.* Alter Alexandrinus *dictionarium edidit, & quod Pratum appellauit, id eſt, uariarum rerum collectanea. Tertius Athenienſis fuit reipublicæ expilator.*

Pamphylia, Ptol.li.5.cap.5. *regio eſt minoris Aſiæ, inter Ciliciam & Syriam: ab Occaſu Lyciam, & Aſiæ minoris partem: à Septentrione Galatiam & Cappadociam: à Meridie mediterraneum mare, quod illic Pāphylij maris nomē habet: tota Tauri expatiātis iugis ſepta.*

Pan (inquit Seruius) deus eſt ruſticus, in naturæ ſimilitudinem formatus; unde & πᾶν dictus eſt, id eſt omne: habet enim cornua in radiorū Solis, et cornuū Lunæ ſimilitudinē. Rubet eius facies ad ætheris imitationem. In pectore Nebridē habet ſtellā, ac ſtellarū imaginem. Pars eius inferior hiſpida eſt propter arbores, uirgulta & feras. Caprinos pedes habet, ut oſtendat terræ ſoliditatem. Fiſtulam ſeptē calamorum habet, propter harmoniam cœli in qua ſeptem ſoni ſunt. Pedum habet, id eſt, baculum recuruum, propter annum qui in ſe recurrit: quia hic totius naturæ deus eſt. A poëtis fingitur,

cum amore luctatus, & ab eo uictus, quia ut legimus: Omnia uincit amor. Ergo Pan *ſecundum fabulas amaſſe* Syringam *nympham dicitur, quam quum ſequeretur, illa implorato* Terræ *auxilio, in calamum conuerſa eſt: quem* Pan *ad ſolatiũ amoris incidit, et ſibi fiſtulã fecit.*

Panætius Rhodius, *Stoicus philoſophus, quaſi totus moralis, præceptor* Scipionis *Africani, deceßit* Athenis: *ſcripſit de officijs, unde* Cicero *ſuos libros eſt mutuatus. Hic ſcripſit, uitam hominum ex improuiſo, aßiduis & quotidianis periculis ſubiacere, ad quæ præcauenda oportet animo ſemper eſſe intento, ut ſunt athletæ. Sicut enim illi in certamine athletico, caput manibus oppoſitis, quaſi uallo præmuniunt: ita animus ſapientis aduerſus petulantias iniuriarum, ictuſq́; fortunæ debet eſſe erectus, arduus, ſeptus, ne qua in re incurſio repentina, imparatis improtectiſq́; nobis oboriatur.* Fuit alter Panætius *ſenior, item* Rhodius: *cuius inter philoſophos multa mentio, ſcriptaq́; feruntur,* Suidas.

Panætolium, *mons eſt* Aetoliæ, *ut ait* Plin. *li.* 4. *ca.* 2.

Panthæi, *populi, qui ut* Pomponius *refert, deſerta* Libyæ *habitant, qui &* Ophiophagi *uocantur, quoniam ſerpentibus ueſcantur.*

Panchaia, *regio* Arabiæ *tota arenoſa, in qua arbores ſponte natæ thus emittunt.* Virg. *Totaq́; thuriferis* Panchaia *pinguis arenis.* Seruius *ſcribit* Panchaiam & Sabæorum *gentem eandem eſſe, apud quã naſcitur thus.*

Panchei, *ſiue ut quidam,* Candei, Pomp. *lib.* 3. *populi ſunt, qui deſerta & beſtijs infeſta* Arabiæ *loca habitãt: quia ſerpẽtib⁹ ueſci aſſueti ſunt,* Ophiophagi *uocãtur*

Panda-

Pandaria, Straboni lib. 5. exigua eſt inſula in ſinu Caietano, uerùm habitaculis frequens, diſtans à continẽti ducentis quinquaginta ſtadijs.

Pandatoria, inſula in mari Tyrrheno, auctore Ptolemæo lib. 3. cap. 1. hodie Pandana.

Pandion, proprium nomen Erichthei Athenarum regis filij, cui ſucceßit in regno. Huius filiæ fuerunt Progne & Philomela. Dictus eſt Pandion quaſi totus Διὸς, id eſt, Iouis. Hinc Pandionia dicta eſt Attica. Inde Pandionius dicitur. Lucanus de Pallade: & Pandionias quæ cuſpide protegit arces.

Pandôra, mulier formoſißima, & gratioſißima, cui ſinguli dij ſua dona dederunt, ſcilicet Pallas ſapientiã, Venus decorem, Apollo Muſicã, Mercurius eloquentiã. Vnde dicitur Pandôra, quaſi omnium donum, uel ab omnibus donata. Hanc, ut ait Heſiodus, Iupiter in terram miſit ut homines deciperet. Eſt & nomen matris Deucalionis, à qua Theſſalia, Pandora dicta eſt. Hoc nomĩe dictæ ſunt gentes in conuallibus Indiæ, quæ, ut ait Plinius lib. 7. cap. 2. ducentos annos uiuunt, in iuuentute capillos candidos habent, in ſenectute nigros.

Pandoſia, Plin. lib. 3. ca. 1. Lucanorum in Italia urbs, in qua Alexander Epirotes occubuit. Eſt & altera, ut idem teſtatur lib. 4. cap. 1. eius nominis in Epiro. Trogus lib. 12. Iuxta urbem Pandoſiam Alexander, non prius fatalis loci cognito nomine quàm occideret, interficitur. Idem ſupra: Cùm in Epiro eſſet Pandoſia, & flumen Acheruſium, ignarus eadem & in Italia, ad declinanda fatorum pericula peregrinam militiam cupidus

elegerat. Liuius li. 8. Data dictio erat Alexandro, caueret Acheruſiam aquam, Pandoſiamq; urbem. Horum meminit & Strabo lib. 6. Supra illam (inquit) paululum Pandoſia eſt, ualidum propugnaculum, ubi Moloſſorum rex Alexander trucidatus eſt, Dodonæo deceptus oraculo, Acherontem atq; Pandoſiam cauere iubente, cùm ſimilis appellationis loca in Theſprotio monſtrentur agro. Triuertex autem ipſum eſt propugnaculum, quod Acheron amnis præterfluit. Aliud inſuper fraudauit oraculum. Pandoſia perdes populum quandoq; Triuertex. Credidit enim hoſtium non ſuorum cladem oſtentari. Oenotriorum quoq; regum regiam fuiſſe Pandoſiā, memoriæ proditum eſt.

Pancus, Bocatio fluuius Colchorum, cui oppidum imminet ſui nominis, habens poſt ſe Hemochorum multimodas gentes. Eſt & idem fons ſub Libano monte, in quem ſi qua natantia proijciantur, in lacu, cui Phiala nomen, reperiuntur.

Pangæus, Thraciæ promontorium magnum atq; excelſum, Macedoniæ iunctum, in quo, ut ſcribit Herodotus lib. 7. aurea ſunt & argentea metalla: quem cùm Pieres & Hodomanti, tum præcipuè Satræ exercent.

Panionium, ut ſcribit Herodotus lib. 1. locus eſt Mycales ſacer, ad Septentrionem uergens, communiter ab uniuerſis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus.

Paniſci, dij ſylueſtres quaſi minutuli Panes. Scribit Plin. li. 35. ca. 11. Paniſcū à Tauriſco pictore fuit pictū.

Pannonij appellantur à Romanis, quos Græci παίονας, Latini Vngaros uocitant: quorum fama olim formidine

dine totam concuſſit Italiam, tanquam eſſent bello inſuperabiles. Hi tribus fluuijs, Drauo, Sauo & Iſtro uallantur. Hinc Pannonicus adiectiuũ. Sueto. in Aug. Reliqua per legatos adminiſtrauit, ut tamen quibuſdam Pannonicis atq; Germanicis aut interueniret, aut non longè abeſſet. Horũ regio, Pannonia dicta eſt, regio Europæ, ſicut Ptol. li. 2. ſcribit: & eſt duplex, ſuperior & inferior. Superior ab Occaſu limites habet montem Ceciũ, qui medius eſt inter Noricum & ipſam Pannoniam: ab Ortu habet Pannoniam inferiorem, cui iuncta eſt inferior, ab Ortu & Septentrione Danubio cingitur.

Panomphæus, Iouis eſt epitheton, quòd ab omni lingua colatur, πᾶν & ὀμφὴ uox, quòd omnium uoces audiat. Ouidius:

Ara Panomphæo uetus eſt ſacrata tonanti.

Panope, nympha marina, Nerei & Doridis filia. Bocatius.

Panorum, clariſſima Siciliæ ciuitas Ptolemæo lib. 3. cap. 4. à qua Ponormitani dicuntur.

Pantagias, fluuius Siciliæ. Hic fluuius (inquit Seruius) quum plenus incederet, implebat ſonitu penè totam Siciliam. Hic poſtea, quum Cereri quærẽti filiam obſtreperet, tacere iuſſus eſt numinis uolũtate. Vir. li. 3. Aen.

Pantanus, lacus eſt Apuliæ, in Italia. Pli. li. 3. cap. 11.

Panthea, uxor fuit Abradotæ, uiri nobilis apud Perſas, quam Cyrus expugnatis Aſſyriorum caſtris ob pulchritudinem duxerat captiuam. Auctor Xenophon apud Cælium lib 7. cap. 53

Pantheon, templum Romæ, q, (ut Dion hiſtoricus refert)

fert) ſic dictum fuit, quòd in Martis, Veneriſq; imaginibus ſub ipſo templo conſtitutis, omnium deorum imagines effictæ erant. Siue quòd templum ipſum rotundum erat, & ſic quoq; omnium deorum habitatio cenſeatur. Plin. lib. 36. Pantheon (inquit) Ioui ultori ab Agrippa factum fuit.

Panthoides, Pythagoras philoſophus dicitur, qui dicebat ſe fuiſſe Euphorbum Troianum Panthoi filium.

Panthus, nomē filij Otrei, fratris Hecubæ: q fuit uir Troianus ex primoribus urbis, teſte Homero. Iliad. 3. Panthous, dicitur & Panthus per Synæreſim, auctore Tortelio.

Panticapes, fluuius eſt Scythiæ quintus ab Iſtro, ut ſcribit Herodotus lib. 4.

Panticapum, oppidum eſt ibidem prope Boſphorum, eodem auctore. Vide Panticapæum.

Pantomatrium, oppidum eſt Cretæ inſulæ maritimū, auctore Plin. lib. 4. cap. 12.

Pantrepes, fluuius Scythiæ.

Papæus, nomen, Herodoto teſte lib. 4. quo apud Scythas Iupiter uocatur.

Paphages, rex Ambraciæ. Is cùm obuiam factus eſſet leænæ catulis ſuis ſtipatæ, ab eadem occiſus eſt.

Paphlagonia, Aſiæ minoris regio, in Septentrionem littore uerſa, clariſſimis oppidis illuſtris eſt, & à Paphl. gone Phinei filio denominata. Auctor eſt Stephan⁹.

Paphos, oppidi nomen, Plin. lib. 2. cap. 96. quod habet celebre fanum Veneris, &c.

Paphus, Cilicis filius, à quo Cilicia denominata eſt: qui

qui in Cypro urbem condidit, Paphum à ſe denominatã, ea fuit Veneri ſacrata. Vnde Paphia dicitur Venus.

Papia, urbs Inſubrium, Ticinum alio noïe appellata.

Papinianus, Iuriſconſultus, Seuero principi gratiſsimus, Scæuolæ diſcipulus, cui in aduocatione fiſci ſucceſſit. Is eſt cui filios ſuos Seuerus moriens commendauit: deinde ab Antonio Caracalla ſecuri percuſſus. cauſſa necis traditur, quòd Caracalla, interfecto fratre Geta, ei mandauerit, ut & in ſenatu, & apud populum facinus dilueret: illum autem reſpondiſſe, non tam facilè parricidium excuſari poſſe, quàm fieri. Spartianus.

Papinius Statius, Neapolitanus inter Heroicos poëtas relatus, haud ignobili genere ortus eſt. Quidam ſcribunt maiores eius oriundos eſſe Epiro, diuq; uerſatos Sellis, non ſine admiratione ingenij & probitatis. Patrem Papinium habuit: qui ob inſignem eruditionem, egregiasq; uirtutes Neapoli ciuitate donatus eſt, in qua Statius Papinius poëta natalem ſuum habuit. Compoſuit multa et uaria poëmata: Thebaidem libris duodecim, quos conſecrauit Cæſari Domitiano. Deinde aggreſſus eſt ſcribere opus de Achille: præterea opus ſyluarum. Ex Crinito.

Pappus, philoſophus Alexandrinus, ſcripſit de ſitu orbis, de fluuijs Africæ, & commentarios in Ptol.

Papyrius, à uelocitate curſor dictus, quum conſulem ſe aduerſis ominibus contra Samnites progreſſum eſſe ſenſiſset, ad auſpicia repetenda Romam regreſſus, edixit Fabio Rulliano magiſtro equitum, quem exercitui præponebat, ne manus cũ hoſte conſereret. Sed cùm ille op-

portunitate ductus pugnaſſet, ac uiciſſet, reuerſus eum ferire ſecuri uoluit: ille in urbem confugit, nec ſupplicem Tribuni tuebantur. Deinde parentis lacrymis populus ueniam precibus impetrauit. Papyrius item de Samnitibus triumphauit. De quo Liuius lib. 9. L. Papyrius Curſor ſuperioris filius, de Samnitibus ſecundum patrem omnium pulcherrimam uictoriam reportauit. Aedem Fortunæ de manubijs faciendam locauit. Papyrius Craſſus, quum Priuernates intra mœnia fugaſſet, ac pro rebus bene geſtis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphauit, & pro laurea uſus eſt myrtea corona. Valer lib. 4. Papyrius Carbo, cum dētibus natus, ut ſcribit Plin. libro 7. Papyrius Prætextatus, nobilis adoleſcens, ex eo cognomen adſecutus, quòd in prætexta & adoleſcentia magnoperè uiſus eſt ſapere. Cùm enim à patre duceretur in curiam, in eaq́; fortè arcana quædam tractarentur, domum reuerſus interrogatusq́; à matre, quid'nam in ſenatu actum: Vt duæ, inquit, uni nubere poßint. At illa manè conuocatis matronis, ad curiam properat: rogantq́;, ut eadem lege uiros duos habendi licentia ſit etiam fœminis. Re cognita, ingenium & conſtantia pueri laudata eſt. Auctor Macrobius, & Gell. lib. 1. cap. 23. Papyrius alius, qui Publium nobilem adoleſcentem habebat: & quòd ſtuprum pati nollet, contumelijs ac plagis adficiebat. Re ad ſenatum delata, Papyrius damnatur, lex deinde lata eſt ne quis in corpora libera ob æs alienum ius haberet. Liuius lib. 8. Valerius de pudicitia, hæc eadem.

Paradiſus, Syriæ oppidum ſupra Antaradum in meridiem,

ridiem, ad Libani orientale latus ſitum. Amnis item Paradiſi meminit Capella lib. 6.

Paratonius, Cyrenaicæ portus ingens, & ad quadraginta ſtadiorum amplitudinem expanſus, auctore Strabone libro ultimo. Etymum uocabuli apud Hermolaum lege lib. 5. cap. 5. Plinij. Ibidem oppidum eiuſdem nominis eſt, ab alijs Hammonia dictum, eidem Strabo. lib. ultimo. Lucanus Syrtes Parætonias uocat lib. 3.

Vſque Parætonias Eoa ad littora Syrtes. Silius item libro tertio:

Perq; Parætoniæ celebratum littora Syrtis.

Parapotamia, regio Tigri proxima, Pli. li. 6. ca. 27.

Parcæ, dictæ ſunt à parco, per contrarium, quòd nemini parcant: Ideò tres eſſe Parcas arbitrãtur, quoniam tria ſunt tempora, in quibus omnia uoluuntur. Varro à partu unius literæ mutatione, deduci putat: quoniam (ut ſcribit Heſiodus) hæ naſcentibus hoĩbus bonũ malumq; conferre cenſeãtur: Tres autem fuiſſe Parcas, Clothon ſcilicet & Lacheſin & Atropon finxerũt antiqui, quas Cic. Erebi & Noctis filias fuiſſe ſcribit, & eaſdem Fata eſſe exiſtimant: Vnde eſt illud Cleanthis, Ducunt uolentem fata, nolentem trahunt. Fingũt uitæ hominum præeſſe, & nendo eam ducere: Clotho colum baiulat: Lacheſis net: Atropos filum frangit. Quapropter lanificas ſorores appellat Martialis,

Si mihi lanificæ ducunt non pulla ſorores
Stamina, nec ſurdos uos habet iſta deos.

Apul. Tres Parcæ tria fata ſunt numero, cum ratione temporis facientia, ſi poteſtatem earum ad eiuſdem ſimi

litudinem temporis referas. Nam quod in fuſo perfectũ *eſt, præteriti temporis habet ſpeciem.* Et quod torque*tur in digitis, momẽti præſentis indicat ſpacia.* Et quod *nondum ex colo tractum eſt, ſubactumq́; curæ digitorum, futuri & conſequentis ſeculi poſteriora uidetur oſtendere.* Lacheſin dictam eſſe putant, quia λαγχάνω Græcè, ſortior deſignat: Atropon, quia uerti non poſſint: Clothon, quoniam contorta & coordinata omnia teneat. Hæc enim nomina ipſa lingua Græca oſtendunt. Mart. lib. 1. Lanificas nulli tres exorare puellas

Contigit, obſeruant quem ſtatuêre diem.

Pareſitaceni, populi ſunt ultimi in Media, montani & latrones, ac Perſis contigui. Strabo libro 11.

Paretaceni, gentes in Media, teſte Herodoto lib. 1.

Parentium, Iſtriæ urbs, Ptol. lib. 3. cap. 1.

Parienna, Ptolem. libro 2. cap. 11. Germaniæ urbs. Vulgò Frideck.

Parion, uel Parium, Pomponio Bithyniæ: Ptolem. Plinio, Straboni, Propontidis in Helleſponto oppidum à Mileſijs, Erythræis, Parijsq́; conditum: iuxta quod teſte Plinio lib. 7. ca. 2. gentes ſunt quæ Ophiogenes uocantur, ſerpentum ictus leuare ſolitæ, & manu impoſita, uenena extrahere corpori. Varro etiam nunc eſſe paucos dicit, quorum ſaliuæ contra ictus ſerpentum medeantur. In eodem oppido, teſte Plinio libro 36. capite 5. Cupido nudus fuit, par Veneri Gnidiæ nobilitate & iniuria.

Paris, Priami filius, quem pater, quòd patriæ fatum futurum eſſe præſenſerat, exponi iuſsit, paſtoresq́; edu-

cauerunt

cauerunt. Tẽpore procedente in aulam paternam rece ptus, apud Idam pulchritudinis ſententiam, pro Venere contra Palladem & Iunonẽ tulit: ex quo illas perpe tuò infeſtas ſibi regnoq́; habuit. Venus autem nuptias Helenæ per raptum conciliauit, undè Troiæ bellũ exortum ſecundum Homerum. Ex Oenone nympha, in Ida ab eo, dum eſſet paſtor adamata, Idæum & Daphnidem dicitur ſuſcepiße. Interfecit in bello Troiano Achillem & Antilochum: cum Aiace uerò Oileo congreſſus, mutuis ſimul cum eodẽ uulneribus cecidit. Fuit & Paris, hiſtrio, libertus Domitiæ Neronis amitæ, cuius meminit Cornelius Tacitus, & Iuuenalis.

Pariſij Pariſiorum, populi inter Celtas, qui Senonenſi prouinciæ attribuuntur, Senonibus, Belouacis, & Agendico oppido proximi, ac Meloduno oppido finitimi. Lutetiam habent oppidum, quam nunc Pariſienſem, epiſcopalem urbem inhabitant, poſitam in inſula fluminis Sequanæ, quòd perpetua palus influeret, & in regno Francorum eſſet. Horum meminit Cæſar lib. 6. Comment. Ptolem. lib. 2. cap. 8. Ad ortum uerò & iuxta Sequanam Pariſij, & urbs, Pariſium Leucodecta. Vulgò Parijs.

Parma, Plinio lib. 3. cap. 15. oppidum Galliæ togatæ prope Rauennam.

Parmenides, Eleates Philoſophus, Anaxagoræ diſci pulus, ut Suidas: ut Diogenes Laërtius, Xenophanis. Cu ius meminit Plato, qui eius nomine dialogum ſcripſit: uocauitq́; Parmenidem, ſiue de Ideis. Hic carmine Phyſiologiam expreſſit, ſicut Empedocles & Heſiodus, duplicemq́;

plicemq; eam eſſe dixit,unam quæ ueritate conſtaret, alteram quæ opinione. Primus deprehendiſſe dicitur eundem eſſe Luciferum & Heſperum: alij Pythagorā dicunt. auctores Suidas, & Diogenes.

Parmenio, inter Alexandri comites maximè dilectus, cuius meminit ſæpe Curtius & Plutarchus.

Parmeno, apud Comicos nomen ſerui.

Parnaſſus, mons non eſt Theſſaliæ, ut nōnulli errantes adſerunt, ſed Aoniæ quæ Alpeſtris pars eſt Bœticæ: unde Aonides, ſæpe muſæ dictæ ſunt. Iuxta quem montem, regiuncula eſt Phocidis, inter Thebas ſcilicet & Athenas: Ouidio in 1. Metamorph.

Parnus, fuit quiſpiam qui ob omiſſam nauiculam, cum obuijs quibuſque litigabat. Hinc adagium, Diſceptare ob Parni ſcaphulam: id eſt, ob res minutulas, multum mouere litium & querelarum. Diogenianus apud Eraſmum.

Paropaniſadæ, Ptole. lib. 6. cap. 18. populi Aſiæ, qui ab Occaſu Aria terminantur, ſic dicti à monte Paropaniſo, eis à Septentrione imminente. Torcaſtenſis, Tartarorum regni pars, præter oleum omnia proferens.

Paros, inſula appellatur una ex Cycladibus, quæ candidiſſimū marmor gignit: à cuius candore dixit Virg. lib. 2. Aeneid. Niueamq; Paron. Ouid. Item 3. Metam.

- uultuq; immotus eodem.
Hæret, ut è Pario formatum marmore ſignum.
Spectat humi poſitus, geminum ceu lumina ſydus.

Parrhaſia, regio in Peloponneſo, dicta Arcadia, Lycaonis patria. Vndè Parrhaſius. Virg. 8. Aeneid.

Par=

Parrhaſio dictum Panos de more Lycei. In ea eſt mons in quo bicornis Fauni templum fuerat, à quo Lycæa ludicra illa ſacrata, à nobis Lupercalia dicta. Vndè Ouidius lib.2. Faſtorum,

Quid uetat Arcadico dictos à monte Lupercos?

Parrhaſius, Epheſius pictor uenit in certamen cum Zeuxide. Et cùm ille detuliſſet uuas pictas tanto ſucceſſu, ut in ſcenam aues aduolarent: ipſe detuliſſe linteum pictũ traditur, ita ueritate repræſentata, ut Zeuxis alitum iudicio tumens, flagitaret tandem remoto linteo oſtendi picturam, atq; intellecto errore concederet palmam ingenuo pudore, quoniam ipſe aues fefelliſſet: Parrhaſius autem ſe artificem. Plin. lib.35. cap.10.

Parthenius, fluuius eſt in Ponto & Bithynia: item in Taurica regione. auctor Strabo. Parthenius, Bithyniæ. Parthenius item, poëta Nicæus, ut ait Suidas, Elegiacus, diuerſorumq; metrorum ſcriptor: à Cinna in bello Mithridatico captus, deinde ob ingenium manumiſſus. Vixit uſq; ad Tyberium Cæſarem, qui, teſte Tranquillo, eius ſcriptis admodum delectabatur. Huius Parthenij locos Virg. quandoq; mutuabatur, cuiuſmodi eſt illud: Glauco, & Panopeæ, & Inoo Melicertæ. Auctor Gellius. Fuit item alter Chius genere, filius Theſtoris, qui uocabatur Chaos, Homero poëta prognatus: ſcripſit uerſus in laudem patris Theſtoris. Suidas. Eſt item Parthenius, portus in littore Brutio, & mons in Arcadia regione.

Parthenope, una fuit Sirenum, quæ præ dolore, quòd prætereuntem Vlyſſem cum ſocijs cantu non decepe-

rint,

rint, in mare ſe præcipitarunt: una hæc in eum dela-ta eſt locum, ubi poſtea condita fuit Neapolis, præcla-ra urbs Campaniæ. Parthenos enim uirgo Latinè dici-tur. Ab hac igitur Sirene, Neapolis eſt appellata: à uirgine Parthenope. Et licet quidam dicant Neapolim dictam, quòd Auguſtus eam inſtaurauerit: tamen legi-tur Neapolitanos ſingulis annis, ad tumulum Parthe-nopes faces tuliſſe. Hanc Cumani à parentibus digreſſi, condidiſſe produntur: qui quum in eo loco Partheno-pes corpus in ueteri monumẽto conditum reperiſſent, nomen eius urbi indidêre. Sed poſtquam loci humani-tate atq; ubertate maiorem in modum frequentari ci-uitas cœpit, ueriti ne Cumæ desererentur, deſerendi Parthenopen conſilium iniuêre.

Parthenopæus, teſte Seruio, Menalippæ, & Martis, ſiue Melanionis filius, rex Arcadiæ, qui Thebana bella puer admodum petijt. Hic in bello Troiano perijt, eũq; apud inferos uidit Aeneas. Virg.

Hîc illi occurrit Tydeus, hîc inclytus armis
Parthenopæus.

Parthi, Aſiæ populi, quibus Romanæ clades gloriã pepererunt. Parthi exules nominãtur lingua Scythica: ex hac enim profugi in Aſſyria conſederunt, & eſt il-lis ex Medis & Scythis ſermo commiſtus, auctore Iu-ſtino lib. 41. ubi multa de Parthis memoratu digna.

Parthini, populi ſunt Macedoniæ prouinciæ, ut ſcri-bit Plin. lib. 3. cap. 23. in deſcriptione Macedoniæ.

Paryſatis, fuit teſte Plutarcho, Cyri filia, & Arta-xerxis mater.

Paſi-

Paſiphaë,Solis fuit filia,& uxor Minois regis Cretæ,materq; Ariadnes atq; Minotauri, quem ex infami amore Tauri progenuiſſe ſcribunt poetæ:ut Virgilius in Sileno,& Ouidius lib.Metamorph.4.

Paſitheles,ſculptor egregius in Græcia natus,& ciuitate Romana donatus. Plaſticen matrem ſtatuariæ ſculpturæq; & cælaturæ eſſe dixit:& cũ eſſet in omnibus his ſummus, nihil unquam fecit antequam finxit. Plin.lib.35.cap.12.

Paſithoe,una fuit ex nymphis,Oceani & Tethyo filia,ut dixit Heſiodus in Theogonia.

Paſitigris, Plinio lib.6.cap.27. nomen quo Tigris fluuius ubi remeauêre aquæ,appellatur.

Paſtophori, ſacerdotes ſacroſancti Aegyptiorum, honoratiores cæteris. Dicti Paſtophori, quòd ferant pallium Veneris,cui nomen eſt Paſtos. Paſtophoroſe etiam Venus eſt appellata.

Patara, Lyciæ ciuitas, apud quam, inquit Seruius, conſtat Apollinem ſex menſibus hyemalibus dare reſponſa,undè Patareus Apollo dicitur:& ſex apud Delum.Hæc ille enarrans Virgilianum illud,

Qualis,ubi hybernam Lyciam,Xantiq; fluenta
Deſerit,ac Delum maternam inuiſit Apollo.

Patauium, Ptolem.lib.5.ca.1. urbs eſt in Ponto ſiue Bithynia, quæ hodiè Polmen dicitur. Eſt item urbs in Italia,quæ alio nomine dicitur Padua,ab Antenore cõdita,Ptolem.libro 3.cap.1. Extat hodie in eadem urbe Antenoris ſepulcrum uetuſtiſſimum cum huiuſmodi inſcriptione, quæ ob nimiam uetuſtatem uix legi poteſt,

Inclytus Antenor patriam uox Niſa quietem,
Tranſtulit huc Henetos, Dardanidumq́; fugas.
Expulit Euganeos, Patauinam condidit urbem:
Quem tenet hic humili marmore cæſa domus,

Paterniana, Ptolemæo libro 2. capite 6. Hiſpaniæ urbs, uulgò Paſtrana dicta.

Patizites, uir Perſa, magus, quem Cambyſes, apud Perſas præfectum reliquerat. Hic Smerdim fratrem ſuum ſimilem Smerdi fratri Cambyſis, Perſarum regẽ declarauit, ut ſcribit Herodotus.

Patmos, inſula eſt una ex Cycladibus, in Aegeo. Strabo.

Patræ, Patrarum, urbs Achaiæ in longiſſimo promontorio poſita, ex aduerſo Aetoliæ. De Patris ſcribit Thucydides lib.9. (lib.7.

Patriamphes, uir Perſa, & Xerxis auriga, Herod.

Patroclides, proprium uiri aſſentatoris Philippi Macedonum regis.

Pattagia, fluuius Siciliæ ἀπὸ τοῦ παττάγου, id eſt, à ſonitu. Nam per ſaxa fluens clamare uidetur. Claudian.
- & ſaxa rotantem Pattagiam.

Pauſanias, Cleombroti filius, Lacedæmoniorũ dux, res multas bello feliciter pro Lacedæmonijs geſſit. Contra Athenienſes, qui bellum excitauerant, miſſus, eos pacatos reddidit, eiectis ex urbe decem tyrannis. Poſt etiam Plateas tripoda adferens Appollinis templo cũ hoc epigrammate,

Ἑλλήνων ἀρχηγὸς ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε μήδων
παυσανίας, φοίβῳ μνῆμ' ἀνέθηκε τόδε, *id eſt, Græcorũ dux*

dux Pauſanias, deuicto Medorum exercitu, dedicauit Apollini hoc monimentum. Demum rebus Perſicis ſtudens quum eſſet Byzantij, paulatim ad tyrannidem peruenit, ſtipatoribus Phœnicibus & Aegyptijs, tum ueſte menſaq; Perſica utens, Xerxis inſuper filia ſibi matrimonio iuncta. Quare in iudicium uocatus, fugit in templum Mineruæ, ubi & interfectus eſt. Cadauer in Barathrum eiectum. Ex Thucydide.

Pauſanias, Macedo adoleſcens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primis pubertatis annis, ſtuprũ per uim paſſus ab Attalo fuerat: & quod deterius eſt, conuiuis uti ſcortum ultro oblatus. De qua iniuria apud Philippum ſæpe queſtus, cùm eum ridentem facinꝰ uideret, iram in eum conuertit, & ultionem quam ab inimico non poterat ab iniquo iudice exegit. Trogus. Pauſanias itẽ Cæſarienſis gramm. æqualis Ariſtidi, ſcripſit de conſtructione librum unum, Problematum item unũ. Auctor Suidas. Huius etiam meminit Philoſtratus.

Pauſias, Sicyonius pictor, lacunaria & cameras pingere inſtituit. Amauit & Glyceriam municipem ſuam, inuentricem coronarum, unde paupertatem illa ſuſtentauit. Hanc pinxit ſedentem cum corona, quæ tabula appellata eſt ϛεφανόπλοκος, id eſt, coronam texens. Huius tabulæ exemplar L. Lucullus duobus talentis emit Athenis. Auctor Plin.

Pauſilypum, ut ait Plin. lib. 9. cap. 53. uilla eſt Campaniæ, haud procul à Neapoli. In ea, Cæſaris piſcinis, à Pollione Vedio coniectus piſcis, quem Seneca ſexageſimum poſt annum expiraſſe ſcribit.

Pax Iulia, Ptolemæo Luſitaniæ urbs.

Pedæus, fuit Antenoris filius nothus. Hom. li. Iliad. 5.

Pedaſus, fuit teſte Homero li 6. Iliad. Bucolionis maximi filiorum Laomedontis filius. Eſt & eius nominis ciuitas Pylo uicina, uicini feraciſſima, ut idem Homerus eſt auctor lib Iliad. 9. Eſt etiam Pedaſus, unus ex equis Achillis, ut idem tradit Iliad. 16. quem præ cæteris egregium tanquam equorum immortalium comitem habebat. Siquidem hunc Podagre inter equas rapidiſſima, cùm in uerno prato paſceret, ad Oceanum ex Zephyro genuit: Eoq; uentos, undè originem traxerat, curſu & quaſi uolatu æquabat.

Pegaſa, uide PAGASA.

Pegaſus, equus fuit alatus, natus ex ſanguine Meduſæ, qui ad montem Parnaſſum aduolans, quum terrã ungula pedis effoderet, πηγὴν, id eſt, fontẽ produxit, à quo ipſe Pegaſus cognominatus eſt. Cuius rei fabulam Ouidius lib. 4. Metamorph. & Lucanus lib. 11. ſcripſerunt. Plin. lib. 10. ca. 49. Pegaſos fabuloſos fuiſſe exiſtimat. A pegaſo Muſæ Pegaſides dictæ.

Pelagia, mulier Antiochena, uoluptatibus & illecebris primùm deditiſſima: ut quæ nulli rei attentiùs uacaret, quàm corpori comendo. Tandem tamẽ meliore ducta ſpiritu, aſpernari cœpit q̃ antè amabat maximè.

Pelaſgi, ut eſt auct.. Strab. lib. 5. populi ſunt Græciæ uetuſtiſſimi, olim Theſſali appellati. Hi, ut ex Heſiod. Strabo refert, ex Arcadia originem duxerũt. Hos quippè diuino è Lycaone gnatos extitiſſe ait, quem Pelaſgus procreauit. Aeſchylus autem in Danaidibus, eorum

genus

genus ex Argis Mycenarum extitiſſe prodidit. Pelopõneſum enim Pelaſgiam uocitatam fuiſſe teſtis eſt Ephorus. Euripides quoq; in Archelao, Danaũ illum L. filiarum genitorem, Argos uenientem, Inachi urbem habitaſſe commemorat. Quiq; antea Pelaſgi nominabãtur, ut Danai dehinc uocarentur, lege Græca ſanxiſſe. Plerique & gentes Epiroticas appellauêre Pelaſgicas. Heroum quoq; nominibus poſteriores permultos Pelaſgos nũcupantes, ab illis frequentia gentibus indidêre uocabula. Nam & Lesbon appellauêre Pelaſgiam. Et habitantibus Troadem Cilicibus, finitimos Pelaſgos nuncupauit Homer. Argos quoq; Pelaſgicum Theſſaliæ dicitur, inter eruptiones Penei, & Thermopylas, uſq; ad montanum Pindi tractum Iouem quoq; Dodonæum ipſe poëta Iliad. 16. Pelaſgicum nominat.

Pelaſgia, regio Græciæ, circa extremam Macedoniæ partem, uerſus Achaiam, olim Theſſalia dicta, inter duo maria, Aegeum & Ionium, platani folio ſimilis, propter anguloſos receſſus. Plin. lib. 4. cap. 4.

Pelaſgis, Plin. lib. 4. cap. 5. regio eſt Arcadiæ, undiq; à mari remota, quæ initio Drymodis dicebatur. Dicta quoq; Pelaſgis, Arcadia, ut annotat Hermolaus in Plinij caſtigationibus, à Pelaſgo rege magno & ſapiente uiro: ſcilicet quia uitæ cultioris cis auctor fuiſſet, & uictum ex ſtirpibus herbarum arborumq; frõdibus tranſtuliſſet ad glandem, maximeq; fagineam.

Pelethronium, oppidum eſt Theſſaliæ, ubi primùm domandorum equorum repertus eſt uſus. Auctor Seruius explicans illum Virgilij locum Georg. 3.

Primus Erichthonius, &c.

Pelius, Aeaci regis filius, maritus Thetidis & pater Achillis. De quo Ouid. plura 11. Metamorph. A Pelio, Pelides dictus eſt Achilles. Idem epiſtola 8.

Pelides utinam uitaſſet Apollinis arcus.

Pelias, fuit Neptuni filius, ex Tyro nympha, filia Salmonei regis. Pelias itē, haſta qua Achilles utebatur. Ouidius: Tranſeat Hectoreum Pelias haſta latus.

Peligni, populi Marſis finitimi, quorum metropolis eſt Sulmo. Patria fuit Ouidij, ut teſtatur ipſe, Pelignæ gentis gloria dicar ego.

Pelion, mons Theſſaliæ uerſus Orientem Solem, ut ſcribit Herodotus lib. 7. Huius meminit Lucanus lib. 6. & Ouid. 5. Faſt.

Pelion Hæmoniæ mons eſt obuerſus in Auſtros:
Summa uirent pinu: cætera quercus habet.

Pella, ciuitas eſt Macedoniæ ut ſcrib. Liuius lib. 6. de ſecundo bello Punico: et in littore maris Aegei, ut oſtendit Herod. lib. 7. Eam Pomp. Mela ſcrib. illuſtratam maximè alumnis Philippo, & Alexandro eius filio. Nam in ea Alexander natus dicitur, ut eſt teſtis Iuuenalis, Vnus Pellæo iuueni non ſufficit orbis. Id eſt, Alexandro, qui deinde Babylone morbo uinolentiæ, ut ſcribit Solinus (quanquam alij ueneno affirment) conſumptus eſt. Philippus uerò Aegeis à Pauſania, quū ſpectatum ludos iret, iuxta theatrum occiſus fuit. Qui ſimiliter à poëtis Pellæus eſt appellatus. Lucan. lib. 10. Illic Pellæi proles ueſana Philippi. Fuit & Pella, ciuitas exigua, ut idem Poëta docet, dum ait: Exiguæ ſecura fuit prouincia Pellæ.

Pellene.

Pellene, penult. prod. oppidum, teſte Strabone lib. 8. Achaiæ, quod à mare LX. ſtadia diſtat: à quo Pellenei, populi. Eſt & Pellene, uicus Straboni à quo Pellenicæ, ubi Chlænæ ueſtes, ad agonas uictoribus premia proponebantur.

Pelopidas, Lacedæmonius uir clariſsimus, cuius uitam lege apud Plutarch.

Peloponneſus, regio eſt, teſte Plinio lib. 4. peninſula, haud ulli terræ nobilitate poſtferenda: inter duo maria, Aegeum & Ionium, platani folio ſimilis. De hac antea ſcripſimus in dictione ACHAIA.

Pelops, Tantali potentiſsimi Phrygum regis filius fuit. Hic quum Hippodamiam Oenomai Piſæ regis filiam coniugem deſideraſſet, iniquiſsimis conditionibus propoſitis ab Oenomao reiectus eſt: quæ res bellum ſuſcitauit, in quo Myrtilo præfecto ſuo proditore, regno Oenomai Pelops potitus eſt. Hinc illæ poëtarum fabulæ. Lege Diodori Siculi librum quintum.

Pelorum uel Pelorus, promontorium Siciliæ eſt, ſecundum Salluſtium, dictum à gubernatore Annibalis illic ſepulto, qui per regis ignorantiam fuerat occiſus, cũ ſe eius dolo crederet eſſe deceptum, ueniens de Petilia, quanquam legimus etiam antè Pelorum dictum. Hæc Seruius, enarrans illud Virgilij 3. Aeneid,

Aſt, ubi digreſſum Siculæ te admouerit oræ
Ventus, & anguſti rareſcent clauſtra Pelori.

Peluſium, unum eſt, ex oſtijs Nili, uerſus Aſiam & Arabiam, quã ab Aegypto ſeparat, iuxta quod eiuſdem nominis ſtat ciuitas. Iuxta Peluſium eſt optima lens, Vir

gilio auctore lib. 1. Georg.
Nec Peluſiacæ curam aſpernabere lentis:

Penates (inquit Seruius) ſunt omnes dij qui domi colũtur. Virg. Incumbẽs aræ, atq; umbra complexa Penates.

Peneleus, unus fuit è quinq; Bœotorum ducibus, teſte Homero lib. Iliad. 2.

Penelope, filia Icari, uxor Vlyſsis: cui ad bellum Troianum profecto, fidem & pudicitiam ſeruauit, licet à multis procis ſolicitaretur. Ouidius:
Hanc tua Penelope lento tibi mittit Vlyſſes.

Peneus, fluuius eſt Theſſaliæ: de quo Plinius lib. 4. cap. 8. ſic ſcribit: Et ante cunctos (inquit) claritate Peneus, ortus iuxta Gomphos: interq; Oſſam & Olympum nemoroſa conualle diffluens D. ſtadijs, dimidio eius ſpatio nauigabilis. in eo curſu Tempe uocantur V. M. paſſ. longitudine, & ferè ſeſquijugeri latitudine, ultra uiſum hominis attollentibus ſe dextra læuaq; leniter conuexis iugis. Intus ſua luce uiridante allabitur Peneus, uiridis calculo, amœnus circa ripas gramine, canorus auium concentu. Hæc Plin. in deſcriptione Theſſaliæ.

Pentapolis, Africæ regio, eadem Cyrenaica prouincia dicta. Plinius lib. 5. cap. 5. Cyrenaica (inquit) eadem Pentapolitana regio illuſtratur Ammonis oraculo, urbibus maximè quinq;, Berenice, Arſinoë. Ptolemaide, Apollonia, ipſa Cyrene.

Penthesilea, Amazonum regina, quæ teſte Iuſtino lib. 2. Otteræ ſiue (ut alij) Orithyæ ſucceſsit in regno: eiusq; Troiano bello inter fortiſsimos uiros, cùm auxilium aduerſus Græcos ferret, magna uirtutis documẽta

extitêre

extitêre. Hæc, ut ait Seruius, dicta eſt furens, quia ſororem ſuam in uenatione confixit, ſimulans ſe ceruam ferire. Virgilius 1. Aeneid.

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Penthesilea furens, medijsq; in millibus ardet,
Aurea ſubnectens exertæ cingula mammæ
Bellatrix, audetq; uiris concurrere uirgo.

Pentheus, teſte Ouidio in Metamor. filius Echionis, ex Agaue coniuge, filia Cadmi: qui cùm Liberi patris ſacra aſpernaretur, ira numinis, matre & ſorore in furorem uerſis, laceratus eſt. Statius Thebaidos lib. 2. Pentheumq; trahens, nondum te prændimus æquo Bacche genu.

Penthylus, filius Demonoi, qui è Papho naues duodecim in auxilium Xerxis eduxit, quas oborta tempeſtate amiſit. Ipſe uerò captus, multa de exercitu Xerxis Græcos edocuit. auct. Herodotus lib. 7.

Peræa, Plinio lib. 5. cap. 14. Iudææ pars ulterior, Arabiæ et Aegypto proxima, aſperis diſperſa montibus & à cæteris Iudæis Iordane amne diſcreta. Vide Niſibis.

Percope, ciuitas iuxta Pontum, quæ Troianis auxilia miſit, teſte Homero.

Percoſius, Troianorum amicus, omnium longè doctiſſimus ſcientia diuinandi futura. Cuius filij fuerunt Adraſtus & Amphius, quos neq; admiranda patris doctrina, neq; paterna ſolicitudo à morte ſubtrahere potuit, cùm eos retinere conaretur, ne ad Troianum bellũ, ubi morituri erant, proficiſcerentur. Illi enim (nam ſic miſera fati neceſſitas trahebat) nec parêre imperio, nec

credere conſilio ſenis toties monentis uoluerunt.

Perdicas Macedo, inter comites Alexandri Magni, cui etiam in regni partem ſucceßit, tanta uir audacia ſimul & fortitudine, ut leæna præſente catulos è cubili per uim auferret. auct. Aelianus de uaria hiſtoria.

Perga, Pamphyliæ oppidum, in quo templum Dianæ fuit, quæ ob id Pergæa dicitur. Auct. Pomponius Mela lib. I. in deſcriptione Pamphyliæ.

Pergama, mœnia urbis Troiæ, quæ altißima fuerũt: ex quibus omnia alta ædificia Pergama uocantur. Hæc Seruius.

Pergamum, uel Pergamus, minoris Aſiæ inſignis ciuitas, quæ (inquit Strabo) ſub Attalicis regibus diu fuit fortunata, et theſauros ſeruabat Lyſimachi Agathoclis filij, qui unus fuit ex ſucceſſoribus Alexandri. Hæc Strabo lib. 13. Patria fuit Galeni medici nobilißimi.

Periander, Corinthiorum rex, unus è ſeptem ſapientibus, Cypſelo patri in regno ſucceßit: regnauit annos quadraginta. Rogatus cur in tyrannide perſeueraret, quum eſſet ſapiens: reſpondit, & ſponte, & inuitum cedere, periculoſum. Crudeliter igitur & in magna ſuſpicione agebat, ſtipatus ſemper militibus, ocioſos in foro et oſcitantes uſq; formidans. Quapropter cõtinuò erat in bellis, naualibus præſertim. Dicitur et Iſthmum uoluiſſe perfodere, & uxorem adeò dilexiſſe, ut etiam cum mortua concubuerit. Scripſit ὑποθήκας, id eſt, humanæ uitæ præcepta. Huius illud eſt, χόλον κράτει, id eſt, iram compeſce. Diogenes. Suidas.

Pericles, Athenienſis clarus auctoritate & eloquentia,

tia,quem Olympium *poëtæ comici uocant, quòd tona-re in concionibus ac fulmen ciere uideretur. Habuit in adminiſtratione* Reipublicæ *aduerſarium* Thucydidē Mileſium*, uirum nobilem ac potentem. Suggeſtum a-ſcenſurus,dijs uota faciebat, ne uerbum ſe imprudente, aut inuito efflueret,quod ad* Rempublícam *minùs per-tineret.* Cùm Sophoclem *haberet in magiſtratu colle-gam,ac ſimul aliquando nauigaſſet, collaudaſſetq́;* So-phocles *formam pueri prætereuntis inter graues ſer-mones:Nō ſolùm(inquit)ô* Sophocles*, magiſtratum de-cet manus,ſed etiam oculos habere continentes.* Thucy dide *quondam uociferante,quòd nimis multa ex publi-co pro ædificijs erogaſſet,ipſe ad populum dixit: ſi ita eis uideretur,de ſuo erogaturum, modò eius nomen in-ſcribi in operibus paterentur.*Re*ſponderunt, ſumptus omnino publicè fieri debere.* Periclis *etiam meminit* Cicero in Bruto.

Periclymenes*, filius* Nelei*, & frater* Neſtoris *&* Chromij*, teſte* Homero *lib* II. *Odyßeæ,qui ab* Hercule *in bello interemptus fuit. Huic à* Neptuno *quo conceſ-ſum omnia fieri:ſiue in urſum,ſiue formicā, ſiue apem ſe uertere,ut* Apollonius *et item* Heſiodus *poëtæ teſtā-tur.* Huius *hiſtoriam uide* 12. Metamorph. Ouidij.

Perillus*, Athenienſis fuit faber ingenioſus, qui ut placeret* Phalaridi*, uenit* Agrigentū*, & ex ære taurū artificioſißimum fabricauit, cui ianuam in latere po-ſuit:ut cùm incluſus reus ſubiectis ignibus torqueretur, mugitum, & non hominis uocem uideretur emitte-re:pro quo inuento,cùm munus à crudelißimo tyranno*

Phalaride,qui nouis hominum tormentis delectabatur, poſtulaſſet,in eo ipſe includi à tyranno iuſſus,ac ſuppoſitis ignibus exuſtus.

Perinthus,clara urbs Thraciæ in Propontide, olim Thraciæ metropolis, quæ hodie dicitur Heraclea, ab Heraclio principe Conſtantinopolitano cognominata, in qua Veſpaſiani,Domitiani, Antoninię; palatia fuerunt ingentia,& amphitheatrum ex uno marmore magnum & mirandum: quod inter ſeptem orbis miracula numeratur. Perinthij,Perinthi ciuitatis incolæ circa Helleſpontum,auctore Herodoto circa initium lib.5.

Peripatetici,Philoſophi erant Athenis, quorũ originem ita aßignat Cicero Academicarum quæſtionum lib.1. Platonis autem auctoritate, qui uarius & multiplex & copioſus fuit,una & conſentiens duobus uocabulis philoſophiæ forma inſtituta eſt, Academicorũ & Peripateticorum: qui rebus congruẽtes,nominibus differebant.Nam quum Speuſippum ſororis filium Plato philoſophiæ quaſi hæredem reliquiſſet,duos autẽ præſtantißimos ſtudio atq; doctrina,Xenocratem Chalcedonium,& Ariſtotelem Stagiritem: qui erant cũ Ariſtotele,Peripatetici dicti ſunt, qui diſputabant inambulantes in Lycio:illi autẽ qui Platonis inſtituto in Academia,quod eſt alterũ gymnaſium, cœtus erant,& ſermones habere ſoliti, è loci uocabulis nomen habuerũt. Sed utriq; Platonis ubertate completi, certam quandã diſciplinæ formulam compoſuerunt, & eam quidem plenam ac refertam.Hactenus Cicero.

Permeſſus, fluuius eſt Bœotiæ, ex Helicone fonte

muſis

muſis ſacro, defluens: de quo Virgilius in Sileno.

Pero, teſte Homero Odyßeæ 11. filia fuit Nelei, & ſoror Neſtoris & Periclymeni, de quibus ſuis locis diximus: tam admiranda fuit pulchritudine, ut omnes accolæ illam ducere in uxorem cuperēt. Quamobrem pater Neleus illi ſoli eam promiſit, qui boues ingentes ex Herculis cuſtodia eriperet.

Perorſi, Plinio lib. 5. cap. 8. populi Aethiopum in fine Mauritaniæ: qui ut idem teſtatur lib. 6. cap. 30. quadrupedum ferarum modo uagi ſunt, earumq́; uiſceribus ueſcuntur.

Perſeis, fuit, teſte Heſiodo in Theogonia, una ex nymphis Oceani & Tethyos filia.

Perſephone, ea eſt quæ à noſtris Proſerpina dicitur, quanquam & priori uocabulo nonnunquā noſtri poëtæ utuntur. Ouidius 4. Faſtorum: At neq; Perſephone digna eſt prædone marito.

Perſepolis, urbs Perſidis à Perſeo condita, ut eſt apud Strabonem lib. 15. quam poſtea Alexander ebrius demoliri iußit.

Perſes, auctore Herodoto lib. 7. filius fuit Perſei Danaes filij ex Andromeda Cephei filia, à quo Perſas originem duxiſſe ſcribit. Hic, teſte Plinio lib. 7. ca. 56. primus ſagittas reperit. Fuit item alter hoc nomine rex Macedonum, qui, ut ait Sabellicus, fractis opibus regni, humiliter & abiectè iacuit ad pedes Aemilij: à quo ductus eſt in triumphū Romam cum filijs, perijtq́; in carcere, mœrore animi confectus. Tertiū & ponit Suidas uatem Aſcræum, & Heſiodi Poëtæ fratrem.

Perſeus,Herodoto lib.7.filius Iouis & Danaës, qui Meduſam occidit. Deinde Andromedam ſaxo alligatã & ceto deuorandam liberauit, ac uxorem duxit: multoſq; hoſtes,oſtenſo capite Meduſæ, conuertit in ſaxa. Tandem Argos reuerſus, Acriſium regem auum ſuum; à quo cum matre infans fuerat mari expoſitus,occidit, & pro eo regnauit

Perſia,regio eſt orientalis, quæ ab antiquo quodam rege nomẽ aſſumpſit, teſte Curtio de reb.geſtis Alex.

Perſicus ſinus,Ptolemæo lib.5.cap.4.hodie mare de Balſera nomen habet,in cuius ora,inſula Gulfar.

Perſius,doctiſsimus Romanorum,cuius Lucilius meminit.Cicero item de Oratore: C.Lucilius homo doctus & perurbanus dicere ſolebat,ea quæ ſcriberet, neq; ab indoctiſsimis, neq; ab doctiſsimis legi uelle,quòd alteri nihil intelligerent,alteri plùs fortaſſe quàm ipſe de ſe: quo etiam ſcripſit, Perſium non curo legere: hic fuit enim,ut noramus,omnium ferè noſtrorum hominũ doctiſsimus,Lælium Decimum uolo,quem cognouimus uirum bonum & non illiteratum, ſed nihil ad Perſium. Hactenus Cicero. Perſius Flaccus,Volaterris Ethruriæ oppido natus eſt.Conſtat eum claruiſſe iiſdem ferè temporibus,quibus Domitius Nero imperium urbis Romæ ſuſcepit. In grammatica præceptorem habuit Rhemmium Palemonem Vincentinum,qui grauiſsimas inimicitias dicitur exercuiſſe cum Marco Varrone. In Rhetorica Flauium Virginium .Anneum uerò Cornutum qui philoſophiæ ſtudio excelluit magna diligentia, ſingulariq; obſeruatione coluit, cumq; eo familiariſsimè diu uixit,ut teſtatur ipſe, Peru-

Peruſia, Tuſcorum urbs, auctore Ptolemæo lib. 3. ca. 10. Peruſium, hodie uulgò Peruga, Perouſe.

Peßinus, Peßinuntis, emporium Phrygiæ, habens templum maximum (ut inquit Strabo libro 12.) magnæ uenerationis matris deûm, quam Angidiſtam uocant. Hic locus magnificè ab Attalicis regibus ſtructus eſt, & templo & porticibus ex albo lapide, Romani celebre reddiderunt, accerſita indè deæ ſtatua, & Peßinuntia appellata. Peßinuntem Dindymenam & Cybelem uocant, ait Ptolem. lib. 5. ca. 4. Ibi Gordius nodus eſt ab Alexandro reſciſſus.

Petilia, oppidũ Lucaniæ, conditũ à Philoctete. Virg. 3. Aeneid. Parua Philoctetæ ſubnixa Petilia muro.

Petoſiris, Aegyptius mathematicus inſignis. De quo Plinius lib. 7. cap. 49. Durat & ea ratio, quam Petoſiris ac Necepſos tradiderunt, & tetartemorion appellant, à trium ſignorum portione. Meminit idem lib. 2. cap. 23 rationis, quam de lunari circulo habebant, quam & ipſe ut inualidam reijcit: unde Iuuenal.

- capiendo nulla uidetur
Aptior hora cibo, niſi quam dederit Petoſiris.

Petra, Siciliæ oppidum prope Hyblam. Petræ Sirenum, urbs Lucaniæ. De qua Plin. libro 3. cap. 4. Surrentum cum promontorio Mineruæ, Sirenum quondam ſede. De eo Virg. 5. Aeneid.

Iamq; adeo ſcopulos Sirenum aducta ſubibat,
Difficiles quondam, multorumq; oßibus albos. Vbi multa de Sirenibus Seruius. Item Petra Straboni libro 16. Arabiæ oppidum, Nabathæorum metropolis: undè

ea pars Arabiæ Petræa nuncupatur.

Petracorij, Ptolemæo libro 2.cap.7. Galliæ populi, uulgò Perigort.

Petræa, nympha Oceani & Tethyos filia, teſte Heſiodo in Theogonia.

Petreius Atinas, Cimbrico bello primipilus ſub Q. Catulo, excluſam ab hoc legionem ſuam adhortatus, Tribunum ſuum dubitãtem per hoſtium caſtra erumpere, interfecit, legionemq́; eduxit: donatus propterea corona graminea ob ſeruatum exercitum.

Petreius, dux Pompeianus à Cæſare in Hiſpania ſuperatus, ut in ipſius Commentarijs ſcribitur.

Petronia, uxor Vitellij Romanorum imperatoris; conſularis uiri filia, ex qua Petronium captum oculo altero habuit. auctor Tranquillus.

Petronius, Aegypti præfectus, ab Auguſto miſſus, Cornelio Gallo ſucceſſit: aduerſus Aethiopes bellũ geſſit, quibus regina Candace imperitabat, uirili quidẽ animo mulier, ſed altero capta oculo. De quo uide apud Strabonem lib.17. Petronius Granius, centurio octauæ legionis, ſub Cæſare bello Gallico militans. De hoc Plutarchus in Cæſare ſcribit, qui unus è partibus Cæſarianis, cũ nauis eius, qua quæſtor deſignatus in Africã uehebatur, in Scipionis poteſtatem ueniſſet, & cæteris interfectis, quæſtori Scipio incolumitatẽ polliceretur: reſpondit, Cæſarianos alijs incolumitatẽ dare, non accipere conſueuiſſe: quo dicto ſe gladio tranſuerberauit. Vide Plutarch. in Cæſare. Petronius alius, qui Aelij beneficio ex humili loco ad equeſtrem ordinẽ peruenerat.

Mox

Mox quum Aelius Placentiæ præeſſet, ne in manus hoſtium ueniret, gladio incubuit. Petronius quoq;, qui morientē iuuerat, ſuper eundem cecidit. Auct. Valer. De *amicitia. Petronius conſularis, moriturus inuidia Neronis, ut menſam eius exhæredaret, trullā murrhinam* CCC. *ſeſtertijs emptam fregit. Hæc Plin. lib. 37, cap. 2. Petronius, pater Veſpaſiani Cæſaris. Petronius Perpēna, qui Conſtantinianas thermas in priſtinū ſplendorē reſtituit. Petronius Diodorus, medicus, qui ſcripſit antilegomena, citatur teſtis à Plinio lib. 20. ca. 8. Petronius poëta, cuius aliqua de medicina uerſibus cōſcripta, ad noſtram ætatem peruenerunt, ut ſcribit Volater.*

Peuce, inſula Borealis in Iſtro, à qua uni ex Danubij oſtijs nomen datum. ut Plin. docet lib. 4. Lucan. lib. 3.

-& barbara Cone
Sarmaticas ubi perdit aquas, ſparſamq; profundo
Multifidi Peucen unum caput abluit Iſtri.

Phabiranum, Ptolem. lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs, uulgò Bremen.

Phæaces, populi Corcyræ ſub ditione Alcinoi. De *quibus Virg. 3. Aeneid.*

Protinus aërias Phæacum abſcondimus arces. Hinc *Phæacius & Phæacus, adiectiua. Propertius lib. 3.*
Nec mea Phæacas æquant pomaria ſyluas.

Phædon, fuit, teſte Gellio lib. 2. ca. 18. Attica. Noct. Elidenſis ex cohorte Socratica, Socratiq; & Platoni familiaris. Vide Gellium & Laërtium.

Phædra, fuit regis Minois ex Paſiphaë coniuge filia. Hæc unà cum Ariadne ſorore Theſeum Aegei regis

Athe-

Athenarum filium ſecuta eſt: quam ille relicta Ariadne,uxorem ſibi copulauit, cui Demophontem peperit, & Attigonem. Volater.

Phædrus,fuit unus ex diſcipulis Platonis, cuius nomine Plato nobilē librū ēdidit,qui inſcribitur Phædrus.

Phædyma, Otanis nobilis Perſæ filia, teſte Herodoto lib.3.

Phæniana,apud Ptolemæum libro 2.cap.12. Rhetiæ urbs, alio nomine Phebiana caſtra: uulgò hodie Bebenhuſium.

Phæſtum,urbs in Creta, à qua Epimenides Phæſtius dictus eſt,quem adiutorem Solonis legibus condendis fuiſſe tradit Plutarchus in uita Solonis.

Phæſtus fuit, teſte Homero in 5. Iliad. Bori Mæonij filius,ſiue Lydij, qui ueniens in auxilium Troianorum, ab Idomenio interficitur. Eſt enim mons Cretæ, ſiue promontorium circa Cortynam urbem,ac ciuitatis in eo loco nomen,ut oſtendit idem Homer. in 2. Iliad. & in Odiſſêa.

Phaëton, Ligurum rex fuit uetuſtiſsimus, cuius multæ in Ethruſco littore coloniæ fuerunt, ut Cato eſt autor. De quo antea in dictione, ERIDANVS. Fuit & alter Solis & Clymenes filius: qui cùm à patre impetraſſet,ut eius currum una die regeret, cùm non modò terras,ſed etiam cœlū combureret, imperitus equos ſolis gubernandi, Iouis fulmine in Padum fluuium præcipitatus eſt. Huius uerò ſorores cùm finē lacrymis non imponerent, deorum miſeratione in populos arbores, earumq; lacrymæ in electrum conuerſæ ſunt. De hoc

uide

uide finem primi & initium lib.2. Metamorp. Ouidij.

Phaëtuſa, Solis filia ex Neæra nympha, & ſoror Lampetiæ, quæ in Sicilia patris ſui, id eſt, Solis armenta cuſtodiebant: de quibus ſocij Vlyſsis cõtra Circes monita deguſtantes, naufragium fecerunt, ut in 12. Odyſs. monſtrauit Homerus. Ouidius item Phaëtuſæ meminit Metamorph. lib.2.

Phago, uir adeò guloſus fuit & uorax, ut adhibitus menſæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, ueruecem & porcellum uno die comederit biberitq́; orcã uini. Auctor Flauius Vopiſcus.

Phalacrus, Aeoli filius, ut ſcribit Home. in 10. Odyſſeæ: quanquam Græcis etiam caluum ſignificat.

Phalara Plinio lib.4. cap.7. oppidum Atticæ in ſinu Maliaco, à Phalaro amne Ithomæ Mineruæ proximo.

Phalaris, Agrigentinorum in Sicilia tyrannus, qui ob ſæuitiam à ſuis, tauro quo alios prius ſuffocauerat, incluſus & crematus eſt. Ouidius in Ibin:

Vtq́; ferox Phalaris lingua prius enſe reſecta,
More bouis Phario clauſus in ære gemas.

De hoc diximus in dictione PERILLVS. Meminit huius Cic. lib. Offic. 2. Huius, ut ait Volaterranus, epiſtolæ tenues admodum diu ſibi auctoritatem uendicauerant: uerùm nunc paſsim legi deſierunt.

Phalera, Plin. lib.4. cap.7. portus eſt Athenis celeber, à quo Demetrius Phalareus cognominatus eſt.

Phalerium, urbs Tyrrhenæ Ethruriæ. Inde Phalerius, a, um. Stephanus.

Phaliſci, uide FALISCI.

Phalora, urbs Theſſaliæ, Stephano.

Phanæus, mons eſt in promontorio Chij, uitibus conſitus: ſic dictus à Phanæo rege. Auctor Seruius.

Phanes, uir Halicarnaſſeus: qui cùm diu in amicitia & ſocietate Amaſis regis Aegypti fuiſſet, tandem accuſatus, ex Aegypto in Perſas transfugit, & Cābyſæ traijcere uolenti in Aegyptum adhæſit, eiusq; conſilio Cambyſes uſus eſt: & cùm uiam non ſatis commodam ad traijciēdum comperiret, hic eum docuit per Arabiam iter facere. Herodot. lib. 3.

Phanesij, populi in inſulis Oceani Septētrionalibus, qui (ut Solinus ait) aures habent adeò effuſas, ut reliqua illis uiſcera contegant.

Pharæ, Plinio lib. 4. cap. 12. urbs Cretæ, quam Miſenij condiderunt.

Pharia, Ptolem. lib. 2. cap. 17. inſula in qua & eiuſdem nominis ciuitas, quæ Dalmatiæ adiacet.

Pharmacuſæ, teſte Strabone lib. 9. duæ ſunt inſulæ exiles iuxta Atticam regionem, in mari Salaminiaco, è quibus maior ſepulcrum Circes oſtentat.

Pharnax, nacis, pen. cor. Mithridatis Ponti in Aſia regis filius, qui cùm (ut ait Florus) magis diſcordiæ ciuilis inter Pōpeiū & Cæſarē fiducia, quā uirtutis ſuæ, infeſto in Cappadociā agmine rueret, hunc Cæſar aggreſſus uno & nō toto prælio obtriuit more fulminis, quod uno eodemq; momento uenit, percuſſit, abſceſſit: undè nec uana eſt prædicatio Cæſaris de ſe, antè uictum eſſe hoſtem, quàm uiſum.

Pharos, olim parua Aegypti inſula, Plinio lib. 5. cap. 31. quo-

31. *quondam diei nauigatione diſtās ab Aegypto, nunc Alexandriæ (quæ illis oppoſita iacet) ponte iuncta Nili receſſu ſiue exundatione, ut Mela lib. 2. & Plinius lib. 2. cap. 85. teſtantur. Simul & Lucca. lib. 10.*

–Pharos inſula quondam
In medio ſtetit illa mari ſub tempore uatis
Protheos: at nunc eſt Pellæis proxima muris. In eadem inſula Plin. lib. 36. cap. 12. & Strabone lib. 17. teſtibus, inter orbis miracula magnificatur turris, multis tabulatis excelſa, & albo lapide mirificè ſtructa, eodem nomine quo inſula appellata. Eam Soſtratus Gnidius architectus Ptolemæi regis impenſis, ad nauigantium ſalutem ſtruxit, nomenq; ſuum in ea inſcripſit: nam cùm Alexādria inſidioſo acceſſu, fallacibus uadis, cæco mari, tribus'que tantùm canalibus admittat nauigantes Tegamo, Poßidonio, Tauro: ſignum aliquod neceſſarium & clarum fuit, quo nauigantes ad portus ingreſſum dirigerentur. Hinc igitur in portubus machinas, auctore Solino, ad prælucendi miniſteriū fabricatas, Pharos dicunt: quoniam in ea turri nocturnis facibus accēſis dirigebatur nauigatio. In hac Alexander nouam urbem condere uoluit: ſed quia magnæ ſedis capax non eſſet, ex illius aduerſo condidit Alexandriam. Eadem inſula palmis abundat, teſte Ouidio in lib. Amorum 2. Elegia 13.

Pharphariades, Plinio libro 5. cap. 27. pars una eſt Tauri montis.

Pharſalus, ciuitas Theſſaliæ, in cuius campis, Pharſalicis dictis, Cæſar & Pompeius congreßi ſunt. Vndè Pharſalica pugna dicta, quam deſcripſit Lucanus.

Pharuſij,uel Pharuſi,Plin.lib.5.ca.8. & Pomponio lib.1.populi ſunt Africæ ultra Mauritaniam,quondam Perſæ: comites fuiſſe dicuntur Herculis ad Heſperidas tendentis. Pomponius quoq; in fine libri 3. Deinde Pharuſij aliquando tendente ad Heſperidas Hercule dites, nunc inculti,&,niſi quòd pecora aluntur,admodum inopes.Qui fabuloſa narrant, Thebano hæc Herculi tribuunt:at qui hiſtoricam ueritatem proſequuntur,Aegyptio Herculi,qui Libycus cognominatus eſt,potius adſcribenda cenſent.Meminit & horum Strabo libro 17. ubi de Mauris mentionem fecit. At Pharuſij, qui ultra hos habitant,Heſperijs Aethiopibus uicini,ſagittāt quē admodum Aethiopes: falcatis quoq; curribus utuntur: miſcentur nonnunquam Mauris Pharuſij per deſerta, aquarum utres equis portantes: nonnunquam per loca quædam paluſtria & lacus Cyrtam ueniunt. Quidā ex eis Troglodytarum more ſub terram habitare,& æſtiuis imbribus abundare, hyeme uerò ſiccitate laborare. Nonnunquam ex ijs barbaris,ſerpentum ac piſcium corijs indumentis ac ſtramentis utuntur.

Phaſelis,Pāphyliæ urbs in monte ſita, piratarū olim perfugium.Proinde Cicero in Verr.Act.6. Mamertinum Siciliæ oppidum Verri prætori,prædoni & piratæ Sicilienſi,Phaſelim quandam fuiſſe ait,quòd omnes furtorum accruos illuc deportaſſet: Phaſelis (inquit) illa quam cœpit P.Seruilius nō fuerat urbs antè Cilicū atq; prædonum, Lycij illam Græci homines incolebant, ſed quòd erat eiuſmodi loco atq; ita Proiecta in altum,ut et exeuntes è Cilicia prædones ſæpe ad eam neceſſariò deuenirent:

uenirent: & quum ex hiſce locis ſe reciperent, eodem deferrentur, aſciuerunt illud ſibi oppidum piratæ, primò commercio, deinde etiam ſocietate. Mamertina ciuitas improba antea non erat, etiã erat inimica improborum. mox ſubdit: Verùm hæc ciuitas iſti prædoni ac piratæ Sicilienſi Phaſelis fuit. Huc omnia undiq; deportabãtur, apud iſtos relinquebantur: quod celari oportuerat, habebant ſepoſitum ac reconditum: per iſtos, quæ uolebat, in nauem clàm imponenda, occultè exportanda curabat: nauem deniq; maximam, quam onuſtam furtis in Italiam mitteret, apud iſtos faciendam ædificandamq; curauit. Hactenus Cicero.

Phaſis, Colchorum fluuius, in Moſchis ortus, et quãlibet magnis nauigijs nauigabilis, auctor eſt Plinius. Lucanus lib. 3. Colchorum qui rura ſecat ditiſſima Phaſis. Ex hoc fluuio ab Argonautis ad nos phaſiani, aues notæ traducuntur. Col. lib. 8. cap. 8. Multa Strabo lib. 11. Eſt & oppidum, auctore Plinio lib. 6. cap. 4.

Phemonoe, uirgo, prima Apollinis Delphici uates dicitur fuiſſe: carmẽq; Heroicum inueniſſe, Auct. Pauſan.

Pheneum, Plinio lib. 4. cap. 6. oppidum Arcadiæ: in quo, ut idem teſtatur lib. 25. cap. 4. naſcitur illa herba contra omnia ueneficia præſens remedium, quam Homerus à dijs moly uocari putat.

Pheræ, Plinio lib. 4. cap. 8. & Cicer. 1. De diuinatione teſtibus, oppidum eſt Theſſaliæ, quod crudeli dominatu tenuit Alexander quidam tyrannus, à quo & Pheræus uocitatus eſt. Huius Alexandri libris de Inuentione & Officijs 2. meminit Cicero. Appellatur & Plinio

lib.4.ca.5.locus & oppidum in Achaia. Eodem autem lib.cap.7.oppidum Atticæ inter Megaram & Thebas.

Pherecides Scyrius.præceptor fuit Pythagoræ.Ipſe autem magiſtrum nullum habuit,ſed per ſe plurimũ do ctrinæ eſt adſecutus,ut ſcribit Suidas. Diogenes autem Laertius Pittaci auditorem dicit fuiſſe, & pediculari morbo interijſſe.Pherecides alter à Diogene ponitur, antiquior etiã ſuperiore,Athenienſis & philoſophus, qui ab Orpheo multa didicit,ſcripſitq; Theogoniam libris decem:item libellum de rerum principio. Pherecidem alium Lerium genere, hiſtoricum ſcripſit Suidas.

Pherecrates,Athenienſis poëta comicus, militauit ſub Alexandro Magno, docuitq; fabulas XVII. Auctor Suidas.

Pherenice,nomen mulieris, de qua Aelianus de uaria hiſtoria lib.10.ſic ſcribit: Duxit ad Olympicum certamen filium ſuum Pherenice fœmina. prohibentibus eam ſpectare qui præſidebant.Licere id ſibi perſuaſit, quæ patrem & fratres tres haberet Olympionicos. Spectauit,& uictorem filium reduxit. Vide Berenice.

Phidias,primùm pictor,deinde ſtatuarius. Cuius artis Iupiter Olympius teſtimoniũ exhibet, & Romæ in porticibus Octauiæ Venus. Auctor Plinius lib.35.ca.8. Hic etiam ſtatuam Nemeſis deæ denũ cubitorum, apud Rhamnuntem Atticæ oppidum fecit: quæ in manu mali ramũ tenebat,ex quo parua ſurgebat complicatio: ubi, teſte Antigono,inſcriptum erat,Agoracritus Parius fecit.Hunc enim diſcipulum ſuum Phidias adeò dilexit, ut nomen eius ſuo inſcripſerit operi.ex quo prouerbiũ

Rham-

Rhamnuſia Nemeſis. Ex libro prouerbioru͂ Græcoru͂.

Phidippus, uir Theſſalus quidã, de quo meminit Homerus. Eſt & nomen comœdi apud Terentium.

Phila, inſula eſt in mari Gallico, ut ſcribit Pli. li. 3. c. 5.

Philadelphia, ciuitas Lydiæ, ad radices Tmoli mõtis. Strabo eam ponit in Myſia proximam Lydiæ, quã terræ motibus uexari dicit ad finem lib. 11.

Philæ Philarum, inſula aſpera, & undiq; prærupta, adiacens Aegypto, duobus in unu͂ coituris amnibus cingitur, qui Nilo mutantur, & eius nomen ferunt. Philæ autem Straboni lib. 17. infra Meroën ſunt, ad quas ipſe Strabo ſe ex Syene plauſtro per plana aliquando uectu͂ ſcribit. Meminit & Lucanus lib. 10.

Rurſus multifidas reuocat piger alueus undas,
Qua dirimunt Arabum populis Aegyptia rura
Regni clauſtra Philæ.

Philagrus, Sophiſta Cilix, auditor Lolliani, fuit iracundus maximè. Nam & dormitanti quandoq; auditori pugnum in malam fertur impegiſſe, & infregiſſe colaphum. Cælius lib. 11. cap. 41.

Philemon, poëta comicus: quamuis (inquit Quintil.) prauis ſui temporis iudicijs, Menandro ſæpè prælatus eſt: conſenſu tamen omnium meruit ſecundus credi.

Phileſius, auctore Bocatio lib. 5. nomen eſt, quo uocatus fuit Apollo, quòd lume͂ eius exoriens amabile amiciſsima ueneratione oculorum conſalutamus. Phileſia quoque templa uocauit Bocatius, Apollini conſecrata, quæ ab oſculo Branchidis, ſiue à certamine puerorum Phileſia uocari dicit.

Philetas Cous, temporibus Philippi & Alexandri Macedonũ grammaticus, criticus & poëta, præceptor Ptolemæi Philadelphi, ſcripſit elegias, epigrammata, & alia. Auctor Suidas.

Phileum, Ptolemæo lib. 2. cap. 11. ciuitas Germaniæ, in regione, quæ hodie Friſia uocatur: uulgò Gruningen.

Philides, fuit quiſpiam equorum nutritor, à quo cùm Themiſtocles equum dono poſtulaſſet, paſſusq; eſſet repulſam, minatus eſt ſe domum eius continuò ligneum equum facturum. Quo ænigmate ſignificabat ſe propinquorum accuſationes, & crimina in eum coniecturum. Plutarchus in Themiſtocle.

Philippi, ciuitas eſt Theſſaliæ (inquit Seruius) in qua primò Cæſar et Pompeius, poſtea Auguſtus cum Caßio dimicauerunt. Virg. Georg. 1.

Ergò inter ſeſe paribus concurrere telis
Romanas acies iterum uidêre Philippi.

Philippides, comicus poëta haud ignobilis, ætate iam prouecta, cùm in certamine poëtarum præter ſpem uiciſſet, gaudio repentè mortuus eſt: quod & Diagoræ Rhodio accidit. Suidas.

Philippus Macedo, Amyntæ filius, puer quondam bis obſes datus ab Alexandro fratre, primùm Illyrijs, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratia. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ ſummi ducis, pueritiæ rudimenta exercuit. De hoc legito Diodorum, & Trogum 7. 8. & 9. Philippus, Demetrij filius, rex Macedoniæ à T. Quintio Flaminio uictus. Is, ut auctor eſt Liuius, cùm uideret Annibalem feliciter in Italia res geren-

gerentem,legatos ad eum de ſocietate miſit,qui in redi tu à Marco Valerio Flacco præfecto claſsis, intercepti cum literis, miſsiq; ad ſenatum:ſtatim Leuinus COS. contra eum mittitur, qui regem agentem Apolloniæ,in cautum,ſemiq; ſopitũ nocte intempeſta adoritur. Ille in Macedoniam cum exercitu terreſtri itinere fugit,incẽſis prius,ne hoſtis potiretur,ſuis nauibus. Vide Liuiũ li. 1.de bello Macedo. Philippus,medicus Alexandri,teſte Curtio libro 3. Huius etiam meminit Plutarchus in uita Alexandri. Philippos etiam Romanos uiros claros legimus,inter quos L.Philippus orator,Craſsi aduerſarius, ut ſcribit Cicero lib.3.de Oratore.

Philiſtion,Nicæus,poëta comicus,qui Socratis ætate floruit,nimio riſu mortuus eſt.

Philix, nutrix fuit Domitiani principis, ut eſt auctor Suetonius.

Phillyra, mater Chironis Centauri, à qua Chiron Phillyrides dictus,auctore Seruio apud Virg.3.Georg.

Philo, Academicus Clitomachi diſcipulus, Romæ profitebatur,quo profugerat Mithridatico bello, teſte Cicerone: Eodem(inquit)tempore cùm princeps academiæ Philo cum Athenienſiũ optimatibus Mithridatico bello domo profugiſſet,Romamq; ueniſſet,totum ei me tradidi,admirabili quodam ad philoſophiam ſtudio concitato:in quo etiam commorabar attẽtius,etſi rerum ipſarum uarietas et magnitudo ſumma me delectatione retinebat,&c. Philo Herennius,Byblius genere,grammaticus tempore Adriani, de cuius imperio ſcripſit:præterea de ciuitatibus et uiris claris libros XXX.Suidas.

Philo Iudæus, Alexandriæ natus, diſciplinisq; omnibus eruditus, in noſtra & Græcorum philoſophia bene uerſatus. Eloquentiæ Platonis, adeò æmulator, ut prouerbium fuerit: ἢ πλάτων φιλωνίζει, ἢ φίλων πλατωνίζει, id eſt, aut Plato Philonizat, aut Philo Platonizat. In diuinis autem legibus et patrijs inſtitutis quantus fuerit, ex his, quæ nobis librorum ſuorum tradidit monimentis, palam eſt. Igitur temporibus Caij quanta acciderint Iudæis mala, uoluminibus abſoluit, quibus & ſuam legationem pro Iudæis apud ipſum imperatorem retulit. Sed & Ioſephus huius legationis meminit lib. 18.

Philocles, Athenienſis poëta Tragicus, filius ſororis Aeſchyli, ſuſcepit filium Morſimum poëtam, & ipſum tragicum. Erat Philocles ore improbo, acuto capite: tragœdiæ ipſius plures commemorantur à Suida.

Philochorus, Athenienſis, uir doctiſsimus et uates, tẽpore Eratoſthenis extinctus eſt, inſidijs Antigoni Macedoniæ regis ob amicitiæ ſuſpicionem cum Ptolemæo rege. Scripſit Atthidis libros XVII. qui continet res geſtas Athenienſium, & reges & magiſtratus, uſq; ad Antiochum cognominatum Deum, aliaq; complura. Auctor Suidas.

Philocrates, uir Athenienſis, proditionis nota infamis, apud Demoſthenem.

Philoctetes, Pæantis filius, Herculis comes. De quo Propertius, Tarda Philoctetæ ſanauit crura Machaon.

Philolaus, Corinthius, qui leges Thebanis dedit, ex familia Bacchiadũ fuit: amicus Dioclis, qui Olympia uicit; ſed ubi ille ciuitatem deſeruit, commotus ob amorẽ

matris

matris Alcinoæ, Thebas migrauit, atq; ibi ambo defuncti ſunt. Habitauit igitur ob huiuſmodi cauſſam apud Thebanos, legesq; illis deſcripſit, & alijs quibuſdam, & de ſobole procreanda, quas illi proletarias appellant. Et hoc eſt præcipuè ab illo prouiſum, ut numerus hæreditatum conſeruetur. Ariſtoteles 2. Politic.

Philomela, Pandionis Athenarum regis filia, & ſoror Prognes uxoris Terei regis Thracum, quam hiſtoriam Ouidius lib. 7. Metamor. perſequitur.

Philopœmenes Megalopolitanus, dux Achæorum præſtātiſſimus, Lacedæmonios & Meſſenios multis cladibus afflixit, ut eſt auctor Plutarchus. Huius etiam meminit Liuius in bello Macedonico lib. 5.

Philoſtratus, Lemnius, tēporibus Seueri principis, eiusq; uxoris Iuliæ epiſtolarum magiſter, ut ipſe planè monſtrat in uita Apollonij Tyanei: ſcripſit uitas ſophiſtarum ad Seuerum, de uita Apollonij libros octo, præterea heroica. Philoſtratus, huius pater, Athenis docuit Neronis tempore: ſcripſit panægyricos plures, & declamationes oratoribus ualde probatas, cōpluraq; alia quæ à Suida commemorantur. Philoſtratus tertius, ſuperioris filius, docuit Athenis: ſcripſit Panathenaicū, Troiam, Paraphraſim Homerici clypei, Iconasq; huic multi referunt. Suidas.

Philoxenus, grāmaticus Alexandrinus, Romæ ſcripſit de monoſyllabis uerbis, de helleniſmo, de genere linguarum, & alia. Suidas. Philoxenus, Eretrienſis pictor, Nicomachi diſcipulus, cuius tabula nullis poſtponēda Caſſādro regi picta, continuit Alexādri præliū cū

Dario. Idem pinxit & laſciuiam, in qua tres Sileni comeſſabantur. Hic præceptoris celeritatem ſequutus, breuiores etiamnum quaſdam picturæ uias & compendiarias inuenit. Verba ſunt Plinij lib. 35. cap. 10. Philoxenus, poëta Lyricus ſcripſit Lyrico carmine Aeacidarum genealogiam. Hic etiam quum aliquando apud Dionyſium tyrannum ageret, tragœdiasq́; eius, in quibus ille ambitioſiſsimus erat, minimè laudaret, cõiectus eſt in latomias, indeq́; Tarentum aufugit. Dionyſio uero eum per literas reuocare conanti, reſpondit hoc tantum monoſyllabum, Non, ſæpius iteratum. Suidas.

Phineus, rex Arcadiæ, qui quum filijs, uxoris ſecundæ impulſu, oculos eruiſſet, ira diuina ipſe etiam cæcus eſt factus, & Harpyiæ aues rapaciſsimæ cibos eius aut rapuerunt, aut fœdauerunt. Sed poſtea Zethes & Calais à Phineo humaniter tractati eas fugauerunt, ut uidebimus in dictione STROPHADES.

Phiſon, teſte Ioſepho lib. 1. cap. 2. una eſt è partibus illius magni fluminis, omnem terram undiq; profluentis, à quo Paradiſus rigatur: hic, ut idem teſtatur, eductus in Italiam, pelago latè diffunditur: Getha nuncupatur à Græcis.

Phla, auctore Herodoto lib. 4. inſula eſt in Tritonide palude grandi. Aiunt Iaſonem poſtea quàm ſub Pelio Argo exædificauit, impoſitis in ea cùm alijs ſolennibus hoſtijs, tum uerò tripode æreo, circuiſſe Peloponneſum animo Delphos eundi: eumq́;, cùm teneret curſum circa Maleam, abreptum à uento Aquilone, & abductũ in Africam: & priuſquam tellurem cerneret, in aſpre-

tis paludis Tritonidis aſtitiſſe, eiq; hæſitāti de egreſſu apparuiſſe Tritonem, ac iuſsiſſe ſibi dari tripodem, quòd diceret oſtenſurum ſe illis exitum, atque incolumes remiſſurum. Cætera uide apud Herodotum lib. quē ſuprà diximus.

Phlanates, Plinio lib. 3. cap. 21. populi in Illyria, à quibus nomen ſinui eſt inditū, quem modò nautæ Quernarium appellant, alij Carnarium, propter naufragia procelloſo fermè ſemper tranſitu. In receſſu eius Senta urbs eſt, cuius à tergo ſpecus ſunt, unde uehemētes nulla ferè non hora uenti perflant: eaq; res infamem ſinū eum reddidit. Per hæc fortè loca id genus tempeſtatis eſt, de qua Plinius lib. 2. cap. 45. In Dalmatiæ (inquit) ora ſpecus uaſto in præceps hiatu, in quem deiecto leui pondere, quamuis tranquillo die, turbini ſimilis emicat procella. Dicti autem Phlanotes ab oppido Phlano, unde ſinus omnis hic Phlanoticus uocatur.

Phlegethon, inferorum fluuius eſt ab ardore dictus, auctore Seruio. de quo Virg. 6. Aeneid.

Phlegon, unus equorum ſolis, ab ardore dictus. Phlegon item Trallianus, libertus Auguſti, nonnulli Adriani dicunt: hiſtoriam ſcripſit Olympiadum libris XVI. Auctor Suidas.

Phlegra, urbs Macedoniæ ut ſcribit Plinius libro 4. cap. 10. in deſcriptione Macedoniæ.

Phlegræus, campus quibuſdam in Theſſalia, alijs in Macedonia: Plinio uerò libro 3. cap. 5. & Straboni lib. 5. in Campania, iuxta Cumas, in quo Gigantes Herculem ſuperaſſe fabulantur: illicq; ſepulti quoties anhe-

lant

lant,terram quatiunt.Silius lib.12.

Tradunt Herculea proſtratos mole Gigantes,
Tellurem iniectam quatere,& ſpiramine anhelo
Torreri latè campos,quotieſq; minantur
Rumpere compagem impoſitam, expalleſcere cœlum.

Id autem ideò fictum eſt, quoniã ea regio tota ſulphure plurima ſcatet. Hinc fit,ut uentorum impulſu excitetur paßim ignis;qui cùm exitum è cauernis natura expetat,dum luctatur aßiduè,terram tandẽ quatit & commouet,exuritq; frequenter,unde nomen ſortitur; φλέγειν enim Græcè exurere ardereq; ſignificat.De hoc ſic Strabo libro 5.Superioribus annis fortunatus erat & campus nomine Phlegræus,in quo res à Gigantibus geſtas fabulæ diuulgant, nullam aliam ob cauſſam (ut credi fas eſt)quàm quòd terra ipſa ſuapte uirtute præliorum concitatrix eſſet. Theagenes uerò & Edoxus qui ad hiſtoricam fidem pugnam hanc conantur reducere, Pallenem(inquiunt) quæ ueteri nomine Phlagra uocabatur,homines tenuerunt,quibus immanitas & ſuperbia morum, Gigantum cognomen peperit. In hos ineunte prælium Hercule, fulmina de cœlo miſſa ſunt, donec ij fugere coacti ſunt, ſicq; ingenti uictoria ſuperati. Ex hac re rumor in uulgus ortus eſt,ut Gigãtes mouerint bellũ dijs. Phlegræus item,Bocatio unus ex Centauris Ixionis,& nubis filius.

Phlegyas,Martis filius,rex Lapitharum Ixionis pater,habuit Coronidem filiam,quam Apollo uiciauit,unde ſuſcepit Aeſculapium.Phlegyæ, populi ſunt inſulani Theſſaliæ,à Phlegya Ixionis patre cognominati, hi cũ ſacri-

ſacrilegi eſſent,deosq; & homines ſpernerent,ab irato Neptuno immiſſo diluuio ſubmerſi ſunt, quorum apud inferos meminit Virg. Aeneid.6.

- Phlegyasq; miſerrimus omnes Admonet, &c.

Phlius, Straboni lib. 8. urbs eſt in medio Sicyoniæ Argiuæq; & Cleonum,ubi eximiè colitur Hebe.

Phocæ,Phocarum, inſulæ ſunt Cretæ adiacentes,ut ait Plin.lib. 4.cap.12.

Phocion, uir Athenienſis, qui etſi ſæpe exercitibus præfuit,ſummosq; magiſtratus geßit:tamen multò notior fuit eius integritas uitæ,quam rei militaris labor, fuit perpetuò pauper, quum propter delatos honores ditißimus eſſe potuiſſet: repudiauitq; munera magnæ pecuniæ,quæ illi à rege Philippo dabātur, ad quæ recipienda,quū legati regis hortarentur,ſimulq; admonerent,ſi ipſe his facilè careret,liberis tamen ſuis proſpiceret,quibus difficile eſſet in ſumma paupertate tantā tueri paternam gloriā.Quibus ille:Si mei ſimiles erūt, nequaquam difficile erit: idem hic agellus illos alet, qui me ad hanc dignitatē perduxit. Sin dißimiles ſunt futuri,nolo impēſis meis illorum ali augeriq; luxuriā. De hoc uide Plutarchum in Phocione.

Phocis,teſte Liuio lib.2.be belloMacedonico,parua regio eſt Græcorum,Apollinis oraculo inſignis,in qua eſt ciuitas Delphi.Eſt item Phocis Pomponio, Ioniæ ciuitas: quam Strabo Phocæam uocat, à qua Phocenſes cum diphthongo,ut à Phocide Phocenſes ſine diphthongo.Hi,teſte Herodo.li.1. Græcorum longis nauibus uſi feruntur.Nauigijs autem utebantur non roſtratis, ſed

pentl-

penticōteris, hoc eſt, lembis quinquagenum remorum. Dicta autem Phocæa, teſte eodē, quòd uituli marini magno numero comparuiſſent urbem condentibus.

Phocuſa, Plin. libro 4. cap. 12. inſula una ex Sporadibus.

Phœbas, ſacerdos Phœbi, & uates, auctore Seruio.

Phœbe (inquit Seruius) Luna dicitur. Virg. Georg. 1. Vento ſemper rubet aurea Phœbe.

Phœbus. i. Apollo, filius Iouis & Latonæ: Virg.
Et me Phœbus amat, Phœbo ſua ſemper apud me
Munera ſunt lauri.

Phœmon, lacus eſt Arcadiæ, De quo Ouid 15. Metā.
Eſt lacus Arcadiæ, Phœmon dixêre priores:
Ambiguis ſuſpectus aquis: quas nocte timeto:
Nocte nocent potæ, ſine noxa luce bibuntur.

Phœmonoe, filia Phœbi, & uates, quæ prima carmē heroicum cecinit, ut eſt auctor Heſiodus in Theogonia.

Phœnicia, uel Phœnice, Aſiæ regio: ſic dicta à Phœnice, Neptuni & Libyes filio, ut Stephanus auctor eſt. ad quod accedit Silius lib. 2. cùm inquit,
Et qui longa dedit terris cognomina Phœnix. Huius regionis incolæ Phœnices dicuntur, quos Strabo libro 16. Arithmetica & Aſtronomia inſignes ſcribit. Rufus ex Dionyſio.
Phœnicum, regio eſt: hi rubro gurgite quondam
Mutauêre domum, primiq; per æquora uecti
Luſtrauêre ſalum, primi docuêre carinis
Ferre cauis orbis commercia, ſydera primi
Seruauêre Poli, &c. Lucanus item lib. 3.

Phœni

Phœnices primi, famæ ſi creditur, auſi
Manſuram rudibus uocem ſignare figuris. Ob Syrorũ & Phœnicum nimis ſolertem uafritiem, adagio locus factus eſt, aduerſum Phœnicas Syri: quo uſi ſunt ueteres, quoties uerſuto imponere uelle uidebatur.

Phœnix, ut nonnulli aſſerunt, filius fuit Agenoris regis, & frater Cadmi: uel, ut alij etiam ferunt, Agenoris pater, à quo regio in qua habitabat, Phœnicia dicta. Fuit & Phœnix, Amyntoris filius, teſte Homero 8. Iliad.

Pholoë, mons eſt Arcadiæ ſyluoſus in quo Centauri morati ſunt. De quo Luc. in 7. *Scilicet ipſe petet Pholoën.*

Pholus, unus fuit ex Centauris Ixionis ex Nube filius. Hic, teſte Seruio in 8. Aeneid. Herculem ſuſcepit hoſpitio, cùm ad expugnandos Centauros pergeret, dicente Lucano, *Hoſpes & Alcidæ magni, Phole, &c.* Tandẽ in nuptijs Pirithoi, orto prælio inter Lapithas & Centauros occubuit, dicente Virgilio lib. 2. Georg.
Leto domuit Rhœtumq́; Pholumq́;.

Phorbas, teſte Seruio, pater Ilionei Troiani, Aeneæ in fuga comitis. Mercurio deo eloquentiæ fauente ſemper pugnauit. Vndè Virgilius Aeneid. 5.
—puppiq́; deus conſedit in alta
Phorbanti ſimilis, fuditq́; has ore querelas.

Phorcus, apud Græcos dicitur Phorcys: filius fuit Thooſæ nymphæ & Neptuni, ut Seruius eſt auctor. Huius patronymicum eſt Phorcynis Phrocynidos. Lucanus in 9.

Phormio, Crotoniata dux, bello nauali Lacedæmonios

nios uicit. Cuius meminit Theopompus in Philippicis. Phormio, dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco, ut ſcribit Thucydides lib. 2. Phormio, philoſophus, teſte Cicero. 2. De orat. Peripateticus dicitur: cùm Annibal Carthagine expulſus Epheſum ad Antiochũ ueniſſet exul, proq; eo, quòd eius nomen erat in magna apud omnes gloria, inuitatus eſſet ab hoſpitibus ſuis, ut eum quem dixi, ſi uellet, audiret: cumq; is ſe nõ nolle dixiſſet: locutus eſſe dicitur homo copioſus aliquot horas de Imperatoris officio, & de omni re militari: tum, cum cæteri, qui illum audierant, uehementer eſſent delectati, quærebant ab Annibale quidnam ille ipſe de illo philoſopho iudicaret. Hîc Pœnus, non optimè Græcè, ſed tamẽ liberè reſpondiſſe fertur. Multos ſe deliros ſenes ſæpe uidiſſe: ſed qui magis quã Phormio deliraret, uidiſſe neminem. Neq; me herculè iniuria: quid enim aut arrogantius, aut loquacius fieri potuit, quàm Annibali, qui tot annos de imperio cum Pop. Ro. omnium gentium uictore certaſſet, Græcum hominem, qui nunquam hoſtẽ, nunquam caſtra uidiſſet, nunquam denique minimam partem ullius publici muneris attigiſſet, præcepta de re militari dare? Hactenus Cicero.

Phormus, Syracuſanus comicus, Geloni tyranno familiaris, & filiorum ipſius alteri, docuit fabulas ſeptẽ, quas commemorat Athenæus.

Phoroneus, primus Inachi fluuij filius: hic initio diſperſos populos in urbem coëgit, appellauitq; Phoronicon. Auctor Volaterranus.

Phraortes, rex Indorum, ad quem Apollonius Tyaneus

neus peruenit: quem quum de uictu interrogaret, reſpõdit, Tantum uini bibo, quantum Soli ſacrifico: quæ autem uenando acquiro, paſcuntur alij: mihi ſat fuerit ipſa exercitatio. Cibus mihi olera et palmarum fructus: multa mihi quoq; ex arboribus naſcentia, quæ manus hæ plantauerunt. Philoſtrat. in uita Apollonij.

Phrygia, prouincia eſt, teſte Solino, & Plinio lib. 5. cap. 29. minoris Aſiæ, quæ à Phryge amne, qui eam à Caria diuidit, ſic cognominata eſt. De Phrygia & Phrygibus ſcribit Plin. lib. 5. cap. 32.

Phryne, nomen meretricis apud Athenas, de qua Quintilianus lib. 2. cap. 15. Et Phrynen non Hyperidis actione quanquam admirabili, ſed conſpectu corporis, quod illa ſpecioſiſsimum alioqui diducta tunica nudauerat, putant periculo liberatam.

Phrynicus, Athenienſis tragicus, Theſpiadis diſcipulus, qui primus uultum fœmineum protulit in ſcenam, et tetrametrum reperit: filium habuit Polyphradmonem poëtam, & ipſum tragicum: docuit tragœdias nouem. Alter item Atheniēſis comicus, inter ſecundos antiquæ comœdiæ, qui docuit fabulam unam. Tertius eiuſdē nominis Bithynicus ſophiſta, qui ſcripſit de Atticis dictionibus. Horum auctor Suidas.

Phryxus, Athamãtis regis Thebarum filius fraterq́; Helles, ut ſcribit Heſiodus: qui cùm nouercales inſidias ferre non poſſent & conſentiente patre aufugerent, in Aſiamq́; traijcerent, Helle puellari more exterrita, decidit in pontum, dicente Lucano, Delapſæ portitor Helles: Phryxus autem incolumis euaſit, Colchóſque

peruenit. De quo Iuſtinus lib 42.

Phthia, oppidum eſt Theſſaliæ, Achillis patria, ut ſcribit Seruius apud Virg. 1. Aeneid.

Phtiotia, Strab. lib, 9. una è quatuor partibus Theſſaliæ. De qua ſic: Cæterum Phtiotia tractum continet Auſtralem, ad Oetam à ſinu Maliaco & Pyliaco uſque ad Dolopiam, oramq; Pindi protenſum In latitudinem uerò porrectum uſq; ad Pharſaliam planaq; Theſſalica.

Phthirophagi, populi ſunt de quibus Strabo lib. 11. Ex gentibus quæ Dioſcuriadem conueniunt, eſt Phthirophagorum natio, cui nomen à ſordibus ac fame datũ eſt: his proximi ſunt Soanes nihilo fama meliores, robore autem meliores, nam ui ac potentia penè præſtant. Hi gentibus circùm uicinis dominantur, Caucaſi extrema obtinentes.

Phycus, Phycuntis, Cyrenarum promontorium, ut ſcribit Plinius lib. 4. cap. 12.

Phyleus, unus è ducibus Græcorum, qui ad Troiam nauigarunt, teſte Homero.

Phyllis, inquit Seruius, regina Thracum fuit, & Lycurgi Thracum regis filia. Hæc Demophoontem Theſei filium regem Athenienſium redeuntem de Troiano bello dilexit, & in coniugium ſuum rogauit: ille ait antè ſe ordinaturum rem ſuam, & ſic ad eius nuptias reuerſurum. Profectus itaq; quum tardaret, Phyllis et amoris impatiẽtia, & doloris impulſu, quòd ſe ſpretam eſſe credebat, laqueo uitam finiuit, & conuerſa eſt in arborem ſui nominis, id eſt, amygdalum ſine folijs. Poſtea reuerſus Demophoon, cognita re, eius amplexus eſt truncum,

qui,

qui, uelut ſponſi ſentiret aduentum, folia emiſit. Vnde etim Phylla ſunt dicta, à Phyllide, quæ ante petiala dicebantur. Sic Ouidius in Metamorph. libris. Hæc Seruius Ecloga 5.

Phytecuſa, inſula Tyrrheni maris Ptol. lib. 3. cap. 1. Inarime Hom. Aenaria Plinio: hodie Iſchia.

Picentes, populi ſunt Italici ſupra Rubiconem & Anconam ſiti. Strabo li. 5. ad mare Tyrrhenum, inquit, Picentinorum natio colit, eorum pars modica, qui Andriam habitant: quos quidem Romani in Poſsidoniatem ſinum traduxerunt, &c. Straboni alijsq; Picentes, iam Picentini nominãtur: quorum tractus Picenum dicitur. Vide Strabonem lib. 5.

Pictones, Galliæ populi, Ptol. lib. 2. cap. 7.

Picus Saturni filius, augur. De quo ſic ſcribit Seruius, Fabula (inquit) talis eſt. Picum amauit Pomona, dea pomorum, et eius uolentis eſt ſortita coniugium. Poſtea Circe quum eum amaret, & ſperneretur, irata eum in auem Picum maritum conuertit: nam altera eſt Pica. Hoc autem ideò fingitur, quia augur fuit: & domi habuit Picum, per quem futura noſcebat: quod pontificales indicant libri. Seruius 7. Aeneid.

Pidytes, uir fuit Perocoſius: & ab Vlyſſe, ut ait Homerus Iliad. 7. in bello Troiano interemptus.

Pierides (inquit Sextus Pompeius) Muſæ dicuntur, propter amœnitatẽ ac ſolitudinem Pierij montis, quòd eæ ſecretis locis propter ſtudia liberalia delectantur. Hæc Sextus. Pierides etiam, auctore Perotto, à Pieria, quæ regio eſt Macedoniæ, dictæ. Cicero De natur. Deo-

rum lib.3. Pierias & Pieridas à poëtis appellari, quòd Pierio patre ex Antiopa natæ ſint, auctor eſt, ut ſcripſimus in dictione MVSAE. *Vide Ouid. lib.5. Metam.*

Pigres, Halicarnaſſeus, frater Artemiſiæ, uxoris Mauſoli, poëta, ut ſcribit Suidas.

Pilumnus, Iouis fuit filius. Hic, teſte Seruio, fratrem habuit Pitumnum qui primus ſtercorandorum agrorum uſum inuenit: undè et Sterquilinius dictus eſt. Pilumnus uerò pinſendi frumenti: undè & à paſtoribus colitur. Ab ipſo etiam pilum dictum eſt.

Pimpla, Thraciæ mons eſt & locus, ut ſcribit Strabo lib.20. Pieria, inquit, & Olympus, & Pimpla, & Libethrum, quondam loca fuêre Thraciæ, & montes, quos nunc Macedones poßident: quiq; muſis Helicona conſecrarunt, Thraces fuêre, Bœotiæ accolæ. Hæc Strabo.

Pinarius, & Potitius, duo ſenes, quibus qualiter coli uellet, oſtẽdit Hercules: ſcilicet ut manè & ueſperi ei ſacrificaretur. Perfecto itaq; matutino ſacrificio, cùm circa ſolis occaſum eſſent ſacra repetenda, Potitius prior aduenit, Pinarius poſtea extis iam redditis. Vndè iratus Hercules ſtatuit, ut Pinariorum familia tantùm miniſtra eſſet epulantibus Potitijs & complẽtibus ſacra. Vndè & Pinarij dicti ſunt, ἀπὸ τῆς πείνας, id eſt, à fame. Nam ſenem illum Pinarium conſtat alio nomine nuncupatum. Hæc Seruius explicans illud Virgilij Aeneid.8.

-primusq; Potitius auctor.

Et domus Herculei cuſtos Pinaria ſacri. De his Feneſtella.

Pindarus, genere Thebanus, temporibus fuit Aeſchy

li poëtæ, & Perſarum expeditionis in Græciam. Duas ſuſcepit filias: à patre tibiã primum, mox ab Hermione lyram edoctus eſt. Eius gratia Lacedæmonij in reliquam Bœotiam ſæuientes. Thebis pepercerunt. Altiſſimus fertur & uerborum & ſententiarum copia, ut ait Quintilianus: grauitate arduus, conſtructioneq́; ac ordine immenſus ac prolixus. Quem etiam inimitabilem Horat. ſcribit 4. Carm. Ode. 2.

Pindarus alter, Epheſiorũ tyrannus, qui capta Epheſo, poſtea à Crœſo auunculo ſuo iuſſus diſcedere, ſeceſſit in Peloponneſum cum parte ſubſtantiæ, dimiſſo domi præſide amico. Auctor Aelianus De uaria hiſtoria.

Pindus, mons eſt in finibus Theſſaliæ, & fluuius Ciliciæ. Auctor. Strabo lib. 9.

Pinna, Veſtinorum, qui Prægutijs magis ſunt Orientales, in Italia urbs: hodie Penna. Inde Pinnenſes Plinio lib. 3. cap. 12. populi.

Pintia, Ptolemæo libro 2. cap. 6. Vallis Oletana, alio nomine dicta, urbs Hiſpaniæ.

Pintõ, inſula eſt ex Cunicularijs, inter Sardiniam & Corſicam.

Pinytus, nobilis grammaticus Romæ unà cum Epaphroditó liberto Neronis. Pauſanias.

Piones, populi in Myſia Aſiæ, quæ ſupra Caicum amnem ſita eſt.

Piquentum, Ptolem. lib. 3. cap. 1. urbs Iſtriæ.

Piræeus (inquit Strabo) Athenarum portus, et emporium duorum millium paſſuum muro recenti Athenis iunctus, quadrigentarum nauium capax. Statius lib. 12.

in catalogo copiarum quæ Theſeum ſecutæ ſunt. Munychiã. & Trepidis ſtabilem Piræea nautis. Gellius huius portus meminit lib. 2, cap. 21. Et Strabo initio lib. 9.

Pirithous, Ixionis filius non ex nube, ſed ex coniuge, fuit rex Lapitharum: qui cùm ad inferos cum Theſeo deſcendiſſet, à Cerbero cane tricipiti deuoratus poëtis fingitur, ut ſcribit Seneca in Hercule furente.

Pirous, nomen fuit herois cuiuſdam, ut ſcribit Homerus lib. Iliad. 1.

Pirus, Lambraſi filius, & Thracum princeps, profectus ad bellum Troianorum, à Thoante Aetolorum rege interficitur, ut ſcribit Homerus lib. 4. Iliad.

Piſa, Arcadiæ oppidum, præterfluente Alpheo amne. Ab hac igitur & Elide ciuitatibus Arcadiæ, teſte Seruio, uenerunt qui Piſas in Italia condiderunt, quas ſic ex priſtina ciuitate uocauerunt, teſte Vir. 10. Aeneid. Hos parêre iubent Alpheæ ab origine Piſæ, Vrbs Ethruſca ſolo. Iuſtino lib. 20 Habuerunt Piſæ auctores Græcos, &c. Piſæ Piſarum igitur, urbs eſt Italiæ: Piſa autem, Arcadiæ.

Piſandrus Camireus (Camirus autem ciuitas eſt Rhodi) Eumolpi tempore, poëta, ut nõnullis placet, antiquior Heſiodo. Piſandrus alter Lycaonius, ſub Alexandro Mãmeæ uerſificator, ſcripſit uariam hiſtoriam. Piſandrus tertius Neſtoris filius. Auctor Suidas.

Piſaurũ, urbs eſt Vmbriæ & amnis, Pli. li. 3. ca. 14.

Piſeus, Tyrrheneus, qui æneam tubam inueniſſe dicitur. Auctor Plin. lib. 7. cap. 56.

Piſiſtratus, Athenienſis tyrannus, clarus genere, eloquen-

eloquentia uerò tanta,ut ea deliniti Athenienſes,libertate qua nihil clarius habebant, ſe ſpontè exuerent, illiusq; facundiæ ſanctitatem Solonis, qui numen fuerat ciuitatis,poſthaberent. Artes liberales maximè fouit: bibliothecam primus Athenis publicauit, quam Xerxes urbe potitus ad Perſas tranſtulit.Eam deinde multis pòſt annis Seleucus Nicanor reſtituendam curauit. Homerus eius iuſſu in eum ordinem qui nunc eſt redactus.Regnauit annos triginta tres,quo tempore Seruius Tullus Romæ, ut auctor eſt Gellius. Plura de hoc, et quibus artibus tyrannidem adeptus ſit, Trogus li. 2. Piſiſtratus alter, Lariſſæus hiſtoricus commemoratur à Suida.

Piſones,è Calphurniorum proſapia fuêre, quæ à Numa rege deſcendit.Calphurnius enim Numæ filius fuit, ut ait Feſtus.Horatius etiam in arte poëtica ad Piſones Vos ô Pompilius ſanguis,&c.

Piſtorium, Italiæ ciuitas, quam Ptolemæus libro 3. ca.1.ponit inter mediterraneas Tuſciæ.Eſt enim inter Florentiam & Lucam, à quo Piſtorienſes dicti.Plin. lib.3.cap.5.

Pitane,oppidum eſt Aeolidis,à quo incolæ Pitanei & Pitanitæ dicuntur.Eſt & Pitane Laconiæ oppidum, cuius incolæ Pitanatæ dicuntur. Auctor Hermolaus apud Plin.

Pithecuſa,inſula eſt in mari Tuſco,ſinuq; Campano ſita,in cuius quodam colle oppidum fuit Pithecuſæ, numero multitudinis. Hæc inſula, Aenaria, quoque dicta eſt ab ſtatione nauium Aeneæ, & Homero Inarime di-

cta: hodie Iſchia ab oppido cui coxendicis ſimilitudine, ut Hermolaus *libro* 31. *Plinij cap.* 2. *docet*. *Græcis uerò* Pithecuſa *inquit* Plinius, *non à ſimiarum multitudine (ut aliqui exiſtimauêre) ſed à figlinis doliariorũ. Hæc* Plinius *lib*.3.*cap*.6.

Pitho, mulier flexanima, illa dicendi præſes, quam Ennius *Suadã*, Quintilianus *perſuadendi deã*, Horatius *Suadelã, & poëtica mella*, Cicero *lepôrem appellauit*.

Pithodemus, luctator fuit egregius, cuius ſtatuam fecit Dinomenes. *Plin*. *lib*.34.*cap*.8.

Pithumnus, Vide in dictione PILVMNVS.

Pittacus Mitylenæus, unus è ſeptem ſapiẽtibus, tempore Crœſi regis. Huius illud: Prouidere ne caſus ueniant: ſi fortè uenerint, æquo animo tollerare. Fuit alter Pittacus legislator (ut Fauorinus *&* Demetrius *in homonymis meminêre) qui minor eſt appellatus*. Aelianus *autem de uaria hiſtoria, Pittacum quendam commemorat, qui de mola priſtina encomium conſcripſit, ut in paruo argumento uim dicendi oſtentaret. Idem de ſapiente dicit, cum in templo Fortunæ ſcalam conſtituiſſe, ut eius exprimeret effectum, quum multi in uita mortales aſcendant, deſcendantq́;*.

Placentia, urbs Italiæ ad Trebium amnem, nec procul à Pado, ut ſcribit Plinius *lib*.3.*cap*.15.

Placia, Nyſiæ oppidum, iuxta Cyzicum Mileſiorum oppidum, ut ſcribit Plin. *lib*.5.*cap*. *ultimo*.

Planaria, Plin. *lib*.3.*cap*.6. *inſula ultra Corſicam, à ſpecie ſic dicta, æqualis freto, ideoq́; nauigijs fallax*.

Planaſia, Ptol. *lib*.3.*ca*.1. *inſula in mari Tyrrheno*.

Planci,

Planci, qui ſuprà modum pedibus plani ſunt: id eſt, qui pedes imos graciles habēt, ꝑlanosq́; æqualiter, quaſi tabellas quæ plancæ uocātur. Quo nomine dictus eſt Romanus quidam cuius extant epiſtolæ luculenter ſcriptæ. Qui (teſte Euſebio) quū Galliam comatam regeret, Lugdunum condidit: quæ ciuitas Senecæ temporibus flagrauit incendio.

Plateæ, ciuitas eſt Bœotiæ, ut oſtendit Homerus lib. 1. Iliad. De qua Statius lib. 6. Thebaid.

Nunciat excubijs uigiles arſiſſe Plateas. Eodem nomine eſt inſula in mari Libyco, quaſi oppoſita ad Cyrenem, ut ſcribit Herodotus lib. 4.

Plato, philoſophus clariſſimus, Athenis primùm Socrati dedit operam. Deinde dum licuit per ætatem, in Italiam profectus eſt, ut Pythagoreos audiret, ubi Philolai Crotoniatæ libros de ſecta Pythagorea cētum minis etiam in difficultate rei familiaris mercatus eſt, ex quibus multa in ſuum Timæum trāſtulit. In Aegyptum deinde properans, ut audiret Gymnoſophiſtas, oleum (ait Plutarchus) ſecū mercaturæ gratia uexit, ut uiatico ſuppeditaret, ubi libros Moſeos legiſſe creditur. Ter in Siciliam nauigauit: primùm Aetnæ flagrantis uiſendæ gratia, ut Apuleius ait. Reuerſus, apud Aeginam captus eſt à piratis, ac minis triginta uenundatus. Deinde à Nicete Cyrenæo redemptus fuit. Iterum redijt ſub iuniore Dionyſio ſpe liberandi Siciliam. Sed paulò pòſt expulſo Dione, & ipſe ſuſpectus remigrauit. Tertiò quum maximè nollet, rogatus ab Archita, ut Dionē tyranno reconciliaret, iter ingreſſus ab eodem Dionyſio

obuiam

obuiam procedente quadrigis exceptus eſt. Demum in ſuſpicionem ueniens, uix rogante & ſpondente pro eo Archita dimiſſus. Dialogum primus illuſtrauit, licet priùs, ut aiunt, inuentum à Zenone Eleate, ut Ariſtoteles tradit: ut Fauorinus. ab Alexamene Teio. Deceſſit annos natus LXXXI morbo, uti fertur pediculari. De quo Quintilianus: Platonem, inquit, quis dubitat eſſe philoſophorum præcipuum? ex quo multum eloquentiæ ſe traxiſſe Cicero fatetur, ſiue acumine diſſerendi, ſiue eloquendi facultate, diuina quadam & Homerica: multum enim ſupra proſam orationem, & quam pedeſtrē Græci uocant, ſurgit, ut mihi non hominis ingenio, ſed quodam Delphico uideatur oraculo inſtructus. Vita fuit cœlebs, ac caſtus, ut ſcribit Auguſtinus. De quo plura uide apud Plutarchum. Plato alter, Athenienſis poëta priſcæ Comœdiæ, tempore Ariſtophanis & Eupolis. Cuius fabulas Suidas & Athenæus commemorant in Dipnoſophiſtis. Tres item alios Diogenes Laërtius commemorat: unum Rhodium philoſophum, diſcipulū Panetij: Alium Peripateticum, de Ariſtotelis ludo: Tertium Praxiphanis diſcipulum.

Plautius, poëta comicus, cuius meminit poſt Varronem Gellius lib. 3. cap. 3.

Plautus, poeta comicus Farſinas, quum uulgò Sarſinas corruptè ſcribatur. Plotus ab initio, teſte Feſto, appellatus, à pedum planitie, quos plotos Vmbri uocant. Si quando à mola Aſinaria uacabat, cui addictus ob paupertatem erat, fabulas componebat quas uēditaret. Ponitur à Marco Varrone epigrāma huiuſmodi à Plauto ipſo factum,

Poſtquam morte eſt captus Plautus,
Comœdia luget, ſcena eſt deſerta:
Deinde riſus, ludusq́ue, iocusq́ue & numeri,
Innumeri ſimul omnes collacrimarunt. Legito Gellium lib. 1. cap. 24. Hic cæteris Comicis præfertur ſententia multorum, præſertim Varronis, qui ait: Si muſæ Latinè loquerentur, Plautino ſermone loquerentur.

Plaxura, Nympha fuit, Oceani & Tethyos filia, ut eſt teſtis Heſiodus in Theogonia.

Pleiades, Pherecides tradit ſeptē ſorores fuiſſe, Lycurgi filias ex Naxo inſula. Et quia Liberum educauerunt, eas à Ioue inter ſydera fuiſſe relatas. Harum nomina putantur, Electra, Alcyone, Celæno, Maia, Aſterope, Taygeta, Merope: quarum ſeptima (ut ait Aratus) uix cerni poteſt, propterea quidam exiſtimant uocatā Electram. Sunt qui pudore occultaſſe ſe dixerint, quòd quū aliæ dijs nupſiſſent, ſola Electra nupſit mortali. Alij, quòd Electra nō tulerit ſpectare ruinas Troiæ, manūq́ue ante oculos oppoſuerit. Vide Ouidium libro quarto Faſtorum. Alij has Atlantis filias eſſe dixêre, ex Pleione nympha genitas, unde ſint Pleiades appellatæ. Seruius: Pleiades (inquit) ſignum eſt ante genua Tauri, quod ortu ſuo primæ nauigationis tempus oſtendit. Vndè Græcè Pleiades dicuntur ἀπὸ τοῦ πλέειν. Latinè Vergiliæ, à uerni temporis ſignificatione quo oriuntur. Hæc Seruius.

Pleione, nympha, Oceani & Tethyos filia & uxor Atlantis, ex qua Pleiades ſuſcepit. Ouidius 5. Faſtorum,
Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn.

Qui terram liquidis, quà patet, ambit aquis.
Hinc ſata Pleione, cum cœlifero Atlante
Iungitur, ut fama eſt, Pleïadasq́; parit.

Plemmyrium, fluuius eſt Siciliæ, quem Virgilius undoſum appellauit, uerbũ de uerbo exprimens. Idẽ enim undoſum, quod Plemmyrium. auctor Seruius enarrans illud Virgilij 3. Aeneid.

Sicanio prætenta ſinu iacet inſula contra
Plemmyrium undoſum: nomen dixêre priores
Ortygiam: &c.

Pleuron, urbs eſt Aetoliæ, ut ſcribit Plin. li. 4. ca. 2.

Plinius Secundus Veronenſis, temporibus Veſpaſiani, uixit, cuius negocia adminiſtrabat: noctibus uerò & ſuccifiuis (ut ipſe inquit) temporibus, opus de rerum natura conſcripſit, unus omnium parciſsimus temporis. Periit in montis Veſeui incendio, dum eius cauſſam indagare cupit, eius uitã diligentiùs narrat nepos eius ex ſorore, Cæcilius Plinius, cuius extat lib. epiſt. & Panægyricus, Traiano Cæſari dicatus, quo gratias agit, conſul ab eo factus, Quintiliani filiam dote iuuiſſe, & Martialem poëtam ſecedentem uiaticò proſecutum fuiſſe, teſtatur ipſe in epiſt. Volaterranus lib. 8.

Pliſtonicus, nomen medici, de quo Athenæus. Fuit et Appion quidã cognominatus Pliſtonicus, non multo tẽpore Plinio ſuperior. Hic à Plinio ſæpe citatur teſtis.

Plotæ, inſulæ duæ ſunt Aeoliæ, alio nomine Strophades dictæ, ſupra Zacynthum in Meridiem ſitæ. Plinius lib. 4. cap. 12. In Eurum (inquit) uentũ Strophades duæ, ab alijs Plotæ dictæ. Seruius à conuerſione Harpyiarum

rum ex Arcadia uolantium nomẽ inſulis datum ſcribit apud Virgilium 3. Aeneid.

Seruatum ex undis Strophadum me littora primùm
Accipiunt: Strophades Graio ſtant nomine dictæ
Inſulæ Ionio in magno, &c.

Plotina, Traiani Cæſaris uxor, ſanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebrem ſexum cadunt uirtutibus celebrata. Hæc tonſo capillo uirum mentita, coniugem comitata eſt in exilium exeuntem imperterrita, & quaſi quædam uirago, tolerans ærumnas acerbas.

Plotinus, philoſophus Platonicus Aegyptius natione, fuit è ciuitate Lyco, diſcipulus Ammonij, præceptor Porphyrij, Galeni, Taciti & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenuiq; ualetudine, morboq; ſacro obnoxius. Hæc ex Suidá.

Plotius Gallus, patria Lugdunenſis, dicendi præceptor, Romæ profitebatur, à quo ſe Cicero lib. de Oratore unà cum Q. fratre Latinas literas edoctum fuiſſe teſtatur: à Tranquillo autem inter Rhetores ponitur. Plotinus item Criſpinus, quem Aretalogum fuiſſe cognominatũ, quòd garrula ſcripſerit carmina, Porphyrius eſt auctor.

Plutarchus, Chæroneus, Traiani temporibus, à quo in Illyricum miſſus conſulari poteſtate, iuſſumq; omnibus Illyricis magiſtratibus, ut abſque eo nihil agerent: multis libris êditis notiſsimus eſt. Plutarchus alter, Neſtorij filius, Athenienſis ſophiſta, præceptor Syriani, qui ſcholæ præſidebat Atheniẽſi ſub Iuliano principe. Auctor utriuſq; Suidas.

Pluto,

Pluto, Saturni ex Ope uxore filius, frater Iouis, ſed eodem partu cum Glauca natus. Dis etiam Cicerone auctore appellatur lib. 2. De natura deorum: Terrena autem uis omnis atque natura Diti patri dedicata eſt, qui diues, aut apud Græcos πλούτων, quia & recidant omnia in terras, & oriantur è terris. Hactenus Cicero. Plutoni ſorte datum eſt inferorum inperium, Statio teſte.

Podalirius, teſte Homero li. 2. Iliados, filius fuit Aeſculapij & frater Machaonis, qui ob ſolertiam medicinæ artis unà cum fratre ex Creta ad Troianum bellum conuocatus fuit. De quo Ouid. 2. De arte amandi:

Quantus apud Danaos Podalirius arte medendi,
Automedon curru, tantus amator ego.

Pœan, Pœantis, Philoctetis pater. Vnde & ipſe Philoctetes Pœantius dictus eſt. Ouid. in 5. Triſtium:

Penè decem totis aluit Pœantius annis
Poſt ferum tumido uirus ab angue datum.

Pœcilaſium, urbs Cretæ, Ptolemæo lib. 3. cap. 17.

Pœcile, Plinio lib. 35. cap. 9. porticus clara Athenis, quam Polygnotus Thaſius gratuitò pinxit, cùm partē eius Mycon mercede pingeret.

Pœni (inquit Seruius) ἀντίστοιχον eſt: quaſi Phœni, quia à Phœnicibus orti. Virg. 1. Aeneid.

-ponuntq; ferocia Pœni   Corda uolente deo.

Pola, Iſtriæ ciuitas, quondam à Colchis condita, Pietas Iulia Plin. dicitur. li. 3. ca. 19 in deſcriptione Iſtriæ.

Polemon, Athenienſis philoſophus Philoſtrati filius, prima adoleſcētia laſciuus, & uoluptatibus deditus, cùm patentem Xenocratis ſcholam intraſſet, deq; mo-

d ſtia

deſtia & moribus ſermo haberetur, ita demum ad eũ flexit animum, ut relicta incontinentia, ſe totum philoſophiæ addixerit: ex quo poſtea eius ſcholæ ſucceßit. Auct. Gell. Diogenes eũ multa ſcripſiſſe teſtatur. Suidas nihil ſcriptum reliquiſſe aſſerit. Polemon, cognomento Helladicus, genere Iliæus, hiſtoricus nobilißimus, æqualis Ariſtophanis grammatici, Panætij diſcipulus, ſcripſit de origine ciuitatum Phocidis, Ponti, Laconiæ geographiã, & de curſu ſolis libros tres. Suidas. Polemõ alius è Laodicea Cariæ qui Smyrnæ uixit ac præcepit, æqualis Herodis Attici, ſub Adriano principe, ad quẽ legatus quandoq; Smyrnæorum miſſus, ab eoq; honorificè exceptus, & muſæo Aegyptio adſcriptus eſt.

Polemonium, Ptolemæo libro 5. cap. 6. Cappadociæ urbs: Vulgò Leona.

Polentia, urbs Liguriæ Ptol. libro 3. ca. 1. uulgò Palanza.

Polliones, uide ſuprà in dictione ASINIVS.

Pollux Iulius, Naucratita grammaticus ſub Commodo principe præcipiebat Athenis. Deceßit annos natus LVIII. *Scripſit ad Commodum Onomaſticon libris decem: ſcripſit et alia quædam, quæ non extant, ut auctor eſt Suidas. Pollux, Caſtoris frater, uide in dictione* CASTOR.

Polus Agrigentinus, ſophiſta, Gorgiæ auditor, primus in oratione inueniſſe dicitur pariſa et antitheta et ſimiliter deſinentia: quod minimè uerum: ſed iam inuẽtis ſæpe uſum fuiſſe conſtat. Hæc Philoſtratus. Suidas ſcribit eum genealogiam eorum, qui ad Troiam profe-

cti ſunt, ſcripſiſſe, ſimul & nauium catalogum.

Polyænus Sardianus, temporibus Cæſaris Dictatoris & Antonij Triumuiri, ſcripſit orationes iudiciales triũphi Parthici M. Antonij libros tres. Fuit alter eiuſdem nominis, Macedo genere, qui de Thebis ſcripſit & de re militari. auctor Suidas.

Polybius, è Megalopoli ciuitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani, Ptolemæo Euergete apud Aegyptũ regnante, ſcripſit Romanam hiſtoriam libris quadraginta. Incepit à fuga Cleomenis Spartiatæ, & Perſei Philippi filij Macedonum regis. Poſt hæc Romam attigit. Auctor Suidas.

Polycletus, ſtatuarius, duas eodem argumento ſtatuas fecit: alteram arte ſua, alteram uerò de uulgi opinione, quàm de ſententia cuiuſuis prætereuntis cælauerat. Quibus perfectis turbam admittit: ac primùm ſua oſtẽſa magnopere laudatur. Altera deinde non æquè. Atqui ſcitote, quòd hanc quam tantopere laudatis, ego feci: quam uerò uituperatis, uos feciſtis. Auctor Aelianus de uaria hiſtoria.

Polycrates, & Syloſontes, fratres, Samiorum tyranni. Quorum alter Polycrates, fortuna opibuſq; clarus: perpetua uſus felicitate, præterquam ad extremum, quã uti temperaret, anulum ſibi chariſſimum in mare proiecit, quem deinde à piſcatore recepit, capto piſce, qui eũ deuorauerat. Ad poſtremum à Perſarum ſatrape Oronte dolo captus, ac ſuſpenſus eſt. Ex Strab. lib. 14. Huius item meminit Cice. lib. 5. De finibus bon. & mal. Fuere hoc tempore Pythagoras & Anacrẽo. Fuit et Polycrates,

tes,Epheſiorum præſul,temporibus Seueri principis,ut ſcribit Hieronymus.

Polydamas,*pancratiaſtes, æmulatus* Herculem,*leonem inermis amplexus ſuperauit: taurum ingentem ap prehenſis extremis pedibus retrò tenebat,currum agitatum ſeſe opponendo altera manu apprehēſum ex curſu retrahebat,in equosq́; inſiliebat deiecto auriga.* Acerſitus à Dario Artaxerxis *magni filio, ter apud eum ex prouocatione uictor fuit. Poſtremò poſt cœnam in cauerna,cùm ſaxum à uertice ruinam minaretur,diffugientibus conuiuis,cōfiſus ipſe uiribus,ac manibus poſſe illud ſuſtinere,oppreſſus eſt. Auctor* Pauſanias. Polydamas Troianus,*Panthoi filius, ſocius & magiſter, & æqualis* Hectoris,*ut eſt auctor* Aelianus. Home. *ſcribit* Iliados lib. 18. *hunc eloquentia,Hectorē armis ualuiſſe.* Dares *hiſtoricus hunc dicit ad caſtra Græcorum noctu profectum,*Troiam *prodidiſſe.*

Polydectes, Magnetis *filius rex* Seriphi *inſulæ.* Hic Perſeum Iouis & Danaes *filium educauit. Cuius tandem ingenium ueritus,audaciamq́; & felicitatem, ſub prætextu æternæ gloriæ illum ad ſuperandum* Gorgonem Meduſam *compulit, qua deuicta, redeūti* Perſeo *cùm ſemper detraheret,conuerſus eſt ab illo in ſilicem,mōſtrato capite* Meduſæ, *ut oſtendit* Ouid. *lib.* 5. Metam.

Polydora,*nympha,*Oceani *et* Tethyos *filia,*Heſiod, *in* Theogonia. *Eſt &* Pli. *li.* 5. *ca.* 32. *inſula* Propōtidis.

Polydorus,Priami *filius, miſſus à patre initio belli cum magna ui aurj,ad* Polymneſtorem Thraciæ *regem conſeruandum nutriendumq́;,ut ſi contingeret* Troiam

capi, ipſe genus & urbem inſtaurare poſſet. Sed deſtru cta Troia, auri cupiditate Polydorum interfecit, ut ait Virg. Aeneid. 3.

Polygnotus, pictor antiquiſſimus, cuius meminit Quintilianus lib. 12. de inſtitutione oratoria: & Plinius li. 33. ca. 13. Is in picturæ tenuitate ualebat, plicas ueſtium, mollitiasq́; ſignorum imitabatur, ut eſt auctor Aelianus. Pauſanias lib. 10. de eodem ſic ſcribit: Polygnotus pinxit Ocnum torquentem ſpartum, & aſinam propè rodentem. Quod ſanè ænigma eſt eius, qui fruſtra laborat, ſi uxorem habet prodigam. Vide Eraſmum in prouerbio, Ocnus torquet ſpartum. Meminit & huius Plin. lib. 35. cap. 9. Vide in dictione POECILE.

Polymedia, Plinio libro 5. cap. 30. Troadis oppidum Helleſponto adiacens.

Polymneſtor, rex Thracum tempore belli Troiani, ad quem Priamus dubitans de ſtatu Troiæ & belli euentu, filium Polydorum cum magno auri pondere conſeruandum, nutriendumq́; miſit, ut ſi contingeret Troiam capi, ipſe genus & urbem inſtaurare poſſet. Sed deſtructa Troia auri cupiditate Polydorum interfecit. Quod quũ cognouiſſet Hecuba, finxit ſe illi aliud auri pondus uelle ſecreto indicare. Quæ auarus rex uera eſſe credens, et in conſpectum Hecubæ ueniens, ab illa unguibus occæcatus eſt. ut elegantiſſimè ſcribit Euripides in Hecuba. Et Ouidius tetigit lib. 13 Metam.

Polymnia, una ex Muſis, quaſi Polyhymnia, à multitudine carminum ſiue laudationum dicta, ut notant Grammatici.

Polynices,Oedipi Thebanorum regis filius,et Eteo *clis frater,qui Oedipo mortuo,de hæreditate et ditione diſsidētes,contractis utrinq; copijs,ambo ſe mutuis uulneribus interfecerunt,id quod teſtatur* Virg. in Culice.

Polyphemus, teſte Homero *in Odyſſea,Neptuni filius,Cyclops.De quo Seruius ſic ſcribit:Multi Polyphemum dicunt unum habuiſſe oculum,alij duos, alij tres: ſed totum fabuloſum eſt. Nam hic uir prudentiſsimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuiſſe dicitur,id eſt, iuxta cerebrum, quia prudentia plus uidebat. Verùm Vlyſſes eum prudentia ſuperauit,et ob hoc eum cæcaſſe fingitur.Hæc Seruius* 3. *Aeneid.*

Cicero *quoq; de Polyphemo lib.*5.*Tuſcul.quæſt.ſic ſcribit:At uerò Polyphemum* Homerus,*cùm immanem ferumq; finxiſſet, cum ariete etiam colloquentem facit, eiusq; laudare fortunas,quòd quò uellet ingredi poſſet, & quæ uellet attingeret. Rectè hic quidē.Nihilo enim erat ipſe Cyclops,quàm aries ille,prudentior.Hæc Cic.*

Polypœtes,filius Pirithoi & Hippodamiæ,teſte Homero *Iliad.*12.

*Polytes, Priami filius ex Hecuba uxore, à Pyrrho capta Troia interfectus,ut ſcribit Virg. lib.*2.*Aeneid.*

Polyxena,Priami regis filia ex Hecuba cōiuge,quæ à Pyrrho ad Achillis tumulū iugulata eſt. Achilles enim ut ſcrib. Serui.dum circa muros Troiæ bellum gereret, Polyxenam uiſam adamauit,& conditione pacis in matrimonium poſtulauit.Quam quum Troiani fraude pro miſiſſent ,Paris poſt Thymbræi Apollinis ſimulacrum latuit, & uenientem Achillem ad fœdus miſſa ſagitta

uulnerauit. Tum Achilles moriēs petijt, ut euicta Troia ad eius ſepulcrum Polyxena immolaretur, quod Pyrrhus impleuit. Hæc Seruius 3. Aeneid.

Polyxenus, inter Græcorum duces numeratur Homero libro Iliados 2.

Polyzelus, poëta comicus, Græcus, cuius fabulas enumerat Suidas.

Pompeij. Q. Pompeius contra Numantinos miſſus, ab eiſq; ſuperatus, turpem & ignominioſam pacē fecit. Auct. Florus lib. 2. Huius filius ſiue nepos Cn. Pompeius Strabo, Magni Pompeij pater, Nouocomū Coloniā deduxit: in bello ſociali imperator creatus, de Picentibus triumphauit: uir admodum duræ diſciplinæ. Cn. Pompeius huius filius, Syllæ partes ſecutus eſt, ab eóque ad ulciſcendos inimicos in Africam miſſus. Domitiū priùs expugnauit, Iarbam regem cepit. De quo triumphauit ante legitimā ætatem: quare ab exercitu Syllæ Magnus eſt ſalutatus. Inde contra Sertorium in Hiſpaniam profectus, Metelli copijs ſeſe coniugens, eum cum tota factione ſuſtulit. Mox delectus imperator ad bellum piraticum, tribus menſibus id confecit. Dein ſucceſſor L. Lucullo miſſus, de Mithridate triumphauit. Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem, in regnum reſtituit. Indè Iberos, Albanos, Iudæos debellauit, capto eorum rege Ariſtobulo. Extincta uxore Iulia Cæſaris filia, Corneliam Scipionis filiam uiduam à P. Craſſo, M. filio uiduā relictā, duxit. Neapoli demum acutiſſima febre correptus, parum abfuit à morte: quæ ſi contigiſſet, melius cum eo factum fuiſſet, ob inſequentis belli ci

nilis calamitatem. Nam *Pharſalica pugna à Cæſare cō pijs longè inferiore ſuperatus, & in Aegyptū fugiens, regis perfidia ab Achilla præfecto interfectus eſt.* Triumphum cùm ex Oriente olim rediſſet, biduo egit, prænotatis gentium titulis uictarum, quæ à Plinio in X. item à Plutarcho ordine adnotantur. Pompeij eius liberi, alter apud Mundam à Cæſare in Hiſpania, alter in Sicilia ab Auguſto poſtea uicti: ex quibus Sex. Pompeius piraticam exercuit, ut eſt auctor Lucanus. Sextus Pompeius alius, uir prætorius, ſub quo Valerius Maximus militaſſe ſe dicit, & quem Ouidius de Ponto pluribus locis laudat. Huius pater Sextus Pompeius Hiſpaniæ citerioris princeps, cùm horreis ſuis uentilandis præſideret, correptus dolore podagræ, merſit in triticum ſeſe ſuper genua, leuatusq; ſiccatis pedibus mirabili modo: quo poſtea remedio uſus eſt. Plinius. Q. Pōpeius Rufus, Syllæ è filia nepos, tribunus pleb. cū T. Numātio Planco aduerſiſsimus Miloni, in cuius cauſſa dixerat paucis poſt diebus, quàm Clodius eſſet occiſus, Milo dedit, quem ex Curia deſideretis, ego dabo quem ex Capitolio mulctetis. Idem Milonem ad ſe uenientem in hortis aſpiciens, miſit nuncium ne ueniret. Q. Pompeius, qui Bithynicus eſt dictus, ſummo ſtudio dicendi, multaq; doctrina, incredibiliq; labore atq; induſtria. Huius actio non ſatis commendabat orationem, in hac enim ſatis erat copiæ, in illa leporis parum. Hæc Cicero. Feſtus quoque de eodem ſic ait: Pompeius Bithynicus, è ſuppelectili regia ſignum ephebi mitram tenentis, arenamq; Runetis, exercitationis gratia more Græcorum Romam portauit, &

in Capitolio poſuit. Pompeij, oppidum Campaniæ, non procul à Puteolis & Neapoli, ut ſcribit Pomponius Mela lib. 2.

Pompeiopolis Ciliciæ urbs, dicente Pomponio Mela lib. 1. in deſcriptione Ciliciæ, deinde urbs eſt à Rhodijs, Argiuisq́;, poſt à Piratis, Pompeio aßignante poſſeſſa, nunc Pompeiopolis, tūc Soloë. Quæ etiam, Solino teſte, poſtea Troianopolis eſt appellata, mutato noīe, poſtquam in ea fato cedere Traianus coactus eſt. Sic alia quoq; ingentia paßim oppida principum nomina non rarò odioſa ſuſtinere iuſſa ſunt, ut ſcribit Vadianus.

Pompelon, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Mantua dicta: Pōpilona, Hiſpanicè Pamplona, Pompeiopolis, caput regni Nauarræ.

Pomponius Atticus à Cornelio Nepote elegātißimè ſcribitur. Is nobilis eques Romanus, excellenti ingenio & amicus Ciceronis in primis fuit: unde Atticus Ciceronis eſt appellatus. Qui poſtquā uidit Cinnæ tumultu Rempublicam eſſe turbatam, ſeceßit Athenas, ubi lōgo tempore moratus & ciuitatem, & omniū gratiam moribus elegantißimis promeruit, linguā ita probè didicit, ut Attici nomen adſequeretur. Humanitate diuitijsq́; ſimul præditus fuit, quibus amicos libenter impartiebat. Nam & Ciceronem ab urbe pulſum opibus iuuit, et Brutum ab urbe fugientem numis centum eſt proſecutus. Erat alioqui grauißimus. ut quæ religioſè pollicẽretur, præſtare niteretur. Mendacium nec ipſe dicebat nec pati poterat. Plura Cornelius Nepos. Pomponij, quoq; duo Ciceronis tempore fuère. Quorum alter L.

Pomponius Bononienſis Atellanarum ſcriptor, quem Solinus ait, ut mirum, nũquam ructaſſe. Alter Cn. Pōponius orator, patronus acer, acerbusq; dicendo, & lateribus pugnās, ut ait Cicero in Oratore. Iulius itē Pomponius Secundus, tempore Quintiliani inter Tragicos lōgè princeps: quem ſenes Pindarum tragicum putabāt, compoſitione atq; nitore præſtare cōfitebantur. Quintilianus. Tacitus uerò de eodem: Pomponius Secundus in noſtris temporibus, Domitio Afro, uel dignitate, uel famæ perpetuitate ceßit. Hæc Tacitus. Plinius uerò capite 4. lib. 14. eum cœnam C. principi Germanici filio dediſſe ait, in qua uinum centum ſexaginta annorum fuit. Pomponius Iuriſconſultus ex Pandectarum libris notiſſimus. Præter hos Pomponius Mela inſigni opere de ſitu orbis clarißimus.

Pontia, inſula Tyrrheni maris, teſte Ptolem. lib. 3. ca. 1. uulgò Ponce. Ex hac fuit Pontius Pilatus. Pontiæ itē, inſulæ ſunt in mari Tuſco, ut ſcribit Plinius capite 6. libro 3. Ab his ultra Tyberina oſtia in Antiano, Auſtura, mox Palmaria, Sinonia, & aduerſum Formias Pontiæ.

Pontus, propriè id mare dicitur, quod à Mæotide palude uſq; in Tenedum protenditur: ſed ubi primum ſe arctat, à Tenedo incipiens poſt Helles caſum, Helleſpōtus uocatur, à quo Helleſpontiacus adiectiuum, ubi expandit Propontis, ubi iterum premit, Thracius Boſphorus, ubi iterum effundit Pontus Euxinus, qui paludi cōmittitur. Palus ipſa, Mæotis in Ponto iuxta Phaſidis oſtiũ: Tomos ei loco proxima inſula eſt, Medeæ crude-

litate memoranda, quæ ibi fratrem ſuum Abſyrtium interfecit, nec minus Naſonis exilio nota. Cur autem Tomos dicta ſit urbs ipſa & inſula, exponit Ouidius Triſtium lib.1.

Pontina palus, Volſcorum palus eſt iuxta uiam Appiam, quam Plin. lib.3. cap.5. non longè fuiſſe à Circeis dicit, quem locum XXIIII. urbium fuiſſe Mutianus ter conſul prodidit. Excitata eſt à Cor. Cethego COS. cui ea prouincia obuenerat: agerq; ex ea factus, ut ſcribit Liuius lib.47. Inſequentibus deinde ſeculis iterum exiccata à Theodorico Gothorum rege, ut eius inſcriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuiſſe ſedem Iuuenalis Satyra 3. oſtendit.

Popilij, à Pompilijs diuerſi leguntur, quorum princeps M. Pompilius, qui cùm COS. eſſet, eodemq; tempore ſacrificium publicum cum læna faceret, quòd erat flamen Carmentalis, plebis contra patres concitatione & ſeditione nunciata, ut erat læna amictus, ita uenit in concionem, ſeditionemq; cùm auctoritate, tum oratione ſedauit. Auctor Cicero in Bruto Hic etiam ſecundus conſul cum M. Fabio Ambuſto factus, Tyburtes bello uicit, agris eorum uaſtatis, teſte Liuio. M. Popilius à Numantinis, cum quibus pacem factam irritam cenſuerat, cum exercitu fuſus fugatusq; eſt, ut etiam auctor eſt Liuius lib.55. Hic deinde ob rem ſua culpa malè geſtam in exilium eſt actus.

Popilius, legatus ad Antiochum, qui Ptolemæum regem, amicum populo Romano obſederat, miſſus nunciatum ut à ſocijs populi Romani abſtineret: cunctantem,

reſpon-

reſponſumq́; differentem, uirga circũſcripſit, ne ultra ſpacium illud differendo exiret: ex quo territus Antiochus *bellum omiſit.* Liuius *lib.* 45. *&* Valerius. Popilius Lanatus, *qui* Ciceronem *occidit, patronum ſuum in cauſa capitis.* Auctor Valerius.

Populonia, *Ethruriæ ciuitas iuxta* Piſas, *auctore* Pomponio Mela *lib.* 2. *Hodie* Plumbinum.

Populonium, *Tuſcorum promontorium.* Ptolem. *li.* 3. *cap.* 1. *Baractus portus hodie.*

Porphyrione, *inſula eſt in* Propontide *ante* Cyzicũ, *ut ſcribit* Plinius *cap. ultimo lib.* 5.

Porphyris, Plin. *lib.* 4. *inſula eſt in ſinu* Laconico, *à* Maleæ *promontorio quinque millibus paſſuum diſtans, ancipiti mari propter anguſtias. Eadem poſtea* Cythera *appellata eſt, ob memorabile tẽplum* Veneris, *quod in ea conſtructum fuit.*

Porphyrius, *philoſophus,* Tyrius *genere, clara ortus proſapia, à puero uſus eſt præceptore* Longino, *uiro doctiſsimo: prius* Malchus *uocabatur: deinde ob ueſtem regiam purpuream, qua ob nobilitatem utebatur,* Porphyrius *appellari cœptus eſt.* Romam *poſtea profectus,* Plotinum *audiuit, unà cum* Origene *&* Amelio *cõdiſcipulis. Indè in* Siciliam *nauigans, apud* Lilybæum *morbo correptus, à* Plotino *magiſtro, qui eò ſe contulerat, & præſentia, & philoſophica oratione recreatur, adeò ut ſtatim conualuerit: moxq́;* Romam *ſimul repetens, ibidem diem obijt, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter ſe uidetur aſſerere. Cauſſa putanda eſt, quòd quæ prius probauerit, poſtea retra-*

ſtauerit. Eius opera ſunt: De diuinis nominibus liber unus. De principijs duo. De materia ſex. De anima quinq; De animalium abſtinentia quatuor. De cognoſcēdo ſeipſum quatuor. Quòd una fuerit Platonis, Ariſtotelisq; ſecta, libri ſeptem. In hiſtoriam Iuliani Chaldæi philoſophi libri quatuor. Contra Chriſtianos libri quindecim. In dialectica Iſagoge, aliaq; complura. Floruit Aureliani Cæſaris temporibus, uſque ad Tacitum & Probum principes. Hæc ex Suida. Aduerſus autem libros, quos contra nos êdidit, Methodius, Euſebius & Apollinaris XXX. uoluminibus apologiam êdidêre, ut eſt auctor Hieronymus.

Porſena, rex Tuſciæ, qui urbem Romam obſedit, Martialis: Hanc ſpectare manum Porſena non potuit. additur etiam nonnunquam N. Porſenna, ut producatur. Virg. lib. 8. Aeneid.

Nec non Tarquinium eiectum Porſenna iubebat
Accipere, ingentiq; urbem obſidione premebat.

Porta Auguſta, Hiſpaniæ urbs Ptolem. lib. 2. cap. 5.

Portunus, deus marinus, uide in dictione Palemon.

Poſidippus, Caſandreus comicus, docuit anno tertio poſt Menandri mortem, cuius fabulas triginta commemorat Suidas.

Poſidium, Syriæ urbs, auctore Ptolem. lib. 5. cap. 2.

Poſidonius, Rhodius philoſophus, Stoicus, docebat Rhodi, diſcipulus & ſucceſſor Panætij. Venit etiam Romam M. Marcelli tempore, ſcripſitq; multa. Auctor Plutarchus. Poſidonius Obiopolita hiſtoricus, ſcripſit poſt Polybium hiſtoriam libris LII. uſq; ab bellum Cyrenai-

renaicum & Ptolemæi. Præterea declamationes rhetoricas, argumenta in orationes Demoſthenis. Suidas. Hunc Strabo teſtatur ſuo tempore fuiſſe.

Poſidonius Africæ præſul, Auguſtini contubernalis, cuius etiam uitam ſcripſit: præterea homiliarum libros ſeptem, epiſtolarum totidem, aliarumq; rerum complures. Auctor Ptolem. Lucenſis.

Poßideum, Ioniæ promontorium eſt, teſte Pomponio Mela lib. 1. in deſcriptione Ioniæ.

Poſthumia, uirgo Veſtalis de inceſto cauſam dixit, crimini obnoxia ob ſuſpicionem cultus elegantioris, ingeniumq; liberius, quàm uirginem deceret: parũ abhorrens à fama. Tandem ſententia pontificis maximi abſoluta, qui eam abſtinere iocis, coliq; ſanctè potiùs, quàm ſcitè iußit. Volaterranus. Poſthumia item Seruij Sulpitij uxor, cuius ſæpe meminit Cicero Epiſt. lib 4.

A. Poſthumius Albinus miſſus ad Iugurtham. ab eoq; corruptus auro, patriã magno damno adfecit. Idem de Vacatis & Luſitanis triumphauit. Liuius libro 64. A. Poſthumius dictator in bello Latinorum, quod Tarquinij fuga excitauit, confugientis ad generum ſuum ducẽ Mamiliũ Tuſculanorum. Itaq; collatis ſignis ad lacum Regillum, cùm uictoria utrinq; nutaret magiſter equitum Romanis equis frenos detrahi iußit, ut irreuocabili impetu ferrentur in hoſtes: ubi tandem aciem Latinorum Romani fudêre. In eo prælio uiſi duo iuuenes acriter pugnare, quos poſt pugnã ad præmia quæſitos, dictator reperire non potuit. Ratus itaq; eos Caſtorem & Pollucem, eis communi titulo templum dedicauit.

cauit. Auctor Cæcilius. Poſthumius Tubero, magiſter equitũ Aemylij Mamerci dictatoris in prima dictatura cõtra Volſcos: mox in eodẽ bello à Q. Cecinnato cõſule eius genero, dictator dictus, de eiſdẽ triumphauit: quam uictoriam funeſtauit mors filij uiri magnæ uirtute: quem q, iniuſſu eius, occaſione rei bene gerundæ pugnam inijſſet, ſecuri percuſsit. Ex Liuio li. 4. L. Poſthumius poſt Cannenſem pugnam conſul in Galliam profectus, à Boijs cum exercitu profligatus, ne caperetur, magno ſtudio cadere in prælio contendit. Cuius inuenti caput præcidentes Barbari ouantes in templo obtulerunt, idq; ſacrum uas erat, in quo ſolẽnibus libarẽt. Liuius lib. 22. Sp. Poſthumius, & T. Veturius COSS. apud Furcas Caudinas deducto in locũ iniquum exercitu, quum nulla euadendi ſpes eſſet, fœdere cum Samnitibus facto, & ſexcẽtis equitibus Romanis obſidibus datis, ità exercitum abduxerunt, ut omnes ſub iugum mitterentur: ijdẽq;, auctore ipſo Poſthumio, qui in ſenatu ſuaſerat, ut eorum deditione, quorum culpa tam turpe, fœdus initum erat, publica fides liberaretur, cum duobus tribunis plebis, & omnibus, qui per fœdus ſpoponderant, dediti Samnitibus nõ ſunt recepti: nec etiã multò pòſt fuſis à Papyrio Curſore Samnitibus, & ſub iugũ miſsis receptisq; ſexcentis equitibus Romanis obſidibus, pudor prioris flagitij abolitus eſt. Liuius lib. 9.

Potamus, oppidũ Atticæ, ut ſcribit Plin. lib. 4. ca. 7.

Potentia, Ptolem. lib. 3. cap. 1. Picenorum urbs.

Potidæa, Macedoniæ urbs, antè Caſſandria dicta, ut ſcribit Plin. lib. 2. cap. 58. & lib. 4. cap. 10.

Potina,

Potina, *Stephano*, *ciuitas Bœotiæ*, *ex qua Glaucus fuit*, *et à qua Potineus dictus*. *Eſt et Straboni fons prope Thebas Bœotias*. *Plin*. *tamen lib*. 4. *cap*. 19. *oppidū in Magneſia ſtatuit*, *circa quam*, *ut idem teſtatur libro* 25. *cap*. 8. *aſini paſti rabie inflammantur*.

Potitius, *Vide* PINARIVS.

Practius, *ciuitas Ponti*, *quæ Troianis auxilia miſit*, *teſte Homero*.

Prægutij, *Italiæ populi*, *qui Marſis magis orientales ſunt*, *Ptolemæo auctore libro* 3. *cap*. 1. *hodie Præcutini Abruzi uulgò*.

Præneſte, *neutrum*, *& hæc Præneſtis*, *nomen urbis in Latio*, *haud longè ab urbe*, ἀπὸ τῶν πρίνων, *id eſt*, *ab ilicibus*, *quæ illic abundant*, *dicta*. *Solinus à Præneſte Vlyßis nepote & Latini regis filio deducit*. *Olim Polyſtephanos*, *à multitudine coronarum dicta*, *ut ſcribit Plutarchus*. *Quidam à Cæculo Vulcani filio conditam dicunt ſuper Aretino monte quod ſequitur Virg*. *lib*. 7 *Vide* CAECVLVS.

Praſij, *Indiæ populi*, *dicente Plin*. *lib*. 6. *cap*. 19. *Sed omnium in India prope non modò in hoc tractu potentiam*, *claritatemq*; *antecedunt Praſij*, *ampliſſima urbe*, *ditiſſimaq*; *Palibotra*..

Praxaſpes, *uir Perſa nobilis*, *qui Smerdim Cambyſæ fratrem iuſſu ipſius occidit*, *ut ait Hieronymus*. *Vide Herodotum lib*. 3.

Praxiteles, *ſtatuarius*, *marmore nobilitatus*, *præſertim duplici Venere*, *& Gnidia & Coa*: *Sed Gnidia ueſano amore iuuenis*, *inſignis*, *q̃ delituit in tēplo ſimula*

croq;

croq; cohæſit. Tum Nicomedis æſtimatione regis, gran di Gnidiorum ære alieno permūtare eam conantis. Natus eſt in Græcia Italiæ ora, ciuitate Romana donatus. Scripſit, teſte Varrone, quinq; uolumina nobilium ope rum in toto orbe. Eius Romæ opera Triptolemus, Flora, Scres in hortis Seruilianis. Boni euentus, & Bonæ fortunæ ſimulacra in Capitolio: Item & Mænades, & quas Thyadas uocant & Caryatidas, & Sileni in Aſinij Pollionis monumentis, & Apollo, & Neptunus. Ex Plinio cap.5.lib.36.

Præpeniſſus, urbs eſt Myſiæ maioris in Mediterraneis.

Priamus, fuit Laomedontis Troiani regis filius, ſic ἀπὸ τοῦ πρίαμαι, *emo, dictus auctore Seruio. Nam puer ab Hercule captus cum Heſiona ſorore ſolus pecunia redemi potuit. Eum à Ioue originem traxiſſe ferunt. Dardanus filius fuit Iouis ab Electra, cuius filius fuit Erichthonius. Hic filium habuit Troem, qui regionem, quæ à Dardano Dardania dicebatur, Troiam à ſe dixit. Huius filij fuerũt Aſſaracus & Ilus, qui urbẽ ipſam Ilion à ſe uocauit. Hic filium habuit Laomedontem, qui pater fuit Priami: at Priamus ipſe patre ab Hercule interfecto, & auro redemptus, Ilion reformauit & exornauit. Habuitq;, teſte Cicerone Tuſculanarum quæſt. libro 1. filios quinquaginta: quorum decem & ſeptem ex iuſta uxore ſunt nati. At uerò ex altero latere Aſſaracus Capyn genuit, ex quo Anchiſes, & ex illo Aeneas. Quam ſanè genealogiam Ouid. lib.4. Faſtorum pul cherrimè expreßit.*

Pria-

Priaponneſos, inſula eſt in ſinu Ceramico, ut ſcribit Plin. lib. 5. cap. 31.

Priapus (inquit Seruius) Dionyſij ac Veneris filius, deus Lampſacenus Helleſponti, qui hortos tuetur. Is ob membri uirilis magnitudinem immoderatam, ex Helleſponto primùm eiectus: deinde pro deo habitus eſt. Vndè Virgilius lib. Georg. 4. Helleſpontiaci ſeruet tutela Priapi. Adſerunt etiam nonnulli priſcos illos, quum uellent hominum pudenda occultiùs nominare, Priapum dixiſſe. Auctor Diodorus lib. 5. Eſt & Priapus Helleſponti urbs, teſte Plinio lib. 5. cap. 32. à Priapo ſuperiore, Liberi & Veneris filio cõdita: cœptus eſt enim ibi coli ob uineta uberrima, quæ iuxtà in Pariana & Lampſacena regione ſunt, auctore Strabone.

Priene, Ioniæ urbs, Biante alumno nobilis, qui patria aliquando ab hoſtibus capta, quum reliqui omnes fugientes quidpiam rerum ſuarum aſportaſſent, interrogatus ipſe cur adeò nil efferret: Omnia (inquit) mea mecũ fero: ſummas diuitias in animo ſtatuens. Meminit huius Cicero in Paradoxis.

Priſcianus, Cæſarienſis, claruit Athenis tempore Iuſtiniani principis: ſcripſit de arte grammatica ad Iulianum conſulem: ad Coſroen uerò Perſarum regem librũ De naturalibus quæſtionibus. Conuertit in Latinum ſermonẽ Dionyſij De ſitu orbis carmina. Sunt qui ſcribant hunc ab initio Chriſtianum, deinde fidei deſertorem fuiſſe. Volaterranus.

Priſcus Eluidius, ſub Nerone quæſtor Achaiam adminiſtrauit, quæſtoriusq; adhuc à Pæto Thraſea gener ad-

ſcitus, è moribus ſoceri nihil æquè ad libertatem hauſit, opum contemptor, recti peruicax, conſtãs aduerſus metus. Erant quibus appetentior famæ uideretur. Quinetiam ſapiẽtibus, cupido gloriæ nouiſſima exuitur. Hæc Tacitus. Probus quoq; grammaticus de eodem ſic ait: Priſcus (inquit) pòſt damnatiõnem Thraſeæ ſoceri ſui, interdicta ſibi Italia, Apolloniam cõceſſit. Sed poſt interfectum Neronem reſtitutus à Galba, non aliter quàm liberæ ciuitatis ſtatu egit. Idem poſtea Veſpaſianum in ſtudio libertatis offendit, ut putaret, id optante Clodio, priſtinum libertatis ſtatum poſſe reuocari. Quo nomine reus, ac præter ſpem abſolutus eſt. Hactenus Probus. Priſcus alter, Pamites genere, ſophiſta, Theodoſij iunioris epiſtolarum magiſter fuit, qui ſe ſcribit à Cæſare miſſum fuiſſe oratorem in Scythiam, ad Attilam Hunnorum regẽ, ac eius regiam pulcherrimè deſcribit, magnifico opere, ſumptuoſoq; factam. Scripſit hiſtoriam Cõſtantinopolitanam, & ipſius Attilæ libris VIII. Præterea declamationes & epiſtolas, ut eſt auctor Suidas.

Priuernum, urbs Volſcorum in Latio. Vndè Priuernates, ut notat Seruius apud Virg. explicans carmen illud. Hos ſuper aduenit Volſca de gente Camilla.

Proæreſius, è Cæſarea Cappadociæ, adoleſcens Antiochiam uenit, permotus fama Vlpiani dicendi magiſtri, apudq; eum primas tulit. Cum quo paruo pòſt tempore Athenas profectus, ſub Iuliano Sophiſta adeò profecit, ut primus inter auditores eſſet. Epheſtionem condiſcipulum amicum, comitem ſibi adiunxit. Accerſitus inde in Galliam à Conſtantio principe, apud eum fuit

in

in honore. Romam poſtea petijt, ubi aliquot annos magna nominis fama moratus, tandem opibus ac honoribus auctus, Athenas redijt, ubi magno exceptus applauſu, extemporalem orationem habuit in theatro. Hæc ex Suida.

Probus Berytius, grammaticus, Romæ docuit, non tamen ut magiſtri perſonam ſuſtineret, unum & alterum, uel cùm plurimùm, tres aut quatuor, pomeridianis horis admittere ſolebat, cubanſq; inter longos & uulgares ſermones legere quædam, idq; perrarò. Nimis parua & exigua de quibuſdam minutis quæſtiunculis êdidit. Reliquit autem non mediocrem ſyluam obſeruationum ſermonis antiqui: ab initio enim ad ſtudia ſe cõtulit, poſtquam in militia diu centuriatum fruſtrà petijſſet. Hæc ex Tranquillo.

Procas, rex Albanorum, qui Amulium & Numitorem filios habuit.

Prochyta, inſula eſt in ſinu Puteolano, ſic dicta, non ab Aeneæ nutrice, ſed quia ab Aenaria profuſa erat. Plinius lib.3.cap.6.

Procilius, grammaticus, cuius meminit Seneca, uir ſuis temporibus doctiſsimus. Quum de peregrinandis regionibus loquitur, commemorat apud Memphim, in aurea columna Aegyptijs literis ſcriptum, tunc demum Aegyptum liberam fore, cùm in eam ueniſſet Romani faſces. auctor Lampridius.

Proclus, Lycius, diſcipulus Syriani, philoſophus Platonicus, præfuit ſcholæ Athenienſi: cuius diſcipulus & ſucceſſor fuit Marinus Neapolitanus. Scripſit

plura in Grammatica & Philoſophia. Commentarios in totum Homerum, in Heſiodi ἔργα καὶ ἡμέρας, in Rempublicam Platonis, præterea contra Chriſtianos Epicheremata XVIII. Hic eſt Proclus, qui poſt Porphyrium ſecundus contra nos latrauit, aduerſus quem Ioannes cognomento Grammaticus ſcripſit apologiam, dictitans eum, quanquam in rebus Græcanicis magnum, ſtultum tamen eſſe, & in hac parte indoctum. auctor Suidas. Is etiam eſt, cuius hodie commentarios in Platonem habemus. Præceptor item M. Antonini, quem ad conſulatum uſque prouexit, ut ſcribit Spartianus. Proclus item Malleotes patria, qui ſcripſit in Sophiſmata Diogenis, & contra Epicurum. Proclus cognomento Proculeius è Laodicea Syriæ, qui ſcripſit theologicum in Pandoræ fabulam Heſiodi, in aurea carmina, Iſagogen in Arithmeticam Nicomachi, & alia quædam geometrica. Proclum Naucratitam his Philoſtratus addit, qui dicit unum fuiſſe ex ſuis præceptoribus, ac docuiſſe Athenis, filiumq; habuiſſe luxui deditum, in quem non modò non ſeuerus fuit, ſed uſque adeò indulgens, ut in alendis canibus auibúſque adeſſet, dictitans has nugas cum citius cum ſenibus dimiſſurum, quàm cum æqualibus. In docendo hunc omnino ſeruaſſe morem, ut ab initio cum diſcipulis centum drachmas pro totius temporis mercede acciperet, bibliotheca domi publicata: ut illi ſolùm lectioni intenti, dum cogerētur minimè per ocium, uti moris eſt in ludo, inter ſe ſibilent aut iurgentur, pueris cum pædagogis, at adoleſcentibus in medio conſtitutis. Philoſtratus.

Procon-

Proconneſus, inſula eſt in Propontide. Plin. cap. ultimo, lib. 5. Inſula eſt in Propontide ante Cyzicum Elaphonneſus, undè cyziceum marmor. Eadem Neuris & Proconneſus dicta.

Procopius, è Cæſarea Palæſtinæ orator & ſophiſta, ſcripſit res Iuſtiniani, quæ in Oriente aut Occidente, aut Africa per Beliſarium patricium geſſerat. Cuius ſubſcriba & comes, in cunctis expeditionibus fuit. Compoſuit item alterum librum, quem inſcripſit ἀνέκδοτα, id eſt, non êdenda, ſiue non êdita: ubi Comœdia quædã Iuſtiniani, & eius uxoris Theodoræ uituperationem deſcribit. auctor Suidas. Procopius tyrannus Conſtantinopolitanus, inſurgens contra Valentem principem apud Natoliam Phrygiæ ciuitatem, in eius poteſtatem cum exercitu uenit: proditus à duobus militibus: alligatusq; deinde duabus per uim reflexis arboribus, diſcerptus eſt. De proditoribus etiam ſumptum ſupplicium. Ex hiſtoria tripartita.

Procris (inquit Seruius) filia Iphicli, uxor Cephali fuit, qui cùm uenandi ſtudio teneretur, labore feſſus, ad locum quendam adire conſueuerat, & illic ad ſe recreandum Auroram uocare: quod cùm ſæpe faceret, amorem in ſe mouit Auroræ, quæ ei canem uelociſsimum Lælapam nomine donauit, & duo haſtilia ineuitabilia, eũq; in amplexus rogauit. Ille reſpondit iuſiurandum ſe habere cum coniuge mutuæ caſtitatis. Quo audito, Aurora reſpondit, Vt probes igitur coniugis caſtitatem, muta te in mercatorem: quo facto ille it ad Procrim, et oblatis muneribus, impetratoq; coitu, confeſſus eſt maritũ

ſe eſſe: quod illa dolens, quum audiſſet à ruſtico quodam amare cum Auroram, quam inuocare conſueuerat, ad ſyluas profecta eſt, & in frutetis latuit ad deprehendẽdum maritum cũ pellice. Qui cùm more ſolito Aurorã uocaret, Procris egredi cupiens, fruteta cõmouit. Sperans Cephalus ferã, haſtam ineuitabilem iecit, & ignarus interemit uxorem. Hæc Seru. enarrãs illud Virg. 6. Aeneid. His Phædram, Procrinq; locis, mœſtamq; Eriphylen.

Proculeius, ut ſcribit Acron, Horatij interpres, eques fuit Romanus, Auguſti amiciſſimus, qui pius ſic erga fratres ſuos Scipionem & Murenam fuit, ut ſpoliatis bello ciuili patrimonium ſuum ex integro diuideret, quod cum eis iam antè diuiſerat. Hæc Acron apud Horatium lib. 2. Carm. Huius meminit & Plutarchus in uita Antonij, dicens Antonium paulò antè quàm expiraret, admonuiſſe reginam Cleopatram, ut ſibi ac rebus ſuis conſuleret: & maximè omniũ, qui cum Cæſare Auguſto erant, Proculeio ſe crederet. Mortuo Antonio Auguſtus Proculeium miſit, ut curaret Cleopatram uiuam in ſuam poteſtatem habere. Demum cùm illa arrepto enſe uoluiſſet ſibi mortẽ inferre: Proculeius enſem è manibus ademit.

Procuſtes, latro inſignis ſuper Cephiſum flumen habitans, et nocte ſuos hoſpites trucidans, à Theſeo Aegei filio, ut inquit Bocatius, ſuperatus atq; interemptus eſt.

Procyon, teſte Plin. lib. 13. ca. 38. ſtella eſt, quæ alio nomine Canicula dicitur, quoniam ante maiorem canẽ exoritur. Caniculæ enim exortu accendi ſolis uapores

quis

quis ignorat? cuius ſyderis effectus ampliſsimi in terra ſentiuntur: feruent maria exoriente eo, fluctuant in cellis uina, mouentur ſtagna, canes etiam in rabiem agitantur. Columella lib. 12. ſcribit quòd Idibus Iulijs Procyon exoritur manè, & tempeſtatem ſignificat. Poſtea inquit, ſeptimo Calendas Auguſti, Canicula apparet, eſtq́ caligo æſtuoſa. Cicero ſecundo De natura Deorum.

—geminis eſt ille ſub ipſis
Antecanis, Procyon Graio qui nomine fertur.

Prodicus Cous, cuius quanta fuerit auctoritas, ex Xenophonte deprehendere licet, qui in Bœotia captus uadem pro reditu dedit. In concilio Athenienſium magnā eſt laudem adeptus, quanquam uoce grauiore atque abſona. Conatusq́; eſt in ea ciuitate primarios ex quaq́; nobili familia adoleſcentes ſibi deuincire, quorum hoſpitium uſui ſibi & uoluptati foret. Hæc ex Philoſtrato. Suidas dicit eum Chium fuiſſe & Democriti ac Gorgiæ temporibus fuiſſe librumq́; êdidiſſe, qui inſcribitur ὧραι, in quo finxit Herculem, uirtuti pariter ac uoluptati cōgreſſum, & utraque tandem à uirtute perſuaſum, alteram ſpreuiſſe.

Prœtus, fuit Abantis Argiuorum regis filius, cui ſucceſsit in regno. Hic, teſte Homero lib. 11. Odyſſeæ, Antiam habuit uxorem, ex qua filias quatuor habuit, quæ, teſte Pherecide, cùm in forma ſeu pulchritudine ſe Iunoni prætuliſſent, offenſa dea eis furorem talem immiſit, ut uaccas ſe eſſe arbitrarentur, & aratra timentes ſyluas peterent, dicente Virgilio in Sileno,

Prœtides implerunt falſis mugitibus agros.

Progne, filia Pandionis regis Athenienſis, & uxor Terei regis Thraciæ. Vide in dictione TEREVS.

Prometheus, teſte Ouidio li. 1. Metamorph. Iapeti filius ex Aſia nympha coniuge.

Quam ſatus Iapeto miſtam fluuialibus undis.
Finxit in effigiem moderantum cuncta deorum.

Promethei fabulam ſic refert Seruius: Prometheus, inquit, poſt factos à ſe homines, dicitur auxilio Mineruæ cœlum aſcendiſſe, & adhibita facula ad rotam Solis, ignem furatus, quem hominibus indicauit. Ob quam cauſſam irati dij, duo mala immiſerunt terris, febres & morbos, ſicut & Sappho & Heſiodus memorant. Quod tangit & Horatius dicens, Poſt ignem ætherea domo
Subductum, macies, & noua febrium
Terris incubuit cohors. Ipſum etiam Prometheum in mõte Caucaſo per Mercurium religauerunt ad ſaxum: & adhibita aquila eſt, quæ eius cor exederet. Hæc autem omnia non ſine ratione finguntur. Nam Prometheus uir prudentiſſimus fuit. Vndè etiã Prometheus dictus id eſt ἀπὸ τῆς προμηθείας, id eſt, à prouidentia. Hic primus aſtrologiam Aſſyrijs indicauit: quam reſidens in monte altiſſimo Caucaſo, nimia cura & ſolicitudine deprehenderat. Hic autem mons poſitus eſt circa Aſſyrios, uicinus penè ſyderibus. Vndè etiam maiora aſtra demonſtrat, & diligenter eorum ortus occaſusq; ſignificat. dicitur autem aquila cor eius exedere, quod ἄχος eſt ſolicitudo, qua ille adfectus, ſyderum omnes deprehenderat motus. Et hoc quia per prudentiam fecit, duce Mercurio, qui prudentiæ & rationis Deus eſt, ad ſa-

xum dicitur eſſe religatus. Deprehendit præterea rationem fulminum, & hominibus indicauit: undè cœleſtem ignem dicitur eſſe furatus. Nam quadam arte ab eodem monſtrata, ſupernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, donec eo beneuſi ſunt. Nam poſtea malo hominum uſu in perniciem eorum uerſus eſt: ſicut in Liuio lectum eſt de Tullo Hoſtilio, qui eo igni exuſtus eſt cum omnibus ſuis. Numa uerò Pompilius impunè eo uſus eſt tantùm in ſacris eorum. Hinc eſt quòd igne rapto ab iratis numinibus dicuntur immiſſi. Hactenus Seruius enarrans illud Virgilij 6. Ecloga:

Hinc lapides Pyrrhæ iactos, Saturnia regna,
Caucaſeasq; refert uolucres, furtumq; Promethei.

Propertius, elegiarum poëta ex Meuania oppido oriundus: quod in Vmbria eſt, ut ipſe auctor copioſè teſtatur. Sunt qui ſcribant eius patrem equeſtri dignitate ornatum, ac triumuirali poteſtate fuiſſe: tum inter eos connumeratum, qui L. Antonium ſecuti Peruſia capta ex Octauij Cæſaris auctoritate, ad aram Diui Iulij perducti, ibidem occiſi fuerunt. Illud omnino conſtat, hunc Propertium magna ex parte amiſſis bonis Romã ſe recepiſſe, cùm patrem ſuum in tenera adhuc ætate amiſiſſet: quod illis uerſibus apparet:

Aſpice me, cui parua domus, fortuna relicta eſt:
Nullus & antiquo Marte triũphus aui. Ex Crinito.

Propontis, maris pars eſt, quæ à Meridie, Bithynia: ab Arcto Thraciæ littoribus ferè cingitur. Eius ſitum ut expanſus eſt inter Helleſponti & Boſphori fauces, ex Ptolem. tabula prima Aſiæ diſcito.

Proſerpina, Iouis & Cereris *filia,* è Plutone *dum Siciliam luſtraret rapta, in campis* Ennæis, *cum* Cyane *nympha &* Sirenibus *flores legens.* Cuius *fabulam ſic ſcripſit* Seruius: Ceres*(inquit) cùm raptam à* Plutone Proſerpinam *filiam diu quæſiſſet: tandem aliquando eã eſſe apud inferos comperit: pro qua re cùm* Iouis *implo raſſet auxilium, ille reſpondit poſſe eam reuerti, ſi nihil apud inferos guſtauiſſet.* Illa *autem iam punici mali in* Elyſio *grana guſtauerat: quam rem* Aſcalaphus Stygis *filius prodidit.* Vnde Proſerpina *ad ſuperos remeare non potuit.* Hinc *ait* Lucanus. *- quæ te* Detineant *Ennæa dapes.* Sanè Ceres *à* Ioue *poſtea meruiſſe dicitur, ut* Proſerpina *ſex eſſet cum matre mẽſibus, ſex cum marito: quod ideò fingitur, quia* Proſerpina *ipſa eſt quæ &* Luna, *quæ toto anno ſex menſibus creſcit, ſex deficit, ſcilicet per ſingulos menſes quindenis diebus: ut creſcens apud ſuperos, deficiens apud inferos eſſe uideatur.* Hæc Seruius *apud* Virgilium *lib.1* Georgic.

Quamuis *Elyſios miretur* Græcia *campos:*
Nec *repetita ſequi curet* Proſerpina *matrem.*

De Proſerpinæ *raptu ſcribit* Cicero *in* Verrem *act.9. libro.6.*

Proſopis, inſula eſt in Delta Nili *oſtio, teſte* Herod.

Protagoras, Abderites, *domi* Democriti *auditor fuit, natus* Menandro *patre,* Thracum *locupletiſſimo, qui &* Xerxem *aduerſus* Græcos *proficiſcentem, domo muneribúſque excepit: ob quam liberalitatem,* Magi *qui cum eo erant, facta à rege poteſtate, eius*

ſilium Protagoram, tunc adoleſcentem ſua diſciplina erudierunt. Nam iniuſſu regis eam communicare non licet, quòd de dijs haud bene ſentiant, dubitaréque ſe dicant eos eſſe. Illis quoque clam ſacrificant, ne clara religionis profeßione illis ſeruire, aut per illos nonnihil poſſe uideantur. Ex hac igitur conſuetudine & ritu Protagoras ab Athenienſibus condemnatus eſt: ut autem placet nonnullis, tantùm accuſatus, ſponte exulauit. Quum que ſparſas toto orbe triremes Athenienſium uideret, paruo ſe nauigio credens, inſulas luſtrauit, ubi tunc mercede dicitur primus omnium profiteri cœpiſſe. Igitur Plato cùm uideret eum arte rhetorica intumeſcentem, uerbáque ex poëtica plus iuſto oſtentantem, eius ideam longo ſermone expreßit. Hæc ex Philoſtrato. De eodem ſecus ſcribit Gellius libro 5. capite tertio. Protagoras alius fuit aſtrologus, de quo Euphorion Epicedium ſcripſit. Alius item Stoicus. Diogene Laërtio auctore.

Prote, inſula eſt una ex Stœchadibus tribus, in Ionio mari contra Aetoliam ſita, teſte Plin. lib. 3. cap. 5.

Proteſilaus, unus è Græcorum ducibus, qui ad Troiam profecti ſunt: cùm primus ex nauibus in littus proſiliret, ab Hectore eſt interfectus. Fuit ex Phylace Theſſaliæ oppido. Indè Phylacides dictus. Eius uxor Laodamia, cùm interitum reſciſſet in ſolatium mœroris optauit, ut mortui umbram uideret. Quod cùm impetraſſet, in illius amplexibus expirauit.

Proteus, Deus marinus, Oceani & Tethyos filius, & uates, dicente Virgilio lib. Geor. 4.

- nouit nanque omnia uates
Quæ ſunt, quæ fuerint, quæ mox uentura trahantur.
Quippe ita Neptuno uiſum eſt, immania cuius
Armenta, & turpes paſcit ſub gurgite Phocas. Diodorus lib. 2. ſcribit: *Quum Aegyptus rege careret, ex dignioribus quidam in regem aſſumptus eſt, quem Aegyptij Cetea, Græci Proteum appellant, qui Iliaci belli tempore extitit. Hunc artium peritum fuiſſe tradunt, & in uarias ſe formas uertere ſolitum, ut nunc animal, quandoque arbor, aut ignis, aut quid aliud uideretur. Conſuetudo autem regibus Aegyptijs cauſſam huiuſmodi tranſmutationis fingendi præbuit. Nam Aegyptijs mos erat regibus, aut leonis, aut tauri, aut draconis, priorem partem in capite ferre inſignia principatus, quandoq; uerò arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia ſupra caput unguēta. Hæc tum ad decorum ſpectant, atq; ornatum: tum ſtuporem, ac ſuperſtitionē quandam aſpicientibus inijciebant, &c.* Diodorus. *Proteum aliquando in Carpathio inſula regnaſſe, Pallene urbe Theſſaliæ relicta, ad quam tamen reuerſus eſt poſtea, Seruius auctor eſt, enarrans carmē illud Virgilij,*
Eſt in Carpathio Neptuni gurgite uates
Cæruleus Proteus, &c. Vide prou. Proteo mutabilior.

Prothenor, Homero teſte Iliad 2. *unus ex quinque Bœotiorum principibus, qui ad Troiam cum Græcis profecti ſunt.*

Prothous, *unus è Græcorum ducibus, qui ex Magneſia ad Troiam uenit, teſte* Homero lib. Iliad. 2.

Protogenes, *pictor nobiliſſimus, cui patria fuit Caunus,*

nus,gens Rhodijs ſubiecta. Palmam habet tabularum eius Ialyſus,qui eſt Romæ dicatus in templo pacis: quē cùm pingeret,traditur madidis lupinis uixiſſe, quoniam ſimul famem ſuſtineret & ſitim, ne ſenſus nimia dulcedine obſtrueret.Huic picturæ quater colorem induxit ſubſidio iniuriæ & uetuſtatis,ut decedente ſuperiore,inferior ſuccederet. Eſt in ea canis mirè factus: ut quem pariter caſus & ars pinxerit. Non iudicabat ſe exprimere in eo ſpumam anhelantis poſſe, quum in reliqua omni parte (quod difficillimum erat) ſibi ipſe ſatisfeciſſet. Diſplicebat autem ars ìpſa,nec minui poterat,& uidebatur nimia,ac longiùs à ueritate diſcedere,ſpumaq; illa pingi,nō ex ore naſci,anxio animi cruciatu:cùm in pictura uerum eſſe,non ueriſimile uellet, abſterſerat ſæpius,mutaueratq; penicillum,nullo modo ſibi approbans.Poſtremò iratus arti quòd intelligeretur,ſpongiam eam impegit inuiſo loco tabulæ,& illa repoſuit ablatos colores,qualiter cura optauerat, fecitq; in pictura fortuna naturam.Hæc Plinius, & alia multa de Protogene lib.35.cap.10.

Protogenia, Deucalionis & Pyrrhæ filia. Auctor Ariſtarchus in Odiſſēa 10.

Pruſa,auctore Strabone lib.12.urbs eſt in Myſia ad Olympum ſita.Ea à Pruſia condita eſt, qui cum Crœſo bellum geſſit.Hinc ortus eſt Dion ſophiſta & philoſophus,qui tempore Traiani claruit,eodemq; propter familiaritatem curru dignatus.

Pruſias,de quo multa Liuius,Bithyniæ rex, qui Annibalem huc concedentem ſuſcepit, poſt Antiochum ſupera-

peratum, & Phrygiæ Helleſpontiæ ſeditionem, aduerſum Attalicos ex compoſito factam.

Prymneſia, urbs Mæoniæ, in finibus Lydiæ Ptolem. lib. 5. cap. 2.

Prymno, Nympha, filia Oceani & Tethyos, teſte Heſiodo in Theogonia.

Prytaneum, locus erat Athenis in arce digniſſimus, ubi iudices & magiſtratus habere conſilium ſolebant. Cicero lib. 1. de Oratore: Et ei uictus quotidianus in Prytaneo publicè præberetur.

Pſammenitus, Herodoto lib. 3. Amaſis filius, & Aegyptiorum rex, qui à Cambyſe conuictus, epoto ſanguine taurino expirauit.

Pſammetichus, rex Aegypti, cuius tempore, teſte Herodoto libro 2. ducenta & octo millia Aegyptiorum ad Aethiopes tranſière. Cùm enim triennium in præſidio fuiſſent Aegyptij, neq; illinc ab aliquo dimitterentur, communi uſi conſilio, à Pſammeticho, ad Aethiopiam ſibi tranſeundum putauerunt. Strabo quoq; lib. 16. Regio quæ interior eſt, Teneſis dicitur, eam Aegyptij habent à Pſammeticho profugi: & Sebritæ, id eſt, aduenæ appellantur.

Pſophis, Plinio lib. 4. cap. 6. & Ptolem. lib. 3. cap. 16. Pſophis, oppidum dictum à Pſophide, Erycis Sicani filia. Ouid. 5. Metam. Vſq; ſub Orchomenō, Pſophidaq;, Cyllenenq;. Perhibentur & aliæ Pſophides: nam & inſula Venetorū Zacyntho, arx ipſa uocabatur Pſophis, & aliæ multis locis. Auctor Hermolaus in Plin.

Pſylli, populi ſunt Libyæ in Africa, à Pſyllo rege di

cti,

cti,quibus(ut ſcribit Plin.libro.7.cap.2.)uirus exitiale ſerpentibus ingenitum fuit, ut cuius odore eas ſopiret. Mos uerò illis fuit,liberos genitos protinus obijciendi ſæuiſsmis earum:eoq; genere pudicitiam coniugũ experiendi,non profugientibus, adulterino ſanguine natos,ſerpentibus.Hactenus Plinius. Meminit & Herodotus lib.4.Silius item de Atyro Pſyllo lib.1.

Nec non ſerpentes diro exarmare ueneno
Doctus Atyr,tactuq; graues ſopire chelydros,
Ac dubiam admota ſobolem explorare Ceraſte.

In eandem ſententiam de Pſyllis Lucanus lib.9.ſcripſit. Gellius etiam lib.16.cap.11. Crinitus lib.1.cap.3. & Solinus.Plutarchus ſcribit Catonem per deſerta Libyæ iter facientem ſecum Pſyllos duxiſſe,qui morſibus ſerpentũ mederentur,ore trahentes uenenum, & ipſos ſerpẽtes cantibus mitigantes.In Catone.

Pſyllium, Ptolem libro 5.cap.1.urbs Bithyniæ. uulgò Picello.

Pſyra,Straboni libro 14.inſula in Chio, iuxta Melænam promõtorium.Eſt & in eadem inſula urbs eiuſdem nominis.

Pteria,Herodoto libro 1.urbs Cappadociæ omnium munitiſsima,quam Cyrus expugnauit.

Pterophorus,Plinio lib. 4.cap.12. regio iuxta Riphæos montes.Sic dicta ab aſsiduo niuis caſu pinnarum ſimilitudine.

Ptolemæus,Lagi filius, primus ex Alexandri ducibus Aegyptum,Cyprum,& Phœniciam obtinuit.Vxorẽ habuit Eurydicen, Antipatri filiam:deinde Berenicem

cem Philippi notham, ex qua maximè dilecta, Philadelphum, Arſinoen, & Lyſandrum genuit. Deceßit in rerum geſtarum gloria cùm paulò antè regni ſeſe abdicans adminiſtratione, regem filium conſtituiſſe Philadelphum. Auctor Trogus lib. 15. Ab hoc reliqui reges Aegypti, Ptolemæi dicti, ut Romanorum Auguſti, Perſarum Arſacidæ, Athenienſium Cecropidæ. Ptolemæorum ſeriem deſcribit Strabo lib. 17 Ptolemæus, Aſtrologus, natione Aegyptius, Alexandriæ profeſſus eſt: liberalium artium, ac Græcarum literarum ſtudijs clarus, temporibus Antonini, ut ipſe ſcribit. In Aſtrologiæ ſcientia priorum nulli ceßit. Primus enim apud Græcos cœli rationem omnem diligentiùs explicuit: inuentaq; ab Hipparcho inſtrumenta clariùs demonſtrauit. De Muſica & rebus alijs, tum de geographia abſolutiſſimè ſcribit. Suidas.

Ptolemæos quoque ſex alios commemorat Suidas, quinque grammaticos & unum uerſificatorem: quorũ opera ad nos minimè peruenerunt. Ioſephus item alium ponit, Abobi filium, Simonis ducis Iudæorum generum, quem ſocer Iericho tempore belli Machabæorum præfecerat. At ille incenſus regni cupiditate, inuitatũ ad cænam, incautum interfecit. De quo multa in Hieroſolymitana hiſtoria Ioſephus.

Ptolemais, oppidum in margine Rubri maris, ad primos elephantorum uenatus, à Ptolem. Philadelpho conditum eſt in regione Troglodytarum. Auctor Plinius libro 2. cap. 73. Ptolemæus enim Troglodyticen primus excußit, ad uenatus elephantorum, quæ ideo Epi-

therias à Græcis cognominata eſt, eodem Plinio aucto-re lib.6.cap.29. Eſt & Ptolemais, urbs Aegypti Strabo ni lib.17. Eſt item Phœniciæ urbs, colonia Claudij Cæ-ſaris, quæ quondam Ace dicta eſt, ut ſcribit Plin.lib.5. cap.19.

Publius & Laberius Poëtæ mimorum, Iulij Cæſaris familiares ambo, ſed Publius acceptior. Nam Laberij maledicentia, ſimul & arrogantia, Cæſar magnoperè offendebatur. Is Publius, genere Syrus fuit, conditione ſeruus: puer enim & forma & ingenio à Domitio ma-numitti & erudiri meruit. Romam uenit ad ludos Cæ-ſaris, ubi mimos ſuos egit, magno ipſius populi applau-ſu. Auctores Gellius & Macrobius. Publius item, præ-nomen eius qui populo gratus fuit.

Pucinum, Ptolemæo lib.3. cap.1. oppidũ eſt Hiſtriæ in mediterraneis.

Punicus, nomen quo Carthaginienſes uocantur. Vir-gilius, Punica regna uides. Vnde bella Punica dicuntur, quæ Romani geſsêre cum Carthaginienſibus.

Puppius, Poëta Tragœdiographus (inquit Acron a-pud Horatium) ita affectus ſpectantium mouit, ut cos flere compelleret. Inde huius poëmata, lacrymoſa uoca-uit Horatius epiſt.lib.1.

Vt propriùs ſpectes lacrymoſa poëmata Puppi.

Puteoli, Plinio lib.3. cap.4. ciuitas Campaniæ ab a-quæ calidæ putore dicta, ut inquit Feſtus: licet alij putẽt à multitudine puteorum earundem aquarum gratia fa-ctorum. Hæc etiam uocata eſt Dicæarchia, à iuſtitia ad miniſtrationis & gubernationis, à Samijs condita, ut uo

luit Euſebius, eo tempore quo Tarquinij à Bruto ſunt expulſi. Hinc fit Puteolanus, adiectiuum. Cicero Thermo, Cluuius Puteolanus ualde me obſeruat.

Pygmæi, populi ſunt ad extremos fines Indiæ. De quibus Plinius libro 7. cap. 2. ſic ſcribit: Super Aſtomos extrema in parte montium Spithamæi Pygmæi narrantur, ternas ſpithamas longitudine, hoc eſt, ternos dodrãtes non excedentes, ſalubri cœlo, ſemperque uernante, montibus ab Aquilone oppoſitis: quos à gruibus infeſtari Homerus quoq; prodidit. Fama eſt, inſidentes arietũ caprarumq; dorſis, armatos ſagittis, ueris tempore, uniuerſo agmine ad mare deſcendere, & oua pulloſq; earum alitum conſumere: ternis eam expeditionem mẽſibus confici, aliter futuris gregibus non reſiſti. Caſas eorum luto penniſq;, & ouorum putaminibus conſtrui. Ariſtoteles in cauernis uiuere Pygmæos, tradit. Cætera de his ut reliqui. Hactenus Plinius. In Thracia quoq; Pygmæorum gentem fuiſſe, idem Plinius ſcribit lib. 4. cap. 11. quod ſecutus uidetur Iuuenal. Saty. 13.

Ad ſubitas Thracum uolucres, nubemq; ſonoram
Pygmæus paruis currit bellator in armis,
Mox impar hoſti, &c.

Pylades, Strophij filius, Agamemnonis amiciſſimi: nec ipſe eius filij Oreſtis minor amicus, quem nunquam deſeruit. Ouidius lib. 2. de Ponto, Adfuit inſano iuuenis Phocæus Oreſti. Et in eodem libro, Non ita uixerunt Strophio atq; Agamẽnone nati. De Pyladis & Oreſtis amicitia, ſcripſit Cicero lib. 2. De finibus.

Pylæmenes, dux Paphlagonum, ex his qui uenerunt

*in auxilium Troianorum,atq; in bello à Menelao interfectus.Scribitur & Pylemeneus.*De hoc Homerus.

Pylartes,uir Troianus ab Aiace in bello interfectus, ut ſcribit Homerus *lib.Iliad.*11.

Pylene,ciuitas eſt Aetoliæ,teſte Home.*lib.*2.*Iliad.*

*Pylos,Achaiæ iuxta Theſſaliam uetuſta ciuitas in agro Meſſenio,quem Coryphaſiũ Græci nominauerunt: à Sparta ſtadia circiter quadraginta ſita, ut Thucydides li.*4.*ſcribit:Neſtore alumno,qui Pylius indè cognominatus eſt,celebris.* Ouidius:

*Illius à tactu Pylius iuueneſcere poßet.*Idem *libro* 1.*de Ponto:Crede mihi, Pylio Neſtore maior ero,* De Pylio *multa Strabo li.*8.

Pyræchmes,nomen proprium uiri,cuius ſæpè meminit Homerus.

Pyracmon, ŕobis inter Cyclopes eſt dictus ; dicente Virg.*lib.*8.*Ferrum exercebãt uaſto Cyclopes in antro, Brontesq́;,Steropesq́;, et nudus membra Pyracmon.*

Pyramides,hæ in Aegypto nihil aliud fuerunt,quàm regum pecuniæ ocioſa & ſtulta oſtentatio,ut Plinius ait libro 26.*ca.*12. *Quippe faciendi eas cauſſa ea à plerisq́; traditur, ne pecuniam ſucceſſoribus aut æmulis inſidiantibus præberent.*Plures *in Aegypto paßim extiterunt,nullæ tamen clariores tribus illis,quarum Pomponius Mela meminit,quæ orbem impleuêre fama,conſpicuæ undiq; adnauigantibus,ſitæ in parte Africæ,monte ſaxeo ſteriliq; inter Memphim oppidum,& Delta.Turres autẽ ſunt(inquit Solinus)faſtigiatæ ultra excelſitatem omnem,quæ manu fieri poßit.Sub Pyramidibus fue*

runt Aegyptij reges ſepulti. Lucanus libro 9. Non mihi Pyramidum tumulis euulſus Amaſis.

Pyramus, fuit adoleſcens Memphiticus, qui apud Pyramides amore Thysbes amatæ ſeipſum interemit, ut pulcherrimè narrat Ouidius libro Metamorph. 4. Eſt & Pyramus Ciliciæ fluuius, teſte Pomponio Mela libro 1. De quo & Cydno, digna ſunt lectu in Arriano & Curtio.

Pyrander, quæſtor Athenienſis, à populo ſaxis obrutus, quòd tempore belli triticum parcè ſuppeditaret. Auctor Calliſthenes apud Plutarchum.

Pyraſus, uir Troianus, ab Aiace in bello interfectus, ut ſcribit Homerus lib. 2. Iliados.

Pyrene, Acrocorinthi fons, haud affluētes aquas habens, cæterùm perſpicuas ad imum, potuq; ſuauiſsimas Straboni. De eo ſcribit Perſius: Heliconidesq; pallidāq; Pyrenen. &c.

Pyrene & Pyrenæus dicitur, & numero multitudinis Pyrenæi montes, qui Gallias Hiſpaniasq; diſterminant, promontorijs in duo diuerſa maria proiectis. Pli. lib. 3. cap. 3. Silius lib. 3.

Pyrene celſa nimboſi uerticis arce
Diuiſos Celtis altè proſpectat Iberos,
Atq; æterna tenet magnis diuortia terris.

Strabo lib. 3. Pyrenes (inquit) latus in Hiſpaniam uergens conſitum eſt uarijs arboribus, materiæ multitudine, & quæ ſemper uirens germinet: alterum autem Galliam ſpectans, nudum omnino. Nomen accepit à fulminum ictu. Silius à Pyrene Bebrycis filia dici fabuloſè

tradit

tradit lib.3.Diodorus lib.6.ubi de Pyrene:Ferunt(inquit) priſcis temporibus igne à paſtoribus iniecto,montanas omnes regiones fuiſſe combuſtas, quæ ex re montes aiunt cognominatos Pyrenæos.Eſt & Pyrenæus,ſiue ut melius quidam,Pyrenus,rex Thraciæ, qui Daulida Phocidis urbē occupauit:ubi cùm quodam die pluuioſo Muſas ad Parnaſſum euntes uidiſſet,ut domum ſuā ſubirent,donec pluuia ceſſaret,inuitauit.Cùm uerò iam imber ceſſaret, Muſæq́; diſcedere uellent, Pyrenus clauſis foribus,illis uim inferre parabat. At Muſæ in aues conuerſæ euolauerunt:quas cùm perſequi uellet,ex arce ſe dans præcipitem, caput terræ illiſit,ſicq́; expirauit. Auctor Ouidius lib.Metamorph.5.

Pyrgi, Pyrgorum, oppidum eſt Etruriæ, auctore Plinio lib.3.cap.5.

Pyrgoteles,gemmarum ſculptor artificioſiſſimus, à quo tantùm Alexander Magnus ſe in gemmis ſculpi paſſus,eſt edictoq́; alios uetuit.Plinius ca.1. li.37. Iſmeniæ (inquit) ætate multos poſt annos,apparet ſcalpi etiam ſmaragdos ſolitos. Confirmat hanc eandem opinionem edictum Alexandri Magni, quo uetuit in gemma ſe ab alio ſcalpi,quàm à Pyrgotele, non dubiè clariſſimo artis eius. Hactenus Plinius. Rurſum capite 37. libri 7. Idem hic imperator edixit, ne quis ipſum alius quàm Apelles pingeret,quā Pyrgoteles ſculperet, quā Lyſippus ex ære duceret:quæ artes pluribus inclaruère exemplis.

Pyro,fuit nympha quædam Oceani et Tethyos filia, teſte Heſiodo in Theogonia.

Pyrodes, Plinius lib.7.cap.56. Cilicis filius, primus è ſilice ignem excuſiſſe, quemadmodum & Prometheus in ferula aſſeruaſſe dicitur.

Pyrois, unus equorum Solis, quaſi totus ardens. De quibus libro Metamorph.2.

Pyrrha, quæ cum Deucalione marito poëtis dicitur humanum genus reparaſſe. Eſt & Pyrrha, Cariæ ciuitas iuxta Myrtoum: & inſula circa Mæotin, quam pontus abſtulit. Auctor Plin.cap.92.lib.2.

Pyræeus, Vide PYRAEVS.

Pyrrho, philoſophus fuit, qui in ſapiente ἀπάθειαν non admittebat, ut ſcribit Cicero Academicarum quæſtionum lib.4.

Pyrrhodes, Elidenſis philoſophus, Philiſtarchi filius. Hunc Apollodorus prius fuiſſe pictorem dixit.

Pyrrhus, rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus, Trogo auctore lib.17. Cùm propter odium patris Aeacidæ, qui ab Epirotis fuerat interfectus, ad necem et ipſe poſceretur, furtim ſubtract⁹, ad Illyricos defertur, traditusq; Heroæ Glauci regis uxori nutriendus fuit. Cumq; natus annos undecim eſſet, reuocatus à ſuis, tanta uirtute creuit, ut cùm (ſicut Cæcilius ſcribit) imperium orbis agitaret, & Romanos potentes uideret, Apollinem de bello conſuluerit: ille ambiguè reſpondit: Aio te Aeacida Romanos uincere poſſe. Hoc ad ſe dictum putans, auxilio Tarentinis contra Romanos uenit. Pyrrhi res geſtas in Italia, conſcripſit Zeno hiſtoricus ille, qui etiam Epitomen Romanarum & Carthaginienſium rerum compoſuit,

teſte

teſte Diogene. *Vide & Plutarchum in Pyrrho*. *Pyrrhus (inquit Seruius) à capillorum qualitate uocitatus eſt, antè* Neoptolemus *dictus*, Achillis & Deidamiæ *filius*, Pelei & Thetidis *nepos ex patre: ex matre uerò* Lycomedis *regis* Syriæ *inſulæ*. *Hactenus* Seruius.

Pythagoras, *Samius philoſophus, patre* Demaratho *locuplete ac negociatore in* Aegyptum *primò, mox* Babyloniam *diſcendi curſus ſyderum gratia profectus eſt*. Inde *regreſſus, in* Cretam & Lacedæmonem *peruenit, ut* Lycurgi & Minois *inclytas ea tempeſtate leges agnoſceret*. *Deniq; in* Italiam *tranſmittens* Crotone *conſedit, ubi populos aſſuetos luxuriæ, auctoritate ac doctrina ad frugalem cultum reuocauit*. *Matronas ad pudicitiam, iuuenes ad modeſtiam cohortari cœpit*. Eius *paſſim ſanctitate ac uitæ abſtinentia inductæ mulieres, auratas ueſtes, ornamentaq; laſciuiora in templo* Iunoni *conſecrauère*. Pythagoras *itaq; cùm multos annos* Crotone *egiſſet*, Metapontũ *migrauit, ibiq; deceßit*. Cuius *tanta fuit admiratio, ut eius ex domo templum facerẽt, eumq; pro deo colerent*. *Hæc ex* Trogi *lib.20*. Docuit *in* Italia *regnante* Seruio Tullo, *ut* Liuius & Dionyſius *ſunt auctores*.

Pythermus, *uir* Phocenſis, *qui cùm* Ionum, Aeolumq; *legati* Spartam *appuliſſent, ex omnibus delegatus eſt, qui poſtulata proponeret*. Hic *purpurea ueſte indutus, in* Spartiatarum *conuentum proceßit, hortatusq; eſt* Lacedæmonios *multis uerbis ad auxilium* Ionibus *ferendum*. *Auctor* Herodot. *lib.1*.

Pythodorus, *uiri ſculptoris eximij proprium no-*

men apud Plin.lib.36.cap.5.

Python, orator Byzantius eloquentiſsimus, apud Philippum Macedoniæ regem, cuius meminerũt Aeſchines & Demoſthenes in orationibus. Fuit & Python ſerpẽs à Iunone immiſſus, ut Latonam perſequeretur, ab Apolline occiſus, à quo ipſe Pythius dictus eſt. Seruius. Et Pythia, Pythiorum, ludi in Apollinis laudem inſtituti.

Pythonoſcome, teſte Solino, & Plinio lib.10.capite 23. locus in Aſia in campis patentibus, ubi primo aduentus ſui tempore, ciconiæ aduolant, & eam, quæ ultima uenit, laniant uniuerſæ.

Pythopolis, teſte Solino, ciuitas eſt in Aſia, in eius parte, quæ Myſia uocatur, & altera Cariæ.

QVADRATVS, apoſtolorũ diſcipulus, præſul Athenienſis, unà cum Philippi filiabus, prophetico ſpiritu clarus perhibetur. Chriſtianos magnis ea tempeſtate terroribus diſperſos, ſua prudentia redintegrauit. Adriano principi Athenas ueniẽti, librum pro noſtra religione compoſitum dicauit, ualde quidem probatum: in quo ſuæ fidei rationem aſsignat, uidiſſeq; plurimos in Iudæa, qui uarijs preſsi calamitatibus, liberati ſunt: ſed & mortuos quoq; reuixiſſe. Ex Hieronymo & Euſebio.

Quari, Galliæ Narbonenſis populi inter Salyos & Vocontios, ut auctor eſt Strabo lib.4.

Quinquatria, Quinquatriorum, dies feſtus Mineruæ, quòd poſt diem quintum Iduum celebraretur ſic dictus. Iuuenalis:

Eloquium ac famam Demoſthenis, aut Ciceronis
Incipit optare, toties Quinquatribus optat,

Quiſ-

Quiſquis adhuc uno partam colit eſſe Mineruam. Ouidius 3. Faſtorum innuit ita appellata, quoniam quinque diebus poſt Idus celebrabantur. Nam dies poſt Idus ſacer erat. Primo die fiebant ſacrificia: tribus ſequentibus, gladiatores in theatro certabant: quinto die erat luſtratio.

Quintilianus, rhetor, ortus in Hiſpania, in ciuitate Calaguritana, ut Euſebio placet. Ipſe Quintilianus Hiſpanos prouinciales ſuos uocat. Eum dicunt Romam cum Galba ueniſſe, breuiq; tempore poſtea in familiaritatem Domitiani principis uenientem eius nepotes erudiiſſe. Ludum Romæ aperuit, primusq; è fiſco ſalarium tulit. Scripſit declamationes, quas quidam Quintiliani alterius declamatoris, dicunt eſſe, cuius Seneca in 6. Declamationum libro meminit. Laurentius Valla, eum in præceptis Ciceroni præferebat, ſtyloq; eius & doctrinæ magnopere adhærebat. Meminit huius & Martialis, & Plinius in epiſtolis.

Quintiorum familia, Romæ multiplex: ex ea enim Cincinnati, Flaminij, Criſpini, Martij, diuerſis temporibus claruêre, ut notat Volaterranus.

Quirinus (inquit Seruius) Romulus dictus eſt, uel quòd haſta utebatur, quæ Sabinorum lingua curis dicitur: haſta enim, id eſt, curis, telum longum eſt, unde & ſecuris quaſi ſemicuris: uel quòd Græcè κοίρανος rex dicitur. Conſtat autem Græcos fuiſſe Romanos, uel propter generis nobilitatem. Mars enim quum ſæuit, Gradiuus dicitur: quum tranquillus, Quirinus. Deniq; in urbe duo eius templa ſunt: unum Quirini intra urbem,

quaſi cuſtodis & tranquilli. Aliud in Appia *uia,extra urbem, prope portam, quaſi bellatoris, uel* Gradiui. H*æc* Seruius.

Quirinalis,collis à Quirino dictus,quòd in eo Quirini templum erat:ſiue quòd(ut alij putant)in eum cõmigrauêre Sabini,*à* Curibus *uenientes*.Hinc *Quirinalis porta Romæ,dicta quòd ea in collem Quirinalem itur:uel quòd proxime eam eſſet Quirini ſacellum.*Præ*terea Quirinalia uocabant diem,quo ſacra Quirino fiebant.*Perottus.

*Quirites,*Rom*ani dicuntur à Quirino,id eſt,Romulo,urbis Romæ conditore:uel à* Curibus,*Sabinorum urbe.auctor* Seruius 8.Aeneid.

RABIRIVS,*eques* Romanus *perduellionis,id eſt,læſæ maieſtatis,accuſatus à* T.Labieno *tribuno plebis,* ꝙ *Saturninum uirum ſceleratum & hoſtem patriæ in tumultu occiderit,defẽſus à* Cicerone,*cuius extat oratio, quæ inſcribitur pro* C.Rabirio,*perduellionis reo.*

Racilius,*tribunus plebis,qui de Clodianis facinoribus eſt queſtus in ſenatu,ut ſcribit* Cicero *in epiſtol.ad Quintum fratrem.*

Radagaſus, *Gothorum rex, qui floruit Arcadij & Honorij Cæſarum temporibus:dicitur habuiſſe in exercitu ſub ſignis,ſupra ducenta bellatorum millia.* Auct. Paul.Diacon.

Ratiaſtum,*auctore* Ptolemæo *li.2.cap.7.* Lemouicum *urbs.uulgò* Limoges.

Rauenna,*urbs in octaua regione* Italiæ *Sabinorum, in ora littoris* Adriatici,*olim tota ligneis cõpacta ædificijs,*

ficijs, aquis diffuſa, pontibusq́; ac lembis peragrata: à Theſſalis condita perhibetur, ut ſcribit Strabo libro 5. *De hac Silius lib.* 8.

Lenta paludoſæ proſcindunt ſtagna Rauennæ.

Rauraci, *Galliæ Belgicæ populi, ut ſcribit Cæſar in Commentarijs, & Plin. lib.* 4. *cap.* 17.

Reate, *oppidum Sabinorum, Italiæ umbilicus. undè Reatini populi. Plin. lib.* 3. *cap.* 12.

Regium Lepidi, *Galliæ Ciſalpinæ oppidum, à quo Regienſes. Auctor Plin. lib.* 3. *cap.* 15. *Eſt & Rhegium aliud, promontorium Siciliæ. Vide ſuo loco.*

Regulus Attilius, *de quo Gellius lib.* 6. *cap.* 4. *ſic ſcribit: Eundem Regulum Tubero in hiſtorijs redijſſe Carthaginem, nouisq́; exemplorum modis excruciatum à Pœnis dicit: In atras (inquit) & profundas tenebras eũ claudebant, ac diu pòſt, ubi erat uiſus ſol ardentißimus, repentè educebant, & aduerſus ictus ſolis oppoſitum continebant, atq; intẽdere in cœlũ oculos cogebãt. Palpebras quoq; eius, ne conniuere poſſet, ſurſum ac deorſum ſubductas inſuebant. Tuditanus autem, ſomno diu prohibitum, atq; ita uita priuatum refert. Idq́; ubi Romæ cognitum eſt, nobilißimos Pœnorũ captiuos, liberis Reguli à ſenatu deditos, ut ab ijs in armario muricibus præfixo deſtitutos, eademq́; inſomnia cruciatos interijſſe. Hactenus Tubero aqud Gellium.*

Remus, *filius Martis & Iliæ, à fratre Romulo interemptus, ut ſcribit Liuius. Poſt cuius mortẽ, natam conſtat peſtilentiam, undè conſulta oracula dixerunt, placandos eſſe manes fratris extincti; ob quã rem ſella curulis*

rulis cum ſceptro & corona, & cæteris regni inſignibus ſemper iuxta ſancientem aliquid Romulum *ponebatur,ut pariter imperare uideretur.undè eſt illud* Virgilij. *-*Remo *cum fratre* Quirinus
Iura *dabunt.*Hæc Seruius.

Rha,*auctore* Ptolemæo *libro.5.cap.9.* Sarmatiæ *fluuius,in* Europa:*alio nomine* Volga, Volha, *à* Tartaris Edel *nuncupatus,*

Rhadamanthus *(inquit* Seruius *)* Minos & Aeacus *filij* Iouis *et* Europæ *fuerunt,qui poſtea facti ſunt apud inferos iudices.*

Rhamnus,Atticæ *regionis uicus illuſtris, quòd in ea fanum eſt* Amphiarai *uatis, &* Phidiaca Nemeſis. *Verba ſunt* Pomponij Melæ *lib.2.* Indè Nemeſis, Rhamnuſia *dicta.* Ouidius:
Exiget ad dignas ultrix Rhamnuſia *pœnas.*
De Rhamnunte *legito* Pauſaniam *in* Atticis.

Rhamnuſia, Vide Nemeſis.

Rhamnetes,*nomen uiri proprium.* De *quo* Virgilius *libro 9.*
Euryalus,*phaleras* Rhamnetis, *& aurea bullis*
Cingula &c.

Rhamſinitus,*fuit rex* Aegypti *poſt* Prothea, *teſte* Herodoto *libro 2.*

Rhaphia, Ptolemæo *lib.5.cap.16.urbs* Idumeæ Palæſtinæ *prope* Iordanem *fluuium:à* Iudæis Rama *appellatur.*

Rhea,*uxor* Saturni,Cœli & *terræ filia, quo nomine* Cybele *uocata eſt.* Eſt & Rhea Syluia Liuio, *filia*

Numi-

Numitoris, Remi & Romuli mater.

Rhebanus, fluuius in faucibus Boſphori Thracij, ut ſcribit Orpheus in Argonaut.

Rhebas, fluuius eſt ad fauces Boſphori, dicente Plinio libro 6. cap. 1. Ergò à faucibus Boſphori eſt amnis Rhebas, quem aliqui Rhœſum dixerunt.

Rhedones, Galliæ populi in ducatu Britanniæ, de quibus Cæſar in Commentarijs.

Rhegyum, oppidum ſitū in margine Italiæ, cui Græci nomen dedêre à fractura. Hic enim Sicilia auulſa abruptaq; eſt ab Italia, auctore Plin. lib. 3. cap. 8. Trogus li. 4. Proximum Italiæ promontoriū Rhegium dicitur, ideò quia Græcè abrupta hoc nomine pronunciantur.

Rhemi, Galliæ Belgicæ populi, ut ſcribit Cæſar in Commentarijs, & Plinius lib. 4. cap. 17.

Rhene, inſula una ex Cycladibus in Aegeo, deſerta olim, in quam defunctos ſuos Delij inferebant: cùm in Delo, ut Thucydides li. 4. ſcribit, nec parere, nec ſepelire fas eſſet, ſicut nec canem alere. Ex Hermolao.

Rhenus, Germaniæ fluuius celeberrimus, ab Alpibus defluens, Galliam à Germania ſeparans, quem Cæſar in Commentarijs dicit multis capitibus in Oceanū elabi. Cæterum de duobus oſtijs, receptior ſententia eſt. Claudianus in Alarici uictoria: - *te Cymbrica Tethys*
Diuiſum bifido conſumit Rhene meatu.
Tacitus Auguſtæ hiſtoriæ lib. 2. Rhenus (inquit) uno alueo continuus, haud modicas inſulas circumiens, apud principiū agri Bataui, uelut in duos amnes diffinditur, ſeruatq; nomen & uiolentiam curſus, donec Oceano miſceatur.

ſceatur. Hactenus Tacitus. Eſt item Rhenus Italiæ fluuius apud Bononiam, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 16.

Rheſus, rex Thraciæ fuit (inquit Seruius) qui cùm ad Troiæ ueniſſet auxilia, clauſiſq; iam portis tentoria locauiſſet in littore, Dolone prodente Troiano, qui miſſus fuerat ſpeculator, à Diomede & Vlyſſe eſt interfectus, qui & ipſi ſpeculatum uenerant, abductiq; ſunt equi, quibus pendebant fata Troiana.

Rheti, inter Alpinas gentes, Plinio commemorantur lib. 3. cap. 20.

Rhetia, regio Europæ, quæ auctore Ptolemæo, libro 2. cap. 12. ab occaſu terminatur monte Adula, Danubio & Rheno fluuijs. Poſt Rhetiam autē ſequitur Vindelicia, quæ & Rhetia uocatur.

Rhetico Rheticonis, mons in Rhetijs, ut auctor eſt Pomponius Mela lib. 3.

Rhetus, Centaurus quidam Ixionis filius, de quo Lucanus lib. 6. Teq; ſub Oetæo torquentem uertice uulſus Rhete ferox, quas uix Boreas interuerteret ornos.

Rhexenor, Nauſithoi filius, & frater Alcinoi Phæacum regis, teſte Homero circa initium lib. 7. Odyſſeæ.

Rhion, Aetoliæ promontorium eſt. De quo Plinius lib. 4. cap. 2. ſic ſcribit: Promontorium (inquit) Antiriū, ubi oſtiū Corinthiaci ſinus minus mille paſſuum latitudine influentis, Aetolosq; dirimentis à Pelopōneſo. Promontoriū, quod cōtrà procedit, appellatur Rhion. Liuius quoq; lib. 8. tertiæ Decadis huius Rhij meminit.

Rhitimna Ptolemæo lib. 3. cap. 17. urbs Cretæ, hodiè Rhetinum, uulgò Aretina.

Rhoda

Rhodanus, ingens fluuius eſt in Gallia, apud Lugdunum, ubi Arar Rhodano commiſcetur. De quo multa Strabo lib. 4. Silius lib. 3. Lucanus 1.

Rhodia, nympha Oceani & Tethyos filia, teſte Heſiodo in Theogonia.

Rhodogune, filia Darij, quæ poſt mortem uiri, nutricem, quæ illi ſecundas nuptias ſuadebat, occidit.

Rhodope (inquit Seru.) et Iſmarus, mõtes ſunt Thraciæ, in quibus Orpheus ſolitus eſt canere. Virg. Eclo. 6. Nec tantùm Rhodope miratur, & Iſmarus Orphea.

Rhodopis, meretrix fuit quædam Thraciæ miræ pulchritudinis, quæ unà cum Aeſopo captiua fuit: illã Charaxes Mitilenæus frater Sapphûs maxima pecunia redemit, ut Herodotus ſcribit libro ſecundo. Cuius rei etiam meminit Sappho in epiſtola ad Phaonem apud Ouidium. Hanc eandem Plinius libro 36. cap. 12. Pyramidem laudatiſſimam conſtruxiſſe ſcribit, ne opes regum mirentur: ut maiore ſit miraculo, eam tantas opes meretricio quæſtu conquiſiſſe: aſſeritq; unà cum Herodoto, illam Aeſopi philoſophi conſeruam & contubernalem fuiſſe.

Rhodos, inſula eſt & ciuitas in mari Lycio, quam nullo non die ſol aſpicit, id quod & de Syracuſis Cic. tradidit actione in Verrem ſeptima. Eadem & Coloſſo maximo quondam clara. Gymnaſium habuit Aſiatica eloquentia, & mathematicis ſtudijs clariſſimum. Ideò Ariſtippus philoſophus Socraticus clariſſimus, cũ naufragio eiectus in Rhodienſium littus animaduertiſſet Geometrica ſchemata deſcripta, exclamaſſe ad comites

ita

ita dicitur:Bene ſperemus,hominum ueſtigia uideo. Au ctor Vitruui'.li.7. Dicebatur *antea Ophiuſa, Aſteria Aethræa,Trinacria,Corymbia,Pœſſa,Atabyria ab re ge.Plinius lib.5.cap.31.*

Rhœbus,equus fuit Mezentij *apud* Virg.li.10.Aen. *Rhœbe diu(res ſi qua diu mortalibus ulla eſt)* Viximus.*&c.*

Rhœtus,Marrubiorum rex in Italia, qui Anchemolo filio Caſperiam ſuperduxit nouercam: hanc priuignus ſtuprauit. Quo cognito cùm eum pater perſequeretur,& ad pœnam uocaret,fugiens ille ſe ad Turnum contulit.Hæc Seruius in illud Virg.10.Aeneid. Hinc Helenum petit,*&* Rheti de gente uetuſta *Anchemolum,thalamos auſum inceſtare nouercæ.* Rhœtus *item,mons Troianus, in quo Aiax Telamonius poſtquam ſeipſum interfecit, ſepultus fuit: unde &* Rhœteus *&* Rhœteius.

Rhopolani, populi ſunt Scythici ultra Danubium, quos quidam Rhutenos eſſe putant.

Rhymnus,fluuius à quibus Rhymnici populi & mõtes.auctor Hermolaus in Plinium.

Rhyndacus,fluuius,teſte Strabone libro 12. ex Ara nitide ortum habens, qui aſſumptis ex Abrettana Meſia cùm alijs,tum etiam Meceſto, ab anchora Abaſitica in Propontidem iuxta Besbicum inſulam emittit. Metrodorus uerò, ut ait Plin.lib.8 cap.14. ſcribit circa Rhyndacum amnem in Ponto ſerpentes in tantam magnitudinem adoleſcere, ut ſuperuolantes quamuis altè perniciterq́; alites hauſtu raptas abſorbeant.

Rhy-

Rhynitalcus,uir fuit Thracius,cuius exemplo,teſte Plutarcho in uita Romuli,Cæſar ſæpe dicere conſueuerat:Amare quidem ſe proditionem,ſed proditores magnopere abhorrere.

Rhynton,Tarẽtinus nugator uilißimus,à quo Rhyntonicæ fabulæ dictæ ſunt.

Rhytius,Cretæ ciuitas,teſte Homero lib.2.Iliad.

Ricina,una ex inſulis quæ Hyberniæ adiacent,auctore Ptol.lib.2.cap.2. Plinio Ricnea dicitur.

Rigiacum,auctore Ptolemæo lib.3.cap.9.Atrebatũ ciuitas.

Ripa alta,Britanniæ locus Ptolemæo auctore lib. 2. cap.3.uulgò Roxemburg.

Riphæi,montes Scythiæ.ſic dicti à perpetuo uentorum flatu,ut grammaticis placet.Inde Eurus & Riphæus dictus Virg.3.Georg.

Gens effrena uirûm Riphæo tunditur Euro.

Ripheus,unus ex Centauris,Ixionis & Nubis filius. Fuit & uir Troianus,de quo meminit Virg.Aen.2.

Riſinum,Liburniæ urbs Ptole. lib.2.cap.17. hodiè Rhiſinium.

Riuſiana,Ptole.lib.2.cap.11. Germaniæ urbs,uulgò Gengem.

Rizonicus,ſinus Liburniæ Ptolem.hodiè Catharum.

Roma,orbis aliquando caput dicta,et amplißimi imperij iure in hunc uſq; diem felix. Cuius ſitum atq; habitum quo tempore cœpta eſt condi,obſeruauerunt antiqui,è quorum numero fuit Lucius Tarutius Mathematicus Chaldaicis literis eruditus, quemadmodum Cic.

libro De diuinatione ſecundo ſcriptum reliquit.

Romandues, Ptolem. lib. 2. cap. 9. populi ſub Rhotomago, quos Normannos eſſe Volaterranus ſcribit. Hodiè Veromandi, Vermandois.

Romulus, Martis & Iliæ filius, frater Remi, primus rex Romanorum. Cuius & Remi fratris hiſtoriam ſic ſcribit Seruius: Amulius (inquit) & Numitor fratres fuerunt, Amulius fratrem imperio pepulit, & filium eius necauit: filiam uerò eius Iliam, Veſtæ ſacerdotem fecit, ut ſpem ſobolis auferret, à qua ſe puniri poſſe cognouerat. Hanc, ut multi dicunt, Mars compreſſit, unde ſunt nati Remus & Romus: quos cum matre Amulius præcipitari iuſſit in Tyberim: tum, ut quidam dicunt, Iliam ſibi Anien fluuius fecit uxorem: ut alij inter quos Horatius, Tyberis.

Pueri uerò expoſiti ſunt ad ripam uicinam: hos Fauſtulus reperit paſtor, cuius uxor erat nuper meretrix Acca Laurentia, quæ ſuſceptos aluit pueros. Hi poſtea auum ſuum Numitorem occiſo Amulio in regnum reuocarunt: quibus dum cum eo anguſtum Albæ uideretur imperium, receſſerunt, & captatis augurijs urbē condiderunt. Sed Remus prior ſex uultures uidit, Romus poſtea duodecim: quæ res poſtea bellum creauit, in quo extinctus eſt Remus: & à Romi nomine Romani appellati. Vt autem pro Romo, Romulus diceretur, blandimenti gratia factum eſt, quod gaudet diminutione. Quòd autem à lupa dicuntur nutriti, fabuloſum figmentum eſt, ad cælandam auctorum Romani generis turpitudinem. Nec incongruè fictum eſt: nam & meretrices lupas uocamus,

unde

unde & lupanaria. Et conſtat hoc animal in tutela eſſe Martis. Hactenus Seruius Aeneidos primo.

Roſcea, auctore Feſto, campus in agro Reatino appellatur, quia in eo arua rore humida ſemper feruntur.

Roſcius Otho, Tribunus plebis legem tulit, ut equitibus Romanis in theatro XIIII. gradus proximi aßignarentur, qui cenſum CCCC. H-S. haberent. Auctor Liuius. Roſcius Gallus Comœdus, Ciceronis præceptor in pronunciationis & geſtus exercitatione, eò præſtantiæ uenit, ut cùm de perfecto in arte aliqua loquimur, is in ſuo genere Roſcius à nobis dicatur, teſte Cicerone libro primo de Oratore. Hic quum obliquos haberet oculos, turpiſque eſſet adſpectu, primus perſona in ſcena uſus eſt, populus tamen eum ſine perſona intueri malebat, ob pronunciandi dulcedinem, ut Cicero in libris de Oratore auctor eſt. Scripſit & librum in quo hiſtrionicam eloquentiæ comparauit. Hic à Cicerone defenſus eſt, cùm à Fannio quodam ob pecuniarum rationem in iudicium adductus eſſet. Roſcius Amerinus, etiam in cauſa parricidij defenſus à Cicerone, patrem habuit hominem locupletem, quem quidam clàm interfecerunt: filius per occaſionem diſcordiæ cuiuſdam, quæ inter eos interuenerat, paternæ cædis auctor accuſatur. Præda ad quendam Syllæ ſatellitem L. Cornelium Chryſogonum redibat, accuſatore Erucio quodam, quam cauſam egit primam publicam annos natus XXIII. ut eſt auctor Cornelius Nepos. De qua cauſa ipſe in Bruto ſic ſcribit: Itaque prima cauſa publica pro Sexto Roſcio dicta, tantum commendationis habui, ut non ulla eſſet,

quæ non noſtro digna patrocinio uideretur: deinceps, inde multæ, quas non minùs diligenter elaboratas etiam, quàm elucubratas adferebamus. Hactenus Cicero.

Rothomagus, *Ptolemæo auctore lib.2.cap.8.* Galliæ *ciuitas eſt ad Sequanam.uulgò* Rouan.

Roxana, Darij *filia, & Alexandri concubina, quæ cùm prægnans eſſet, à ſorore Satyra in puteum demerſa eſt, quòd eam præcipuis honoribus Macedones cumularent. auctor Plutarchus in Alexandro.*

Roxicum, *Corſicæ inſulæ ciuitas, Ptole. lib.3.cap.2. uulgò* Rogela.

Rubicon, *fluuius Galliam citeriorem à reliqua diſterminans Italia, cuius multa mentio eſt apud Plutarchum in uita Pompeij & Cæſaris.*

Rubricatus, *Ptol.lib.2.cap.6.Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius, uulgò* Lubregat.

Rudiæ, *Rudiarum, uetus Apuliæ oppidum, Ennij patria, dicente Pomponio Mela li.2. Poſt Barium (inquit) Egnatia, & Ennio ciue nobiles Rudiæ.*

Rufinus, *conſularis à Fabritio Cenſore damnatus, quòd decem pondo argènti apud eum inuenta eſſent.* Rufinus *alter, unà cũ Stilicone & Gildone, relictus à Theodoſio ſeniore imperij adminiſtrator, pro tutela Arcadij & Honorij filiorum: Gildo in Africa, Stilicon in Occidente, Rufinus uerò in Oriente: omnes ſanè cupiditate regni incenſi, in ſuos principes arma conuerterunt, ex quo diuerſis modis oppreßi periêre. auctor Volat.*

Rufus Purpurio, *legatus Romanorum in conſilio Aetolorum apud Liuium libro 23.* Rufus, *Centurio ſub*

Scipio-

Scipione Africano, cuius res geſtas, & quæ in bello præparantur, ſcripſit. Auctor Appianus. Virginius *Rufus orator egregius interfectus à Nerone, de quo* Tacitus: Virginium (inquit) Rufum claritudo nominis *extulit.* Et paulò inferiùs: Nam Virginius Rufus ſtudia iuuenum eloquentia: Muſonius præceptis ſapientiæ fouebat.

Rufus, poëta Bononienſis, cuius meminit Martialis: *Funde tuo lacrymas oborta Bononia Rufo,*

Et reſonet tota planctus in Aemilia. Rufus, medicus, ſub Traiano principe multa cõſcripſit, quorum nihil ad nos peruenit, ſæpè tamen ab alijs teſtis citatur. Rufus Corinthius, ſophiſta, quanquam diuitijs & generis nobilitate pollebat: plus tamen ad eius laudem dicendi gloria, linguæq; gratia contulit. auctor Philoſtratus.

Rullus, teſte Plin lib. 8. ca. 51. ſolidum aprum Romanorum primus in epulis adpoſuit, pater eius Rulli, qui Ciceronis conſulatu legem Agrariam promulgauit.

Rumia, dicta eſt dea, quæ rumis, id eſt, mammis, hoc eſt, pueris lactentibus præſidebat. Huius meminit Auguſtinus lib. 4. De ciuitate Dei. Varro, Non negarim inquam ideo apud diuæ Rumiæ ſacellum à paſtoribus ſatam ficum. Ibi enim ſolent ſacrificare lacte pro uino & pro lactentibus.

Rutheni, Galliæ Aquitanicæ populi, Narbonenſi prouinciæ contermini, & Cadurcis uicini. Auctor Plinius lib. 4. cap. 19.

Rutilius Geminus, libros pontificales fecit, de quo Cicero in Bruto: Rutilius in quodam triſti & ſeuero

dicendi genere uerſatus eſt, magnum munus de iure reſpondendi ſuſtinebat. Sunt eius orationes ieiunæ, multa præclara de iure, doctus uir, et Græcis literis eruditus, Panætij auditor, propè perfectus in Stoicis. Ex Bruto Ciceronis: ubi plura de hoc & Scauro. P. Rutilius, primus legem pugnandi militibus tradidit. De quo Valerius: Armorum tractandorum meditatio à P. Rutilio cõſule Cn. Manlij collega militibus tradita. Is enim nullius ante ſe imperatoris exemplum ſecutus, ex ludo C. Aurelij Scauri doctoribus gladiatorum accerſitis, uitandi atq; inferendi ictus ſubtiliorem rationem legibus ingenerauit. Hic actus in exilium à partibus Syllanis, & à Sylla deinde redeundi poteſtate facta, reſpondit illud, quod à Seneca in 6. libro de beneficijs ponitur: Malo ut patria mei exilij erubeſcat, quàm reditu mœreat. Vide Valerium, & Senecam lib. 6. De beneficijs. M. Rutilius Cenſorinus, teſte Valerio de moderatione, iterum Cenſor creatus, in concione populum corripuit, quòd eam poteſtatem bis ſibi detuliſſent, cuius maiores quia nimis magna uideretur, tempus coarctandum iudicaſſent. Rutilius Lupus, rhetor, cuius meminit Quintilianus.

Rutuba, fluuius Liguriæ ex Apœnino fluens, cuius meminit Plinius lib. 3, cap. 5.

Rutuli, antiquiſſimi Italiæ populi Latium tenuerunt, teſte Plinio lib. 3. cap. 5. Tam tenues (inquit) primordio imperij fuêre radices. Colonis ſæpe mutatis tenuêre alij alijs temporibus, Aborigines, Pelaſgi, Arcades, Siculi, Aurunci, Rutuli. Hæc Plinius.

Rutupiæ, Britanniæ inſulæ portus apud Ptolemæum lib. 2.

lib.2.cap.3.uulgò Sanduuich.

Rutupinum, penultima producta, promontoriũ Britanniæ. Lucanus lib.6.

Aut uaga quum Tethys, Rutupináue littora feruent,
Vude Caledonios fallit turbata Britannos.

Saba, Arabum Metropolis in monte ſita, ſic ἀπὸ τοῦ σέβεσθαι appellata quod, eſt reuereri: q̃a thus mittit, quo in ſacrificijs utimur, ut notat Seruius, & ideo thuriferam uocat Ptolem.

Sabacus, Aethiopum rex, qui Aniſim Aegypti regẽ fugauit, & illius regnum quinquaginta annis obtinuit, teſte Herodoto lib.2.

Sabæi, Arabiæ felicis populi, quorum metropolis eſt Saba, quam Strab.lib.16. Meriabam uocat. His proxima eſt (inquit) feliciſſima Sabæorum terra, quæ maxima natio eſt. Apud hos thus & myrrha, & cynamomũ naſcitur, in ora etiam balſamum, & alia quædam herba ualde odorata, quanquam eius odor citò deperit. Habent præterea palmas odoratas & calamum. Serpentes quoq; palmares, colore puniceo, uſq; ad ilia aſſilientes, quorum morſus incurabilis eſt. Homines propter maximam fructuum copiam ocioſi ſegnesq; uiuunt. In radicibus arborum cubant: & ex eis incidunt, quæ proximi ſuſcipientes protinus alter alteri conſequenti tradunt, uſq; in Syriam atq; Meſopotamiam. Ab odoribus autem ſtupefacti, bituminis ſuffitu, & hirci barba ſtuporẽ tollunt. Meriaba, Sabæorum urbs, in monte iacet arboribus pleno Sub rege ſunt, q̃ iudiciorum ac cæterarũ rerũ poteſtatẽ habet. Hactenus Strab.li.6. Vir.li.1.Geor.

India mittit ebur: molles ſua thura Sabæi.

Sabata, Ptolem. lib.3. cap.1. Sabatium Plinio lib.3. cap.5. Sabatia Pomponio lib.2. maritima ciuitas Liguriæ, uulgò Sauona.

Sabathra, Ptolemæo lib.4. cap.3. urbs paruæ Syrtis, Plinio Sabrata dicta, uulgò Raxaniabes.

Sabidius, uir Romanus, gulæ deditus, plus uorabat quàm poſſet concoquere: quocirca ita fœtebat eius anima, ut nemo poſſet cum eo loqui, quem Martialis Epigrammate inſectatur:

Non amo te Sabidi, nec poſſum dicere quare:
Hoc tantùm poſſum dicere, Non amo te.

Sabini, antiquiſſimi Italiæ populi ſunt, & indigenæ atq; Aborigines. Ab ijs Picentes, Samnitesq́; in colonias defluxēre. Sabinorum ágrum Tyberis alluit, quemadmodum Vmbriam, Latiumq́;. Quippe inter Vmbros ac Latinos ſunt Sabini, extenduntur q́; uſq; ad Nomentum oppidum, & à religione & deorum cultu, hoc eſt, ἀπὸ τῦ σέϐειν, dicti ſunt Sabini, quaſi Sebini. auctor Plinius lib.3. cap.12. Quanquam Silius à Sabo gentis auctore Sabinos dici putat, lib.8. A Sabinis, Sabellus deducitur, & Sabellicus, Iuuenalis.

—menſamq́; Sabellā. Vir.2. Geor. de Italia loquēs,
Hæc genus acre uirûm, Marſos pubemq́; Sabellam,
Aſſuetumq́; malo Ligurem, Volſcosq́; uerutos
Extulit: &c. Idem, —dentesq́; Sabellicus exacuit ſus.

Sabinus, declamator tempore Senecæ, lepido uir ingenio. Cuius meminit Seneca in Declamationibus. Sabinus, Veſpaſiani frater, interfectus à Vitellio, qui Veſpa

ſiano

ſiano res contra Iudæos gerente, poſt Othonis mortē, Capitolium cum æde Iouis occupauerat. Sabinus ſophiſta, ſub Adriano principe ſcripſit Iſagogen ad materias & hypotheſes, declamationum libros quatuor, præterea in Thucydidē enarrationem. Suid. Sabinus Maſurius, ſcripſit Faſtorum & memorabilium rerum libros. Sabinus Syrus memorandæ fortitudinis, qui tempore Titi, primus Hieroſolymæ muros aſcendit, auctor Ioſephus. libro 7. cap. 1. Sabinus Tyro qui ſcripſit περὶ κηπουρικῶν, id eſt, de hortenſibus, ut ſcribit Plinius lib. 19. cap. 10.

Sabota, aliâs Sabora, urbs Arabiæ in monte excelſo, à quo octo manſionibus differt regio eorum thurifera. Auctor Camertes, Solini interpres.

Sabriana, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. æſtuarium Britannici maris. Sabrinam fluuium Cornelius Tacitus ſcribit lib. 12. uulgò Seuerne.

Sabillus, Gelæ urbis Siciliæ tyrannus poſt à ſeipſo interfectum Cleandrum. Auctor Herodotus lib. 7.

Sacæ: ſunt Scythiæ populi, quos Herod. tradit uocari à Perſis omnes Scythas: Item Plinius lib. 6. capite 17. Vltra, inquit, ſunt Scytharum populi, Perſæ illos Sacas uniuerſos appellauêre à proxima gente, antiqui Arameos, Scythæ ipſi Perſas, Chorſaros. Hactenus Plinius. Horum meminit & Strabo lib. 11.

Sacamaza, Ptolem. lib. 4. cap. 3. uicus eſt Syrtis magnæ. Vulgò Zedicho.

Sacarum, auctore Ptolem. lib. 6. cap. 13. eſt in Aſia ultra mare Caſpium, Sogdianis contermina: in qua nec

 urbes,

urbes, nec ulcos eſſe teſtatur, ſed incolæ eius regionis nemora & ſpecus habitant, ſagittandi arte peritiſsimi, qui olim Bactrianā prouinciā occupauêre, & optimam Armeniæ regionē adepti ſunt, ut refert Strab. li. 2. atq; uſq; ad Cappadocas proceſſerunt. Sed quum ex ſpolijs feſta colebrarēt, Perſarum imperatores eos noctu adorti, funditus deleuêre. Hos quidam Sacaſſanos uocant.

Sacer mons, locus eſt ad tertium milliarium ſupra Anienem, quem plebs Romana poſt reges exactos, dum à potentioribus premeretur, occupauit. Auctor Cicero in Bruto: Videmus item, inquit, paucis annis poſt reges exactos, cùm plebs prope ripam Anienis ad tertiū milliarium conceſsiſſet, eumq́; montem, qui ſacer appellatus eſt, occupauiſſet, M. Valerium dictatorē dicendo ſedauiſſe diſcordias, eiq́; ad eam rem honores ampliſsimos habitos, & eum primum ob eam ipſam cauſſam Maximum eſſe appellatum. Hactenus Cicero.

Sacra uia, locus in urbe Roma ubi Romulus & Tatius fœdus fecerunt: cuius meminit Cicero in oratione pro Plancio his uerbis: Equidem, inquit, ſi quãdo ut fit, iactor in turba, non illum accuſo, qui eſt in ſumma ſacra uia, cùm ego ad Fabium Fornicem impellor: ſed eū qui in meipſum incurrit atq; incidit. Hæc ille.

Sacrum promontorium, Luſitaniæ locus, teſte Ptolemæo lib. 3. cap. 2. Caput ſancti Vincentij hodie dicitur, ubi Cuneus ager.

Sadyattes, fuit Ardyos filij Gygis filius, qui teſte Herodoto lib. hiſtor. 1. poſt patrem regnauit in Lydia. Vide de hoc Herodotum.

Sæpinũ,Ptol.li.3.ca.1.urbs Samnitũ:hodie Sepinum.

Sætabis,fluuius apud Ptolem.libro 2.cap.6.Auguſta Valeria alia nomine dicta,Sectanis olim,nunc Xatius.

Sagæ,iidem qui Sacæ antea dicti. Auctor Pompon. Mela lib. 3. Sagæ item anus dicuntur, quæ multa ſcire uolunt,auctore Cicerone lib. 1.De diuinat.Sagire (inquit)ſentire acutè eſt,ex quo Sagæ anus,quia multa ſcire uolunt,& ſagaces dicti canes.Hactenus Cicero.

Sagarus, fluuius Phrygiæ teſte Herod. lib.3.Liuius autem in ſeptimo de bello Macedonico fluuium eſſe dixit Gallogræciæ,qui per Phrygiam defluens,& adBerecinthum pertingens,in Propontidem tãdem influit. Lege Liuium lib.7.bel.Maced.

Sagra, fluuius eſt in ora magnæ Græciæ in Italia. Auctor Plinius.cap.10.de Locris Italiæ fronte libro 3. Huius meminit & Cicero lib.2.De natura Deorum.

Saguntia,Ptolemæo lib.2.cap.4.& Plinio libro 3. cap.3.Hiſpaniæ urbs. Eidem etiam Sarguntia dicta.

Saguntus,uel Saguntum,Hiſpaniæ ciuitas ultra Iberum fluuium à Zacynthijs condita.Strabo: Saguntus (inquit)occurrit,à Zacynthijs condita,quam Annibal contra populi Romani fœdera diruens,belli Punici ſecundi ſuſcitauit incendium.Hæc ille libro 3. Huius urbis ſitum eleganter deſcribit lib.1.Silius. Meminit cladis lib.1.dec.3.Liuius.

Sais, urbs Aegypti iuxta unum ex Nili fluminis oſtijs,quod ab ipſa Saiticum dicitur: & Saitæ,populi in Aegypto,huius loci incolæ,qui Mineruam colunt, auctore Cicerone lib.3.De nat.Deor.Secũda,inquit,Mi-

nerua

nerua orta Nilo,quam Aegyptij Saitæ colunt.

Sala,oppidum & fluuius Mauritaniæ. Auctore Plinio lib.5.cap.1. Eſt item Sala, oppidum magnæ Phrygiæ,Pannoniæ ſuperioris atq; Armeniæ, Ptolemæo lib. 4.cap.1.

Salacon,uir fuit, qui quum pauper eſſet,ſe diuitem ſimulabat,ut auctor eſt Suidas. Huius meminit Cicero lib.7.Epiſtol.

Salambria, quæ & Sarabræa, ciuitas eſt Cappadociæ Ptolemæo lib.5.cap.6.

Salamis,Salamin,ſiue Salamina, inſula in mari Euboico contra Athenas ſita, in qua urbs eſt eiuſdem nominis,ubi Telamon Aiacis & Teucri pater regnauit. Sed cùm reuerteretur Teucer à bello Troiano, nec inimicos Aiacis ultus fuiſſet,expulſus à patre,in Cyprum nauigauit,ibiq; urbem aliam condidit nomine Salaminam. Inde Iouis Salaminij cognomen Teucro auctore, qui Telamonis patris ira profugus,ad Salaminem huic deo inſigne & magnificum templum extruxit, ut auctor eſt Tacitus lib.3.

Salanga,Ptolemæo lib.2.cap.2.promontorium Hyberniæ,Mons Domini alio nomine:ubi eſt monaſteriũ à S.Dominico conſtructum.

Salapia,urbs eſt Apuliæ,ut ſcribit Plin.lib.3. ca. 11.

Salaria,uia Romæ dicta eſt,quòd per eam Sabini ſal à mari deferebant.Sipontinus.

Salaßij, Ptolem.lib.3.cap.1.populi ſub Inſubribus: hodie Marchia Salutiarum.De his multa Strabo lib.4.

Saldæ colonia,Mauritaniæ Cæſarienſis, urbs Ptolemæo

mæo auctore libro 4. cap. 2. hodie Alger: Barbaroſſæ regnum.

Salentini campi, peninſulæ forma, intra Tarentinũ & Adriatici fauces propanſi, Iſthmo ſe iuxta Brunduſium & Rudias contrahente, non ampliùs CCCX. ſtadijs lato, quod ex Ptolemæi tabula diſcitur. A Salo autem, id eſt, mari, dictos autumat Feſtus Pompeius. Et Salentinum promontorium eſt, quod & Iapygium Ptolemæo dicitur. Sale dicitur Pomponio Melæ lib. 2.

Salia, fluuius eſt Hiſpaniæ ad oram Britannici maris, à quo Saleni accolæ dicti, quos Selinos Ptolemæum lib. 2. cap. 6 nominaſſe exiſtimat Hermolaus.

Sal ,ſacerdotes Martis Romæ à rege Numa inſtituti, qui luſtrantes urbem ſaltabant ancilia portantes. Sunt autem ideo Salij dicti, quòd circa aras ſaliunt & tripudiant, ut ſcribit Seruius apud Virg 8. Aeneid.

Hic exultantes Salios, nudosq́; Lupercos,
Lanigerosq́; apices, & lapſa ancilia cœlo
Extuderat: &c.

Saliocanus, portus Galliæ, urbs apud Ptolemæum libro 2. cap. 8. Vulgò S. Paulus.

Salmacis, fons in Caria iuxta Halicarnaſſum, dictus Venereus, ab amœnitate incolarum, ubi paulatim homines allecti, feritatem omnem depoſuerunt. Strabo lib. 14. Salmacis, inquit, fons neſcio quamobrem calumniatus tanquam emolliens eos qui indè bibant: hominum enim mollicies, non uidetur ab aëre, uel ab aqua cauſſã trahere, cùm ea ſint minimè cauſſa molliciei, ſed diuitiæ & uictus incontinentia.

Salman-

Salmantica, Ptolemæo lib. 2. cap. 5. alio nomine Salamanca, Hiſpaniæ Luſitaniæ urbs.

Salmoneus, Aeoli filius, non regis uentorum, inquit Seruius, ſed cuiuſdam apud Elidem, ubi regnauit, qui fabricato ponte æreo, ſuper eum agitabat currus, ad ad imitanda tonitrua: & in quem iaculatus eſſet facē, eum iubebat occidi. Hic poſtea uerum expertus eſt fulmē. Hactenus Seruius enarrās locū Virgilij Aeneid 6.

Vidi & crudeleis dantem Salmonea pœnas,
Dum flammas Iouis & ſonitus imitatur Olympi.

Salmoxis, Herodoto lib. 4. dæmon quidam Thracū.

Salo, Straboni lib. 7. littus eſt Dalmatiæ, & eorum emporium.

Salon, auctore Strab. lib. 12. regio eſt Bithyniæ, paſcēdis bobus idonea, undè & Salonenſis caſeus dicitur.

Salonæ Salonarum urbs Dalmatiæ, capta olim ab Aſinio Pollione. Horatius,

Cui laurus æternos honores
Dalmatico peperit triumpho.

Salonius, Pollionis filius, à captis Salonis ſic dictus, auctore Seruio. Aſinius Pollio, inquit, ductor Germanici exercitus, cùm poſt captas Salonas Dalmatiæ ciuitatem, primo meruiſſet lauream, poſt etiam conſulatum adeptus fuiſſet, eodem anno ſuſcepit filium, quem à capta ciuitate, Salonium uocauit, cui nunc Virgilius Genethliacon dicit, quem conſtat natum riſiſſe ſtatim: quod parentibus omen eſt infelicitatis. nam ipſum puerum inter ipſa primordia perijſſe manifeſtum eſt. Hactenus Seruius.

Salpiæ,

Salpiæ,Ptolem.lib.3.cap.1. Apulorum urbs in Ionio pelago:Salapia Plinio.

Salſuſæ, fons Narbonenſis Galliæ iuxta Ruſcinonē, non dulcibus,ſed ſalſioribus, quàm marinæ ſint, aquis defluens,Pomponius Mela li.2. ubi eſt arx munitiſsima regum Hiſpaniæ ditionis.

Saltiæ,populi ſunt iuxta pontum Euxinum,à ueteribus ſic dicti.

Samaria,Iudææ Palæſtinæ regio eſt, ut ſcribit Plin. lib.5.cap.13.

Samarobrini,Galliæ populi inter Belgas, ubi Cæſar Gallorum concilium indixit:horum metropolis Cameracum eſſe creditur.Ptolem.lib.2.cap.9.

Same,inſula eſt in mari Ionio, ut ſcribit Pomponius Mela lib.2.

Samnites,Italiæ populi inter Picenum,Campaniam, & Apuliam: Vrbes in Samnitibus ſunt, Adria, Aquila, Amiternum,Sulmo,Arpinū, Beneuentum, & aliæ multæ. Dicti ſunt autem Samnites, à Samnio colle, in quo è Sabinis uenientes, conſederunt, & eiuſdem nominis oppidum ædificauerūt. Hi quondam exercitum Romanorum ad Furcas Caudinas ſub iugum miſerunt, quos poſtea L. Papyrius uicit, & ſub iugum miſit. Auctor Liuius.De Samnitibus multa Strabo lib.5.

Samonium,Cretæ inſulæ promontorium,Rhodo aduerſum,ſicut contrario littore Cyrenas uerſus κριῦ μέτωπον *prominet,auct.Pomp.Mela lib.2.*

Samos,duarum inſularum nomen eſt:quarum altera eſt in mari Ionio iuxta Epheſum, Iunoni ſacra. Altera

in

in mari Aegeo Thraciæ adiacens, quæ ex commiſtis Thraciæ populis Samothracia dicta eſt, ut auctor eſt Strabo lib.10. Virg. lib.7. Aeneid.

Threiciamq́; Samum, quæ nunc Samothracia fertur.

Samoſata, urbs Aſiæ ad Euphratem, auctore Strabone lib.14. Samoſata Luciano alumno nobilis.

Sandanis, uir fuit quidam Lydus, qui Crœſo ſuadere conatus eſt, ne bellum Perſis inferret. Herod lib.1.

Sanga, Plinio lib.4. cap.20. fluuius Cantabrorum in Hiſpania citeriori

Sangaris, fluuius qui per Phrygiam defluens, tandē in Propontidem influit. ut ſcribit Seruius. Alio nomine dicitur Coralius: uulgò Zagari.

Sannaus lacus, de quo Plinius lib.2. cap.103. Lacus Sannaus, in Aſia circumnaſcente abſynthio inficitur.

Santones, populus Galliæ in Aquitania, ut eſt auct. Pomp. Mela. lib.3.

Santonū portus, Ptol. lib.2. cap.7. Galliæ urbs.

Santonum, promontoriū in Gallia, Ptol. lib.2. cap.7.

Sapiri, ſunt, teſte Orpheo in Argonauticis, populi iuxta Pontum.

Sapis, fluuius Italiæ in Flaminia prope Ceſenam urbem. auctor eſt Plin. lib.3. cap.15.

Sappho, fuit fœmina Lesbia & nobilis, à qua uerſus quidam Lyrici, Sapphici ſunt cognominati, quos illa cō perit. De hac Ouidius in 2. de Triſtibus inquit:

Lesbia quid docuit Sappho niſi amare puellas?

Saraca, Ptole. lib.6. cap.2. oppidū in mediterraneis Mediæ. Eſt & eidē. lib.5. cap.10. Sarace ciuitas in Colchide.

Sarcarius, teſte Heſiodo in Theogonia, fluuius eſt Phrygiæ.

Sardanapalus, Aßyriorum rex ultimus, de quo Diodorus Siculus & Iuſtinus multa ſcripſerunt. Cuius epitaphium refert Cic. lib. 5. Tuſcul. quæſt. Quomodo igitur (inquit) iucunda uita poteſt eſſe à qua abſit prudentia, abſit moderatio? Ex quo Sardanapali opulentißimi Syriæ regis error agnoſcitur, qui incîdi iußit in buſto,
Hæc habeo quæ edi, quæq́; exaturata libido
Hauſit: at illa iacent multa & præclara relicta. Quid aliud, inquit Ariſtoteles, in bouis, non in regis ſepulcro inſcriberes? Hæc habere ſe mortuum dicit, quæ ne uiuus quidem diutius habebat, quàm fruebatur. Hactenus Cicero.

Sardemiſos, Tauri montis promontoriũ eſt, quòd intra Lyciam & Pamphyliam in noſtrum Pelagus imminet. Meminit eius lib. 5. cap. 27. Plin.

Sardinia, inſula maris mediterranei, de qua Salluſtius: Sardinia, inquit, in Afro mari facie humani ueſtigij, in Occidentem, quàm in Orientem latior prominet, à Sardo Herculis filio dicta, ut lib. 12. Silius & Solinus ſcribunt. De ea Plin. lib. 3. cap. 7. Eadem & Ichnuſa & Sandaliotis, à forma humani ueſtigij dicta. Claudianus in bello Gyldonico:
Humanæ ſpeciem plantæ ſinuoſa figurat
Inſula: Sardiniam ueteres dixêre coloni. Multa in ea inſignia ſunt, at nihil magis quàm quæ adagio locum præbuit herba Sardoa, cuius ex uaria opinione ſcriptorum meminit Eraſmus Roterodamus in Chiliadibus. Sardi-

niam Ptolemæus multò longiorem facit, quàm ſit lata. nam Eoum littus CLXXXVIII. mil. paſ. longitudinis habet maxima latitudine CXXII. mil. paſ. exiſtēte. Eadem propè & Pomponij Melæ ſententia eſt. Nā anguſtius ſpectare eam in ortum, quàm occaſum ait, littoribus uidelicet medio contractis: in uniuerſum autem ubiq; ſpacioſiorem eſſe, quàm Corſica ſit, etiam tractu quo latiſſima eſt. De Sardinia Pauſanias & Cælius Rhodoginus lib. 11. cap. 19.

Sardis, urbs fuit in Lydia, ad latus Tmoli montis, maximè celebris, ut teſtis eſt Herodotus lib. 1. & Plin. lib. 5. Eadem fuit olim regia Crœſi Lydorum regis, ut latè oſtendit Herodotus, & Horatius in epiſt. 10.

Quid concinna Samos, qui Crœſi regia Sardis?

Sardonici, montes Liburniæ Ptolem. lib. 2. cap. 17. Vulgò Maranai.

Sarepta, Plin lib. 5. cap. 29. urbs Sydoniorum, ubi diuinus uates Helias eſurientem uiduam miraculo pauiſſe creditur. Hinc Sareptanus, adiectiuum. Sidonius:

Vina mihi non ſunt Gazetica, Chia, Falerna.
Quæq; Sareptano palmite miſſa bibas.

Sargacæ, populi (Pomponio auctore) iuxta Mæotidem, quorum oppida Murmetion, Panticapæum, Theodoſia, Hermeſium.

Sargapiſes, Tomyris filius, à Cyro rege Perſarum captus, dum manicas & brachiorum uincula eximi ſibi impetraſſet, ſeipſum interfecit. auctor Herod.

Sariſſæ, dicuntur haſtæ Macedonum. Ouid. lib. 12.

Qui clypeo gladioq; Macedoniaq; Sariſſa.

Luca-

Lucanus lib.8. Primi Pellæas, arcu fregêre Sariſſas.

Sarmatæ, populi Scythiæ ſunt, qui à Græcis Sauromatæ dicuntur ab oculis lacertarum. σαῦρος, enim, lacerta eſt: ὄμμα oculus. Regio, Sarmatia dicitur. Nomina diuerſa habent Sarmatæ, habitant montes & ſaltus, utũtur plauſtris pro domibus, paſcunturq́; lacte equino, unde quidam eos ἱππομόλγους, hoc eſt, equarum mulſores: alij γαλακτοφάγους hoc eſt, lacte ueſcentes appellant. Sunt etiam quidam interius habitantes, qui ſanguinem equinum lacte miſtum potant, quos uocant Gelonos. Virg 3. Georg.

Biſaltæ quo more ſolent, acerq́; Gelonus,
Cùm fugit in Rhodopen, atq; in deſerta Getarum:
Et lac concretum cum ſanguine potat equino.

Item Sarmatæ alij ſunt, qui cruda farina equino ſanguine miſta, è cruris uenis aluntur. Alij etiam qui pro uictimis homines immolant. Alij bellorum & cædis amatores, quibus bellantibus mos eſt cruorem eius, quem primum interemerit, ex ipſius uulneribus bibere: et ut quiſq; plures interemerit, ita apud eos eximius habetur. Sunt et in Scythiæ extremis Sarmatæ, qui carne equina ueſcuntur, alij qui humanæ carnis alimento uitam ducunt, propter quod uocantur Anthropophagi, ἀπὸ τοῦ φαγεῖν τοὺς ἀνθρώπους, hoc eſt, hominibus edendis. Itidem ab uſu plauſtrorum Hamaxobitæ Pomponio, Hamaxobij Ptolemæo uocantur. Hi ut auctor eſt Mela lib. 2. auri & argenti maximarum peſtium ignari, uice rerum commercia exercent: atq; ob ſæua hyemis admodum aſſiduè demerſis in humũ ſedibus, ſpecus aut ſuffoſſa habitant.

tant. Totum *brachati corpus,& niſi quà uident etiam ora ueſtiti.* Horum meminerunt *Plinius lib.4.cap. 12. & Strabo lib.11.*

Sarmantus, Romanus eques,*ſcurrilitate notiſsimus Auguſto Cæſari.*

Sarnus,Campaniæ fluuius, ex Sarno eiuſdem nominis monte ortum ducens,iuxta oppidũ in Sarni radicib⁹ ſitum:primoq́; magno cum murmure defluit,mox in paludes amplas deſinit,quæ graues incolis nebulas toto anno emittunt:deinde coactus rupibus,Veſeuum montem radit,et inde paruo contentus curſu,in Tyrrhenum mare influit. De hoc Virg.*lib.7.Aeneid.*

–latè iam tum ditione premebat
Sarraſteis populos,& quæ rigat æquora Sarnus.

Saronicus, portus in Achaia, ad iſtmum Corinthiacum:Ptolem.ſinum facit Saronicum . Plinius quoq; cap. 5.lib.4.Sinus, inquit, Saronicus olim querno nemore redimitus,undè ei nomen, ita Græcia antiqua appellante quercum. Multi *à Sarone deo marino:*Nam *Saronem fuiſſe regem,qui illic Atlepiæ marinæ regioni imperarit,in* Corinthiacis *ſcribit Pauſanias.*

Sarpedon,teſte Hom.*lib.Iliad.16.Iouis filia ex Laodamia* Bellerophōtis *filia.Herod uerò in Polyhymnia ſcribit eum fuiſſe* Iouis *filium ex* Europa,*ac* Minois *frātrem.* Hic *cùm aliquando rex eſſet Lyciæ, & in armis ſtrenuus,*Troianis *cōtra Græcos fauit:& multa bellando ſtrenuitatis documenta demonſtrans,à Patroclo tandem interfectus eſt,ut idem* Hom.*ſcribit.* Eſt *& Sarpedon,Ciliciæ promontorium,finis aliquādo regni Sarpedonis,*

donis,et quod Ciliciam à Pamphylia diſtinguit.Pompo= nius Mela lib.1. in deſcriptione Ciliciæ.

Sarra,urbs in Phœnicia,quæ deinde Tyrus eſt dicta à piſce quodam,qui illic abundat, appellata, quem lingua ſua,Sar appellant. Iuuenalis —aut pictæ Sarrana ferentem Ex humeris aulæa togæ. Hæc Seruius apud Virgilium Georg.lib.2.

Vt gemma bibat, & Sarrano dormiat oſtro.

Sarraceni,populi poſt Nabathæos Arabiæ populos, ut auctor eſt Stephanus.

Sarſina,Plinio li.3 ca.14.oppidū in Vmbria,ex quo Plautus poëta comicus ortus eſt. Lacte abundat ut teſtatur Silius. Lactis Sarſina diues.

Saſon,inſula eſt inter Epirum & Brunduſium,ut auctor eſt Srabo lib.6.

Sattagidæ,populi in Aſia Scythica,Herod.lib.3.

Satarchæ,populi ſunt Septentrionales, ad paludem Mæotin uergentes,ut ſcribit Pomponius Mela lib.2.Hi bellicoſiſſimi ſunt. De quibus Valerius Flaccus. lib. 6. Iaxamatæ,Toriniq; & flaui crine Satarchæ.

Sataſpes,Perſa, Teaſpis filius, à Xerxe rege cruci adfixus eſt,quòd Zopyri filij Megabyzi filiam uirginē uiciaſſet, quodq; etiam totam Africam non peragraſſet,quod ſe feciſſe ad diluendum ſtuprum dixiſſet. auct. Herodotus lib.4.

Satræ, populi Græcorum in littoribus Thraciæ, ut oſtendit Herodotus ſuæ hiſtoriæ lib.7.

Satrapes, dictio eſt Perſica,quæ Latinis præfectum ſignificat,auctore Donato apud Terent. in Heautont.

Satrapes ſi ſiet, nunquam eius ſumptus ſufferre queat.

Saturniana, colonia, Tuſcorum urbs Ptolem. *libro* 3. *cap.* 1 Hodie *Saturnia.*

Saturnus, Cœli filius, auctore Cice. *lib.* 2. De *natura deorum: Vetus (inquit) hæc opinio Græciam oppleuit, ſcilicet exectum Cœlum à filio Saturno, uinctum autem Saturnum ipſum à filio Ioue. Phyſica ratio non inelegans incluſa eſt in impias fabulas. Cæleſtem enim altißimam æthereamq; naturam, id eſt, igneam, quæ per ſeſe omnia gigneret, uacare uoluerunt ea parte corporis, quæ coniunctione alterius egeret ad procreandum. Saturnum autem eum eſſe uoluerunt: qui curſum & conuerſionem ſpatiorum ac temporum cõtineret, qui deus Græcè id ipſum nomen habet.* Κρόνος *enim dicitur, qui eſt idem* χρόνος, *id eſt, ſpatium temporis. Saturnus autem eſt appellatus, quòd ſaturetur annis.* Ex *ſe enim natos comeſſe fingitur ſolitus, quia conſumit ætas temporum ſpatia, annisq; præteritis inſaturabiliter expletur. Vinctus autem à Ioue, ne immoderatos curſus haberet, atq; ut eũ ſyderum uinculis alligaret.* Hactenus Cicero De *natura deorum lib.* 2. *Vide Macrobium Saturnaliorum lib.* 1. *cap.* 40. 41. 42.

Saturum, urbs C*alabriæ fuit non longè à Tarento. Vnde Satureianus, adiectiuum poſſeßiuum.* Horatius, *Me Satureiano uectari rure caballo.*

Satyra, carmen maledicum et ad carpenda hominũ uicia compoſitum: quale ſcripſerunt Lucilius, Iuuenalis, Horatius, Perſius.

Satyri, animalia ſunt in ultimis Libyæ gentibus, quæ nihil

nihil hominis præter effigiem habeant. Satyri autem dicti eſſe creduntur grammaticis, quòd in libidinem ſemper ſint proni à uirili membro, quòd Græci σάθην dicunt. Veteres huiuſmodi monſtra pro ſemideis ſiue pro ſylueſtribus dijs coluerunt, quemadmodum Faunos Syluanosq́;, Faunos ac Satyros nemorum deos eſſe dicentes, Panas agrorum, Syluanos ſyluarum: confunduntur tamen hæc omnia à Poëtis. Pomponius Mela ultra Atlantem Mauritaniæ montem ſcribit noctu perſæpe uiſa lumina, & crepitus cymbalorum ac fiſtularum cantus auditos; nec die repertum quenquam: idcirco pro conſtanti habitum hos Faunos eſſe ac Satyros. Vide Melam lib. 3. in deſcriptione Aethiopiæ.

Satyrorum inſulæ, Ptol. lib. 7. cap. 2. tres ſunt adiacentes Indiæ. Qui has inhabitant, caudas habere dicuntur, quales Satyrorum pingunt.

Sauo, fluuius eſt in finibus Campaniæ, teſte Plin. lib. 3. cap. 5.

Sauona, Ptolem. lib. 3. cap. 1. Sabbatium Plinio, Sabbatia Pomponio, urbs Liguriæ notiſſima: hodie Genuenſium ditionis, uulgò Sauone.

Sauromatæ, ſuperiùs ſunt dicti in dictione SARMATAE.

Saurus, nobilis ſtatuarius, cuius opera commemorat Plinius lib. 36. cap. 5.

Saxumferratū, teſte Volat. oppidum in Piceni atq; Vmbriæ finibus ſitum, alio nomine Sentinum dictum.

Saxones, Ptol. li. 3. ca. 11. Germaniæ populi, non longè à Cimbris, in Oceani Septentrionalis littoribus & paludibus inuijs.

Scæa, porta Troiana, in qua ſepulcrum fuit Laomedontis, ut Homerus lib. 3. Iliad. ſcribit.

Scæuola, nomen quo nobiliſſimus uir Romanus Q. Mutius uocatus eſt. Vide dictionem MVTIVS.

Scalabiſcus, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. Luſitaniæ ciuitas, antea Iulium præſidium, ſiue turris Iulia: hodie Troſilium, uulgò Trugilio.

Scalde, fluuius Galliæ Belgicæ ex Cæſaris commentarijs notiſſimus. De quo Plinius lib. 4. cap. 17. A Scalde (inquit) ad Sequanam Belgica. Ab eo ad Garumnam Celtica, eademq; Lugdunenſis. Inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania, Aremorica antè dicta. Hactenus Plinius.

Scamander, fluuius Troiæ, ex Ida monte deſcendens, quam Heſiodus θεῖον σκάμανδρον, *id eſt, diuinum Scamandrum appellauit.*

Scamandria, Plinio lib 5. cap. 30. urbs Troadis parua, à portu Ilij parum remota.

Scamandrus, Hectoris & Andromaches filius, quod nomen ei pater Hector impoſuerat, teſte Homero lib. 5 Iliad. ſed cæteri Aſtyanacta uocare maluerunt, quòd ſolus illius pater urbem tutaretur.

Scandinauia, Plin. libro 4. cap. 13. inſula Ponti, quam incompertæ magnitudinis eſſe ſcribit. Eam gens habitans alterum orbem terrarum appellat.

Scaptēſula, locus eſt in Macedonia, teſte Feſto: dictus à σκάπτω, *id eſt, effodio. Vnde Lucretius:*

Qualeis expirat Scaptenſula ſubter odores.

Scaptia, Plin. libro 3. cap. 5. oppidum in Latio, à quo Scaptia

Scaptia tribus uocitata eſt.

Scardona, Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Liburniæ urbs, hodie Scardo.

Scaurus, cuius pater quamuis patricius carbonariam ob paupertatem exercuit, idem primo dubitauit, honores peteret, an argentariam faceret. Sed eloquentiæ ſtudioſus, ex ea gloriam peperit. Plinius in naturali hiſtoria dicit eum principem fuiſſe ciuitatis, & Marianarum rapinarum ſocium. Frontinus uerò in 4. ſcribit: Scaurus filium ſuum, quod in ſaltu Tridentino hoſti loco ceſſerat, in conſpectum ſuum uenire uetuit, adoleſcens uerecundiæ ignominia preſſus, mortem ſibi conſciuit. Plinius rurſus de eo: Scaurus (inquit) à Vario Tribuno plebis repetundarum accuſatus & abſolutus. Salluſtius in Iugurthino: Scaurus homo nobilis, impiger, factioſus, audax, ſed uicia ſua callidè occultans. Cùm eſſet uir conſularis, & in Senatu princeps, ab eo mittitur ad Iugurtham orator, ut eum ab oppugnatione Cirtæ et à ſeditione Adherbalis amoueret. Scaurus alter, ſuperioris filius, de cuius ædilitate lege Pli. li. 34. c. 7. Scaurus Aurelius, legatus à Cimbris fuſo exercitu captus eſt: & cùm ad conſilium ab his euocatus, eos deterreret, ne Alpes tranſirent Italiam petituri, eò quòd diceret Romanos uinci minimè poſſe, à Boio rege, feroci iuuene occiſus eſt. Liuius.

Scenitæ, populi ſunt Arabiæ felicis, auctore Plinio libro 6. capite 28. uagi, et à tabernaculis cognominati, cilicijs metãtur ubi libuit. De his & Solinus his uerbis: Scenitæ cauſam nominis inde ducunt, quòd tentorijs

ſuccedunt,nec alias domos habent.Ipſa autem tentoria cilicina ſunt. Ita nuncupantur uelamenta è caprarum pilis texta. Præterea carnibus ſuillis abſtinent. Sanè hoc animalis genus, ſi inuectum illò fuerit, moritur illico.

Scepſis,Plinio lib.5.cap.30.urbs Aeolidis. Ex hac fuit Metrodorus quem Scepſium cognominamus.

Schinis,latro inſignis,à Theſeo dilaniatus. De quo Pauſanias in Corinthiacis:In Iſthmi initio locus eſt,ubi Schinis latro apprehenſus piceas in terram flectebat, & quos pugna uiciſſet, hos alligatos ſinebat in aërē ef ferri:quocirca cùm utraq; arbor alligatum ad ſe trahe ret,uinculiq́; nodus in neutram laxaretur partem, ſed utrinque pariter conuelleret, eueniebat,ut qui alligatus eſſet,laceraretur.Eodem pacto ipſum quoq; Schinin Theſeus dilaniauit, uiamq́; quæ ex Trœzene Athenas ducit,latronibus infeſtam,tutā reddidit.Hactenus Pauſanias.

Schinuſa,Pli.li.4.ca.12.inſula una ex Sporadibus.

Schœnus, Plin.lib.4.cap.7.portus eſt, & oppidum Atticæ regionis.

Scione,Plin.lib.4.cap.10. oppidum Macedoniæ in ſinu Thermaico.

Sciopodes, populi Indiæ, de quibus Plinius libro 7. capite 2. Hominum genus qui Monoſceli uocarentur, ſingulis cruribus miræ pernicitatis ad ſaltum eoſdemq; Sciopodas uocari: quòd in maiore æſtu humi iacentes reſupini, umbra ſe pedum protegant: non longè eos à Troglodytis abeſſe. Rurſusq; ab his Occiden-

tem

tem uerſus quoſdam ſine ceruice, oculos in humeris habentes.

Scipio Cornelius, à quo Scipionum gens patricia initium habuit, teſte Macrobio, patrem luminibus carentem pro baculo regebat, quem ſcipionem grammatici appellant. P. Corn. Scipio cum quo primùm imperatore Annibal ſigna in Italia contulit. Is cùm multas eſſet in Hiſpania uictorias conſecutus, resq; geßiſſet memoratu dignas, demum in quodam prælio aduerſus hoſtes inito, dum ſe offert, ubi plurimum periculi erat, ſubitò occiditur. Liuius. Scipio Africanus, huius filius, cuius uitam ac res geſtas C. Oppius & L. Reginius literis mandauêre. Is puer certis diei horis ſecretum templi petere ſolebat, putabaturq; apud uulgus cum Ioue loqui: annum agens decimum ſeptimum, à patre in caſtra ductus eſt: principio belli Punici ſecũdi: Conſtatq; iam tunc in congreſſu Annibalis primò circumuentum ab hoſtibus ac ſaucium patrem liberaſſe, ut ſunt auctores Liuius & Plutarchus. Scipio Aemylianus, q & Africanus minor, ab Africani maioris filio adoptatus (filius erat enim Pauli Aemilij) Numantiã euertit, in expeditione militem corruptũ in diſciplinam priſtinã eiectis ſcortis reſtituit. Munera regum, quæ clàm ab imperatore recipi mos erat, pro tribunali accepit, in tabulasq; publicas nomine populi Romani referri iußit, ea fortibus uiris pro meritis poſtea diſtributurus. Oppidanis pabulatum egreßis pepercit, quòd citius frugibus cõſumptis in deditionem uenturi eſſent. Capto oppido, Numantini ſeſe per uias inuicem trucidauêre. Factus etiam conſul

ante

ante ætatem, ac Carthaginem miſſus, eam penitus ſuſtu lit: idq́; de ſententia Catonis in ſenatu, qui prematuras ac recentes oſtentans ficus, ait, Eæ, Patres Conſcripti, Carthagine nuper adlatæ ſunt, tam prope domum hoſtem habemus.

Scipio Naſica, Scipionis, qui unà cum fratre in Hiſpania cecidit, filius, à Senatu uir optimus iudicatus, ma trem deûm tunc primùm aduectam, apudq́; uirum optimum ex oraculo diuertendam, hoſpitio excepit. Cùm aduerſus auſpicia conſulem ſe à Graccho nominatum comperiſſet, magiſtratu ſe abdicauit. Cenſor ſtatuas, quas ſibi cõſul quiſq; in foro per ambitionem habebat, ſuſtulit. Conſul Delminium, Dalmatiæ urbem, ſuperauit. Imperatoris nomen, à militibus, & à ſenatu oblatũ triumphum recuſauit. Eloquentia primus, iuris conſultiſsimus, ingenio ſapientiſsimus fuit: unde uulgò Corcu lum dictus. Ex Cæcilio. Liuius uerò alia plura. Scipio item, qui Serapio cognominabatur, propter ſimilitudinem ſuarij cuiuſdam negociatoris. Ob id erat in tribunatu plebi admodum gratus, dignusq́; Africanorum familia. Nec erat in bonis funeris impenſa. Aſſes ergo contulit populus, ac funus elocauit: quaq; præferebatur, flores è proſpectu omni ſparſit. Hactenus Plin. lib. 21. cap. 3 Scipio, Africani filius, ponitur inter eos apud Valerium, qui à parentibus claris degenerarunt, inter eruditos tamẽ à Cicerone in Bruto his uerbis deſcribitur. Scipio, Africanus, filium habuit illum, qui minorem Scipionem à Paulo adoptauit: qui ſi corpore ualuiſſet, in primis eſſet habitus diſertus. Indicant tum oratiun-

culæ,

culæ, tum hiſtoria quædam Græca ſcripta de Baſsina. Hæc ille. Plutarchus in Africano, nihil ſanè de eo ſe cõpertũ habere dicit, niſi cum præturã geſsiſſe, & in ea conſequenda, à Circeio patris ſcriba adiutum fuiſſe.

Scipio, Pompeij Magni ſocer, poſt bellum Pharſalicum inter Pompeianos bellum refouentes in Africam ſe recepit cum exercitu & Catone, Iuba etiam rege adſcito. Qui primò feliciter aduerſus Cæſarianos pugnans, uictus tandem cum exercitu occubuit. Scipionem cognomẽto Salutionem, è Corneliorũ familia, alioquin uirum deſpectiſsimum, inter præliandum in Africa: perinde ac exercitus ducem Cæſar præpoſuit: quòd cognoſceret aduerſarios uetuſto quodam confidere uaticinio, ut ſemper in Africa uincere fatale Scipionum generi foret. Plutarchus in Cæſare.

Scironia ſaxa, ſcopuli ſunt non longè ab Athenis, de quibus Strabo lib. 9. Poſt Crommyonem igitur Scironides Atticis finibus imminent petræ, iuxta mare tranſitum non relinquentes. Et paulò poſt: Hoc in loco Scironis res in monte geſtæ, latronumq;, & flectentes ad terram arbores pinus, fabulis memorantur, quas Theſeus obtruncauit. Ab hiſce locis extremis flantem procellasq; cientem ſæuum Caurum produnt: Athenienſes Scironem appellant.

Scodra, Ptolem. lib. 2. cap. 17. urbs Liburniæ: hodie Scutarum uocant, ſub Venetorum dominio.

Scolus, Straboni lib. 9. pagus eſt in ora Aſopiæ, ſub Cytherone ſedes iniucunda atq; aſpera. Indeq; natum eſt prouerbium: Ad Scolon neq; ipſe uades, neq; alteri

*comes ibis.*Ex eo quoq; loco *deductum Pentheum, diſcerptum fuiſſe memoriæ proditur.*

Scopas, *ſtatuarius eminentiſsimus, qui Mauſoleum cælauit.*Plin.lib.36 cap.5.

Scordona, *inſula Dalmatiæ adiacens, auctore Ptolemæo lib.2.cap.17.uulgò Malconſeglio.*

Scoti, *Britanniæ populi, quondam Anthropophagi, ut auctor eſt Hieronymus contra Iouinianum lib.ſecundo: Quid (inquit) loquar de cæteris nationibus, cùm ipſe adoleſcentulus in Gallia uiderim Scotos gentem Britannicam humanis ueſci carnibus: & cùm per ſyluas, porcorum greges & armentorum, pecudúmque reperiant, paſtorum nates, & fœminarum papillas ſolere abſcindere, & has ſolas ciborum delicias arbitrari? Hæc ille. Cui diuus Chryſoſtomus in ſermone Pentecoſtes, ſtudio pietatis ſubſcribit. Ante hoc (inquit) quoties in Britannia humanis ueſcuntur carnibus? Nunc ieiunijs reficiunt animam. Lingua omnibus ſibila. Ideo Strabo libro quarto Britannos balbutientes uocat, quos ipſe Romæ uiderit. Olim nulla coniunx apud eos propria erat.*

Scotuſa, *Strab.lib.7 urbs eſt Theſſaliæ Pelaſgicæ.*

Scribonius Aphrodiſeus, *Orbilij ſeruus atq; diſcipulus, mox à Scribonia Libonis filia, quæ prius Auguſti uxor fuerat, redemptus & manumiſſus. Huius meminit Tranquillus.*

Scropha Tremellius, *ponitur in lib.2.cap.4.Varronis De re ruſtica, ubi de auo ſuo: Auus (inquit) meus primùm appellatus eſt Scropha: qui paſtor cùm eſſet*

Licinio Nerua prætore in Macedonia prouincia relictus, qui præeſſet exercitui, dum prætor rediret, hoſtes arbitrati occaſionem ſe habere uictoriæ, impreßionem facere cæperunt in caſtra. Auus cùm hortaretur milites ut caperent arma, ac exirent contrà: dixit celeriter ſe illos, ut ſcropha porcos, diſiecturum: idq́; fecit. Nam eo prælio hoſtes ita fudit, ac fugauit, ut eò Nerua prætor imperator ſit appellatus, & auus cognomen inuenerit ut diceretur Scropha. Itaq; ad proauos & ſuperiores de Tremellijs nemo appellatus Scropha. Nec minus ſeptimus ſum deinceps prætorius in gente noſtra. Hactenus Varro.

Scurgum, Germaniæ urbs Ptolemæo auctore lib.2. cap.11. uulgò Schmeben.

Scyathos, inſula eſt cum oppido in Aegeo mari prope Thraciam, ut ſcribit Pomponius Mela lib.2.

Scylace, urbs circa Cyzicum. Pomponius libro 1. Placia & Scylace parua Pelaſgorum colonia.

Scylatium, Brutiorum ciuitas auctore Ptolem lib.2. cap.1. Scyletium hodie, uulgò Scilazo.

Scylax Cariandeus (Cariandia enim Cariæ ciuitas eſt) Mathematicus & muſicus, ſcripſit circuitum, menſuramq́; maris extra columnas Herculis, telluris item, præterea Antigraphen ad hiſtoriam Polij Suidas.

Scyllæ (inquit Seruius) duæ fuerunt: una Phorci & Creteidos nymphæ filia pulcherrima: quã cùm amaret Glaucus deus marinus, dum ipſe amaretur à Cyrce, & eám contemneret: illa irata, fontem in quo Scylla ſolebat ſe abluere, infecit uenenis, in quem cùm deſcẽdiſſet, puella,

puella, media ſui parte in feram mutata eſt. Hanc poſtea Glaucus fecit deam marinam: quæ claſſem Vlyßis, & ſocios euertiſſe narratur. Altera uerò Scylla fuit Niſi Megarenſium regis filia: contra quos dum uictis iam Athenienſibus pugnaret Minos, propter filij Androgei interitum, quem Athenienſes & Megarenſes dolo necauerant, amatus eſt à Scylla, Niſi filia: quæ ut hoſti poſſet placere, comam purpuream parenti abſciſſam ei obtulit: quam Niſus ita habuerat conſecratam, ut tandiu regno potiretur, quam diu illam habuiſſet intactam. Poſtea & Scylla à Minoë contempta, dolore in auem conuerſa eſt: & Niſus extinctus deorum commiſeratione, in auis mutatus eſt formam. Hæc Seruius apud Virgilium Ecloga 6.

Scylletium, Straboni lib.6. Athenienſium colonia, eorum qui Mneſtei comites fuêre: hoc tempore Scylatium uocatur. Virg. uerò Aeneid.3. Scylacæum.

Caulóniſque arces, & nauifragum Scylacæum.

Scylleum, Peloponneſi promontorium, & oppidum Brutiorum in Italia, ut eſt auctor Pompon. Mela. lib.2.

Scyllias, Herodoto lib.8. uir quidam Scionæus, omnium ea tempeſtate hominum optimus urinator, qui etiam in naufragio ad Pelium facto, multam pecuniã Perſis ſeruauit, multa & ſibi lucratus eſt. Hunc Pauſanias Scyllin uocat, de quo inquit: Scyllis Scyonæus homo cũ Cyane filia claßis Perſicæ, qua Xerxes Græciæ bellum intulerat, ancoras natando urinandoq́; præcidit ad Peliũ montem & Sepiada Magneſiæ: idq́; ſignum in Apollinis tẽplo poſitũ ab Amphyctionibus, q̃ erat cõmune

Græciæ conciliū à Nerone principe Romā tranſlatum.

Scyllis frater Dipœni. De quo in dictione DIPOENVS.

Scyllus Scylluntis, oppidum Achaiæ, ut ſcribit Strabo, quo Xenophon donatus eſt à Lacedæmonijs.

Scylurus, penultima producta, nomen uiri proprium, qui ut Plutarchus auctor eſt, quum relictis maribus filijs octoginta, diem eſſet obiturus, haſtilium faſcem cuiq; obtendens, ut illum confringerent, iubebat. Id autem ſingulis ſe poſſe negantibus, ipſe ſingillatim educta haſtilia omnia facilè confregit. Ita docens illos, ubi unà eſſe perſeuerarent, firmos ac potentes fore. Imbecillos autem ſi ſepararentur ac diſsiderent.

Scyros, inſula eſt in mari Aegeo una ex Cycladibus, & Lycomedis regis patria, in qua Achilles ſub puellari habitu adoleuit: atq; eius regis filiam Deidamiam uiciauit, quæ ab inſula, & ipſa Scyrias eſt appellata. Ouid. lib. 1. De arte amandi.

Scyrias Aemonio uicta puella uiro.

Scytha, Herodoto lib. 4. Herculis filius, à quo Scythiam dictam putant.

Scythes, Plin. lib. 7. cap. 56. Iouis fuit filius, qui primus arcus, ſagittarumq; uſum reperiſſe dicitur.

Scythia in uniuerſum duplex eſt, Europæa & Aſiatica. Europæa ut li. 2. Pomp. Mela indicat, & li. 4. Plin. ca. 12. à Tanaïdis ripa per Mæotidis atq; Euxini litt⁹ ad uſq; Iſtri oſtium expanditur. Gentium animorumq; eius Plinius, Strabo, Solinus, Herodotus, Dionyſius memine runt. Aſiatica à limitibus oppoſitorum littorum in Ori

ente procurrit, Oceano à Septentrione, à Meridie Tauro terminata: quanquam ab occaſu in Cappadociam & Armenias eius gentis ditio proceſsit. Eius quæ in Indiam uergit, accolas Dionyſius Auſtrales nominat, quòd ab Arctico frigore longiùs abſunt. In tota uariæ, ac prope innumeræ gentes, ſæuæ, & ad bella magis quàm ullũ humanitatis ſtudium idoneæ: quas lib. 6. Plin. & Strab. 11. multis enumerant. De Scythicis populis non indigna lectu Rhodoginus Cælius lib. 10 cap. 24.

Scythopolis, urbs eſt in Decapolitana regione Syriæ, ut ſcribit Plin. lib. 5. cap. 18.

Scythotauri. Vide TAVRI.

Sebaſte, urbs Iudææ, antè Samaria dicta, quam Herodes Baſtam appellauit. Auctor Strabo lib. 16. Meminit huius Plin. lib. 5. cap. 13.

Sebaſtopolis, Ponti Cappadocij urbs Ptol. lib. 5. cap. 6. Vulgò S Gregorius.

Sebenytum, urbs in Aegypto, ubi & palus & amnis ſunt cognomines. Inde Sebennyticum, unum ex oſtijs Nili, quod teſte Herod. lib. 2. in duo alia diuiditur, ſcilicet in Saiticum & Mendeſium. De Nili oſtijs pulchrè Plin. lib. 5. cap. 10. & Strabo lib. ultimo.

Sebethus, fluuius ſæpe à Iouiano Pontano celebratus prope Neapolis mœnia labitur. Huius quoq; Maro, Statius & Columella meminerunt.

Sebinus, Plin. lib. 3. ca. 19. lacus Iſtriæ inclytus, quem facit fluuius Lollius apud Sarnicum, uallis Calepinæ oppidum. Hodie uulgus ipſum lacum Iſei appellat.

Secundus, ſophiſta Athenienſis, quem aliqui Epithy

rum uocant, quòd architecti filius fuerit, multæ quidem doctrinæ, mediocris eloquentiæ, æqualis æmulusq; Herodis Attici: ex quo Herodes illud Heſiodi eleganti mutatione in eũ cauillatus eſt: Figulus æqualẽ exagitat, tũ rhetora tecton. Qui nihilominus ſenẽ poſtea morientẽ, & epicedio & lacrymis honorauit. Ex Philoſtrato.

Secundus, alter Tridentinus, uir ſanctus, Agiulphi regis Longobardorum tempore, ſcripſit breuiter Longobardorum hiſtoriam. Auctor Paulus Foroiulienſis.

Segeſta, oppidum Siciliæ ab Aenea conditum, ut ſcribit Cicero act. 6. in Verrem.

Segobrida, Straboni lib. 3. Celtiberorum urbs, circa quam Sertorius & Metellus prælium commiſerunt.

Seguſium, Ptol. libro 3. cap. 1. Seguſianorum urbs in Græcis Alpibus: uulgo Sion.

Seleucia, urbs Syriæ, à rege Seleuco dicta, Pompon. Melæ lib. 2.

Seleucus, unus fuit ex principibus Alexãdri, qui poſt Alexandri mortem primus in Syria regnauit. De quo Appianus clariſſimus hiſtoricus Græcus in Syrico.

Selinus, Straboni libro 8. nomen trium fluuiorum, quorum unus in Aegiorum agrum labitur. Alter Epheſiæ Dianæ templum præterfluit. Tertius per Eleam oram agellum prætercurrit. Eſt & eidem alius in Megarenſium tractu, Hyblæ uicinorum, quos Pœni eiecêre.

Selymbria, ciuitas in Propontide, propinqua Byzantio, teſte Herod. lib. 6.

Semele, filia Cadmi regis Thebanorũ, ex qua Iupiter

Bacchum genuit,teſte Horatio in 1.Carm. Ode.19.

Semiramis,Aſſyriorum regina,uxor Nini primi regis.De hac prudentiſſima,& uiri nomine digna fœmina lib.3. Diodorus,item Valerius Maximus, Iuſtinus, Oroſius,Iuuenalis,Euſebius,Auguſtinus,Ioſephus,Philoſtratus, Propertius ſcripſerunt: Ea mulierum omnium,quarum ex hiſtoria ad nos perlata notitia eſt, lõge celeberrima: quamq; cum Cyro præcipuè Alexander admiratus fuerit, quòd in illa & magnitudo quædam animi,& rerum claritas plurima enituiſſet:dicitur, cũ ſibi iam monumentum,in quo perfuncta humanis,recõderet,ſtrueret, inſcriptionem eiuſmodi exſculpẽdam curaſſe: Quicunque ex regibus pecuniæ inopiam ſenſerit, conditorio recluſo ſumat inde quicquid uiſum fuerit.Id cùm legiſſet Darius,ut qui auri foret auidior, ſepulcrum iuſſit recludi, ſed in eo pecuniam quidem inuenit nullam, in eas autem incidit literas, Ni malus uir fores,& pecunia prorſum inexplebilis, non utiq; mortuorum loculos moueres: exprobatione lepida in ſacram auri famem, ut eminentiſſimi auctores tradidêre. Hæc Cælius Rhodoginus capite 37. lectionum antiquarum.

Sempronij præclara geſſerunt,quorum ſeriem legito apud Volaterr.lib.19.

Sena,urbs Ethruriæ, octingentis ſtadijs à Roma diſtans.Profertur etiam numero multitudinis Senæ Senarum.De qua Plin.lib.3.ca.5. Eſt & inſula in mari Britannico Pomponio Melæ.

Senecæ duo fuerunt:M.Anneus Seneca,Senecæ philoſophi

loſophi pater, patria Cordubenſis & equeſtris ordinis, ac eruditiſſimus fuit, ut cui declamationes quæ filij dicuntur eſſe nonnulli tribuant. Martialis duos Senecas unumq; Lucanum commemorat.

Senogallia, Italiæ urbs, quam Plinius & Ptolemæus infra Anconam Ariminum uerſus ſtatuunt. Pomponius Mel. li. 2. Senogallia maritima ad Aterni fluminis oſtia.

Senones, Galliæ Lugdunenſis populi, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. 18. Hi quondam cum exercitu Italiam ingreſſi urbem Romam ceperunt, ut idem auctor eſt lib. 3. cap. 15.

Senta Fauna. filia fuit Pici regis, & coniunx Fauni fratris ſui, teſte Lactantio. Hanc Varro ſcripſit tantæ pudicitiæ fuiſſe, ut nemo illam dum uixit, præter ſuum uirum mas uiderit, nec nomen eius audierit. Propter quod in operto mulieres illi ſacrificabant, & Bonam Deam nominabant.

Sentica, Hiſpaniæ urbs, Ptolem. lib. 2. cap. 6.

Sentinum, Italiæ oppidum in finibus Vmbriæ & Piceni, à quo Sentinates populi dicti, quorum meminit Plin. cap. 14. lib. 3.

Sepia, ſcopulus eſt, teſte Herod. diuerſis in locis iuxta littora Athenienſium.

Seplaſia, fuit forum Capuæ, in quo unguentarij negociabantur: cuius delicijs fractam fuiſſe Punicam ferociam teſtatur Valerius Maximus lib. 9. Cicero contra Rullum: Iam uerò qui metus tunicatorum, illorum in Albana et Seplaſia. Hinc Seplaſiarius pro unguentario & effœminato. Lampridius in Heliogabalo, Pinxit ſe

ut cupedinarium et Seplaſiarium ut popinarium. Hoc *autem dicebat, propter unguenta quæ Seplaſiæ conficiebantur.*

Septentriones, ſunt ſeptem ſtellæ, ex quibus quaſi iuncti triones figurantur. Scribit Varro *triones ruſticorũ uocabulo boues uocari, quaſi teriones, hoc eſt, arãdæ terræ ac colẽdæ idonei.* Vel *ideò magis hæ ſeptẽ ſtellæ* Triones *appellatæ ſunt, quoniam ita ſitæ ſunt, ut ternæ quoq; ſtellæ proximæ inter ſe, trigona, id eſt, triquetram figuram conſtituant, quam recentiores uocant triangulum.* Ex *ſeptẽ ſiquidem ſtellis duæ pariles uno in loco uidentur, quæ pro bobus accipiuntur, reliquæ quinq; plauſtri figurã deſignant. Itaq; & proximum huius ſydus* Bubulcus, *id eſt,* Bootes *appellatur, qui more bubulci currũ ſequitur.* Hoc *ſydus à figura, quia ſimile plauſtro uidetur, antiqui* Græcorum ἄμαξαν *id eſt, plauſtrũ dixerunt: noſtri à bobus iunctis,* Septentriones *appellarunt.* Ab *his etiam uentus ſpirat, qui auſtro obiectus eſt, &* Latinè Septentrio, & Septentrionalis *uentus et* Septentrionarius: Græcè *uerò, quod ab* Arcto *flet,* Aparctias *appellatur.* Cicero *ad* Atticum *lib.9.*

Sequana, *Galliæ fluuius,* Celtas *à* Belgis *diuidens, auctores* Cæſar & Pomponius Mela.

Sequani, *Galliæ populi in* Burgundia. *De quibus* Cæſar *in* Commentarijs, & Plin. *lib.4.cap.17.*

Seranus, *cognomen cuiuſdam* Romani *nobiliſsimi: ſumptum à ſero, pro ſemino, ſeu plãto.* De *hoc* Cornutus: Q. Cincinnatus *cum ſuum agrum & araret & ſereret, dictatura ei à populo* Romano *delata eſt.* Hic *contra*

tra Samnites profectus, uictor extitit: unde à ſerenda Seranus appellatus eſt.

Serapion, Aelianus dictus, orator Alexandrinus, ſcripſit ad Adrianum prinicipem Panegyricum, orationes in genere deliberatiuo, apud Alexandrinos. Item utrũ Plato iure remouerit Homerũ à ſua republica: praeterea artem rhetoricam. Auctor Suidas. Serapion, pictor cognominatus Rhyparographus. auctor Plinius lib. 35. cap. 10. Serapion, præſul Antiochenus ſub Commodo principe: cuius meminit Hieronymus. Serapion, alter, Chriſtianus, qui ob elegantiam ingenij, ſcholaſticus meruit cognominari, charus Antonio Monacho: ſcripſit contra Manichæos egregium uolumen, & quædam alia. laudatus etiam ob fidei conſtantiam ſub Conſtantino principe, ut idem Hieronymus auctor eſt.

Serapis, deus apud Aegyptios, qui apud Græcos Pluto. Huius meminit Cicero lib. 3. De natura deorum, & multis Cælius Rhodoginus lib. 1. cap. 34. Antiquarum lectionum.

Serbonis, palus eſt, iuxta quam eſt mons Caſſius, teſte Herodoto lib. 3.

Seres, Scythiæ Aſiaticæ populi, à quibus nobilis illa lana ex arboribus, ex qua fit ſericum, aduehi dicitur. Hi ex Virgil. Plinio, Strabone, Solino notiſſimi ſunt. De quibus Marcellinus lib. ſuæ hiſtoriæ 23. Agunt, inquit, ipſi quietius Seres, armorum ſemper & præliorum expertes, utique hominibus ſedatis & placidis eſt ocium uoluptabile: nulli finitimorum moleſti, cœli apud eos iucunda, ſalubriſq; temperies, aëris facies nuda, leuiumq;

uentorum commodiſsimus flatus, & abundè ſyluæ ſublucidæ, à quibus arborum fœtus aquarum aſperginibus crebris uelut quædã uellera mollientes, ex lanugine & liquore mistam ſubtilitatem tenerrimam pectunt, nentesq́; ſubtegmina, conficiunt ſericum ad uſus antehac nobilium, nunc etiam infimorum ſine ulla diſcretione proficiens: ipſi præter alios frugaliſsimi, pacatioris uitæ cultores, uitant reliquorum mortalium cœtus. Cumq́; ad coëmenda fila, uel quædam alia tranſeunt flumen aduenæ, nulla ſermonum uice propoſitarum rerum precia, ſolis oculis æſtimantur, & ita ſunt abſtinentes apud tradentes genita, ut nihil ipſi comparent aduentitium. Hæc Ammianus Marcellinus. Cæterum ut plurali numero Seres dicitur, ita ſingulari Ser & Seres, Virg. Georg. 2.

Quid nemora Aethiopum molli canentia lana,
Velleraq́; ut folijs depectant tenuia Seres? Lucan.
Sub iuga iam Seres, iam barbarus iſſet Araxes.
Sidonius Apollinaris,
Aſsyrius gẽmas, Ser uellera, thura Sabæus. Ex Hermol.

Sergeſtus, Aeneæ nauta apud Virgil. lib. 4. Aeneid.
Mneſtea, Sergeſtumq́; uocat, fortemq́; Cloanthum.

Seria, Hiſpaniæ urbs apud Ptolem. lib. 2. cap. 4. Plinio Fama Iulia dicta.

Seriphos, inſula una ex Sporadibus in Aegeo mari, quam notiorem fecerunt ranæ, cognomento Seriphiæ: quæ illic non coaxant, orto deinde adagio, Rana Seriphia, in mutos aut taciturnos. Plura Eraſ. in Chiliad.

Sermyla, ciuitas in Sithonia Macedoniæ ut ſcribit Herodotus lib. 7.

Serepta, ciuitas Phœniciæ, apud quā naſcebatur uinum laudatiſſimum. Vnde Sereptanum uinū. Sidonius: Quæq; Sereptano palmite miſſa bibas.

Sertorius, è Nurſia oriundus, partium Marianarū fuit unà cum Cinna: moderatius tamen ſe geßit, quàm alij. Sylla redunte è bello Mithridatico, urbeq; potito, ipſe quoq; in Hiſpaniam aufugit: ubi breui tempore ob uirtutem ſibi gratiam earum gentium conciliauit, traditurq́; per eum Hiſpanos diſciplinam rei militaris Romanam didiciſſe, ac fortiores deinde fuiſſe. Nam præter artem rei militaris abſtinētiſſimus etiam uoluptatum, tum religioſus eſt habitus, quòd ceruam quandam ſecum in expeditionibus haberet ſequentem, quam Dianæ numen dicebat eſſe, ex eaq; reſponſa accipere, resq; gerendas auſpicari. Quare dux Luſitanorum delectus, paruis copijs multas urbes ſubegit. Sed & quatuor Romanorum duces contra ſe miſſos uarijs cladibus adflixit. Primum Cottam nauali prælio ſuperauit, Phidiam Hiſpaniæ prætorem cum duobus millibus ciuium Romanorum interfecit. Domitium proconſulem contriuit. Póſtremò Toranium à Metello miſſum cum toto exercitu deleuit. Deniq; à Perpenna ſocio ſuo belli, & eiuſdem factionis per proditionē in cœna interfectus eſt. Ex Plutarcho.

Seruiliorum gens notiſſima ex Volaterrano lib. 19.

Seſamus, urbs Paphlagoniæ, Mela li. 1. in deſcriptione Paphlagoniæ,

Seſoſtris, rex Aegypti, qui conatus eſt nauigabilem alueum ex rubro mari in Nilū producere, ut ſcribit Herodot. lib. 2.

Seſtus,urbs ad Helleſpontum ſita,in Thracia, Abydo obiacens,Leandri amore pernobilis,ut ſcribit Pomponius Mela lib.2.

Setabis,amnis & oppidum Hiſpaniæ,cuius meminit Silius lib.3.

Sedentana cohors,quam Sutro rigentibus undis,
Atq; ultrix celſa mittebat Setabis arce.
Setabis,& telas Arabum ſpreuiſſe ſuperba,
Et Peluſiaco filum componere lino,&c. Inde ſudaria Setaba Catullus dixit. Quod de urbe dictum, quanquā res indicat,fluuium tamen eſſe Setabin,Strab. Plinius, Ptolemæus,& Pomp.teſtantur in deſcript.Hiſpaniæ.

Setia,urbs Campaniæ, ex cuius agro Setimū uinum commendatur Plin·lib 3.naturalis hiſtoriæ.

Setubia,Ptolem.lib.2.cap.6.urbs Hiſpaniæ,alio nomine Sepulueda.

Seuerus,proprium multorum uirorum nomen,ut Seueri Cæſaris, Seueri Attilij, ad quem Lactantius ſcripſit duo epiſtolarum uolumina,cuius meminit Hieronymus.Eſt & Seuerus,propriū montis in Italia,cuius meminit Virg.auctore Seruio:
Qui tetricæ horrentes rupes montemq; Seuerum.

Sextius Caballus, ſcurra maximus,qui à calcitratu Caballi nomen adeptus eſt.Martialis:
Qui Galbam ſalibus tuis,& ipſum
Poſſes uincere Sextium Caballum.

Sextus,philoſophus Chæronenſis, Plutarchi nepos, qui doctor fuit Marci Antonini imperatoris. De quo Iulius Capitolinus: Audiuit & Sextū philoſophū Chæronenſem.

Sibyllæ,ut auctor eſt Varro in libris rerum diuinarum,quos ad C. Cæſarem pontificem maximum ſcripſit,decem fuerunt.Prima,de Perſis, cuius mentionem fecit Nicanor,qui res geſtas Alexãdri Macedonis ſcripſit.Secũda,Libyca:cuius meminit Euripides. Tertia, Delphica:de qua locutus eſt Chryſippus de diuinatione.Quarta,Cumæa:quam Neuius in libro belli Punici, Piſo in annalibus nominauit.Quinta,Erythræa: quam Apollodorus Erythræus ſuam ciuem eſſe affirmauit: Graijsq; Ilium petentibus uaticinatam, & periituram eſſe Troiam, & Homerum mendacia eſſe ſcripturum. Sexta, Samia:de qua ſcripſit Eratoſthenes in antiquis annalibus,Samiorũ reperiſſe ſe ſcriptum. Septima,Cumana, nomine Amalthæa, quæ ab alijs Demophile uel Erophile nominatur:Hanc fuiſſe adfirmãt,quæ dicitur nouem libros ad regem Tarquinium Priſcum attuliſſe, ac pro eis trecentos Philippeos poſtulaſſe: regemq; aſpernatum precij magnitudinem, & deriſiſſe mulieris inſaniam: illam in conſpectu regis tres combuſsiſſe, ac pro reliquis idem pretium poſtulaſſe:Tarquinium multo magis mulierem inſanire putaſſe: quæ denuo tribus alijs exuſtis,cùm in eodem precio perſeueraret,motum eſſe regem,ac reſiduos trecentis aureis emiſſe:quorum poſtea numerus ſit auctus, Capitolio refecto: quod ex omnibus ciuitatibus & Italicis & Græcis & præcipuè Erythræis,coacti,allatiq; ſunt Romam,cuiuſcunque Sibyllæ nomine fuerunt.Octaua,Helleſpontiaca,in agro Troiano nata,uico Marineſſo, circa oppidum Gergythium ; quam ſcribit Heraclides Ponticus, Solonis

& Cyri fuiſſe temporibus.Nona,Phrygia:quæ uaticinata eſt Ancyræ.Decima, quæ Tyburs ſiue Tyburtina dicta eſt,nomine Albunea: quæ Tyburi ut dea colitur, iuxta ripam Anienis: cuius in gurgite ſimulacrũ eius inuentum fuiſſe dicitur, tenens in manu librum:cuius ſacra ſenatus in Capitolium tranſtulerit.Harum omnium Sibyllarum carmina & feruntur & habentur præterquam Cumææ:cuius libri à Romanis occultãtur, nec eos ab ullo niſi à Quindecim uiris inſpici fas eſt.Et ſunt ſingularum ſinguli libri:qui,quia Sibyllæ nomine inſcribuntur, unius eſſe creduntur ſuntq; confuſi, nec diſcerni,ac ſuum cuique adſignari poteſt, præter Erythrææ,quæ et nomen ſuum carmini uerũ inſeruit,& Erythræam ſe nominatum iri prælocuta eſt,cùm eſſet orta Babyloniæ. Omnes igitur hæ Sibyllæ unum Deum prædicant,maximè tamen Erythræa quæ celebrior inter cæteras ac nobilior habetur, ſiquidem Feneſtella diligentiſsimus ſcriptor, de Quindecim uiris dicens,ait: Reſtituto Capitolio retuliſſe ad Senatum,C.Curionem COS ut legati Erythras mitterentur, qui carmina Sibyllæ conquiſita Romam deportarent.Itaq; miſſos eſſe P.Gabinium,M. Octacilium, L.Valerium, qui deſcriptos à priuatis uerſus circa mille Romã deportarunt.

Sicambri, Germaniæ populi.finitimi Menapijs, ad utranq; Rheni ripam,quorum meminit Strab.lib.4.

Sicani,inquit Seruius; ſecundum nonnullos, populi ſunt Hiſpaniæ à fluuio Sicori dicti. Lucan.
Heſperios inter Sicoris non ultimus amnis. Hi duce Siculo, uenerant ad Italiam, & eam tenuerunt excluſis

Abori-

Aboriginibus. Mox ipſi pulſi ab illis quos ante pepulerunt, inſulam uicinam Italiæ occupauerunt: & eam Sicaniam à gentis nomine, Siciliam uerò à ducis nomine dixerunt: quanquam Thucydides dicat de Sicilia Italum regem ueniſſe, & ab eo eſſe Italiam appellatam. Hæc Seruius illud Virgilij enarrans lib. Aeneid. 8. Tunc manus Auſoniæ, et gentes uenêre Sicanæ. De hac uide infra in dictione SICILIA.

Sichæus, Didonis maritus, qui & Sicharbas dictus eſt, teſte Seruio apud Virgil. lib. Aeneid. 1.
Huic coniunx Sichæus erat ditiſſimus agri
Phœnicum, & magno miſeræ dilectus amore.
Cui pater intactam dederat, primisq́; iugarat
Ominibus, &c.

Sicilia, quod Ouidius lib. 15. Metamorph. & Claudianus de raptu Proſerpinæ. lib. 1. confirmat.
Trinacria quondam
Italiæ pars una fuit. Et Plinius libro 3. capite 8. Sicilia quondam agro Brutio cohærens, mox interfuſo mari auulſa eſt. Nam, Siciliam Italiæ, Cyprum Syriæ, Eubœam Bœotiæ, Atalantem & Macrim, &c. mare abſtulit, ut idem Plinius lib. 2. cap. 88. annotauit: Sicania dicta eſt hæc inſula à Sicano rege, qui, ut Solinus, & Capella ſcribunt, cum Iberica manu in eandem terram ante bella Troiana peruenit: dehinc Siculus, Neptuni filius, à quo nomen commutatū: Nam Trinacria dicta, quod tribus promontorijs triangula eſt. Ouid. lib. 4. Faſtorum.
Terra tribus ſcopulis uaſtum procurrit in æquor
Trinacris, à poſitu nomen adepta loci.

Et Silius libro tertio.

Huc Aetnæa cohors Triquetris quam miſerat oris
Rex Arethuſa tuis. Elegantiſſima eſt huius inſulæ deſcriptio apud Claudianum lib.1. de raptu Proſerpinæ. Meminit & Lucretius lib.1. Silius Italicus lib.14. Inter hiſtoricos Diodorus lib.6.& 16. Polybius lib.1. belli Punici. Locus uerò Siciliæ frequens eſt apud Ciceronem in Verrinis, Thucydidem lib.16. mentio. Aliâs ex profeſſo Dionyſius. Strabo lib.6. Plin. lib.3. cap.8. & multa ad eius imitationem Iulius Solinus.

Sicinius Dentatus, ſtrenuus bellator, qui ob ingentē fortitudinem Achilles Romanus appellatus eſt. Is pugnaſſe dicitur centum & uiginti prælijs. Cicatricem auerſam nullam, aduerſas quadraginta quinq; tuliſſe fertur. Coronis aureis octo donatus eſt. Triumphauit cum imperatoribus ſuis triumphos nouem. De hoc uide Plin. lib.7. cap.28. item lib.22. cap.5.

Siculum mare, Bocatio, ambit Siciliam, à qua ita denominatur. Ab Occaſu Sardum habet, ab Aquilone Tuſcum, ab oriente Ioniam, à Meridie Africum. Hoc maré, teſte Strabone lib.1. eadem cum Oceani æſtuarijs pati dicitur. Quolibet enim die, ac nocte bis fluxum alternat, ſicuti & Oceanus bis inundat, totiesq; recedit.

Sicynus, inſula eſt quam Plin. li.4. ca.12. inter Sporadas numerat, ut etiam annotauit Vadianus.

Sicyon, urbs uetus Achaiæ, à qua Sicyonij: quorum uetuſtiſſimus rex Aegialeus terram illic latè tenuit, ut Pauſanias in Corinthiacis refert. In Sicyone ſpectatiſſima quondā Occaſionis imago extitit, auctore Lyſippo.

cuius

cuius erudita eſt apud Politianum in Miſcellaneis explicatio. Regiuncula & ipſa Sicyonia dicta. E Sicyone Aratus ille fuit, cuius meminit in Catalogo præſtantium uirorum Plutarchus. Iuxta Sicyonem Aſopus fluit, olea lauroq; uirens.

Sida, Pamphyliæ urbs eſt, ut ſcribit Pompon. Mela lib. 1. in deſcriptione Pamphyliæ.

Sidon, Phœniciæ (inquit Mela) opulēta, antequam à Perſis caperetur, maritimarum urbium maxima. De Sidonijs & Tyrijs ſcribit Iuſtinus lib. 18.

Sidona, Ptolem. lib. 2. cap. 17. Dalmatiæ urbs: alijs Stridōna, uulgò Sdrigna: S. Hieronymi patria.

Siga, ciuitas eſt, colonia Mauritaniæ Cæſarienſis, auctore Ptolemæo libro quarto capite ſecundo. Siphacis & Bochi regia: hodiè uulgò Zerſen.

Sigæum, Troiæ promontorium. Seruius: Duo ſunt, inquit Troiæ promōtoria, Rhœteum & Sigæum, quod dictum eſt propter Herculis taciturnitatem, qui prohibitus hoſpitio ſimulauit abſceſſum, & inde contra Troiam per ſilētium uenit, quod dicitur σιγή. Hactenus Seruius enarrans illud Virgilij 2. Aeneid.

Sigæa igni freta lata relucent.

Signia, Plin. lib. 5. cap. 29. mons eſt, in cuius radicibus ſita eſt Apamia.

Silarus uel Silaris, Lucaniæ amnis, cuius hæc natura eſt, ut in eum non uirgulta modò immerſa, uerùm & folia lapideſcant, aliâs ſalubris potus eius aquæ. Plin. li. 2. cap. 103. Silius item Italicus lib. 8.

Nunc Silarus quos nutrit aquis, quo gurgite tradunt

Duritiem lapidum merſis inoleſcere ramis. Hoc amne Lucanus ager terminatur.

Silenus, Bacchi nutritius, uel pædagogus. De quo Virg. Ecloga 6.

- Chromis & Mnaſylus in antro
Silenum pueri ſomno uidere iacentem.

Silia, fluuius eſt: de quo Strabo libro 14. in regione montana, Siliam flumen eſſe, in quo nihil innatet, quanquam id Democritus non credat, qui multam Aſiæ partem peragrauit: ſed nec id Ariſtoteles concedit. Etſi aëres quidam ſint adeò tenues, ut nulla in eis uolatilia inueniantur.

Silis, Plinio libro 3. capite 18. fluuius eſt Venetiæ ex montibus Tauriſanis fluens. Silys uerò cum y Græco, nomen eſt, quo, ut idem teſtatur, Scythæ Tanaim fluuium appellant.

Sillura, inſula in Oceano Britannico, ut Solinus inquit, cuius homines numos refugiunt. Dant res & accipiunt mutationibus.

Silphij, populi Libyci ab inſula Platææ uſq; ad os Syrtium protenſi, teſte Herodoto lib. hiſtoriarum 4.

Simichide, paſtor ponitur Theocrito in carmine Bucolico, quem enarratores ipſius Theocriti patrem dicunt fuiſſe.

Simmias, philoſophus Thebanus, ſcripſit dialogos XXIII. qui ordine à Diogene Laërtio cõmemorantur.

Simoëſius, uir Troianus, ſic dictus, quòd ad ripas Simoentis fluuij natus eſt. Is ætate florens, nec dum uxorem ſortitus, ab Aiace Telamonio interfectus eſt, ut au

ctor

ctor eſt Homerus lib. Iliad. 4.

Simois, fluuius Troiæ ex Ida monte profluens, qui tandem Xantho commiſcetur. Cuius multa mentio eſt apud Virgilium lib. 1. & 11. Aeneid.

Simones plures. hoc nomen poſt Philippū Græcis, Latinis, Hebræisq; pariter commune. Ex his antiquiſſimum ſanè legimus Athenienſem ac philoſophum Socratis diſcipulum fuiſſe, qui ſcripſit dialogos XXXIII. Alius fuit qui ſcripſit de arte Rhetoricà. Alius medicus. Alius ſculptor: quorum omnium auctor Diogenes Laërtius. Simon Magneſius muſicus egregius, qui & ipſe ſuperiorum muſicorum more corrupto, Symodiam introduxit, quemadmodum etiam & Lyſis Lyſiodiam: Strabo libro decimo quarto. Simon Conſtantinopolitanus, ludimagiſter, annos ab hinc circiter ducentos compoſuit Græcè Metaphraſtas, id eſt, ſanctorum uitas, quæ habentur in bibliotheca Vaticana. Ex Hebræis uero Simonem Magum legimus, caput & auctorem totius hæreſeos. De quo Euſebius libro ſecundo latiſſimè: & Iuſtinus in apologia ad Antoninum principem, in hanc ſententiam, ſcribit. Simon quidam Samaritanus ſub Claudio principe, artibus magicis & ope Dæmonū ſubleuatus urbe noſtra, compluribus per phantaſiam deceptis, deus eſt creditus, & honore ſimulacri donatus, à nobis inter duos pontes Tyberis colitur, cum titulo literis Latinis deſcripto, Simoni deo ſancto. Quem omnes penè Samaritæ, & nonnulli alij, tanquam deum adorant ac fatentur. Sed et Selenem quandam erroris comi

tem, quæ prius in lupanari fuit apud Tyberiadem, cũ ipſo conſecrauerunt. Similia quoq; Irenæus in primo aduerſus hæreſes libro. Simon item ille qui à Petro ſpi ritus ſancti gratiam mercari uolebat, undè uitio nomẽ inditum: aliiq́; complures, præter Apoſtolum. Præter hos, Simon Tridentinus puer. Hic ſedẽte Sexto quarto pontifice, die Veneris ſancti à Iudæis clam comprehen ſus ac omnibus cruciatibus prius adfectus, demum cruci adfixus eſt. Ex quo templum ei uelut martyri dicatum. Auctor Volaterranus.

Simonides, Cæus poëta Melicus. De quo Cic. in Ora tore: Simonides, inquit, Cæus primus artem memorãdi inueniſſe fertur. Cùm cœnaret in Theſſalia Simonides apud Scopam fortunatum hominem & nobilem, ceciniſ ſetq́; id carmen, quod in eum ſcripſiſſet, in quo multa or nandi cauſſa poëtarum more, in Caſtorem & Pollucem ſcripta fuiſſent, nimis illum ſordidè Simonidi dixiſſe, ſe dimidium eius ei, quod pactus eſſet, pro illo carmine daturum: reliquum à ſuis Tyndaridis, quos æquè laudaſ ſet, peteret, ſi ei uideretur. Paulò pòſt eſſe ferunt nunciatum Simonidi ut prodiret, iuuenes ſtare ad ianuam duos quoſdam, qui eum magnopere euocarent: ſurrexiſ ſe illum ipſum, prodiſſe, uidiſſe neminem. Hoc interim ſpacio conclaue illud, ubi epularetur Scopas, concidiſ ſe, ea ruina ipſum oppreſſum cum ſuis interiiſſe: quos cũ humare uellent ſui, nec poſſent obtritos internoſcere ullo modo, Simonides dicitur ex eo, quòd meminiſſet, quo eorum loco quiſque cubuiſſet, demonſtrator uniuſcuiuſq; ſepeliendi fuiſſe. Hac tum re tunc admonitus

inueniſſe

inueniſſe fertur, ordinem eſſe maximè, qui memoriæ lumen adferret. Hactenus Cicero. *Plinius octauam chordā in lyra inueniſſe ſcribit:* Euſtathius *uerò tres dupli ces literas, ξ, ψ, θ.* Simonides, *Iambicus poëta.* De quo Quintilianus *libro 10. cap. 1. Simonides tenuis, alioqui ſermone proprio, & iucunditate quadam commendari poteſt: præcipua tamen eius in commouenda miſeratione uirtus, ut quidam in hac eum parte omnibus eiuſdem operis auctoribus præferant.* In quibus ſanè diſſidere uidentur auctores. *Iambicum poëtam Strabo fuiſſe dicit: Suidas uerò Caryſtium ſiue* Erythræum, *qui ſcripſit Græcorum apud Aulidem conuentum, trimetrorum libros duos, & alia. Præter eos, alios duos ponit: unum filium ſororis Simonidis Cæi, cognominatum* Melicertam, *qui ante bellum Peloponneſiacum fuit, ſcripſitq́; genealogiam libris tribus. Alterum Simonidem* Magnetem, *poëtam Antiochi* Magni *tempore, cuius res geſtas ſcripſit, ac bellum aduerſus* Galatas. *Suidas.*

Sinada, ciuitas Aſiatica ad Cariæ fines. De hac Strabo libro 12. ſic ſcribit: Sinada, urbs eſt non magna, ante quām planicies iacet oleis conſita, ſexaginta ferè ſtadiorum. Vlterius eſt Docimia uicus, & Sinadici lapidis lapicidi fodina (ſic enim eum Romani *appellant) indigenæ uerò* Docimitē *&* Docimeam. *Vena in initio paruas glebas emittebat, nunc propter maximos* Romanorum *ſumptus columnæ integræ & ingentes extrahuntur & uarietate* Alabaſtritæ *lapidi proximæ.*

Sinarum, regio, auctore Ptolemæo *lib. 7. cap. 3. ter-*

minatur à Septentrione parte Serum expoſita,ab ortu Solis atq; meridie terra incognita, ab occaſu India ex. tra Gangem.

Sinon, inſignis proditor apud Virgilium. De quo Seruius: *Autolycus quidam fur fuit,qui ſe uarias forma bat in ſpecies.hic habuit liberos, Siſyphum,unde natus eſt Sinon:& Autoliam,ùnde Vlyſſes. Conſobrini ergo ſunt:nec immeritò Virg. Sinoni dat & fallaciam, & proditionis officium,ne multum diſcedat à fabula:quia ſecundum Euphorionem Vlyſſes hoc fecit.* Hæc Seruius.2.Aeneid.

Sinonia, Plin.*lib.3.ca.6.inſula Corſicæ ultra* Tyberina *oſtia in* Antiano.

Sinope,urbs Ponti,*Cynici* Diogenis *patria,gymnaſio olim clariſſima fuit,& rubrica Sinopica cognominata celebris:hæc ibi nata ibera multò nobilior eſt.Cuius Strab.lib.7.* Vitruuius *ut optimæ meminerunt.* Cic. *in* Oratione *pro* Pompeio *haud obſcurè indicat in Sinope &* Amiſo Mithridatis *olim domicilia fuiſſe omnifarijs rebus ornatiſſima refertiſſimaq;.* De Sinope item Strabo *lib.12.&* Valerius Flaccus *lib.5.*

Sinueſſa,uel Sinaëſſa *teſte* Plin.*lib. 3. cap.5. ciuitas mediterranea Campaniæ,uino ſatis abundans,quod Sinueſſanum dicitur.* De hac Liuius *lib.10. In ſaltu ueſtino* Falernum *contingente agrum,Sinope dicitur Græca urbs fuiſſe.Sinueſſa deinde à* Romanis *colonia appel lata Strabo lib.5.Sinueſſa in Sentino ſita eſt ſinu,à quo nomen uēdicat.Ei proximæ calidæ ſunt balneæ ad ægri tudines quaſdam accommodatiſſimæ.*

Sinus

Sinus magnus Ptol. in India is eſt, quem mare de Sur hodie uocant, ad quem Hiſpani uerſus occidentem nauigando perueniunt, terreſtri itinere dierum interiecto.

Siphnus, inſula eſt una ex Cycladibus in Aegeo, auctores Plinius, Strabo, & Pomponius Mela lib. 2. Hæc inſula locupletiſſima erat, teſte Herod. lib. 3. ut in qua auraria & argentaria metalla eſſent, unde tantum pecuniæ fiebat, ut ex decima eius parte reponeretur apud Delphos theſaurus, locupletiſſimo cuiq; par, Siphniјs pecuniam (quæ quotannis conficiebatur) diſtribuentibus.

Sipontum, uel (ut Graij dixére) Sipyus, urbs eſt Apuliorum. Auctor Pompon. lib. 3. cap. 1. uulgò Siponto.

Siraces, populi meridiem uerſus, uſque ad Caucaſi montem deſcendunt. Auctor Strabo lib. 11.

Sirenes (inquit Seruius) ſecundum fabulam partim uirgines fuerunt, partim uolucres, Acheloi fluminis & Calliopes Muſæ filiæ. Harum una uoce, altera tibijs, altera lyra canebat: et primò iuxta Pelorū, pòſt in Caphereis inſulis habitauerunt, quæ illectos ſuo cantu in naufragia deducebant. Secundum ueritatem meretrices fuerunt, quæ tranſeuntes, quoniam quos ducebant ad egeſtatem, his fictæ ſunt inferre naufragia: has Vlyſſes cōtemnendo deduxit ad mortem. Hæc Seruius apud Virgilium in fine lib. Aeneid. 5.

Iamq; adeò ſcopulos Sirenum aduecta ſubibat
Difficiles quondam, multorumq; oſſibus albos.

Siris, ab Aethiopibus dicitur Nilus, antequā totus cō fluat. (Nā ut inquit Plinius) nec antè Nilus dicitur, quā ſe totum aquis concordibus iunxit. Rufus ex Dionyſio:

Hic quà ſecretis incidit flexibus agros,
Aethiopum in lingua Siris ruit: utq; Syrenem
Cærulis accedens diti loca flumine inundat,
Numine ſe claro Nilum trahit. & reliqua. Dictum Sirin autumat Stephanus, & Euſtathius à Sirio, quoniam ſub ortum canis per introitum Solis in Leonem augeatur, ut Hermolaus ſcribit.

Sirius (inquit Seruius) ſtella eſt in ore canis: quæ quãtum in ipſa eſt, peſtifera eſt: ſed pro qualitate adiacẽtium aut uincitur, aut maioribus utitur uiribus. Hinc eſt quòd cùm tempore certo oriatur, non ſemper eſt noxia. Seruius enarrans illud Virg. lib. Aeneid. 10.
Non ſecus ac liquida ſi quando nocte cometæ
Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor.

Sirmion, Ptolem. lib. 2. cap. 16. urbs eſt Pannoniæ inferioris, non procul à Danubio fluuio.

Siſamus, urbs Paphlagoniæ, teſte Hom. lib. Iliad. 2.

Siſapo, teſte Plin. libro 3. cap. 1. oppidum eſt Hiſpaniæ, unde et Siſaponenſis regio in Bætica, ubi optimum minium naſcebatur, eodem Plin. auct. lib. 33. cap. 7.

Siſcia, Pannoniæ ſuperioris urbs, Ptol. lib. 2. cap. 15. hodiè Lablatum. Lublana.

Siſigambis, uxor fuit Darij, quæ nulli ſuæ ætatis fœminæ pulchritudine ceſſit, teſte Curtio. Quam tamen uicto Dario Alexander non ſolũ non uiolauit, ſed & ſummam adhibuit curam, ne quis captiuo corpori illuderet.

Siſyphus, fuit Aeoli filius, qui ob latrocinia à Theſeo fertur occiſus, & hac pœna apud inferos affici, ut grande ſaxum ſupra montem portare coactus, cum ad

apicem deduxit, continuò ad ima relaxetur. Vnde Ouidius lib. 4. Metam.

Aut petis, aut urges rediturum Siſyphe ſaxum. Quod etiam reſpexit Virg. lib. 6. Aeneid.

Saxum ingens uoluunt alij, radijsq; rotarum
Diſtricti pendent.

Sithonia, regia eſt littoralis Macedoniæ uerſus Thermopontum, teſte Herod. lib. 7. In hac eſt Sithon, mons maximè niuoſus. De quo Virg. Ecloga 10.

Sithoniasq; niues hyemis ſubeamus aquoſæ.

Smerdis, Cambyſæ Perſarum regis frater, quem cùm Cambyſes per ſomniũ uidiſſet regio throno inſidẽtem, metuens ne regnum occuparet, occidi iuſſit. Fuit & alter Smerdis, ut ſcripſimus in dictione PATIZITES.

Smilax, puella, quæ amore Croci iuuenis tabeſcens, mutata fertur in herbam ſui nominis, quæ ſimilis eſt hederæ. Ouid. lib. 4. Metamorph.

Et Crocon in paruos uerſum cum Smilace flores.

Smintheus, nomen eſt quo Apollo uocitatus eſt, cuius duplicem originem refert Homeri interpres: Primam hanc: fuiſſe in Chryſe oppido Myſiæ, Crinim ſacerdotem Apollinis: cui deus iratus, immiſit in agros illius mures, qui fructus illius uaſtabant. A quo exoratus deus, cùm rurſum placatus peſtem hanc tollere uellet, ad Ordem paſtorem illius uenit: à quo hoſpitio exceptus, pollicitusq; mali remedium, mures ſagittis omnes interfecit, eoq; facto iuſſit paſtorem Crinidi indicare, ipſum Apollinem humana ſpecie apud ſe diuertiſſe, & ab eo mures occiſos: quod audiens Crinis, templum deo con-

ſtruxit uocauitq́; Apollinis Sminthei,quòd eius linguæ dialecto mures σμίνθοι uocantur. Altera talis eſt,Quum Cretẽſes aliquando coloniam deducturi eſſent,ab Apolline reſponſum acceperunt,ut ibi urbem conderent,ubi eius terra geniti obſtitiſſent. Venientibus igitur ad Helleſpontum,noctu mures clypeorum lora arroſerũt: itaq; manè cùm id factum uiderent, memores oraculi urbem poſuerunt,eamq́; Sminthеam appellauerunt.

Smyrna, urbs Ioniæ in Aſia, de qua Strabo lib.14. Quum Lydi Smyrnam euertiſſent,circiter annos quadringẽtos in uici modum manſit habitata, poſtmodum Antigonus eam ſuſcitauit,deinde Lyſimachus,& nunc omnium pulcherrima eſt. Eius pars in monte ſita eſt, pars maxima in campo præter portum,& gymnaſium & matronarum locum. Viæ ſunt in rectum pro uiribus diſtinctæ, & lapidibus inſtratæ, porticus magnæ, quadratæ,plenæ & aliæ.Habet etiam bibliothecam & Homerum, & porticum quadratum cum Homeri templo & ſtatua.Nam & hi maximè hunc poëtam ſibi uendicant,unde & numus quidam æneus apud eos Homerus uocatur:urbis mœnia Melas amnis præterfluit, ad ceteram ſtructuram etiam portum clauſum habet.Hactenus Strabo.

Soana,Ptolem.lib.7.cap.4.fluuij oſtia in Taprobana inſula.

Soanes,Vide PTHIROPHAGI.

Socion,philoſophus peripateticus,genere Hiſpanus, ſcripſit κέρας ἀμαλθείας,id eſt,Cornu copiæ, librum multæ uariæq́; doctrinæ. Auctor Gellius.

Socrates,

Socrates, Athenienſis, Sophroniſci ex Phanariſta obſtetrice filius, Archelai Phyſici diſcipulus, primus omnium de moribus diſſerere cœpit, Philoſophiam è cœlo ad res humanas conuertendo. Quòd ipſe præter cæteros ſuo tempore mortales, & uita caſtiſsimus, et moribus patientiſsimus fuerit, exempla utriuſq; rei conſtāt. Nam & patientiam Gellius pulchro ſcommate refert: Cùm uxorem Xantippem contumacius ac clamoſius in ſe agentem diu toleraſſet, poſtremò aqua ab ea eſſet perfuſus, cœpit ridens dicere, Sciebam Xantippem tonantem quandoque pluituram. Caſtitatis illud ab Aeliano memoratur, quod Zopyrus Phyſiognomus dixiſſe fertur: Socratem ex Phyſiognomia omnium libidinoſiſsimum eſſe; ciuibus autem tanquam falſa locutum eum ridentibus, Socrates minimè mentitū dixit, ſed naturæ uim ſe animi uirtute oppreſsiſſe. Cicero tamen de Fato non laſciuum, ſed bardum ac mente ſtupidum & obtuſum dicit. Nihil unquam ſcripſiſſe conſtat, ſed eius diſſertationes à Platone commemorantur. Dæmonem ſe habere fatebatur, qui ei futura prædiceret. Accuſatus poſtremò ab Athenienſibus, quòd de dijs malè ſentiret, ac in carcere cauſam dicere iuſſus, neglexit, & Lyſiæ orationem elegantiſsimam reſpuit, ut ſcrib. Cicero lib. 1. de Oratore: Imitatus eſt (inquit) homo Romanus & conſularis ueterem illum Socratem, qui, cùm omnium ſapientiſsimus eſſet, ſanctiſsimeq; uixiſſet, ita in iudicio capitis pro ſe ipſe dixit, ut non ſupplex ac reus, ſed ut magiſter, aut dominus uideretur eſſe iudicum: quinetiam cùm ei ſcriptam orationem diſertiſsimus orator Lyſi-

 as at-

as attuliſſet, quam, ſi ei uideretur, ediſceret, ut ea pro ſe in iudicio uteretur, non inuitus legit, & commodè ſcriptam eſſe dixit: Sed (inquit) ut ſi mihi calceos Sicyonios attuliſſes, non uterer, quamuis eſſent habiles & apti ad pedem, quia non eſſent uiriles: ſic illam orationem diſertam ſibi & oratoriam uideri, fortem & uirilem non uideri. Hactenus Cicero, qui pluribus perſequitur hiſtoriam de morte Socratis eodem lib. 1. de Oratore. Solebat item dicere Socrates, teſte Aeliano, otium fratrem eſſe libertatis, indicioq́; eſſe Perſas & Indos, qui perpetuò liberi in ocio degunt. At contra negocijs intentos, Lydos ac Phryges qui ſeruiunt. Socrates alter pictor, inter cuius opera piger qui appellatur ὄκνος, ſpartum torquens quod aſellus arrodit. Auct. Plin. lib. 35. cap. 11. Pauſanias autem dicit hunc à Polygnoto pictum. Ad hanc tabulam alludens ait Propertius,

Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno,

Aßiduusq́; tuam paſcat aſelle famem. Alius Socrates Conſtantinopolitanus, qui hiſtoriam eccleſiaſticam, à tempore apoſtolorum uſq; ad Chryſoſtomum ſcripſit, quo tempore fuiſſe par eſt unus ex his qui in tripartita connectitur hiſtoria.

Socus, uir Troianus Hippaſi filius, generoſus animo, & corporis dignitate. Hic, teſte Homero, magno animo Vlyſſem uulnerauit: ſed ab eo deinde ipſe interfectus eſt.

Sogliana, prouincia Aſiæ, quæ ut ſcribit Ptolem lib. 6. cap. 12. à Septentrione parte Scythiæ terminatur, ab Oriente Sacis, à Meridie & occaſu Bactriana

In ea

In ea ſunt urbes, Oxiana, Maruca, & Alexandria, quam (ut Solinus ait) Alexander tertiam condidit, ad conteſtandos itineris ſui terminos.

Solis fons, Vide in dictione FONS SOLIS.

Solis, inſula eſt in mari Indico, ſemper rubens: &, ut Solinus refert, omni animãtium generi inacceſſa. Quippe quæ nullum non animal illatum necet.

Solis mẽſa, Aethiopiæ locus, apparatis epulis ſemper refertus, & quia ut libet (inquit Pomponius) veſci uolẽtibus licet, ἡλίου τράπεζαν. i. Solis menſam appellant: & quæ paßim adpoſita ſunt, adfirmant naſci ſubinde diuinitùs. Ad quem locum Seuerus imperator, cùm Alexandriam ueniſſet, rei fama permotus, profectus eſt. Auctor Spartianus. Cælius multæ uir lectionis lib. 16. antiquarum lectionum ſcribit, Solis menſam, adagio dici diuitum opulentorumq́; hominum domos, omni rerum copia ubertim affluentes, expoſitasq́; inopum neceßitatibus & alimentis,

Solis oſtia, de quibus Pomponius in deſcriptione Indiæ, loca ſunt, ob æſtum intolerabilem, & aquarum longo tractu penuriam ſic dicta: ideo periclitatum Alexandri illis locis exercitum Diodorus lib. 17. ſcribit.

Solœ, numero plurali, more Græcorum σόλοι, *ſicut Dioſcorœ pro Dioſcori, ut placet Hermolao, ciuitas eſt Ciliciæ. Ab hac Solẽſes, & Solenſis Aratus, Chryſippus Stoicus, & Philemon poëta comicus. Strabo libro decimo quarto. Plinius ex Polycleti tradit auctoritate iuxta Solos fontem fuiſſe cuius aquæ olei uicem præſtiterint utentibus. Curtius Heliopolim ſeu Solis ciuitatem*

tem nominat. Vide Solinū. Euſtathius, Dionyſij interpres, hoc oppidum ab epulante Solone colonis Atticis ornatum fuiſſe ſcribit: Cùm uerò Barbari linguam Atticam paulatim coinquinaſſent, Solœciſſare dicti ſunt, & inde Solœciſmi. Lege in Solonis uita Laërtium & Strabo. lib. 14.

Solon, Salaminius genere, unus è ſeptem ſapiētibus. Atheniēſibus leges dedit, & eas, quas Draco tulit præter quàm quæ de cæde erant, omnes abrogandas curauit, ob magnitudinem pœnarum. Nam una omnibus pœna conſtituta fuerat, ut etiam qui otij damnati eſſent, aut qui olera ſurripuiſſent, capite plecterētur. Ob quā cauſſam Demades dicere ſolebat, Draconem non atramento, ſed ſanguine leges ſcripſiſſe. Florebat tunc in Republica Piſiſtratus æmulus Solonis, cui & genere propinquus erat. Illius igitur eloquentia plus potuit apud populum, quàm huius ſapientia. Ceßit ſponte Solon, tyrannum fugiens, primùm in Aegyptum, deinde in Cyprū, poſtremò ad Crœſum regem: cuius quū opes uideret, oſtentanti Crœſo, atque interrroganti num quis eo felicior eſſet: reſpondit Tellum quendam pauperem admodum, alioqui iuſtum Athenis agentem: ſimul adfirmans nihil eſſe felix, quod temporum mutationi ſubiaceat, felicitatem tantùm finem indicare. Cuius ſententiæ Crœſus poſtea à Cyro captus meminiſſe dicitur. Solon inde in Ciliciam profectus, ciuitatem à ſuo nomine Solos dixit, in quo Athenienſes colonos ſtatuit, qui interuallo temporis ab Attica lingua deſciſcentes, ſolœciſſare dicti ſunt: unde uerbum Solœciſmus tractum.

ctum. Diſceſſit in Cypro annorum LXXX. mandauit oſſa Salaminem transferri, ibiq; per regionem proijci ac diſsipari, ne Athenas inferrētur, quoniam diſcedens iureiurando ciues adegit, non antiquaturos leges ſuas, donec rediret. reliquit etiam conciones & epiſtolas quaſdam. Epigramma ſepulcro eius inſcriptum Cicero huiuſcemodi commemorat Tuſculanarum quæſt. lib. I.
Mors mea non careat fletu. linquamus amicis.
Mœrorem ut celebrent funera cum lacrymis. Ex Plutarcho & Diogene Laërtio.

Solophytus, iuuenis fuit regius, qui cum Ilino regio ſimiliter per optimatum factionem, domo regia pulſus, ingentem iuuentutem ſecum contraxit, & in Cappadociæ oi a conſedit.

Solymi, Straboni libro I. populi iuxta Lyciam, quos Homerus pugnaciſsimos fuiſſe ſcribit, & à Bellerophōte deuictos. Cornel. Tacitus de Iudæorum origine. Alij clara Iudæorum initia Solymos carminibus celebratā Homeri gentem, conditam urbem Hieroſolymam nomine ſuo feciſſe: unde Iuuenalis, interpres legum Solymarum. De Solymis ita Strabo libro 15. poëta Solymos dic e ſos facit à Lycijs, nam Bellerophontes à rege Lyciorum miſſus. Hic Solymis iterum præſtantibus intulit arma. Quod uerò Lycios prius Solymos uocatos dicunt, poſtea Termilas, qui ab ijs, qui cum Sarpedone ex Creta uenerunt, & poſtea Lycios à Lyco Pandionis filio, qui cùm à propria terra exiſſet, in regni partem à Sarpedone exceptus eſt, cum Homero nō concordant. At qui dicunt eos à poëta Solymos dici, qui nunc Milyes ap-

es appellantur, melius ſentiunt.

Sophilus, Sicyonius, uel Thebanus comicus mediæ comœdiæ: ipſius fabulæ nonnullæ commemorantur apud Athenæum.

Sophocles, Athenienſis, poëta Tragicus, æqualis Periclis, eiusq; collega quãdoq; in prætura: docuit fabulas CXXIII. uictorias retulit XXIII. Auctore Suida. Deceßit poſt Euripidem anno VI. Cui ſtyli magnitudine præfertur, licet eius ſententijs inferior. Filios habuit Iophontem, Leoſthenem, Ariſtonem, Stephanum, Menecliden. Hæc ex Suida. De quo Cic. in Catone maiore ſic ſcribit: Sophocles ad ſummam ſenectutem tragœdias fecit: quod propter ſtudium quum rem familiarem negligere uideretur, à filijs in iudicium uocatus eſt, ut quemadmodum noſtro more malè rem gerentibus patribus, bonis interdici ſolet: ſic illum quaſi deſipientem à re familiari remouerent iudices. Tum ſenex dicitur eam fabulam quã in manibus habebat, & proximè ſcripſerat, Oedipum Colonæum recitaſſe iudicibus, quæſiſſeq; nũ illud carmen deſipientis uideretur: quo recitato, ſentẽtijs iudicum eſt liberatus. Hæc Cicero. Sophoclem ex inſperato gaudio ob uictoriam ex tragœdia quadam repẽtino obijſſe, Valerius auct. eſt. Sophocles ſuperioris nepos, poëta itẽ tragicus, qui docuit tragœdias XL. uicit VIII. ut commemoratur à Suida. Sophocles etiam grammaticus, minor appellatus, enarrauit Lycophronem, Apolloniũ, alioſq; poëtas, cuius opera habemus. Sophocles alius, dux Athenienſium, Soſtratidæ filius, apud Thucydidem.

Sophron Syracuſanus, Xerxis & Euripidis tempore ſcripſit mimos uiriles, et mimos fœmineos lingua Dorica & ſoluta oratione. Dicitur Plato quũ in eos incideret, obdormire ſolitus. Fuit alter eiuſdem nominis comicus, cuius meminit Athenæus.

Sophronia, matrona Romana, altera Lucretia Chriſtiana, cùm uim Decij principis uideret ſe eſſe paſſuram conſentiente uiro, adrepto gladio ſe ipſam trãſfixit, ac inter ſanctas mulieres eſt relata, auct. Euſeb. in hiſtor.

Sora, oppidum Volſcorum in Campania, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Soracte, mons Apuliæ, in quo Apollo colebatur, inquit Acron apud Horatium 1. Carm. ode. 9.

Vides ut alta ſtet niue candidum
Soracte, & reliqua. Virg. Aeneid. 11.
Summe deũm ſancti cuſtos Soractis Apollo,
Quem primi colimus, cui pineus arbor aceruo Paſcitur.

Sorani (inquit Seruius) dicti ſunt populi Hirpini. Nam Lupi Sabinorum lingua Hirpi uocantur, Sorani uero, à Dite: nam Ditis pater Soranus appellatur, quaſi Lupi Ditis patris. Hactenus Seruius.

Soranus, Epheſius medicus, Alexandriæ uixit. Deinde Romam uenit, ubi artem exercuit, Troiani Adriani temporibus. Suidas.

Soſibius, grammaticus Laconicus. Suidas.

Soſipatra, fœmina uates ac doctiſſima è Libya, uxor Aedeſij ſophiſtæ, educata dicitur à quibuſdam numinibus. auctor Eunapius.

Soſitheus Syracuſanus, unus de numero eorum, qui

Pleia-

Pleiades appellantur apud Ptolemæum, æmulus Homeri tragici. Suidas.

Soſtratus, architectus, qui turrim excitauit in inſula Pharo, iuſſu Ptolemæi Philadelphi ad oſtentandos nocturnos ignes nautarum curſibus, eiq; nomen ſuum inſcripſit. Fuit autē inſcriptio huiuſmodi: Soſtratus Gnidius Dexiphanis filius, diis ſeruatoribus pro nauigantibus. Nam quū ora ex utraq; parte importuoſa & humilis eſſet, & cautes & breuia haberet, ſignū aliquod neceſſarium fuit, altum & clarum, quo nauigantes ad portus ingreſſum dirigerentur. Hæc Strabo lib. 17. Soſtratus ſculptor, qui ex ære ſigna faciebat. Plin. libro 36. cap. 12. Soſtratus, Cereris ſacerdos, apud Tacitum. Soſtratus uates, qui per furorem multa Græcis prædixit. Nam Bacchis Nauſeus & Soſtratus, Athenienſibus Xerxis aduentum prædixerunt, ut eſt auctor Herod. Soſtratus item Sicyonius cognomento Acrocherſites, ut ſcribit Suidas.

Sotades, Maronites poëta turpiſſimus, ſcripſit Iamborum libros, quos appellauit Cynædos lingua Ionica, ubi libidinum laſciua ſpecies & deſcriptio inerat. Fuēre & alij duo Athenienſes: alter comicus mediæ comœdiæ, alter philoſophus qui ſcripſit de myſterijs librum unum. auctor Suidas.

Sotericus, Aſites poëta, ſub Diocletiano, ſcripſit encomiū Diocletiani, Dionyſiaca, uitam Apollonij Tyanei, & alia. Suidas.

Soteridas, Epidaurius, ſcripſit muſicæ libros tres, ut ait Dionyſius.

SPA.

SPACO, nutrix fuit Cyri regis: quæ dictio quoniam Medorum lingua canem ſignificat, factum eſt ut Cyrus creditus ſit nutritus à cane. teſtis Herodot. lib. 1.

Spargapiſes, Herod. lib. 1. filius Tomyridis Maſſagetarum reginæ, qui captus à Cyro ſeipſum interfecit.

Sparta, Laconiæ ciuitas, alio nomine dicta Lacedæmon, quæ canes habet laudatiſsimos. Virg. Georg. 3.

Nec tibi cura canum fuerit poſtrema: ſed unà
Veloces Spartæ catulos, acremq́; Moloſſum
Paſce ſero pingui. & reliqua.

Spartacus, gladiator Thrax fuit, ut ſcribit Appianus lib. 1. de bello ciuili: qui aliquando ſub Romanis meruerat, & in cuſtodia, ac gladiatorijs ſpectabilis adſeruabatur: tantumq́; animi adſumpſit, ut LXX. uiris comitatus, pro libertate potius illos certare perſuaſerit, quã in ſpectaculis pericula ſubire: itaq; per uim repulſis his, qui cuſtodiæ præerant, fuga abijt, &c. Hæc Appianus. Tandem eſt à Marco Craſſo in prælio occiſus. Lucanus:

Vt ſimili cauſſa caderes, qua Spartacus hoſtis.

Sperchius, Theſſaliæ fluuius, ortus in iugis Pelij mõtis, & uelociſsimo curſu in Meliacum ſinum defluens. auct. Strabo lib. 8. De quo etiam Virg. Georg. 2.

Speuſippus, philoſophus, Platonis ſororis filius, compoſuit dialogos à Diogene commemoratos. Hunc Plato quaſi philoſophiæ hæredem reliquit, ut ſcribit Cicero lib. 1. Acad. quæſt.

Sphinx, fera, ab effectu nomen ſortita: quòd hoĩes ſuis quæſtionibus ita ſtringeret, ut ſe expedire non poſſent. Nam Græcè σφίγγειν, conſtringere, uel uincire

dicitur: uel quaſi omnium mentes ſuis propoſitionibus ligare. Lactāt. in primum Thebaid. ſcribit ſphinga mõſtram fuiſſe, alas & ungues habens in ſimilitudinẽ Harpyiarum: quod inſidens ſcopulo uiæ imminenti, inſolubilia ænigmata tranſeuntibus proponebat: quæ quum ſoluere non poſſent, ex improuiſo ueniens, alis & unguibus ad ſe in rupem trahebat. Hoc autẽ ænigma proponebat: Quod animal bipes, idemq́; tripes, ac quadrupes eſſet? Cuius locutionis ambages tandem calliditate ſua ita Oedipus diſſoluit, ut hominem eſſe diceret, qui in infantia manibus & pedibus nitens, quadrupes eſt. Factus uir, ut qui nullo alio quàm pedum auxilio graditur, bipes. At in ſenectute uiribus deficientibus, baculo nitens, tripes. Inde origo huius adagij apud Terentium: Dauus ſum, non Oedipus, id eſt, ſeruili officio, non quæſtionibus ſoluendis aptus ſum. De Sphingibus ſic Diodorus Siculus libro 4. Et Sphinges & apud Troglodytas, Aethiopesq́; naſcuntur, forma haud ei diſsimili, qua pinguntur, ſed paulò pinguiores. Naturam habent manſuetam, pluribus exercitijs, diſciplinisq́; aptam. De his & Plinius capita uiceſimo primo libri 8. Tradunt & de his fabulæ Sphinga triforme monſtrum, cuius pars una uolucris, altera leonis, uirginis tertia. Auſonius in Gripho Ternarij:

Terruit Aoniam uolucris, leo, uirgo triformis
Sphinx, uolucris pennis, pedibus fera, fronte puella.

Spinth rus, nobilis architectus Corinthius, Delphicum templum ædificauit. Huius auctor eſt Pauſanias.

Spio, Bocatio lib. 7. cap. 14. nympha, ſic dicta à ſpeluncis

luncis in quibus habitare nymphæ dicuntur, σπῆος enim ſpelunca dicitur.

Sporades, inſulæ ſunt in mari Carpathio circa Cretã, ſic dictæ q, in mari ſparſæ ſint. auctor eſt Strabo li.10.

Spurina, dux regis Parthorum, qui Craſſum interemit. Item mathematicus ac uates, qui Cæſari prædixit, ut Martias caueret Idus, cuius Tranquillus in Cæſare & Valerius meminêre. Tertius huius nominis adoleſcens egregia forma, qui, cùm fœminas uiroſq; ad libidinem adſpectu decoro inuitaret, oris pulchritudinem uulneribus ſponte dehoneſtauit. auctor Valerius de uerecundia.

STAPHYLVS, *Sitheni filius, teſte Plin. li.7. ca.56. primus uinum aqua miſceri docuit.*

Starcaterus, rex Danorum, qui cùm Lennum quendam per nefas occidiſſet, pœnitentia ductus, eius filio Hathero ſe præbuit occidendum. Saxo lib.8.

Staſeas Neapolitanus, philoſophus Platonicus, ut ſcribit Cicero de Finibus bonorum & malorum.

Statius, nomen poëtæ comici fuit, qui Cæcilius dict9 eſt. Statius autem appellatus fuit, quoniam ſeruus fuit. Statius enim nomen ſeruile eſt. Fuit & alius poëta hoc nomine, qui Heroico carmine multa conſcripſit.

Statyelli, Plin. lib.3. cap.5. populi ſunt Liguriæ celeberrimi, unde & aquæ Statyellæ. Strab. Via ea quæ ab oppido Genua ducit Placentiã, aquæ Statyellæ habẽtur.

Stennio, Bocatio lib.10. cap.10. filia Phorci ex mõſtro marino ſuſcepta: quæ debilitas interpretatur, id eſt, timoris initium, quod tantùm mentem debilitat.

Stentor, unus fuit è ducibus Græcorum, qui ad Troiam profecti ſunt, cuius tantus erat uocis ſonitus, quantus aliorum quinquaginta, teſte Hom. Iliad. 5. Iuuenal. Tu miſer exclamas, ut Stentora uincere poßis.

Sterenontium, Ptolem. lib. 2. ca. 11. Germaniæ urbs, hodie Caßilium. uulgò Caßel.

Steropes, uide in dictione CYCLOPS.

Steſibrotus, ab Epaminonda patre, Thebanorum duce interfectus eſt, quòd contra mandatum patris cum hoſtibus Lacedæmonijs manum conſeruiſſet, quamuis parta uictoria. Plutarch.

Steſichòrus, poëta Lyricus Siculus, deceßit Cataniæ, quò profugus uenerat, ſepultusq; ante portam, quæ à nomine ipſius Steſichoria dicitur. Fratrem habuit Mamertinum, optimum Geometram: dicitur & ſcripſiſſe Helenæ uituperationem, ex quo exoculatum fuiſſe, rurſusq; ob palinodiam uiſum recuperaſſe. Vocatusq; eſt Steſichorus, quoniam primus cum citharæ cantu chorum inſtituit: nam prius Tiſias uocabatur. Auctor Suidas. Quintilianus uerò libro 10. cap. 1. ſic eum taxat: Steſichorus quàm ſit ingenio ualidus, materiæ quoq; oſtendunt, maxima bella, & clarißimos canentem duces, & Epici carminis onera lyra ſuſtinentem. Reddit enim perſonis in agendo ſimul, loquendoq; debitam dignitatem. Ac ſi tenuiſſet modum, uidetur æmulari proximus Homerum potuiſſe, ſed redũdat atque effunditur: quod ut eſt reprehendendum, ita copiæ uitium eſt. Hactenus Quintilianus.

Steſilea, mulier fuit admodum eleganti uultu, & ra-

ra pulchritudine,cuius ſpectabilis forma cauſſa fuit externarum litium inter Ariſtidem et Themiſtoclem,qui eam ualde amabant. Auct. Plutarchus in Themiſtocle.

Steſimbrotus, Tarſenſis hiſtoricus, ſcripſit res geſtas Cimonis,ducis Athenienſium, ut ait Plutarchus in eius uita.

Sthenelus,Capanei & Euadnes filius in bello Troiano,cuius meminit Homerus & Virgilius lib. Aeneid. 2. Theſſandrus,Sthenelusq; duces & dirus Vlyſſes. Fuit & alter eiuſdem nominis:quem in concione Agamemnonis refert Homerus,Perſei filium fuiſſe ex Andromeda coniuge.

Sthenobœa, uxor Prœti regis Argiuorum. De qua in dictione BELLEROPHONTES.

Stilbon,Mercurij ſtella eſt. Cice. De nat. deor. lib. 2. Infra aũt hanc ſtella Mercurij eſt,ea στίλβων appellatur à Græcis, quæ anno ferè uertẽte ſigniferi luſtrat orbẽ: neq; à Sole longiùs unquam unius ſigni interuallo diſcedit,tum anteuertens,tum ſubſequens Hæc Cicero.

Stilpho,Megarẽſis philoſophus, tempore primi Ptolemæi,diſcipulus Paſiclis Thebani,præfuit ſcholæ Megarenſi,ſcripſit dialogos non minùs XX. auctor Suidas. De hoc Cicero in libro de Fato:Stilphonem Megareum philoſophum acutum ſanè hominem,& probatum temporibus illis accepimus. Hunc ſcribũt ipſius familiares & ebrioſum et mulieroſum fuiſſe. Neq; hæc ſcribunt uituperantes, ſed potius ad laudem:uicioſam enim natuam ab eo ſic edomitam & compreſſam eſſe doctrina, ut nemo poſtea unquam uinolentum illum, nemo in eo

libidinis ueſtigium uiderit. Hactenus Cicero.

Stiphelus, Bocatio *unus ex centauris,* Ixionis *& nubis filius.*

Stœchades, inſulæ tres Maßilienſium *littori uicinæ ſingulis nominibus,* Prote, Meſe, Hype, *hoc eſt, prima, media, & infima. Stœchades ob ordinem quo ſitæ ſunt dictæ.* Auctor Plin. *lib.3.cap.5.*

Stoici, philoſophi appellati ſunt, ab στοά, *quod ſignificat porticum, quò conuenire ac diſſerere ſolebant. Erat enim porticus* Athenis *dicta* Pœcile, *ex uarietate picturæ.* Græci *enim* ποικίλον *uariũ dicunt. In hac porticu* Zeno *philoſophus diſcipulos docebat. Vnde & ſecta* Stoica, *& philoſophi* Stoici, *nuncupati ſunt, qui antè* Zenonij *dicebantur, à* Zenone *doctore. Hæc eſt illa porticus* Stoicorum *memoratiſsima, quam* Chryſippus *dictus eſt fulcire, quam pinxit* Polygnotus *gratuitò.*

Strabo, Cretenſis *philoſophus,* Geographus, *tẽporibus* Auguſti, *quẽ ſæpe citamus in hoc libro.*

Stragona, Ptol. *li.2.ca.11.* Germaniæ *urbs uulgo* Poſ(ſenau.

Stratones octo fuerunt: Primus Iſocratis *auditor. Secundus* Lampſacenus, Theophraſti *diſcipulus. Tertius medicus qui* Eraſiſtratum *audiuit. Quartus hiſtoricus. Quintus poëta* Epigrammatum. *Sextus antiquus medicus, ut ait* Ariſtoteles. *Septimus* Peripateticus, *qui uixit* Alexãdriæ. *Hæc* Diogenes Laërt. *Octauum* Plutarchus *Stratonem ponit* Rhetorices *præceptorem, ac* Bruti *familiarem, qui unà cum eo in bello* Philippenſi *fuit: ſoluſq; adhibitus, dum ille ſibi mortem conſciuit. Conciliatus poſtea* Auguſto *per* M. Meſſalam, *qui comes ad bellum*

lum Actiacum fuit. Lacrymans enim Meſſala, Hic eſt (inquit Auguſto) qui meo Bruto gratias extremas ſubminiſtrauit. Aelianus quoq; de uaria hiſtoria, Stratonē Sidonium quēdam ſcribit in conuiuijs ualde delicatum, ac lauticia uictus amiciſsimum Neoclis Cyprij regis, pari luxuria certantis. Vide Aelianum.

Strongyle, inſula in mari Siculo, una ex Aeolijs, ut auctor eſt Plinius, & Pomponius Mela li. 2. Dicitur & Calliopolis. Vide ſuprà.

Strophades, inſulæ duæ in Ionio mari ſupra Zacynthum in meridiem ſitæ, ab alijs Plotæ dictæ, quibus Seruius à conuerſione Harpyiarum ex Arcadia uolantiū, nomen datum uoluit. Vir. lib. Aeneid. 3.

Excipiunt Strophades, Graio ſtant nomine dictæ
Inſulæ Ionio in magno. Lege Seruium, Cælium & Ptol.

Strophius, rex Phocidis, pater Pyladis. De quo uide in dictione PYLADES.

Strymon, fluuius eſt Thraciæ ex Aemo monte proſluēs, & Thraciā, à Macedonia ſeparans, unde Strimonius. i. Thracius.

Sturæ, Plin. lib. 4. cap. 15. inſulæ in Gallico Oceano, inter Helium ac Fleuum.

Stymphalus, Arcadiæ lacus eſt, ex quo Eraſinus fluuius erumpit in Argiuam terram. A Stymphalo, Stymphalides aues appellatæ, tantæ magnitudinis, ut ſolis radios obumbrare dicerētur, omnem Arcadiam deuaſtantes. Eſt & Styphalum oppidum ſitum ad lacum, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. 6.

Styx, inquit Seruius, palus quædam apud inferos dicitur:

citur:de qua legimus:

Dij cuius iurare timent & fallere numen. Quod ſecundum fabulas ideò eſt, quia dicitur Victoria Stygis filia bello Gigantum Ioui fauiſſe:pro cuius remuneratione, Iupiter tribuit, ut iurantes dij per eius matrem, non audeant fallere. Ratio autem hæc eſt, Styx mœrorem ſignificat:unde ἀπὸ τοῦ συγεροῦ, id eſt, triſtitia Styx dicta eſt. Dij autem læti ſunt ſemper:unde & immortales. Ergo quia mœrorem non ſentiunt, iurant per rem ſuæ naturæ contrariam, id eſt, triſtitiam, quæ eſt æternitati contraria. Ideo iuſiurandum per execrationem habent. Hactenus Seruius, enarrans hunc locum Virgil. 6. Aeneid.

Quod ſi tantus amor menti, ſi tanta cupido eſt,
Bis Stygios innare lacus, bis nigra uidere
Tartara, & c. Hæc de Styge idcirco ficta ſunt, qā Styx fons eſt ad Nonacrin Arcadiæ è ſaxis profluens, exitioſus animalibus. Eius aqua uenenum eſt præſentiſſimum, epota ilico necat. Eſſe piſces in ea paruos tradit Theophraſtus, letales & ipſos. Noxiam putant eſſe nimio frigore, utpote cùm profluens ipſa ſtatim lapideſcat: traduntq; etiam æs ac ferrum ea erodi, & ſola mulæ ungula contineri. Cætera uaſa nullo modo eam uim ferre poſſe, ſed ſtatim frigoris magnitudine diſrumpi. Antipatrum hoc uenenum conſilio, ut quidam putant, Ariſtotelis, Alexandro regi tradunt dediſſe. Eſt & alia palus in Aegypto iuxta Memphim, quem ueteres Styga uocauêre. A Styx deducitur Stygius, ut Iupiter Stygius, pro Plutone apud Virg. lib. Aeneid. 4.

Sacra

Sacra Ioui Stygio, quæ ritè incepta paraui.

SVBVR, eſt Hiſpaniæ oppidum ad flumen Rubricatum, ut ſcribit Plim. lib. 3. cap. 3 Vulgò Cubelles.

Suburra, erat celeberrima in urbe Roma regio, ſic dicta, quòd ſub muro terreo carinarum in eo eſt Argeorum ſacellum ſextum, ut auctor eſt Varro.

Sueſſa, Campaniæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 5.

Sueßiones, Galliæ Belgicæ populi, ut ſcribit Plinius lib. 4. cap. 17.

Sueui, Germaniæ populi, Bauaris finitimi, gens ualida & bellicoſißima. De qua Lucanus:

Fundit ab extremo flauos Aquilone Sueuos.

Sulmo, oppidum Brutiorum Pelignæ regionis, Ouidij patria, ut ipſe teſtatur,

Sulmo mihi patria eſt gelidis uberrimus undis,
Millia qui nouies diſtat ab urbe decem.

Meminit & huius Plinius lib. 3. cap. 5.

Sunium, uicus & promontorium Atticæ regionis, quod in extima acie Helladis eſt, ſupra Athenas & Marathonem. Vide tabulam decimam Europæ apud Ptolemæum.

Surrentum, Campaniæ oppidum, quod alio nomine dicitur Petræ Sirenum. Plinius libro 3. cap. 5. Surrentum cum promõtorio Mineruæ, Sirenum quõdam ſede. De eo & Virg. lib. Aeneid. 5.

Iamq; adeo ſcopulos Sirenum aduecta ſubibat.

De hoc & reliquis Campaniæ locis Plin. libro 3. cap. 5. & Strabo lib. 5.

Suſia, regio eſt in Perſide, in qua uetus eſt regia

Perſarum, à Dario Hyſtaſpis filio condita, ut ſcribit Plin. lib. 6. cap. 27.

Suſiana, prouincia Aſiæ, quæ ut ait Ptolem. cap. 3. lib. 6. à Septentrione terminatur Aſſyria, ab occaſu Babyloniæ adiacet, ab oriente habet Perſidem, à Meridie partem Perſici ſinus. Cuius ciuitates inſignes Traiana & Suſa, in qua templum Dianæ Suſiæ.

Sybaris. fuit oppidum antiquiſſimum, XII. millibus paſſuum ab urbe diſtans. Quin & illud teſte Herodot. lib. 5. quod à Crotone non longè abeſt, & eodem nomine fluuius Calabriæ, à cuius potu greges amouent: nam ſi de eius aqua biberint, ſternutamentis agitantur. auctor Strabo lib. 6. Item iuuenis nomen apud Horatium in 1 Carminum, Ode 8.

Sycoris, Plin. libro 3. cap. 3. fluuius Hiſpaniæ, iuxta Ilerdenſes Surdaonum gentis, Lucanus.
Heſperios inter Sycoris non ultimus amnes.

Syderis, Plin. lib. 6. cap. 16. fluuius, à quo mare Hyrcanum uocari incipit.

Syene, urbs Aegypti, quæ Cancri tropico ſubiacet, ideo in meridie cùm in initio Cancri ſol eſt, arrecta corpora nullã faciũt umbrã. Vnde illud Lucan. lib. 2.
Atq; umbras nuſquam flectente Syene.

Syla, inquit Seruius, mons eſt ſyluæ Lucaniæ, cuius meminit Virg. Aeneid. 12.

Sylla, nobilis Romanus, teſte Salluſtio, qui ex antiqua Scipionum familia originem duxit: in adoleſcentia omnibus flagitijs inquinatam uitam egit, hoc eſt, uſque ad quæſturam: quam ſub Mario adeptus eſt, in qua uitã omnem

omnem penitus commutauit: & ut dixit Valerius Maximus, catenas Iugurthæ manibus iniecit: Mithridatē compeſcuit: ſocialis belli luctus repreſsit: Cinnæ dominationem fregit: & Marium qui olim ſe quæſtorem faſtidierat, ipſam illam prouinciam proſcriptum & exulem coëgit petere: fuitq́; literis Græcis & Latinis bene eruditus, facundus, acer, aſtutus, gloriæ cupidus, ſui ſecurus: multarum rerū & pecuniæ maximæ largitor, animo grādis: ita ut dicat Salluſtius, dubitari potuiſſe, fortior an felicior eſſet. Nam felix eô dici uoluit, quòd inimicos Marianos feliciter últus eſt. Dictator deinde effectus, ita Remp. oppreſsit, ut, teſte Cicerone in Verrem, nemo illo inuito, nec bona, nec patriam, nec uitam retinere poſſet. Poſtremò Repub. cōſtituta, dictaturam depoſuit, & priuatus Puteolos conceſsit. Quapropter Cæſar Iulius dicere conſueuit illum literas neſciuiſſe, quia dictaturam depoſuiſſet, ut ſcribit Tranquillus. Puteolis dicitur morbo pediculari corruptus interijſſe. Vide Plutarchum.

Syloſon, Polycratis Samiorum tyrāni frater. Is cùm Dario Hyſtaſpis filio ueſtem, quam ferebat, aliquando largitus eſſet: nam ille cùm nondum rex eſſet, eam magnopere concupiuerat: cùm uerò regnaret, dono Syloſonti tyrannidem dedit, qui acerbè imperauit. Quare urbs hominibus uiduata eſt. Vnde ductum eſt prouerbium ἕκητι Συλοσῶντος εὐρυχωρία. id eſt, Syloſontis opera locus amplus eſt. Strab. lib. Geographiæ 14.

Syluanus, deus ſyluarum. Hic inquit Seruius, amauit Cypariſſum puerum, qui habebat manſuetiſsimam ceruam.

uam. Hanc cùm Syluanus neſcius occidiſſet, puer eſt ex tinctus dolore, quem amator deus in Cupreſſum arborem eius nominis uertit, quam pro ſolatio portare dicitur. Hactenus Seruius enarrans hunc locũ Vir. Geor. 1.
Et teneram ab radice ferens Syluane cupreſſum.

Sylula, nomen, quo Ilia Romuli mater uocata eſt. Virg. 7. Aeneid.
Adſuetum imperijs ſoror omni Syluia cura,
Mollibus intexens ornabat cornua ſertis.

Syluius, Aeneæ filius, à quo poſtea omnes Albani reges Syluij dicti ſunt ab huius nomine: ſicut hodie Romani imperatores Auguſti uocantur: Aegyptij, Ptolemæi: Perſæ, Arſacidæ: Latini, Murrani. Hactenus Seruius apud Virg. 6. Aeneid.

Syma, urbs Aſiæ: quin & pro monte iuxta Pontum poſuit Orpheus in Argonauticis.

Symæthus, fluuius Siciliæ non longè ab Aetna, qui ut ait Strabo lib. 6. agrum Cataneum influit.

Syme, Plin. lib. 5. cap. 31. inſula inter Rhodum & Gnidum, ſic dicta à Syma, Ialyſi filia, cùm priùs Aegele atq; Metapontus uocaretur. auctor Hermolaus.

Symmachus, Romanus orator miſſus à Senatu Conſtantinopolim, ad Theodoſij liberos, rogatum ut Veſtales à Chriſtianis deſtrui minimè paterentur: Cuius rei gratia, putabãt ſe aduerſa multa à dijs eſſe paſſos. Eius igitur orationem & Prudentius & Ambroſius, qui huius meminerunt, acerrimè confutarunt. Fuit & Symmachus ſacrorum librorum interpres, doctrinæ parùm ſynceræ & Chriſtianæ, cuius meminit Euſebius.

*Symplegâdes,pen.prod.inſulæ duæ ſunt contra Boſphorum Thraciū,quæ & Cyaneæ dicuntur.auct.*Pomponius Mela libro 2.& Plinius lib.4.cap.13. *Symplegades porro dictæ ſunt,quòd fabulis tradatur eas inter ſe aliquando concurriſſe: quoniam paruo diſcretæ interuallo,ex aduerſo intrantibus geminæ cernebantur, paulumq́; deflexa acie coëuntium ſpeciem præbebant.* Ouidius libro ultimo Metamorph.

–timuit concurſibus Argo
Vndarum ſparſas Symplegadas eliſarum :
Quæ nunc immotæ perſtant,uentiſq́; reſiſtunt.

Eædem Planetæ dictæ,id eſt,errantes Plinio. Alibi Valerius Flaccus lib.4.

Syneſius,è Pentapoli Africæ,philoſophus Chriſtianus,præſul Ptolemaidis factus, ſcripſit libros in grammatica,philoſophiā,Panegyricos,epiſtolas,& alia auctor Suidas.

Syphax,Numidarum rex,cuius ſæpe meminit Liui.

Syracuſæ,urbs Siciliæ clariſſima. Cicero Act.4.contra Verrem ubi de Marcello: Vrbem pulcherrimam Syracuſas:quæ cùm manu munitiſſima eſſet, tum loci natura terra ac mari claudebatur. Item in 6. Vrbem Syracuſas maximam eſſe Græcarum urbium,pulcherrimāq́; omnium ſæpe audiſtis &c. Quo in loco de hac urbe lectu digniſſima ſunt,ſicut & apud Diodorum lib.16.ubi de rebus Dionis.

Syria, Aſiæ regio nobiliſſima,alijs,alijſq́;dicta nominibus. Plin.lib.5.cap.12.Syriæ totius Aſſyriam partem facit. Multi confundunt, ut Herodot.qui Syros à

Græcis

Græcis dictos, Aſſyrios à Barbaris dici ſcribit, & illis Chældæos adnumerat. Acron quoq; & Porphyrio, inſignes grammatici, apud Horatium, eam quæ nunc Syria dicatur, olim Aſſyriam dictam, addita ſyllaba, ſcribūt. Et lib. 23. Ammianus Marcellinus: Citra amnes, inquit, prouincia eſt nobilis Aſſyria, celebritate & magnitudine, tum & multiformi ferocitate ditiſſima: quæ per populos pagosq; amplos diffuſa, quondam & copioſa unū conceßit uocabulum, & nunc omnis appellatur Syria. Dion in Traiani uita Attyriam Barbaris dictā S litera in T mutata, quam Aſſyriam nos uocamus, indicat. Scriptores in eo ferè cōueniunt omnes, ut Syriæ & Aſſyriæ nomina confuſa eſſe credant.

Syrianus, Alexandrinus philoſophus Platonicus, docuit Athenis, ſcripſitq; in totum Homerum commentarios, libros ſeptem in Platonicis Rempublicam & alia. Huius diſcipulus & ſucceſſor fuit Proclus. Suidas.

Syrictæ, ut ex Megaſthene notat Plin. lib. 7. cap. 2. gentes ſunt inter Nomadas Indos, narium loco foramina tantùm habentes, anguium modo loripedes.

Syrinx, Nympha Arcadiæ, quæ Nympharum precibus mutata eſt in paluſtres calamos, cùm acriùs eam inſequeretur Pan, ruſticorū Deus. Ouid. lib. 1. Metam.

Syrita, filia fuit Danorum regis Sylualdi, tantæ pudicitiæ, ut cùm ob elegantiam formæ magna procorum frequentia peteretur, neminem tamē probauerit. Saxo lib. 7.

Syrophœnix, ora maritima Syriæ, circa Euphratē, cuius pars Idumæa, & Iudæa.

Syrſi-

Syrſigabis, Darij mater, quæ audita morte Alexandri ſeſe perpetuæ nocti dedit.

Syrtes, duo ſunt ſinus in extrema Africa. Eas inacceſſas uadoſum ac reciprocum mare efficit. Proinde Horatius Barbaras uocat, Carm. libro 2. ad Septimum.

Syrus, prima producta, Straboni lib. 10. inſula è qua Pherecides Babius duxit originem. Huius mentionem feciſſe uidetur Homerus, Syriam appellans.

Inſula quædam Syria Ortygiæ, ſtat littora ſupra.

TABAE, *Tabarum, urbs Cariæ, ut ait Plinius lib. 5. cap. 27.*

Tabereni, populi iuxta Chalybes, Pomponio lib. 1. quos Strabo Tabarnos nominat. Rectius Tibereni, uel Tibarani dicendi, teſte Hermolao. Iuſtiſſimi ſunt illi, nec priùs prælio congrediuntur, quàm diem, locum & horam, ex fide hoſti denunciarint. Cùm mulier partu liberatur, uir in lectulum tanquam pueri auctor decumbit, eumq; ut puerperam uxor curat, ut ex Nymphodoro Cælius annotauit. Valerius Flaccus lib. 5.

Inde Genetæi rupem Iouis, hinc Tibarenûm
Dant uirides poſt terga lacus: ubi deſide mitra
Fœta ligat, partuq; uirum fouet ipſa ſoluto. Quo de loco doctiſſima extat Angeli Politiani epiſtola ad Pomponium Lætũ. Quod ad riſum attinet Ephorus tradidit. & libro iam citato Flaccus.

Tabraca, oppidum eſt Africæ minoris. Silius Sabatram nominat lib. 3.

Sabatra tum Tyrium uulgus, &c. Alijs Tabatra, quod minimè mirum eſt. Barbara enim uocabula inepta ſunt,

nec

nec ſemper eodem ſono utraq; lingua efferri conſue-uerunt, ut Hermolaus *ſcribit.*

Taburnus,*auctore* Seruio, *mons eſt* Campaniæ *oli-uetis abundans.* Virg. 2. Georg.

- iuuat Iſmaro Baccho
Conſerere, *atq; olea magnum ueſtire* Taburnum.

Tacapa, Ptolem. *lib. 4. cap. 3. urbs* Syrtis *paruæ:* Pli*nio* Tacape: *uulgò* Capis.

Tachompſo, *inſula quædam* Nili, *teſte* Herodoto *libro ſecundo.*

Tacitus Corn. *ſub* Adriano *principe orator clariſsi-mus, æqualis ac familiaris* Plinij Iunioris, Belgicæ Galliæ *rationes procurauit, ad* Veſpaſianos *uſq; peruenit, ab ijſq; honoribus euectus, hiſtoriam principum con-ſcripſit, ab* Auguſto *uſq; ad* Adrianum, *quæ ad nos haud integra peruenit. Hanc igitur non uitas imperatorum auſus inſcribere, ſed tantùm diurnales actiones, quæ me-dium inter hiſtoriam & uitas tenerent.* Scripſit *& de claris* Oratoribus, Ciceronis Brutum *& materia, & di-cendi copia imitatus. Præterea uitam* Agricolæ *ſoceri ſui: & de moribus ac ſitu* Germaniæ, *ſtylo cùm preſſo & eleganti, tum arguto & ſententioſo: in cætera ue-rò hiſtoria aliquantulum ſublimior.* Scribit Flauius Vopiſcus *hunc auctorem tanquam è ſuis progenitori-bus,* Tacitum *imperatorem quotannis decies deſcribi, ne liber periret, eumq; in omnibus bibliothecis adponi iuſsiſſe.* Tertullianus *autem noſter eum mendaciorum loquentiſsimum appellat.*

Tacola, Indiæ *emporium extra* Gangem Ptolemæo *libro*

libro 7.cap.2. Malacha nunc dicitur, miræ magnitudinis, à Portugalenſibus ui capta: quod teſtatur epiſtola Emanuelis regis ad Leonem decimum.

Tænarus (inquit Seruius) Laconiæ promontorium eſt iuxta Spartam urbem circa finem Maleas, ubi inferorum dicitur eſſe deſcenſus. Virg. Georg. 4.
Tænarias etiam fauces, alta oſtia Ditis.

Tænon, Hermolao teſte in lib. 9. Plin. cap. 37. fuit urbs in Laconia, à qua mulier Poëtria nomine Herina ortum habuit. Fuit & in Achaia urbs τένεον, id eſt, Teneum: itemq; uicus τένεα, inter Micenas & Corinthum.

Tagaſta, Plin. lib. 5. cap. 4. ciuitas Africæ, à qua Tagaſtenſis. Vnde qui Aurelij Auguſtini uitam ſcripſere, Tagaſtenſem eum fuiſſe memorant.

Tages, Aruſpicinæ inuentor, Cicerone teſte li. 2. De diuinatione: Tages quidam dicitur in agro Tarquinienſi, quum terra araretur, & ſulcus altiùs eſſet impreſſus, extitiſſe repente, & cũ afflatum eſſe qui arabat. Is autem Tages, ut in libris eſt Ethruſcorũ, puerili ſpecie dicitur uiſus, ſed ſenili fuiſſe prudentia. Eius aſpectu, cùm obſtupuiſſet bubulcus, clamoremq; maiorem cum admiratione édidiſſet, concurſum eſſe factum, totámq; breui tempore in eum locum Ethuriam conueniſſe, tum illum plura locutum multis audientibus, qui omnia uerba eius exceperint, literisq; mandauerint. Omnem autem orationem fuiſſe eam, qua Aruſpicinæ diſciplina contineretur: eam poſtea creuiſſe rebus nouis cognoſcendis, et ad eadem illa principia referẽdis. Hactenus Cicero.

Tagus, Hiſpaniæ fluuius, in Luſitania aureis arenis,

celebratur à Plinio lib.3.cap.3.Silius lib.1.

Hic certant Pactole tibi,Duriusq́;,Tagusq́;. (miſit.

Talæmeneus, uiri proprium qui Troianis auxilia

Talaon,filius fuit Iaſij,& apud Argos regnauit,ut notat Bocatius lib.2.cap.38.

Talaſio, uirginitatis deus: & apud Romanos (inquit Seruius) inuocatur. Cùm enim in raptu Sabinorum plebeius quidam raptam pulcherrimam duceret: ne ei auferretur ab alijs, Talaſionis eam ducis nobilis eſſe ſimulauit: cuius noĩe puellæ fuit tutata uirginitas. Hæc Seruius.

Talgi (inquit Pomponius lib.3.) inſula in Caſpio mari ſine cultu fertilis, omni fruge ac fructibus abundãs: ſed uicini populi, quæ gignũtur, attingere nefas, et pro ſacrilegio habent, dijs parata exiſtimantes, dijsq́; ſeruanda. Hactenus Mela. Ptolemæo lib.6.cap.9. Talca dicitur. Plin.lib.6.cap.17. in Caſpio mari uulgatam inſulam Tazatam eſſe ſcribit. Variat igitur nomen ut in ſexcentis alijs, Viſtula, Iſtula, Tabireni, Tabarni, Tibereni &c.

Talthybius, Homer. Iliad. 1. præco Agamemnonis in Græcorum exercitu, qui unà cum Eurybate ab Agamemnone miſſus eſt ad Achillis caſtra, ut Bryſeidẽ formoſiſsimam abduceret.

Tamare, inſulæ Britanniæ urbs, ut ſcribit Ptol.li. 2. cap.3. uulgò Tannerſtock.

Tamaris, Hiſpaniæ fluuius, à quo Samari populi dicti Pompon.lib.3. Apud Ptol.li.2.cap. 6. non Tamaris, ſed Tamara legitur.

Tama-

Tamarus,fluuius Britanniæ inſulæ,auctore Ptolem. lib.2.cap.3.uulgò Tone.

Tanager,auctore Seruio,fluuius eſt Lucaniæ. Virgilius 3.Georg.

Tanagra,Ptolemæo lib.3.cap.15.Bœotiæ mediterraneæ oppidum:nobile,ut auctor eſt Plinius lib.10.ca.21. à gallis,ad bella tantùm & prælia aßidua qui in eo naſcuntur.

Tanais,Scythiæ fluuius, qui diuidit Aſiam ab Europa. Fertur itaque Tanais (inquit Strabo libro undecimo)à Septentrionis partibus Nilo contrarius,non tamē per diametrum(ut quidam putant) ſed orientalior originem ut ille incertam habens. Simillimumq; eſt ex Riphæis montibus deſcendere,qui immanibus iugis Arctō proſpiciunt. Vide Strabonem. Accedit Herodotus, qui libro quarto Tanaim ex palude oriri, & in uaſtitatem diffundi nomine Mæotim, qua Scythas à Sarmatis diſcludi,ait:non diuerſus à Ptolemæo, qui Baſiliam,id eſt, regiam Sarmatiam ab Europæa Tanais intermedij fontibus ſeiungit.Scythæ Tanaim Silin uocant.Fuit & oppidum Tanais ad amnis oſtia Plinio libro ſecundo capite nonageſimo octauo, à Græcis qui Boſphorum tenuēre,condita.Oſtia eius duo ſunt, L X X. inter ſe ſtadijs diſtantia. Vide Ptolemæum libro 5.cap.9. Dionyſius in Periegeſi.

Europam atq; Aſiam Tanais diſterminat amnis:
Hic ſe Sarmaticis euoluens finibus,alta
(Sciſſus Araxeo prius æquore iam ſuus)unda
Effluit in Scythiam,procul hinc Mæotida Thetin

Intrat, & inſerto freta pellit uaſta fluento.

Tanaquil, Tarquinij Priſci uxor. De qua Plin. libro 36. cap. ultimo. Non præteribo et unum foci exemplum, Romanis literis clarum: Tarquinio Priſco regnãte tradunt repente in foco eius comparuiſſe genitale è cinere maſculini ſexus: eamq́; quæ inſederat ibi, Tanaquilis reginæ ancillam Ocriſiam captiuam, conſurrexiſſe grauidam.

Tanes, uir Perſa è ducibus Darij.

Tanis, ciuitas Aegypti, à qua Tanicum ſiue Taniticum Nili oſtium dictum. Herodotus libro ſecundo ab inſignibus oppidis oſtijs impoſita nomina ſcribit: Ea ſunt, Canopos, Bolbis, Sebennis, Pathmis, Mendes, Tanais: à qua Taniticum Ptolemæus & Strabo deriuant, & in emendatioribus codicibus Pomponij Tanicum, ut annotauit Vadianus. Eadē et Taphnis et Taphnium dicitur. Hîc fuit, ut annotat Vilonouanus in Ptolemæum, prima Iſrahelitarum captiuitas, à qua per mare Rubrum, duce Moſe, ſunt erepti. Sita erat in terra Hieſſen, ſed nunc deſtructa eſt.

Tantalis, id eſt, Niobe, filia Tantali. De qua uide ſuo loco.

Tantalus, ut eſt auctor Lactantius, Iouis ex Plote Nymphā filius. De quo Seruius: Tantalus, Corinthiorum rex, amicus numinibus fuit: qui cùm frequenter eos ſuſciperet, & quodam tempore defuiſſent epulæ, filium ſuum Pelopen occidit, & dijs epulandum adpoſuit. Tunc abſtinentibus cunctis, Ceres humerum eius exedit. Et cùm Dij per Mercurium reuocare ad ſuperos

ros uellent, eburneus ei eſt humerus reſtitutus : ſicut Georg. tertio indicat Virg.

–humeroq; Pelops inſignis eburno

Acer equis. Hac lege autem Tantalus apud inferos dicitur eſſe damnatus, ut in Eridano inferorum ſtans, nec undis præſentibus, nec uicinis eius pomarijs perfruatur. Per hæc autem auaritia ſignificatur: ut etiam Horatius 1. Sermonum Satyra 1.

–Quid rides? mutato nomine de te

Fabula narratur. Hactenus Seruius, enarrans illud Virgilij 6. Aeneid. de Tantalo:

–lucent genialibus altis
Aurea fulcra toris, epulæq; ante ora paratæ
Regifico luxu: furiarum maxima iuxtà
Accubat, & manibus prohibet contingere menſas.

A Tantalo Tantalis, id eſt, Niobe, patronymicum deriuatur. Tantalus, mons Lesbi, à Tantalo dictus Steph.

Taphiæ, inſulæ, quas prope Echinadas Strabo libro 10. ponit: quarum caput Taphus. Iis Taphij et Teleboæ imperauerũt: de quibus huiuſcemodi repetit originem enarrator Apollonij poëtæ: Perſeo ex Andromeda, ut narrat Herodotus, quatuor fuêre filij, Alarus, Stelenesus, Meſtor & Electrion, qui ſimul regnauerũt. Ex Hippotoë Meſtoris filia, ex Neptuno Pterelas genitus, ex Pterela Telebos & Taphus, à quo Taphus inſula, in qua Theleboæ ac Taphij communi nomine et imperio fuêre. Igitur ij Hippotoes eorum auiæ pecuniam ab Electrione eorum neceſſario, qui pro ea ſpopondit, repetebant: qua negata, ad arma uenêre, armenta abegerunt,

ipſum deniq; & filios ſuſtulêre. Alcmena Electrionis fi lia patrem ultura Amphitrionem Thebanum hominem potentiſſimum in matrimonium accepit, atq; hoc pacto, bello inter eos conflato, ab eodem Amphritrione deleti ſunt, eorumq; regnum Cephalo profugo Athenienſi, q exercitui præerat, donatum. Quod ad Vlyſſem è ſucceſ ſione peruenit. Hæc ille. Ex quo apparet, Teleboas & Taphios omnibus ijs inſulis imperaſſe.

Taphiuſa, Plinio lib.36.cap.21. locus eſt iuxta Leucadem, in quo Taphiuſius lapis naſcitur.

Taphnis, uide TANIS.

Tapoſiris, ciuitas in Aegypto. Stephanus ταφόσιριν *appellat, quia ſit ſepultus in ea Oſiris. Strabo libro 17. duas facit Tapoſires: unam mari propiorem, alteram remotiorem.*

Taphræ, oppidum eſt in Taurica Cherſoneſo, Traiani principis auſpicijs aliquando captum, ut auctor eſt Florus, qui ſub Traiano uixit.

Taprobane, inſula in mari Indico ampliſſima, inter ortum occaſumq; ſolis, ut Solinus refert. Patet in longitudine ſtadiorum ſeptem millibus, in latitudine quinq; millibus. Ibi Septentriones non uidentur, ut eſt auctor Plinius cap.22. lib.6. ubi multa de hac inſula fit mentio. Inter alia refert, legatos ex Taprobane, quum ad nosueniſſent, miratos eſſe Septentriones, & Vergilias, ueluti in nouo cœlo. Lunam uerò apud ipſos non niſi ab octaua die, ad quintãdecimam ſupra terrã aſpici. Paulò uerò ſuprà ait, ex ueterum traditione, Septentrionem non cerni. De hac uide Plinium eodem capite 22. libro

6. &

6. & Pomponium Melam libro 1. & 3.

Tapſagum, Cyrenaicæ regionis oppidum, ut ſcribit Plin. lib. 5. cap. 5. in deſcriptione Cyrenaicæ regionis.

Tapſus, inſula decem ſtadijs à Sicilia diſtans, uerſus Syracuſas. De qua Virgil. 3. Aeneid.

Tapyri, populi in Parthia, ut lib. 11. refert Strabo, quibus mos eſt, ut proprias uxores alijs uiris nuptui cõcedant, quum duos aut tres filios ex eis ſuſceperint.

Taracina, Vide TARRACINA.

Taraco, Vide TARRACO.

Taras, Neptuni fuit filius, quem Tarentum ædificaſſe quidam exiſtimant,

Tarbeli,. Ptol. li. 2. ca. 7. Galliæ urbs, uulgò Tarbe.

Tarchetius, impius Albanorum rex. De quo Plutarchus in uita Romuli. Quidam (inquit) etiam ſunt, qui de Romuli ortu fabuloſa quædã referre nõ dubitent. Nam dicunt Tarchetio Albanorum regi ſceleſtiſsimo & crudeliſsimo homini diuinitùs monſtrum domi uiſum penè ex ſacrario ſe attollens, ad multos dies manſiſſe. Fuiſſe etiam Tethyos in Ethruria fatidicũ templum: à quo allatum Tarchetio reſponſum, ut ei admiſceretur uirgo. Nam genitum iri ex ea filium uirtute, fortuna, ac uiribus nomen permaximum, & gloriam habiturum. Quod quum Tarchetius uni ex filiabus expoſuiſſet, imperaſſe ut cum monſtro illo coiret. Illam contẽpto patris imperio, ancillam in ſui locum ſuppoſuiſſe. Tarchetium re cognita ægrè ferẽtem, utranq; in carcerem, ut morte mulctaret conieciſſe: ſed uiſum eſt illi per quietẽ ſe Veſtam uidere necari puellam prohibentem: telam uerò puellis

iubentem,ut erant in uinculis,texendam tradere ea conditione,ut non antè nuberent, quàm eam abſoluiſſent. Ita quod illæ per diem texuiſſent,alias noctu Tarchetij iuſſu retexere ſolitas. Ex monſtro uerò ancillam gemi nos peperiſſe,quos Teratio cuidam Tarchetium ſtatim exponendos dediſſe. At illum ſecus fluuium infantes depoſuiße:ſic lupã,cùm eò ueniſſet,admotis huberibus lac præbuiſſe:auibus quoq; uarijs cibum pueris comportantibus:quoad bubulcus aſpiciens,admiratusq;,auſusq; accedere,infantes ſuſtulit. Hac illos ratione ſeruatos,quũ primùm per ætatem licuit,Tarchetio tetendiſſe inſidias,ac tandem oppreßiſſe. Hæc à Promathione quodam, qui Italicam ſcripſit hiſtoriam, memoria prodita accepiſſe ſe dicit Plutarchus

Tarchon, Ethruſcorum dux, qui,ut ex Virgilio notum eſt, Aeneæ ſuppetias tulit aduerſus Turnũ et Rutulos Dicitur & Tarcho abiecta, N,litera. Virg. Aen. 8.
Haud procul hinc Tarcho, & Tyrrheni tuta tenebant
Caſtra locis.

Tarentus & Tarentum, nobilis urbs Calabriæ ad mare, Pirrho Epirota in ducem contra Romanos accito clarißima, ſita in peninſulâ quadam,ut indicat Ptolemæus lib.2.cap.1. & Strabo multis locis li.6. Virg. Aen.3.
Hic ſinus Herculei(ſi uera eſt fama)Tarenti
Cernitur: attollit ſe diua Lacinia contrà;
Caulonisq; arces,& nauifragum Scylacæum.
Memoratur & Archita clarißimo Pythagorico, qui Platonem,quum mortem ei moliretur Dionyſius tyrannus,per epiſtolam eripuit,ut ſcribit Laërtius lib. 8.

Tarna,urbs fertiliſſima ponitur Homero li. Iliad.5. quam enarratores uocatam poſtea Sardis dixerunt.

Tarpeia, teſte Plutarcho in uita Romuli, filia fuit Tarpeij,quæ Romanam arcem in Capitolio conſtitutã, cuius pater Tarpeius cuſtos erat,Sabinis prodidit. Hinc mons Tarpeius dictus(inquit Terentius Varro)à uirgine Veſtali Tarpeia,quæ ibi à Sabinis necata armis et ſepulta:eius nominis monumentum relictum, quod etiam nunc eius rupes Tarpeium appellatur ſaxum. Hactenus Varro. Hinc etiam Tarpeia ſedes apud Virg.8.Aen. Hinc ád Tarpeiam ſedem,et Capitolia ducit:Aurea nũc, olim ſylueſtribus horrida dumis. Seruius declarans hũc locum:Tarpeia(inquit)ſedes dicta eſt à Tarpeia uirgine.Cùm enim Romulus contra Sabinos bella tractaret, & Tarpeio cuidam dediſſet arcem tuendam,eius Tarpeia filia aquatum profecta in hoſtes incidit: quam cũ hortarentur ad proditionem, illa pro præmio popoſcit ornatum manuum ſiniſtrarum, id eſt, armillas. Facta itaq; arcis proditione,hoſtes ingenioſa morte promiſſa ſoluerunt.Nam ſcuta,id eſt,ſiniſtrarum ornatum,ſuper illam iacientes, eam luce priuarunt: quæ illic ſepulta, Tarpeiæ ſedi nomen impoſuit.Hæc Seruius.

Tarquinius Priſcus,quintus Romanorum rex.Is centum additis patrum numerum auxit, Latinos ſubegit. Circum deſignauit, qui nunc maximus dicitur: ubi ſpectacula ſibi quiſq; faceret,furcis duodenos ab humo pedes altis ſuſtentata. Ludicrum fuit: equi, pugilesq; ex Ethruria acciti.Præterea Sabinorũ bello petitus,equitum centurias ampliauit.Ex li.1.Liuij.Tarquinius Su-

perbus, cognomẽ à moribus meruit. Occiſo Seruio Tullio, regnũ ſceleſtè occupauit: bello tamen ſtrenuus, Latinos Sabinosq́; domuit: Sueſſam Ethruſcis eripuit. Gabios per Sextum filium ſimulato transfugio, in poteſtatẽ redegit: Ferias Latinas primus inſtituit. Quũ Capitoliũ extruere inciperet caput hominis inuenit: ex quo cognitum eam urbẽ caput gentium futuram, ut ſcribit Terentius Varro De lingua Latina libro quarto. Demum cùm in Ardeæ obſidione filius eius Lucretiæ ſtuprũ intuliſſet, cum eo in exilium actus, ad Porſẽnam Ethruriæ regem ſe contulit, cuius ope regnum retinere tentauit. Pulſus Cumas conceßit, ubi per ſummam ignominiã reliquũ uitæ tempus exegit. Liuius lib. I. Tarquinius Collatinus, ſorore Tarquinij Superbi genitus, in contubernio iuuenum regiorũ Ardeæ erat: ubi fortè cùm in conuiuio coniugem ſuam unuſquiſq; laudaret, placuit experiri. Itaq; equis Romã petunt, regias nurus in conuiuio uel luxu deprehendunt. Indè Collatiam petũt. Lucretiã inter ancillas in lanificio offendũt. Itaq; ea pudicißima iudicata. Ad q̃ corrumpendam Tarquinius Sextus Collatiam redijt, & iure propinquitatis in domum Collatini uenit, cubiculum Lucretiæ irrumpit, pudicitiam expugnat. Illa poſtero die aduocatis patre & coniuge è caſtris, rem expoſuit: & cultro, quem ueſte texerat, ſe occidit. Illi exitio regum rem uindicauerunt. Tarquinius cum prole tota ciectus, ad Manilium Tuſculanum generum confugit, Latinosq́; omnes concitat. Contra quos Poſthumius miſſus. Ex Liuij lib. I.

Tarracina, Campaniæ urbs, non procul à Caieta, & ab

ab Amyclis tacitis, ut auctor ex Seruius apud Virgilium decimo Aeneidos. Hæc aliquando Anxur eſt dicta, & editum occupat collem, ut ſcribit Silius libro 8. Scopuloſi uerticis Anxur. Et Horatius Sermorum libro 1. Impoſitum ſaxis latè candentibus Anxur.

Tarraco, citerioris Hiſpaniæ urbs clariſſima: &, ut ſcribit Mela li.2. maritimarũ in his oris opulentiſſima. Quod cognomen potiori totius Hiſpaniæ parti datum indicat. Metropolis uerò ipſa & ciuitatum eius oræ mater. Silius lib.3. —dat Tarraco pubem
Vitifera, & Latio tantùm ceſſura Lyæo.

Tarſus, Straboni lib.15. clara urbs Ciliciæ, quam in campis poſitam Cydnus amnis præterfluit, qui Argiuorum eſſe eam Io quærentium opus exiſtimat. Solinus à Perſeo prodit conditam, nobiliſſima Danaes prole. Euſtathius auctorem eius Sardanapalum eſſe credidit. Qua in ſententia Lucanus eſt lib.3.
Deſeritur, Tauriq; nemus, Perſeaq; Tarſus.
Clariſſima urbs illa fuit, cùm ob gymnaſium maximè quondam in ea inſigne, tum eo ipſo, quòd Paulum apoſtolum alumnum habuit, uirum unicè in religione noſtra memorabilem. Lege de Tarſo Strabonem lib. 15. & Ammianum Marcellinum lib.14.

Tartari, Sarmatiæ populi, Scythicis moribus immanes, in quib⁹ durãt adhuc crudelitatis reliquiæ. De quorũ moribus legito Vadianũ apud Pompo. Melam lib.3.

Tartarus, & in multitudinis numero, neutro genere Tartara, ἀπὸ τοῦ ταράσσειν, id eſt, turbare, aut quod melius eſt, ἀπὸ τοῦ ταρταρίζειν, id eſt, à tremore frigoris:

frigoris:locus, inferorum profundus, inquit Seruius. Virg.lib.6. - at læua malorum
Exercet pœnas, & ad impia Tartara mittit, Rurſum *eodem libro: - tum tartarus ipſe*
Bis patet in præceps tantùm, tenditq́; ſub umbras.

Tarteſſos, Hiſpaniæ ciuitas iuxta columnas Herculis, aliquando Carteia dicta, ut ſcribit Pomp. Mela lib. 2. Silius omninò aliam Tarteſſon à Carteia facit; libro 3. Silij interpres ea eſſe falſa colligit Vadiani iudicio. At Liuius lib.8. Decad.3. Dum hæc (inquit) ad Betim fluuium geruntur, Lælius interim freto in Oceanum euectus, ad Carteiam claſſe acceßit. Vrbs ea in ora Oceani ſita eſt, ubi primùm è faucibus anguſtis panditur mare. Hactenus Liuius. Eandem igitur cum Tarteſſo fuiſſe credi par eſt. Nam & Strabo libro 3. Nonnulli (inquit) Tarteſſum huius ætatis Carteiam nominant.

Taruanna, Ptolemæo lib.2.cap.9. Galliæ urbs Morinorum, uulgò Terouenne.

Taruedum, quod & Orcas promontorium dicitur. Ptolemæo libro 2.cap.3. finis Scotiæ eſt.

Taruntius, uir fuit tum philoſophiæ, tum mathematicarum in primis ſtudioſus: qui cùm ad Aſtrologiæ diſciplinam ſe contuliſſet, contemplationis gratia, & in ea excellere putaretur, huic impoſuit Varro, ut Romuli conceptionem in diem & horam deduceret: inſpectisq́; eius uitæ inſtitutis ac rebus geſtis, ex illis conſequentiã colligeret, ueluti Geometricarum propſitionum reſolutiones præcipiunt. Auctor Plutarchus in Romulo.

Taruſcum, Ptolemæo libro 2.cap 10. Saliorum urbs

in Gallia, uulgò Taraſcon.

Tauchira, Herodoto lib. 4. ciuitas Barcæorum.

Taurea, Iubellius Campanus, memoranda uir fortitudine, cùm in caſtris Annibalis Claudium Aſellum Romanum, ingenti hominem robore in exercitu apud Nolam prouocaſſet, poſt inania uerba & garrulitatem, eius congreſſum minimè ſuſtinens refugiebat, Claudius inſequebatur: cùm ille urbis portam ingreſſus, tutus ſtupentibus hoſtibus, per alteram curſu contendens, euaſit. Hic poſtea capta à Fuluio Capua, manu propria, cõiuge, liberiſq; interfectis, ſe poſtremò ante pedes Imperatoris gladio trãsfixit. Auct. Liuius de bello Punico 2

Tauri, populi Tauricæ Septentrionalis regionis, in Europa incolæ: Iphigeniæ (inquit Mela lib. 2.) & Oreſtis aduentu maximè memorati, immanes ſunt moribus, immanemq; famam habent, ſolere uictimis aduenas cædere. Hactenus Pomponius. De Oreſtis in Tauricam aduentu, multa Ouidius libro Triſtium quarto: Immanis autem ſacrificij huius, Thoas rex auctor fuit. Hinc Diana ipſa Thoantea dicta Silio lib. 4.

Sacra Thoanteæ, rituſq; imitata Dianæ.

Eius frequens mentio eſt apud Lucanum, Euſebium, Ciceronem, Solinum, Lactantium. Quod ad Tauros attinet, ſcribit Herodotus lib. 4. Tauros omnes naufragos Iphigeniæ immolare ſolêre, & precibus peractis hominis caput claua ferire, corpus truncum è ripa deturbare, caput cruci ſuffigere. Captis uerò bello caput amputant, referuntq; domum, & ſuffixum fuſte in tecti ſublimia ſtatuunt, plerunq; autem ſupra fumarium erigunt:

*gunt:ideo id agentes, quòd hos totius domus cuſtodes eſſe ſibi perſuadebant.*Ex Herodoto.

Taurianum,*Brutiorum oppidũ in* Italia *iuxta* Rhegium.*Auctor* Pomponius Mela *libro 2.*

Taurica Cherroneſus, Vide CHERRONESVS.

Taurini,Plinio *libro 3.capite 5. populi ſunt* Italiæ *Tranſpadanæ, in* Alpium *radicibus.*

Taurominium, *Siciliæ oppidum in colle ſitum, cui Tauri nomen fuit,ab* Andromacho *Timæi hiſtorici patre conditum,uiro opibus animoq́; præſtante: & Tauromenium dictũ eſt,auctore* Diodoro *lib.16.Inde Taurominitani dicti* Ciceroni *in* Verrem.*act.*4.

Tauroſcythæ,*Ptolemæo lib.3.cap.5. populi Sarmatiæ,penes* Achilleum *curſum.*

Taurunum Ptolem.*libro 2.ca.16.Taurunum* Plinio *lib.3.cap.25.alio nomine* Alba Græca, Belgradum *hodie,uulgo* Griechiſch Vueiſenburgh,*à* Turca *nuper expugnata,*Vngariæ *urbs.*

Taurus Berytius,*philoſophus* Platonicus,*ſub* Antonino *principe: ſcripſit de differentia ſectarũ* Platonis *&* Ariſtotelis,*& corporeis & incorporeis,& alia,ut eſt auctor* Suidas.Huius etiam ſæpe meminit Gellius:*dicitq́; eius ſe maximè familiarem* Romæ *fuiſſe.*

*Taurus,mons ab*Eois *ueniens littoribus,* Chelidonio *promontorio diſterminatur.Immenſus ipſe,et innumerarum gentium arbiter,dextero latere ſeptẽtrionalis, ubi primùm ab* Indico *mari exurgit, læuo meridianus, & ad occaſum tendens,mediamq́; diſtrahens* Aſiam, *ni opprimenti terras occurrerent maria.* Reſilit *ergo ad*

Septen

Septentriones,flexuſq; immenſum iter quærit,uelut de induſtria,rerũ natura ſubinde æquora opponẽte, hinc Phœnicium,*hinc* Ponticum,*illinc* Caſpium *&* Hircanicum,*contraq;* Mæoticum *lacum.*Torquetur *itaq; colliſus inter hæc clauſtra, & tamen uictor, flexuoſus euadit uſq; ad cognata* Riphæorũ *montium iuga, numeroſis nominibus et nouis,quocunq; incedit,inſignis.*Imaus *prima parte dictus,mox* Edigis, Paropamiſſus, *atque alijs,alijsq; nominibus dictus.*Ex Plin.lib.5.cap.27.Legito Solinum *in deſcriptione* Ciliciæ. *Eſt &* Taurus, *ſtella,auctore* Cicerone *lib.2.de* Nat.deorum.

Taxila, *urbs* India *maxima, in qua,ut ſcribit* Philoſtratus, Apollonius *inuenit* Elephantem, *quem uittis et* Myrteis *coronis indigenæ ornabant.*Eum *autem regionis illius homines eſſe dicebant,qui pro rege* Poro *contra* Alexandrum *pugnauerat,quẽ,quia in pugna promptiſsimè pugnaſſe ferebatur,* Alexander Soli *dicauit, torques aureos circa cornua adaptans.*

Taygeta,*uel* Taygetus,*mons eſt* Laconum,Libero *patri ſacratus,teſte* Seruio *apud* Virg:lib.2.Georg.

Flumina amem,ſyluaſq; inglorius:ô ubi campi
Sperchiuſq;,& uirginibus bacchata Lacænis
Taygeta, &c. Huius *montis meminit &* Cicero *libro* 1.*de* Diuinatione.

Taygete,*una eſt(inquit* Seruius) *de* Pleiadibus *ſeptem.*Vir.Georg.4.

Taygete ſimul os terris oſtendit honeſtum
Pleias,&c.

Tearco, Aethiopiæ *rex maximus, qui exter nas*

ſubegit

ſubegit gentes,Europæq; populos,uſq; adHerculis perueniens columnas. Ex Strabone lib.5.

Tearus,Thraciæ fluuius, ad cuius ripas quum Darius ad Scythas proficiſcens perueniſſet,caſtra diebus tribus continuit, cuius dulciſſima & lympidiſſima aqua delectatus, eo in loco columnam cum inſcriptione poſuit. Auctor Herodotus lib.4.

Teatea,Marucinorum urbs in Italia,auctore Ptolemæo lib.3.cap.1.Theate hodie,uulgò Tieti.

Tectoſages,fortiſſimi aliquando Gallorum, Pyrenæis proximi & Cemenijs ſunt, adeò olim potentes opibus & uirium præſtantia, ut per Græciam tunc uictricem gentium, magna hominum manu profecti,in Aſia ſupra Phrygiam,Cappadociamq; ſedes poſuerint, incolumes ab omni finitimorum incurſu. Tectoſages et Tholiſtobogi dicti Floro, Plinioq; & cæteris.

Tegea,urbs Arcadiæ,teſte Strabone. Ab hac Pan Tegeæus Virgilio dictus lib.1.Georg.

Adſis,ô Tegeæe fauens,oleæq; Minerua
Inuentrix,&c.

Teium, ut ſcribit Salluſtius, urbs Paphlagoniæ, in qua ortus fuit Anacreon. Vndè TEIVS adiectiuum. Ouid.2.Triſt. Quid,niſi cum multo Venerem confundere uino,Præcepit Lyrici Teia muſa ſenis? In hac fuit templum Apollinis: Vide Apollo Teius.

Telamon,fuit Aeaci filius,Pelei patris Achillis frater,& Aiacis pater. Eſt & Plinio libro 3.cap.5. Vmbriæ portus.

Telchines,Strabo libro decimo de his loquens: Sunt (inquit)

(inquit) qui memorent Telchines *in* Rhodo *nouem fu-iſſe* Rheæ *comites in* Cretam, *qui quoniam* Iouis *alendi curam geſſerunt,* Curetes *nominati ſunt.*

Telchius *&* Amphitus, Plin. *lib.* 6. *cap.* 5. *Caſtoris et Pollucis aurigæ, à quibus fera gens* Heniochorum *orta eſt. Strabo tamen circa initium undecimi* Rhecam, *&* Amphiſtratum *nominatos dicit, ut in alterutro mendũ ſit. Sed fieri poteſt, ut horum fratrum plures fuerint aurigæ. Eo ſuprà dicto Strabonis loco hiſtoriam reperies.*

Teleboæ, *populi, de quibus* Ariſtoteles *in* Politicis, *In* Arcananum *politiis, quandam* Acarnaniæ *partem* Curetes *habent, ſpectantem uerò in occaſum plagã* Leleges *tenent, reliquam indè* Teleboæ.

Teleboas, Bocatio *libro* 9. *cap.* 3. *unus ex Centauris.*

Telegonius, *filius* Vlyßis *ex* Circe, *qui poſtea patrẽ incognitum interfeciſſe dicitur.*

Telemachus, *filius fuit* Vlyßis *ex* Penelope, *quẽ ad* Troiam *pergens, cum uxore paruulum reliquit.* Ouidius *in* Epiſt.

Tres ſumus imbelles numero ſine uiribus, uxór,
Laërtesq́; ſenex, Telemachusq́; *puer.*

Telemus, *teſte* Homero *in* Odyß. *et* Theocrito *in* Bucolicis, Eurymi *filius, & inter* Cyclopas *uates egregius, qui* Polyphemo *prædixit quæcunq; ab* Vlyſſe *paſſus eſt. Huius meminit* Ouid. *lib.* Metamorph. 13.

Telemus Eurymides, quem nulla fefellerat ales,
Terribilem Polyphemum adit: lumenq́; quod unum
Fronte geris media, rapiet tibi, dixit, Vlyſſes.

Telephanes, *ad regnum* Lydorum *Cumis ex oraculo*

acceerſitus, qui antea currus factitabat. Fuit & eius nominis tibicen, cuius meminit Demoſthenes in oratione contra Midiam.

Telephus, Herculis filius, ex Augea filia Alcei, Arcadiæ regis filij, qui aui iuſſu expoſitus in ſyluis, à cerua nutritus: dein dono datus regi Myſiæ, proq; filio educatus. Telephus alter, Pergamenſis grammaticus, ſcripſit ferè omnia, quæ ad grammaticam pertinent. Inter cætera collationes epithetorum eidem rei congruẽtium, ad copiam parandam eloquutionis. Suidas.

Teleſco, Nympha, Oceani & Tethyos filia, teſte Heſiodo in Theogonia.

Teleſilla, mulier fuit poëtrica nobilis, cui etiã apud Argos ante Veneris templum ſtatua poſita eſt, ut ſcribit Pauſanias.

Teleſtor, fuit pater Euripidis poëtæ.

Tellen, tibicen, & poëta ineptiſsimus, cuius meminit Diarchus Meſſenius: ex quo prouerbium, Cane Tellenis cantilenas: quod quidam dici putant de dicacibus, ſeu mordacibus. Quidam de ineptè loquaculis. Sũt enim qui tradant, hunc iocos quoſdam uerſibus lepidiſsimis deſcripſiſſe, non ſine multo ſale ſcommatum. Hæc Eraſmus in Chiliad.

Tellias, Herodoto lib. 8. uates fuit Helæus, qui Phocenſibus cum Theſſalis bellum gerentibus, rem huiuſmodi eis commentus eſt: ſexcẽtos uiros è Phocenſibus præſtantiſsimos gypſo, tam ipſos quam arma illinit, eoſq; ſub noctem in Theſſalos dimiſit, dato præcepto, ut quẽcunq; albicantem non cernerent, eum obtruncarent.

Hos

Hos primùm Theſſalorum excubitores aliud quoddam prodigium eſſe arbitrati, deinde ipſe exercitus adeò exhorruerunt, ut tribus millibus cæſorum atque ſcutorum Phocenſes potiti ſint.

Tellus, uir Athenienſis, qui cùm pauper eſſet, eum tamen Crœſo feliciorem Solon dicebat eſſe: erat enim uir optimus. Huius meminit Plutar. & Herod. lib. 1.

Telmeſus (inquit Cicero lib. de Diuinatione 1.) in Caria eſt, qua in urbe excellit Aruſpicum diſciplina.

Telphuſſa, Lycophroni urbs eſt in Arcadia, à Telphuſa, Ladonis filia id nomen habens.

Telys, Sybaritarum tyrannus, teſte Herodot. lib. 5.

Tembrius, fluuius iuxta Pontum, teſte Orpheo in Argonaut.

Temeſe, Brutiorum oppidum in Italia. Plin. lib. 3. cap. 5. Temſa (inquit) urbs à Græcis Temeſe dicta. Ouidius libro 15. Metamorph.

Thurinosq́; ſinus, Temeſenq́;, & Iapygis arua.

Ptolemæus quoq; lib. 3. cap. 11. Temeſam nominat.

Tempe (inquit Seruius) propriè ſunt loca amœna Theſſaliæ: abuſiuè, cuiuſuis loci amœnitas. Hæc ille apud Virgilium Georg. lib. 2.

Speluncæ, uiuiq́; lacus: ac frigida Tempe,

Mugitusq́; boum, mollesq́; ſub arbore ſomni.

Tempſis, Pli. lib. 7. ca. 48. cacumen Tmoli montis, in quo ut ipſe ex Mutiano refert, CL. annis uiuūt incolæ.

Tenedos, inſula eſt non procul à Troia, Sigæis aduerſa littoribus, ut ſcribit Pomponius Mela lib. 2. Eſt & clariſſima earum omnium, quæ extra Helleſpontū Aſia

ticis regionibus adiacent,eodem auctore.Virgilius Aeneid.lib.ſecundo docet eam eſſe in conſpectu Troiæ:

Eſt in conſpectu Tenedos notiſſima fama

Inſula,diues opum.

Etiam urbs iuxta Liciam,uel Pamphyliæ.

Tenos, inſula cum oppido in Aegeo mari,una Cycladum,ut ſcribit Plin.lib.4.cap.12.

Tentyritæ,Aegyptiorum populi, de quibus Plinius libro 8.cap.25.Quin & gens hominum eſt huic belluæ (de crocodilo autē loquitur) aduerſa in ipſo Nilo Tentyritæ,ab inſula,in qua habitat, appellata.Menſura eorum parua,ſed præſentia animi in hoc tantum uſu mira. Terribilis hæc contra fugaces bellua eſt, fugax contra inſequentes:ſed aduerſum ire ſoli hi audent. Quin etiā flumini innatant, dorſoq; equitantium modo impoſiti, hiātibus reſupino capite ad morſum,addita in os claua, dextra ac læua tenentes extrema eius utrinq;,ut frenis in terram agunt captiuos: ac uoce etiam ſola territos, cogunt euomere recentia corpora ad ſepulturam. Itaq; ei uni inſulæ crocodili non annatāt:olfactuq; eius generis hominum, ut Pſyllorum ſerpētes fugantur.Hæc ille. Strabo quoque lib. 17. Cùm (inquit) crocodili Romam allati eſſent,ut uiderentur Tentyritæ,eos ſequebantur: facta eſt ab illis piſcina quædam, & foramen in uno laterum,ut ex aqua in apricū egredi poſſent. Tentyritæ aderant,qui eos interdum rete educebant ad ſolem,ut à ſpectatoribus uiderentur:interdum in aquam intrātes, rurſum eos in piſcinam retrahebant.

Teos,Ioniæ ciuitas,Anacreontis Poëtæ patria,Straboni

boni lib.14.Et Horatius li. Carminum 2. Teiam fidem dixit,id eſt,Lyricam,Acrone auctore. Teos alia in Scythia,ad quam palus eſt piſcibus referta,è quibus per ſerenum,oleum manat in ſumma aqua,tanta copia,ut colligi in uaſa poßit,uſibus aptum.Stephanus.

Terapnæ, multitudinis numero tantùm, urbs Laconiæ,in finibus Thebanis.Mela lib.2.

Teratius,uide TARCHETIUS.

Terebris,fluuius Hiſpaniæ Tarraconẽſis, Ptolemæo lib.2.cap.6.Tuder Plin.lib.3.cap.14.

Terentius, Poëta Carthagine natus,libertus Romæ Terentij Lucani fuit,captum fuiſſe negant.Cùm eſſet egregia indole à patrono eruditus,uenit in amicitiam nobilium,maximè Lælij & Scipionis,quorum opera adiutus in ſcribendo fertur ob elegantiam ſermonis,teſte Cicerone,cui aſtipulatur etiam Varro:Non obſcura fama eſt (inquit) adiutum Terentium in ſcriptis à Lælio & Scipione.Eandem ipſe famam auxit:non enim niſi leuiter ſe tutari conatur in prologo Adelphorum.Pluribus Donatus huius uitam ſcripſit.Terentius Scaurus,Grammaticus, quem Gellius dicit floruiſſe Adriani temporibus,ac librum de Caſellij Vindicis Grammatici erroribus ſcripſiſſe.Terentius Culeo Senator Romanus,captus à Carthaginienſibus,redẽptus ab Africano maiore, ac currum eius cum pileo capiti impoſito ſecutus, cuius meminit Liuius lib.10.de 2.bello Punico.Hinc natus error apud doctos,Terentium Comicum putantes.Terentius Varro collega Pauli Aemilij poſt cladẽ Cannẽſem cum reliquijs exercitus,Canuſium ſe recepit.Cui Romã

redeunti gratulatus eſt populus Romanus, quod de Republica non deſperaſſet.

Terentia, Ciceronis uxor, ex ipſius epiſtolis notißima. Hæc, teſte Plinio lib. 7. cap. 48. centum & decem et ſeptem uixit annos.

Terentum, locus in campo Martio, quòd in eo ara Ditis patris in terra occultaretur. Erat hic locus Diti et Proſerpinæ ſacer, in quo omnium, qui naſcerentur aut morerentur, nomina ſcribi ſolebant, quoties ciuitas luſtrabatur. Martialis:

Bis mea Romano ſpectata eſt uita Terento,
Et nihil extremos perdidit ante rogos.

Tereus (inquit Seruius) rex Thracum fuit, qui cùm Pandionis regis Athenarum filiam, Prognem nomine, duxiſſet uxorem, & poſt aliquantum tempus ab ea rogaretur, ut ſibi Philomelam ſororem uidendam accerſeret, profectus Athenas dum adducit puellam, eam uiciauit in itinere: & ei linguam, ne facinus indicaret, abſcidit. Illa tamen rem in ueſte ſuo cruore deſcriptam miſit ſorori. Qua re cognita Progne Itym filium interemit, & patri epulandum appoſuit. Poſtea omnes in aues mutati ſunt: Tereus in Vpupam, Itys in Phaſianum, Progne in Hirundinē, Philomela in Luſciniam. Hactenus Seruius Eclog. 6.

Tergeſte, Plinio lib. 3. cap. 18. colonia Venetorum, diſtans XXIII. millia paſſuum ab Aquileia.

Tergeſtum, Iſtriæ colonia, Ptolemæo libro 3. cap. 1. uulgò Trieſte.

Termilæ, populi, de quibus Strabo libro duodecimo:

Conditorem ex Mileto, quæ in Creta eſt, Sarpedonem accipientes, & Termilas in eam, quæ nunc Lycia dicitur, habitatũ deduxerant. Hos Sarpedon Minois et Rhadamanthi frater colonos ex Creta duxit, ac Termilas nominauit, cùm priùs Minyæ uocarentur, ut Herodot' refert. Ac prius etiam Solymi, poſtea Lycon Pandionis filius, eoſdem à ſe Lycios appellauit, quæ profectò ratio Lycios ac Solymos eoſdem eſſe oſtendit, quanquam poëta eos ſeparat, nam de Bellerophonte è Lycia profecto dicitur:

Hic Solymis iterum præſtantibus intulit arma.

Terpandrus Arineus, ſiue Lesbius, poëta Lyricus, primus in lyra Heptachordum, et lyrici carminis canonem ſcripſit, quod Philemoni cuidam adſcribunt. Auctor Suidas. Strabo libro 12. autem Methymnæum cum facit, quod oppidum eſt Lesbi: dicitq; de tetrachordo, Heptachordum reperiſſe, ut eius indicant carmina. Huius famæ ac nominis maximi indicium, quòd Lacedæmonij in ſeditione quadam admoniti ab oraculo Terpandrum mitterent, qui lyræ & poëſeos dulcedine animos uulgi ac tumultus ſedaret: ex quo poſtea his prouerbiũ manſit, ſi quando dulcem audiant muſices concentum, κατὰ λέσβιον ᾠδήν, ſecundum Lesbium cantum. Ex libro prouerbiorum Græcorum

Terpnus, fuit citharœdus, cuius cantu oblectatum Neronem ſcribit Tranquillus his uerbis: Statim ut imperium adeptus eſt, Terpnum citharœdum uigentẽ tũc præter alios acceſit, diebusq; continuis, poſt cœnam canenti in multam noctem aſsidens, paulatim & ipſe me-

ditari exercitariq́; cœpit: nec eorum quicquam præter-mittere, quæ artifices eius generis, uel conſeruandæ uo-cis cauſſa, uel augendæ factitarent.

Terpſichore, una ex nouem muſis, ſic dicta, quòd cho-reis & tripudijs delectetur. Vel, ut Plutarchus ait, q maxima uitæ pars ea delectetur & gaudeat.

Tethiopobatæ, Herodoto populi in Libya.

Tethys (inquit Seruius) uxor eſt Oceani, mater Nym-pharum. De qua Virgil. 1. Georg.

Teq́; ſibi generum Tethys emat omnibus undis.

Tetricus (inquit Seruius) mons in Sabinis aſperrim', undè triſtes homines tetricos dicimus. Hactenus Seruius apud Virgil. Aeneid. lib. 7.

Qui Tetricæ horrentes rupes, &c.

Teuca, regina Illyricorum, quæ ob caſtitatis meritũ meruit, ut longo tempore uiris fortiſsimis imperaret, & Romanos ſæpe frangeret. Hæc, ut auctor eſt Plini-us lib. 34. cap. 6. P. Iunium & T. Coruncanium, legatos ſumma Romanorum iniuria, interemit.

Teucer, Scamandri Cretenſis filius, in Troade unà cum Dardano genero regnauit, undè Ilienſium regum fluxit origo, à qua Troia, Teucria dicta eſt: & Troiani ipſi Teucri. Virgil. lib. 2. Aeneid.

Ergo omnis longo ſoluit ſe Teucria luctu. Rurſum lib. 3. Nec non & Teucri ſocia ſimul urbe fruuntur.

Alter fuit Telamonis filius, ex Heſiona Laomedontis regis filia, & Priami ſorore. Is Salamina Cypri condi-dit, ut teſtatur Iuſtinus lib. 44. Fuit & Teucer, quidã Cyzicenus, qui ſcripſit de terra, quæ profert aurum.

De

De Cyzicenorum rebus, aliaq; cõplura à Suida commemorantur,

Teudamedus, Homero Iliad. 2. pater Pelaſgi.

Teuderium, Ptolemæo lib. 2. ca. 11. urbs Germaniæ. hodie Padeburna, uulgò Paderborn.

Teumeſus, Bœotiæ locus eſt in finibus Thebanis, ut ſcribit Strabo libro 9.

Teutates, lingua Gallica olim dictus Mercurius, qui à Gallis ipſis colebatur, & humano ſanguine placabatur. Lucanus:

Et quibus immitis placatur ſanguine diro
Teutates. &c.

Teuthis, uir princeps fuit, qui ad expeditionẽ Troianam cum Græcis nauigare uolens, dum in Aulidis rupes impegiſſet, indignatus Palladem uulnerauit haſta.

Teuthrania, Plin. lib. 5. cap. 30. regio eſt ſupra Aeolida & partem Troadis in Mediterraneo, quam Myſi antiquitus tenuêre.

Teutranus, Homero Iliad. 6. Axili pater.

Teutoni, Plinio lib. 4. cap. 14. Germaniæ populi, ſic dicti à Teutono deo, quẽ terra ortum exiſtimabant.

Thabis, Scythiæ mons eſt in Aſia, ut ſcribit Pomponius Mela libro 3.

Thaïs Alexandrina, nobilis meretrix fuit, quæ Atticam iuuentutem in ſui amorem pellexit. Hanc ſuis carminibus celebrauit Menander, comicus poëta Græcus, undè & Menandrea dicta eſt. Propertius:

Turba Menandreæ fuerat nec Thaidos olim
Tanta, in qua populus luſit Ericht honius.

Fuit & Thais altera, à diuo Paunutio admonita,q̃ relicto quæſtu meretricio,ſancta mulier euaſit. Nã ignotus ad eam ingreſſus,ſecretum petebat magis ac magis: illa uerò dicente neminem niſi Deum poſſe inſpicere: ille ſumpta hac occaſione,ad Dei metum ac religionem eam eſt exhortatus,qui poſſet etiam occulta conſpicari & plectere. Volaterranus lib. 20.

Thales, Mileſius unus è ſeptem Græciæ ſapientibus, primus omnium aſtrologiæ ſecreta penetrauit. De urſa minore diſſeruit,ut ait Callimachus:ut Eudemus, Solis eclipſim primus prædixit: ut Hippias & Ariſtoteles, inanimis etiam animas putauit, idq́; ex magnete lapide deprehẽdiſſe. Huic tripus aurea à piſcatoribus Mileſijs reperta,dũ res in lite uerteretur,ex oraculo Apollinis iudicantis,eam ſapientiſsimo dari oportere, delata eſt. Deinde per manus omnibus ſapientibus tradita, ad Solonem peruenit, qui illã Delphos remiſit ad Phœbum, ut qui deũm hominumq́; ſapientiſsimus eſſet. A Thalete Ionica fluxit diſciplina, ſicut à Pythagora Italica. Exceſsit Olympiade LVIII. dum gymnicũ certamẽ ſpectaret,æſtu ac ſiti lapſus iam ſenex. Ex Diogene Laërtio. Thales, poëta Lyricus Cretenſis, quem è Creta Solon Spartam miſit, cuius odis ac poëſi Spartani deliniti,animorum feritatem nimiam ex Lycurgi legibus imbutam caſtigabant. Auctor Plutarchus in Solone.

Thaleſtria, regina Amazonum, quam alij Minitheam uocant. Hæc cum trecentis mulieribus occurrit, triginta quinque dierum inter confertiſsimas gentes itinere facto, Alexandro in Hircania res gerenti,ut libe-

ros ex rege ſuſciperet: & ut uiſa eſt uterum impleſſe, diſceßit. Strabo libro undecimo. Clitarchus Thaleſtriā ſcribit à Caſpijs portis & Thermodonte profectam, ad Alexandriam ueniſſe, &c.

Thalia, una eſt è nouem Muſis, de qua in dictione MVSAE.

Thalus, uir fuit eximiæ uelocitatis, quem Iupiter æreis pedibus finxiſſe dicitur. De quo uide annotationes Baptiſtæ Pij.

Thamanæi, Herodoto lib. 3. populi tributarij Perſis.

Thamyras Thrax, Poëta. Feruntur ipſius in Theologia uerſus ad tria millia. Scribitur ab Homero, certaſſe de cantu cum Muſis, ideoq; oculis captus. De eodem in libro Prouerbiorum Græcorum ſic ſcribitur: Thamyras cùm pulchritudine omnes præcelleret ab initio mares dilexit, deinde præter conſuetudinem Muſas amauit, ac cum eis de cantu certauit, hac conditione, ut uictor complexu potiretur: uictus, quod eis luberet, pateretur. Itaq; ſuperatus, & oculis, & lyra priuatus eſt: ex quo prouerbium manauit in eos, qui præter ingenium proprium aliquid agunt, Thamyras inſanit. Vide Eraſmum in Prouerbijs.

Thaſus, oppidi nomen, teſte Herodoto lib. 2. Quin etiam in Thaſum profectus ſum, ubi inueni templum à Phœnicibus conditum, qui ad inueſtigandum Europam nauigantes, Thaſum condiderunt, &c. Eſt & Thaſus inſula in Aegeo mari prope Thraciam, uino ſuo & nuce optima, cuius Varro meminit, celebris. Vnde Thaſiæ uites Virgilio lib. 2. Georg.

Sunt

Sunt Thaſiæ uites, ſunt & Marcotides albæ.

Thaumanthias dicitur Iris, *filia Thaumantis et Electræ filiæ Oceani, nuncia deorum in rebus malis, & Mercurius in bonis. Cæterùm & ex admiratione hoc nomen accepit, quæ admiratio de eius coloribus naſcitur. Auctor Seruius in illud Virgilij Aeneid.9.*

Ad quem ſic roſeo Thaumanthias ore locuta eſt.

θαῦμα enim Græcè, miraculum ſignificat.

Thea, Nympha Oceani & Tethyos filia. Auctor Heſiodus in Theogonia.

Theagenes tres Athenis diuerſis temporibus Suidas fuiſſe recenſet. Vnum qui de Homero ſcripſit. Alium, qui Caprus eſt appellatus, quòd multa promittens nihil præſtaret: pauper enim erat, ac diues uideri uolebat: Tertius, uir potens ac diues Athenis, qui liberalitate ac beneficentia publicè ac priuatim multa laude digna geßit. Quartum addit Pauſanius, Athletam, patria Thaſiũ, qui C XL. coronas è certaminibus retulit.

Theano, Meſopotamia, ſeu Creſſa genere mulier Pythagorea, uxor Brotini Crotoniatæ, ſcripſit commentarios in philoſophia, de uirtute, poëmata quoq; & apophthegmata Pythagorica. Auctor Plotinus. Theano item apud Homerum memoratur.

Theanum, cognomine Sidicinum, Apuliæ oppidum, auctore Cicerone in oratione pro Cluentio, & Strabone libro 6.

Thebæ, Agypti urbs, cuius meminit Homerus libro Iliad. nono, & Plinius libro 36. capite 14. Leguntur et & penſiles hortos, imò uerò totum oppidum feciſſe

Aegyptiæ

Aegyptiæ Thebæ exercitus armatos ſubitò educere ſo-litis regibus, nullo oppidanorum ſentiente, &c. Multa de hac Diodorus, & Strabo lib. decimo ſeptimo, à quo Dioſpolis uocatur. A Buſiride conditam uolunt. Demũ collapſa, ut alia ſolent uetuſtate, etiam Strabonis temporibus uicatim inhabitata eſt. De qua Iuuenalis Satyra decima quinta:

Atq; uetus Thebæ centum iacet obruta portis.

Fuerunt & Bœotiæ Thebæ, quæ ſeptem tantùm inſignibus portis memorantur. Ouid. lib. Metamorph. 13.

Vrbs erat & ſeptem̄ poſſes oſtendere portas.

Hæ pro nomine erant, &c.

Thebais, Aſiæ regio eſt. Plinius libro 5. cap. 9. Summa (inquit) pars Aethiopiæ contermina, Thebais uocatur.

Thelbencane, Babyloniæ urbs iuxta Euphratis fluuij partem Ptolemæo libro quinto, capite uiceſimo, hodie Maraga.

Theleſis, Argiua mulier, Argos oppidum Græciæ, à Cleomene Spartanorum rege obſeſſum, unà cum cæteris mulieribus, quum deeſſent uiri, tutata eſt.

Themillas Themillæ (inquit Seruius) ut Aeneas Aeneæ, proprium eſt uiri apud Virg. libro Aeneid. 9.

-hunc primò leuis haſta Temillæ
Strinxerat, &c.

Themis, fuit dea, quam teſte Feſto, putabant eam eſſe, quæ hominibus præciperet id petere, quod fas eſſet: eamq; id eſſe exiſtimabant, quod fas eſt. Nam θέμις fas apud Græcos deſignat, habuitq; templum in Bœotia iu-

xta Cephiſum amnem: ad cuius oraculum acceßit Deucaleon cum Pyrrha uxore pro conſilio recuperandi humani generis.

Themiſcyra uel Themiſcyron, Cappadociæ urbs eſt, ut ſcribit Plinius lib. 6. cap. 3. & Mela lib. 1.

Themiſon, medicus apud Herodotum & Cornelium Celſum.

Themiſtius, philoſophus ſub Iuliano Imperatore, cuius præfectus prætorij fuit Conſtantinopoli: ſcripſit Paraphraſim in Ariſtotelis Phyſicam libris octo, in Analytica poſteriora. Præterea edidit ſua, uidelicet, De intentione & inſcriptione prædicamentorum: diſputationes etiam quaſdam. Hic Valentem imperatorem quotidie ſæuientem in Orthodoxos auctoritate ſua & epiſtolis reddidit mitiorem. Suidas.

Themiſtocles, Athenienſis Neoclis filius, prodigus ac laſciuus prima iuuentute, poſtea dux delectus res inclytas geßit, Piræeũ ædificauit. Bello maritimo Perſas apud Salaminem uicit. Tandem ciuium inuidia exul, ad Artaxerxem cõfugit: à quo cùm pugnare compelleretur inuitus aduerſus patriam, recente tauri ſanguine hauſto, ſeipſum necauit, uir alioqui præſtans. Epiſtolas reliquit plenas acuminis ac prudentiæ. Hæc ex Suida. Cicero uerò eum memoria tanta commendat, ut ſcribat eum ſolitum dicere, artem potiùs obliuiſcendi malle diſcere. Ciceronis porrò uerba ſunt: Themiſtocles quidam quum ei Simonides, aut quis alius artem memoriæ polliceretur, obliuionis (inquit) mallem: nam memini etiã quod nolo: obliuiſci non poſſum quæ uolo. Hæc ille

De finibus bonorum & malorum libro ſecundo.

Themiſtogenes, Syracuſanus hiſtoricus, Cyri expeditionem & bella, quæ in hiſtoria Xenophontis continentur, compoſuit. auctor Suidas.

Theoclymenus, Homero libro Odyſſeæ decimo ſeptimo, uates, qui Penelopæ prædixit Vlyßis in Græciã reditum.

Theocrines, uiri proprium, qui primùm tragœdiarum actor fuit, deinde calumniator & ſycophanta. Vndè & Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte, Aeſchinem tragicum Theocrinem uocat. Eraſmus in Chiliadibus.

Theocritus, Syracuſanus, patre Praxagora, cognomẽto Sunecbides, matre Philinia. qui ſub Ptolemæo Lagi filio emicuit, appellatus fuit Moſchus, ſcripſit Dorica lingua Bucolicon carmen. Auctor Suidas. Theocritus alter, Chius patria, undè & Theopompus fuit hiſtoricus, eius æqualis & in adminiſtratione Reipublicæ æmulus, ſcripſit hiſtoriam Libycam, & epiſtolas quaſdam. auctor Suidas.

Theodectes, orator, Cilix genere, diſcipulus Platonis, Iſocratis, & Ariſtotelis: conuerſus deinde ad Tragœdias ſcripſit fabulas L. Deceßit Athenis natus annos XLI. Scripſit & uerſibus artem Rhetoricam: laudauit & uirum Artemiſiæ Mauſolum, unà cum claris eo tempore oratoribus. Theodectes orator, ſuperioris filius, ſcripſit Encomium Alexandri regis Epirotarũ: commentarios hiſtoriæ, artem Rhetoricam li 8. aliaq; complura, Auctor utriuſq; Suidas.

Theo-

Theodorus, Byzantius ſophiſta, qui à Platone uocatus eſt λογοδαίδαλος, *Logodædalus, ſcripſit cõtra Thraſibulũ & Andocidem, & alia multa. Suidas. Theodorus & Teladeus fratres Samij, ſculptores celeberrimi, quorum alter in Samo Pythij Apollinis ſignum incepit. Alter Theodorus Epheſi eodem tempore, & alio ſaxo abſoluit: quibus ſimul compoſitis ita conuenit, ut unum corpus, ab uno artifice, & ex uno lapide ſculptum uideretur. Genus artis huius eſt Græcis ignotũ, ſed apud Aegyptios frequentatum. Nam ſoli hominum non oculis tantùm totius ſtatuæ compoſitionem metiebantur, ſed dimenſione, ut ex uarijs multisq; lapidibus in unum corpus, in certam menſuram ſtatua perficeretur. Hæc Diodorus. De hoc Diodoro Diogenes teſtatur, quòd nõ ſolùm ſculptor, ſed etiam architectus fuerit, unusq; conſuluit ſubijciendos eſſe carbones fundamentis Epheſij templi. Nam cùm humidus eſſet locus, omiſſa ligni natura ſoliditatem accepit humor immobilem. Idem primus ferrum fundere docuit, ſtatuamq; ferream fecit. Auctor Pauſanias.*

Theodorus Gadareus, nobilis orator. Gadara autem, Syriæ ciuitas eſt non longè ab Aſcalone: uerùm ipſe dici maluit Rhodius, teſte Strabone, cuius tempore fuit. Eius diſcipuli Theodorei ſunt dicti, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetorica ſcripſit. Tyberius quoq; princeps cùm ſeceſiſſet Rhodum, eum ſtudiosè audiuit, ut Quintilianus libro quarto tradit. Theodorus, ἄθεος. *De quo Laërtius.*

Theodoſia, Tauricæ Cherſoneſi urbs, Ptolem. au-

ctore, libro tertio capite ſexto, hodie Calpha, quæ fuit ditionis Genuenſium.

Theodoſius, uir memorabilis in Bithynia, teſte Strabone lib. 12. cùm inquit: In Bithynia fuêre uiri in diſciplinis memorabiles, Xenocrates philoſophus, & Dionyſius dialecticus, & Hipparchus, & Theodoſius, & filij eius mathematici.

Theodotus Chius, præceptor ultimi Ptolem. in rhetorica, decertantibus in conſilio regis, an profugus Pōpeius eſſet recipiendus, ſolus conſuluit interfici debere, quod ſanè factum eſt. Hunc poſtea Brutus iam Auguſto inimicus in Aſia compertum, & ad ſe adductum interfici iuſſit. Vide Plutarchum in uita Pompeij. Theodotum alium memorat Philoſtratus in Sophiſtis, qui tempore Herodis Attici præfuit Athenienſium ſcholæ.

Theognis, poëta Græcus. De quo Plato in libro De legibus: O rex Latonæ, & Iouis fili, nunquam tui obliuiſcor, exordiens neq; finiens.

Theomneſtus Cous, ut auctor eſt Strabo libro decimoquarto, uir fuit clarus adminiſtratione Reipublicæ, & Niciæ æmulus.

Theones apud Suidam plures: ſed notior cunctis philoſophus Alexandrinus, eiſdem, patria, tempore & diſciplinis, quibus Pappus, ſub Theodoſio ſeniore. Scripſit de Aſtrologia, commentarioſq; in Ptolemæum & Aſtrolabium paruum, & alia. Theon item Alexandrinus Stoicus, tempore ſuperior, ſiquidem ſub Auguſto poſt Arrium philoſophum emicuit: ſcripſit in Phyſicam, & in artem Rhetoricam, & alia. Alius item eius

nominis Stoicus Antiochenus cūctis antiquior,ſcripſit apologiam Socratis. Quartus Smyrnæus. Quintus etiā Alexandrinus,ſophiſta cognominatus Aelius, ſcripſit in arte rhetorica. Theon Sidonius ſophiſta præcepit in patria,Conſtantini II. tempore. Plin. lib. 35. cap. 11. his Theonem ſculptorem addit,inter quinq; qui Mauſoleū cælauêre.

Theophanes, Mitylenæus hiſtoricus, qui Pompeij Magni res geſtas ſcripſit,teſte Cic. in oratione pro Archia poëta. Quid(inquit)noſter hic Magnus:qui cum uirtute fortunam adæquauit? Non'ne Theophanem Mitylenæum rerum ſuarum ſcriptorem in concione militum ciuitate donauit? Hactenus Cicero.

Theophilus,Cæſareæ Palæſtinæ præſul Seuero imperante. Cuius meminit Hieronymus. Theophilus Antiochenus præſul imperante M. Antonio librum in Marcionem êdidit:tum alia quæ ab Hieronymo commemorātur. Alius item eiuſdem nominis præſul Antiochenus,ad quèm Lucas ſcribit Acta Apoſtolorum. Alius quoq; præſul Alexandrinus,qui ſcripſit aduerſus Origenem. Præter hos,Theophilus comicus antiquæ comœdiæ,eius fabulas nonnullas commemorat Suidas.

Theophraſtus,ex Ereſſo Lesbi ciuitate fuit, Ariſtotelis & diſcipulus et ſcholæ ſucceſſor. Euphraſtus,deinde Theophraſtus uocatus ob oris & eloquentiæ ſuauitatem,cùm antea Tyrtamus appellaretur. Habuit diſcipulos ad duo millia. Opera eius à Diogene commemorantur, inter quæ ſunt libri ſex epitomes in Ariſtotelē de animalibus. Extant hodie tantùm de plantis conuerſi

à Theo=

à Theodoro Gaza. Exceſsit admodum ſenex. Ex Suida, Diogene, Strabone. Theophraſtus alter fuit Epheſius. Aelianus de uaria hiſtoria.

Theopompus, Gnidius & orator, & hiſtoricus poſt Thucydidem & Herodotum: quibus, ut in hiſtoria minor, ita oratori magis ſimilis, ut qui antequam eſſet ad hoc tempus ſolicitatus, diu fuerit orator. Quintilianus. Suidas autem de eodem ſic ait. Theopompus (inquit) Chius & Ephorus hiſtorici diſcipuli Iſocratis, alter freno, alter calcaribus indigebat. Is Theopompus ſcripſit hiſtoriam Græcam, quæ poſt bellum Peloponeſiacum à Thucydide ſcriptum continet. Præterea epitomen hiſtoriæ Herodoti, & alia plura. Fuit item alius antiquæ comœdiæ Poëta, ut idem Suidas auctor eſt. Præter hos, Theopompus Gnidius Cæſaris familiaris, Artemidorum habuit filium, qui apud Cæſarem ipſum plurimùm poterat ut ſcribit Strab. lib. 14. Theopompus, rex Spartanorũ, cùm primus inſtituiſſet, ut Ephori Lacedæmone crearentur, ita futuri regiæ poteſtati oppoſiti, quemadmodum Romæ conſulari imperio Trib. pleb. ſunt obiecti, atq; illi uxor dixiſſet, id egiſſe illum, ut filio minorem poteſtatem relinqueret: Relinquam (inquit) ſed diuturniorem. Optimè quidem Ea enim demũ tuta eſt potẽtia quæ uiribus ſuis modum imponit. Igitur Theopõpus legitimis regnum uinculis conſtringendo, quò lõgiùs à licentia retraxit, hoc ad beneuolentiam ciuium propiùs admouit. Hæc Valerius Maximus libro quarto cap. primo. Quintilianus tamen libro ſecundo, hanc modeſtiam parùm ualuiſſe demonſtrat, captum demum fuiſſe oſtendens.

dens. Theopompus (inquit) Lacedæmonius permutato cum uxore habitu è cuſtodia euaſit ut mulier.

Theoxena, à Philippi Macedonis militibus cincta, cùm eorum manus effugere non poſſet, ſe præcipitem dedit in mare. Vide Liuium libro 40.

Thera, inſula eſt una ex Cycladibus in mari Aegeo, ex qua profecti ſunt Therei, qui Cyrenem in Africa cō didêre. Thera olim Calliſta dicebatur, ut Callimachus ait: Nomine Calliſta primùm, ſed pòſt modò Thera
Dicta fuit tellus, urbis origo meæ. Hæc ex Strabonis libro decimo ſeptimo.

Theramenes, Athenienſis philoſophus. Cicero 1. Tuſcul. quæſt. Prô dij immortales, quàm illud iter iucundū eſſe debet: quo confecto nulla reliqua cura, nulla ſolitudo futura ſit: quàm me delectat Theramenes, quanq; elato animo eſt. Etſi enim flemus cùm legimus, non tamē miſerabiliter uir clarus emoritur: qui cùm coniectus in carcerem, triginta iuſſu tyrannorum uenenum ut ſitiens ebibiſſet, reliquum ſic è poculo eiecit, ut id reſonaret. Quo ſonitu reddito arridens, Propino (inquit) hoc poculo Critiæ, qui in eum fuerat teterrimus. Græci enim in conuiuijs ſolent nominare, cui poculum tradituri ſunt. Hactenus Cicero.

Theraſia, inſula iuxta Eubœam, auctore Ptolemæo libro tertio cap. quarto, in qua ciuitas eſt hodie Sanctorinum dicta.

Thericles, figulus fuit Corinthius, à cuius nomine fictilia quædam uaſa Thericlea dicta ſunt. Huius meminit Plinius lib. 16. cap. 40.

Therima-

Therimachus,Plinio lib.35. cap.10.pictor, claruit Centeſima ſeptima Olympiade.

Thermæ Thermarum,Siciliæ oppidum,auctore Põponio Mela libro ſecundo. Inde Thermitani, Ciceroni in Verrem.

Thermodoon (inquit Seruius) fluuius eſt Thraciæ, ad quem Amazones ab Tanai flumine in Aſia, digreſſæ ſe tranſtulerunt.Virg.11. Aeneid.

Quales Threiciæ cùm flumina Thermodoontis
Pulſant,& pictis bellantur Amazones armis.

Thermopylæ,anguſtiæ ſunt in Phocide regione. De quibus Liuius libro 6.4.Decados.Id(inquit) Thermopylarum iugum,ſicuti Apœnini dorſo Italia diuiditur, ita mediam Græciam dirimit.Quo in loco idem auctor de Græciæ ſitu, excurſuq́; non ſanè contemnenda tradit.Nomen à Thermis acceperunt.Sunt enim ibi propè θερμαί, id eſt,calidæ aquæ magno in honore, uti Herculi conſecratæ.Strabo libro nono:Reſtat iam ſanè ut littoris ordinem dicamus,quod Achilli ſubditũ erat, ſumpto à Thermopylis exordio.Iam enim & Locrenſe littus et alia diximus.Itaq; Thermopylæ à Ceneæo abſunt freto ſtadia ſeptuaginta.

Thero,uiri proprium eſt(inquit Seruius)in Pindaro tantùm lectum.Virg.10.Aeneid.

Occiſo Therone uirum qui maximus ultro Aeneã petit.

Therſiloc hus,nomen eſt uiri proprium.Virgilius 6. Aeneid. - Quos ille omnes longo ordine cernens
Ingemuit,Glaucumq́;, Medontaq́;, Therſilochumq́;,
Treis Antenoridas,Cereriq; ſacrum Polybetem.

Therſites, Græcus fuit, quo non deformior alter Venerat ad Troiam, ut dicit Homerus, *lingua'ue proteruior alter. Vnde ait* Iuuenalis Sat. 8.

Malo pater tibi ſit Therſites: dum modò tu ſis Aeacidæ ſimilis, &c.

Theſeus, Aegei Athenarum regis filius, ex Aethra coniuge: qui dum eſſet adoleſcens, opera Medeæ nouercæ penè à patre ueneno perijt. Sed poſt mortem patris ad regnum Athenarũ euectus, tot digna memoratu peregit, ut inter plures Hercules unus connumeretur. Inde Theſides, Hyppolytus, eius filius dictus. Ouid. in Epiſt.

Theſides, Theſeuſq; duas rapuêre ſorores.

Theſmophorea, ſacra ſunt Cereris, quæ à noſtris Cerealia dicuntur. Horum meminit Herodotus *lib. 2.*

Theſpiæ, liberum oppidum Bœotiæ regionis. Auctor Plin. *lib. 4. cap. 7.*

Theſpis, ex Icaria *ciuitate,* Atticæ *primus poëta Tragicus, & qui perſonas inuenit.* Inter *ipſius fabulas* Pentheus, *& quæ commemorantur à* Suida. Horatius *in Arte poëtica eius quoque meminit.*

Theſpis, alter Athenienſis, *Erichthei regis filius, è pluribus fœminis filias genuit quinquaginta. Cum quibus uocatus ad epulas* Hercules *ſigillatim concubuit. Suſcepit totidem liberos mares, qui Theſpiadæ dicti ſunt. Hi cum* Iolao *Herculis ex* Iphicleo *fratre nepote in Sardiniam profecti, ciuitates ibi plurimas extruxêre. Auctor* Diodorus *lib. 5.*

Theſproti, populi ſunt in Epiro, *proximi Chaonibus, ut auctor eſt* Plinius *in* Proœmio *lib. 4.*

Theſſa-

Theſſalia, Græciæ prouincia eſt, ex una parte Bœotiam, ex altera Macedoniam habens. Hæc & Hæmonia & Pelaſgis dicitur: Homerus uerò Theſſalos Argopelaſgos appellat. Lege Plinium lib. 4. cap. 8. in deſcriptione Theſſaliæ.

Theſſalonica, urbs inſignis, liberæq; conditionis, Macedoniæ metropolis, patria Theodori Gazæ, qui ætate patrum noſtrorum inter utriuſque linguæ doctiſſimos uiros principatum obtinuit. Strabo lib. 7. Theſſalonica, oppidum Macedonicū, quæ ſupra cæteras huius ætatis urbes eximia ciuilitate floret. Alterum uerò Macedonicum à Theſſalonica ad Meridiem porrectum uſque ad Strymonem. Ab hac Theſſalonicenſes dicti.

Theſſander, Polynicis fuit filius ex Argia, Statio teſte. Qui cùm robuſtus iuuenis euaſiſſet, cū cæteris proceribus Græciæ ad Troianum bellum profectus eſt. Huius meminit Virgil. lib. Aeneid. 2.

Theſtor, pater Calchantis uatis, ut oſtendit Homerus lib. Iliad. 1.

Theſtylis, nomen proprium mulieris, cuius Virgilius & Theocritus meminêre.

Thetis, Chironis Centauri filia uxor Pelei regis Theſſaliæ, mater Achillis. De qua Ouidius libro 12. Metamorph. ſcribit.

Thiniſſa, Africæ minoris, id eſt, Zeugitanæ prouinciæ urbs, Ptolemæo lib. 4. cap. 3. hodie Thunis.

Thiodamas, filius fuit Melampi, Statio teſte, qui dicit: Inſignem fama, ſanctoq; Melampode cretum Thiodamanta uolunt, &c.

Therſites, Græcus fuit, quo non deformior alter Venerat ad Troiam, ut dicit Homerus, linguâue proteruior alter. Vnde ait Iuuenalis Sat.8.
Malo pater tibi ſit Therſites: dum modò tu ſis Aeacidæ ſimilis, &c.

Theſeus, Aegei Athenarum regis filius, ex Aethra coniuge: qui dum eſſet adoleſcens, opera Medeæ nouercæ penè à patre ueneno perijt. Sed poſt mortem patris ad regnum Athenarũ euectus, tot digna memoratu peregit, ut inter plures Hercules unus connumeretur. Inde Theſides, Hyppolytus, eius filius dictus. Ouid. in Epiſt. Theſides, Theſeusq; duas rapuêre ſorores.

Theſmophorea, ſacra ſunt Cereris, quæ à noſtris Cerealia dicuntur. Horum meminit Herodotus lib.2.

Theſpiæ, liberum oppidum Bœotiæ regionis. Auctor Plin. lib.4. cap.7.

Theſpis, ex Icaria ciuitate, Atticæ primus poëta Tragicus, & qui perſonas inuenit. Inter ipſius fabulas Pentheus, & quæ commemorantur à Suida. Horatius in Arte poëtica eius quoque meminit.

Theſpis, alter Athenienſis, Erichthei regis filius, è pluribus fœminis filias genuit quinquaginta. Cum quibus uocatus ad epulas Hercules ſigillatim concubuit. Suſcepit totidem liberos mares, qui Theſpiadæ dicti ſunt. Hi cum Iolao Herculis ex Iphicleo fratre nepote in Sardiniam profecti, ciuitates ibi plurimas extruxêre. Auctor Diodorus lib.5.

Theſproti, populi ſunt in Epiro, proximi Chaonibus, ut auctor eſt Plinius in Proœmio lib.4.

Theſſalia, Græciæ prouincia eſt, ex una parte Bœotiam, ex altera Macedoniam habens. Hæc & Hæmonia & Pelaſgis dicitur: Homerus uerò Theſſalos Argopelaſgos appellat. Lege Plinium lib.4.cap. 8.in deſcriptione Theſſaliæ.

Theſſalonica, urbs inſignis, liberæq; conditionis, Macedoniæ metropolis, patria Theodori Gazæ, qui ætate patrum noſtrorum inter utriuſque linguæ doctiſſimos uiros principatum obtinuit. Strabo lib.7. Theſſalonica, oppidum Macedonicũ, quæ ſupra cæteras huius ætatis urbes eximia ciuilitate floret. Alterum uerò Macedonicum à Theſſalonica ad Meridiem porrectum uſque ad Strymonem. Ab hac Theſſalonicenſes dicti.

Theſſander, Polynicis fuit filius ex Argia, Statio teſte. Qui cùm robuſtus iuuenis euaſiſſet, cũ cæteris proceribus Græciæ ad Troianum bellum profectus eſt. Huius meminit Virgil.lib. Aeneid.2.

Theſtor, pater Calchantis uatis, ut oſtendit Homerus lib.Iliad.1.

Theſtylis, nomen proprium mulieris, cuius Virgilius & Theocritus meminêre.

Thetis, Chironis Centauri filia uxor Pelei regis Theſſaliæ, mater Achillis. De qua Ouidius libro 12. Metamorph.ſcribit.

Thiniſſa, Africæ minoris, id eſt, Zeugitanæ prouinciæ urbs, Ptolemæo lib.4.cap.3. hodie Thunis.

Thiodamas, filius fuit Melampi, Statio teſte, qui dicit: Inſignem fama, ſanctoq; Melampode cretum Thiodamanta uolunt, &c.

Thoas,rex fuit in Taurica regione. De quo Ouidius lib.3.de Ponto:

Regna Thoas habuit Mæotide clarus in ora,
Nec fuit Euxinis notior alter aquis.

Thoe, filia Oceani & Tethyos, una ex Nymphis, quas ad concuſſam Thetidem,ob mortem filij ſui Achillis conueniſſe ſcribit Homerus.

Thon, primus apud Aegyptios medicinam in artem redegit.De quo meminit Homer.li. 4. Odyſſeæ.Alter, teſte Hellanico,fuit rex Canopi, ad quem cùm Menelaus Troia cum Helena diſcedens,tempeſtate maris deduceretur,fuit primùm ab illo,antequam Helenam conſpiceret,gratè ſuſceptus.Sed ut illam cōſpexit,uim Menelao inferre conatus,ab illo interfectus eſt.

Thonis,Straboni libro 17.urbs eſt prope Zephyrium. Eſt & eidem,rex qui Menelaum & Helenam hoſpitio ſuſcepit:unde de medicamentis Helenæ ſic poëta inquit,

Quæ Polydamna dedit,Thonis clariſsima coniunx.

Thonius,unus ex Centauris,Ixionis & Nubis filius.

Thoon,uir Troianus ab Vlyſſe interemptus,ut ſcribit Homerus lib.Iliad.12.

Thoota,fuit Phorci filia,ex qua Neptunus Polyphemum genuit. Quo etiam nomine quidam Phorci matrē nominauerunt.De Thoota Homerus in Odyſſea.

Thootes, unus fuit ex præconibus Græcorum, teſte Homero lib.Iliad.12.

Thorax,ut ſcribit Sarabo libro decimoquarto,mons eſt iuxta urbem Magneſiam, in quo dicunt crucifixum

fuiſſe

fuiſſe Daphitam *grammaticum: propterea quòd reges uerſibus inceſſeret.* Ex quo illud *tractũ eſt,* Caue à Thorace. Hoc *uelut ænigmate prouerbiali,ut uult* Eraſmus in Chiliadib. *feſtiuiter admonebimus, frenãdã eſſe linguam, ne uoces petulanter emiſſæ, per iugulum aliquando redeant.*

Thous, Homero *teſte, unus ex* Troianorum *principibus.*

Thracia, Europæ *regio,* Macedoniæ *contermina.* Mela *libro ſecundo.* Deſcriptionem *huius quære ex* Plinio *lib.4.cap.11.*

Thraſius ſeu Thraſillus, *uir fuit, qui cùm ad exorandas à* Ioue *pluuias* Buſirim *docuiſſet hoſpites immolare, omnium primus mactatus eſt.*

Thraſo nomen militis apud Terentium. *Eſt & nomen pictoris apud* Strabonem *lib.14.*

Thraſybulus, Atheniẽſis *exul, comparato exercitu triginta tyrannorum dominationem* Athenis *ſuſtulit, iuuante* Lyſandro Lacedæmoniorum *duce, exulesq́; reduxit.* Inſuper *plebiſcitum tulit, quod* ἀμνησίαν *uocant, quo iniuriarum memoria deleretur, exulibus iureiurãdo addactis.* Cuius Cicero *in* Philippicis, *&* Valerius *de modeſtia mentionem fecêre.* Traſybulus, *dux* Mileſiorum, *ut portum* Sicyoniorum *occuparet, ex aduerſa parte oppidanos tentauit.* Dumq́; *ſic detinerentur, cũ inſperata claſſe portum cepit.* Frontinus *libro ſecũdo.*

Thraſymachus, Carthaginienſis *Sophiſta, periodon & colon, id eſt, membrum primus monſtrauit, ac modum qui nunc eſt rhetorices, induxit.* Fuit *diſci*-

pulus Iſocratis, ut ſcribit Suidas.

Thraſymedes, Hom. lib. Iliados 9. Neſtoris filius.

Thryus, Homero Iliad. ſecundo, fluuius Elidis, qui in Alpheum decurrit. Ab eo & Thryoeſſa Iliad. undecimo uocatur.

Thucydides, Athenienſis hiſtoricus, patre Chloro, genus à ducibus Milciade & Cimone, qui & ipſi ab Aeaco Iouis filio originem habuêre, duxit, ut Didymus in hiſtoria teſtatur. Vxorem duxit è Thracia oriundam, alioqui diuitem: cuius opes adſecutus non in uoluptates, ſed partim in ocium literarum erogauit. Nam bellum Peloponneſiacum ſcribere adgreſſus, quo illud gerebatur, Athenienſibus pariter ac hoſtibus Lacedæmonijs militibus, qui bello intereſſent, mercedē præbebat, uti res quotidie ueras ei renunciarēt, quas fideliùs accipere ſperabat, ſi non ſolùm ab amicis, ſed etiam ab inimicis edoceretur, ne partes quiſq; ſuas falſò tueretur. Præceptores habuit in philoſophia, Anaxagoram: & in rhetorica, Antiphonem. Cuius & ipſe in 9. hiſtoriæ meminit, dicēs eũ cauſſam fuiſſe perdendæ Reipublicæ, ac cōſtituendæ tyrannidis trecentorum. Ex Marcellino Græco ſcriptore. Quintilianus lib. 10. ca. 1. de Thucydide ſic ſcribit: Thucydides (inquit) & Herodotus, longè cæteris in hiſtoria præferendi, quorum diuerſa uirtus laudem penè eſt parem conſecuta. Denſus & breuis, et ſemper inſtans ſibi Thucydides: dulcis & candidus, & effuſus Herodotus. Ille concitatis, hic remiſſis adfectibus melior. Ille concionibus, hic ſermonibus. Ille ui, hic uoluptate. Dionyſius Halicarnaſſeus ſcribit Demoſthenē adeò

adeò Thucydidis ſtylum probaſſe, ut eius librum octies ſcripſerit, totumq́; ferè ediderit. Cicero in Bruto: Thucydidem (inquit) imitamur optimè, ſi hiſtoriam ſcribere, non ſi cauſſas dicere cogitatis. Thucydides enim rerum geſtarum ſyncerus pronunciator & grãdis etiam fuit: hoc forenſe concertatorium non tractauit genus. Orationes autem quas interpoſuit (multæ enim ſunt) eas ego laudare ſoleo, imitari neq; poßim ſi uelim, nec uelim fortaſſe ſi poßim. Hactenus Cicero.

Thucydides alios idem Marcellinus ponit: unum Mileſium Athenis inter principes uiros ac duces, æmulum Periclis. Alium Pharſalicũ Memnonis filium, cuius meminit Polemon in his quæ de Acropoli ſcripſit. Quartum poëtam natione Achedryſium, cuius meminit Androtion in Attide, dicens eum filium eſſe Ariſtonis, qui fuit tempore Platonis comici, & Agathonis tragici, ac Nicerati uerſificatoris. Ex Marcellino.

Thule (inquit Seruius) inſula eſt Oceani, inter Septentrionalem & occidentalem plagam, ultra Britanniam, Hyberniam & Orchadas Virg Georg. 1.
Tibi ſeruiat ultima Thule.

Thuria, Straboni lib. 8. Meſſeniorum urbs, alio nomine ἄιπεια, id eſt, celſa, quòd in colle excelſo ſita ſit: à quibuſdam Thyre appellatur.

Thurini, Italiæ populi prope Sybarim urbẽ, nobiles (ut auctor eſt Plin. lib. 14. cap. 6.) uinis, quæ habent.

Thurium, Italiæ oppidum, ubi Herodotus uitam finiuit, ibidemq́; in foro, ut quidam memorant, ſepultus eſt, teſte Thucydide libro 3.

Thy-

Thyamon,mons in Thraciæ regione.

Thyamis,amnis uel fluuius(ut Thucydides 1.*li. ait) qui Theſprotidem,Ceſtrinamq́; diſcriminat.* Plin.*libro* 4.*cap.*1.*Oppida Mæandria, Cæſtria:flumen Theſprotiæ,Thyamis:colonia,Buthrotum,&c.*

*Thybris, uiri proprium Aeneæ comitis:Virgilius Aeneidos lib.*10.

Aſſaraciq́; duo,& ſenior cum Caſtore Thybris,
Prima acies:&c.

*Thyeſtes, filius Pelopis ex Hippodamia, & Atrei frater,ac Tantali nepos.Inde Thyeſteus dicitur.Ouid. lib.*15. *Metamor. Néue Thyeſteis cumulemus uiſcera menſis.Thyeſtis fabula ſic ſcribitur Seruio.Fabula(inquit)hoc habet:Atreum & Thyeſtem germanos, cùm diſſenſione ſibi nocere non poſſent,in ſimulatam gratiam rediiſſe: qua occaſione Thyeſtes cum fratris uxore concubuit.Atreus uerò ei filium epulandum adpoſuit: quæ Sol abominatus,ne pollueretur,aufugit. Sed ueritas hæc eſt:Atreum apud Mycenas primum Solis eclipſim inueniſſe: cui inuidens frater, ex urbe diſceßit, tempore quo eius probata ſunt dicta.Hactenus Seruius enarrans illud Virgilij lib.Aeneid.*1.

*Nec tam auerſus equos Tyria Sol iungit ab urbe. Meminit & huius adhuc Seruius,declarans illud Virg.*11. *Aeneid.*

Atrides Prothei Menelaus aduſq́; columnas
Exulat,&c.

*Thyia,Herodoto lib.*7. *filia Cephiſi:à qua & urbs eiuſdem nominis in qua colitur.*

Thymbra

Thymbra,Thymbræus.Vide TYMBRAEVS.

Thymbrius,Stephano,fluuius apud Thymbram fluens.Vide Thymbra.

Thymele, nomen mulieris,quæ prima ſaltationem in ſcena docuit.Græci θυμέλην *ſcenam uocant, hoc eſt, eam theatri partem ubi geſtiunt hiſtriones.Martialis, Qua Thymelen ſpectas,deriſoremq; Latinum. Suidas autem ſcribit fuiſſe aram in theatris Thymelen.*

Thynia,Straboni lib.12.inſula in fronte Bithyniæ.

Thynos,Plinio lib.5.cap.27.oppidum Ciliciæ.

Thynus,nomen uiri proprium,de quo Orpheus meminit.

Thyoneus, Bacchi epitheton, quod ἀπὸ τοῦ θύειν*, quod eſt ſacrificare,deductum putant,eô quòd ei adbuc inter humanos uerſanti ſacrificabatur.Horatius 1.Carmin.ode.17.*   *-nec Semeleius*
Cum Marte confundet Thyoneus   Prælia.

Thyrea,inſula eſt Peloponneſi,ut ſcribit Her.li.4.

Thyros,urbs in regno Neſtoris,teſte H e nero.

Thyrſis,nomen paſtoris proprium apud Virgil. in Bucolicis Ecloga.7.

Thysbe,puella fuit Babylonia. De qua apud Ouid. in libris Metamorph.Huius & meminimus in dictione PYRAMVS.

Thyſſagetæ, populi ſunt Scythici ultra Sauromatas,uiuentes ex uenatione,ut ſcribit Herodotus lib. 4. De his & Mela lib.1. Thyſſagetæ Turcæq; uaſtas ſyluas occupant,aluntúrq; uenando.

Tibareni,populi Scythici, de quibus diximus in di-

ctione

ctione TABERENI.

Tiberias, urbs Galileæ, ab Herode condita, & ſic appellata in honorem Tiberij Cæſaris. Ptolemæo libro 5. cap. 16. dicitur Tiberias lacus.

Tiberius, inter Cæſares notiſſimus. Fuit & eius nominis grammaticus, qui de Ideis orationis ſcripſit libros tres, aliaq; complura, ut auctor eſt Suidas. Meminit & huius Strabo libro ſeptimo. Alij Tyberius.

Tibiſcus, Daciæ fluuius, cuius meminit Ptolemæus lib. 3. cap. 7. Barbaris Tiſſa appellatur.

Tibiſis, fluuius eſt Scythiæ, ut ſcribit Herodotus lib. quarto.

Ticinum, nobile Inſubrium oppidum, quod nunc Papia uulgò dicitur. Nam, ut ſcribit Ptolemæus in geographia lib. 3. cap. 1. Inſubres habent Mediolanum, Nouariam, Comum & Ticinum. Eſt & Ticinus, fluuius oppido uicinus, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 16.

Tifernus, fluuius eſt Italiæ, & Tifernum, oppidum quod intercedit. Inde Tifernates, populi, iuxta Theanum & Lucrinum in ſexta regione Italiæ, auctor Plin. lib. 3. cap. 14.

Tigillinus, uir fuit Romanus uitæ corruptiſſimæ, qui per impudicitiam multa à Nerone conſecutus eſt, quem ad omnia corruperat. Auctor Corn. Tacit.

Tigrana, Ptolemæo lib. 6. cap. 2. oppidum Mediæ in mediterraneis.

Tigranes, rex maioris Armeniæ, cuius multam mentionem facit Cicero in oratione pro lege Manilia.

Tigris, (inquit Seruius) fluuius eſt Armeniæ, fluens

in

in Perſicum ſinũ. Oritur autẽ in regione Armeniæ maioris fonte conſpicuo in planitie, ut ſcribit Plin. cuius caput 27. ſexti libri lege, & Strabonem libro ſexto.

Tigullia, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. urbs Liguriæ, alijs dicta Segeſta, uulgò Sigeſtro, Sextri.

Tilium, Sardiniæ inſulæ urbs, Ptolemæo auctore li. 3. cap. 3. Hodie S. Repara.

Tilos, eſt cum oppido eiuſdem nominis inſula in mari rubro, celeberrima margaritis, ipſa fert palmas, oleas creat, uineis abundat, terrasq; omnes hoc miraculo ſola uincit, ut quæcunque in ea naſcatur arbor, nunquã ſpolietur tegmine foliorum. Vide Plinium libro ſexto, capite 27.

Tilphoſa, ut auctor eſt Pindarus, fons eſt ſub Tilphoſium montem labens, apud quem Tireſiæ uatis ſepulcrum conditũ eſt. Huius enim, ut ait Ariſtophanes, aquæ frigus cùm ſenex potaſſet, & ferre non potuiſſet, extinctus eſt. Eſt & ibidem, ut lib. 9. teſtatur Strabo, templum Apollinis Tilphoſij.

Timæus, Siculus hiſtoricus, qui res Græcas conſcripſit, etiã uſq; adeo arrogans, ait Plut. in Nicia, ut Thucydidem & Philiſtium in hiſtoria ſe facilè ſuperaturũ iactet. Ipſe uerò Sicula quadam pinguedine delibutus, ad ridenda quædam minimeq; ad hiſtoriæ grauitatem pertinentia digreditur. Hactenus Plutarc. De quo Cic. 2. de Oratore, Minimus natu horum omnium Timæus, quantum autẽ iudicare poſſum, longè eruditiſſimus, & rerum copia et ſententiarũ uarietate abundãtiſſimus, & ipſa compoſitione uerborũ non impolitus, magnam

eloquen-

eloquentiam ad ſcribendum attulit, ſed nullum uſum forenſem. Hactenus Cicero. *Huius item meminit idem in epiſtola illa* 12. *lib.* ad Luceium *doctiſsima.* Diodorus Siculus *dicit hunc nimium operæ in alijs redarguendis impendiſſe, contra* Ephorum *præſertim, nimis res etiã minimas perſecutum, libroſq́; fuiſſe penè in res ſingulas partitum.* Timæus *alter* Philoſophus *cuius noĩe* Plato *librum inſcripſit de natura, patria fuit* Locrenſis, *philoſophus* Pythagoreus, *ſcripſit & uitæ naturæ documenta, & uitam* Pythagoræ, *ut ſcribit* Suidas.

Timagoras Athenienſis, *capitali ſupplicio adfectus, quòd* Darium, *ad quem legatus miſſus fuerat, more* Perſarum *adulando adorauerat.* Suidas *&* Valerius.

Timantes, *pictor egregius* Zeuxis *tempore.* Huius eſt Iphigenia *oratorum laudibus celebrata, qua ſtante ad aras peritura, cùm mœſtos pinxiſſet omnes, & triſtitiæ omnem imaginem conſumpſiſſet, patris uultum uelauit, quem dignè non poterat oſtendere. Pinxit &* Cyclopem *parua in tabula, cuius magnitudinem exprimere cupiens, pinxit iuxtà* Satyros *thyrſo pollicẽ eius metientes, itaque ex omnibus eius operibus intelligitur plus, quàm pingitur.* Huius meminit Plinius *lib.* 35. *capite nono.*

Timarchides, *ſculptor nobiliſsimus, cuius meminit* Plinius *lib.* 36. *cap.* 5. *Fuit & pictor celeberrimus, eodem* Plinio *auctore lib.* 34. *cap.* 8.

Timarchus, *ſtatuarius nobilis. auctor* Plin. *libro* 34. *cap.* 8. *Fuit &* Timarchus, *in quem extat* Aeſchinis *accuſatio,* Demoſthenis *oratoris amicus.*

Timauus,Plinio lib.3.cap.13.fluuius Venetiæ. Con*tra quem,ut idem teſtatur cap.103. lib. 2.inſula paruà eſt, in mari cum fontibus calidis, qui pariter cum æſtu maris creſcunt minuunturq́;.*

Timocles, *comicus Athenienſis,fabulas ſcripſit,quarum nonnullas commemorat Athenæus.*

Timoclia, *mulier Thebana ſtuprum à quodam Barbaro Thracum principe per uim paſſa,iniuriam hoc modo ulta eſt.* Odio enim *diſsimulato dixit ſtupratori ſe ſcire locum ubi plurimum eſſet auri,perductusq́; eſt ab ea ad altiſsimum puteum, qui fuit in remotiore domus parte.* Quò cùm *Thrax ueniſſet,& iam pronus immineret puteo, à Timoclia (quæ à tergo ſtabat) deiectus eſt præceps,& ſaxis obrutus. Auctor Sabellicus in* Ex*emplis.*

Timolaus *Lariſſæus, è Lariſſa Macedoniæ,diſcipulus Anaximenis Lampſaceni, ſcripſit poëma de bello* Troiano,Homeri *ſingulis uerſibus ſingulos addens atq́; ſubdens. Auctor Suidas.*

Timoleon, *Corinthius,dux inclytus,uiribus fortiſsimus, uitaq́; abſtinentiſsimus, miſſus cum triremibus ad liberandas Dionyſij tyrannide Syracuſas ,quem Dion Syracuſanus implorato Corinthiorum auxilio expellere conabatur, quinquageſimo poſtquam Syracuſas adpuliſſet die,urbe potitus, ac Dionyſius clàm ſeſe atq; arcem Timoleonti ipſi dedidit, ab eoq́; cum paucis in exilium Corinthum miſſus eſt, ille uerò arcem ſolo æquauit, Syracuſanis libertatem reſtituit. Deinde contra* Leontinos *pergens eorum tyrannum in bello captum*

interfecit. In ſumma æqualis fuit Timotheo, Ageſilao, Pelopidæ, Epaminondæ. Hæc ex Plutarcho qui eum è noſtris comparat Paulo Aemilio.

Timomachus, Byzãtius pictor nobilis Cæſaris dictatoris ætate, fecit Medeam & Aiacem, quos ipſe Cæſar LXXX talentis emit, in temploq́; Veneris dicauit. Auctor Plinius lib.35.cap.11.

Timon Athenienſis, temporibus fuit Peloponneſiaci belli, ut ex Ariſtophanis & Platonis poëmatibus perſpicere licet: deſcribitur ab illis ut inhumanus, ac uitans hominum congreſſus, præter unius Alcibiadis adoleſcentis. Interrogatus quæ cũ illo cauſſa eſſet amicitiæ. Quòd ſciam (inquit) illum quandoq; multorum malorum Athenienſibus cauſſam futurum. Cùm ſemel in concionem aſcendit, facto ſilentio mirantibus omnibus inquit: Eſt mihi, ô uiri Athenienſes, pone domum paruus hortus, ubi ficus coaluit quædam, in qua permulti noſtri ciues ſe ſuſpenderunt. In eodẽ nunc ego loco ædificare uolo. Quamobrem uiſum eſt mihi uos publicè admonere, ſi quis fortà ſit, qui ſe priùs uelit ſuſpendere, antequam arbor excidatur. His igitur de cauſis ab Athenienſibus μισάνθρωπος eſt appellatus, quaſi genus hominum iuſenſum habuerit. Sed & mortuo mirum contigit, ut ſepulcrum eius quod erat in littore, mare quaſi peroſum, exundatione ab ſe abſterruerit, longeq́; expulerit.

Timon alter Apolloniates, ſeu Nicenus, uir & philoſophiæ & eloquentiæ ſtudijs præditus, Ptolemæo Philadelpho in primis acceptus, ſcripſit Tragœdias, Comœdias, Satyras, & alia, quorum Antigonus Cariſtius

memi-

meminit, qui uitam eius conſcripſit. Auctor utriuſque Suidas.

Timotheus, Athenienſis dux, potentiſſimus ac diues muros Athenis ædificauit. Huius imaginem pictores adſentationis gratia fecerunt, iuxtaq; fortunam retibus ciuitates ei incluſas deferentem, illum autem ipſas expugnantem: quamobrem indignatū eum ferunt pictori fuiſſe, quòd felicitati potiùs eius res geſtas, quàm uirtuti uideretur adſcribere. Haud multò poſt hoc factum fortuna quaſi ægrè ferente rebus excidit. Auctor Suidas. Huius ut docti hominis meminit Cic. lib. 1. de Officijs: Quod idem fecit (inquit) Timotheus, Cononis filius, qui cùm belli laude non inferior fuiſſet quàm pater, ad eam laudem, doctrinæ & ingenij gloriam adiecit. Hactenus Cicero. *Timotheus item Athenienſis comicus, mediæ comœdiæ, cuius fabulas nonnullas cōmemorat Athenæus. Timotheus, Mileſius, muſicus, qui decimā & undecimā chordam lyræ addidit, & antiquam muſicam in molliorem modum mutauit. Emicuit tempore Philippi Macedonis, cuius filius Alexāder ſono excitabatur, & ad res bellicas alacriùs inſtruebatur. Deceſſit anno ætatis* LIII. *Scripſit de muſica libros* XVII. *Encomia, Dithyrambos. Hæc Suidas. Timotheus, ſculptor nobiliſſimus cuius in templo Apollinis Romæ multa fuerunt monumenta, unus ex his qui Mauſoleum cælauêre, ut ſcribit Plinius libro 34. capite 8. Timotheus Gazeus, grāmaticus tempore Anaſtaſij principis, qui ſcripſit uerſibus, cuius opera nonnulla cōmemorat Suidas. Timotheus his omnibus præſtantior, cùm Pauli apoſtoli epiſtolis, tum marty-*

rio clarus, præſul Epheſinus, patria Lycaonius, uiduæ mulieris filius. Volaterranus libro uigeſimo.

Tina, apud Ptolemæum libro 2. capite 3. Britanniæ fluuius. uulgò Tine.

Tingi, inquit Pomponius Mela lib. 1. & Plinius lib. 5. cap. 1. Mauritaniæ peruetus oppidū, ab Antæo (ut ferunt) conditum, poſtea à Claudio Cæſare, cùm coloniam faceret, appellatum Traducta Iulia.

Tipaſa, Ptolemæo lib. 4. cap. 2. urbs Mauritaniæ Cæſarienſis, hodie Teneſe.

Tiphys, uiri proprium in nauibus fabricandis arte ſingulari, & qui Argonautarum gubernator fuerit, auctore Virgilio in Bucolicis Ecloga 4.

Alter erit tum Tiphys, & altera quæ uehat Argo
Delectos heroas, &c.

Tireſias, uates Thebanus, Euero patre genitus, & mutatus quondam, ut poëtæ tradunt, in fœminā, et poſt ſeptem annos in uirilem formam rediјt. Eius anima ponitur Vlyſsi ueniens obuiam, multaq́; ei prædicens apud Homerum lib. 10. Odyſseæ.

Tiriſcum (inquit Ptolemæus lib. 3. cap. 1.) quod iam Taros dicitur, Daciæ urbs, hodie Croſſechana.

Tiſarantus, fluuius eſt Scythiæ, & ſecūdus poſt Ordeſſum, ut ſcribit Herodotus lib. 4.

Tiſiphone, una ex furijs, à cædibus plectendis dicta. Virgilius 10. Aeneid.

Pallida Tiſiphone media inter millia ſæuit.

Tiſobis, fluuius Britanniæ, teſte Ptolemæo li. 2. ca. 3.

Tiſſa, Ptolem. lib. 3. cap. 4. Siciliæ urbs, hodie Tiſſe.

Titan.

Titan,uel Titanus,Cœli & Terræ filius,qui multitudinis etiam numero Titanes *dicuntur.* Virg.6.Aen.
*Hic genus antiquum terræ,*Titania *pubes,*
Fulmine deiecti fundo uoluuntur in imo. Terra (inquit Seruius) primùm Titanas contra Saturnum genuit: Gigantes poſtea contra Iouem. Et ferunt fabulæ Titanas ab irata contra deos terra, ad eius ultionem creatos. Vnde et Titanes dicti ſunt, ἀπὸ τῆς τίσιος, id eſt, ab ultione. Hactenus Seruius.

*Titanus,*Plin.lib.5.cap.30. *fluuius eſt Aeolidis, & ciuitas ab eo cognominata.*

*Titareſius,*Homero lib.Iliad.2. *fluuius è Styge ortū habens: qui in Peneum influens, illius aquis non confunditur, ſed inſtar olei innatans excurrit.*

Tithonus (inquit Seruius) *frater Laomedontis fuit, quem præliantē Aurora dilexit, & rapuit, ex qua Mēnonem filium genuit: ſed tandem poſt longiſſimam optatamq; uitam audita Memnonis filij morte, in cicadam à poëtis uerſus eſſe dicitur.* Ex Seruio enarrante apud Virgilium libro quarto Aeneidos hunc locum:
Et iam prima nouo ſpargebat lumine terras,
Tithoni croceum linquens Aurora cubile.
Eſt item Laomedontis filius (teſte Diodoro *libro quinto) qui in Aſia Orientem uerſus uſq; in Aethiopiam militans, dicitur genuiſſe ex Ida filium, nomine* Memnona*: qui quum Troianis opem tuliſſet, poſtea ab Achille eſt interfectus.* Hæc Mancinellus *ex Diodoro, declarans hunc locum Horatij primo Carminum, Ode uiceſima octaua:*

Occidit & Pelopis genitor conuiua deorum,
Tithonusq́; remotus in auras.

Titianus, Titiani filius, orator Græcus, præceptor Maximini principis, ſcripſit libros prouinciarum pulcherrimos, appellabatur Simia ſui temporis, quòd omnia probè imitaretur. Capitolinus.

Titornus, bubulcus fortitudinis monſtroſæ fuit, cum Milone de robore certauit uicitq́;, cum pedem tauri una manu, altera uerò alterius tauri pedem per uim conantibus ipſis reſilire traheret. Auctor Aelianus.

Titus, clariſſimus Romanorum princeps, Veſpaſiani filius, & frater Domitiani. Auctor Tranquillus.

Tityrus, apud Virgilium & Theocritum in carmine Bucolico paſtoris proprium.

Tityus (inquit Seruius) ſecundum alios terræ filius fuit: ſecundum alios à terra nutritus, unde elegit ſermonem quo utrūq; ſignificaret, nam alumnum dixit. Hic amauit Latonam, propter quod Apollinis confixus eſt ſagittis. Et dānatus hac lege apud inferos, ut eius iecur uultur exedat, Quanquam Homerus uiciſſim dicat duos uultures ſibi in eius pœnam ſuccedere. Hactenus Seruius 6. Aeneid. apud Virgil.

Tityus item Sex. auctore Cicerone in Bruto, orator, homo loquax ſanè & ſatis acutus, ſed tamen ſolutus & mollis in geſtu, ut ſaltatio quædam naſceretur, cui ſaltationi Tityus nomen eſſet. Ita cauendū eſt ne quid in agendo, dicēdóue facias, cuius imitatio rideatur. Hactenus Cicero.

Tlepolemus, Herculis filius, teſte Homero lib. Iliad.

2. Hic cùm Rhodiorum rex eſſet, occiſus eſt à Sarpedo-ne in bello Troiano.

Tmolus (inquit Seruius) mons eſt Ciliciæ, in quo naſcitur crocus præcipuè. Hæc ille apud Virgilium libro Georg. I.

-nónne uides croceos ut Tmolus odores,
India mittit ebur: molles ſua thura Sabæi?

Tobius, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. Britanniæ inſulæ fluuius, ad cuius oſtia eſt oppidũ q̄ Touue uulgò dicitur.

Tolentum, Italiæ oppidum eſt in Piceno, à quo Tolẽtinates, populi dicti Plinio lib. 13. cap. 13.

Toletum, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. alio nomine Serezola dicta, Hiſpaniæ urbs, uulgò Toledo.

Toloſa, Tectoſagum, Narbonenſis Galliæ urbs nobiliſsima, à quo Tolóſani, Tectoſagi Plinio lib. 3. ca. 4. dicti. Notum eſt adagium, Aurum habet Toloſanum. De cuius raptu quæſtionem aliquando habitam Romæ ſcribit M. Cicero lib. de Natura deorum 3. Vide Gelliũ lib. 3. & Iuſtinum lib. 32.

Tomarus, mons eſt Aetoliæ, ut ſcribit Plinius lin. 4. cap. 2. Idem & Tmarus appellatur, nobilis circa radices centum fontibus, ut Theopompo placet.

Tomos, Ponti oppidum, Naſonis exilio notum, quod ipſum à Mileſijs deductum innuit Ouid. lib. Triſtium 1.

A quibus aduenint Miletida ſoſpes ad urbem,
Offenſi quò me contulit ira Dei. Cur autem Tomos dictum ſit, eodem lib. his uerſibus exponit:
Inde Tomos, locus eſt dictus, quia fertur in illo
Membra ſoror fratris conſecuiſſe ſui. Nam τομὴ

Græcis inciſio dicitur. Abſyrtus autem ille fuit Medeæ crudelitate ſectus, ut idem Ouid. lib. 3. Triſt. ſcribit.

Tomyris, regina nobilis Maſſagetarum in Scythia, quæ Cyrum debellauit & interemit. De qua plenè Herodotus, & Iuſtinus lib. 1. ſcripſerunt.

Tongri, Galliæ populi, Ptolemæo lib. 2. cap. 9. uulgò Brabantini.

Topazos, Plinio libro 6. cap. 29. inſula in mari rubro, in qua reperitur lapis Topazius mirè pellucidus, ſplendoreq́; aureo ita refulgens, ut interdiu uideri non poßit.

Toranius, mango quidam: qui, ut auctor eſt Plin. lib. 7. cap. 12. M. Antonio iam triumuiro, eximios forma pueros, alterum in Aſia genitum, alterum trans Alpes, ut geminos uendidit: tanta unitas erat. Poſtquam deinde ſermone puerorum, detecta fraude, à furente increpitus Antonio eſt, inter alia magnitudinem precij conquerẽte (nam ducentis mercatus erat ſeſtertijs) reſpondit uerſutus ingenij mãgo, ob idipſum ſe tanti uẽdidiſſe, quoniam non eſſet mira ſimilitudo in ullis eodem utero êditis. Diuerſarum quidem gentium natales tam cõcordi figura reperiri, ſuper omnẽ eſſe taxationem: adeoq́; tempeſtiuam admirationem intulit, ut ille proſcriptor animus, modo & contumelia furens, non aliud in cenſu magis ex fortuna ſua duceret.

Torone, Plinio lib. 4. cap. 10. Macedoniæ oppidum.

Trachalus, orator, Domitiani tẽporibus ſobrius, & ſatis apertus ſuis, & quem uelle optima crederes, auditus tamen maior. Nam & uocis, quantam in nullo co-

gnoui,

gnoui, felicitas & pronuntiatio, uel ſcenicis ſuffectura, & decora: omnia deniq; ei quæ ſunt extrà, ſuperfuerunt. Auctor Quintilianus libro 10. cap. 1. qui ſonum Trachali appellat.

Trachonitis, regio Syriæ Palæſtinæ ut ſcribit Plin. lib. 5. cap. 18.

Tragia, Plinio libro 4. cap. 12. inſula una ex Sporadibus. Ex hac fuit Theogiton Peripateticus, Ariſtoteli familiaris.

Tragurium, inſula Illyrici, & oppidum, cuius marmor commendatur Plinio lib. 4. cap. 21.

Traiana, Picenorum urbs, auctore Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hodie Potentia.

Traianus, inter Cæſares optimus. Fuit & Traianus Patricius, qui ſub Iuſtiniano principe floruit. Scripſit temporum epitomen nobilem. Auctor Suidas. Eſt item Traianus, portus Tuſcorum Ptolemæo lib. 3. cap. 1. hodie Volaterranorum portus.

Trallis, oppidum Cariæ regionis in Aſia minore, ut auctor eſt Plinius lib. 5. cap. 29.

Trapezus Trapezuntis, Cappadociæ ciuitas libera, & uaſto monte clauſa, ut auctor eſt Plin. lib. 6. cap. 4. Hanc patriam habuit Georgius Trapezuntius, magnus in omnibus illuſtribus doctrinis homo, qui ad extremã ſenectutem, omnium & Græcarum & Latinarum literarum oblitus eſt.

Traſimenus, lacus, de quo Plin. lib. 2. cap. 84. Quo quidem anno ad Traſimenum lacum dimicantes, maximum terræ motum neq; Pœni ſenſêre, nec Romani. De

hoc & Ouidius Faſtorum ſexto.

Sunt tibi Flaminius Traſimenaq; littora teſtes.

Trebatius iuriſconſultus, Ciceronis familiaris, ut perſpicere licet ex Familiaribus epiſtolis.

Trebia, Ciſalpinæ regionis fluuius, iuxta Dertonem ciuitatem. Auctor Strabo lib. 5. clade Romanorum ab Annibale accepta inſignis.

Trebonius, cum Bruto & Caſſio tertius coniurauit contra Cæſarem, in Aſia: deinde fraude Dolabellæ interfectus crudeliſſimè fuit, ut narrat Cic. in Philipp.

Trebula, oppidum fuit haud longè ab urbe ut ſcribit Plinius. Et olim Trebulanis ciuitas data fuit. Hinc caſei Trebulani dicti ſunt. De quibus Martialis.

Prope Trebulanos ſunt & alij populi, nomine Trebabani, auctore Plinio li. 3. ca. 12. uel Trebieni. Sueton. in Tyberio. Iterum eo cenſente, ut Trebianis legatam in opus noui theatri pecuniam ad munitionem uiæ transferre concederetur, obtinere non potuit quin, &c.

Trecæ, arum, urbs nobilis, & potens in Campania Gallicana.

Trechus, Homero Iliad. 5. uir Aetolus, bellator egregius, à Marte in bello interemptus.

Treueri, Galliæ Belgicæ populi, uetuſti ſanè nomenq; retinentes, nec priſtinæ cedentes famæ, apud quos inſignis olim cognoſcendarum cauſſarum, populi Romani curia, Treuirorum cognominata. Cuius in Floriano meminit Vopiſcus.

Triballi, Epiri populi, Dardanis oppoſiti, & Mœſiæ gentibus, ut ſcribit Plinius lib. 4. cap. 1.

Trica, Stephano, urbs Theſſaliæ, id nominis ſortita à Trica Penei filia. Plinius uerò li. 3. cap. 11. Tricam et Apinã, oppida quondã fuiſſe Apuliæ ſcribit. Hæc autẽ Diomedes tanta ignominia euertit, ut in prouerbij ludibrium tranſierint. Quoties enim rem futilem ac nugatoriã oſtẽdere uolumus, Tricas et Apinas nominamus.

Trieterica, erãt Bacchi ſacra, quæ quia tertio quoq; anno ſumptuoſiora quotidianis Orgijs agitabantur, Trieterica dicta ſunt, teſte Ouidio lib. 9 Metam.

Trigarius, locus iuxta campum Martium. Plin. libro ultimo. cap. 13. Ne equos quidem in Trigarijs præferri ullos uernaculis animaduerto. Apud Martianum quoq; Capellam lib. 9. qui de muſica inſcribitur: Trigarium (inquit) ſupplicantis ſemper gemmanitatis adueniet, hoc eſt, trigemma, inquit, illa mulier ſiue tres in unius nominis uocabulo conſpirantes.

Trinacria, Sicilia cognominata eſt à tribus promontorijs, quæ Latinè etiam Triquetra dicitur, ut notat Seruius apud Virg. lib. Aeneid. 3.

Ante & Trinacria lentandus remis in unda.

Trinoantes, Britanniæ inſulæ populi Orientales, penes Iameſam æſtuarium, ut auctor eſt Ptolemæus lib. 2. cap. 3. Trinobates Cæſar appellat.

Triocla, Siciliæ urbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 4. hodie Triochala.

Triozenus, Thrax fuit unus ex his qui uenerunt in auxilium Troianorum, ut oſtendit Hom. lib. Iliad. 2.

Tripolis, Phœniciæ locus, ex numero dicitur trium urbium, Tyro ſcilicet, Sidone, atq; Arado, ut teſtantur

Strabo, Plinius & Pomponius Mela lib. I. in deſcriptione Phœniciæ.

Triptolemus, Celei filius, teſte Seruio, aratri inuentor & agriculturæ. Eleuſin (inquit) ciuitas eſt Atticæ non longè ab Athenis, in qua cùm regnaret Celeus, & Cererem filiam quærentem liberaliſsimè hoſpitio ſuſcepiſſet, illa pro remuneratione oſtendit ei omne genus agriculturæ: filium etiam eius Triptolemum recens natum per noctem igne fouit, per diem diuino lacte nutriuit: & eum alatis ſerpentibus ſuperpoſitum, per totum orbem miſit, ad uſum frumentorum hominibus indicandum. Hactenus Seruius.

Triſmegiſtus, qui etiam ἑρμῆς τρισμέγιστος, Mercurius, quaſi ter maximus dictus, uel ualde maximus, qui fuit nepos maioris Mercurij, quem fabulantur fuiſſe filium Nili. Hunc tamen ſecundum adſerunt occidiſſe Argũ, Aegyptijsq́; præfuiſſe, & leges literasq́; tradidiſſe: ſed literarum characteres, animalium arborumq́; figuras habuiſſe. Hic condidit urbem, quam à ſe Hermopolim nominauit. Dictus eſt autem Triſmegiſtus, quòd & philoſophus maximus & ſacerdos, & maximus deniq; rex fuerit. Conſueuerunt enim Aegyptij ex omni philoſophorum numero ſacerdotes, ac rurſus ex ſacerdotibus regem eligere. Hic autem ut philoſophos ſapientia, ita religione ſacerdotes excel uit, ac mox in imperio adminiſtrando ſuperiores omnes reges ſuperauit. Hic primus à Phyſicis ad diuinorum ſpeculationem ſe erexit. Primus de maieſtate Dei, de dæmonum ordine, animarumq́; mutationibus ſapientiſsimè diſputauit.

Scripſit

Scripſit multa uolumina, quibus arcana myſteria & oracula panduntur. Non enim ut philoſophus ſolùm, ſed & propheta futura ſæpe prædicit. Hæc ex Diodoro Siculo.

Tritanus, ut auctor eſt Varro in relatione prodigioſæ fortitudinis, gladiator fuit, qui in ludo gladiatorio Samnitium, & rectis & tranſuerſis neruis non modò crate pectoris, ſed & manibus cancellatis, et brachijs omnes aduerſarios leui tactu, ac penè ſecuris congreſsionibus uicit. Hic habuit filium Cnei Pompeij militem pari fortitudine natum, qui hoſtem ſe prouocantē ita ſpreuit, ut inermi dextra eum ſuperauerit, & captum digito uno in caſtra imperatoris ſui reportauerit. Huius & meminit Plin. lib. 7. cap. 20.

Tritees, populi fuerunt Achiuorum, auctore Herodoto lib 1.

Tr[illegible]um metallum, Hiſpaniæ urbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. hodie Taſalla.

Triton (inquit Seruius) Deus marinus, Neptuni & Salatiæ deæ marinæ filius, ab aqua ſalſa dictæ. Hæc Seruius enarrans hunc locum Virgilij Aneid. 1.

Cymothoë ſimul, & Triton adnixus acuto
Detrudunt naues ſcopulo: leuat ipſe tridenti,
Et uaſtas aperit Syrteis, &c. Eſt & Triton, Africæ minoris fluuius & lacus, cuius meminit Plinius cap. 4. lib. 5. Herodotus libro quarto in palude inſulam eſſe ait, ubi ueſtigia ſunt euidentia, Iaſonem aliquando in his locis fuiſſe. Amnis ipſe Triton in Syrtim minorem egreditur, Ptolemæo lib. 4. cap. 3. Alij alijs in locis Paludem

hanc

hanc ſtatuerunt, ut bellè Plinius obſeruauit. Ad illam *primùm apparuiſſe Palladem uetuſtas credidit,atq; inde Tritonia dicta,auctore ante alios Feſto.Silius lib.9*

Tritonice,Ponti urbs,eadem Tomos appellata, de qua antè diximus.

Triuia,dicta eſt Diana,quòd Triuijs præeſſet,propter quod tres facies habere fingebatur.

Troas,Aſiæ regio,Helleſponto adiacens, eadē quondam Aeolis & Myſia appellata,auctore Plinio libro 5. cap.30. Mela lib.1.Proxima (inquit) regio,ex quo ab Aeolijs incoli cœpit,Aeolis facta, antè Myſia, & quà Helleſpontum attingit,Troianis poßidentibus Troas fuit.Hactenus Pomponius.

Troctes,uir quidam è Phœnicia,qui ut teſtatur Homerus lib.Odyſſ.14.aptus ad decipiendū,multa hominibus mala inflixit: atq; Vlyßi perſuaſit ut in Phœniciam,ubi ipſius domus & ſubſtātia erat,proficiſceretur.

Trœzenij,populi,fide ſocietatis Atticæ illuſtres,ut inquit Pomponius Mela,in ipſa Cherſoneſo ſiti,ad quos recto curſu ex Piræo commodißima nauigatio eſt.Eo igitur tempore,quo Xerxes cum tantis copijs in Græciam traiecit,cùm Themiſtoclis oraculum interpretantis ſententia ualuiſſet,ut terra relicta, mari ſe concrederent: iuuentutem omnem Athenienſes in triremes impoſuerunt,plurimi uerò parentes & uxores in Trœzenē, Trœzenijs eos humanißimè ſuſcipientibus. Decreuerunt enim ut hi publicè alerentur, duobus obolis in ſingulos diſtributis:puerisq; facta poteſtas,ut undecunq; liberet poma acciperent, & pro his erudiendis

magiſtris

magiſtris merces perſoluta eſt. Eius decreti auctor Nicagoras fuiſſe traditur. Hactenus in Themiſtoclis uita Plutarchus.

Troglodytæ, populi Aethiopiæ, nullarum opum domini (inquit Mela libro primo) ſtrident magis quàm loquuntur. Specus ſubeunt, aluntur'q; ſerpentibus. Hactenus Pomponius Mela.

Troia, teſte Liuio De bello Macedonico lib. 7. regio eſt minoris Aſiæ, in qua fuit Ilion ciuitas cantatiſſima: nonnunquam tamen pro ipſa urbe Troia ponitur. Ouidius Epiſtolarum lib. 1.

Troia iacet certè Danais inuiſa puellis.

Et rurſum alibi in eadem epiſtola:

Iam ſeges eſt ubi Troia fuit. Similiter & Virgilius libro tertio Aeneid. Et campus ubi Troia fuit. Troia etiam ludus puerorum equeſtris fuit. Suetonius de Cæſare: Troiam (inquit) luſit turma duplex maiorum.

Tros, rex Troiæ (inquit Seruius) Ganymedis pater, à quo Troia dicta. Virg. lib. Georg. 3.

–demiſſæ'q; ab Ioue gentis
Nomina, Tros'q; parens & Troiæ Cynthius auctor.

Tros etiam ponitur pro Troius, ut notat idem Seruius apud Virg. Aeneid. 6.

- ceſſas in uota preces'q;
Tros ait, Aenea, ceſſas?

Troſſuli, populi. De quibus Plinius cap. 2. libro 33. Poſtea Troſſuli, cùm oppidum in Tuſcis citra Volſinios paſſ. IX. M. ſine ullo adiumento peditum cepiſſent eius uocabuli: id'q; durauit ultra C. Gracchum.

Truentus,fluuius Picenorum Ptolemæo lib.3.ca.1.

Tryphodorus, Aegyptius poëta,ſcripſit Marathoniaca,excidium Ilij,Odyſſeam,id eſt,poëma de erroribus & laboribus Vlyßis,Paraphraſes comparationum ab Homero poſitarum. Auctor Suidas.

Tryphon,Alexandrinus grammaticus,Auguſti tempore,ſcripſit de copia orationis, de orthographia, & alia à Suida cōmemorata. Tryphon,Origenis auditor, ad quem nonnullæ eius extant epiſtolæ:in ſacris literis eruditißimus fuit,ut eius multa oſtendunt monumenta. De hoc ſcribit Hieronymus.

Tuæſis,æſtuarium maris Britannici apud Ptolemæum libro 2.cap.3. uulgò Tuuede, iuxta quod Beruicia, munitißimum oppidum regis Anglorum,in finibus Scotiæ.uulgò Beruuyck.

Tubero Romanus, is notißimus eſt ex Ciceronis oratione pro Ligario.Eſt item Tubero,fluuius apud Indos,Pomponio Melæ lib. tertio.Plin.lib.6.cap.23. Tuberum appellat.

Tuberum,Plinio lib. 6.cap.23 . flumen nauigabile, quod circa Pariræ,&c.

Tucca, L. Varus & Plocius,uiri doctißimi, amici Virgilij, hæredesq́; ex parte teſtamenti relicti, iuſſu Auguſti carmina Aeneidos emendauerunt, hac lege,ut nihil adderent, ut Seruius tradit.

Tucris,Ptolem. libro 2.cap.6.Hiſpaniæ urbs: uulgò Tudela.

Tudæ, Ptolemæo libro ſecundo capite ſexto, urbs Hiſpaniæ hodie Tyde in Gallicia.

Tuder oppidum mediterraneum Vmbriæ. **Auctor** Plin.lib.3.cap.14.

Tuerobis,fluuius Britanniæ,*Ptolem.lib.2.capite.2.* uulgò Abedeuy.

Tulcis,modicus amnis Hiſpaniæ *ad Tarraconem, ut* ſcribit Pompo.lib.2.

Tuliphurdum,Ptolem.lib.2.cap.12.Germaniæ urbs, uulgò Gottingen.

Tuliſurgium,Ptol.lib.2.cap.12.urbs Germaniæ: ho- die Brunſuiga.uulgò Brunſuig.

*Tullum,*Galliæ *urbs in* Belgica.*auct.Ptol.li.2.ca.9.* uulgò Tulle,Toll.

Tullus Hoſtilius *tertius* Romanorum *rex bellicoſus.* De quo uide Liuium lib.1.Decad.1.

Tunetum,ſiue, ut quidam dicunt Tunitium, Scipionis tempore tumulus erat editior,undè Scipio ſpectauit Carchedonios ad Romanam claſſem exurendam proficiſcentes.Noſtra tempeſtate regis Libyci ciuitas metropolis eſt,in qua ueluti ampliore & magnificentiore conſueuit habitare,& Tuniſæus rex appellatur.Tunetum non ſanè ob hanc cauſſam habitarunt,quòd Carthagine carerent à Scipione diruta,quum denuò amplificata ſurrexerit,ex qua(uelut ex equo Troiano)manarũt literarum proceres. Ad cuius celeberrimum gymnaſiũ Auguſtinus profitetur contendiſſe. Hanc Eutropius li. 4.continuis ſedecim diebus arſiſſe perhibet. Hæc ſeptingenteſimo anno poſtquam condita erat, deleta eſt. Hæc ut idẽ auctor ait,L.Cæcilio Metello & Tito Flaminio COSS, in Africa iuſſu ſenatus reparata eſt,quæ

nunc manet, annis uiginti duobus euolutis, poſtquam à Scipione fuerat euerſa. Abeſt Tunetum à Carthagine duodecim millia fermè paſſuum. A Tuneto, Tunetæi dicti ſunt, quos Sidonius Tuniſæos appellat.

Turarius, uicus Romæ. Aſconius: Signum Vertumni in ultimo uico Turario eſt, ſub Baſilica ſe flectentibus.

Turcæ, teſte Pomponio lib. 1. populi ſunt Scythici, iuxta Thyſſagetas & ultra Sauromatas. Ab his orti iudicantur, qui ætate noſtra latiſsimè imperitant: Turci uulgò dicti, ignauia quidem noſtra magni, ſed poſt Macedonas & Romanos ſine dubio potẽtiſsimi, Hermolao.

Turde, Vilumbrorum ciuitas in Italia, teſte Ptolemæo libro tertio, capite primo. Tudea Silio. Tudertum hodie.

Turduli & Baſtuli, populi in Hiſpania Bætica præcipui, ut & Bætica Turdetania dicta ſit. Strabo lib. tertio. Plinius lib. 3. cap. 1. Ab Ana autem (inquit) Atlantico Oceano obuerſa Hiſpania, Baſtulorum, Turdulorumq; eſt. Strabo lib. 3. Turdetanos cum Ptolemæo li. 2. ca. 44 nominat.

Turia. Vide DVRIAS.

Turiaſo, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ urbs: uulgo Tiriaſſona.

Turnus, nomen ducis, qui ab Aenea occiſus eſt, ut uidere licet in 12 Virg. Aeneid.

Turones, Lugdunenſis Galliæ populi ad fluuium Ligerim, auctore Plinio lib. 4. cap. 18.

Turpio Ambiuius, actor comœdiarum Terentij temporibus.

Turris Biſſonis, ciuitas Sardiniæ Ptolem. lib. 3. cap. 3. Sardos hodie: Turris Libyſonis Plinio.

Turulis, fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis Ptolemæo libro ſecundo, capite ſexto. Turia uulgò Claudiano & Hermolao apud Plinium. Pomponius Duriam corruptè nominat.

Turuptiana, Ptol. lib 2. ca. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs: Tuitana hodie, Tuy uulgò.

Tuſcia, regio eſt Italiæ, quæ & Ethruria dicitur, ut ſcripſimus in dictione HETRVRIA: uulgò Toſcana.

Tuſculum, Italiæ oppidum, Telegoni Vlyßis & Circes filij ædificium, Ciceronis uilla, nobilißimum. Silius: Mœnia Laërtis quondam regnata nepoti.

Tuſculani Frederici, Aenobarbi imperatoris quondam coniuncti copijs, Romanos inſigni clade affecêre, ut poſtea reſipiſcere non eſſet. Romani itaq; iniuriæ memores, poſt aliquot annos tãta in eos ira perciti ſunt, ut uix urbis fundamenta relinquerẽt. Volaterranus li. 6. Tuſcul. uulgò Fraſcati.

Tuſcus, uicus Romæ, in quo habitauerũt Tuſci, à Porſenna ex obſidione relicta. De quo Horatius in Sermonibus: —ac Tuſci turba impia uici.

Tyana, urbs Cappadociæ, Apollonij Tyanei patria. Inde Tyanenſis prætura, in qua eſt oppidum Tyana. Auctor Strabo lib. 12. Plin. cap. 3. lib. 6.

Tyberis, amnis Italiæ è media ferè lõgitudine Apœnini Aretinorum finibus defluens, tenuis principiò, nec ferè nauigabilis. Fertur per centum & quinquaginta millia paſſuum non procul à Tiferno, Peruſia, & Otri-

culo: Ethruriam ab Vmbris ac Sabinis, mox Veientem agrũ à Cruſtumino, deinde Fidenate, Latinumq́; à Vaticano dirimens, duobus & quinquaginta fluuijs augetur. Præcipuis autem mari & Aniene: nec minus tamen aquis, fontibusq́; in urbem perductis: et ideo quamlibet magnarum nauium ex Italo mari capax, rerum in toto orbe naſcentium rector placidiſſimus. Primùm ad aquarum colore Albula dictus eſt, deinde Tybris appellatus: uel à rege Tuſco eius nominis, iuxta eum in bello occiſo. Quod ſenſiſſe etiam uidetur Virgilius libro Aeneidos octauo:

–aſperq́; immani corpore Tybris:
A quo pòſt Itali fluuium cognomine Tybrim
Diximus, amiſit uerum uetus Albula nomen.

Vel quòd τῆς ὕβρεως, hoc eſt, iniuriæ fluuius eſſet, propter regem Tuſcorum, latrocinari circa eius fluminis ripas, ac uaſtare omnia ſolitum. Seruius: Vt autẽ (inquit) Tybris dicatur, hæc ratio eſt: Quodam tempore Syracuſani uictores cœperunt Syracuſis ingentem Atheniẽnſium hoſtium multitudinem: & eam cæſis montibus fecerũt addere munimenta ciuitati. Tunc auctis muris, etiam foſſa intrinſecus facta eſt: quæ flumine admiſſo repleta munitiorem redderet ciuitatem. Hanc igitur foſſam per hoſtium pœnam & iniuriã factam, Tybrim uocarũt ἀπὸ τῆς ὕβρεως. Poſtea profecti Siculi ad Italiã, eam tenuerunt partem, ubi nunc Roma eſt, uſque ad Rutulos & Ardeam: unde eſt: Fines ſuper uſq́; Sicanos. Et Albulam fluuium, ad imaginẽ foſſæ Syracuſanæ Tybrim uocauerunt, quaſi ὕβριν. Hactenus Seruius. Rurſus

ſus autem à Tyberino Albanorum rege in eo ſubmerſo pro Tybri dictus eſt Tyberis. Ouid. Faſt. 2.

Albula, quem Tyberim merſus Tyberinus in undis
Reddidit, hybernis fortè tumebat aquis.

Hinc Tyberinus, Tyberina, Tyberinum dicitur. Et Tyberinus, Tyberis fluminis deus. De quo Virgilius libro Aeneidos, octauo. Huic deus ipſe loci fluuio Tyberinus amœno. Tyberis etiam Ptolemæo libro tertio, cap. primo, Albula priùs: uulgò Teuero.

Tybur ſiue Tyburtum, urbs eſt Italiæ, ſedecim millibus paſſuum diſtans ab urbe Roma: quam teſte Solino, ex auctoritate Catonis Catyllus Arcas, præfectus claſſis Euandri, condidit. Quod etiam ſenſit Seruius: De Græcia (inquit) tres fratres uenerunt ad Italiam, Catyllus, Coras, Tybur uel Tyburnus. Hi ſimul omnes unam fecêre ciuitatem, & eam de fratris maioris nomine Tybur appellauerunt, licet & alias fecerint ſinguli. Hactenus Seruius lib. Aeneid. 7. Tybur autem Virgilio dicitur ſuperbum, id eſt, nobile, inquit Seruius: aut per trãſitum tetegit illud, quòd aliquando quum auxilia à ſenatu poſcerent Tyburtes ſub commemoratione beneficiorum, hoc tantùm à ſenatu reſponſum acceperunt: Superbi eſtis. Hæc Seruius, explicans illud Virgilij libro Aeneidos 7.

Quinq; adeò magnæ poſitis incudibus urbes,
Tela nouant, Atina potens, Tyburq; ſuperbum,
Ardea, Cruſtumeriq;, & turrigeræ Antemnæ.

Tycha, Heſiodo teſte, nympha Oceani & Tethyos filia.

Tydeus, Altheæ & Oenei filius, quem in bello Thebano Menalippus extinxit. Auctor Seruius in illud Virgilij Aeneid.6.

Hic illi occurrit Tydeus, hic inclytus armis
Parthenopęus. De hoc, ut ſcribit Home. lib. Iliad. 4. cùm Mycenis moraretur, fama eſt neminem illi uiribus corporis potuiſſe æquari. At poſtquam rediens, ad fluẽta Aſopi uenit, cæteri eum Græci ad Eteoclem pro legato miſerunt. Ad quem cùm iuiſſet, ingreſſusq; regiam, complures illic ciues comperiſſet (fortè cum Eteocle in conuiuio erant) non timuit et hoſtis, & ſolus Thebanos omnes ad quodlibet certaminis genus prouocare. Atq; ut animoſè prouocauit, ita omnes (ſic illi Pallas propitia erat) ſtrenuè uicit. Quamobrem Thebani dolore ac indignatione accenſi, reuerſuro inſidias tetenderunt: collatis ad opportunum locum, quà Tydeus tranſiturus erat, quinquaginta iuuenibus cum duobus ducibus deorũ immortalium robore ſimilibus, Mœone Aemonis, et Lycophonte Autophoni filio. Eos Tydeus omnes ad ipſum locum occurrentes ſtrauit occiditq;, fretus deorum, qui ſibi miniſtrabant augurijs: unum tamen Mœonem cum triſti nuncio redire permiſit, imò iuſſit.

Tydides, Diomedes Tydei filius, bellator ſtrenuus, qui præter alia bene et fortiter geſta, Venerem in dextra, & Martẽ ſub utero percuſſit, ut latè ſcribit Homerus lib. Iliad. 5. Proinde ſcribitur Horatio: Tydides melior patre. Atq; 1. Carm. Ode. 6.

Quis Martem tunica tectum adamantina
Dignè ſcripſerit? aut puluere Troico

Nigrum Merionem? aut ope Palladis
Tydidem ſuperis parem?

Tymbræus (*inquit Seruius*) *Apollo dicitur, à loco Troiæ uicino pleno Tymbra: in quo eius & nemus eſt, et templũ, ubi à Paride Achilles occiſus eſt. Vndè & fingitur manu Apollinis uulneratus. Ergò Tymbræus, ut Delius. Nam numina à locis frequenter nomen accipiunt. Hactenus Seruius apud Virgil. lib. Aeneid. 3.*
Da propriam Tymbræe domum, da mœnia feßis.

Tymœtes, Priami filius. Huius meminit Seruius, Euphorionis uerba referens: Priamus, inquit, ex Arisba filium uatem ſuſcepit. Qui cùm dixiſſet quadam die naſci puerum, per quem Troia poſſet euerti: pepererunt ſimul & Tymœte uxor, & Hecuba, quæ Priami legitima erat. Sed Priamus Tymœtæ filium, uxoremq́; iußit occidi. Hactenus Seruius, enarrans hunc locum Virgilij ſecundo Aeneid.
Pars ſtupet innuptæ donum exitiale Mineruæ:
Et molem miratur equi, primusq́; Tymœtes
Duci intra muros hortatur, & arce locari.

Tymphæi, Plin. lib. quarto cap. ſecundo, populi Aetoliæ. Strabo lib. 7. Propinqui Macedoniæ & Theſſaliæ ſunt ad montem Pœum, & Pindum Aethices & Penei fontes, de quibus et Tymphæi & Theſſali, Pindi accolæ certant.

Tyndarus, rex Oebaliæ, filius Oebali regis, habuit uxorem formoſißimam Lædam. Nonnunquam pro Tyndaro Tyndareus ponitur, ut Ouidius in epiſtolis:
Me tibi Tyndareus uita grauis auctor & annis

Credidit:et reliqua.Hinc Tyndaridæ Caſtor et Pollux dicti,et Helena Tyndaris.Seruius: Atqui(inquit)Helena Iouis eſt,non Tyndarei filia.Sed ſic dicimus Tyndaridis de Helena, ut de Hercule Amphitryonides. Nam de Ioue & Læda nati ſunt Pollux et Helena.De Tyndareo & Læda Caſtor, qui & ſolus mortalis fuit. Vndè Virg.6.Aene.

Si fratrem Pollux alterna morte redemit.

Qui immortalitatem ſuam cum fratre partitus eſt.Helenam uerò immortalem fuiſſe indicat tempus. Nam cõſtat fratres eius cum Argonautis fuiſſe. Argonautarum filij cum Thebanis dimicauerunt.Item illorum filij contra Troiam bella geſſerunt.Ergò ſi immortalis Helena non fuiſſet, tot ſine dubio ſeculis durare non potuiſſet. Hanc autem legimus priùs à Theſeo raptam, & in Aegypto commendatam Protheo.Hæc Seruius apud Virgil.lib.2.Aeneid.

Non tibi Tyndaridis facies inuiſa Lacænæ,

Culpatus'ue Paris, &c. Eſt & Tyndaris, Siciliæ urbs media ex parte à mari abſumpta. Plinius libro ſecundo capite.92.

Typhoëus, gygas fuit Terræ & Titani filius. Inde Typhoëus,Typhoëa,Typhoëum.Virgil.1.Aeneid.

Nate patris ſummi,qui tela Typhoëa temnis,

Ad te confugio,& ſupplex tua numina poſco.

Is alio nomine dicitur Typhon,quem Strabo lib.13. ex Pindari auctoritate ſub Aetna cruciari ſcribit. Alij ſub Inarime condunt:ut Lucanus:

*Conditur Inarimes æterna mole Typhoëus.*Typhon itẽ

uentus eſt, quem Græci turbidum & orbe motum nominant, ut ſcribit Meteororum 3. Ariſtoteles. Gellius lib. 19. cap. 1. Nauigauimus (inquit) à Caßiopia ad Brundu- um mare Ionium uiolentum & uaſtum et iactabundum. Nox deinde, quæ diem primum ſecuta eſt, in ea ferè tota uentus à latere ſæuiens, nauem undis compleuerat. Tum poſtea comploratibus noſtris omnibus, atque in ſentina ſatis agentibus, dies quidem tandem illuxit: ſed nihil de periculo atque ſæuitia remiſſum, quin turbines etiam crebriores, et cœlum atrum, et fumigantes globi, & figuræ quædam nubium metuendæ, quas τυφῶνας uocabant, impendere, imminereq́ue, ac depreſſuræ nauem uidebantur. Hactenus Gellius.

Typhon, frater Oſiridis regis Aegypti, qui (ut teſtatur Diodorus Siculus) ipſum clàm regem necauit, & in uiginti quinq; partes corpus eius diſcerpſit. Tandemq́ue ab Iſide regina in bello eſt interemptus.

Tyra, Plinio lib. 4. cap. 12. fluuius Iſtro proximus, Mœſiæ partem perlabitur. Ptolemæo lib. 3. cap. 10. & Ammiano Tyras, ciuitas ſic appellata.

Tyrambæ Sarmatiæ in Aſia urbs, auctore Ptolemæo libro 5. hodie Trapano.

Tyrannion Amiſenus, diſcipulus Eſtiæi Amiſæi, nobilis Grammaticus, tempore Magni Pompeij docebat Romæ. Ductus eſt à Lucullo captiuus in bello Mithridatico: priùs dicebatur Theophraſtus: mutauit autem nomen, quòd inter æquales ſuperbis uerſaretur moribus. Clarus & diues ob doctrinam factus adeò eſt, ut ſuprà tria millia librorū poßideret. Deceßit ſenex morbo po-

dagræ.Tyrānion iunior è Phœnicia diſcipulus prioris, à quo nomen ſibi uſurpauit,cū prùs Diocles *uocaretur. Captiuus & ipſe* Romam *ductus, à quodam* Diamante *Cæſaris liberto emptus,deinde dono datus* Terentiæ Ci*ceronis,ab eaq; liber factus ludum* Romæ *aperuit. Scripſit libros* LXVII.*utriuſq; auctor Suidas.*

Tyrannus,ſophiſta fuit:qui ſcripſit de diuiſione orationis libros X.*Auctor Suidas.*

Tyras,Sarmatiæ fluuius in Europa,*Ptolemæo lib.3. cap.5.uulgò* Neyſter

Tyres, fluuius eſt Scythiæ,*poſt Iſtrum ſecundus, teſte* Herodoto *lib.4.*

Tyridates, rex Armeniæ magus temporibus Neronis,*ut eſt auctor* Plin.*lib.33.cap.3.*

Tyrinthia,ciuitas Argis uicina, in qua nutritus eſt Hercules,*qui inde* Tyrinthius *dictus eſt.* Virgil.*lib.7.* Aeneid.*ut notat Seruius —poſtquā* Laurentia *uictor*
Geryone *extincto,Tyrinthius attigit arua,*
Tyrrhenoq; boues in flumine lauit Iberas.

Tyrius,urbs mœnibus inſignis in Peloponneſo, *teſte* Homero.

Tyrus,Phœniciæ peninſula.De qua Plinius *libro.5. cap.19.ſic ſcribit:*Tyrus*(inquit)quondam inſula,præalto mari ſeptingentis paßibus diuiſa,nunc uerò* Alexandri *oppugnantis operibus continens.Olim partu clara urbibus genitis,Lepti,* Vtica, *& illa* Romani *Imperij æmula terrarū orbis auida,Carthagine, etiam* Gadi*bus extra orbem conditis.Nunc omnis eius nobilitas cōchylio atq; purpura conſtat.* Hactenus Plinius.*De obſi*

dione

dione eius,utq; continenti adiuncta eſt, nemo uberius Diodoro *lib.*17. *Lege Curtium libro* 4.

*Tyrrhenum mare dictũ eſt, uel quòd Tuſciã alluit (inquit Seruius) id eſt,Tyrrheniam, uel à Tyrrhenis nautis,qui ſe in hoc mare præcipitauerunt. Namq; hoc habet fabula:*Dormientem *in littore Liberũ patrẽ pue rũ nautas abſtuliſſe Tyrrhenos,qui cùm eſſet experre ctus,in naui,quò duceretur interrogauit.Reſponderũt illi:Quò uellet.Liber ait:Ad Naxum inſulã ſibi ſacratam.Sed cùm aliò uela deflecterent,iratũ numen tigres ſibi ſacratas uiſibus eorũ obiecit, quo terrore ſe illi in fluctus dedêre præcipites.Hactenus Seruius* 1. *Aeneid.*

Tyrrhus(inquit Seruius)paſtor,apud quem Lauinia peperit.IndeTyrrhidæ,Tyrrhi filij.Hæc Seruius apud Virgilium libro 7. *Aneid.*

Tyrtæus,poëta Græcus, cuius ſæpe meminit Plato *in libris de Legibus:*O *diuine poëta Tyrtæe(inquit)ſapiens certè ac bonus nobis eſſe uideris,quia excellentibus eos extuliſti laudibus,qui in bello excelluerunt.*

*Tyrus,*Plin.*libro.*5. *cap.* 20. *oppidum iuxta Libanum montem.*

Tyttygias, latro fuit & plagiarius in Arcadia,qui res alienas,quas furto abſtulerat,uẽditabat: eoq; queſtu diues factus eſt.Zenodotus apud Eraſmũ *in Chilia.*

V A C C A,*fluuius eſt Luſitaniæ in* Hiſpania, *ut ſcribit* Plinius *libro* 4. *cap.*21.

Vaccei,*Hiſpaniæ citerioris populi,*Plin.*li.*4.*ca.*20.

Vacorium,*urbs* Norici,*apud* Ptolemæum *lib.*2. *cap.* 14.*hodie* Villacum.

Vacuna, dea, quæ præerat ocioſis & uacantibus. Huic ſacrificabant agricolæ, cùm poſt collectas fruges quieſcebant. Vnde Ouidius 6. Faſtorum:

Nam quoq; cùm fiant antiquæ ſacra Vacunæ,
Ante Vacunales ſtantq; ſedentq; focos.

Vageni, Plinio libro 3. cap. 20. populi inter Alpinas gentes. Silius:

Tum pernix Ligur, & ſparſi per ſaxa Vageni.

Valaſca, Bohemorum regina fuit, quæ facta cum cæteris mulieribus coniuratione, de excutiendo uirorum principatu, copiarum ductrix bellum mouit, interfectisq; uiris fœminas omnes aſſeruit in libertatem, ita ut inſtar Amazonum multos annos imperarint ſine uiris. Volaterranus in Geographia.

Valentia, Hiſpaniæ citerioris urbs, tribus millibus paſſuum à mari remota, ut auctor eſt Plin. lib. 3. cap. 3. & Ptolemæus lib. 2. cap. 10. & Mela lib. 2. Eſt & Valentia, iuxta Viennam ad Rhodanum, Allobrogum ciuitas, ut docet Plin. lib. 3. cap. 4. Hodie Valence.

Valeria, Ptolemæo lib. 3. cap. 3. oppidum Hiſpaniæ, à qua Valerienſes populi Plin. lib. 3. cap. 1.

Valerij, priùs Valeſij, teſte Quintiliano, appellati, ſicut Fuſij, deinde Furij.

Valerius, L. Valeſij filius, qui primùm de Veientibus, deinde de Sabinis, poſtremò de utriſq; triumphauit. Hic quia in locum Tricipitini collegæ conſulem non ſubrogauerat, & domum in Velia tutiſſimo loco habebat, in ſuſpicionem regni adfectati uenit: quo cognito apud populum queſtus eſt, quòd tale aliquid timuiſſent.

timuiſſent. Quapropter remiſit qui domum ſuam diruerent: ſecures etiam faſcibus dempſit, easq́; in populi concione ſummiſit: legem de prouocatione à magiſtratibus ad populum tulit. Hinc Publicola dictus. Cùm diem obijſſet, publicè ſepultus, & annuo matronarum luctu honoratus. Auctor Cæcilius de uiris illuſtribus. Hic quadriga primus in triumpho uectus eſt, ſine ulla inuidia: præterea collegæ Bruto honores funusq́; curauit, funebremq́; orationem de ipſius laudibus habuit, quæ adeò iucunda fuit Romanis, ut ex eo conſuetudo manarit, ut qui ſtrenuè pugnando occubuiſſent, ab optimatibus laudarentur. Auctor Plutarchus. Valerius, M. Publicolæ frater, conſul unà cum Poſthumio Tuberto factus, ac contra Sabinos profectus, rem feliciter fratris auſpicijs & adminiſtratione geſſit. Ex quo publicè ei domus ædificata, cuius fores extrà honoris gratia aperirentur, cũ cæteræ intus procederent. Valerius Coruinus Tribunus militũ, ſub duce Camillo reliquias Senonum perſequente, aduerſus Gallum prouocatorem ſolus proceſſit. Coruus ab ortu ſolis galeæ eius inſedit, & inter pugnandum, ora oculosq́; Galli reuerberauit: et hoſte uicto, Valerius Coruinus dictus fuit. Hic quum ingens multitudo ære alieno oppreſſa, Capuam occupare tentaſſet, & ducem ſibi Quintium neceſſitate magna compulſum feciſſet, ſublato ære alieno ſeditionem compreſſit. Hæc Cæcilius. Liuius uerò addidit de Samnitibus eum triumphaſſe, ſexies conſulem fuiſſe, hoſtes T. Manlij morte exultãtes cõpreſſiſſe. Vixit præter ea, teſte Valerio, corporis & animi uiribus integris annos

centum

centum.Lege Liuium lib.7.Decad.primæ. Valerius Potitus,poſt Decemuiralem inuidiã,plebem in patres incitatam legibus & conditionibus ſuis mitigauit. unde Potiti cognomen adeptus.Primus quoq; cõſul,poſt Decemuiros cùm Volſcos Aequosq; ad Algidũ magna laude debellaſſet,triũphus ei à patribus negatus fuit. Sed ſuadente Icilio Tribuno plebis primus ſine auctoritate Senatus triumphauit cum collega ſuo M. Horatio. Quamobrem Maximi cognomen adeptus eſt,quod nemini à Senatu præterquam Fabio Maximo conceſſum eſt,ut ſcribit Plutarchus. Valerius Leuinus conſul cum Pyrrho prælio congrediens,in Lucania infeliciter pugnauit.Iterum poſtea conſul contra Agrigentum miſſus,ac ſuperato Hannone duce Carthaginienſium,oppidum in poteſtatem recepit: Senatum ſecuri percußit. Alter Valerius Leuinus,contra Philippum Macedoniæ regem feliciter bellum geßit,teſte Liuio libro 7. de 2. bello Punico. Valerius Flaccus,M. Catonis familiarißimus,eundem ex agro Tuſculano ad Rempub. adduxit, pariter & inſtruxit,ut ait Plutarchus.Conſul cum eodem Catone circa Mediolanum,ut Liuius teſtatur, cum Gallis & Inſubribus & Boijs collatis ſignis pugnauit, ubi decem millia hoſtium ſunt cæſa.Cauſſam mulierum de abroganda lege Oppia contra collegam ſuum Catonem obtinuit, quorum uide apud Liuiũ elegantes utriuſq; orationes lib.4.de bello Macedonico. Valerius Soranus poëta,quem Cicero in libris de Oratore doctißimum togatorum appellat. Plutarchus uerò uirum philoſophum & eruditum dicit,ac interfectum à.Cn. Pompeio

peio fuiſſe. Valerius Antias ſcriptor hiſtoriæ ſæpe ab auctoribus teſtis citatur, ut à Liuio. Valerius Procillus militauit ſub Cæſare, in Galliã miſſus legatus ad Ariouiſtũ, ut eſt in commentarijs Cæſaris. Valerius Maximus hiſtoricus, ſcripſit dicta ac facta memorabilia ad Tyberiũ Cæſarem. Militauit ſub Sex. Pompeio, ut ipſe de ſe teſtatur, ubi de inſtitutis antiquis loquitur. Valerius Flaccus poëta ſcripſit Argonautica. Quintilianus eum ſua ætate fuiſſe teſtatur his uerbis: Multũ (inquit) in Valerio Flacco nuper amiſimus.

Vandali, ſiue, ut Plinio lib. 4. cap. 14. & Straboni lib. 7. placet, Vindelici, populi ſunt Germaniæ: qui, ut ait Volaterranus, paucis antè annis quàm Gothi Romã caperent, Gallias inuaſêre. Inde in Hiſpaniam, traiecto Pyrenæo, penetrantes, loca circa Bæticam, quæ Vandalia poſtea dicta eſt, occupauerunt.

Vangiones inter populos Galliæ Belgicæ ponuntur, Coloniæ Agrippinenſi uicini Plinio lib. 4. cap. 17.

Varduli, Hiſpaniæ populi. De quibus Pomponius Mela lib. 3.

Varro, poëta Romanus, quem Fabius Quintilianus, inter peritiſſimos Satyræ ſcriptores enumerat. Eius uerba lib. 10. cap. 1. hæc ſunt: Alterũ illud eſt & prius Satyræ genus, quod nõ ſola carminũ uarietate miſtum condidit Terentius Varro, uir Romanorum eruditiſſimus. Plurimos hic libros & doctiſſimos compoſuit, peritiſſimus linguæ latinæ & omnis antiquitatis, & rerum Græcarum noſtrarumq́; plus tamen ſcientiæ collaturus, quàm eloquentiæ. Eſt & alter Varro, cuius meminimus

minimus in dictione TERENTIVS.

Varus,*fluuius eſt*,Narbonenſem *prouinciam ab Ita-lia ſeparans*.De *quo lege Strab.lib.4.ab initio.*

Vaſcones,Hiſpaniæ *populi,uerſus* Gallicum & Britãnicum Oceanum,*ad Pyrenæum ſiti*. De *quibus* Plinius *lib.3.cap.3.*

Vaſio,Narbonenſis Galliæ *Vocontiorum oppidum, ut ſcribit* Pomponius Mela *lib.2. in deſcriptione* Galliæ Narbonenſis.

Vaticanus, *collis in urbe* Roma *dictus (inquit* Feſtus) *quòd eo potitus ſit populus* Romanus *uatum reſponſo,expulſis* Ethruſcis.*In eo autem colle ſita eſt* Petri Baſilica. *Is denique collis non longè eſt à theatro* Pompeij,*ut* Porphyrio *ſcribit apud* Horatium 1.Carm. Ode 20. -*ſimul & iocoſa*

Redderet *laudes tibi* Vaticani

Montis *imago*.De Vaticano *agro,colle, & deo ſic ſcribit* Gellius *libro* 16.*cap*.17.Et *agrum* Vaticanum (*inquit*)& *eiuſdem agri deum præſidem appellatum acceperamus à uaticinijs,quæ ui atque inſtinctu eius dei, in eo agro fieri ſolita eſſent. Sed præter hanc cauſſam* Marcus Varro *in libris rerum diuinarũ,aliam eſſe tradit iſtius nominis rationem*.Nam *ſicut* Aius,*inquit,deus appellatus, araq; ei ſtatuta eſt, quæ eſt in infima noua uia,quòd in eo loco diuinitùs uox edita erat:ita* Vaticanus *deus nominatus,penes quem eſſent humanæ uocis initia:quoniam pueri ſimul atq; parti ſunt,eam primam uocem edunt,quæ prima in* Vaticano *ſyllaba eſt.* Idcircoq; *uagire dicitur, exprimente uerbo ſonũ uocis recentis*.Hactenus Gellius

Vati-

Vatinius, quum eſſet dignitati Ciceronis ſemper aduerſus, ita poſtea præualuêre amicitia, ut duobus iudicijs publicis ab eo ſit defẽſus. Auctor Valerius. Hic quũ eſſet impudentiſsimus, eleganter à Seneca deſcribitur. Vatinius (inquit) aſsiduo conuicio depudere didicerat.

Vaunia, Italiæ ciuitas, Venetiæ propinqua, Ptolemæo auctore lib.3.cap.1. uulgò Louino.

Vbij, inter Galliæ Belgicæ populos ad Rhenum Coloniæ Agrippinenſi finitimi, ponuntur Pli. li. 4. ca. 17.

Vcalegon, nobilis Troianus, qui tempore Troiani belli ob ſenium abſtinebat armis, ut ſcribit Homerus lib. Iliad. 3. Inde, ut ſcribit Seruius, Virgil. 2. Aeneid. rem do mus ad perſonam tranſtulit, dum ait:

–iam proximus ardet
Vcalegon, Sigæa igni freta lata relucent.

Vcia, Ptolemæo libro 2. cap. 4. Plinio libro 3. cap. 1. Vria, Hiſpaniæ ciuitas.

Vectis, inſula Britannici maris, ut ſcribit Ptolemæus li. 2. ca. 3. Vuycht incolæ uocant, in qua ſunt oppida Calz lorck & Neuport.

Vectones, Hiſpaniæ populi, Vacceis & Celtiberis proximi, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 3. Horum meminit Lucanus: Vectonesq; leues, &c.

Vedra, fluuius Britanniæ inſulæ, Ptolemæo libro 2. cap. 3. Vuere uulgò.

Vegeti, Aſiæ populi, Murrhanis, Cappadocibus, Comaginis, & Armenijs uicini, ut ait Pomp. Mela lib. 1.

Vegetius Flauius Renatus, comes Conſtantinopolitanus, ſcripſit ad Valentinianũ principem libros quin-

que, Epitomen uidelicet inſtitutionum rei militaris, de commentarijs Catonis, Auguſti, Traiani, & Hadriani principum, ac Frontini. In primo electionem docet iuniorum, ex quibus locis uel quales milites probandi ſunt, aut quibus armorum generibus exercitus imbuendi. Secundus ueteris militiæ continet morem, ad quem pedeſtris inſtitui poßit exercitus. Tertius oĩm artium genera, quæ terreſtri prælio ſunt neceſſaria, exponit. Quartus uniuerſas machinas, quibus uel oppugnantur ciuitates, uel defenduntur, enarrat, naualisq; belli præcepta ſubnectit. Ex Raphaëlis Volaterrani lib.22.

Veij, Italiæ populi, & urbs in Ethruria, quondam à Camillo capta in regione undecima Italiæ, ut ſcribit Plin.lib.3.cap.17. à Veijs, Veiens dictus, & Veientana gemma Plin.lib.37.cap.10. Veientana (inquit) Italica gemma eſt, Veijs reperta, nigrã materiam diſtinguente limite albo. Hactenus Plinius. De Veientana gẽma ſcribit & Solinus cap.8. ſub finem.

Velauni, inter Alpinas gentes, Plinio commemorantur lib 3.cap.20.

Velia, Lucaniæ oppidum in Italia ad mare ſitum. Inde Velinus, adiectiuum. Virg.6.Aeneid.

Inijce (nanq; potes) portusq; require Velinos.

Veliates, populi Liguriæ Ciſalpini, ut ſcribit Plinius lib.3.cap.5.

Velitræ Velitrarum, ciuitas Volſcorum inſignis fuit. Inde Veliternus ager dictus, quem Volſcis uictis, Romani ademerunt, ut ſcribit Liuius lib.7. Inde etiam Veliterni populi, Velitrarum incolæ dicti, quos commemo-

rat Plinius libro 3.ca. 5. Ex ea urbe gentem Octauiam fuiſſe teſtatur Suetonius in Auguſto.

Velina, regio in urbe, Palatino monti coniuncta, in qua Valerij Publicolæ, & Victoriæ, deorumq; penatium ædes erant. Dicta Velina quòd ibi paſtores Palatini uellere lanam ſint ſoliti, unde Velinus lacus Plinio libro 31.ca.2.

Velloca ſſes, Galliæ Lugdunenſis populi, Plinio lib. 4.cap.18. Lugdunenſis (inquit) Gallia habet Lexouios, Velloca ſſes, Galletos, Venetos, Abrincatuos, Oſiſmios, flumen clarum Ligerin.

Venafrum, ciuitas Campaniæ oleis abundãs. Auctor Plinius libro 3.cap.5. & Acron grammaticus apud Horatium lib.2.Carm.

Venaria, inſula eſt in mari Tuſco, ut ſcribit Plinius lib.3.cap.6.

Veneris portus, Galliæ inter Pyrenæi promontoria oppidum. Auct. Pom.Mela lib.2. Strabo Aphrodiſium nominat, Veneris templum, Ptolemæus.

Veneti, Galliæ Lugdunenſis populi, auct. Pli.li.4. ca.18. Sunt & Veneti, Italiæ populi, Troiana ſtirpe orti, ut auctor eſt Cato, quorũ regio Venetia dicitur Adriatico mari adpoſita, & omnis ora circum ſinum maris, poſt Iſtriam uſq; ad oſtia Padi.

Venonius, hiſtoricus cuius meminit Cicero lib.1. de Legibus. Nam (inquit) poſt Annales pontificum maximorum, quibus nihil poteſt eſſe nudius, ſi aut ad Fabiũ, aut ad eum qui tibi ſemper in ore eſt, Catonem, aut ad Piſonem, aut ad Fãnium, aut ad Venonium uenias: quã-

quam ex his alius alio plus habet uirium, tamen quid tã exile quàm iſti omnes? Hactenus Cicero. Huius hiſtoriam ſe non habere dolet idem Cic. ad Atticum.

Venulus, Turni legatus ad Diomedem, ut ſcribit Virgilius in proœmio lib. Aeneid. 8.

Venus, Iouis filia à noſtris (ut ſcribit Cicero) ſic dicta, quòd ad res omnes ueniret, Venerẽ noſtri nominauerunt, atq; ex ea potiùs uenuſtas, quàm Venus ex uenuſtate. Græci ἀφροδίτην, quòd è ſpuma maris & teſtibus Saturni proiectis ſit nata. Concha inſidentem finxerunt, quòd, ut legitur apud Stobæum, mulierem deceat præter omnia cura ſub tecto, ac ſilentium. Hæc ut amorum, gratiarumq;, ita pulchritudinis & deliciarum, & uoluptatum omnium dea eſt. Eam triplicem, & amores geminos facit Cicero de natura deorum lib. 3.

Venuſia, colonia inter Lucaniam & Apuliam, Horatij poëtæ patria, qui inde Venuſin⁹ dicitur. Venuſiæ meminit Plinius lib. 3. cap. 11.

Vercellæ, urbs Italiæ Tranſpadanæ, in regione nona, Taurinis uicina, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 17.

Vergiliæ, ſignum eſt ante genua Tauri, quod ortu ſuo primæ nauigationis tempus oſtendit. Vndè Græcis Pleiades dicuntur ἀπὸ τοῦ πλεῖν: Latinè Vergiliæ, à uerni temporis ſignificatione. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij 1. Georg.

Nauita tum ſtellis numeros, & nomina fecit:
Pleiadas, Hyadas, claramq; Lycaonis Arcton.

Virgilius Maro, Latinorum poëtarum præſtantiſſimus, cuius uitam nõ minùs doctè quàm copioſè ſcribit

Petrus

Petrus Crinitus libro tertio de Poëtis Latinis.

Veromandui, Galliæ Belgicæ populi, quorum meminit Plinius lib. 4. cap. 17.

Verona, urbs Venetiæ à Gallis olim condita, duce (ut quidam opinãtur) Brenone: à quo Brenona primũ, deinde mutatis conſuetudine literis, Verona appellata. Galli enim quum nouas ſedes quærere ob inteſtinas diſcordias, & aßiduas domi diſſenſiones cogerẽtur, in Italiam uenêre, expulſisq; inde cultoribus, Mediolanum, Comum, Brixiam, Bergomum, Tridentum, Vincentiam condiderunt. Veronam magna ex parte alluit fluuius omnium amicißimus Atheſis, qui ex Tridentinis Alpibus ortus, non longè à foſſa Clodia Pado miſcetur. Clara hæc urbs ſolo, ac frugum & fructuum omnium ubertate, tum alumno Catullo poëta. Ouidius,

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo.

Verres C. perfunctus quæſtura & prætura urbana, patre C. Verre, & prætextato filio, & filia nupta, ſucceßit in Sicilia prætor C. Sacerdoti, atq; in ea libidinoſè, auareq; uerſatus, decedens tandem ſuccedente Metello repetundarum reus à Siculis poſtulatus eſt. Qui M. Tullium ad accuſandum deſcendere compulerunt, iampridem ipſis neceßitate copulatum, cùm Quæſtor in Sicilia fuiſſet. Autor Aſconius Pædianus.

Vertobrige, oppidum eſt Hiſpaniæ Bæticæ, ut ſcribit Plinius lib. 3. cap. 1.

Vertumnus, inquit Acron, Deus dictus eſt, qui humanis mẽtibus præeſt, à uertendo, hic quondam Romæ colebatur. Aliter Vertumnus dicitur Deus, qui præeſt ſen-

ſibus, ab eo quòd uertat, & mutet cogitationes humanas, ſcribitur itaq; multiformis. Is autem dicitur iniquo Vertumno natus, qui neſcit ſe regere. Hactenus Acron apud Horatium Sermonum lib. 2.

Vertumnis quotquot ſunt natus iniquis.

Verulani, populi ſunt Italiæ, Tuſculanis & Veliter ranis uicini, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 5.

Veſcis, Ptolemæo auctore lib. 2. cap. 4. Hiſpaniæ ciuitas, alio nomine Veſci, & Fauentia Plinio dicta lib. 3. capite 1.

Veſeuus, inquit Seruius, mons eſt Liguriæ ſub Alpibus poſitus. Nam Campaniæ Veſuuius dicitur, pro quo multi Veſeuum eſſe poſitum uolunt. Hactenus Seruius apud Virgilium lib. Georg. 2.

Talem diues arat Capua, & uicina Veſeuo
Ora iugo, & uacuis Clanius non æquus acerris.

Veſpaſianus, imperator Romanus. De quo abundè Suetonius Tranquillus.

Veſper, ſydus, alio nomine Venus dicitur & Lucifer. Plin. lib. 2. cap. 8. Præueniens quippe (inquit) & ante matutinum exoriens, Luciferi nomē accipit, ut ſol alter, diem maturans, contrà ab occaſu refulgens, nuncupatur Veſper, ut prorogans lucem, uicemq; Lunæ red dens. Hactenus Plinius. Horatius 2. Carm. Ode. 9.

—nec tibi Veſpero
Surgente decedunt amores.

Veſperies, Hiſpaniæ citerioris oppidum, ut ſcribit Plinius lib. 4. cap. 20.

Veſtæ, duæ à ueteribus memorantur, altera Saturni

mater,

mater, altera eiuſdem dei filia. De quo Ouid. 6. Faſt.
Ex Ope Iunonem memorant, Cereremq́; creatas:
Semine Saturni, tertia Veſta fuit. Confundunt tamen hæc poëtæ, alteram pro altera ponentes. Quando eam terram eſſe dicunt, de matre Saturni intelligendum eſt. Quando uerò uirginem nominãt, de filia eius, quam ignem eſſe uoluêre. Ouidius ibidem,
Nec tu aliud Veſtam, quàm uiuam intellige flammam,
Nataq́; de flamma corpora nulla uides:
Iure igitur uirgo eſt, quæ ſemina nulla remittit. Huius ſimulacrum Romani Peßinunte allatum in æde Victoriæ, quæ eſt in palatio poſuêre, et uirgines ei ſacrarunt, quæ ignem perpetuum conſeruarent: hæ ſi ſtuprum commiſiſſent, uiuæ defodiebantur. Veſta ἀπὸ τῆς ἑστίας, id eſt, à foco, in quo ignis alitur, dicta eſt. Eſt enim Veſta, quaſi focus urbis appellata, ait Cicero de Legibus libro 2. Nam quum pro terra, ſiue deorum matre accipitur, à ueſtitu denominatur, quòd uarijs herbis ac floribus ueſtita ſit terra, ut diligenter annotauit Sipontinus.

Veſtia Oppia, mulier Atellana, Capuæ habitãs, quæ quondam quæſtum corpore faciebat, ut eſt apud Liuium lib. 6. ſecundi belli Punici.

Veſtini, populi Italiæ, Sabinis & Picentibus uicini, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 5. Apud eos olim fiebant caſei laudatißimi. Martialis lib. 13.
Si ſine carne uoles ientacula ſumere frugi,
Hæc tibi Veſtino de grege maſſa uenit.

Veſulus, mons Liguriæ iuxta alpes, ut notat Seruius. In huius radicibus imis exoritur Padus fluuius, ut

Pomponius ſcribit libro ſecundo.

Veſuuius, Campaniæ mons, ut ſcripſimus ex Seruio in dictione VESEVVS.

Vetulonium, Tuſcorum urbs, Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie Viterbo.

Vfens, Plinio lib. 3. cap. 5. fluuius prope Pontinam paludem.

Via, Hiſpaniæ fluuius. Ptolemæo libro 2. cap. 6. cuius meminit & Pomponius lib. 3.

Vibius Virius, Capuæ deditionem elegantiſsima oratione diſſuadet apud Liuiū Decad. 3. lib. 6. Fuerat enim auctor Campanæ defectionis ab Romanis ad Annibalem. Is mortem ſibi cōſciuit ante deditionem, & multis ciuibus Senatoribus, ut idem quoq; facerent, perſuaſit. Vibium Virium, inquit Liuius, ſeptem & uiginti fermè Senatores domum ſecuti ſunt, epulatiq; cum eo: & quantum facere potuerant, alienatis mentibus uino, ab imminentis ſenſu mali, uenenum omnes ſumpſerunt. Inde miſſo conuiuio, dextris inter ſe datis, ultimoq; complexu, collacrymantes ſuum patriæq; caſum, alij ut eodem rogo cremarentur, manſerunt, alij domos digreſsi ſunt. Impletæ cibis uinoq; uenæ minùs efficacem in maturanda morte ueneni uim fecerunt. Itaq; noctem totam pleriq; eorum, & diei inſequentis partem cùm animam egiſſent, omnes tamen priùs quàm aperirētur hoſtibus portæ, expirarunt. Hactenus Liuius, apud quem Vibij orationem legito lib. 6. Decad. 3.

Vibon, urbs in agro Bruticrum, antè Hippo appellata, ut ſcribit Mela lib. 2.

Vicentia, Venetiæ oppidum, Plin. lib. 3. cap. 19.

Vienna, Auſtriæ urbs inclyta, omnium urbium, quas Danubius ſuſtinet, & ædium magnificentia, & rerum facili copia clariſsima, quam Vianam Plin. nominaſſe uidetur cap. 24. lib. 3. ut placet Hermolao. Eſt & Vienna, Allobrogum illuſtris ciuitas in Gallia Narbonenſi, cuius meminit Mela libro ſecundo in deſcriptione Galliæ Narbonenſis.

Vindelici, populi Rhœtis uicini, inter Alpinas gentes. Plin. commemorantur lib. 3. cap. 20. Vide ſuprà in dictione VANDALI.

Vindius, Edulius, Egdubeda, Ortoſpeda, Hiſpaniæ Tarraconenſis inſignes montes ſunt apud Ptolemæum lib. 2. cap. 6. uulgò montes Ocaydoe Aſturias.

Vintium, Neruſiorum in Alpibus littoreis urbs Ptolemæo lib. 3. cap. 1 uulgò mons Viſol, Veſulo monte.

Vion Valentia, Apulorum urbs, auctore Ptolem. lib. 3. cap. 1. hodie Biuona, Hippo Plinio.

Virbius, teſte Seruio, dictus eſt Hippolytus, quòd ab Aeſculapio ab inferis reuocatus, ac priſtinæ ſanitati reſtitutus uir bis fuerit.

Virgi, Hiſpaniæ oppidum, in ſinu quem Virgitanum uocant ſitum. Auctor Pomponius lib. 2.

Viriatus Luſitanus, primùm in Hiſpania, è paſtore uenator, è uenatore latro, mox iuſti exercitus dux factus, uniuerſam Luſitaniam occupauit. M. Ventidium prætorem fuſo eius exercitu cepit. Pòſt Cn. Plancius prætor nihilo feliciùs rem cum eo geſsit: tantumq; terrorem hoſtibus hic intulit, ut aduerſus eum conſulari opus

eſſet duce & exercitu. Denique à proditoribus conſilio Cepionis interemptus eſt, & ab exercitu multum imploratus, tumulatusq; nobiliſſimè. auctor Liuius & Florus.

Viritium, auctore Plolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs, uulgò Grieſnagen.

Viruesta, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. in antiquo codice virdubeſca, Hiſpaniæ urbs, uulgò Briuieſca.

Viſontium, Hiſpaniæ urbs Ptolemæo libro 2. cap. 6. vulgò viſeum, viſeo.

Viſurgis, Germaniæ fluuius eſt, ut ſcribit Pomponius Mela lib. 3. vulgò de vueſer.

Viſula, Sarmatiæ in Europa fluuius Pomponio libro tertio. viſtula item dicitur Iuſtilla & Iſtula, ut notat vadianus.

Vitunus, antiquis Deus erat, qui credebatur uitam largiri: ut Sentinus ſenſum.

Vlpianus, iuriſconſultus, Adriani imperatoris ſcriniorũ magiſter, Tyrius fuit. Is utitur auctoritate Pomponij in libris Pandectarum. Qui cùm Galliam regeret, populari tumultu excitato, interfectus eſt, ut notat Raphaël volaterranus.

Vlubræ (inquit Porphyrio apud Horatium) locus eſt in Italia, in quo nutritus eſt Cæſar Auguſtus: propter quã cauſſam ab Horatio nominatur, cùm ſit deſertiſſimus uicus. Hactenus Porphyrio apud Horatium libro 1. Epiſtola 1.

Strenua nos exercet inertia: nauibus atq;
Quadrigis petimus uiuere, quòd petis hîc eſt,

Eſt vlubris, animus ſi te non deficit æquus.

Vlyſſes, Græcorum omnium, qui ad Troiam profecti ſunt, ſapientiſsimus, filius Laërtæ & Anticleæ. Cuius uitam & res omnes in uita geſtas ſcribit Homerus.

Vlyßipona, Luſitaniæ metropolis, quam hodie Liſbonam uocant, regum Portugalliæ hodie regia eſt. Tradit uetuſtas ab vlyſſe conditam eſſe. Strabo vlyſſeam appellari ſcribit lib. 3.

Vmbri, Italiæ populi, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. hodie ducatus Spoletanus.

Vmbria, Italiæ regio, pars Tuſciæ, ſic dicta (ut nonnullis placet) quòd ea regio propter altitudinem montium, & uicinitatem Apœnini umbroſa ſit: quamuis aliqui ἀπὸ τοῦ ὄμϐρου potiùs, hoc eſt, ab imbre nominatam uolunt; quòd vmbri, omnium Italiæ populorum antiquiſsimi, inundatione terrarum imbribus ſuperfuiſſe credantur, ut ſcribit Plinius libro tertio capite decimoquarto.

Vocontij, Galliæ Narbonenſis populi, ut ſcribit Mela lib. 1. in deſcriptione Galliæ Narbonenſis.

Volaterræ, ſeu Volaterrana uada, Ethruriæ oppidum ad Cecinnam fluuium, ut ſcribit Plinius cap. quinto libri tertij.

Volcæ, populi Galliæ Narbonenſis. volcarũ nomen trans Rhodanum in occaſum celeberrimũ fuit, ſicut citra, Saliorum ſiue Salyum: uel Ptol. teſte lib. 2. cap. 10.

Volcatius Conſul, impedijt ne Catilina ob accuſationem repetundarum peteret conſulatum. Auctor Pædianus.

Volca-

Volcatius Gallicanus quintùm conſul ſcripſit uitas imperatorum ad Diocletianum. Eius tantùm extat nunc Auidij Caßij uita. Volcatius Terẽtianus hiſtoriam ſui temporis, id eſt, Gordianorum ſcripſit, ac dicit Gordianum ſeniorem uultum Cæſaris Auguſti ualdè retuliſſe. Auctor Capitolinus. Volcatius Epidius grammaticus, ſcripſit res geſtas Pompeij Magni & eius patris: primus Libertinorum qui hiſtoriam ſcripſerit, quum ab optimo quoq; ſcribi ſolita ſit, ut ſcribit Cornelius Nepos. Ludum aperuit, docuitq; inter cæteros M. Antonium & Auguſtum. Ex Tranquillo. Volcatius Sedigitus in libro de Poëtis, quid ſentiat de his qui Comœdias ſcripſerunt, aliquot uerſibus monſtrat

Volſci, populi mediterranei Tuſciæ, de quibus Pomponius Mela lib. 2. in deſcriptione Italiæ.

Volſinium, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Tuſcorum urbs, hodie Balſena.

Voluſius, poëta fuit Patauinus, qui Ennium ſecutus, rerum geſtarum populi Romani annales carmine ſcripſit. Catullus:

At Voluſi annales Paduam morientur ad ipſam,
Et laxas ſcombris ſæpe dabunt tunicas.

Voranus, fuit Q. Luctatij furaciſsimus libertus, quẽ nummularius nummos de menſa ſubtrahentem, & in calceos infarcientem deprehendit. Cælius cap. 49. lib. decimo.

Vrania, una è nouem Muſis, cœleſtis interpretatur: uel à cœleſtium rerum cantu, uel à cantus diuinitate, ut rectè Sipontinus.

Vranus,

Vranus, *auctore* Bocatio *libro 3. cap.23. pater Saturni:alio nomine* Cœlum *uel* Cœlius,*cui* Saturnus *filius amputauit uirilia.*

vrbinum, Italiæ *oppidum in vmbria*, *à quò vrbinates* Plinio *libro 3.cap.14.*

vrce, urbs Tarraconenſis Hiſpaniæ, Ptolemæo *lib. 2.cap.6.hodie* Aquila.

vrium,Hiſpaniæ *urbs,ut ſcribit* Ptolemæus *libro 2. cap.4.*Aurienſis *alio nomine dicta.*

vrolanium,Ptolemæo *lib.2.cap.3.alijs* verulanum, Britanniæ *inſulæ ciuitas:uulgò* S.Albon.

vrſa Baluia,*Picenorum urbs.*Ptolemæo *libro 3.cap. 1.hodie* vrſa.

vtica, Africæ *minoris urbs in littore* Carthaginiẽſi *& magnitudine & auctoritate ſecũda,poſt* Carthaginem,*quæ illa occiſa ut metropolis erat, & receptaculum* Romanorum *ad res in* Libya *gerendas. Hæc* Strabo *libro ultimo.*

vtinum,Italiæ *oppidum iuxta* Aquileiam,,*ubi principum* Auſtriæ *opus inſigne admodum, & arce in mediæ urbis ædito colliculo conſpicuum, ut ſcribit* Vadianus.

vulcani,inquit Cicero,*fuêre complures.*Primus Cœlo *natus,ex quo &* Minerua Apollinem *eum, cuius in tutela* Athenas *antiqui hiſtorici eſſe uoluerunt.Secundus in* Nilo *natus* Opas, *ut* Aegyptij *appellant, quem cuſtodem eſſe* Aegyptij *uolunt. Tertius è tertio* Ioue *et* Iunone,*qui* Lemni *fabricæ traditur præfuiſſe.* Quartus Menalio *natus,qui tenuit inſulas propter* Siciliam,

quæ

quæ vulcaniæ nominabantur. Hactenus Cicero libro 3. De natura Deorum.

Vulſinij, Tuſciæ oppidum opulentiſsimum totũ fulmine concrematum. Plin. lib. 2. cap. quinquageſimo ſecundo. Huius meminit & Strabo lib. 5.

Vulturnus, uentus ab oriente hyberno ſpirans, inquit Gellius: eum plerique Græci miſto nomine, quòd inter notum & Eurum ſit, εὐρονότον appellant. Hi ſunt igitur tres uenti orientales, Aquilo, vulturnus, Eurus: quorum medius Eurus eſt. Hactenus Gellius cap. 22. libri 2. Eſt & vulturnus ſeu vulturnum, Campaniæ oppidum, cum fluuio eiuſdem nominis, ut ſcribit Plinius cap. 5. libro 3. Pomponius Mela lib. 2. vulturnus, amnis: vulturnum, oppidum.

Vxama, oppidum Hiſpaniæ citerioris, ut ſcribit Plinius lib. 3. cap. 3.

Vxella, inſulæ Britanniæ urbs, ut ſcribit Ptolemæus lib. 2. cap. 3.

XANTHI, populi ſunt in Aſia: qui cùm eorum urbs ab Harpago, Cyri regis præfecto obſideretur, uxores ſuas ac ſeruos unà cum ſupellectili in arce poſuerunt, eamq; igni ſuccenderunt, deinde omnes pariter contra Harpagum irruentes, interfecti ſunt, ut ſcribit Herodotus libro primo.

Xanthippe, uxor Socratis Philoſophi. De qua Gellius: Xanthippe, Socratis philoſophi uxor, moroſa admodum fuiſſe fertur & iurgioſa: irarũ & moleſtiarũ muliebrium per diẽ, perq; noctem ſcatebat, & reliqua. Legito ipſius Gellij cap. 17. lib. 1.

Xanthippus, Lacedæmoniorum dux, accerſitus à Carthaginienſibus, contra Luctatium conſulem pugnauit. Volaterranus.

Xantho, una fuit ex Nymphis Oceani & Tethyos filia. auctor Heſiodus in Theogonia.

Xanthus, antiquus rerum Lydorum ſcriptor. Lydus'ne an Sardianus fuerit, Strabo ſe dicit incertum habere. Suidas Lydum eum dicit è Sardibus ciuitate fuiſſe, ſcripſiſſeq; hiſtoriam Lydorum libris IIII. Xanthus, alter poëta Melicus ponitur ab Aeliano Xanthus item fluuius eſt Troiæ. De quo Virgilius 1. Aeneid.

Ardentesq; auertit equos in caſtra: priùs quàm
Pabula guſtaſſent Troiæ, Xanthumq; bibiſſent.

Eſt præterea Xanthus, flumen & oppidum Lyciæ, cuius quoque meminit Homerus lib. Iliad. 6. & Pomponius lib 1.

Xenarchus, comicus poëta, cuius fabulas commemorat Athenæus. Xenarchus alter, è Seleucia Ciliciæ Peripateticus, docuit Alexandriæ primùm, deinde Romæ. Arij philoſophi, deinde Cæſaris Auguſti uſus amicitia, uſque in ſenectutem in honore habitus. Denique paulò antè mortem uiſu orbatus diem obijt. Strabo libro decimo quarto.

Xenocrates, Philoſophus Platonis auditor, præceptor Polemonis. Cùm princeps quondã intentatæ legationis ad Antipatrum, à quo omniũ expectatio erat nihil non illo orãte impetrare poſſe ſperaret: reliquis ſocijs humaniter acceptis, in conſpectum uix quidem admiſſus eſt, quòd ſuſpectus haberetur. Tunc uerſus ad ſocios

cios Xenocrates, beneficium accipere dixit, quòd ſeſe unum Antipater ſuæ in Athenienſes ingratitudinis & perfidiæ teſtem uereretur. Et dicere incipientem, nunc obſtrependo, nnnc obſecrando tacere Antipater coëgit. Cui in orando Phocion legitionis comes ſucceßit: ad hunc miſit Alexander dono triginta talẽta auri: ille ſtatim remittens, ait: regibus, non philoſophis opus eſſe pecunia. Auctor Suidas. Xenocrates, alter philoſophus, modeſtia nihil ſuperiore inferior, ſcripſit οἰκοσκόπιον id eſt, domeſticum auſpicium. Quando uidelicet, aut muſtela, aut ſerpens, aut his ſimilia in domo apparent, quid portendere ſoleant. Suidas.

Xenodochus Cardianus quidam, ad quem Alexander conuerſus uerba facit apud Plutarchum in Alexandro.

Xenodorus, ſtatuarius. ſcientia fingendi, cælandiq́; nulli ueterum poſtponendus. Cuius meminit Plinius libro 34. cap. 7.

Xenophanes, philoſophus Colophonius, Archelai auditor, ſcripſit elegias & iambos contra Heſiodum et Homerum, quæ de Dijs dixère improbanda: auctor Laërtius. Huius meminit etiam Strabo lib. 14. de Colophone ſcribens. Xenophanes, alter poëta, item Iambicus, patria Lesbius. Suidas.

Xenophilus, muſicus, patria Chalcidenſis, Pythagoricus, biennio minor quàm Gorgias, qui C V I I. uixit annis, ſed felicitate non inferior: ſiquidem, ut Ariſtoxenus ait, omnis incommodi humani expers in ſummo perſectißimæ doctrinæ ſplẽdore extinctus eſt. Auctor

Vale-

Valerius. Felicitatis huius Xenophili meminit Plinius libro 7.cap.50.

Xenophon, Grylli filius, Athenienſis Socratis diſcipulus, ob eloquentiam muſa Attica uocatus, equorum, uenationis, & rei familiaris in primis ſtudioſus, ut ex eius literis deprehendi poteſt. Venit in amicitiam Cyri minoris, cum quo militauit, ac eius παιδείαν ſcripſit, non tam hiſtoriæ ſeruiens ueritati, quàm ut perfectum inſtitueret ducem, ut Cicero in ſecundo de Oratore teſtatur: quem librum ſe frequenter lectitaſſe, & manibus triuiſſe, alibi in epiſtola quadam dicit. Scripſit præterea Sympoſiũ, & Oeconomicum paruum admodũ libellum, à Cicerone in Latinam orationem conuerſum, ſi credimus Columellæ. Edidit et hiſtoriã Pelopõneſiaci belli, ac eorum quæ Athenienſes poſt Thucydidem geſſerunt, quam Paralipomena appellauit. Quintilianus Xenophontis iucunditatem inadfectatam dixit, quam nulla adfectatio conſequi poßit. Cum Platone ſimultates geßit, ut ſcribit Gellius lib. 14. ca. 3. Pluribus perſequitur huius uitam Laërtius. Xenophõtes, præter hũc, alij tres fuêre: unus Antiochenus qui ſcripſit Babylonica, opus ſcilicet de amore: alter Epheſius hiſtoric⁹. Tertius Cyprius, qui ſcripſit Epheſiaca, amores uidelicet Cyrenes, Myrrhæ, & Adonidis. auctor Suidas.

Xerxes, Darij filius, maximus omnium regum Perſarum fuit. Aegyptum, quæ à patre deſciuerat, recepit. Expeditionem etiam, quam Darius in Atheniẽſes parauerat, quinq; annorum apparatu proſequens, decies centena hominum millia traduxiſſe dicitur. Quem nume-

rum,ut Valerius,*itemq;*Hieronymus *teſtantur, de alta proſpectans ſpecula fleuiſſe fertur,quòd poſt cētum annos nullus ſupereſſet.Hac igitur multitudine accinctus ut omnes referunt auctores,& maria pōtibus coniunxit,*Athon *montem continenti abſcidit: uel,* Plinio *teſte cap.*10.*libro* 4. *Victus demum à quatuor millibus apud Thermopylas,nauale certamen cum* Themiſtocle *tentauit, à quo item apud Salaminam ſuperatus turpiter cum paucis parua cymba aufugit,relicto* Mardonio *præfecto,qui & ipſe profligatus in* Bœotia *fuit.Demū cùm ſe ocio,ſocordiæq; relicta militia tradidiſſet,præmium,genus luxuriæ nouum inuenientibus propoſuit, ut ſcribit* Valerius. *Quamobrem à ſuis ſpretus, paucis pòſt annis ab* Artabano *præfecto ſuo in regia interfici tur,cùm regnaſſet annis octo. De quo* Trogus *libro ſecundo.*Xerxes *alter,pictor* Heracleota, *Venerem adeò pulchram pinxit, ut ex ea quæſtum magnum faceret, pretio accepto ab his qui eā uiſere cupiebāt.Itaq;* Græci *lepido cauillo Venerem eam amicam* Xerxis *uocitabant, quòd ex eius lenocinio quæſtum faceret.* Auctor Aelianus *de uaria hiſtoria.*

Xyl*inæ*,Ptolemæo *libro* 5.*cap*.6. Ponti Cappadocij *urbs,uulgò* Sentina.

Xyſtiani,Plinio *libro* 5. *capite* .29. *populi liberi in* Apamia.

ZACHANTEI,*teſte* Polybio,Zacynthiorum *coloni,in medio* Pyrenæi *montis ſiti, & iuxta fluuium* Iberum *habitantes.*

Zacynthus, Græciæ *inſula eſt,* Aetoliæ *propinqua,*

unicam habens urbem eiuſdem nominis, teſte Liuio in 6. de 2. bello Punico. Plin. lib. 4. cap. 12. ſcribit ſitam eſſe inter Samen & Achaiam, oppido magnificam, et fertilitate præcipuam, & Hyrie aliquando dictam. Virgilius lib. 3. Aeneid. nemoroſam appellat:

Iam medio apparet fluctu nemoroſa Zacynthos.

Zagrus, Straboni libro undecimo, mons non longè à Media.

Zaleucus, legislator Locrenſis, uinum ægris prohibuit iniuſſu medici, pœna capitis indita. Auctor Aelianus. Apud Valerium Seleucus malè ſcribitur, de quo ab eodem narratur: quòd cùm eius filius adulterij crimine dãnatus, ſecundum ius ab ipſo conſtitutum utroq; oculo carere deberet, ac tota ciuitas uirtuti & meritis patris crimen condonaret, ipſe ſibi non pepercit: ſed ſuo priùs, deinde filij oculo eruto, uſum utriq; uidendi reliquit. Ex Valerio lib. 6. cap. 5.

Zamolxis, uir inter Getas natus, Pythagoræ diſcipulus ac ſeruus, ad Aegyptios unà cum eo penetrauit: deinde eorum ritus in patriam deduxit, à ſuisq; poſt mortẽ habitus deus, ut ſcribit Herodotus lib. 4.

Zancle, oppidum Achaiæ, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. 5. Eſt & Siciliæ ciuitas eodem auctore lib. 3. cap. 8. condita à Meſſenijs, quam de ſuo nomine Meſſanam dixerunt. Zancle, Siciliæ inditum nomen aiunt, quod falcis formam referat. Siculi enim Zanclen falcem dicunt, ut meminit Thucydides libro ſexto. Silius autem libro decimoquarto nomen accepiſſe ait, quòd Saturni falx ibi reperta fuerit, hoc carmine:

Nec Zanclea ferunt: et reliqua. Id autem à poëtis idcirco fictum tradunt, quod ſolum Siculum fertiliſſimum habeatur.

Zarmizegetuſa, regia Daciæ urbs, auctore Ptolem. libro tertio cap. octauo. Vlpia Traiana deinde dicta, uulgò Cron.

Zeno Eleates, Parmenidis auditor, ſimul cum Perdica & in philoſophia, & in adminiſtranda Republica clariſſimus, teſte Suida. Hunc inuentorem dialectices fuiſſe, ſicut Empedoclem rhetorices, Ariſtoteles eſt auct. Zeno Cittæus, Stoicæ ſectæ princeps. De quo Cicero in Oratore, Zeno quidem ille, inquit, à quo diſciplina Stoicorum eſt, manu demonſtrare ſolebat quid inter has artes intereſſet: nam quũ compreſſerat digitos, pugnumq; fecerat, dialecticam aiebat euſmodi eſſe: cùm autem diduxerat & manum dilatauerat, palmæ illius ſimilem eloquentiam eſſe dicebat. Hactenus Cicero.

Zenodotus grammaticus, uixit temporibus Ptolemæi primi, cuius etiam filios erudijt, ac præfuit Alexandrinæ bibliothecæ: primus quoq; Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas. Zenodotus alter Sophiſta, ſub Adriano principe docuit Romæ, ſcripſitq; Epitomen prouerbiorum Didymi: conuertit in Græcũ ſermonem hiſtoriam Salluſtij, præterea Genethliacon in Adrianum, & alia. Suidas.

Zenobia, ut ex Pollione refert Volaterranus, regina Palmyreorum: poſt Odenati uiri mortem, in Syriá Romanum rexit imperium: ponitur q; inter XXX tyrannos, qui tempore Galeni orbem uſurpauerint. Supe-

rata

rata tandem ab Aureliano, ac in triumphum ducta fuit, eiq; principis clementia Tybure poſſeßio conceſſa; ubi honeſtè agitaret. Hæc ea caſtitate dicitur fuiſſe, ut ne cum uiro ſuo niſi prolis gratia congrederetur. Regali alioquin pompa Perſarum ferè modo adorabatur. Ad conciones galeata procedebat cum limbo purpureo gēmis dependentibus, uoce clara, moribus ſeueris. Græci Aegyptijq; ſermonis peritißima, Latini non ignara. Orientalem Alexandrinamq; hiſtoriam epitomauit: Herennianum & Timolaum filios literis erudijt. De quorum exitu neſcitur, an interierint morbo, an ab Aureliano fuerint interfecti.

Zephyre, inſula eſt maris mediterranei iuxta Cretam. Auctor Plin. lib. 4. cap. 12. & Pomponius lib. 2.

Zephyrium, Locrorum promontorium in Italia, à quo Locri Epizephyrij dicti, in extimo eius agri iugo ſiti, iuxta Heracleam & Crotonem. Plinius lib. 3. cap. 5. Strabo lib. ſexto. Locri agri promontorium offertur, quod Zephyrium appellatur, portum habens uenientibus ab occaſu uentis commodum, qua ex cauſſa & nomē adſequitur. Deinceps Locri Epizephyrij urbs inſignis. Hæc ille.

Zephyrus, Græcis dicitur uentus, quem Latini Fauonium nominant. Is aduerſus Eurum flat, ut ſcribit Gellius libro 2. capite 22. Plinius libro 18. capite 34. Ipſe leniter pluuius, tamen eſt ſiccior Fauonius, ex aduerſo eius ab æquinoctiali occaſu, Zephyrus à Græcis nominatus. Hæc ille. Zephyrus ineunte uere flare incipit: et, ut auctor eſt Varro libro de re ruſtica 1. VII. Idus Fe-

 bruarij.

bruarij. Horat.1. Carm. Ode.4. Soluitur acris hyems grata uice ueris & Fauoni. Virgil.1.Georg.
Vere nouo, gelidus canis cùm montibus humor
Liquitur, & Zephyro putris ſe gleba reſoluit.

Zerbis, Meſopotamiæ fluuius in Tigrim cadens, ut ſcribit Plinius libro.6.cap.26.

Zethus, Iouis filius ex Antiopa, Amphionis frater. De quo Cicero libro 2.de Oratore: Miror cur philoſophiæ ſicut Zethus ille Pacuuianus, propè bellum indixeris.

Zetus uel Zetis, & Calais, Boreæ Thraciæ regis filij & Orithyiæ, alati iuuenes, cum Argonautis profecti, à quibus ad pellendas Harpyias miſſi ſunt, ut ait Seruius.

Zeugma, Daciæ urbs, Ptolemæo lib.3.cap.8. uulgò Cleſeburgk.

Zeuxis, Heracleotes pictor ſua ætate maximus. Hic teſte Plinio lib.35.cap.9. opes tantas acquiſiuit, ut in oſtentatione earum, Olympiæ aureis literis in palliorũ teſſeris intextum nomen ſuum oſtentarit. Poſtea donare opera ſua inſtituit, quòd ea nullo ſatis digno pretio permutari poſſe diceret. Aequales eius & æmuli fuêre Timanthes, Androcydes, Eupompus: & Parrhaſius cum quo deſcendiſſe in certamen traditur, ut in ea dictione uidimus. Idem eodem teſte cap.10. ſupradicti libri, fertur pinxiſſe puerũ uuas ferentem, ad quas cùm aduolarent aues, eadẽ ingenuitate proceſſit iratus operi: & dixit, uuas melius pinxi, quàm puerum, nam ſi & hoc conſũmaſſem, aues timere debuerant.

Zeuxo,

Zeuxo, Nympha Oceani & Tethyos filia, teſte Hē ſiodo in Theogonia.

Zoilus, quidam malignus poëta, ſcripſit aduerſus Homeri libros: unde Homeromaſtyx *dictus eſt, id eſt,* Homeri *flagellum. Quæ ſcripta cùm* Ptolemæo *regi recitaſſet, rex indignatus nullum ei uerbū fecit. Cumq́; Zoilus inopia preſſus regē rogaret ut ſibi aliquid quo uiueret, daret:* Homerus, *rex ait, multos paſcit: quare tu qui illo doctior es, ſaltem teipſum paſce. Tandem Zoilus parricidij damnatus, iuſſu regis cruci adfixus eſt.* Hinc *omnes quicunque doctis uiris detrahit, Zoilus uocatur.* Ouidius 1. *de remedio amoris,*

Ingenium *magni liuor dètrectat* Homeri:
Quiſquis ès ex illo Zoile nomen habes.

Zopyrus, ut teſtatur Herodotus *circa finem libri* 4 *nobilis Perſa, qui quum* Darius *rex* Perſarum *Babyloniam diu & fruſtra oppugnaret, ipſe ſibi naſum, aures & labia amputauit, & ita ad* Babylonios *quaſi transfuga ſe contulit, cōquerens de crudelitate ſui regis.* Re*ceptus igitur à* Babylonijs, *& dux belli conſtitutus, urbem* Dario *tradidit. Eſt & alter* Zopyrus, *qui, ut auctor eſt* Plinius *libro* 33. *cap.* 12. *ſculpſit* Areopagytas, *& iudicium Oreſtis in duobus ſcyphis pondo duodecim æſtimatis.*

Zoroaſtres, *Bactrianorum rex, qui primus, ut auctor eſt* Plin. *li.* 30. *cap.* 1. *artes magicas in* Perſide *inuenit.* Emicuit Nini *regis tēporibus, cū quo bella geſſit.* Fuit *ante bellum Troianū annis* CCCC. *abſumptus eſt igne cœleſti, prædixitq́;* Aſſyrijs, *ut ſi eius cineres ſeruarent,*

uarent,regnũ eorum non defuturum. Feruntur eius de natura libri IIII. *De lapidibus item precioſis unus. Præterea Aſtronomica, & alia.* Auctor Suidas. *Plinius quoq; lib.7.cap.16. unum eodem die quo genitus eſt riſiſſe teſtatur.* Eidemq́;, *cerebrum ita palpitaſſe, ut impoſitam repelleret manum, futuræ præſagio ſcientiæ.*

Zygantes, populi ſunt Pœnis *uicini, ubi, ut auctor eſt* Herodotus *libro* 4. *magnam uim mellis apes conficiunt, ſed multò plus opifices uiri facere dicuntur. Omnes minio inficiuntur, ac ſimijs ueſcuntur: quarum affatim gignitur ijs, qui in montibus degunt.*

FINIS.

W

Typis Godefridi Ceruicorni.

1025523
[illegible]887
1303410

1625523
338093
1963616